

Ngũ
Mông

Editor:
Phan Sơn

TRUYỀN THUYẾT

Cuộc sống
hạnh phúc
của
Tiểu vương tử

Mục lục

<u>Chương 1: Bị Tướng Công Ruồng Bỏ</u>	
<u>Chương 2: Sống Lại Làm Nữ Thô Phi</u>	
<u>Chương 3: Thử Sinh</u>	
<u>Chương 4: Làm Mai</u>	
<u>Chương 5: Hũ Sinh</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8: Hả Giận</u>	
<u>Chương 9: Tình Thế Thay Đổi</u>	
<u>Chương 10: Nghiệt Tử!</u>	
<u>Chương 11: Từ Hôn</u>	
<u>Chương 12: Thành Thân</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14: Viên Phòng</u>	
<u>Chương 15: Chấn Chỉnh Phu Cương Việc Thứ Nhất: Bảo Vệ Thê Tử!</u>	
<u>Chương 16: Chấn Chỉnh Phu Cương Việc Thứ Hai: Quản Giáo Thê Tử</u>	
<u>Chương 17: Chấn Chỉnh Phu Cương Việc Thứ Ba: Lãng Tử Quay Đầu</u>	
<u>Chương 18: Chấn Chỉnh Phu Cương Việc Thứ Tư: Phải Biết Dùng Mưu</u>	
<u>Chương 19: Chấn Chỉnh Phu Cương Việc Thứ Năm: Phải Biết ‘Vô Lại’ Với Thê Tử</u>	
<u>Chương 20: Chấn Chỉnh Phu Cương Việc Thứ Sáu: Tái Chiến</u>	
<u>Chương 21: Chấn Chỉnh Phu Cương Việc Thứ Bảy: Bất Gian</u>	
<u>Chương 22: Trọng Chấn Phu Cương: Phú Ông</u>	
<u>Chương 23: Trọng Chấn Phu Cương – Rời Đi</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 28+2</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30+1</u>	
<u>Chương 30+2</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	

Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81+1
Chương 81+2
Chương 82: Ngoại Truyện: Tướng Công Ở Bên Hoa Đầy Phòng

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 1: Bị Tương Công Ruồng Bỏ

Mùng một tháng giêng Kiến Nguyên năm ba mươi sáu, thôn An Bình, tỉnh Kiến Châu, phía nam Đại Tề

Rõ ràng đang giữa trưa, trời lại nhanh chóng tối sầm xuống, hẳn là sắp có một trận mưa lớn.

Đỗ Thu Nương từ từ tỉnh lại, áo khoác bằng gấm mặc trên người cũng không giúp nàng xua được cái lạnh phát ra từ sâu trong lòng.

Buổi sáng ngày đầu năm, vốn là Đỗ Thu Nương sẽ tới Phật đường lễ Phật, nhưng vừa bước ra khỏi phòng, đã bị người đập một gậy lên gáy. Hiện tại gáy nàng sưng to, rất đau, tay lại bị trói ngược ra sau. Nàng vô cùng hoảng hốt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, bên ngoài tấm rèm xanh lại truyền đến những tiếng xột xoạt kỳ lạ.

Giọng của nữ nhân kia rất quen!

“Nguyên Bảo, bảo bối của ta, chàng nói chàng thương ta, nhưng đã mười ngày nửa tháng không tới tìm ra rồi.... a.....” Giọng nói kia bỗng nhiên ngừng lại, nhưng chữ ‘A’ cuối cùng mang theo hương vị dâm đãng, như là cố ý kêu lên để kích thích người khác.

“Ta có muốn cũng không dám. Lão già kia vừa mới chết, nếu ta tới, bị ác phụ nhà ta nhìn thấy, chắc chắn sẽ chém ta làm hai mảnh!” Nam nhân cười nói, bóp nữ nhân một cái thật mạnh.

“Chết mất! Chàng nhẹ một chút, nhẹ một chút, ta.... Chịu không nổi... A....” Giọng của nữ nhân ngọt nị, rên rỉ xong lại nói “Hôm nay là cúng bảy ngày của lão. Chàng gấp gáp như vậy, nếu hồn phách của lão quay lại tìm chàng..... Tiểu bảo bối, hiện giờ ta vẫn là nhạc mẫu của chàng đó!”

“Có yêu tinh câu hồn như nàng ở đây, nếu lão trở lại, cùng lắm thì tức chết lão thêm một lần nữa là được chứ gì?” Nam nhân cười nói “Bảo bối, từ nay về sau chúng ta không phải sợ ác phụ kia nữa! Giờ nàng ta đang ở đằng sau rèm kia. Ta kêu người trói ác phụ này vào cây cột, trời lạnh như vậy, hẳn là không lâu sau nàng ta sẽ chết vì rét!”

“Thật sao?” Giọng của nữ nhân cao vút lên “Chàng thật sự chịu giết nàng ta?”

“Giờ nàng ta đang ở bên trong đấy thôi!” Nam nhân cười nói “Để ta dẫn nàng đi xem!”

Đỗ Thu Nương bỗng thấy trước mắt sáng lên, tiếp theo đó là hai khúc thịt di động sáng bóng bước vào. Nàng nhỡ một ngụm nước bọt, nghiêng răng nói “Tiện nhân!”

Hai người kia không ngờ Đỗ Thu Nương đã tỉnh, nam nhân vô thức lui một bước, rồi bị nữ nhân bên cạnh kéo lại, cười nói “Sợ cái gì, không phải nàng ta đã bị trói rồi hay sao?”

Nữ nhân khom người xuống, bắt lấy cằm Đỗ Thu Nương, “Chắc, Thu Nương, sao lại đến nông nổi này chứ?”

“Trương Thu Hoa, xương cốt phụ thân ta còn chưa lạnh, người đã quyến rũ nữ tể thông dân! Nếu ta thoát được, chắc chắn sẽ loan truyền chuyện xấu của hai người, cho người bị dìm lờng heo!” Đỗ Thu Nương há miệng suýt cắn trúng tay Trương Thu Hoa, nhưng Trương Thu Hoa đã nhanh chóng rút tay lại.

“Loan truyền?” Trương Thu Hoa cười nói “Người cảm thấy người có cơ hội sao?” Trương Thu Hoa ôm chặt nam nhân bên cạnh, cười to nói “Thu Nương, vì nương chỉ sợ người bước không ra khỏi cửa phòng này

nổi đầu! Tướng công của người sẽ không cho người đi ra! Chàng nói có phải không, Nguyên Bảo?”

Đỗ Thu Nương nhìn sang Trương Nguyên Bảo. Trương Nguyên Bảo tránh né ánh mắt nàng, lạnh nhạt nói “Nói nhảm với nàng ta làm gì, ước chừng nàng ta cũng chẳng sống qua nổi hôm nay!”

“Trương Nguyên Bảo! Người thật tàn nhẫn! Bao nhiêu chữ nghĩa của người bị chó ăn hết rồi sao? Lúc trước người khẳng khăng đòi cưới ta, ta dốc hết sức chăm lo cho gia đình, người mới có thể an ổn đi thi, giờ người vừa đậu cử nhân đã làm ra chuyện ghê tởm này! Trương Nguyên Bảo.... Người sẽ không được chết tử tế đâu!” Đỗ Thu Nương tức giận nói.

Trương Thu Hoa cười nói “Nhi à, đừng mắng. Lúc trước, phụ thân người bắt gặp ta và Nguyên Bảo trên giường, cũng chỉ im lặng nuốt vào bụng đó thôi! Phụ thân người rất sĩ diện! Nếu người muốn sống thì mau cầu xin ta, có lẽ ta sẽ thay Nguyên Bảo quyết định, tha cho người một lần. điể.,n.đàn.lê/qluýmdhđlôn Bằng không....” Trương Thu Hoa che miệng cười “Bằng không, chuyện này mà lộ ra ngoài, ta sợ phụ mẫu người ở dưới tuổi vàng cũng sẽ bị tức chết một lần nữa đó!”

Đỗ Thu Nương nghe vậy, toàn thân cứng đờ. Sức khỏe của phụ thân nàng rất tốt, phụ thân bệnh chết nàng cũng thấy rất kỳ lạ, không ngờ là do tiện nhân này tức chết!

Trương Thu Hoa kéo Trương Nguyên Bảo lên giường, nhìn Đỗ Thu Nương nói, “Nguyên Bảo, ta muốn một lần nữa!” Vừa nói vừa ra sức vuốt ve sờ mó Trương Nguyên Bảo.

Dường như có người nhìn càng kích thích bản chất càn thú của Trương Nguyên Bảo. Tiếng hít thở của hắn ta càng ngày càng thô, “Được! Để ta thoải mái một lần nữa!”

“Thu Nương đang nhìn chúng ta đó!” Trương Thu Hoa nhẹ nhàng nắm lấy vật kia của Trương Nguyên Bảo, cố ý sờ sờ hai cái. Trương Nguyên Bảo rên một tiếng nói “Cứ để nàng ta nhìn, cho nàng ta kiếp sau đầu thai cố mà học tập làm một nữ nhân dịu dàng như nàng....” Nói xong, hai

người lại quăn lấy nhau. Mùi vị đậm mỹ trong phòng càng ngày càng nồng.

Tiếng thở dốc rên rỉ rơi vào tai Đỗ Thu Nương khiến lửa giận trong lòng nàng dâng trào.

Từ lâu, Đỗ Thu Nương đã biết Trương Nguyên Bảo trắng hoa, nhưng trước giờ hắn đều chỉ trắng hoa ở bên ngoài, chưa từng dẫn tới trước mặt nàng.

Một lần kia, nàng dẫn theo đệ muội của mình tới đập tan nhà quả phụ gian díu với Trương Nguyên Bảo, hai người chiến tranh lạnh một tháng, cuối cùng vẫn là phụ thân nàng ra mặt khuyên nhủ, nàng mới nguôi. Một lần, hai lần, rồi rất nhiều lần, nàng đều dẫn người tìm Trương Nguyên Bảo về. Nàng đã cho hắn đủ mặt mũi, không để lộ chuyện ra ngoài. Ai ngờ, Trương Nguyên Bảo lại dòm ngó kế mẫu của nàng. Nói là kế mẫu, nhưng thật ra nữ nhân này lại bằng tuổi Trương Nguyên Bảo.

Lúc trước, người khác luôn hâm mộ nàng, bởi vì nàng đã gả cho người có học vấn nhất thôn.

Nhưng hôm nay tất cả những hâm mộ đó đã hóa thành mây bay. Ân ái ngày hôm qua trở thành trò cười lỗ bịch nhất.

Phu quân và kế mẫu hợp nhau tức chết phụ thân nàng, giờ còn hợp nhau hại chết nàng.

Trên giường, hai người kia đã tiến vào cao trào.

“Nguyên Bảo, bảo bối của ta, chàng mau..... mau một chút.....” Mặt Trương Thu Hoa đỏ ửng, ánh mắt mê ly. Còn nam nhân trên người nàng ta thì đang ra sức ‘cày cấy’. Hai người hoàn toàn coi Đỗ Thu Nương là không khí.

Đỗ Thu Nương dời mắt về phía góc tường.

Nơi đó có một cây kéo.

Lúc mới thành thân, Trương Nguyên Bảo cũng rất nâng niu nàng, lúc vào thành đi thi, hắn đã mua bốn cây kéo đặt ở bốn góc phòng. “Thu Nương xinh đẹp như vậy, để nàng ở nhà một mình ta thật không yên tâm. Ta để kéo ở đó, nếu có kẻ xấu tới, nàng hãy dùng kéo đâm hắn!”

diệtkln.đàn.lê.q;l;uý,đ'ôn Ngày đó, dưới ánh nến, Trương Nguyên Bảo nắm tay nàng, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Thời gian trôi qua, hắn đã quên mất.

Đỗ Thu Nương lặng lẽ nở nụ cười, ngày đó nàng đã nói gì? À, nàng nói: nếu không có kẻ xấu, ta sẽ dùng cây kéo này thiến kẻ phụ lòng ta.

Mỗi lần bắt được Trương Nguyên Bảo gian díu với nữ nhân khác, nàng đều ng ồi trong phòng nhìn cây kéo ngăn người.

Trời không quên ta..... Đỗ Thu Nương lấy cây kéo, trở tay cắt bỏ dây thừng, bình tĩnh nhìn hai kẻ trên giường.

“Thập Nương, bảo bối của ta, nàng làm ta mất h ồn,...” Nam nhân trên giường tăng nhanh tiết tấu. Nữ nhân nắm thật chặt cánh tay nam nhân, cuối cùng “A” một tiếng, hai người m ền nhũn nằm bẹp xuống.

“Trương Nguyên Bảo.” Đỗ Thu Nương kêu nhỏ.

Hai kẻ trên giường kinh hãi, tại sao giọng Đỗ Thu Nương lại ở ngay bên cạnh? Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn, trước mắt bỗng hiện lên một luồng sáng trắng.

“A....” Nam nhân hét thảm, tiếp theo đó là tiếng hét sợ hãi của nữ nhân, như âm h ồn gào thét phiêu đảng khắp thôn An Bình.

Buổi trưa ngày mùng một đầu năm, đột nhiên trời đổ mưa to, cả thôn An Bình đầu kinh động.

Thôn trưởng khua chiêng triệu tập tất cả thôn dân đến trước nhà Trương Nguyên Bảo, nhưng không một ai dám tiến vào một bước.

Đỗ Thu Nương từ từ xuất hiện trong màn mưa, cả người đầy máu, tóc dài xõa tung, đôi mắt sáng lạ thường, giống như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt, khiến người ta sợ hãi lại có chút xiu thương tiếc.

Đỗ Thu Nương đã từng là thiếu nữ đẹp nhất thôn An Bình, giờ lại giống như Tu La bước ra từ trong địa ngục. Nước mưa xối lên người nàng, rửa đi vết máu, tạo thành một vệt máu dài dưới chân.

Hình ảnh đó khiến người sợ hãi đến tận đáy lòng.

Hồi lâu sau, thôn trưởng đánh bạo vòng qua người Đỗ Thu Nương, bước vào phòng. Trên giường, một đôi nam nữ không mảnh vải che thân còn duy trì tư thế quan hệ, cổ họng bị cắt ngang, máu rơi tí tách xuống đất, vẻ mặt kinh hoàng, giống như trước khi chết đã rất sợ hãi.....

Xưa nay thôn An Bình luôn rất bình yên, dù là thôn trưởng cũng không chịu nổi kích thích mãnh liệt như vậy, chịu không nổi phải nôn ra. Một lúc sau thôn trưởng lấy lại tinh thần, mới vọt ra khỏi phòng, run rẩy nói “Giết..... giết người.....”

Phụ thân, nữ nhi đã báo thù cho phụ thân.

Đỗ Thu Nương nhếch miệng cười, ngã rã xuống.....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 2: Sống Lại Làm Nữ Thỗ Phi

Kiến Nguyên năm ba mươi.

Thôn An Bình.

“Khóc! Chỉ biết khóc!” Đỗ lão hán thấy Đỗ Thu Nương vẫn đang nằm bất tỉnh trên giường, tức giận mắng tiểu nhi tử Đỗ Ngân Bảo, “Đại tỷ người đã nói bao nhiêu lần là không được ra bờ sông chơi! Người lại không nghe! Hôm nay nếu không nhờ đại tỷ người thì người đã bị quỷ nước bắt đi rồi! Quỷ đòi mạng!”

Đỗ lão hán cần cây chổi bên mép giường định quất Đỗ Ngân Bảo. Đỗ Nhược Mai thấy vậy vội vàng tiến lên ngăn Đỗ lão hán, khóc nói “Phụ thân, đừng đánh! Phụ thân có đánh chết Ngân Bảo thì đại tỷ cũng không tỉnh lại được. Việc quan trọng bây giờ là mau nghĩ cách cứu đại tỷ tỉnh lại!”

“Đại tỷ người nếu không còn, ta cũng không cần Ngân Bảo nữa!” Đỗ lão hán tức giận ném cây chổi qua một bên.

Đỗ Ngân Bảo khóc nước mắt nước mũi tèm lem, nhào tới đầu giường Đỗ Thu Nương đang nằm, nói “Đại tỷ! Đại tỷ mau tỉnh lại đi, nếu không phụ thân nhất định sẽ đánh chết đệ! Nếu tỷ tỉnh, đệ sẽ cho tỷ hết mấy cái bánh màn thầu đệ giấu dưới gầm giường, và cả mấy viên đậu phộng Xảo Nhi tỷ cho đệ nữa! Sau này đại tỷ nói gì đệ cũng nghe hết! Mỗi ngày đệ sẽ giúp tỷ cho gà ăn...” Đỗ Ngân Bảo khóc nói một tràng.

Đỗ lão hán thấy Đỗ Thu Nương mãi vẫn không nhúc nhích, bèn đạp Đỗ Ngân Bảo một cái “Đừng có than thở nữa, mau đi đầu thôn xem Nhược Lan và Kim Bảo đã mời người về chưa!”

“Dạ.....” Đỗ Ngân Bảo hít mũi, nhìn Đỗ Thu Nương một cái rồi chạy ra ngoài.

Trong nháy mắt đó, không có ai thấy ngón tay Đỗ Thu Nương hơi giật giật. Lúc Đỗ Ngân Bảo hứa hẹn gì đó, nàng đã tỉnh rồi, nhưng vẫn nhắm mắt nghe hồi lâu, mới ý thức được một chuyện: nàng đã trở lại năm nàng mười tám tuổi!

Hôm nay là ngày mừng tám tháng sáu Kiến Nguyên năm ba mươi.

Đỗ Thu Nương mơ hồ nhớ ra, vào ngày này Đỗ Ngân Bảo lên nàng đi ra sông chơi một mình, rồi bị rơi xuống nước, nàng vì cứu Đỗ Ngân Bảo, suýt nữa chết đuối.

Đỗ Thu Nương cảm thấy khỏe mắt ươn ướt, số mệnh trên người, nàng trở về ngày này. Trước khi ngã xuống, cảnh máu me đầm đìa vẫn in sâu trong lòng nàng. Ông trời đã cho nàng một cơ hội.

Đỗ Thu Nương thẫn thờ cười.

Trước mắt bỗng tối sầm, Đỗ Thu Nương nghe thấy tiếng thở dài của Đỗ lão hán, tiếp đó trên trán nàng xuất hiện một đôi tay xù xì.

Đỗ lão hán nói nhỏ, “Không biết nha đầu này buồn khổ tới mức nào mà ngay cả lúc bất tỉnh cũng cau mày thế này....”

“Phụ thân.....” Đỗ Nhược Mai ngập ngừng nói “Đại phu nói, thân thể đại tỷ không có gì đáng ngại, nhưng vẫn không tỉnh, sợ là đã bị vướng phải cái gì không sạch sẽ!”

“Nói bậy gì đó!” Đỗ lão hán mắng một câu, rồi nói “Ta đã kêu Nhược Lan và Kim Bảo đi mời Tô quả phụ tới. Mọi người đều nói Tô quả phụ có mắt âm dương, phải mời Tô quả phụ tới xem cho Thu Nương, ta mới yên tâm.”

Đỗ Nhược Mai nhìn khuôn mặt tái nhợt của đại tỷ, lòng lại thẫn thờ lo lắng chuyện khác. Tô quả phụ quả là có chút bản lĩnh. [diễnkn.đ/àn.lê/quoký/đôn](#)

Nghe nói mấy hôm trước nhà Trương Thiết Trụ ở thôn bên luôn không yên ổn, hình như có quỷ quấy phá, Tô quả phụ chỉ cho Trương Thiết Trụ mấy tờ bùa, nhà hắn đã lập tức an ổn lại. Vốn Đỗ Nhược Mai cũng không tin, nhưng sau nghe nói Tô quả bị lão bà của Liễu Đại Thất ở thôn Đông nhập vào truyên lời, Đỗ Nhược Mai mới hơi tin. Từ đó lời đồn Tô quả phụ có mắt âm dương càng ngày càng lan rộng và người tìm Tô quả phụ nhờ giải quyết mấy chuyện như vậy cũng càng ngày càng nhiều lên. Có đi đâu, giá mời Tô quả phụ, không hề thất.

Đỗ Nhược Mai vừa nói ra ý tưởng, Đỗ lão hán đã đen mặt nói “Dù có táng gia bại sản cũng phải trị! Ngàn vàng vạn vàng có thể sánh bằng tánh mạng của đại tỷ người?”

Chỉ một câu nói này của Đỗ lão hán đã khiến Đỗ Thu Nương đang giả ngủ suýt lộ tẩy.

Nàng vẫn luôn nghĩ rằng phụ thân không thích nàng. Nàng là hài tử đầu, năm đó phụ thân ôm rất nhiều hi vọng, mong hài tử đầu tiên sẽ là một nam hài, nhưng mẫu thân lại sinh ra nàng là một nữ oa. Nghe nói năm đó phụ thân chỉ nhìn nàng một cái rồi lập tức bước ra khỏi phòng. Sau nàng, Đỗ Nhược Mai và Đỗ Nhược Lan tuy cũng là nữ nhi nhưng dù sao nàng cũng là người khiến phụ thân thất vọng nhiều nhất.

Đỗ Thu Nương biết mình là lớn nhất, vẫn luôn quan tâm chăm sóc đệ muội, từ khi mẫu thân mất, nàng càng thêm dốc sức. diễ/Kn.đàn/lê,qư;huý,đôn Nhưng phụ thân chưa bao giờ nói với nàng một chữ ‘Tốt’ chứ đừng nói chi là khen ngợi. Đời trước, lúc nàng tỉnh lại sau nửa tháng hôn mê, phụ thân cũng chỉ nói một câu “Quý đòi nợ! Chỉ biết khiến lão tử quan tâm!” Lúc đó nàng rất tủi thân. Vì cái nhà này, nàng từ một tiểu cô nương, biến thành một đại cô nương lớn tuổi nhất vẫn chưa gả đi của thôn An Bình, bị người ta chê cười mãi.

Phụ thân không thích nàng, chỉ thích hai đệ đệ. Thậm chí nàng đã từng oán hận sự xuất hiện của Đỗ Kim Bảo và Đỗ Ngân Bảo. Lúc này nàng mới biết, thì ra phụ thân cũng thương nàng, thậm chí có thể vì nàng mà táng gia bại sản.

Đỗ Thu Nương cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót.

Đột nhiên Đỗ lão hán nói nhỏ, “Quý đòi nợ! Chỉ biết khiến lão tử quan tâm!”

Nước mắt Đỗ Thu Nương lập tức rơi xuống.

Phụ thân thương nàng, chỉ là không biết phải biểu đạt thế nào mà thôi.

Đỗ Thu Nương đang suy nghĩ khi nào nên ‘tĩnh lại’, thì đã nghe tiếng Đỗ Ngân Bảo la to từ ngoài sân “Phụ thân, ca và tam tỷ đi mời Tô quả phụ về ồi, đã đến đầu thôn, một hồi nữa là tới!”

Đỗ Thu Nương nghe vậy, bỗng nhớ ra, đời trước, Tô quả phụ này không chỉ ngược đãi nàng tới mức chỉ còn nửa cái mạng, mà còn lấy đi tài sản đáng giá nhất trong nhà nàng là con lừa.

Nữ nhân độc ác này..... Đỗ Thu Nương vừa nhớ ra chuyện Tô quả phụ sẽ gặp phải vào mấy năm tới đã hít một hơi lạnh.

Đỗ Thu Nương thừa dịp Đỗ lão hán xoay người nhìn Đỗ Ngân Bảo, vội vàng kêu một tiếng, “Phụ thân.....” Mắt nàng vẫn nhắm, chờ tới lúc cảm thấy có bóng người tới gần, mới ‘cố gắng’ mở mắt ra từ từ, yếu ớt hỏi, “Phụ thân, nữ nhi..... bị sao vậy?”

Đỗ lão hán đỏ mắt, uy nghiêm dưỡng thành từ nhiều năm không cho phép lão lộ ra chút cảm xúc nào, mấp máy môi nửa ngày, rốt cuộc chỉ phát ra được vài lời bằng một giọng nói cứng ngắt “Quý đòi nợ! Chỉ biết khiến lão tử quan tâm”

Hai chữ ‘quan tâm’ vừa dứt, Đỗ Thu Nương đã giãy dựa ngẩng dậy, ôm Đỗ lão hán khóc ròng, “Phụ thân.....”

Đại nha đầu sao vậy? Đỗ lão hán rối rắm tự hỏi. Đại nha đầu luôn có chút khúm núm, không thân với lão, lần này chẳng lẽ là bị dọa sợ nên mới thân cận với lão như vậy?

Hồi lâu, Đỗ lão hán vòng tay, vỗ nhẹ lên Đỗ Thu Nương lưng, “Khóc cái gì? Lão tử còn chưa có chết đâu!”

“Đại tỷ.” Đỗ Nhược Mai lau nước mắt nói “Muội biết ngay tỷ được ông trời phù hộ, nhất định sẽ không có chuyện gì mà!”

Đỗ Thu Nương ôm chặt Đỗ lão hán không chịu buông tay. Đời trước nàng tận mắt thấy phụ thân càng ngày càng gầy yếu, thậm chí lúc qua đời chỉ còn lại da bọc xương, giờ phụ thân khỏe mạnh đứng trước mặt nàng, có thể nói có thể cười thật sự chứ không phải đang mơ.

“Ôi, chuyện gì đây?”

Một người khóc, một người kinh ngạc, hoàn toàn không phát hiện Tô quả phụ đã đến cửa.

Đỗ Thu Nương bị nước mắt che mờ, mơ hồ thấy một nữ nhân lớn hơn nàng chừng mấy tuổi cầm một cái khăn che mũi đứng ở trước cửa, dường như là ghét bỏ mùi thuốc trong phòng. Nữ nhân kia vừa che mũi vừa lắc đầu tiến vào, nói “Đỗ lão hán, chúc mừng nha! Đại nha đầu nhà lão hôn mê mấy ngày nay đã tỉnh, quả là Phật Tổ phù hộ!”

Đỗ lão hán nhú mày, hiển nhiên không thích cách nói của Tô quả phụ, nhưng vẫn khách sáo nói “Đa tạ, đa tạ! Đã phiền thăm chạy tới một chuyến, thật ngại quá!”

Tô quả phụ khoát tay, cười nói “Khách sáo cái gì, hàng xóm láng giềng cả mà! Thu Nương cũng như là muội muội của ta, Thu Nương có thể tỉnh lại là tốt quá rồi!”

Đỗ lão hán móc ra mấy đồng tiền, nhét vào tay Tô quả phụ, nói “Đã phiền thăm tới đây một chuyến!”

Tô quả phụ nhận tiền, cười nói “Đỗ lão hán, thiếu rồi!”

“Thiếu rồi?” Đỗ lão hán ngạc nhiên hỏi lại. Tô quả phụ không giúp được gì, lão gửi một ít tiền xem như công đi tới, sao lại thiếu?

“Dĩ nhiên là thiếu!” Tô quả phụ nghiêm túc nói “Tam nha đầu và Kim Bảo vừa đến nhà ta báo tình trạng của Thu Nương, ta đã bấm ngón tay tính toán, trên đường tới đây, vừa chạy vội vừa dốc sức khuyên quý nước bám trên người Thu Nương mãi nó mới chịu rời khỏi thân thể Thu Nương, nếu không, Thu Nương đã sớm bị quý nước bắt đi làm nha hoàn cho Long Vương rồi! Lão xem, chẳng phải nhờ vậy Thu Nương mới tỉnh đó sao?”

Tô quả phụ lý luận lạ lùng, đến mức Đỗ lão hán là người thật thà cũng cảm thấy Tô quả phụ cường từ đoạt lý. Dù có bản lĩnh thật, cũng không đến mức chưa tới nơi đã biết trên người Thu Nương có quý nước bám vào đúng không? Nhưng lão lại không thể nói thẳng Tô quả phụ là kẻ lừa đảo được!

Hai người đang giằng co, bỗng nghe ai đó kêu, “Tô Thiên Lạc!”

Tô quả phụ kinh hãi, thầm nghĩ ‘Tô Thiên Lạc’ là tên lúc chưa xuất giá của mình, trừ người nhà và phu quân đã chết kia thì rất ít người biết, sao giờ lại có người kêu?

Tô quả phụ xoay người ra sau xem thử thì đập vào mắt là khuôn mặt phóng to của Đỗ Thu Nương, sau đó nghe thấy hai tiếng cười kỳ lạ của nàng. Tô quả phụ sợ run, vô thức lui về sau hai bước, Đỗ Thu Nương cười lạnh, móc ra một cây gậy, đập mạnh xuống đầu Tô quả phụ.

Tô quả phụ bất tỉnh.

“Có thù báo thù, có oán báo oán!” Đỗ Thu Nương đập Tô quả phụ một gậy xong, cảm thấy sảng khoái cả người, sau đó nhìn vẻ mặt như hóa đá của người thân, biết tình hình không tốt lắm, đành giả bộ hết hơi, lão đảo ngã xuống.

Đỗ Thu Nương lập tức được đỡ lên nằm lại trên giường. Tô quả phụ cũng được Đỗ Nhược Mai, Đỗ Nhược Lan ấn nhân trung cho tỉnh lại.

Đỗ Thu Nương thấy Tô quả phụ đã tỉnh lại bèn nhanh chóng nói “Tô thẩm, vừa rồi Thổ Căn thúc nhập vào người ta, bắt ta phải cần gậy đập thẩm, ta không chịu, Thổ Căn thúc lại nói..... Lại nói thẩm không tuân thủ

Nữ tắc, phải dạy dỗ thăm mới được! Thăm xem, Thỗ Căn thúc đang đứng phía sau thăm kia.....”

Tô quả phụ nghe vậy đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Đỗ Thu Nương thản nhiên cười, hướng sau lưng Tô quả phụ phất phất tay, “Thỗ Căn thúc.....”

“A.....” Tô quả phụ thét lên một tiếng, tông cửa xông ra ngoài.

Đỗ Thu Nương thoải mái nằm trên giường mỉm cười.

Sống lại, thật tốt.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 3: Thư Sinh

“Đỗ Ngân Bảo! Đứng lại đó cho ta!”

Đỗ Thu Nương tay phải cầm chổi, tay trái chống nạnh, quát Đỗ Ngân Bảo, “Còn chạy nữa thì tối đừng mong được ăn cơm!”

Đỗ Ngân Bảo nghĩ mãi vẫn không thông, sao người vừa nãy còn thoi thóp giờ lại có sức dữ vậy, biết trốn không được đành cúi đầu xin tha “Đại tỷ, đừng đánh!”

“Bánh màn thêu và đậu phộng đâu?” Đỗ Thu Nương hỏi “Mấy ngày trước là ai ở trước giường ta khóc nói sẽ cho ta tất cả đồ ăn của mình, là ai nói sẽ nghe lời ta? Chỉ mới một lúc đã quên?”.

Đỗ Ngân Bảo này, thấy nàng nằm im trên giường thì nước mắt nước mũi tèm lem hứa hẹn này nọ, chờ nàng tỉnh dậy, đi đâu đâu tiên làm không phải là chạy tới hỏi thăm nàng mà là nhanh chóng vọt vào phòng nó ngốn hết sạch đồ ăn, đợi đến khi nàng phát hiện thì nó đang phình một họng, chống nạnh đứng, đáng vẻ hả hê. Nàng vừa nghĩ tới đã cảm thấy.... buồn cười. đi'urlên.đàn.lê/quurl,y,đôn Thật chẳng khác gì một con khỉ nhỏ, chỉ có thể vừa giận lại vừa thương.

Lúc mẫu thân vì khó sinh mà qua đời, đã cố ý dặn dò nàng phải để ý chăm sóc Đỗ Ngân Bảo nhiều hơn, nàng mới hết lòng cưng chiều nó, dưỡng thành tính tình như bây giờ.

“Đại tỷ, đừng đánh đệ..... đệ..... Đệ đau bụng.....”

Trong lúc Đỗ Thu Nương ngẩn người, Đỗ Ngân Bảo đã ôm bụng ng ồi xồm trên đất, nhìn nàng với vẻ đáng thương “Đại tỷ, bụng đệ đau quá.....”

Đỗ Thu Nương vội quăng chổi xuống, chạy tới đỡ Đỗ Ngân Bảo, lo lắng hỏi “Đệ sao vậy?” r ồi bu ồn cười gõ đầu Đỗ Ngân Bảo nói “Bánh màn thầ u đã qua mấy đêm, đệ ăn một mạch hết sạch, không đau bụng mới là lạ! Ai bảo đệ ham ăn, ăn một mình!”

Đỗ Ngân Bảo thấy Đỗ Thu Nương cười, mắt vụt sáng lên, nhưng vẫn ôm bụng kêu đau. Đỗ Thu Nương ngửa đầu thở dài, cuối cùng vẫn không nỡ, đành dìu Đỗ Ngân Bảo đi tới nhà Lâm đại phu ở đầu thôn.

“Lâm đại phu!” Đỗ Thu Nương đứng ngoài cửa kêu một tiếng. Lập tức có một nam tử nho nhã tuổi trung niên bước ra.

Lâm đại phu là người ở nơi khác tới thôn An Bình từ hơn mười năm trước, rất tốt bụng. Năm ấy Đỗ Ngân Bảo vừa sinh ra, nhỏ chút xíu như con chuột, nhờ Lâm đại phu dốc hết sức mới nuôi hấn khỏe lên được. Có đi đâu, người tốt như vậy mãi vẫn không thành thân, trở thành một vấn đề bí ẩn của thôn An Bình.

Lâm Nguyên Tu cho Đỗ Ngân Bảo uống chút thuốc, lại tiện tay đưa một ít đậu phộng, Đỗ Ngân Bảo lập tức quên đau, vui vẻ nhận lấy đậu phộng ng ồi ở cạnh cửa vừa ăn vừa chơi.

Đỗ Thu Nương nói “Lâm đại phu, đa tạ ngài!”

Lâm Nguyên Tu khoát tay nói “Đa tạ cái gì!” r ồi hỏi “Nghe nói mấy ngày trước, sau khi tỉnh lại con đã hù Tô quả phụ sợ chạy? Bị nhập thật sao?”

Đỗ Thu Nương ngượng ngùng gãi đầu, nói “Tô quả phụ muốn lừa ti ền của phụ thân nên con mới hù dọa một chút!”

“Nha đầu tinh quái!” Tuy mắ ng vậy nhưng Lâm Nguyên Tu lại cực kỳ tán thành cách làm của Đỗ Thu Nương, “Tô quả phụ kia cứ giả thầ n giả

quỷ, cũng nên bị dạy dỗ một chút.”

Hai người đang nói chuyện, thì Đỗ Ngân Bảo đột nhiên nhảy dựng lên, hét “Đại tỷ, đại tỷ! Tiểu quỷ nhất gan Phạm Trường An đến kìa!”

Đỗ Thu Nương xoay người nhìn lại, quả nhiên thấy Phạm Trường An đang đứng ngoài cửa. Phạm Trường An bị Đỗ Ngân Bảo chỉ vào mặt nói là tiểu quỷ nhất gan, sắc mặt tuy hơi khó coi, nhưng cũng không nổi giận, vái chào Lâm Nguyên Tu, lễ độ nói “Lâm đại phu, con tới lấy thuốc cho tở mẫu!”

“Ừ. Ta đã chuẩn bị sẵn hết rồi!” Lâm Nguyên Tu đáp.

Phạm Trường An lướt qua Đỗ Ngân Bảo vào trong nhận thuốc, rồi xoay người lại định đi luôn, ai ngờ chưa ra khỏi cửa đã nghe Đỗ Ngân Bảo gào, “Trường An là một tiểu quỷ nhất gan, sợ gió sợ mưa sợ sấm sét! Nửa đêm gặp yêu quái ba đầu bốn chân, nãi nãi cười ha ha, dẫn Trường An đi bắt quỷ, đụng phải sào phởi đồ, rút một đồng mũ xuống!”

Phạm Trường An đen mặt, xoay người lại thấy Đỗ Ngân Bảo đang bóp mũi le lưỡi giả quỷ, bèn cau mày giờ quả đấm với Đỗ Ngân Bảo, nói “Không được hát nữa, còn hát nữa cẩn thận ta đánh người!”

“Không sợ!” Đỗ Ngân Bảo đáp. Lần nào có người hát như vậy, Phạm Trường An cũng đầu giờ nắm tay uy hiếp nhưng vẫn chưa bao giờ đánh thật dù chỉ một lần.

“Phạm lão phu nhân đang bệnh nặng.” Lâm Nguyên Tu nói nhỏ. Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An đã đi xa, bèn tiến lên gõ đầu Đỗ Ngân Bảo, giận nói “Sao đệ lại nói chuyện với Trường An đại ca như vậy! Thật không lễ phép! Chỉ biết hát bậy!”

Đỗ Thu Nương nói xong, vội vàng chạy theo Phạm Trường An.

Đỗ Ngân Bảo bị gõ, mím môi lần bần “Bài này là do tỷ dạy cho đệ mà!”

“Phạm Trường An, Phạm Trường An.”

Phạm Trường An nghe sau lưng có người gọi mình, quay đầu lại thấy Đỗ Thu Nương đang thở hồng hộc đuổi theo, bèn cau mày, xem như không nghe thấy, bước đi nhanh hơn.

“Phạm Trường An!” Đỗ Thu Nương gọi to hơn, thấy Phạm Trường An bước chậm lại, bèn vọt tới trước mặt hắn, vừa thở dốc vừa nói “Phạm Trường An, đệ đệ ta còn nhỏ không hiểu chuyện, mong người đừng để bụng!”

Đỗ Thu Nương đang lo giọng mình không đủ thành khẩn, ai ngờ Phạm Trường An nghe xong lại kinh ngạc lui về sau một bước, nghi ngờ hỏi “Đỗ Thu Nương, người định làm gì?”

“Ta không định làm gì hết! Chỉ muốn nói xin lỗi với người thôi!” Đỗ Thu Nương giải thích.

Phạm Trường An tiếp tục lui một bước, “Xin lỗi? Đỗ Thu Nương...” Phạm Trường An giơ tay lên, muốn sờ trán Đỗ Thu Nương xem thử có nóng không, lại nghĩ, nam nữ thụ thụ bất thân, bèn thu tay về, nói nhỏ “Đỗ Thu Nương, nghe nói người bị té xuống sông, có phải nhiễm lạnh nên phát sốt tới ngực luôn không? Người..... người mau đi tìm Lâm đại phu nhờ Lâm đại phu cho thuốc uống đi!”

“Người.....” Vô duyên vô cớ bị chửi ngực cần uống thuốc, Đỗ Thu Nương hít sâu một hơi, định mắng, nhưng thấy khuôn mặt vô cùng thành khẩn của Phạm Trường An, đành cười nói “Ta không có sốt. Ta chỉ muốn thay đệ đệ ta xin lỗi người thôi!”

“Không cần xin lỗi, chỉ cần bảo đệ đệ người đừng hát như vậy nữa là được rồi! Giờ ta phải về sắc thuốc cho nãi nãi, người đừng đi theo ta!” Phạm Trường An dừng một lát, lại nói “Đỗ Thu Nương, hôm nay ta thật sự có chuyện quan trọng phải làm, người đừng chọc ta nữa ...” Hắn vừa nói vừa nhìn Đỗ Thu Nương chăm chăm, cứ như nàng là hổ dữ.

Đỗ Thu Nương nghe vậy không biết phải nói gì cho đúng. Phạm Trường An thật giống kiếp trước, sợ nàng, chán ghét nàng.

Phạm Trường An đến thôn An Bình vào lúc năm tuổi. Khi đó Đỗ Thu Nương có thể coi là thủ lĩnh của bọn hài tử trong thôn, thấy Phạm Trường An từ nơi khác tới, trắng trẻo tuấn tú, nói chuyện lại lịch sự lễ độ khác hẳn bọn hài tử ở thôn quê, bèn dẫn cả đám đi chọc hấn.

Đỗ Thu Nương thì, lúc ấy thật sự là vì nàng thấy Phạm Trường An là hài tử đẹp nhất thôn, mới tìm cách chọc hấn để hấn để ý tới nàng..... Có đi ầu, hình như kết quả đã vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng....

Mười năm trước nàng chế bài hát đó chọc Phạm Trường An, vô tình truyền khắp thôn An Bình, đến cả Đỗ Ngân Bảo cũng thuộc lòng.

Phạm Trường An quả thật rất đáng thương!

Đỗ Thu Nương thấy trên trán Phạm Trường An toát mồ hôi, bèn lấy khăn tay ra muốn lau giúp hấn. diễnkn.đàn,lê/qbkuý/đôn Ai ngờ hấn vừa thấy nàng giơ tay đã lui thêm một bước. Nàng đành nhét khăn lụa vào tay Phạm Trường An, nói “Phạm Trường An, người về giúp ta gởi lời hỏi thăm đến Phạm lão phu nhân. Mấy ngày tới có lẽ Lâm đại phu sẽ không có ở nhà. Thêm nữa, nếu muốn đi tìm Hác đại phu ở thôn bên thì đừng chạy sang thôn bên tìm, mà hãy tới nhà thôn trưởng thôn ta kiếm. Đừng công Phạm lão phu nhân chạy lung tung, buổi tối trời vừa lạnh vừa ẩm, lão thái thái chịu không nổi đâu!”

Phạm Trường An nghi ngờ nhìn Đỗ Thu Nương, không hiểu nàng đang nói gì, nhưng vẫn ghi nhớ lời nàng nói, đáp “Ừ”.

Đỗ Thu Nương nhìn theo bóng lưng Phạm Trường An, vẻ mặt càng ngày càng nặng nề. Năm đó nàng không hiểu chuyện luôn xúi mấy hài tử khác bắt nạt Phạm Trường An, đợi đến khi muốn nói lời xin lỗi thì đã muộn, ngại ngùng sợ mất mặt nên không dám nói. Còn việc nhắc mấy câu kia là vì nàng nhớ hình như trong khoảng thời gian này, Phạm lão phu nhân bỗng trở bệnh lúc nửa đêm, hấn vội vã đi tìm Lâm đại phu, Lâm đại phu lại không có nhà, hấn nóng ruột, công Phạm lão phu nhân chạy sang thôn bên

tìm Hắc đại phu ngay trong đêm mưa to như trút nước, cuối cùng không những không tìm được đại phu mà lão thái thái còn chết ở giữa đường. Từ đó về sau, nàng không nghe tin gì về hắn nữa, đến chết cũng không gặp lại, phần ấy này nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Hôm nay, cuối cùng nàng cũng có cơ hội để bù lại.

Từ xa, Đỗ Thu Nương thấy Đỗ Ngân Bảo đang đứng bên đường ăn đậu phộng, bèn vẫy vẫy tay. Đỗ Ngân Bảo vui vẻ chạy tới, nắm tay nàng hỏi “Đại tỷ, không phải tỷ vẫn luôn rất ghét tên ngốc Phạm Trường An kia sao?”

“Không được nói vậy!” Đỗ Thu Nương nói, “Phạm Trường An là thư sinh có học vấn nhất thôn An Bình ta, nếu đệ được nửa phần của hắn thôi thì ta đã vui lắm rồi!”

“Tỷ mới nói vậy đó!” Đỗ Ngân Bảo bĩu môi nói “Người có học vấn nhất thôn ta rõ ràng là Trương Nguyên Bảo! Tất cả mọi người đều nói như vậy! Trương Nguyên Bảo nổi tiếng ở cả trấn Trường Bình luôn kìa!”

Đỗ Thu Nương vừa nghe Đỗ Ngân Bảo nhắc tới cái tên này đã thấy một luồng khí nóng xông thẳng lên óc. Đúng rồi còn tên súc sinh này nữa, tự nhiên nàng lại quên mất....

Cách đó không xa, có một người đang giết gà. Người đó giơ dao lên, chặt đúng xuống cổ gà, con gà kêu to một tiếng, hai chân co quắp không ngừng, máu nhỏ tổng tổng xuống chén.

Một màu đỏ ngầu.

Đỗ Thu Nương nhìn chăm chăm vào con gà, một lát sau, bao tử nàng cứ cuồn cuộn lên liên tục. Nàng chịu không nổi nữa, đành ngẩng đầu xồm ven đường nôn lấy nôn để.

Hai thân thể trần truồng quấn nhau, máu tươi nóng hổi phun ra, mùi tanh nồng.....

Nàng nhớ lại cảnh tượng hôm đó.

Đỗ Thu Nương quả thật cực kỳ hận Trương Nguyên Bảo và dâm phụ Trương Thu Hoa, nhưng bản tính nàng vốn lương thiện, đời trước bị lửa giận làm mờ mắt mới gây ra chuyện như vậy, nay nhớ lại, chỉ cảm thấy buồn nôn, ghê tởm.

Trương Nguyên Bảo, ta ước đời này không có bất kỳ liên hệ gì với người, đến chết cũng không gặp!

Đỗ Thu Nương vốn rất xinh đẹp, giờ phút này lại nở cười vô cùng đáng sợ, vừa có sát khí vừa giống như đang thất hồn lạc phách. Đỗ Nguyên Bảo sợ hãi, cuống quýt chạy đi kêu Xuân Hoa thăm, chính là người vừa mới giết gà kia, tới cứu tỷ mình.

“Thu Nương? Không sao chứ?” Xuân Hoa thăm khom người, vươn tay ra muốn đỡ Đỗ Thu Nương, nhưng tay Xuân Hoa thăm còn dính máu gà chưa kịp rửa làm sao nàng chịu nổi, vội né người nói “Xuân Hoa thăm, Thu Nương không sao!”

“Không sao là tốt rồi!” Xuân Hoa thăm cười nói “Hai đứa nhanh về nhà xem thử đi! Bà mai Trương vừa tới nhà hai đứa, nói là muốn làm mai cho đó!”

Đỗ Thu Nương giật thót, ngẩng đầu hỏi “Làm mai?”

Trương Nguyên Bảo..... Trương Nguyên Bảo.....

Không!

Đỗ Thu Nương thán kêu một tiếng, vội vàng đứng lên, chạy như bay về nhà.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 4: Làm Mai

Trong số mấy phụ nhân đang tụ tập trước cổng nhà họ Đỗ có Tô quả phụ. Tô quả phụ cầm một nắm hạt dưa, vừa nể vừa nói với người bên cạnh, “Ta nói cho mấy người biết, nhà họ Đỗ bị ám r ấ! Đỗ Thu Nương kia đã mười tám vẫn không ai thêm lấy, lần trước rơi xuống nước, bị quỷ nước quẩn thân nhiều ngày bỗng nhiên tỉnh lại, sau đó cầm gậy đập ta, chẳng khác gì một ả phụ nhân chanh chua!”

Đỗ Thu Nương vội vàng trở về đúng lúc nghe được mấy lời này. Nàng bèn dừng bước, đứng trước mặt Tô quả phụ nói, “Tô thẩm, nghe đồn Tô thẩm có bản lĩnh biết được tất cả mọi chuyện trên trời dưới đất, nay Tô thẩm tự tính cho mình đi, xem thử vì sao đêm qua Thổ Căn thúc lại về báo mộng cho ta, r ấ cứ khóc suốt không ngừng? Hẳn không phải là vì có uẩn khúc gì, mới chết không nhắm mắt chứ?”

Đỗ Thu Nương thấy sắc mặt Tô quả phụ biến đổi, bèn nói tiếp “Ta có thể tỉnh lại là vì Diêm Vương thấy ta thường ngày làm việc tốt tích phúc, không đành lòng bắt đi. Ngược lại, những kẻ suốt ngày ba hoa, nói lung tung, làm việc trái với lương tâm, xuống địa ngục sẽ bị cất lưỡi ném vào mười tám tầng địa ngục không được chết tử tế!”

“Người nói ai đó!” Tô quả phụ giơ tay muốn đánh Đỗ Thu Nương. Nàng bèn giữ chặt tay Tô quả phụ, cười lạnh “Ta không có chỉ mặt gọi tên ai, Tô thẩm gấp cái gì?” Nói xong nàng thả lỏng, Tô quả phụ lập tức lão đảo té xuống đất.

“Đồ chua ngoa, không biết lễ phép! Dù gì ta cũng là trưởng bối của ngươi! Ngươi dám đánh ta?!” Tô quả phụ ng ấ dưới đất la to ăn vạ. Đỗ Thu Nương đứng nhìn xuống, cười nói “Là ai muốn đánh trước, mọi

người đầu nhìn thấy rất rõ ràng! Trưởng bối? Trưởng bối thì phải có dáng vẻ của trưởng bối mới làm người ta tin phục! Tô thẩm mà cũng đòi làm trưởng bối?” nói xong nàng còn chặc lưỡi thể hiện sự châm chọc.

“Đồ đáng bị chém ngàn đao! Đáng đời Đồ lão hán cả đời không cưới được thê tử! Có kế nữ như ngươi, ai làm kế mẫu của ngươi có thể nói là xui xẻo tám đời!” Tô quả phụ càng nói càng to, cuối cùng thành như đang la lối om sòm, cố tình gây chuyện. Đồ Thu Nương nhìn Tô quả phụ với ánh mắt đáng thương như nhìn một con tôm tép nhãi nhép, rồi thản nhiên xoay người bước vào nhà.

Đỗ Nhược Mai đã thành thân được vài năm, lần này về cũng vì việc hôn nhân của Đồ Thu Nương, thấy nàng bước vào sân, lập tức lo lắng hỏi “Đại tỷ, tỷ cãi nhau với ai vậy?”

“Còn có thể là ai? Tô quả phụ đó!” Đồ Thu Nương vừa nói vừa nhìn vào trong nhà.

“Tỷ cãi nhau với thẩm ta làm gì. Đầu là người một thôn, căng quá cũng không hay, huống chi thẩm ta còn là một quả phụ.” Đỗ Nhược Mai khuyên.

Đỗ Nhược Lan bĩu môi nói, “Muội chưa thấy quả phụ nào mồm mép như thẩm ta! Nay cãi chuyện này, mai nháo chuyện kia. Muội nhìn không ưa nổi!”

“Đúng! Thẩm ta là vậy đó, muội nhớ tránh xa thẩm ta một chút!” Đồ Thu Nương nói.

Đỗ Nhược Mai thấy Đồ Thu Nương cứ nhìn chằm chằm vào trong nhà, bèn nói “Đại tỷ, có lẽ chúng ta sắp có kế mẫu rồi..... Bà mai đang nói chuyện với phụ thân, hình như phụ thân rất vừa lòng.”

“Làm mai cho phụ thân?” Đồ Thu Nương bỗng thấy bớt lo một chút, cũng may không phải là cái tên Trương Nguyên Bảo chết tiết kia. Tính ra phụ thân cũng là người si tình, mẫu thân nàng mất đã mấy năm vẫn không tái giá, chỉ sợ kế mẫu không yêu thương hài tử. ~~đến đm g x àn /lê, quý, đô; ờn~~

Nay phụ thân định tái giá, nàng cũng hiểu được hẳn là phụ thân muốn kiếm một kế mẫu chăm sóc hai đệ đệ, để nàng yên tâm xuất giá.

Đỗ Thu Nương vui mừng nói “Tỷ đi xem thử bà mai làm mai ai!”

Đỗ Nhược Lan vội kéo Đỗ Thu Nương nói “Đại tỷ đừng đi! Muội mới nghe bà mai nói r ấ, là Trương Thu Hoa ở thôn kế bên!”

“Ai?” Đỗ Thu Nương sững sờ hỏi.

“Muội đã từng thấy người đó.” Đỗ Nhược Mai giả đến thôn bên nên cũng biết một ít người ở bên đó. Đỗ Nhược Mai không hề phát hiện sắc mặt Đỗ Thu Nương đã trở nên khó coi, kéo tay nàng nói “Trương Thu Hoa kia rất xinh đẹp, hình như chỉ mới hai lăm hai sáu tuổi gì đó, vốn bán mình làm nha hoàn cho nhà Tô viên ngoại ở trấn Trường Bình, trước đó vài ngày được người nhà tốn không ít bạc chuộc về. Làm nha hoàn ở nhà giàu tất nhiên xinh đẹp hơn mấy nha đầu ở nông thôn như chúng ta nhi ều. Hình như tẩu tử của nàng ta đối xử với nàng ta không tốt, nên mới vội vã gả đi....”

Đỗ Nhược Mai nói một chuỗi dài, nhưng Đỗ Thu Nương đã không nghe lọt được thêm chữ nào nữa, ba chữ ‘Trương Thu Hoa’ như là bùa chú khiến nàng bỗng thấy lạnh cả người. Sao nàng có thể quên mất Trương Thu Hoa chứ?!

Đúng r ấ, Trương Thu Hoa gả vào không bao lâu, thì Trương Nguyên Bảo cũng tới cửa c ầu hôn. Lúc ấy nàng đã cho rằng mình là người vô cùng hạnh phúc, phụ thân có người chăm sóc, đệ muội được quan tâm.

Ai ngờ, hai kẻ này đều có lòng dạ lang sói.

Kể từ lúc đó, bi kịch đời nàng chính thức bắt đầu.

Đỗ Thu Nương siết chặt nắm tay, đang định bước vào phòng, thì cửa phòng bỗng bật mở, bà mai Trương hớn hở đi ra ngoài, Đỗ lão hán theo sát phía sau.

“Chúc mừng đại cô nương sắp có kế mẫu!” bà mai Trương cười nói.

Đỗ lão hán cũng cười rất tươi “Đã phiên Trương đại tâu quan tâm! Nếu việc này thành, ta nhất định hậu tạ Trương đại tâu! Còn mấy cô nương nhà chúng ta cũng nhờ đại tâu quan tâm một chút, không cần đối phương gia cảnh thế nào, chỉ cần không chê nữ nhi ta, có thể đối xử tốt với nó là được!”

Bà mai Trương nhìn Đỗ Thu Nương, che miệng nói “Đại cô nương là cô nương xinh nhất thôn An Bình ta, vừa nói tên ra, chắc chắn sẽ có không ít nhà đòi cưới!”, ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại thầm nói: có thể tìm mùa xuân thứ hai cho lão mất thê như người là tốt lắm rồi, đi đâu tìm mối tốt cho nhà đầu lỡ thì nhà người chứ!

“Cám ơn Trương đại tâu!” Đỗ lão hán tự mình tiễn bà mai Trương ra cổng. Đúng lúc này, Đỗ Nguyên Bảo thở hổn hển chạy về tới nhà.

Trên đường, Đỗ Nguyên Bảo nghe người chọc nói mình sắp có kế mẫu, về sau kế mẫu sẽ bỏ đói không cho ăn cơm thì rất sợ hãi, vừa lúc thấy Đỗ lão hán bèn bấu môi, ôm chân Đỗ lão hán khóc “Phụ thân, phụ thân sẽ cưới kế mẫu cho hài nhi sao? Kế mẫu sẽ ngược đãi hài nhi, sẽ không cho hài nhi ăn cơm đúng không?”

Đỗ lão hán đen mặt nói “Nghe ai nói vậy?! Ai dám không cho người ăn cơm, ta sẽ đánh kẻ đó!”

P

Đỗ Thu Nương thấy mặt Đỗ lão hán lộ vẻ ngượng ngùng, thầm than: xong đời! Phụ thân chắc chắn đang rất muốn cưới kế mẫu, e rằng nàng không thể ngăn được rồi.

Đêm khuya, Đỗ Thu Nương nằm trên giường trần trọc suy nghĩ mãi. Phụ thân chắc chắn sẽ cưới kế mẫu, nhưng cưới ai cũng không thể cưới dân phụ Trương Thu Hoa kia được. Khổ nỗi nàng lại không thể ôm đùi phụ thân khóc lóc kể lể, nói Trương Thu Hoa, người nàng chưa từng thấy mặt, là tiện nhân được. Làm không khéo, phụ thân còn tưởng nàng không

thích phụ thân tìm kế mẫu, sinh ra tâm tình tiêu cực, vậy càng mất nhiều hơn được!

Phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp mới được! Nếu không, một tháng sau phụ thân cưới dâu phụ kia về rồi, đến lúc đó muốn đuổi đi càng khó hơn.

Đỗ Thu Nương luôn cảm giác hình như nàng đã quên đi điều gì đó, nhưng không cách nào nhớ ra được bèn bỏ qua một bên ngủ thiếp đi. Ngoài trời, mưa trút như nước, tiếng mưa vọng vào khiến người ta càng ngủ càng ngon hơn.

Tỉnh mơ ngày hôm sau, Đỗ Thu Nương đã thức dậy nấu cơm cho cả nhà. Mặt trời chỉ mới lên, vừa tạnh mưa nên còn có sương mù.

Đỗ Thu Nương vừa mở cổng đã thấy một bóng đen đang đứng trước cổng, dường như đã đứng rất lâu, trên người ướt đẫm sương sớm, run rẩy. Nàng kinh hãi, nhìn chốc lát mới thở kêu, “Phạm.... Phạm Trường An?” Chờ nàng nhìn kỹ, không phải Phạm Trường An còn có thể là ai?! d'm'urp.iễn.đ/àn.lê.quý/đôn Hắn đứng im trước cổng, thái độ cực kỳ phức tạp, không biết là kích động hay là sợ hãi.

“Phạm Trường An, ngươi muốn chết hả? Mới sáng sớm đứng trước cổng nhà người ta không rên một tiếng, muốn hù chết người ta à!” Đỗ Thu Nương sáng giọng nói.

“Tổ mẫu..... tổ mẫu.....” Phạm Trường An lạnh run, giọng nói cũng run rẩy theo. Lúc này Đỗ Thu Nương mới phát hiện y phục trên người hắn bị mưa ướt, nheo nhúm lại, nàng giật mình, hỏi “Lão thái thái sao rồi?”

“Tổ..... tổ mẫu.....” Không biết là do khẩn trương hay vì cái gì mà Phạm Trường An cà lăm cả nửa ngày vẫn không nói hết câu được, khiến Đỗ Thu Nương sốt ruột tới mức toát cả mồ hôi.

“Rốt cuộc thế nào?” Đỗ Thu Nương còn chưa dứt lời, Phạm Trường An đã nắm lấy tay nàng, kéo nàng chạy đi.

Mặt trời dần lên cao, trong nắng sớm, Phạm Trường An nắm thật chặt tay Đỗ Thu Nương, kéo nàng chạy đi.

Trong trí nhớ của Đỗ Thu Nương, Phạm Trường An chưa bao giờ chủ động đến gần nàng như thế này, đây là lần đầu tiên.

Đỗ Thu Nương nhìn một bên mặt Phạm Trường An, có chút hoảng hốt, nếu như Phạm lão phu nhân qua đời, tương lai Phạm Trường An sẽ cưới ai, rồi sống thế nào? Hắn ngốc như vậy..... không đúng, Phạm Trường An luôn nói năng rất rõ ràng trật tự, chỉ duy nhất trước mặt nàng mới lắp ba lắp bắp. Hắn rất sợ nàng, vừa thấy mặt nàng là đã sợ.

Phạm Trường An như vậy, sau này sẽ sống tốt chứ?

Đến lúc Đỗ Thu Nương bắt đầu thấy mệt mới phát hiện Phạm Trường An đang kéo nàng đến nhà hắn.

“Tổ mẫu.... tổ mẫu ta muốn gặp người.” Phạm Trường An chạy nhanh nên mặt đỏ bừng, chỉ tay vào trong nhà nói.

Đỗ Thu Nương chần chờ trong chốc lát, sau đó đẩy cửa bước vào. Sắc mặt Phạm lão phu nhân tuy tái nhợt nhưng vẫn tỉnh táo, ngẩng đầu dựa vào đầu giường, nhìn nàng nở nụ cười, kêu “Thu Nương, mau tới đây!”

Lão thái thái không có việc gì..... Đỗ Thu Nương thở phào một hơi, nhìn Phạm Trường An đang đứng ngoài cửa, thầm nghĩ: Phạm Trường An này mới sáng sớm đã hù dọa nàng! Kéo nàng tới đây làm gì chứ?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 5: Hồi Sinh

Phạm Trường An đi vòng qua người Đỗ Thu Nương, ng ẩ trước mặt lão thái thái, hỏi “Tổ mẫu thấy khá hơn không ạ?”

Hôm qua thật sự là một ngày khủng khiếp đối với Phạm Trường An.

Khuya đêm hôm qua, lão thái thái đột nhiên hít thở không thông, giống như bị cái gì đó chẹn ở cổ họng không hít khí được, chẳng bao lâu thì ngất đi. Phạm Trường An hoảng hốt, vội vàng chạy đi kiếm Lâm đại phu. Hắn tới nhà Lâm đại phu gõ cửa h ồi lâu vẫn không thấy ai ra mở, đành cấp tốc chạy v ề lại, thấy mặt lão thái thái đã bắt đầu tím tái, bèn nghĩ giờ mà qua thôn bên mời Hác đại phu đi đi v ề v ề rất tốn thời gian, chỉ bằng công lão thái thái tới nhà Hác đại phu luôn.

Đúng lúc Phạm Trường An công Phạm lão thái thái ra cửa thì trời xẹt lên tia chớp, trong đầu hắn bỗng hiện lên lời Đỗ Thu Nương ‘Mấy ngày tới có lẽ Lâm đại phu sẽ không có ở nhà. Thêm nữa, nếu muốn tìm Hác đại phu ở thôn bên thì đừng chạy sang thôn bên, hãy tới nhà thôn trưởng thôn ta kiếm. Đừng công lão thái thái chạy lung tung, buổi tối trời vừa lạnh vừa ẩm, lão thái thái chịu không nổi đâu!’

Phạm Trường An rồi rầm h ồi lâu, cuối cùng quyết định để tổ mẫu ở nhà, một mình xông vào trong làn mưa, chạy tới nhà trưởng thôn, quả nhiên tìm được Hác đại phu, mời Hác đại phu v ề cứu tổ mẫu một mạng.

“Nghe Trường An nói, nhờ có con nhắc nhở, nó mới tìm được Hác đại phu, cứu ta một mạng!” Tình trạng lão thái thái khá tốt, nắm tay Đỗ Thu Nương cười nói.

Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An bị lão thái thái gạt sang một bên, cười nói “Ngài đỡ hơn chưa?”

“Đỡ hơn nhiều rồi!” Lão thái thái cười đáp, “Đại phu nói, ta bị lạnh nhiều ngày, hàn quá sinh nhiệt, khiến cho khí huyết ứ trệ, hôm qua phun ra được hai búng máu bầm, kinh mạch đã thông lại, coi như là gặp họa được phúc!”

Lão thái thái chỉ vào Phạm Trường An nói “Tôn tử ngọc này của ta định cống ta chạy trong mưa, nếu mắc mưa thêm, cái mạng già này của ta chắc không giữ nổi rồi!”

Phạm Trường An cúi đầu, mặt đỏ bừng, yên lặng nghe lão thái thái nói, không phản bác một lời.

Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An có vẻ là lạ bèn kêu thử “Phạm Trường An?”

Phạm Trường An “Ừ” một tiếng, rồi..... té cái rầm xuống cạnh giường của lão thái thái.

“Trường An là một tiểu quỷ nhất gan, sợ gió, sợ mưa, sợ sấm sét, nửa đêm gặp yêu quái, ba đầu bốn chân....”

Phạm Trường An ngủ không yên, trong mơ cứ nghe có người lặp đi lặp lại khúc hát này bên tai.

Đỗ Thu Nương cột hai bím tóc thật cao, dẫn theo một đám nhóc vây quanh hắn, chỉ vào hắn cười ha ha. Hắn nhìn Đỗ Thu Nương, thầm nghĩ: tiểu nha đầu này thật xinh đẹp, da trắng như tuyết, mắt sáng sao, không ngờ lại là kẻ đáng ghét thích bắt nạt người khác!

Hắn không chơi chung với mấy hài tử trong thôn, Đỗ Thu Nương lại càng kết luận hắn là kẻ nhất gan.

Nha đầu này, chỉ biết hát bậy!

Nhưng mỗi lần vung lên quả đấm, hấn lại không nỡ xuống tay.

“Phạm Trường An, Phạm Trường An!” Lại tới nữa! Nha đầu này luôn thích gọi tên hấn hai lần liên tục.

Phạm Trường An bịt chặt lỗ tai, hừ hừ nói “Đừng kêu nữa! Nha đầu hung hấn!”

“Cái gì? Người nói ai là nha đầu hung hấn?!” Đỗ Thu Nương nhìn bát cháo nàng vừa bưng lên cho Phạm Trường An, hận không thể tát nguyên bát cháo lên mặt hấn. diễn.đ./àn/lê/qu",ý,đôn Mới sáng sớm kéo nàng tới đây xong hấn lại sốt cao lăn đùng ra, nhà chỉ có hai người thì đầu bệnh hết, nàng không thể thấy chết không cứu, đành mò tới phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho hai người.

Phạm Trường An! Người giỏi lắm! Trong mơ mà còn gọi nàng là ‘nha đầu hung hấn’!

Đỗ Thu Nương cau mày, nhéo lỗ tai Phạm Trường An một cái. Phạm Trường An bị đau, không thể không mở mắt ra, ngay lập tức, đập vào mắt hấn là khuôn mặt phóng to của Đỗ Thu Nương với đôi mắt trợn to như chuông đồng, vừa xách lỗ tai hấn vừa mắng “Phạm Trường An chết bần! Đã tỉnh còn giả bộ ngủ, mau ng ồi dậy ăn cháo đi!”

‘Nha đầu hung hấn quả là nha đầu hung hấn! Đáng ghét!’ Phạm Trường An nói th ần.

Người thấy mùi cháo thơm, bụng Phạm Trường An lập tức kêu rột rột mấy tiếng. Đỗ Thu Nương lập tức nhìn hấn với vẻ mặt hả hê.

Phạm Trường An ăn cháo rất yên tĩnh và lịch sự, không húp soạt soạt như Đỗ Kim Bảo và Đỗ Ngân Bảo, dù đói, nhưng vẫn ăn rất tao nhã. Đỗ Thu Nương thấy vậy th ần nghĩ, chẳng lẽ hấn vốn là thiếu gia của một gia đình giàu có nào đó, vì gặp biến cố lớn nào đó nên mới phải đến sống ở một thôn nhỏ như thôn An Bình này.

“Phạm Trường An, tại sao mỗi lần thấy ta người cứ cà lăm suốt vậy? Người rất sợ ta hả?” Đỗ Thu Nương hỏi.

“Phốc....”

Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An suýt phun cháo trong miệng ra thì lập tức đứng dậy phui phui người, nhìn hắn với vẻ ghét bỏ.

Phạm Trường An bị sắc, khụ thật lâu mới đỡ, cố nén đến mức mặt đỏ bừng.

Đỗ Thu Nương đành nói “Biết người sợ ta rồi! Thôi! Cháo còn ở trong n ớ, tối người hâm nóng lại rồi ăn là được. Ta về đây!”

“Nha đầu hung hãn!” Phạm Trường An thấy Đỗ Thu Nương đã đi xa, mới dám rống lên, còn vung quả đấm, sau đó cúi đầu..... tiếp tục ăn cháo.

Trên đường về nhà, đầu Đỗ Thu Nương như được rọi sáng, bỗng nhớ ra điều nàng đã quên mất là gì.

Trương Thu Hoa là nha hoàn của nhà Tô viên ngoại trên trấn Trường Bình, năm nay đã hai mươi hai tuổi, theo lẽ thường chủ nhân sẽ kiếm trượng phu cho nàng ta, tẻ lắm là một gã sai vặt. Sao lại để người thân của nàng ta chuộc về? Chuộc về thì cũng được đi, nhưng nha hoàn nhà viên ngoại dù gì cũng được coi trọng hơn thôn nữ như nàng mấy phần, hân là có thể tìm một mối tốt ở trấn Trường Bình, có gì phải chạy tới thôn An Bình lấy một lão hán đã chết thê ?!

Năm đó, nàng thấy phụ thân vui vẻ, nên không suy nghĩ nhiều. Phụ thân nàng cũng là người thật thà, cảm thấy cô nương kia hân là do lớn tuổi mới không ai thèm lấy. Nhưng giờ nhớ lại, hình như lúc đó nàng đã từng đi ngang qua nhà viên ngoại gì kia, nghe nói, lão viên ngoại kia còn háo sắc hơn cả quý háo sắc.....

Đi đâu không thể tin nhất trên đời chính là mấy lời từ miệng của những bà mai! Chỉ có chính mắt mình nhìn thấy mới có thể là thật!

Phải đi trấn Trường Bình một chuyến mới được.

Đỗ Thu Nương vừa về đến nhà thì đã có một tin tức tốt đập xuống đầu, nhà họ Trương nói muốn suy nghĩ lại.

Đỗ lão hán đứng trước cửa nhà, vẻ mặt khó coi. Đỗ Kim Bảo thì lảng ra xa xa, sợ bị phụ thân giận cá chém thớt, thấy Đỗ Thu Nương về, bèn kéo nàng nói nhỏ “Đại tỷ! Tỷ chạy đi đâu vậy? Không lo ở nhà làm bữa sáng, phụ thân giận lắm đó! Vừa rồi bà mai lại tới, nói Trương cô nương kia không muốn gả, phụ thân nghe xong mặt đen như đất nồi, buồn bực ngẩng im nửa ngày rồi đó!”

“Biết vì sao không?” Đỗ Thu Nương hỏi nhỏ.

“Bà mai nói cũng không rõ, có đi đâu....” Đỗ Kim Bảo dừng một chút rồi tiếp “Hình như là nhà họ Trương nghe ai đó đồn, nói đại tỷ hung hãn...”

“Hừ!” Ai hung hãn chứ? Như nàng gọi là biết đạo lý!

Đỗ Thu Nương không cần nghĩ cũng biết là do Tô quả phụ gây rối, có đi đâu như vậy càng tốt, nàng còn phải cảm ơn Tô quả phụ ấy chứ!

“Mới sáng sớm chạy đi đâu? Bệnh mới khỏi đã chạy lung tung! Có giỏi thì đừng về nữa!” Đỗ lão hán thấy Đỗ Thu Nương, lập tức quát lên.

Đỗ Thu Nương le lưỡi, đuổi Đỗ Kim Bảo đi ra đường, còn mình thì vội vàng vào làm việc nhà.

Hàng ngày, Đỗ Thu Nương có rảnh là lại tới nhà họ Phạm giúp một tay, nấu cơm này nọ, khiến Phạm lão phu nhân cảm động không thôi, vừa cảm ơn vừa thuận miệng nói xấu Phạm Trường An, lần nào nghe, nàng cũng híp mắt cười đắc ý.

Dần dần, mỗi lần Đỗ Thu Nương tới nhà họ Phạm đều sẽ gặp Phạm Trường An đang cầm một quyển sách ngồi trước cổng nhà, thấy nàng, hắn sẽ đứng dậy đi vào cùng.

Đến nhà Phạm Trường An thì phải đi xuyên qua một cánh rừng nhỏ. Hôm nay, Đỗ Thu Nương đang băng qua cánh rừng như thường lệ, bỗng có một người nhảy xổ chặn đường.

“Đỗ tiểu nương tử đi đâu vậy?”

Răng trắng mặt sáng, đôi mắt đưa tình, giọng nhấc chân đều có dáng vẻ thư sinh, cả hỏi cũng tao nhã lễ độ, nếu là một tiểu nha đầu bình thường, chắc chắn sẽ say lòng. Nhưng giờ phút này, Đỗ Thu Nương lại chỉ thấy buồn nôn.

Kẻ trước mặt nàng, không phải Trương Nguyên Bảo thì còn có thể là ai ?!

Đỗ Thu Nương nhú mày, chán ghét nói “Tránh ra!”

“Đỗ tiểu nương tử sao vậy?” Trương Nguyên Bảo không ngờ người luôn được thích như mình cũng có ngày bị ghét bỏ. Bình thường, mỗi lần thấy hắn, Đỗ Thu Nương đều sẽ ngọt ngào kêu một tiếng ‘Trương đại ca’, không ngờ hôm nay lại lạnh lùng như vậy. d'uiễn.đpàn/lê/qumóy.đmôn Đỗ Thu Nương tuy hơi lớn tuổi, nhưng so với những tiểu nha đầu khác, lại có một vẻ quyến rũ riêng. Mặc dù hắn đi học trong trấn Trường Bình, đã gặp nhiều tiểu thư nha hoàn gì đó, nhưng mỗi lần thấy Đỗ Thu Nương vẫn không thể không kinh ngạc bởi sắc đẹp của nàng.

Hắn từng cho rằng Đỗ Thu Nương có ý với mình. Nhưng giờ trong mắt nha đầu này chỉ đầy vẻ chán ghét ?!

Hắn? Trương Nguyên Bảo? Bị người chán ghét?

Không thể nào!

“Tránh ra! Chó ngoan không chắn đường!” Đỗ Thu Nương thấy Trương Nguyên Bảo vẫn cứ đứng trước mặt nàng, bèn hung hăng nói.

“Người.....” Trương Nguyên Bảo ngẩn ra. Hắn bị ghét thật!

Trương Nguyên Bảo hoàn toàn không thể tiếp nhận chuyện này, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn là sẽ kéo Đỗ Thu Nương lại để hỏi, ‘Đỗ tiểu nương tử, có phải nàng đã hiểu lầm gì ta không?’

Trương Nguyên Bảo vừa mới kéo tay Đỗ Thu Nương lại, còn chưa kịp nói ra câu kia thì đã bị nàng đẩy ra, rồi nghe mắng, “Bỉ ổi! Uổng công người là người đọc sách, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Đúng là.. chó không đổi được tính!”

Trương Nguyên Bảo vô cùng kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ thong dong. Hắn lại tiến lên ôm lấy Đỗ Thu Nương. Nàng bất ngờ không kịp phản ứng, bị hắn ôm chặt vào trong ngực. Ở khoảng cách gần, Trương Nguyên Bảo có thể ngửi được mùi thơm thiếu nữ trên người Đỗ Thu Nương. Hắn khoái chí, ôm nàng càng chặt hơn, nói “Đỗ tiểu nương tử, nhất định là nàng đã hiểu lầm ta cái gì rồi.....”

“Súc sinh!” Đỗ Thu Nương lập tức đẩy mạnh Trương Nguyên Bảo ra, nhưng sức nàng làm sao so với hắn. Lúc này, bỗng có một bóng người chột lóc, tống mạnh một đấm vào sống mũi Trương Nguyên Bảo.

Trương Nguyên Bảo còn chưa kịp nhìn rõ là ai thì đã hôn mê bất tỉnh.

Tình thế đột ngột chuyển biến, Đỗ Thu Nương kinh ngạc nhìn người trước mặt, “Là người?!”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 6

“Chạy mau...” Phạm Trường An thở hổn hển, kéo Đỗ Thu Nương thoát khỏi ‘hiện trường gây án’.

Lúc này Trương Nguyên Bảo đang nằm trên đất, hai mắt nhắm chặt, mũi tràn ra máu tươi, hình như sóng mũi đã bị đánh lệch.

Đỗ Thu Nương thấy vậy vẫn chưa hết giận, vừa rồi bị Trương Nguyên Bảo ôm, nàng cảm thấy vô cùng buồn nôn, đang đưa chân lên định đạp hất một phát nữa, bỗng nghe Trương Nguyên Bảo rên một tiếng. Phạm Trường An cả kinh, vội vàng kéo nàng chạy đi.

Hai người chạy một mạch tới tận bờ sông, Đỗ Thu Nương mới giục giàng níu Phạm Trường An dừng lại.

Đỗ Thu Nương vừa thấy hả giận lại buồn cười, Trương Nguyên Bảo mặt người dạ thú kia bị đánh thành đầu heo, thật là tốt! Nghĩ vậy, nàng chống nạnh cười khanh khách không ngừng. Phạm Trường An đứng bên cạnh, thấy vậy lo lắng hỏi “Đỗ..... Đỗ..... người không sao chứ?”

“Không sao! Ta rất ổn!” Đỗ Thu Nương đáp, cảm thấy Phạm Trường An ngày càng vừa mắt, “Phạm Trường An, sao người lại biết ta ở đây?”

“Người đến trễ hơn bình thường, tổ mẫu lo lắng nên bảo ta đi tìm người thử!” Phạm Trường An đáp.

Thật ra là Phạm Trường An ôm sách ngẩng trước cổng chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng Đỗ Thu Nương, mới đi dọc đường tìm nàng. Hắn

vừa vào rừng đã thấy Trương Nguyên Bảo đang ôm Đỗ Thu Nương, bèn nóng lên đấm Trương Nguyên Bảo một cái.

Như vậy là không đúng! Quân tử chỉ được dùng miệng, không thể đánh nhau..... Phạm Trường An thề nói.

“À, Phạm Trường An, sao người ra tay nhanh nhẹn hay vậy?” Đỗ Thu Nương vừa nói vừa đi một vòng quanh người Phạm Trường An quan sát.

“Ta... ta vẫn luôn học quy ền pháp với sư phụ dạy võ trên trấn.....” Phạm Trường An gãi đầu nói, “Ta muốn bảo vệ tổ mẫu!”

Đỗ Thu Nương lập tức hiểu ra, khó trách vừa rồi trông Phạm Trường An rất khí phách, chỉ một quy ền đã đánh lệch mũi Trương Nguyên Bảo. Nàng bỗng cảm thấy thật có lỗi, “Phạm Trường An, ta không nên gọi người là ‘tiểu quỷ nhất gan’!”

“Tất nhiên! Ta vốn không phải là tiểu quỷ nhất gan!” Phạm Trường An nghe vậy, trong lòng thoải mái hẳn, nhìn Đỗ Thu Nương với vẻ đắc ý. Thấy nàng cười vui vẻ, không biết sao hẳn cũng thấy vui lây.

Phạm Trường An bỗng nhớ lại cảnh Đỗ Thu Nương định đá Trương Nguyên Bảo bèn nói “Vừa rồi, người không nên đá Trương Nguyên Bảo. Trong sách nói, nữ tử tốt là phải dịu dàng nho nhã, hiền lễ nghĩa..... Đá người như vậy là việc nữ tử không nên làm!”

“Hắn là kẻ xấu, tại sao ta không được đá ?!” Đỗ Thu Nương không vui nói. Tên súc sinh Trương Nguyên Bảo kia là kẻ người người đều muốn diệt!

“Chỉ có nữ nhân chanh chua ngoài chợ mới ra tay đánh người.....” Phạm Trường An nói nhỏ, vừa nói vừa nhìn Đỗ Thu Nương chăm chú.

“Nhìn ta như vậy có ý gì? Chán ghét?” Đỗ Thu Nương vừa nói vừa tức giận vươn tay đẩy Phạm Trường An ra. Phạm Trường An bất ngờ không kịp phản ứng, thân mình lảo đảo. Hắn luống cuống quơ tay níu đại cái gì đó, nào ngờ bắt trúng tay Đỗ Thu Nương.

“Tùm! Tùm....” Hai người đồng thời rơi xuống sông.

“Phạm Trường An!” Nước sông rất lạnh, may mắn là cũng không sâu. Đỗ Thu Nương giãy người đứng lên, xoay người nhìn Phạm Trường An. Hình như hắn không hề biết nước sông sâu hay cạn, đang còn đập nước phịch phịch, cảnh tượng cực kỳ buồn cười. Nàng bèn vươn tay kéo hắn lên.

Phạm Trường An đứng lên xong, đột nhiên hô to “Đỗ Thu Nương! Người là nha đầu hung hãn!”

Phạm Trường An nói xong, cả hai người đều ngơ ra. d'jễn.đàn/lê/m.qurpý.đôn H ấ lâu, Đỗ Thu Nương đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ngất, cười vô cùng sung sướng. Nàng chỉ vào người hắn nói “Phạm.... Phạm Trường An.... Trên đầu ngươi.... đầu ngươi mọc thêm tóc, ha ha ha!”

Phạm Trường An đưa tay mò đầu mình thử, một cọng rong và hai cây lục bình....

Đỗ Thu Nương thật là đáng ghét!

Phạm Trường An yên lặng đưa ra kết luận như vậy, buồn bực nhìn Đỗ Thu Nương cười đến ngả nghiêng ngả ngửa.

Thật ra, vừa rồi hắn vốn muốn nói, tên háo sắc Trương Nguyên Bảo kia tất nhiên đáng đánh, nhưng về sau nếu xảy ra chuyện tương tự, thì hãy để nam tử ra mặt. Nàng là một cô nương xinh đẹp, không nên tự mình động tay..... Nàng không bao giờ chịu nghe cho hết lời của hắn. đi;smễn.ưkl[đàn/lê,quý,đôn Cũng may, ít nhất nàng đã biết hắn không phải tiểu quỷ nhất gan, biết hắn là một thư sinh có võ công.

Nghĩ vậy, Phạm Trường An lại thấy được an ủi.

Lúc hai người bò lên bờ, y phục đều ướt đẫm. Đỗ Thu Nương chỉ vào Phạm Trường An nói “Phạm Trường An, mặc kệ thế nào, một quỳ kia của ngươi khiến ta rất hả giận, cảm ơn ngươi!”

“Không... không cần cảm ơn!” Phạm Trường An nhìn Đỗ Thu Nương, mặt bỗng đỏ bừng.

Giờ đang cuối hè, bình thường mọi người chỉ mặc áo mỏng cho mát. Vì vậy, Đỗ Thu Nương vừa rơi xuống nước, y phục đã dính sát vào người, hiện ra vóc dáng xinh đẹp của nàng. Chỉ cần nàng hơi ngửa đầu là bộ ngực đã... đập vào mắt Phạm Trường An. Dưới ánh mặt trời, từng giọt nước đọng trên người nàng như đang phát sáng, dường như có sinh mệnh, chạy dọc theo làn da trắng như tuyết của nàng. Cảnh đẹp khiến người ta không thể dời mắt được.

Phạm Trường An mơ hồ nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của mình, phía bụng dưới dường như đang dâng lên một luồng khí nóng, lan tràn khắp tứ chi.

Nhưng Đỗ Thu Nương vẫn hồn nhiên không hề biết, vừa vắt nước trên y phục của mình vừa cau mày nói “Uớt hết rồi, phải làm sao đây.....” Nàng vừa ngẩng đầu, thấy cảnh trước mắt, vội la lên “Phạm Trường An! Người làm gì thế?”

Phạm Trường An đang xoay lưng với Đỗ Thu Nương, nhanh chóng cởi áo ngoài của mình ra. Từ góc nhìn của nàng có thể thấy hình như tay hắn đang phát run. “Y phục của người ướt hết rồi, khoác áo của ta đỡ đi!”

Phạm Trường An vẫn không quay đầu lại, đưa áo cho Đỗ Thu Nương, bá đạo ra lệnh “Mau mặc vào đi!”

“Y phục của người cũng ướt!” Tuy cãi lại, nhưng miệng Đỗ Thu Nương lại vô thức nhếch lên, ngoan ngoãn nhận lấy áo của Phạm Trường An bận thêm vào, sửa sang đàng hoàng xong mới nói “Phạm Trường An, ta xong rồi!”

Lúc này Phạm Trường An mới xoay đầu lại, “Chúng ta mau về thôi! Nhanh lên, nếu không người sẽ bị cảm đó!”

Cứ tiếp tục nhìn Đỗ Thu Nương, không chừa trong đầu hắn lại dâng lên tư tưởng xấu xa nữa! Không được!

“Không v`ề thế này được!” Đỗ Thu Nương quả quyết nói.

Giỡn hả, nếu cứ thế này mà v`ề bị người trong thôn thấy, họ sẽ nghĩ sao? Hai người đều ướt đầm, hấn thì y phục xốc xếch, nàng tuy chỉnh tề hơn một chút nhưng lại mặc y phục của hấn, mọi người không nghĩ hai người vừa đi ‘tắm chung’ mới là lạ đó!

Phạm Trường An nghe xong cũng nhận ra quả là không ổn, bèn kéo ống tay áo Đỗ Thu Nương nói “Đi theo ta!”

Phạm Trường An có một nơi ở tạm bí mật, ngay cả Phạm lão phu nhân cũng không biết, đó là căn nhà lá cách con sông này không xa, ngay dưới chân núi Ngưu Đồi. Không biết là nhà của ai, để trống đã lâu. Khi nào không vui hấn sẽ tới đó ng`ồi một lúc. Qua nhiều năm, hấn cũng để thêm vào trong đó không ít đồ.

Phạm Trường An vào nhà, nhóm lửa lên. Đỗ Thu Nương ng`ồi đối diện, hai người cách nhau bởi một tấm vải mỏng. Nàng cởi áo ngoài ra, cẩn thận đưa cho hấn, uy hiếp “Phạm Trường An, nếu người dám nhìn lên, ta sẽ móc mắt người cho Vương Tài ăn!”

“Ta..... ta không nhìn.....” Phạm Trường An cúi đầu nhận lấy y phục của Đỗ Thu Nương, cẩn thận hong trên lửa cho khô.

Lúc hong, mùi hương nhàn nhạt của thiếu nữ trên y phục tỏa ra theo hơi nóng. Phạm Trường An vừa ngửi thấy, trong đầu lại hiện ra hình ảnh y phục ướt đầm bó sát người của Đỗ Thu Nương, có thể nói là vừa đau khổ lại sung sướng. Hấn không nhịn được bèn lên nhìn trộm bóng người nàng qua tấm vải mỏng.

“Phạm Trường An, Phạm Trường An!”

Đỗ Thu Nương đột nhiên kêu khiến Phạm Trường An giật nảy mình, trái tim như sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Lúc này hấn mới phát hiện chỗ nào đó dưới bụng lại bắt đầu có cảm giác căng tức.

Hồng nhan quả nhiên là họa thủy, khiến người ta không cách nào không mong nhớ!

“Phạm Trường An, sao người tìm được chỗ này? Cũng không tệ ha!”
Đỗ Thu Nương vừa quan sát khắp nhà vừa nói.

Phạm Trường An không trả lời, đưa y phục đã hong khô cho Đỗ Thu Nương, rồi bắt đầu cởi y phục của mình, nhớ đến chuyện vừa rồi, hắn không cam yếu thế, dặn “Người cũng đừng nhìn lên ta đó!”

“Xì!” Đỗ Thu Nương cười nói “Ai thèm nhìn người! Chỉ là một thư sinh, chẳng biết có mấy lượng thịt!”

Nói thì nói vậy, nhưng nhìn bóng dáng cao lớn của Phạm Trường An, Đỗ Thu Nương không thể không thừa nhận, vóc người của hắn cũng rất cường tráng.

Hai người hong khô y phục xong, trời đã không còn sớm. Đỗ Thu Nương đứng trước cửa nhà duỗi lưng một cái, định kêu Phạm Trường An về, lại thấy cách đó không xa có một nữ tử trẻ tuổi và một nam tử trung niên bụng phệ đang ôm nhau đi về hướng này.

Đỗ Thu Nương đen mặt, kéo Phạm Trường An vào nhà trốn, “Chúng ta tạm thời dừng ra!”

Vốn Đỗ Thu Nương muốn tránh hai kẻ kia, nhưng hai kẻ kia lại quyết tâm muốn đụng vào. Nàng nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, bèn liếc khắp căn nhà rách một lần, bất đắc dĩ phát hiện, hình như chỉ có gian giường là có thể trốn được, bèn kéo Phạm Trường An chui xuống đó.

Hai người vừa chui vào gian giường xong thì hai kẻ kia cũng mở cửa bước vào.

“Chỗ này sẽ không có người đến chứ?” Nam tử hỏi.

“Không đâu! Mấy ngày nay thiếp hay tới đây xem thử, nhưng không thấy chủ nhà trở lại, hẳn là đã đi xa rồi!” Nữ tử bỗng gắt giọng, “Sao? Lão

gia ngại chỗ này cũ rách, không xứng?”

“Làm gì có! Ta chỉ sợ Thu nhi thấy tủi thân thôi!” Nam tử cười dâm, nhéo mông nữ tử nói “Tiểu bảo bối, mấy tháng không gặp, ta nhớ nàng muốn chết!”

“Thu nhi cũng rất nhớ lão gia..... Lão gia, Thu nhi ước r ồi.....”

Hai kẻ kia liên tục nói những lời không đứng đắn.

Đỗ Thu Nương bắt đầu lo lắng, sẽ không làm chuyện ấy ngay giữa ban ngày ban mặt chứ?!

Ý tưởng này mới vừa nảy ra trong đầu Đỗ Thu Nương thì cái yếm của nữ tử kia đã rớt xuống mặt đất, bên trên là một đóa hoa mẫu đơn đỏ tươi chói mắt.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 7

Đỗ Thu Nương đỏ bừng mặt, thẫn thờ, trốn ở đâu không trốn lại trốn ngay dưới giường! Một mình nàng còn đỡ, cùng lắm thì coi như đang nghe hai con heo kêu, nhưng giờ còn có Phạm Trường An bên cạnh thì phải làm sao đây?

Lúc này, hai kẻ trên giường đã bắt đầu, một kêu ‘Bảo bối’ một kêu ‘Lão gia, thiếp muốn.....’ này nọ không ngừng, chủ quan cho rằng ở đây không có ai, nên kêu rất to. Nghe những tiếng thở dốc rên rỉ kia, dù là một cô nương như Đỗ Thu Nương cũng không khống chế được những ý nghĩ kỳ quái dần hiện ra trong đầu.

Chiếc giường cũ nát đang đưa theo nhịp của nam tử kia..... Kéo cà kéo kẹt....

Đỗ Thu Nương cảm thấy mặt mình đã sắp nhỏ ra máu, càng không dám nhìn Phạm Trường An.

Mỗi một giây trôi qua đầu vô cùng đau khổ.

Đang lúc Đỗ Thu Nương cảm thấy một ngày dài như một năm thì Phạm Trường An bỗng nhích lại gần nàng, rồi vươn hai tay ra, bịt kín hai lỗ tai nàng. Mặc dù mặt hắn cũng rất đỏ, và rất lúng túng, nhưng nhìn miệng hắn mấp máy nàng đã hiểu. Hắn nói “Đừng nghe!”

Phi lễ chứ nhìn, phi lễ chứ nói, phi lễ chứ..... nghe.

Cho nên, hắn dứt khoát bịt kín hai tai nàng lại.

Đỗ Thu Nương yên lặng nhìn Phạm Trường An, tim bỗng ngừng một nhịp, có cái gì đó dường như đã vỡ òa thành cơn bão vô cùng rực rỡ.

Chiếc giường lắc lư kịch liệt hai cái, nam tử kêu to một tiếng, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

“Lão gia, Thu Nhi đợi không nổi nữa rồi...” Nữ tử đã khôi phục giọng điệu bình thường, nhưng vẫn còn chút lười biếng sau khi vui thích xong, “Khi nào lão gia mới đón Thu Nhi về phủ đây?”

“Thu Nhi đừng nóng!” Nam tử nói “Tính tình phu nhân nàng cũng biết đó! Lần trước phu nhân đòi bán nàng, ta năn nỉ hồi lâu phu nhân mới chịu để người nhà chuộc nàng về, bảo vệ tính mạng nàng. Chuyện đó cứ từ từ rồi tính, không gấp được....”

“Thu Nhi không muốn!” Nữ tử làm nũng “Lão gia nhẫn tâm để Thu Nhi gả cho lão già chết thê kia, nhẫn tâm đưa Thu Nhi đến bên cạnh nam nhân khác?”

“Gả cho lão già chết thê kia cũng không hẳn là không tốt!” Nam tử cười nói, “Nếu nàng gả cho lão, ta sẽ đưa nàng mấy loại dược thảo độc chết lão. Lúc đó nàng thành quả phụ, ta vẫn có thể tới tìm nàng như cũ! Ta ngủ với nhiều loại rồi, nhưng chưa từng ngủ với quả phụ đó!”

Nghe vậy, nữ tử sáng giọng “Lão già đáng ghét! Ngài đã nói vậy thì Thu Nhi sẽ gả cho lão già kia! Đến lúc đó ngài đừng có mà ghen!”

“Tất nhiên là không ghen rồi! Lão làm sao bằng ta được! Chỉ có ta mới có thể thỏa mãn dâm phụ như Thu Nhi thôi!” Nam tử nói xong lại lật người đè nữ tử.

Tiếng giường kéo kẹt lại vang lên.

Đỗ Thu Nương chỉ muốn chôn mặt xuống đất luôn cho rồi.

Đỗ Thu Nương đã nửa tháng không thấy Phạm Trường An. Hôm ấy, hân vội vàng tạm biệt nàng đi về, rồi từ đó bỗng biến mất không thấy tăm

hời. Nàng tới nhà hắn mấy lần, nhưng chỉ gặp nãi nãi của hắn, không có hắn ở nhà.

Đỗ Thu Nương thẫn ngẫm, hắn là Phạm Trường An sợ thấy nàng lại lúng túng, nên mới cố tình tránh mặt. Thật ra như vậy cũng tốt, nàng cũng sợ gặp hắn lại không biết phải nói gì.

“Mấy ngày nay Trường An đến học đường.” Phạm nãi nãi đã khỏe hơn nhiều, có thể xuống giường đi lại được, thấy Đỗ Thu Nương bèn nói “Hài tử tội nghiệp này vì chăm sóc ta nên phải nghỉ học mấy ngày. Giờ thì sáng phải dậy sớm lên trấn trên, tối lại bôn ba chạy về, tới tới lui lui gầy không ít!”

Trong thôn An Bình không có trường, phần lớn người trong thôn đều không biết chữ, mọi người cũng không quan tâm lắm đến việc học. Nam tử trưởng thành có thể cưới thê tử sinh hài tử đã là chuyện hạnh phúc nhất đời, cho hài tử đi học là việc chỉ nhà có tiền mới làm nổi. Vì thế, rất hiếm có cô nhi quả nãi như nhà họ Phạm lại có thể nuôi Phạm Trường An đi học.

Người trong thôn đều không hiểu làm sao mà một thân một mình như Phạm lão phu nhân lại có thể nuôi Phạm Trường An đi học. Vả lại, Phạm Trường An trông ngờ ngợ ngác ngác, không giống một người thông minh, có thể học được tới đâu?

Ngược lại, Trương Nguyên Bảo phần lớn thời gian đều ở trong trấn, mỗi khi về thôn là lại bắt đầu nói khoác một hồi về thành tích vĩ đại của mình ở trường. Các cô nương trong thôn đều thích nghe hắn kể, trong đó gồm cả Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương hỏi “Lão thái thái, học phí... hắn là rất cao đúng không?”

Phạm lão phu nhân hí mắt, dường như nhìn thấu suy nghĩ của Đỗ Thu Nương, cười nói “Đúng là không thấp. Nhưng Trường An không phải là một hài tử bình thường, Trường An rất thông minh, tương lai sẽ làm quan!”

Phạm Trường An làm quan? Đỗ Thu Nương chợt nhớ tới bộ dáng cà lăm của Phạm Trường An khi thấy nàng, không tin tưởng lắm lời dự đoán của Phạm lão thái thái.

“Việc thành thân của phụ thân con xong chưa?” Lão thái thái đổi đề tài, hỏi.

Đỗ Thu Nương hoàn hồn, đáp “Con cũng chẳng biết thế nào, nhà họ Trương cứ thôi rồi lại chịu!”

Kể từ ngày nàng bắt gặp Trương Thu Hoa và viên ngoại gì đó thông dâm, chẳng qua mấy ngày, nhà họ Trương lại để bà mai Trương tới nói là nhà họ đã suy nghĩ lại, thấy Đỗ lão hán là người đáng hoàng tin được.

Trương Thu Hoa kia khinh Đỗ lão hán là kẻ ngốc mới dám sắp thành thân còn làm chuyện cầu thả.

Hừ! Tiện nhân vô liêm sỉ! Đỗ Thu Nương thầm nhở phỉ nhổ.

Sáng tinh mơ hôm sau, Đỗ Thu Nương nói với Đỗ lão hán muốn vào trấn bán chút đồ thêu và trứng gà, sẵn tiện mua đồ dùng trong nhà. Đỗ lão hán bèn dặn nàng mua chút vải bố về làm y phục mới, lý do là mấy ngày nữa tâu tử nhà họ Trương sẽ tới đây gặp mặt, Đỗ lão hán muốn ăn mặc tươm tất hơn.

Đỗ Thu Nương xách làn đựng đồ của mình, thuận tiện mang giùm một ít lương khô Phạm lão phu nhân gửi cho Phạm Trường An đi lên trấn.

Đời trước Đỗ Thu Nương từng theo Trương Nguyên Bảo lên trấn Trường Bình ở mấy năm, nên giờ nhắm mắt nàng cũng biết đường đi. Nàng nhớ, hình như không bao lâu nữa, trấn Trường Bình sẽ thịnh hành khăn thơm thêu hoa văn đa dạng. Vì vậy nàng dựa theo trí nhớ thêu được không ít mẫu. Không có hương liệu quý, nàng bèn dùng hoa đại nấu nướng ngâm khăn, cũng tạo được mùi thơm không kém.

Đến chợ trong trấn, Đỗ Thu Nương thấy chỗ tốt ở phía đông chợ đã bị chiếm gần hết, bèn nhanh chóng chọn một chỗ khúc cua rồi trải đồ ra.

Chẳng mấy chốc, có một cô nương đi tới, chọn khăn thêu hoa sơn trà, cười nói “Khăn này thêu thật tinh xảo! Còn có hương hoa thoang thoảng...”

Đỗ Thu Nương thấy có tiền nạng, bèn nhiệt tình giới thiệu “Cô nương, khăn này đang rất nổi ở kinh thành đó! Số khăn này là do thân thích của ta mang về, tổng cộng chỉ có bấy nhiêu, nếu không mua nhanh, e rằng chốc nữa sẽ không có mà mua đâu! Hơn nữa, cũng không mắc, chỉ sáu mươi văn một cái! Nếu cô nương thích thật, ta có thể bớt một ít....” Nàng chưa nói hết câu, thì cô nương kia đã đưa sáu mươi văn ra. Cô nương kia thấy nàng sững sờ bèn cười nói “Không phải cô nương nói sáu mươi văn sao? Ta mua!”

Đỗ Thu Nương không ngờ mình mở hàng thuận lợi như vậy, kích động nhìn theo bóng cô nương kia một hồi. đi, đến. đàn/lê./quý, đồ. bnn Nhờ cô nương kia, nàng báo giá không thấy gượng miệng nữa. Tổng cộng mười cái khăn chỉ bán trong chốc lát đã hết, đâu là ba mươi bốn mươi văn một cái, tính ra còn lời hơn một giỏ trứng gà nhiều.

Đỗ Thu Nương vui vẻ cất tiền vào người, nhìn nhìn trời, đoán là Phạm Trường An đã tan học.

Học đường Phạm Trường An theo học ở trong rừng trúc ngoài trấn Trường Bình, học sinh mấy thôn đều tập hợp về đó hết. Nàng vừa tới gần đã nghe thấy tiếng đọc sách mạnh mẽ.

Học đường Bách Thảo này quả như lời đồn, là một nơi có hoàn cảnh học tập tốt.

Đỗ Thu Nương đứng ở ngoài, đang nghĩ nên nhờ ai vào nhắn giúp thì thấy có mấy thư sinh đi ra. Một thư sinh tương đối lùn trong nhóm, nói “Tiểu nương tử tìm ai? Muốn đưa đồ đúng không? Cứ giao cho ta, ta sẽ mang vào giúp cô nương!”

“Không cần, không cần!” Đỗ Thu Nương luôn có lòng phòng bị người lạ, hơn nữa, Phạm Trường An là một người thành thật, dù lương khô bị giành thật cũng chẳng biết có cố hết sức đoạt lại không. Vì vậy nàng cười

nói “Phiền công tử nói với Phạm Trường An một tiếng là tổ mẫu hắn có vài lời muốn nhắn với hắn.”

“Hắn à, lúc này không tiện gặp cô nương đâu! Thôi, để ta giúp cô nương chuyển đồ giùm vậy!” Thụ sinh kia vừa nói vừa vươn tay đoạt bao đồ của Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương đen mặt, nghĩ thầm, giữa ban ngày ban mặt cũng dám giật đồ của người ta?

Trong lúc Đỗ Thu Nương đang suy nghĩ phải làm sao để bảo vệ đồ thì lại có mấy thụ sinh đi ra nữa. Người đi chính giữa thấy nàng, mắt sáng lên, bước nhanh tới hỏi “Thu Nương, nàng tới tìm ta à?”

Kể từ ngày chặn đường Đỗ Thu Nương, r ồi bị đánh cho bất tỉnh, Trương Nguyên Bảo bắt đầu nhớ mãi không quên Đỗ Thu Nương. Hắn tin chắc rằng nàng đang cố tình lạt mền buộc chặt tỏ vẻ từ chối vậy thôi, chứ trong lòng thì thích mê hắn. Hơn nữa, trước giờ hắn đâu gặp những cô nương dịu dàng như nước, nay thấy nàng mạnh mẽ có cá tính, theo lời hắn là đã kích phát ý muốn chinh phục của hắn.

Ngay đêm cái ngày bị đánh, Trương Nguyên Bảo đã có ‘mộng xuân’, đầy qu ần ướt một mảng lớn. Sau đó cứ mỗi lần ‘vui vẻ’ với mấy cô nương khác trong đầu hắn đều là hình ảnh của Đỗ Thu Nương. Nay thấy nàng xuất hiện, hắn như là ong mật thấy hoa thơm, lập tức đâm đầu vào.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 8: Hả Giận

Trương Nguyên Bảo không hề biết Đỗ Thu Nương đã sớm xem hắn như một con rệp. Hắn nhìn lướt qua mấy thư sinh kia, dùng thái độ như là sứ giả bảo vệ uy hiếp “Mấy người đừng làm khó dễ Đỗ tiểu nương tử, nàng ấy là bằng hữu tốt của ta!”

Ai là bằng hữu tốt của người? Thật không biết xấu hổ! Đỗ Thu Nương thẹn nhủ, lại nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, bèn không thèm nhìn Trương Nguyên Bảo, né người bước đi.

Tay Trương Nguyên Bảo đột nhiên rơi vào khoảng không, mấy thư sinh kia thấy vậy cười ha ha. Một trong số đó nói “Trương Nguyên Bảo, hình như bằng hữu tốt của người không linh tình kia! Lúc này người ta đã nói rồi, không phải tìm người, mà là tìm tên ngọc Phạm Trường An.”

Bị người khác cười nhạo, dù là da mặt dày như Trương Nguyên Bảo cũng không nén được giận, bèn hỏi Đỗ Thu Nương, “Nàng tìm tên ngọc họ Phạm?”

Đỗ Thu Nương vờ như không nghe thấy, nói với những thư sinh đang lục tục đi ra, “Làm phiền chỉ giúp ta Phạm Trường An đang ở đâu!”

“Tên ngọc đó đang bị tiên sinh giữ lại chếp phạt!” Trương Nguyên Bảo giễu cợt nói “Hắn là đồ bỏ đi, nàng để ý tới hắn làm gì ?!”

“Người xưa nói, trưởng thành và trung nghĩa thể hiện ở dáng vẻ, trí tuệ và tấm lòng thể hiện ở lời nói, Trương công tử vẫn nên cẩn thận trong lời nói thì hơn!” Đỗ Thu Nương nghe Trương Nguyên Bảo sỉ nhục Phạm Trường An, không thể không dừng bước. Đó là những lời đời trước

Trương Nguyên Bảo dùng để khích lệ nàng, nói nàng tuy là một cô nương ở nơi thôn quê, nhưng lại hiền lành, hiếu lễ nghĩa.

Hừ, cần thú!

Đỗ Thu Nương nhếch miệng, tỏ vẻ cực kỳ khinh thường, nói tiếp “Sỉ nhục người khác chẳng khác gì tự sỉ nhục mình! Ngay cả bạn học của mình người cũng có thể vũ nhục, thật sự là.....” Đỗ Thu Nương xì một tiếng, “Tiểu nhân! Ở trong mắt ta, Phạm Trường An tốt hơn người gấp trăm ngàn lần!”

Đỗ Thu Nương vừa nói xong, xoay người lại đã thấy Phạm Trường An đứng sau lưng nàng từ lúc nào.

Trương Nguyên Bảo bị Đỗ Thu Nương sỉ nhục, tức giận chỉ mặt nàng nói “Trong trường này có ai không biết Phạm Trường An là đờnbỏ đi chứ? Hắn không chỉ ngày nào cũng bị tiên sinh bắt ở lại chép phạt, còn là một đứa con hoang không phụ không mẫu! Hắn? Tốt hơn ta gấp trăm ngàn lần? Nực cười!”

Trương Nguyên Bảo vừa nói xong, hai thư sinh khác cũng cười. Thư sinh lớn vừa nãy khuyên nàng “Tiểu nương tử, nhanh về nhà đi thôi!”

Đỗ Thu Nương thấy mặt Phạm Trường An nén đến đỏ bừng, hẳn là câu ‘không phụ không mẫu’ kia đã chọt trúng chỗ đau của Phạm Trường An. Nàng bỗng cảm thấy rất đau lòng, vô duyên vô cớ lại liên lụy hắn. Nhưng, giờ phút này nàng cũng vô cùng hi vọng hắn có thể mạnh mẽ đứng ra, giống như lúc đánh Trương Nguyên Bảo. Nhưng hắn chỉ nghiêm mặt bước tới, kéo nàng sang một bên hỏi “Sao người lại tới đây?”

“Lão thái thái nhờ ta tiện đường mang chút lương khô cho người.” Đỗ Thu Nương vừa nói, vừa lấy mấy bánh vẫn còn nóng hôi hổi đưa cho Phạm Trường An. Ai ngờ hắn lại bưng bình không nhận, nói “Không cần! Đây không phải là của tổ mẫu cho ta!”

Trương Nguyên Bảo thấy vậy, lửa giận càng dâng cao. Lúc trước hắn cho là Đỗ Thu Nương giả vờ lạt mềm buộc chặt, nay trước mặt bao nhiêu

người nàng cố tình khiến hắn bẽ mặt, còn tình chàng ý thiếp với tên ngốc kia, quên đi sự tồn tại của hắn. đỉv jển.đần/0lê,quhý,đ” môn Chuyện gì hắn có thể nhìn, chứ không thể nhìn việc bị bại bởi một kẻ ngu, càng không cho phép mình mất mặt bởi một kẻ ngu.

Nghĩ vậy, Trương Nguyên Bảo vung tay lên, hất giỏ bánh trên tay Đỗ Thu Nương xuống đất.

Phạm Trường An nhìn mấy chiếc bánh lăn trên đất, nổi giận bắt lấy ống tay áo Trương Nguyên Bảo, quát “Nhặt lên cho ta!”.

Trong trường Phạm Trường An luôn im lặng, dù bị cười nhạo, cũng làm như không nghe. Nhưng những lời Đỗ Thu Nương nói lúc này hắn đã nghe thấy rất rõ ràng.

Phạm Trường An hắn tốt hơn người khác gấp trăm ngàn lần!

Tiên sinh đã quy định rõ học sinh trong trường không được đánh nhau, nếu không sẽ bị đuổi học. Cho nên hắn chịu đựng.

Chỉ có trời biết, hắn đã cố nhịn tới mức sắp phun máu, nhưng Trương Nguyên Bảo lại cây muống lạng mà gió chẳng ngừng, còn hất đồ đồ của tổ mẫu hắn.

Trương Nguyên Bảo thấy đôi mắt mang theo thù hận mãnh liệt của Phạm Trường An, bỗng vô cùng sợ hãi.

Phạm Trường An dùng sức siết chặt khiến cổ tay Trương Nguyên Bảo vô cùng đau nhức buộc phải rên ra tiếng.

Mấy thư sinh kia đầu ngây người, thấy mặt Trương Nguyên Bảo xanh như tàu lá, bèn rối rít khuyên, “Phạm Trường An, mau buông tay, nếu là bạn học, có gì từ từ nói.”

Có người khuyên Đỗ Thu Nương, “Tiểu nương tử mau khuyên Trường An đi, đừng để kinh động tới tiên sinh!”

Dù ai nói gì Phạm Trường An cũng không buông tay, ngược lại còn siết chặt hơn. Rồi cuộc Trương Nguyên Bảo chịu không nổi, hô lớn “Phạm Trường An, mau buông tay!”

Từ đầu đến cuối, Đỗ Thu Nương chỉ đứng im sau lưng Phạm Trường An, không nói một lời.

Nhốn nháo một hồi rồi cuộc kinh động đến tiên sinh. Tiên sinh thoát nhìn là người rất nghiêm khắc, vừa ra tới, đã khiến xung quanh lập tức im lặng như tờ.

“Tiên sinh, Phạm Trường An đánh người!” Trương Nguyên Bảo giành tố cáo trước.

Tiên sinh nghiêm mặt quát lớn “Phạm Trường An, còn không buông tay?!”

Phạm Trường An vẫn bất động, siết chặt tay Trương Nguyên Bảo, cố chấp nói “Nhặt bánh lên!”

“Phản à?” Tiên sinh giờ thước định đánh Phạm Trường An. Đỗ Thu Nương bèn chắn trước người Phạm Trường An, nói “Tiên sinh, rõ ràng là Trương Nguyên Bảo vũ nhục Trường An trước, vì sao chỉ đánh một mình Trường An?”

“Cô nương là ai? Có tư cách gì nhúng tay vào chuyện của học đường ta?” Tiên sinh nhướng mắt hỏi.

“Tiểu nữ không phải là ai hết, nhưng Bách Thảo là học đường nổi danh khắp trăm dặm quanh đây, tiên sinh cũng là tiên sinh nổi danh nhất vùng này, tiểu nữ tin là tiên sinh cũng là tiên sinh coi trọng đạo lý nhất trấn Trường Bình ta!”

Tiên sinh nghiêm khắc nhìn Đỗ Thu Nương, khí thế mạnh mẽ, khiến nàng bỗng run sợ. điể/,'n.đàn.lê/qơ,uý,đựvôn Nhưng thấy Phạm Trường An vẫn mím môi cố chấp, không chịu buông Trương Nguyên Bảo, nàng đành làm liều, nói to trước một đám thư sinh đang tò mò há hê, “Bên này có rất

nhì ầu người có thể làm chứng, vừa rồi Trương Nguyên Bảo đã sỉ nhục Trương An trước, còn cố ý khiêu khích, Trương An mới tức giận bắt lấy tay Trương Nguyên Bảo không buông. Hơn nữa, người xưa có câu, ‘Ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt, đắng cay muôn phần’, huống chi, bánh này là do tổ mẫu Trương An tự tay làm, Trương An là tôn tử tất nhiên càng phải quý trọng tấm lòng của tổ mẫu mình! Trước giờ Đại Tềta luôn coi trọng chữ ‘Hiếu’, Trương An tức giận hành động như vậy cũng là đi ầu khó tránh khỏi! Ngược lại, Trương Nguyên Bảo, ác ý tổn thương người, chà đạp tấm lòng của trưởng bối, chà đạp thức ăn, còn gì là khí độ của người đọc sách?”

“Người luôn miệng nói Trương Nguyên Bảo nói xấu Phạm Trường An, vậy rốt cuộc hẳn đã nói gì?” Tiên sinh thấy Đỗ Thu Nương nói chuyện rành mạch rõ ràng, bèn hỏi nguyên do.

“Ta chỉ nói Phạm Trường An ngốc nhất lớp, có gì sai sao?!” Trương Nguyên Bảo mạnh miệng cãi “Tuy ta kêu hẳn là đ ồ bỏ đi có hơi thất lễ, nhưng Phạm Trường An có dám nói ta nói không đúng không?”

“Người.....” Đỗ Thu Nương đang muốn mắng Trương Nguyên Bảo không biết xấu hổ, thì bỗng nghe Phạm Trường An nói “Ta không phải là đ ồ bỏ đi!”

“Phạm Trường An, người nói gì?” Đỗ Thu Nương cho là mình nghe l ần, hỏi lại.

Phạm Trường An thả lỏng tay Trương Nguyên Bảo, quay ầu nhìn Đỗ Thu Nương, kiên định nói “Ta, Phạm Trường An, không, phải, là, đ ồ, bỏ, đi!”

“Tốt, tốt, tốt!” Tiên sinh vỗ tay, nhìn Trương Nguyên Bảo với vẻ mặt tái xanh, lại nhìn Phạm Trường An với vẻ mặt kiên nghị, cười nói “Học đường ta đã lâu không có gì náo nhiệt, hai người một nói là đ ồ bỏ, một nói không phải, vậy thì hãy so tài thử xem?”

Tiên sinh thu thước lại, bước đến giữa hai người, cười nói “Thời hạn một canh giờ, đề là hai chữ ‘nhân nghĩa’, viết một bài luận. Ai thua phải

xin lỗi người thắng, thế nào?”

“Tiểu sinh không cần hẳn xin lỗi, chỉ cần hẳn nhật bính của tiểu sinh lên, nói xin lỗi với tổ mẫu..... và nàng!” Phạm Trường An chỉ Đỗ Thu Nương nói.

Trương Nguyên Bảo cười nhạo một tiếng “Nói xin lỗi? Nằm mơ đi! Nếu người thua, ta cũng không cần người xin lỗi, chỉ cần người hướng lên trời hô to ba tiếng ‘Ta là thằng ngốc’ là được!”

Đến như vậy, hẳn nhắm mắt cũng viết được, tên ngu Phạm Trường An làm sao sánh bằng hẳn?

Lúc này vừa đúng giữa trưa, mặt trời càng thêm chói mắt.

Tiểu sinh ngồi trên ghế mây, trước mặt là cái bàn có đặt bộ uống trà, khoan thai phe phẩy quạt, nhấp một ngụm trà, khen “Cuộc sống thật tươi đẹp!”

Ngoài sân, các thư sinh tụ thành một vòng tròn, ở giữa bày hai cái bàn, một cho Phạm Trường An và một cho Trương Nguyên Bảo.

Giờ phút này, trong lòng bàn tay Đỗ Thu Nương đều là mồ hôi. Còn Phạm Trường An lại đang cau mày, ngồi yên lặng đã lâu.

Trương Nguyên Bảo liếc Phạm Trường An một cái, xì một tiếng khinh thường, sau đó đặt bút xuống, viết như bay.

Đỗ Thu Nương bỗng thấy hối hận vô cùng, lưng nàng nhất định là đã ướt đầm mồ hôi.

Đang sau hình như có người nói “Phạm Trường An đúng là không biết tự lượng sức mình!”

“Đúng vậy! Lấy trứng chọi đá!”

Phạm Trường An vẫn ngồi bất động như cũ.

Đỗ Thu Nương thấy Trương Nguyên Bảo đã viết hơn phân nửa tờ giấy, nhin không nổi nữa, bèn kêu “Phạm Trường An, Phạm Trường An!”

Phạm Trường An kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đỗ Thu Nương, một lát sau, dường như tỉnh ra, cầm bút lên, viết điên cuồng, không nghĩ.

Tiếng la vừa vang lên, Phạm Trường An và Trương Nguyên Bảo đồng thời đặt bút xuống.

Phạm Trường An đứng dậy, bỗng toét miệng cười với Đỗ Thu Nương. Một nụ cười vô cùng ngây ngô.

“Tên ngốc!” Đỗ Thu Nương cúi đầu, mím môi cười, bỗng bốt căng thẳng hẳn.

Tiên sinh buông cây quạt xuống, đi tới chỗ bàn của hai người, nhìn một chút, rồi cầm bài của Trương Nguyên Bảo lên trước.

Đỗ Thu Nương vừa mới bình tĩnh lại được một chút, lại thót tim.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 9: Tình Thế Thay Đổi

Lòng bàn tay Đỗ Thu Nương đã mướt mồ hôi. Nàng bèn xoa xoa lên vạt áo cho khô bớt.

Đỗ Thu Nương không biết thực lực của Phạm Trường An thế nào, nhưng lại biết của Trương Nguyên Bảo. Đời trước, Trương Nguyên Bảo thi một lần đã đậu, đứng đầu bảng cử nhân, tục xưng là ‘Giải Nguyên’. Đi đâu đó chứng tỏ, tuyệt đối không thể khinh thường thực lực của hắn.

Cho nên, hắn có tư cách kiêu ngạo.

Đỗ Thu Nương nhìn ra sân, trùng hợp bắt gặp Trương Nguyên Bảo đang nhìn nàng, bốn mắt chạm nhau, Trương Nguyên Bảo hất cằm khinh miệt liếc Phạm Trường An một cái, giống như nói cho nàng biết, nàng đã chọn cho hắn một đối thủ yếu đến cỡ nào, lựa chọn của nàng hoàn toàn sai lầm.

Đỗ Thu Nương cảm thấy ghê tởm, hung hăng liếc Trương Nguyên Bảo một cái, khiến Trương Nguyên Bảo sững sờ, càng thêm tức giận.

“Không tệ, không tệ.....” Tiên sinh đặt bài Trương Nguyên Bảo xuống, nhìn Trương Nguyên Bảo với vẻ tán thưởng.

Trương Nguyên Bảo cười, vái tiên sinh một cái, đi tới bên cạnh Đỗ Thu Nương nói “Đỗ tiểu nương tử, bây giờ nàng hối hận cũng còn kịp đó!”

“Người gấp cái gì? Tiên sinh còn chưa xem bài của Trường An kia!” Đỗ Thu Nương khinh thường hừ Trương Nguyên Bảo một tiếng, rồi lùi lại

đứng sau lưng Phạm Trường An, hung ác nói “Phạm Trường An, nếu hôm nay người để ta mất mặt, ta sẽ vớt người xuống cầu làm mồi cho cá!”

“Ta sẽ không làm mồi cho cá!” Phạm Trường An cúi đầu nói nhỏ.

Đỗ Thu Nương vỗ vai Phạm Trường An một cái, “Tốt nhất là như vậy!”

Bên kia, tiên sinh đã cầm bài của Phạm Trường An lên xem.

Đỗ Thu Nương thấy sắc mặt của tiên sinh càng ngày càng nghiêm túc, xem đến cuối tay tiên sinh hình như đang phát run. Lòng nàng cũng càng ngày càng nặng theo, thẩn nghĩ, nhất định là Phạm Trường An viết quá tệ, chọc tiên sinh tức giận đến mức đỏ cả mặt. Nếu quả thật như vậy, nàng thà đập hẳn một gậy cho bất tỉnh rồi kéo về cũng không thể để hắn chịu nhục vì nàng.

Đỗ Thu Nương đã cầm sẵn cây gậy, chuẩn bị đập Phạm Trường An, thì tiên sinh đã đi nhanh tới trước mặt Phạm Trường An, hỏi “Phạm Trường An, đây đúng là bài làm của người!”

Đỗ Thu Nương cảm thấy thái độ của tiên sinh là lạ, nàng thẳng lưng nói “Tiên sinh, ở đây có rất nhiều người tận mắt thấy Trường An viết bài. Huống chi, đề là do ngài ra, ngài không thể nghi ngờ Trường An trộm chép bài của người khác được!”

“Yên lặng đi!” Tiên sinh rống một tiếng. Đỗ Thu Nương lập tức ngậm miệng.

Lão sẽ không nhận là lão quá kích động, chỉ là hơi ngạc nhiên thôi.... Năm đó, Phạm lão phu nhân tự mình dẫn Phạm Trường An đến học đường gửi gắm cho lão. Lão vẫn luôn cho rằng Phạm Trường An là một hài tử đầu độn. Bởi vì Phạm Trường An luôn thích trốn trong góc phòng một mình, không nói chuyện với bất kỳ ai, thỉnh thoảng bị gọi đứng lên trả lời, cũng không nói lời nào. Dần dà ai cũng nghĩ Phạm Trường An là một kẻ ngốc.

Mọi người đều cho rằng, Phạm lão phu nhân đã giao cho lão một khối gỗ mục. Lão đành thường xuyên kêu Phạm Trường An ở lại, mong Phạm Trường An có thể học được nhiều hơn một chút. Nhưng đến một ngày lão vô tình phát hiện, vào lúc không có ai, Phạm Trường An đã làm một bài thơ rất tuyệt. Lúc này lão mới phát hiện, hài tử trông có vẻ gốc này hình như cũng không gốc như mọi người vẫn nghĩ.

Những năm qua, Phạm Trường An từ từ lớn lên trong một góc tối không người, chỉ có lão là tận mình nhìn thấy quá trình đó. Nhưng Phạm Trường An vẫn luôn yên lặng, không muốn thể hiện trước mặt người khác.

Học trò của lão, lão hiểu, Trương Nguyên Bảo tự tin kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu, nếu cứ vậy mãi, tương lai thành hạng người gì khó mà nói trước được. Không cho Trương Nguyên Bảo một đòn cảnh tỉnh, Trương Nguyên Bảo sẽ vĩnh viễn không biết, ngoài trời còn có trời. Về phần Phạm Trường An, yên lặng nhiều năm như vậy, cũng nên đứng ra đón chút gió rồi.

Dù là ngựa hay lừa, đều phải trải qua rèn luyện mới được.

Phạm Trường An ngăn người một lúc, vô thức gật đầu xem như trả lời cho câu hỏi của tiên sinh.

Tiên sinh thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn trời hồi lâu, thở dài một tiếng, trầm nghĩ, khối ngọc thô rốt cuộc chịu tỏa ra hào quang của chính mình rồi.

Tiên sinh nhẹ nhàng đặt bài thi của Phạm Trường An xuống bàn, xoay người nói với Trương Nguyên Bảo, “Trương Nguyên Bảo, xin lỗi Phạm Trường An đi.”

“Cái gì?” Trương Nguyên Bảo ngạc nhiên hỏi lại. Về mặt tiên sinh bỗng trở nên nghiêm khắc, “Người đã thua, còn không xin lỗi người ta? Muốn để người khác nói học đường Bách Thảo của chúng ta thất tín với một tiểu cô nương sao?” Nói xong, tiên sinh quay người bỏ đi vào trong.

“Không thể nào! Trương Nguyên Bảo không thể nào thua được....” Tất cả thư sinh đứng xem đều không tin, bắt đầu bàn tán xôn xao.

Thư sinh chơi thân với Trương Nguyên Bảo nhất đi đâu bước lại xem bài của Trương Nguyên Bảo trước, cảm thấy bài làm rất tốt. Sau đó, hắn tiếp tục đọc bài của Phạm Trường An, đọc xong, vẻ mặt của hắn cứ biến đổi liên tục, đứng im ở đó, không nói ra lời.

Mấy thư sinh khác cũng chuyền tay nhau đọc thử bài của Phạm Trường An, cuối cùng chuyền đến tay Trương Nguyên Bảo. Trương Nguyên Bảo đọc qua một lần, tới chỗ “Nhân nghĩa là không làm mất phẩm chất người quân tử; nghĩa có thể hiểu là nhẫn nại.....” Thì hắn biết là mình đã thua triệt để rồi.

“Không thể nào...” Trương Nguyên Bảo lầm bầm, “Chắc chắn không phải do Phạm Trường An tự viết....”

Lúc này, có thư sinh bình thường nhìn Trương Nguyên Bảo không vừa mắt đã hô to lên “Xin lỗi đi, xin lỗi đi.....”

Đỗ Thu Nương chưa bao giờ thấy Phạm Trường An sáng như lúc này. Nàng cảm thấy mình đứng bên cạnh Phạm Trường An như cũng được sáng lây, nhìn Trương Nguyên Bảo hất cằm, nói “Trương Nguyên Bảo, người có phải nam tử hán hay không, chẳng lẽ nói chuyện không giữ lời?! Mau xin lỗi đi!”

“Nói xin lỗi, nói xin lỗi.....” lại có mấy người ồn ào hô. Trương Nguyên Bảo giãy giữa một hội, rốt cuộc đi tới trước mặt Phạm Trường An, nhưng há miệng mấy lần cũng không nói được. Tiếp đó không biết là ai đột nhiên chen tới trước, khiến mấy người đứng trước lảo đảo theo dây chuyền. Trương Nguyên Bảo bị táng một cái, hai đầu gối khuỵu, quỳ rạp xuống, đầu đập đất, rất giống tư thế chó ăn....

Trên cành cao, ve sầm đúng lúc kêu to một một tiếng.

Xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh một hồi, sau đó là tiếng cười vỡ tan.

Mặt Trương Nguyên Bảo chôn trong đất, hoàn toàn không nghĩ đến việc đứng dậy. Oán hận trong lòng hắn đột nhiên nảy mầm, rồi lớn lên nhanh chóng.....Đỗ Thu Nương, Phạm Trường An, sỉ nhục hôm nay, ta

nhất định sẽ bắt hai người trả lại! Trong lòng hắn không ngừng gào thét những lời này, siết chặt quả đấm.

Đúng lúc này, trợ giảng của tiên sinh đi ra, thấy Trương Nguyên Bảo nằm trên đất, bèn dạt mọi người ra, dìu hắn đứng lên, thấy trên mặt Trương Nguyên Bảo toàn là bùn đất, nín cười, nói “Trương Nguyên Bảo, vừa rồi tiên sinh nói,... Người không biết trung hiếu nhân nghĩa, không biết yêu thương bạn học, hắn là do học tập chưa đủ nghiêm túc, phạt người ở lại trường chép một ngàn lần ‘Đệ tử quy’ (Quy tắc dành cho học sinh) khi nào chép xong mới được.....”

‘Đệ tử quy’ Trương Nguyên Bảo trợn to mắt, lộ ra vẻ mặt không thể tin vào tai mình, một lát sau, tức tới mức mặt đỏ bừng.

‘Đệ tử quy’ là gì? Đó là sách dạy mấy hài tử vẫn chưa biết gì, từ lúc sáu tuổi hắn đã thuộc nằm lòng. d; m' / iễn. đàn / lê, q; muý, ; đôn Giờ tiên sinh bắt hắn chép một ngàn lần ‘Đệ tử quy’, chẳng phải là muốn nói cho mọi người biết, hắn không bằng cả một hài đồng ngu muội ?! Nghĩ vậy, Trương Nguyên Bảo tức giận đấm một quyền lên đất. Trợ giảng sợ hết hồn, trách “Tiên sinh nói rồi, nếu người không muốn chép cũng được, cửa lớn học đường Bách Thảo vẫn luôn mở, muốn vào khó chứ ra thì rất dễ!”

Trợ giảng nói xong, phất tay áo định đi, bỗng nghe Trương Nguyên Bảo chậm rãi nói “Nguyên Bảo xin nghe theo lời dạy của tiên sinh.” Dứt lời, hắn đứng lên, hung hăng nhìn lướt qua Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Đỗ Thu Nương đang muốn tiến lên lý luận với Trương Nguyên Bảo, thì đã bị Phạm Trường An kéo lại. Hắn lắc đầu một cái, sau đó ngẩng đầu xồm xuống, nhặt bánh nướng lên. Lúc này, không có bất kỳ ai đi lại giúp hắn một tay.

Không biết tại sao, nhưng mọi người, bao gồm cả Đỗ Thu Nương đều cảm thấy lúc này Phạm Trường An rất đáng để người ta kính nể.

Kẻ ngốc này, giỏi văn lại giỏi võ, thật khiến người ta động lòng! Trong đầu Đỗ Thu Nương bỗng toát ra ý tưởng như vậy, nhưng đã nhanh chóng

bị nàng hung hăng chụp nát.

Trên đường về, Đỗ Thu Nương đi đằng trước vung vẩy tay áo, hễ hễ cất bước. Phạm Trường An đi theo phía sau, thầm nghĩ: nữ nhân thật kỳ lạ, một hễ hung hăng, một hễ lại vui vẻ. Bình thường hắn cảm thấy nàng thật đáng sợ, nhưng lúc này nàng lại thỉnh thoảng quay đầu cười với hắn....

Phạm Trường An run lên, Đỗ Thu Nương như vậy, thật đáng sợ!

Phạm Trường An vô thức kéo dài khoảng cách giữa hai người ra.

Đỗ Thu Nương bỗng xoay người, bước lại gần Phạm Trường An, nói “Phạm Trường An, ta đói.”

Phạm Trường An thận trọng đưa tay vào giỏ đồ mòm mòm, tất cả bánh nướng đều dính đầy đất, chỉ có mấy cái bánh Đỗ Thu Nương mua cho hắn có bọc giấy dầu nên không bị bẩn. Hắn lập tức đưa cho nàng mấy cái bánh sạch này mà không hề do dự một chút nào.

“Ngốc tử!” Đỗ Thu Nương cười cười, đoạt lấy cái giỏ từ tay Phạm Trường An, lấy một cái bánh nướng ra, ngồi xuống ven đường cắn ăn.

“Bẩn..... bẩn.....” Phạm Trường An đang định ngăn Đỗ Thu Nương thì nàng đã cắn một miếng thật to, ăn rất ngon lành, còn vui vẻ kéo hắn ngồi xuống, xé một nửa cho hắn.

Hai người nhai điên cuồng một hễ, Phạm Trường An mới phát giác ra có gì đó là lạ.

Đỗ Thu Nương khóc.... Từng giọt nước mắt rơi xuống như những hạt châu.

Phạm Trường An hoảng hốt: nữ nhân thật đáng sợ!! Vừa rồi còn rất vui vẻ, nói khóc là khóc ngay ?!

Phạm Trường An bỗng cảm thấy khổ sở lắm, lắp bắp nói “Đỗ.... Đỗ..... người không sao chứ? Đừng khóc!” Hắn kéo tay áo mình lau nước mắt cho Đỗ Thu Nương.

Qua làn nước mắt Đỗ Thu Nương mờ hồ thấy được vẻ mặt lo lắng khẩn trương của Phạm Trường An. Lòng nàng dần bình tĩnh lại.

Từ khi sống lại tới nay, mỗi ngày nàng đều bị những cơn ác mộng hành hạ, lặp đi lặp lại hình ảnh nàng cần kéo, đâm rách cổ họng đôi gian phu dâm phụ kia, sau đó bị một biển máu chôn vùi, hít thở không thông.

Nàng khóc, không phải vì Trương Nguyên Bảo, mà vì tự trách đời trước nàng đã nhìn lầm người. Cũng may ông trời cho nàng một cơ hội để nàng thấy rõ bản chất của kẻ kia, đời này, nàng sẽ không phạm phải sai lầm tương tự nữa!

“Tên ngốc này! Tên ta là Đỗ Thu Nương, không phải Đỗ Đỗ!” Đỗ Thu Nương lau nước mắt, nói.

Phạm Trường An hậm hực: Đỗ Thu Nương lại hung với hắn. Nhưng, hình như có vậy hắn mới cảm thấy nàng bình thường.....

Hai người, một người ng ồi khóc, một người lòng đầy rối rắm.

Phạm Trường An đang không biết phải nói gì, thì thấy phía trước có một cô nương bỗng trật chân ngã xuống đất, quan trọng là bên cạnh cô nương kia lại có một con rắn đang thè lưỡi bò tới gần.

Phạm Trường An biến sắc, vội vàng nhặt lấy một tảng đá ném đến bên cạnh cô nương kia, ngay chỗ bảy tấc của con rắn, con rắn lập tức chết tươi. Cô nương kia mới đầu không hiểu hành động của Phạm Trường An, sau khi nhìn thấy xác rắn thì bị dọa sợ, hét to một tiếng.

Đỗ Thu Nương nhìn cô nương kia, a, đây chẳng phải là người mở hàng cho nàng lúc sáng sao?

Đỗ Thu Nương nhìn y phục của cô nương kia, càng nhìn càng thấy quen mắt, cẩn thận ngẫm lại, bỗng nhớ ra, “Xin hỏi, tỷ tỷ là người trong phủ Tô viên ngoại phải không?”

Đời trước nàng đã từng theo Trương Nguyên Bảo tới Tô phủ, vì vậy nhận biết được y phục nhà hoàn của Tô phủ. Ngẫm lại, có lẽ từ lúc đó Trương Nguyên Bảo đã biết Trương Thu Hoa rồi, cho nên sau này mới gian díu với nhau.

Nàng thuận miệng hỏi tiếp, “Tỷ tỷ có biết Trương Thu Hoa không?”

“Nàng ta?” Cô nương kia quan sát Đỗ Thu Nương một lượt, thầm nghĩ, cô nương này và Trương Thu Hoa kia hẳn là không cùng một hạng người, bèn nhổ một nắm nước bọt, nói “Tiện nhân vô liêm sỉ!”

Nghe cô nương kia kể chuyện Trương Thu Hoa, sắc mặt Đỗ Thu Nương càng ngày càng đen, đến cuối cùng, cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Nàng nghĩ yên không nổi nữa, kêu Phạm Trường An ở lại giúp đưa cô nương kia về, còn mình thì chạy như bay về nhà.

Đỗ Thu Nương vừa về tới nhà, chưa kịp thở thì đã nghe Đỗ Ngân Bảo nói mấy câu khiến hồn nàng lại muốn bay lên trời.

“Đại tỷ! Chúc mừng tỷ! Phụ thân đã đồng ý với người ta! Rốt cuộc cũng tới lúc tỷ xuất giá rồi!”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 10: Nghiệt Tử!

“Cái gì?” Đỗ Thu Nương bắt lấy tay Đỗ Kim Bảo nói, “Đệ nói lại lần nữa đi!”

Đỗ Kim Bảo bị Đỗ Thu Nương dọa sợ, cố gắng giãy ra khỏi tay nàng, nói “Đại tỷ! Tỷ đừng kích động! Hôm nay, lúc tỷ không có ở nhà, phụ thân đã đến nhà họ Trương cầu hôn. Đệ nghe phụ thân nói, cô nương nhà đó sẽ đồng ý với yêu cầu duy nhất là phải gả tỷ đi trước... Đại tỷ, vì phụ thân, tỷ đành chịu ấm ức thôi!”

“Ấm ức cái con khỉ!” Đỗ Thu Nương tức giận đẩy Đỗ Kim Bảo ra. Nàng hi sinh cho cái nhà này nhiều năm như vậy, cuối cùng vì gây ảnh hưởng cho việc cưới lão bà mới của phụ thân mà bị đuổi ra ngoài một cách vô cùng vội vã. Bảo nàng nhìn để phụ thân có thể cưới một nữ tử tốt còn được, đằng này lại là tiện nhân Trương Thu Hoa kia!

“Tỷ, tỷ bình tĩnh một chút đi....” Đỗ Kim Bảo thấy Đỗ Thu Nương nổi giận đùng đùng, vội vàng kéo tay nàng lại. Đỗ Thu Nương lập tức giãy tay ra, bước nhanh vào sân.

Đỗ lão hán đang đứng trong sân suy tư. Đỗ Thu Nương vọt vào, nhìn khắp một vòng, hỏi “Phụ thân, heo mẹ và mấy con gà mái nhà ta đâu rồi?”

“Đưa hết cho người ta làm sính lễ rồi!” Đỗ lão hán đáp, đưa mắt nhìn Đỗ Kim Bảo đứng núp cạnh tường với bộ dáng như đã làm sai chuyện, lại nhìn khuôn mặt tái xanh của Đỗ Thu Nương, chần chừ chốc lát rồi nói “Sáng mai nhà bên kia sẽ tới dẫn người về, nhanh đi thu dọn đồ đạc đi....”

“Nữ nhi, sẽ, không, xuất, giá!” Đỗ Thu Nương cương quyết trả lời, sau đó hỏi “Phụ thân thật sự đã cho nhà Trương Thu Hoa kia heo mẹ và mấy con gà mái?”

“Trương Thu Hoa kia cái gì?! Đó là mẫu thân của ngươi!” Đỗ lão hán tức giận quát.

Đỗ lão hán ở vậy nuôi hài tử nhiều năm, vốn cũng không định tái giá, nhưng hài tử càng ngày càng lớn, lão càng ngày càng cảm thấy cô độc. Hơn nữa, sau khi lão thấy mặt Trương Thu Hoa, thì đã bị đánh về lung linh như nước của nàng ta câu mất hồn. Trong mắt Đỗ lão hán, Trương Thu Hoa chẳng khác gì tiên nữ trên trời, vừa nghĩ tới thôi đã thấy chộn rộn cả người.

Đỗ lão hán biết trong lòng Đỗ Thu Nương vẫn luôn nhớ tới thân nương, tất nhiên sẽ không vui khi thấy lão cưới kế mẫu, nhưng cũng không thể vì vậy mà chặt đứt hạnh phúc cả đời của lão được!

Việc này lão sẽ tự quyết!

“Ngươi là một cô nương lớn tuổi không ai thèm lấy, bị người trong thôn xì xào từ lâu, nay có người chịu rước là may rồi! Chẳng lẽ thích ở một mình tới già? Ta có thể hiểu được tâm tình của Thu Hoa, người ta là khuê nữ nhà lành, bỗng dưng có một kế nữ lớn như ngươi, ai mà không cảm thấy ngọt ngào. Ngươi gả đi, phụ thân và ngươi đều được yên ổn, có gì không tốt?”

“Nữ nhi đến chừng này tuổi vẫn chưa xuất giá là vì cái gì?” Nước trong mắt Đỗ Thu Nương đã đọng đầy, nhưng mãi vẫn không chịu rơi xuống. Nàng đứng thẳng lưng hỏi Đỗ lão hán, “Phụ thân, ngài hãy nói một câu thật lòng đi, rốt cuộc là không ai thèm lấy, hay là ngài không chịu để nữ nhi xuất giá!”

“Ngươi.....”

“Phụ thân, mấy năm qua mặc dù nữ nhi không nói, nhưng không phải là không thầm oán. Không phải nữ nhi tự phụ, nhưng tướng mạo của nữ nhi

dù không tính là đẹp, cũng tuyệt đối không thể nói là xấu xí, nữ nhi lại chăm chỉ chịu khó hơn rất nhiều nữ tử khác, chẳng có lý do gì để không ai thêm lấy! Lúc nữ nhi vừa đến tuổi cập kê thì bà mai đã tới cửa ngõ lời không biết bao nhiêu lần, là ai đã đuổi bà mai về?”
đi\ợền.đàn/l.;ê/qubý,đôn Nếu phụ thân muốn thì nàng đã sớm xuất giá rồi, mắc gì phải chờ tới bây giờ để người ta nói xấu sau lưng!

Đỗ Thu Nương càng nói giọng càng run. Bởi vì, nàng tủi thân!

Lúc này không phải là lúc để tủi thân!

Đỗ Thu Nương thần dân mình như vậy, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi xuống không ngừng.

“Khi mẫu thân còn sống, mẫu thân luôn nâng niu nữ nhi như bảo vật. Đến lúc lâm chung, mẫu thân đã dặn đi dặn lại nữ nhi nhất định phải chăm sóc đệ muội thật tốt. Vì vậy, mặc dù bị người ta nói là cô nương lỗ thì không ai thêm lấy, nữ nhi cũng chấp nhận. Nay phụ thân muốn tái giá, nữ nhi hoàn toàn tán thành. Nhưng phụ thân không thể cưới một nữ nhân đã không còn trong trắng như Trương Thu Hoa được! Nữ nhi dám thề trước bài vị của mẫu thân rằng, nếu nữ nhi có một câu nói láo, thì sẽ lập tức bị thiên lôi đánh chết!”

Đỗ lão hán nghe Đỗ Thu Nương nhắc đến việc lão không cho nàng xuất giá thì đã hơi chột dạ, sau thấy nàng khóc, lại thêm chút hối hận, cuối cùng nghe nàng nhắc tới thể tử đã mất của mình, chợt nghĩ nếu thể tử lão còn sống, hài tử của hai người chắc chắn sẽ không phải khổ sở như bây giờ. Đến lúc nghe Đỗ Thu Nương thề, Đỗ lão hán đã tin một nửa.

Đỗ Thu Nương lau nước mắt, nói với Đỗ lão hán, “Phụ thân, chúng ta vào nhà đi, nữ nhi sẽ nói rõ hơn.”

Thì ra Trương Thu Hoa kia vốn là đại nha đầu bên cạnh Tô nãi nãi của Tô phủ, bởi vì luôn ý thế hoành hành ngang ngược, nên bị các nha đầu khác trong Tô phủ không ưa. đưpiền.đàn//lê,q'uý,đ;gôn Tô nãi nãi vốn thấy Trương Thu Hoa có chút lạnh lẽo mới tin dùng. Ai ngờ, Trương Thu Hoa cậy vào mình có chút nhan sắc, thừa cơ ở bên cạnh Tô nãi nãi, âm

thần quyền rũ gian dũ với Tô thiếu gia. Việc này bị một tiểu nha hoàn của Tô nãi nãi bắt gặp rồi tố cáo. Tô nãi nãi tức giận chết, lập tức đuổi Trương Thu Hoa đến nông trang.

Trương Thu Hoa cũng coi như là có bản lĩnh, thừa dịp Tô viên ngoại đến nông trang kiểm tra đã bò lên giường Tô viên ngoại. Quấn đi quấn lại, rốt cuộc Trương Thu Hoa lại về Tô phủ. Lần này, Tô nãi nãi hận tới mức muốn đánh chết Trương Thu Hoa, may nhờ có Tô viên ngoại đứng ra cầu xin, Tô nãi nãi mới đồng ý để người nhà Trương Thu Hoa tới chuộc nàng ta về lý do là Trương Thu Hoa đã bầu với Tô viên ngoại.

Trương Thu Hoa luôn ở thời khắc quan trọng nhất nghĩ ra biện pháp hồi sinh, giống như một con rệp đánh mãi không chết, khiến người ta vô cùng ghê tởm.

Lúc này, Tô nãi nãi trực tiếp lôi Tô lão phu nhân ra làm chủ. Tô lão phu nhân chỉ nói một câu: loại nghiệt chủng này, Tô phủ không cần!

“Phụ thân, chẳng lẽ ngài muốn nuôi hài tử giùm người ta? Thật ra nuôi giùm cũng không sao, chỉ sợ chờ hài tử kia lớn lên, Tô phủ lại phải người tới đòi về!”

Đỗ Thu Nương nhớ kiếp trước phụ thân nàng cưới kẻ mẫu xong đúng là có một hài tử. Phụ thân vẫn luôn không thích hài tử kia, nay ngẫm lại có lẽ là vì lúc đó phụ thân cũng đã đoán được hài tử kia không phải là hài tử của mình, nhưng lại chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chuyện bị cấm sùng, không cấm thì thôi, nếu đã cấm, thì phải đeo cả đời. Gặp việc như vậy, có vài người sẽ lựa chọn làm ồn lên cho mọi người đều biết để hả giận, còn Đỗ lão hán lại khác, lão thà cam chịu cả đời, cũng không muốn bị người ta chê cười.

“Phụ thân, nhà họ Trương cố tình lừa ngài như vậy, ngài nhịn được sao?” Đỗ Thu Nương lại hỏi.

“Khốn kiếp!” Đỗ lão hán tức tới mức phát run cả tới, đứng bật dậy nói, “Dám lừa Đỗ lão hán ta, quả thật chán sống!”

Đỗ Thu Nương thấy Đỗ lão hán giận đùng đùng chạy ra cửa, bèn quát Đỗ Kim Bảo, “Kim Bảo! Còn đứng đó làm gì, mau đi ngăn phụ thân lại đi! Tỷ sẽ chạy vào thôn kêu người!”

Lúc Đỗ lão hán dẫn một đám người đến nhà họ Trương thì Triệu thị, tẩu tử của Trương Thu Hoa, đang ngồi trong sân ngắm con heo mẹ, cười tươi như hoa. Kể từ khi chuộc Trương Thu Hoa về, Triệu thị không có một ngày nào là cảm thấy hài lòng. Nhưng nay Trương Thu Hoa sắp xuất giá, nàng ta lại kiếm được một con heo mẹ to đùng và thật nhiều gà mái, quả thật là chuyện vui nhất từ trước tới giờ!

Đỗ lão hán bỗng nhiên xuất hiện đã đập tan mộng đẹp của Triệu thị.

“Đương gia! Muội phụ tới!” Triệu thị thấy một đám người hung hăng kéo tới, vội vàng gọi tướng công Trương Tam của mình ra.

“Ai là muội phụ của người?!” Đỗ lão hán hừ một tiếng “Lão tử tới từ hôn!”

“Ai muốn từ hôn?” Trương Tam từ trong phòng bước ra, thấy Đỗ lão hán bèn cau mày nói “Đỗ lão hán, hôm nay hai nhà vừa mới định xong việc thành thân, chẳng mấy chốc người đã tới đòi từ hôn? Khinh nhà ta không có người hả? Muốn chơi ta? Nếu hôm nay ta để cho người từ hôn thì Trương Tam ta còn mặt mũi nào sống tiếp ở đây ?!”

“Trương Tam, cứ xem như hai nhà có duyên không có phận, chuyện muội muội người hẳn là người tự biết, ta cũng không muốn so đo! Người mau trả sính lễ lại cho ta, ta sẽ coi như việc này chưa từng xảy ra, lập tức dẫn người đi. Nhưng nếu người cứ dây dưa không chịu thì đừng trách ta trở mặt vô tình!” Đỗ lão hán nói.

“Muội muội ta có thể có chuyện gì?! Một khuê nữ đang hoàng như muội muội ta chịu gả cho lão chết thê như người là phúc phần của người rồi, còn không biết đi đâu! Đỗ lão hán! Người nghe cho rõ đây, hôn này có thể không kết, nhưng nếu người không giải thích cho rõ ràng, phá hủy danh dự của muội muội ta thì đừng hòng ta tha cho người!”

Trương Tam nói xong, lập tức rút con dao to chuyên dùng để giết heo đeo ở bên hông ra, bập một phát găm lên cửa nhà.

Người thôn này nổi tiếng mạnh mẽ, Trương Tam lại là một trong những người hung hãn nhất thôn, đối một câu không xuôi tai thì là: hần là kẻ thô lỗ, không chịu được việc người khác nói muội muội của hần không tốt.

Trương Tam vốn làm nghề giết heo, đột nhiên bộc phát sát khí khiến cả nhóm người thôn An Bình kinh hồn bạt vía, nhìn chằm chằm cái dao to đang găm trên cửa kia, không dám hó hé một tiếng.

Nhưng Đỗ Thu Nương, người nhỏ gầy nhất trong đám lại chậm rãi đi ra, bước đến trước mặt Trương Tam, mỉm cười. Trương Tam ngẩn người khó hiểu. Đỗ Thu Nương từ từ vươn tay ra, rút cây dao ra khỏi cánh cửa ngay trước mặt Trương Tam.

Trương Tam giết heo, còn Đỗ Thu Nương thì đã từng giết người.

Trong khoảnh khắc đó, sự lạnh lùng trong mắt Đỗ Thu Nương khiến Trương Tam thấy lạnh cả người.

Đỗ Thu Nương cười nói “Trương Tam thúc, nghe nói thúc cũng là người hiểu đạo lý, nay, chuyện của muội muội thúc có lẽ thúc cũng không rõ, vậy thúc hãy kêu nàng ta ra đây đối chất với ta. Cây dao này để đây, nếu hôm nay ta nói sai một câu, ta sẽ bầm một ngón tay của mình để tạ tội! Còn nếu Trương Thu Hoa thật sự đã gạt phụ thân ta, thì nàng ta nói xạo một câu, ta cũng bầm một ngón tay của nàng ta! Thúc xem, như vậy đủ công bằng chưa?”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 11: Từ Hôn

Đỗ Thu Nương cười rất đẹp, nhưng lời nàng nói ra lại khiến người ta cảm giác như đang ở trong hầm băng, rất lạnh.

Ồn ào bên ngoài rồi cuộc kinh động đến Trương Thu Hoa đang ở trong phòng.

“Các người đến đây làm gì?” Trương Thu Hoa bước ra, trông mắt đảo quanh mang theo vẻ lắng lo khiến rất nhiều nam nhân có mặt bị mê hoặc.

Đỗ Thu Nương nhướng mi nhìn bụng Trương Thu Hoa, rồi hỏi Trương Tam, “Từ hôn hay làm lớn chuyện, tùy thúc chọn!”

Trương Thu Hoa vừa nghe được hai chữ ‘từ hôn’ đã thấy bức mình, bất chấp tất cả, khóc trước tính sau, “Ca, sao ca có thể để đám người này bắt nạt muội muội của mình được chứ?”

Trương Thu Hoa đã nghĩ, trong bụng nàng ta đang mang hài tử của Tô viên ngoại, nhất định phải tìm người gả đi để kích thích Tô viên ngoại mới được, chắc chắn Tô viên ngoại sẽ không cho phép nàng ta mang theo hài tử gả cho một lão chết thê.

Nếu chấp nhận hủy bỏ hôn ước, kế hoạch của nàng ta sẽ bị loạn, vì vậy sao có thể đồng ý được?

Trương Thu Hoa khóc trông như hoa lê dầm mưa khiến Trương Tam rối cả lên. Trương Tam nhìn thế nào cũng thấy muội muội mình là người tốt bị hại, bèn đẩy nàng ta ra sau lưng che chở.

“Hôm nay, nếu không nói cho rõ ràng thì các người đừng hòng bước ra khỏi cái cửa này một bước!” Trương Tam hung hăng nói.

“Đương gia.....” Triệu thị yếu ớt kêu, “Hay là trả sính lễ lại đi!”

“Lăn qua một bên đi!” Trương Tam đẩy Triệu thị ra, giận nói “Muội muội ta ta hiểu rõ nhất! Thu Hoa là một đứa thánh thiện, không hề biết làm chuyện xấu! Nếu là có thì cũng là do các người tự tạo ra thôi!”

“Nói vậy chẳng lẽ bọn ta có thể tạo ra hài tử trong bụng nàng ta sao?!” Đỗ Thu Nương lập tức chỉ vào bụng Trương Thu Hoa nói “Muốn gạt phụ thân ta phải nhận cả lớn cả nhỏ?! Muội muội người cả chuyện thương thiên hại lý này cũng làm được, còn dám nói thánh thiện? !”

“Người nói bậy bạ gì đó ?!” Trương Thu Hoa núp sau lưng Trương Tam, thẫn run lên, nhưng chỉ có thể giả bộ giận dữ, cau mày nói “Vu oan giá họa cho người khác, không sợ thiên lôi đánh chết sao?!”

“Ta nói bậy?” Đỗ Thu Nương ngửa mặt lên trời cười to, “Trương Thu Hoa! Người quyến rũ Tô thiếu gia không được, bị đuổi tới nông trang lại đi quyến rũ Tô lão gia, nhờ trong bụng người đang mang hài tử của Tô lão gia, Tô nãi nãi mới không đánh chết người. Dù vậy, Tô lão phu nhân cũng chẳng thêm thừa nhận cái thai trong bụng người là giọt máu của nhà họ Tô. Người bèn lừa phụ thân ta cưới người. Nếu không nhờ phụ thân ta nhanh trí, để ta vào trấn trên hỏi thăm tin tức thì cả nhà ta đã bị người lừa rồi. Người còn có mặt mũi ở đó rửa ta bị thiên lôi đánh? Ông trời mà có mắt, thì người đầu tiên bị đánh sẽ là người đó!”

Đỗ Thu Nương nói rõ ràng chi tiết đến vậy, dù là Trương Tam cũng không thể không tin.

Trương Tam xoay đầu nhìn Trương Thu Hoa.

Trương Thu Hoa đang run lẩy bẩy. Ánh mắt khinh bỉ của mọi người tập trung trên người nàng ta. Nàng ta bỗng nhắm hai mắt, ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Giả ngất để trốn? Đỗ Thu Nương cười nói “Lâm đại phu, Trương cô nương ngất rồi, không lẽ bị động thai? Phải nên ngài mau khám cho nàng ta thử đi!”

Lâm Nguyên Tu ứng tiếng, bước tới bắt mạch cho Trương Thu Hoa, rồi nói “Trương cô nương bị động thai, ráng tịnh tâm dưỡng cho tốt đi.” Nói xong, Lâm Nguyên Tu bấm vào huyệt Nhân trung của Trương Thu Nương. Nàng ta không chịu được đau “A” một tiếng, tỉnh lại.

“Thật không biết xấu hổ, chưa thành thân đã có thai! Bại hoại thuần phong mỹ tục!” Chẳng biết từ lúc nào không ít hàng xóm láng giềng của nhà họ Trương đã tụ tập tới đây vây xem, tiếng bàn tán nhỏ nhỏ liên tục truyền vào.

“Đúng vậy! Nàng ta làm mất mặt cả thôn luôn rồi!”

“Ghe gớm thiệt! Có thai rồi còn dám nói mình là khuê nữ trong trắng. Rõ ràng là muốn hãm hại người ta!”

“.....”

“Đim lòng heo cho chết đuối cũng không oan.....”

“Đúng, nên đim lòng heo!”

Từng câu từng chữ truyền vào lỗ tai Trương Tam. Tiếng nói của Trương Thu Hoa khiến hắn vừa đau lòng vừa tức giận, bèn nhặt cây dao giết heo Đỗ Thu Nương đã vớt dưới đất lên, chém xuống một phát, chặt đi ngón út của mình.

“A.....” Một tiếng hét thảm vang lên.

Mọi người đều sửng sốt.

“Đương gia!” Triệu thị hoảng hồn vội chạy lại đỡ Trương Tam. Mặt Trương Tam lập tức trở nên trắng bệch. Trương Tam nói với Đỗ lão hán,

“Đỗ lão hán, ta trả sính lễ lại cho người, người mau mang về nhà đi! Ngón tay này xem như nhà họ Trương bả thường cho người!”

“Ca...” Trương Thu Hoa sợ choáng váng, kêu một tiếng. Trương Tam lạnh lùng nói với nàng ta, “Từ hôm nay trở đi, ta không phải là ca ca của người nữa! Người mau rút ra khỏi nhà ta, rút ra khỏi thôn ta!”

“Ca.....” Trương Thu Hoa nằm sõng soài trên đất. Lần này là ngất thật.

“Đại tỳ, tướng cầ đao vừa nãy của tỳ thật là oách!” Tự dung có đồ máu, Đỗ Thu Nương cũng không vui vẻ gì, nghe Đỗ Kim Bảo thao thao bất tuyệt cả đường, vẫn không để ý tới.

“Dao kia là do Trương Tam tự mình cầ tới, ngón tay cũng là do tự hấn bầm, không oán được người!” Đỗ lão hán thấy Đỗ Thu Nương không vui bèn khuyên.

“Nữ nhi chỉ muốn hù dọa Trương Tam một chút thôi.....” Đỗ Thu Nương nói nhỏ. Nàng biết người thôn bên khá hung, nhưng hung sợ lỗ mãng, lỗ mãng sợ ngang tàng, ngang tàng sợ liêu mạng, nàng chỉ làm ra vẻ để áp đảo Trương Tam thôi, ai ngờ Trương Tam lại bầm ngón tay thật.....

Đỗ lão hán vỗ vỗ vai Đỗ Thu Nương nói “Đó là cái số của hấn rồi! Đừng nghĩ ngợi nhiều, mau về thu dọn này nọ chuẩn bị ngày mai xuất giá!”

Lúc này Đỗ Thu Nương mới nhớ ra, kinh ngạc hỏi “Vẫn gả sao? Phụ thân đã không cưới rồi, nữ nhi còn gả gì nữa?”

“Người xuất giá chứ không phải ta! Ta có cưới hay không mắc mớ gì tới người!” Đỗ lão hán liếc Đỗ Thu Nương một cái, tức giận nói “Ta đã nhận nửa mẫu đất của Phạm lão phu nhân làm sính lễ. Chúng ta không thể nói chuyện không giữ lời!”

“Ai ạ?” Đỗ Thu Nương kinh ngạc hỏi lại.

“Phạm Trường An chứ ai!” Đỗ lão hán nói, “Tiểu tử kia tuy hơi ngu, nhưng dù gì cũng là người có học, hẳn là sẽ không đối xử tệ với người đâu!”

“Phạm Trường An?” Đỗ Thu Nương kinh ngạc hỏi lại. Giờ này có lẽ Phạm Trường An còn đang trên đường đi về nhà, hẳn có biết mình sắp thành thân không?

“Theo đệ thì hẳn không ngu, chỉ hơi khờ xúu thôi!” Đỗ Kim Bảo tiếp lời, “Nghe nói, ở học đường hẳn cũng không lạnh lẽo mấy. Mỗi lần về thôn Nguyên Bảo ca đều nói hẳn là đỡ bỏ đi mãi không khá lên nổi!”

“Đệ mới là đỡ bỏ đi mãi không khá lên nổi đó!” Đỗ Thu Nương lập tức phản bác, nói xong thì thấy Đỗ Kim Bảo đang nhìn nàng với vẻ vô cùng kinh ngạc. Nàng bỗng có cảm giác như một mẫu thân muốn bảo vệ hài tử của mình, la ầm lên “Nếu như đệ có được nửa phần thông minh, lạnh lẽo như Phạm Trường An thì nhà chúng ta đã được coi là có phúc lớn rồi!”

“Đại tỷ, tỷ bị ám đái hả?” Đỗ Kim Bảo giơ tay lên muốn sờ trán Đỗ Thu Nương xem có nóng không, thì nàng bèn hất ra. Trong lúc nàng đang nghĩ có nên kể cho Đỗ Kim Bảo nghe chuyện đã xảy ra ở học đường hay thôi, thì con heo mẹ dắt từ nhà Trương Tam về, chẳng biết có phải quá hưng phấn vì đã thoát khỏi tay đê tử hay không mà bỗng vui vẻ chạy như bay về phía trước.

Đỗ Kim Bảo vội vàng đuổi theo con heo mẹ, ai ngờ nó càng chạy càng hưng phấn, không thèm quan tâm đằng trước có ai, suýt chút nữa đã đâm thẳng vào người ở phía trước.

“Phạm Trường An! Mau tránh ra, mau tránh ra! Con heo sắp tông vào người rồi kia!” Đỗ Kim Bảo thấy Phạm Trường An cứ đứng ngăn người bèn hô to.

Phạm Trường An thấy trước mắt có một con heo đang lao tới với tốc độ kinh người, từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên hắn thấy một con heo chạy nhanh đến như vậy, nên nhất thời quên mất việc phải né đi. Tại

khoảnh khắc hẳn nghĩ con heo mẹ sẽ tông vào người, thì bỗng có một làn gió thơm phất tới, hẳn được kéo sang một bên....

Đỗ Thu Nương cười nói “Phạm Trường An, người được quá ha! Hôm nay ở trường học nâng cao khí thế, ngay cả heo mẹ cũng muốn cúng bái người. Ha ha, từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên ta thấy heo mẹ ủa người sống!”

“Vậy mà tở còn muốn đệ có được nửa phần thông minh lanh lẹ như hẳn?” Đỗ Kim Bảo méo miệng nghĩ: tở phu thật là ngốc!

“Lo đuổi theo bắt heo lại đi!” Đỗ Thu Nương gõ đầu Đỗ Kim Bảo một cái. Nàng kêu Đỗ lão hán về trước rồi tới gần Phạm Trường An nói chuyện.

Hình như Phạm Trường An đã chạy rất gấp, người toàn mồ hôi, còn thở hổn hển hồi lâu. Mặt Đỗ Thu Nương bỗng đỏ bừng cả lên: chẳng lẽ Phạm Trường An đã biết về hôn ước của hai người?

“Người tìm ta?” Đỗ Thu Nương hỏi.

Phạm Trường An vừa gật đầu vừa nghĩ thầm: lúc đi ngang qua Đỗ lão hán đã liếc hẳn một cái, hình như không hài lòng lắm về biểu hiện của hẳn.

“Người..... người tìm ta làm gì?” Đỗ Thu Nương lại hỏi.

Phạm Trường An cúi đầu nói “Ta mới nghe tổ mẫu nói, tổ mẫu ta và phụ thân người đã hứa hôn cho hai ta. Đỗ Thu Nương, người có thể hỏi phụ thân người xem thử việc thành thân của chúng ta tạm thời không....”

“Không thành thân?” Đỗ Thu Nương sửng sờ, sau đó giận nói “Ý của người là không muốn thành thân với ta? Muốn từ hôn?”

Từ hôn?

Hiện giờ trong đầu Đỗ Thu Nương chỉ lặp đi lặp lại hai từ này. Chẳng lẽ là báo ứng? Mới rồi nàng giúp phụ thân nàng từ hôn, giờ đến phiên nàng bị

người ta từ?

Không đúng! Trương Thu Hoa là dâm phụ độc ác, bị bỏ là phải, còn nàng là Đỗ Thu Nương luôn giữ mình trong sạch, sao lại bị từ?

“Không được!” Đỗ Thu Nương khoát tay nói “Việc hứa hôn là do tổ mẫu người tự đẽra với nhà ta, muốn từ cũng phải do tổ mẫu người nói từ mới được! Có đi ầu, Phạm Trường An, ta nói cho người biết, nếu người không đưa ra được một lý do hợp lý thì ngay hôm nay ta sẽ vác dao lớn tới nhà người!”

Chiêu này của Trương Tam có vẻ không tệ, nếu Phạm Trường An có gan từ hôn, nàng sẽ vác dao chặt thịt tới bập vào cửa nhà hắn! Dù gì nàng cũng đã là một cô nương lỗ thì không ai thềm lấy, qua hôm nay cái danh hung hãn hãn là sẽ càng lan rộng hơn. Giờ nàng chẳng còn gì để mất nữa!

Hừ! Phạm Trường An, nếu người dám từ hôn, ta sẽ băm người thành từng mảnh làm mồi cho cá ăn!

Quan trọng nhất là..... Đỗ Thu Nương lén nhìn Phạm Trường An, thầnnghĩ: Quan trọng nhất là, nàng rất vừa ý Phạm Trường An! Hắn đủ thật thà, đủ đàng hoàng lại có học vấn, nhà thì ít người dễ phục vụ, phu quân như vậy tốt hơn tên Trương Nguyên Bảo tâm địa gian xảo kia không biết bao nhiêu lần ấy chứ!

Đỗ Thu Nương quyết định hỏi cho ra lẽ luôn “Phạm Trường An, người nói thử xem tại sao người lại muốn từ hôn?”

“Ta.... Ta..... đâu có nói.... Từ hôn.....” Phạm Trường An bị Đỗ Thu Nương ép hỏi, cuống lên lại phát chứng cà lăm. Hắn sốt ruột nói “Người.... Người vừa đi tranh luận với nhà họ Trương? Còn đánh nhau? Thật động tới dao giết heo? Sao lúc nào người cũng hung hãn vậy ?!”

“Vì ta hung hãn nên người mới muốn từ hôn?” Đỗ Thu Nương hỏi. Hắn chê nàng? Hắn dám chê nàng !?

Sáng nay hai người còn ở chung một phe đồng cam cộng khổ đó!

Đỗ Thu Nương trợn to mắt nhìn Phạm Trường An, dậm chân nói “Phạm Trường An! Ta cho người biết, ngày mai, ta nhất định sẽ gả cho người! Người chờ đó đi!” Nói xong, nàng lách người qua đi thẳng một mạch.

Tới chỗ rẽ, Đỗ Thu Nương vội vàng núp vào một bên theo dõi Phạm Trường An. Hắn vẫn đứng ngây người tại chỗ, khước miệng nhếch lên, sau đó cười ngu để lộ hai hàm răng trắng, rồi gãi gãi đầu, bước đi.

“Ngốc!” Đỗ Thu Nương lẩm bầm, cúi đầu, vô thức nở nụ cười.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 12: Thành Thân

“Thế nào? Có bị thương không?” Phạm Trường An vừa vào nhà, Phạm lão phu nhân đã vội vàng đứng dậy hỏi.

“Không sao hết ạ! Từ hôn, sính lễ cũng lấy về rồi. Mọi người đều ổn.” Phạm Trường An đáp.

Phạm lão phu nhân cau mày nói “Trương Tam là đồ tể, đụng tới dao là không thể coi thường được. Đồ lão hán lại quá kích động. Bình thường Thu Nương là một đứa hiếu lý lẽ sao hôm nay không đứng ra khuyên phụ thân? Nghe nói Thu Nương cũng cầm dao thách Trương Tam phải không? Nhà đầu này thật là... nó có thể ngang tàng hơn một đồ tể sao? Vô ý để bị thương thì làm thế nào?”

Phạm lão phu nhân định ra hôn ước này cũng bởi vì nghĩ Phạm Trường An là một đứa quá thật thà, Đồ Thu Nương lại là cô nương biết tính toán, hai người thành thân, nhất định có thể sống an ổn qua ngày, nhưng nay xem ra Đồ Thu Nương vẫn còn hơi lỗ mãng. Phạm lão phu nhân khó tránh khỏi có chút bất mãn.

Phạm Trường An thấy tổ mẫu có vẻ không hài lòng lắm, bèn nói “Tổ mẫu, hay là, chúng ta từ hôn đi!”

“Nói bậy gì đó!” Lão thái thái véo tay Phạm Trường An một cái, nói “Thu nương có chỗ nào không được mà con lại muốn từ hôn?!”

“Nàng lỗ mãng, hung hãn, còn đi náo loạn ở khắp nơi! Là một người chuyên gây phiền phức! Hơn nữa, nàng cũng lớn tuổi...” Phạm Trường An cúi đầu nói.

“Tiểu tử này.....” Phạm lão thái thái vừa rồi còn giận việc Đỗ Thu Nương hành động lỗ mãng, nay nghe Phạm Trường An chỉ trích nàng như vậy, lại hận không thể chọc thủng cái đầu gỗ của hắn ra xem trong đó chứa cái gì.

“Sao con lại nhìn người không rõ vậy? Thu Nương lỗ mãng, hung hãn là vì sao? Mẫu thân nó mất sớm, đệ muội quá nhỏ, phụ thân lại phải làm việc nuôi sống cả nhà rất khó khăn, Thu Nương như thế gọi là hiểu chuyện, biết không?! Thà chấp nhận bị người ta chỉ trích cũng muốn bảo vệ đệ muội thật tốt. Vả lại, có lúc nào Thu Nương chủ động gây chuyện không? Đầu là do người khác chọc tới nó, nó mới phải đứng ra tranh luận, tự bảo vệ mình thôi! Lúc Thu Nương tới giúp chúng ta một tay, ta đã biết nó là một cô nương có tấm lòng lương thiện. Lớn tuổi? Thu Nương còn nhỏ hơn con một tuổi đó! Từ sáng mai Thu Nương đã là thê tử của con rồi, nếu còn dám ghét bỏ nó, coi chừng ta lấy giày quất con đó!”

“Dạ.....” Phạm Trường An nhỏ giọng đáp, lát sau nói “Thật sự không thể từ hôn ạ? Nếu sau này tổ mẫu không thích nàng, thì Trường An có thể bỏ nàng đúng không?”

“Dù thế nào cũng không thể bỏ!” Phạm lão thái thái nổi giận, đang định ‘khai sáng’ cho Phạm Trường An một trận, thì chợt nghĩ thầm: tiểu tử Trường An này hình như đang bầy mình? Nói vậy chẳng phải là sau này dù cho bất kỳ tình huống nào cũng không thể bỏ Đỗ Thu Nương, không thể đuổi Đỗ Thu Nương ra khỏi cửa?

“A, tôn nhi sẽ luôn ghi nhớ lời dạy của tổ mẫu.” Phạm Trường An cười nói rồi chạy thẳng ra cửa.

“Tiểu tử này! Nương tử chưa vào cửa đã biết lo cho người ta rồi!” Lão thái thái khinh bỉ một câu, xong lại cười nghĩ: Trường An lớn đến từng này, hình như đây là lần đầu tiên cố tình gài bẫy tổ mẫu mình.

Phạm Trường An chạy một mạch về phòng mình, vội vàng lôi cái ống trúc giấu dưới gầm giường ra. Bên trong ống trúc là tiều đình hắn để dành từ nhỏ tới giờ.

Phạm Trường An cầm ống trúc trong tay, chợt nhớ lại lời Đỗ Thu Nương nói lúc nãy ‘Phạm Trường An, ta nhất định phải gả cho người!’, toét miệng cười ngây ngô.

Vừa rồi, hắn không hề có ý định đi từ hôn, chỉ vì nghe tổ mẫu nói Thu Nương đến nhà đồ đệ Trương đòi lại sính lễ, nên hoảng hốt nghĩ: nàng và Trương Tam sắp đánh nhau, hắn phải chạy tới giúp nàng một tay! Nếu Trương Tam dám động đến dù chỉ là một sợi tóc của nàng, hắn cũng sẽ cho Trương Tam tàn phế luôn!

Thấy Thu Nương không sao, hắn mới định bàn với nàng hoãn ngày thành thân lại. Hắn nghĩ, thành thân là chuyện lớn cả đời cần có thời gian chuẩn bị cho đầy đủ mới được. Trước giờ, người trong thôn thành thân vốn cực kỳ đơn giản, không nhiều lễ nghi như ở thành trấn, hai bên quyết định xong, cô nương xách cái bao đi theo trượng phu về nhà là xong. Nhưng Thu Nương không giống, Phạm Trường An muốn cho nàng một lễ thành thân thật hoàn chỉnh.

Phạm Trường An cầm ống trúc đi thẳng đến phòng bếp, tìm một con dao lớn. Lúc Phạm lão phu nhân nghe thấy tiếng động thì Phạm Trường An đã chặt ống trúc thành hai khúc, tiếng đẽng văng tung tóe đầy đất.

Phạm lão phu nhân kinh hãi nghĩ thầm, ống trúc này là do mẫu thân đã qua đời của Trường An cho nó từ khi còn bé, Trường An luôn rất quý, ai đụng cũng không cho, giờ lại chịu bỏ ra?

Lúc nhỏ, mỗi ngày Phạm Trường An đều bỏ vào ống trúc một đồng. Sau hắn lớn lên, có thể tự kiếm tiền, thì tiền kiếm được sẽ đưa cho tổ mẫu, nhưng vẫn giữ lại một phần nhỏ để bỏ vào ống trúc ba đồng mỗi ngày. Năm này qua tháng nọ, tính ra, hiện nay Phạm Trường An cũng đã là một tiểu phú ông rồi.

Trường An cần tiền để làm gì? Phạm lão phu nhân thầm nghĩ.

Phạm Trường An nhặt hết tiền đồng lên, dùng một sợi dây khâu lại thành chuỗi, toét miệng cười, lộ ra hai hàm răng trắng, gãi gãi đầu nói “Tổ mẫu, tôn nhi muốn vào thành mua ít đồ”

Hoàng hôn buông xuống, đa phần các cửa hàng trong trấn Trường Bình đã đóng cửa. Phạm Trường An nhẫn nại gõ cửa từng tiệm một, vừa cúi chào vừa chấp tay xin lỗi. Thấy vậy, dù là chương quỳ khó tính cũng không nổi nặng lời với hắn.

Có mấy đại thẩm thấy Phạm Trường An tuấn tú, dáng vẻ hiên lành, bèn chọc hỏi, “Tiểu bối, người mua mấy thứ này làm gì?”

Phạm Trường An ngại ngùng đỏ bừng mặt, nghiêm túc đáp “Để thú tức phụ nhi!”

Mấy đại thẩm kia thấy hắn ngoan ngoãn dễ thương, bèn nửa bán nửa cho!

Phạm Trường An tốn chừng một canh giờ mới mua hết những thứ cần thiết. Giấy đỏ, nến đỏ, pháo trúc, đèn lồng.... Hai tay hắn xách đầy đồ, coi bộ không còn chỗ để nhét nữa, mới vội vàng chạy về nhà.

Trên đường về, tâm tình Phạm Trường An vô cùng tốt. Hắn nhìn trăng sáng trên đầu, thấy nó cực kỳ giống mắt Đỗ Thu Nương mỗi khi cười, bèn nghĩ không biết dưới ánh nến đỏ mặt nàng sẽ đẹp đến chừng nào nữa.

Khi Phạm Trường An vào thôn thì trời đã tối hẳn. Hắn chạy về nhà cất một mớ đồ xong mới vọt sang nhà Đỗ lão hán. điểm.đàn/lê,qu-mý'đ.lôn Nhà Đỗ lão hán tối thui hết, chỉ có phòng Đỗ Thu Nương là vẫn còn ánh nến, hắn ngẩng xuống một tầng đá gần đó, nghiêng đầu ngắm nhìn bong bóng Đỗ Thu Nương chiếu lên cửa sổ. Gió mát thổi qua, thỉnh thoảng có vài tiếng ve kêu, lòng hắn bỗng thấy ấm áp lạ thường.

Phạm Trường An đang nghiêng đầu cười khúc khích, thì thấy bóng người trên cửa sổ bỗng lớn hẳn lên.

Hồng rỗi! Thu Nương muốn mở cửa sổ!

Phạm Trường An thẫn thờ kêu một tiếng không xong, tiện tay cầm lấy đèn lồng lên, định chạy.

Đỗ Thu Nương cười hì hì, chống cằm nhìn vẻ mặt ngu ngốc của Phạm Trường An, hỏi “Phạm Trường An, người ở đây làm gì?”

Thật ra, hắn tới để tìm Đỗ Kim Bảo..... Phạm Trường An thẫn thờ rơi lệ, đầu do hắn mãi mê nhìn bóng Thu Nương nên mới bị lộ.

Đỗ Thu Nương thấy đáng vẻ ngu ngơ của Phạm Trường An, cười hì hì, nhảy vào qua cửa sổ.

Thật ra, nàng cũng rất hồi hộp, cứ nghĩ tới việc thành thân là đã khăn trương tới mức hít thở không thông, đang nằm tưởng tượng xem ngày mai Phạm Trường An sẽ trông như thế nào, thì hắn đã xuất hiện, còn ngẩn lâu như vậy.

“Hơn nửa đêm người tới nhà ta làm gì?”

“Ta..... Ta tìm Kim Bảo.....” Phạm Trường An lại bắt đầu nói lắp.

“Tìm Kim Bảo làm gì?” Đỗ Thu Nương hỏi tới, sau đó chú ý tới cái rương đang nằm bên chân Phạm Trường An. Hắn dịch người một chút dường như muốn che cái rương đi khiến nàng lại càng tò mò về vật ở bên trong đó.

Đỗ Thu Nương thừa dịp Phạm Trường An không chú ý, lập tức lại gần cái rương mở ra xem thử. “Đây là.....” Sau khi thấy vật cất trong rương, nàng bỗng ngây ngẩn cả người.

Trong đó là một bộ giá y đầy đủ toàn màu đỏ rực rỡ: y phục cho tân nương, mũ phượng và khăn trùm. Dưới ánh trăng, những hạt trân châu trên mũ phượng càng trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều.

“Đây là..... Đây là cho ta?” Đỗ Thu Nương kinh ngạc hỏi.

“Ừ!” Phạm Trường An gạt đầu thật mạnh, nghiêm túc nói “Sáng mai nàng mặc nó lên, rồi ở nhà chờ ta tới đón, không được chạy loạn!”

Từ mai hấn sẽ là tướng công của Thu Nương, cho nên ngay từ lúc này hấn phải thể hiện uy nghiêm của trượng phu mới được!

Phạm Trường An siết chặt nắm tay, tự cổ vũ mình, nghiêm túc dặn dò, “Nếu dám chạy loạn, coi chừng ta đánh mông nàng!” Nói xong, hấn lập tức xoay người bước đi, để lại Đỗ Thu Nương với vẻ mặt kinh ngạc và bộ giá y hoa lệ.

Một h ồi sau Đỗ Thu Nương mới phục h ồi lại tinh th ần, đứng trước cái rương bồng chốc trở nên thật quý báu, mắng nhỏ “Đ ồng gốc! Người phải nói cho ta biết người mượn ở đâu bộ giá y sang trọng như vậy chứ!”

Lễ thành thân của Đỗ Thu Nương là cái lễ thành thân đặc biệt nhất của thôn An Bình trong mười mấy năm qua, đến mức, cho tới vài năm sau, các đại thẩm trong thôn vẫn còn nhắc tới.

Ngày này cũng là ngày bắt đầu cuộc sống ‘bi thảm đ ầy máu vào nước mắt’ của Đỗ Thu Nương.

Ngày đó, Đỗ Thu Nương mặc một bộ giá y vô cùng hoa lệ. Tất cả các nữ nhân trong thôn đều chưa thấy qua bộ giá y nào rực rỡ đến vậy. Nàng ng ồi trong phòng chờ Phạm Trường An tới đón. Các cô nương, đại tâu, đại thẩm có mặt đều muốn sờ thử bộ giá y một lần cho thỏa ước mơ. Mãi đến lúc nàng cảm giác dường như đã bị bọn họ sờ hết cả người không còn chừa chỗ nào, thì Phạm Trường An xuất hiện.

V ềsau, theo lời Đỗ Nhược Lan kể lại thì ngày đó Phạm Trường An mặc một bộ y phục dành cho tân lang cũng đồ rực rỡ xuất hiện trước cửa nhà. Các cô nương đại tâu đại thẩm vốn đang ảo tưởng lột bộ giá y của Đỗ Thu Nương xuống mặc thử cho đỡ nghi ền bỗng im lặng hoàn toàn trong nháy mắt. Có lẽ bởi vì bọn họ đều có cùng một ý tưởng là: trực tiếp đối với Đỗ Thu Nương, tự mình gả cho Phạm Trường An luôn.

Ngày đó, Phạm Trường An khiến tất cả nữ nhân của thôn An Bình giật mình. Ai ai cũng cảm thán, không ngờ Phạm Trường An luôn không bắt mắt kia cũng có ngày chói mắt đến vậy. đ ơ,;iễn.đàn/lê/qquý,đ.'ôn Nhưng cái người chói mắt này lại đi cưới một cô nương l ữ thì nổi tiếng trong

thôn, dù cô nương lỡ thì này tướng mạo cũng không kém. Một đám nữ nhân không ăn được nho thì nói nho xanh kia cho ra kết luận: đóa hoa tươi Phạm Trường An phải cắm trên bãi phân trâu Đỗ Thu Nương rồi!

Lúc Đỗ Thu Nương nghe kể xong, suýt tí nữa đã phun một búng máu vào mặt Đỗ Nhược Lan.

Khi Phạm Trường An đưa Đỗ Thu Nương ra tới cửa, hắt lập tức mở khăn đỏ trên đầu nàng ra, rồi trước mặt bao nhiêu người, nắm chặt tay nàng, dắt nàng đi, một đường từ tây thôn tới đông thôn. Trước mặt hai người là đội ngũ chiêm trống kèn la vô cùng náo nhiệt mở đường, sau lưng một cái kiệu hoa bốn người khiêng.

Người vốn nên ngồi trong kiệu hoa lại đang đi bộ theo Phạm Trường An, nghênh đón ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Chiêng trống trước mặt, kiệu hoa sau lưng, đường cưỡi xung quanh, tướng công bên cạnh.

Ngày đó, rộn ràng khắp cả thôn.

Đời trước, lúc Đỗ Thu Nương gả cho Trương Nguyên Bảo, ai cũng nói nàng trèo cao, ngay cả nhà họ Trương cũng cho là vậy. Ngày thành thân, Trương Nguyên Bảo không có tới đón nàng, là nàng tự mình ôm một bọc hành lý nhỏ theo Đỗ Kim Bảo đưa tới cửa nhà họ Trương.

Vì vậy, cho đến chết, nàng vẫn luôn tiếc nuối.

Đời này, lúc thành thân, có thể ngẩng đầu ưỡn ngực đi trên đường lớn của thôn An Bình, nàng không hề hoảng hốt như trước. Bên cạnh nàng, có tướng công sừng vai dắt tay, cho nàng sự tôn trọng lớn nhất.

Quan trọng hơn, Phạm Trường An đã thực hiện cái ước mơ từ lúc còn nhỏ của nàng.

Đỗ Thu Nương bỗng nhớ lại lời nói đùa lúc trước.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 13

“Sau này lúc thành thân, ta tuyệt đối sẽ không đội khăn đỏ ng ồi trong kiệu một mình đâu! Ngày thành thân, tân nương tử nhất định sẽ là người xinh đẹp nhất, vậy thì nên nắm tay tướng công, ngăn đầu ưỡn ngực đi trên đường mới đúng! Đằng trước có đội chiêng trống mở đường, phía sau có kiệu hoa đi theo, dù không ng ồi cũng đủ oách r ồi! Còn phải mặc một bộ giá y đỏ thật tươi, thật chói mắt, để mọi người đều thấy được vẻ đẹp của ta.....”

Đỗ Thu Nương ng ồi một mình trên giường, bỗng nhớ lại những lời đã nói thật lâu trước kia, lúc nàng còn là một hài tử thò lò mũi xanh, ng ồi bên cạnh Phạm Trường An, nói chuyện phiếm với hắn.

Không ngờ, Phạm Trường An đầu nhớ rõ! Hơn nữa còn thực hiện hết cho nàng!

Tên ngọc này..... A, không, tướng công của nàng!

Đây hẳn là hỉ phòng Phạm Trường An tự mình bố trí, Đỗ Thu Nương vừa cẩn thận quan sát từng góc của căn phòng vừa nghĩ thầm. Mấy chữ song hỉ đỏ tươi, dưới ánh nến chập chờn, càng trở nên đẹp hơn gấp bội.

Lúc này, ở ngoài sân, khách khứa đã ng ồi đầy sáu bàn tiệc Phạm lão phu nhân chuẩn bị sẵn, tiếng chúc mừng vang lên không ngớt.

Đỗ Thu Nương đang ng ồi nghĩ vẩn vơ thì Đỗ Nhược Mai và Đỗ Nhược Lan xốc rèm lên, bưng một bát mì nước bước vào phòng. Đỗ Nhược Mai cười nói “Đại tỷ, tỷ phu đặc biệt dặn dò muội bưng bát mì này vào cho tỷ, sợ tỷ đói bụng!”

“Chàng đâu?”

“Đang bị phụ thân kéo uống rượu!” Đỗ Nhược Mai đưa bát mì tới tay Đỗ Thu Nương, rồi nhìn tân phòng khắp một lượt, hâm mộ nói “Đại tỷ, trước giờ muội luôn nghĩ tỷ phụ là một tên ngốc, sợ tỷ phụ không tốt với tỷ, nhưng hôm nay quả thật là tỷ phụ đã khiến mọi người phải trợn mắt há hốc miệng! Ngay cả thôn trưởng cũng nói, hơn hai mươi năm qua, trưởng thôn chưa từng thấy một cô nương nào được trượng phu đón đi long trọng như vậy! Tỷ nhìn giá y của tỷ xem, còn cả cỗ kiệu và mấy bàn tiệc kia nữa, mấy người muốn nhìn tỷ bị bêu xấu đầu ghen tỵ sắp chết rồi! Quan trọng là tỷ vừa mới vào cửa tỷ phụ đã biết thương tỷ như vậy rồi, tốt hơn tướng công muội nhiều!” Giọng Đỗ Nhược Mai có chút chua chua.

Lúc Đỗ Nhược Mai thành thân tuy cũng tính là rình rang nhưng so với sự phô trương của Phạm Trường An hôm nay, thì quả thật kém xa. Có đi đâu, Đỗ Nhược Mai tự nhủ, đây là đại tỷ của mình, nên tuy có chút ghen tỵ nhưng vẫn thấy mừng thay cho Đỗ Thu Nương.

“Ta đang sợ tên ngốc này lấy tất cả tiền dành dụm bấy lâu ra dùng, sắp tới lại không có cơm để ăn đây...” Tuy nói vậy, nhưng trên mặt Đỗ Thu Nương lại nở nụ cười rất hạnh phúc.

“Có người có thể vì muội mà táng gia bại sản để tặng thể diện cho muội như vậy, dù có phải ăn trâu ăn cỏ muội cũng cam lòng!”

Nói chuyện một hồi, Đỗ Thu Nương tò mò đi lại cửa sổ nhìn lên ra bên ngoài. Phạm Trường An đang mặc bộ đồ dành cho tân lang, đang mời rượu mọi người, trên mặt là nụ cười chất phác, càng nhìn càng thấy tuấn tú, hẳn có người mời, là hẳn cùng ly uống hết.

Một hồi, Đỗ lão hán bỗng nắm lấy tay áo Phạm Trường An nói gì đó. Hắn nghiêng đầu nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng gật gật một cái. Đỗ Thu Nương nhìn miệng hắn, đoán hình như đang nói, “Phụ thân, nữ tể hiệu rồi.”

Đỗ Thu Nương cứ đứng bên cửa sổ nhìn ngây người. Đột nhiên, Phạm Trường An quay mặt về phía này cười cười, dường như biết nàng đang

đứng bên cửa sổ nhìn lên hắt. đi\lên.đàn/lưê/quý.đpnôn Nàng vội xoay người đi, nói với Đỗ Nhược Mai, “Nhị muội, muội đi nói với Kim Bảo một tiếng, để Kim Bảo chắn rượu giùm Trường An, tửu lượng Trường An không tốt lắm đâu.....”

“Hi hi, đại tỷ đau lòng tỷ phụ à?” Đỗ Nhược Lan cười to chọc Đỗ Thu Nương một câu rồi kéo Đỗ Nhược Mai đi ra ngoài.

Chừng một canh giờ sau, Đỗ Kim Bảo đỡ Phạm Trường An người đầy mùi rượu vào phòng, đặt xuống giường xong chớp mắt cười với Đỗ Thu Nương. Đỗ Ngân Bảo luyện tiếc Đỗ Thu Nương, ôm chân nàng khóc một hồi, rồi cuộc bị Đỗ Kim Bảo đá hai cái, rồi ôm đi mất.

Có vài người khách ồn ào nói muốn nháo động phòng, cuối cùng vẫn là nhờ Đỗ lão hán lên tiếng, kéo mấy người kia đi, nhà họ Phạm mới yên tĩnh được.

Không còn ai trong phòng, Đỗ Thu Nương lại bắt đầu thấy bối rối, nhìn Phạm Trường An đang say rượu ngủ ngon lành bên cạnh, vươn tay muốn nhéo lỗ tai hắt, cuối cùng vẫn không nỡ, cười mắng “Ngốc, đã bảo đừng uống nhiều mà vẫn không nghe!” Sau đó, nàng thay giá y bằng một bộ đồ thường rồi đi ra sân.

Đỗ Thu Nương thấy Phạm lão phu nhân đang dọn dẹp tàn cuộc, vội vàng tiến lên, ngượng ngùng kêu một tiếng ‘Tổ mẫu’, lại nói “Tổ mẫu cứ để con dọn cho ạ!” Nàng đã gả vào đây, làm gì có chuyện bắt tổ mẫu làm mấy việc này chứ.

Phạm lão phu nhân nghe vậy, hài lòng, thầm nghĩ: xem ra bà không có nhìn lầm nha đầu này! Không tự cho mình là người ngoài, biết giành làm việc nhà, là một nha đầu tốt!

Tuy nghĩ vậy, nhưng Phạm lão phu nhân vẫn nói, “Có việc gì có thể quan trọng hơn nam nhân của mình chứ? Ở đâu có chuyện mới vừa thành thân đã bỏ lại tướng công không quan tâm? Mau vào phòng chăm sóc tướng công của con đi!”

Đỗ Thu Nương chần chừ không đi, Phạm lão phu nhân thấy vậy bèn nghiêm túc nói “Còn không mau đi!”

Lúc này, Đỗ Thu Nương mới đi vào phòng bếp lấy nước nóng, bưng vào tận phòng.

Phạm Trường An vẫn đang ngủ say. Đỗ Thu Nương thì ngồi bên cạnh rồi rầu rĩ nghĩ: Nên cởi y phục của hắn rồi ném thẳng vào trong bồn cho rồi, hay là chỉ lau người cho hắn thôi, xong rồi nàng đi tắm rửa ngủ?

Theo Đỗ Thu Nương thì tên Phạm Trường An ngốc này lớn như vậy nhưng chắc chắn cũng chưa tiếp xúc với bất kỳ nữ nhân nào, nếu muốn viên phòng..... Hôm nay sợ là hơi khó.

Hoặc là, nàng trực tiếp lột sạch hắn rồi ăn luôn vào bụng?

Đỗ Thu Nương vỗ vỗ mặt mình. Suy nghĩ đến tối quá!

Dù thế nào, cứ cởi y phục hắn ra trước đã!

Đỗ Thu Nương cởi hết đồ Phạm Trường An ra, nhất thời choáng váng. Phạm Trường An quả là lù lù vác cái lu mà chạy. Trông hắn gầy teo chẳng được mấy lạng thịt, cởi ra mới biết toàn là cơ bắp chắc nịch.

Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An vẫn ngủ say như chết, bèn chọt chọt ngón tay lên cơ ngực của hắn chơi.

Ừm, chắc! Cảm giác rất tốt!

Thân hình thế này thì nàng vác không nổi rồi! Đỗ Thu Nương nhân cơ hội vỗ vỗ ngực Phạm Trường An, kêu “Phạm Trường An, tỉnh! Tỉnh!”

Ồ, cơ ngực thật là co dãn.

Phạm Trường An bỗng “Ừ” một tiếng, khiến Đỗ Thu Nương sợ hết hồn, nghĩ là hắn muốn tỉnh lại, ai ngờ, hắn chỉ là lật người thôi. Nàng vỗ vỗ ngực, thật may mắn hắn không có tỉnh. [dựp,;fiễn.đàurbjcn/lê/qutvý,đôn](#)

Nhưng nàng suy nghĩ lại, lại thấy mình quá lo r ồi, người nam nhân này giờ đã là người của nàng, nàng muốn nhìn thì nhìn muốn sờ thì sờ chứ sợ ai? !

Nghĩ vậy, Đỗ Thu Nương bình thường trở lại, tiếp tục nói, “Phạm Trường An, ta giúp chàng cởi qu ần để chàng ngủ thoải mái hơn ha!” Nói xong, nàng run rẩy vươn tay ra muốn mở dây thắt lưng của Phạm Trường An.

Bỗng nhiên, Phạm Trường An duỗi tay ra nắm chặt tay nàng, bất động. Một tay khác thì nắm chặt qu ần của mình, lẩm bầm “Không được cởi qu ần của ta.....”

“.....” Đỗ Thu Nương giận. Tên say này còn dám so lực tay với nàng? ! Nàng bèn kéo hai tay Phạm Trường An ra đặt lên đỉnh đầu hấn giữ chặt, còn một tay muốn cởi qu ần hấn ra.

Đỗ Thu Nương đang vui đùa nỗ lực, thì trời đất bỗng quay cu ồng, Phạm Trường An đã đè nàng dưới thân hấn.

Trong mắt Phạm Trường An như có một tầng hơi nước, khuôn mặt đỏ bừng vì say rượu, k ề sát mặt Đỗ Thu Nương.

Trong tân phòng, nến đỏ lay động, sau màn che, hai người mới thành đôi.

Đỗ Thu Nương bị Phạm Trường An đè, trước mắt là l ồng ngực rắn chắc của hấn. Hấn cứ nhìn nàng như vậy không chớp mắt, còn nàng cảm thấy mình nóng tới mức sắp cháy luôn r ồi.

“Phạm Trường An, chàng giả bộ say rượu đúng không?” Đỗ Thu Nương hỏi.

“Trường An không có say!” Phạm Trường An lập tức đáp, “Nàng là Đỗ Thu Nương! Là nha đầu hung hấn nhất thôn An Bình, Đỗ Thu Nương!”

“Say thật r ồi.” Đỗ Thu Nương nghiêng răng nói, đang muốn kéo Phạm Trường An xuống, thì hấn đã tự buông nàng ra, tự mình bước xuống

giường.

Đỗ Thu Nương thở phào một hơi, đang định đứng dậy, bỗng trước mặt tối sầm. Phạm Trường An đã đứng trước mặt nàng, một lát sau, hắn vươn tay ôm nàng vào lòng.

“Phạm Trường An, chàng làm gì thế?” Đỗ Thu Nương nhúc nhích hai cái, muốn Phạm Trường An buông ra. Ai ngờ hắn lại chậm rãi ngồi xuống giường, nói “Không được nhúc nhích!”

Đỗ Thu Nương chưa bao giờ thấy Phạm Trường An chưa nghiêm mặt như vậy, giật mình, không biết hắn muốn làm gì.

Đột nhiên, Phạm Trường An lật người Đỗ Thu Nương lại.

Một lát sau, một tiếng “Bốp!” vang lên trong đêm khuya thanh vắng

Đỗ Thu Nương bị đánh mông.

Nàng bị Phạm Trường An đánh mông..... Nàng, bị Phạm Trường An đánh mông!

Nàng, bị Phạm Trường An đánh mông ??

Đỗ Thu Nương lớn từng này tuổi, phụ thân còn chưa đánh nàng một lần nào, nay ngay ngày đầu tiên vào cửa nhà tướng công, đã bị tướng công đánh! ?

“Bốp!” Lại một cái nữa.

“Phạm Trường An!” Đỗ Thu Nương nổi giận, há mồm định cắn Phạm Trường An.

Phạm Trường An bỗng lật người Đỗ Thu Nương lại, ôm nàng, nghiêm túc nói “Thu Nương, về sau không được đi đánh nhau với người ta nữa! Cái thứ nhất là đánh nàng một cô nương lại không biết tự bảo vệ mình, ừm, tên Trương Nguyên Bảo kia, nàng không nên đá hắn, cứ để đó ta đá! Như vậy nếu hắn muốn trả thù, cũng sẽ không tìm nàng....”

“Hừ!” Không đá, nàng làm sao hả giận? Đỗ Thu Nương đang muốn phản bác, thì Phạm Trường An lại nghiêm túc nói “Hãy nghe ta nói hết!”

“Cái thứ hai, là đánh nàng hành động lỗ mãng. Trương Tam là một đờ tể, nếu hắn là kẻ không biết phân rõ phải trái, nàng có mấy cái tay cho hắn chém? Nàng có từng nghĩ tới chưa?!”

“Phạm Trường An.....” Đỗ Thu Nương sờ sờ nhìn Phạm Trường An. Một Phạm Trường An khí phách như vậy, hoàn toàn không giống tên ngốc hay cà lăm thường ngày. Không hề giống..... Huống chi, hắn nói rõ ràng trật tự như vậy, nhất định là trong lòng đã nghĩ những đi ầu này không dưới một trăm lần!

Người say có trăm ngàn kiểu biểu hiện khác nhau, hoặc cười hoặc khóc hoặc nổi điên.... Đỗ Thu Nương cả kinh, chẳng lẽ nàng gặp được ‘cực phẩm’, càng say càng giống người bình thường, còn thể hiện một mặt hiếm thể hiện trước mặt người khác?

Dừng so đo với một kẻ say! Đỗ Thu Nương hít sâu một hơi, hít sâu, lại hít sâu, tự an ủi mình.

Lúc này, Phạm Trường An chợt cười, hôn mặt Đỗ Thu Nương một cái, nói tiếp “Có đi ầu, nàng đá Trương Nguyên Bảo một cái, khiến ta rất vui. Đây là phần thưởng cho nàng! Sẽ không có phần thưởng kiểu này nữa đâu! Về sau, nàng chỉ cần đứng sau lưng ta, nếu có người bắt nạt nàng, tự khắc sẽ có ta đứng ra bảo vệ nàng, nhớ không?”

“Phạm Trường An.....” Trong lòng Đỗ Thu Nương cảm xúc lẫn lộn, nhất thời không biết phải nói gì.

Nàng đã từng cho rằng Phạm Trường An là một kẻ đần độn, không thể hiểu nàng.

Kiếp trước kiếp này, nàng vẫn mang cái tiếng hung hãn, chỉ có một mình nàng biết, ước muốn duy nhất của cả đời nàng cũng chỉ là sẽ có một người nam nhân sẵn sàng che chở, bảo vệ nàng suốt kiếp thôi. Dù Phạm

Trường An say hay tỉnh, một câu này của hắn đã chạm được đến chỗ sâu nhất trong trái tim nàng.

Phạm Trường An say rượu bỗng trở nên đầy khí phách, khác hẳn vẻ hiên lành thường ngày, quan trọng hơn là, hình như cũng có thể biểu đạt suy nghĩ của hắn tốt hơn bình thường.

Đỗ Thu Nương vươn tay lau đi giọt nước bên khóe mắt.

Phạm Trường An nâng cằm Đỗ Thu Nương lên, uy hiếp “Nàng là nương tử của ta, mọi chuyện đều có ta lo cho nàng! Nàng phải luôn khắc sâu điếu này trong đầu, nếu không, cẩn thận lại bị ta đánh mông!”

Hừ! Thiếu đánh hả? Phạm Trường An chẳng những không sợ nàng, còn lúc nào cũng nghĩ tới chuyện đánh nàng! Phản à? !

Đỗ Thu Nương không vui, duỗi tay muốn nhéo lỗ tai Phạm Trường An. Không ngờ lúc này hắn lại vô cùng nhanh nhẹn, lập tức bắt lấy tay nàng, lật người đè nàng xuống, hai đầu gối quỳ hai bên hông nàng, từ trên cao nhìn xuống, cười xấu xa “Đỗ Thu Nương, nàng không thể bắt nạt ta nữa rồi!”

Đỗ Thu Nương đang muốn phản kháng, lại thấy Phạm Trường An giơ một tay lên trời, nhếch miệng cười, phát ra tuyên ngôn.

“Ta, Phạm Trường An, sau này muốn, chấn chỉnh phu cương!”

“Phạm Trường An, chàng muốn phản phải không?” Đỗ Thu Nương đen mặt quát. Phạm Trường An lại cúi người xuống, dán sát mặt trên mặt nàng. Bốn mắt nhìn nhau. Hắn nhỏ giọng nói “Nương tử, chúng ta động phòng thôi!”

Đêm dài đằng đẵng, ‘trận chiến’ chấn chỉnh phu cương của Phạm Trường An ‘say rượu’ chỉ vừa mới bắt đầu.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 14: Viên Phòng

Lúc trước, Đỗ Thu Nương luôn nghĩ, có lẽ Phạm Trường An cũng không hiểu thế nào là ‘động phòng’, ngốc như hắn, lúc nào cũng ngẩn ngẩn ngơ ngơ, phải có người chỉ dạy may ra hắn mới hiểu. Nhưng nay nàng biết mình sai rồi, dù đang say, Phạm Trường An cũng rất có tự giác của một người nam nhân. Khi đối mặt với nương tử, thì tất cả cơ năng của hắn đều khôi phục như lúc tốt nhất.

Lúc Đỗ Thu Nương sờ sờ chọc chọc ăn ‘đậu hủ’, thì Phạm Trường An đã tỉnh phần nào rồi. Giờ đây, hắn chỉ cảm thấy rất khát. Đó là một loại khô khát hư không sinh ra từ sâu bên trong thân thể. Đôi môi mướt mà của nàng như đang mời gọi hắn. Hắn cũng đã sắp chống cự không nổi sự quyến rũ của nó.

Phạm Trường An thuận tay rút đi trâm cài tóc của Đỗ Thu Nương, khiến mái tóc đen dài lập tức trút xuống, mềm mại tản ra chẳng khác gì một loại lụa mỏng cao cấp, làm nổi bật khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của nàng, khiến nàng càng trở nên xinh đẹp động lòng người. Hắn cúi người xuống hôn lên môi nàng.

Nụ hôn này như đất hạn lâu ngày gặp được trời mưa, chỉ một lần thôi vẫn không đủ, còn thiếu, thiếu rất nhiều.

Phạm Trường An như một thiếu niên ngây thơ chưa từng trải, hôn không có trình tự gì hết, chỉ mang theo hơi thở nhiệt tình và đầu lưỡi nóng bỏng, mạnh mẽ đâm vào miệng Đỗ Thu Nương. Nàng bị hắn hôn tới mức thở không nổi, trong miệng đầu là mùi cỏ xanh thơm ngát đặc trưng của hắn.

Đỗ Thu Nương nghe thấy tiếng thở dốc của mình, mặt càng nóng như bị thiêu, vẫn biết tên ngốc Phạm Trường An đã thành tướng công của nàng, chuyện này không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra. Nhưng đau đớn khủng khiếp lúc bị xâm nhập lần đầu tiên của kiếp trước, hình như nàng vẫn còn nhớ!

Làm hay không đây?

Có lẽ cũng không do nàng quyết định nữa rồi!

Phạm Trường An muốn cởi y phục của Đỗ Thu Nương, nhưng lại không biết cách cởi y phục của nữ tử như thế nào, nên cứ lần mò mãi. Nàng thấy hần tay chân luống cuống, đang nghĩ có nên giúp một tay hay không, thì hần đã ra tay, xé rách y phục của nàng....

Trời ơi! Bộ y phục này bình thường nàng mặc để làm việc hằng ngày, rất bền, nhưng hần chỉ giật một cái đã bị rách toạc, vậy cũng đủ biết hần đã dùng hết bao nhiêu sức.

“Này, y phục rách rồi!” Đỗ Thu Nương muốn nhân cơ hội phân tán sự chú ý của Phạm Trường An. Không ngờ hần vẫn không nhúc nhích, vừa hôn nàng vừa nói, “Sáng mai ta sẽ mua mới cho nàng! Hai bộ luôn!”

“Tên phá của....” Đỗ Thu Nương thẫn mẫn. Nhưng chỉ một lát sau, nàng đã không còn sức để suy nghĩ gì nữa rồi.

Phạm Trường An xé áo ngoài của Đỗ Thu Nương xong, thuận lợi cởi luôn áo trong rồi tới váy của nàng. Giờ phút này, trên người nàng chỉ còn lại một cái yếm nhỏ xem như phòng ngự cuối cùng. Nàng run rẩy, nổi da gà đầy người. Hần lại không hề hay biết. Lúc này, trong đầu hần chỉ còn lại mùi hương mê hoặc trên người nàng. Đầu lưỡi hần chạm đến da thịt trơn mịn của nàng, khiến hần cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, nhưng sâu trong cơ thể lại càng ngày càng nóng. Cơ thể nóng này lại như không tìm được nơi tiết ra, cuồn cuộn loạn va đập trong thân thể hần, khiến hần gần như điên cuồng.

“Trường..... Trường An.....” Đỗ Thu Nương kêu một tiếng, nghe xong, chính nàng cũng bị dọa, bởi vì giọng nàng có thể nói là mềm như nước.

Phạm Trường An nghe Đỗ Thu Nương kêu, vật dưới bụng cứng hơn. Hắn cởi cái yếm đáng ghét kia ra, để lộ hai ngọn núi trắng như tuyết, mắt hắn sáng lên, dòi trợn địa, miệng vừa ngậm vừa hút một bên, tay lại vỗ về xoa nắn bên kia. Cùng lúc đó, một tay còn lại của hắn dần dần trượt xuống, đi tới chỗ mẫn cảm nhất của nàng.

Đỗ Thu Nương cảm thấy có một luồng lửa nóng đang lan khắp người nàng, cảm giác tê dại từ chỗ bị Phạm Trường An ngậm mút từ từ tràn ra. Nàng chịu không nổi đành uốn éo người hòng né đi. Nhưng hắn lập tức đuổi tay vỗ nhẹ mông nàng một cái, biểu đạt sự bất mãn của hắn. Sau đó kéo tay nàng đặt lên chỗ đã dâng trào của hắn.

Đỗ Thu Nương giống như bị phỏng, lập tức rút tay về, vừa ngẩng đầu đã thấy đôi mắt mê mang của Phạm Trường An. Hắn ấm ức nói “Thu nương, nàng không thích sao?”

“Không không không, không phải.....” Đỗ Thu Nương cuống quýt giải thích, “Ta chỉ là.....”

“Ta biết ngay mà! Chỉ cần ta kiên trì chờ, một ngày nào đó nàng sẽ thích ta thôi!” Phạm Trường An cười khanh khách, tựa đầu vào vai Đỗ Thu Nương, ngậm lấy vành tai nàng.

“A.....” Đỗ Thu Nương hút một hơi, cảm giác tê dại lại bắt đầu lan tràn.

Lỗ tai, là nơi nhạy cảm nhất của nàng.

Đang lúc mơ màng, Đỗ Thu Nương bỗng nghĩ, Phạm Trường An hẳn là đã tỉnh? Lúc say chẳng phải hắn rất khí phách sao, bộ dáng ấm ức vừa rồi là khổ nhục kế, hay mỹ nam kế?

Phạm Trường An ngậm mãi lỗ tai Đỗ Thu Nương, chậm rãi thưởng thức, nhấm nháp như đang thưởng thức một món ngon vật lạ, đồng thời duỗi một tay từ từ cởi quần hần ra, rồi áp sát xuống người nàng hơn nữa.

Đỗ Thu Nương cảm thấy giữa hai chân mình bị vật gì đó cứng cứng chạm vào, mặt nàng lập tức đỏ như máu, nhưng cả người đã tê dại hết, không còn sức đẩy Phạm Trường An ra.

Phạm Trường An cứ hành động dựa theo bản năng, đưa tay xẹt qua bụng, rồi tới giữa hai chân Đỗ Thu Nương. Hần mơ hồ nghĩ, có lẽ nơi này chính là nơi sẽ khiến hần hết khô khát, bèn một tay siết chặt hông nàng, để hai người càng gần hơn nữa, một tay thì đỡ vật kia của mình, từ từ tiến vào.

“A.....”

Bên tai Phạm Trường An đột nhiên vang lên tiếng rên rỉ của Đỗ Thu Nương, khiến hần lập tức tỉnh táo hơn phân nửa.

“Thu Nương.....” Phạm Trường An ngừng lại. Lúc này nên tiến hay lùi? Mặt hần dần đỏ ửng mồn hôi, vật dưới bụng đau đớn kêu gào, nhưng nghe Đỗ Thu Nương hút khí, hần lại đau lòng, không dám liều lĩnh tiến vào.

Có đi đâu, Phạm Trường An dừng lại, không chỉ giày vò hần, mà còn giày vò cả Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương cảm giác cơ thể mình bị mở ra, có vật lạ xâm nhập khiến nàng đau đến chảy nước mắt. Nàng mơ hồ ngẩng đầu lên, thấy được vẻ đau lòng thương tiếc trong mắt Phạm Trường An. Thậm chí, nàng cảm giác, hần đang cố sức lui ra ngoài.

Tên cóc..... Khóe mắt Đỗ Thu Nương lại ướt.

Tiến cũng một đao, mà lùi cũng một đao.... Thôi thì..... Đỗ Thu Nương cắn răng, vòng hai chân quanh eo Phạm Trường An, nhắm mắt lại liều mạng ép sát vào người Phạm Trường An.

Cảm giác đau đớn mãnh liệt đập vào người nàng.

“Thoải mái quá!” Phạm Trường An cảm thấy như đang được nếm loại mùi vị tuyệt vời nhất thế gian. Nó ập tới tức thì từ chỗ hai người kết hợp, xông thẳng lên đầu, khiến hắn quên cả hô hấp, nhưng lại càng muốn nhiều hơn, nhiều hơn.... Hắn không nhin nữa, cúi người hôn đi những giọt nước mắt của Đỗ Thu Nương, từ từ chuyển động.

Mới đầu, Đỗ Thu Nương vẫn còn chìm trong cảm giác đau đớn, hình dung nàng sắp hôn mê. Nhưng Phạm Trường An cực kỳ đau lòng nàng, cơ hồ không dám động mạnh, ngược lại chăm chỉ hôn khắp người nàng để an ủi, đến khi thấy cơ thể nàng đã mềm đi, mới chậm rãi gia tăng tốc độ.....

Mỗi một lần Phạm Trường An động, Đỗ Thu Nương lại rên một tiếng. Nàng hoàn toàn không biết tiếng rên rỉ của mình quyến rũ tới mức nào. Chỉ có hắn nghe xong là càng thêm hưng phấn, cuối cùng, không khống chế được nữa, toàn lực rong ruổi trên người nàng.

Từ trong cực độ đau đớn, Đỗ Thu Nương dần cảm thấy từng chút vui sướng. Vào lúc được Phạm Trường An đưa lên tột đỉnh, nàng bỗng cắn vai hắn, hỏi, “Phạm Trường An, ta là ai?”

“Đỗ Thu Nương! Nương tử của ta!” Phạm Trường An lập tức đáp trong tiếng thở hổn hển.

“Phạm Trường An, nếu như chàng phụ ta, ta sẽ giết chết chàng!”

“Ta sẽ không bao giờ phụ nàng!”

Đỗ Thu Nương hài lòng nở nụ cười.

Nụ cười của nàng đẹp như một khối ngọc đỏ trong đêm. Phạm Trường An cúi xuống hôn lên môi Đỗ Thu Nương, thầm nghĩ. Lần này, hắn hôn càng thêm tỉ mỉ, dịu dàng.

Vật ở dưới bụng, lại dâng trào lần nữa.....

“Về sau dám ai kêu Phạm Trường An uống rượu, ta sẽ li ều mạng với kẻ đó!” Đỗ Thu Nương nghiêng rằng nghiêng lời tuyên bố trong lúc g ần như đã kiệt sức, sau đó lại bị một h ồi cảm xúc cuốn lấy, không thể chống cự.....

Lúc Đỗ Thu Nương tỉnh lại, trời đã sáng hẳn. Cả người nàng rã rời nhưng đã bị xe ngựa cán qua. Nàng quay đầu lại thì thấy Phạm Trường An dường như đã thức từ lâu, đang nằm chống tay nhìn nàng chăm chú, giống như đã làm sai chuyện gì.

Hôm qua nàng thật sự mệt muốn chết. di,s;hễn.đà,n.quoý,đô]n Tổng cộng không dưới năm l ần! L ần cuối cùng nàng đã oanh liệt ngất đi không biết trời trăng mây gió gì nữa. Nàng thật không ngờ hẳn lại có thể lực tốt đến vậy, tốt tới mức nàng không thể ứng phó nổi. Trên người nàng đang mặc một bộ y phục sạch sẽ, hẳn là sau khi nàng ngủ, Phạm Trường An đã thay cho nàng.

Đỗ Thu Nương nhớ tới đêm qua mình mệt tới mức ngất đi, lại cảm thấy mất mặt, càng khiến nàng cảm thấy mất mặt hơn nữa chính là đã để hẳn lau người cho dưới tình huống nàng không hề hay biết gì hết.

“Phạm Trường An.....” Đỗ Thu Nương ch ần chờ trong chốc lát, mới hỏi nhỏ “Hôm qua chàng có say không?”

“Có” Phạm Trường An gật đầu, “Say.”

“Vậy..... chàng còn nhớ gì không?” Đỗ Thu Nương dò hỏi.

“Ta không nhớ rõ lắm.....” Phạm Trường An đỏ mặt cúi đầu, lúc cúi trên mặt lại thoáng qua một chút ranh mãnh. Hắn đưa tay đến trước mặt Đỗ Thu Nương ầm ức nói “Thu Nương, hôm qua có phải nàng đánh ta không? Nàng xem, tay ta xanh tím hết r ồi này!” Hắn vừa nói, vừa vén tay áo lên cho nàng nhìn, “Nàng xem, xanh tím hết tron r ồi! Nàng thấy ta say nên thừa cơ đánh ta đúng không!”

“Thúi lắm!” Đỗ Thu Nương nhin không được trọn trắng mắt, đúng là kẻ xấu thường hay tố cáo trước! Nàng mới là cả người xanh tím đây này!

Không ngờ Phạm Trường An làm sai lại không biết nhận lỗi!

Đỗ Thu Nương cầm gối đầu lên muốn ném vào người Phạm Trường An, thì thấy sắc mặt hắn hờng hào, tinh thần vô cùng phấn chấn, quan trọng nhất là, trong mắt đầu là ý cười ranh mãnh.

Người này..... người này.....

Đỗ Thu Nương tức sém chút tự sắc nước bọt!

Vềsau ai dám nói Phạm Trường An là tên ngốc nàng sẽ li ều mạng với kẻ đó! Phạm Trường An đã lừa gạt nàng!

Mặt Đỗ Thu Nương lập tức đỏ lên, không biết là giận hay là thẹn, cầm gối đầu giờ giờ một hồi, cuối cùng quyết định lấy nó che kín mặt mình. Phạm Trường An lập tức cản lại, dịu dàng ôm nàng vào lòng, nói nhỏ “Trường An là tướng công của Thu Nương, Thu Nương là nương tử của Trường An, Trường An sẽ không bao giờ làm tổn thương Thu Nương.”

Chuyện tối qua, hắn nhớ không nhiều lắm, nhưng cảm giác vui sướng cực hạn kia thì vẫn khắc sâu trong đầu hắn. Lời thề này hắn cũng sẽ nhớ, không chỉ nhớ mà còn sẽ khắc sâu vào tim suốt đời.

Từ nay Thu Nương đã là nương tử của hắn..... Hắn có nhiệm vụ sóc nàng thật tốt.

Phạm Trường An nghĩ vậy, siết chặt tay hơn, ôm Đỗ Thu Nương ng ồi vào trong lòng mình.

Đỗ Thu Nương cũng chẳng hiểu tại sao tâm tình mất mát của nàng lại biến mất tức thì như vậy, khóe mắt ươn ướt. Nhưng nàng vẫn mạnh miệng nói “Ai muốn nghe chàng nói mấy lời này chứ! Đúng là giả heo ăn hổ! Chàng không phải người tốt!”

“Ừ! Ta là heo, chuyện ăn mấy con hổ dễ thương!” Phạm Trường An cười khanh khách nói.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 15: Chân Chính Phu Cường Việc Thứ Nhất: Bảo Vệ Thê Tử!

Đỗ Thu Nương ngủ dậy, thấy trên bàn có mấy đĩa đồ ăn, lập tức nghĩ thầm: không xong rồi!

Tân nương tử nằm ngủ thẳng cẳng trên giường, tân lang thì chạy đi làm bữa sáng, nấu nước nóng, để người ta biết, không phải nhờ nàng mới là lạ. Quan trọng hơn là Phạm lão phu nhân sẽ nghĩ gì về nàng đây?

Đỗ Thu Nương tức giận ném cái gối vào người Phạm Trường An, lúc ngủ dậy mới phát hiện sức lực trên người mình đã bị hút hết rồi, không đứng lên nổi nữa.

Phạm Trường An thấy vậy, lập tức đỡ Đỗ Thu Nương nằm xuống, giúp nàng mặc y phục. Nàng chỉ đành để mặc hắn giúp.

Một hồi, Đỗ Thu Nương phát hiện hai mắt Phạm Trường An sáng rực, mặt thì đỏ bừng, hơi thở cũng nhanh hơn bình thường. Nàng bỗng nhớ tới tối qua bị giày vò đến năm sáu lần, bèn hung hăng nhéo eo hắn một cái cảnh cáo. Hắn đau đến méo cả miệng, hiển nhiên có chút ầm ức, nhưng vẫn lắp bắp nói sẽ giúp nàng thay đồ thật nhanh.

Phạm lão phu nhân cứ nhìn qua nhìn lại hai người, hồi sau mới nhận lấy ly trà trên tay Đỗ Thu Nương, nhấp một hơi xong cũng không nói gì, cho mỗi người một túi tiền nhỏ, rồi bảo hai người đi đâu đi thì.

Đỗ Thu Nương cứ thở dài suốt, nghĩ: mới ngày thứ hai đã để lại ấn tượng như vậy với tổ mẫu, chẳng phải chuyện tốt lành gì. Nàng đang suy nghĩ vẫn vơ thì thấy Phạm Trường An bưng một cái chén gì đó bước vào. Hắn đặt cái chén xuống bàn, trên mặt đầy vẻ hối lỗi, nhưng cũng có hơi

đắc ý, bước đến bên cạnh nàng nói “Nương..... nương tử, đây là nước đường đỏ, nàng mau uống đi.”

Phạm Trường An một khi khẩn trương, tất cả lăm lại tái phát, nhưng hôm nay tính ra đã lưu loát hơn trước nhiều. Đỗ Thu Nương nhìn chén nước còn bốc hơi trên bàn, lại nhìn hắn với vẻ khó hiểu.

Phạm Trường An bèn khuyên, “Nàng mau uống uống đi! Đây là nước đường đỏ Vương thăm bên sát vách đã cho ta từ sớm, nói nàng uống xong sẽ thư thái hơn nhiều!”

Đỗ Thu Nương càng nghe càng cảm thấy khó hiểu, “Vương thăm? Tại sao Vương thăm lại cho chàng nước đường đỏ?”

“Sáng nay Vương thăm tới hỏi thăm nàng, ta nói nàng không được thoải mái lắm....” Phạm Trường An càng nói càng nhỏ, hắn hoảng hốt cảm thấy hình như mình lại làm sai chuyện gì đó nữa rồi. Quả nhiên, chỉ mấy giây sau, Đỗ Thu Nương đã la to một tiếng “A....” rồi vùng quả đấm lên muốn đánh hắn.

Cái này thật là mất mặt tới tận đâu luôn rồi! Tên ngốc Phạm Trường An này! Ai thân thể không thoải mái chứ? Ai thân thể không thoải mái! Việc này thế nào cũng truyền khắp thôn cho mà xem!

Đỗ Thu Nương cơ hồ muốn khóc gất đi cho rồi, vùng quả đấm càng thêm dùng sức. Dưới ánh đèn, đôi mắt Phạm Trường An vốn muốn nắm tay nàng ngăn lại, nhưng chẳng biết vì sao, khi thấy khuôn mặt thẹn thùng đỏ bừng của nàng, lòng lại thấy ngọt ngào như ăn mật, nên để mặc nàng đánh luôn.

Chờ Đỗ Thu Nương đánh mệt rồi, Phạm Trường An cũng lại, bưng chén nước đường kia đưa đến khóe miệng nàng cười nói, “Mau uống đi, uống xong sẽ thấy thoải mái liền!”

Người này đúng là dai như đĩa....

Đỗ Thu Nương thẫn nghĩ, tại sao lúc trước nàng lại nghĩ Phạm Trường An ngu ngốc được chứ? Đó tuyệt đối chỉ là vẻ bề ngoài thôi! Thực chất hẳn là kẻ có bản lĩnh khiến người ta phát điên lên.

Cuối cùng Đỗ Thu Nương vẫn uống hết chén đường đỏ nóng hồi kia, uống xong lập tức cảm giác ấm áp hẳn, từ dạ dày đến tận tim.

Gần trưa, có người ở thôn bên đến kêu Phạm Trường An đi học chung. Hẳn ở trong phòng ỉ ôi hồi lâu, bị Đỗ Thu Nương giờ quả đấm đuổi ra khỏi, mới chịu bước ra khỏi phòng, nhưng không đi ngay mà cứ đứng bên cạnh cửa ngó vào trong. Đằng sau còn có người kia đang nhìn nên hẳn không dám nói gì, biểu hiện lưu luyến không rời cực kỳ hàm súc. Nhưng nàng vẫn hiểu được.

“Đi sớm về sớm ha!” Đỗ Thu Nương vừa dứt lời, mắt Phạm Trường An lập tức sáng hẳn lên, gật đầu đáp, “Ta biết rồi!” sau đó chào lão thái thái một câu xong mới đi.

Trải qua ‘đại chiến’ đêm rồi, phòng của hai người cực kỳ bừa bộn. Lúc thức dậy Đỗ Thu Nương lại vội vàng đi kính trà Phạm lão thái thái nên chưa kịp dọn dẹp. Giờ rảnh rang nàng mới có thời gian ngó tới nó. Nàng xốc chăn lên, thấy nệm trải giường nhàu nát, mặt lại nóng ran. Nhưng.... khối khăn trắng kia đâu... .. Đỗ Thu Nương hoảng lên, vội vàng tìm khắp phòng.

Tên ngốc Trường An này sẽ không cho đó là một cái khăn vô dụng nên tiện tay vứt đi chứ?

Đỗ Thu Nương tìm hồi lâu mới phát hiện cái khăn trắng lót giường đêm qua nằm trong rương đựng nguyên bộ giá y của nàng. Phạm Trường An đã xếp cất giá y thỏa đáng, lại dùng một mảnh vải tốt gói khối khăn trắng kia lại.

Đỗ Thu Nương vừa thấy bộ giá y đã thấy luyến tiếc. Lễ thành thân này khiến nàng trọn đời khó quên, nếu được, nàng muốn giữ bộ giá y này xem như kỉ niệm.

Nhưng.....

Bộ giá y này hẳn mượn đúng không?

Đỗ Thu Nương quét mắt khắp căn phòng một lượt. Căn phòng vừa nhỏ và thiếu đồ dùng đến đáng thương, vừa nhìn đã thấy rõ mồn một, chẳng có chút góc kẹt nào. Đồ dùng tuy bày biện chỉnh tề, nhưng tổng cộng chỉ có một vài thứ, lại còn rất cũ kỹ, như cái bàn nàg đang ng ấ, có dấu dán lại r ấ, nhưng vẫn cảm giác còn hở. Y phục của Phạm Trường An cũng là không cũ không mới, y phục tân lang hẳn mặc hôm qua có thể nói là bộ y phục đẹp nhất hẳn từng mặc từ trước tới giờ.

Thật ra nàng cũng không biết gia cảnh nhà Phạm Trường An thế nào. Có đi ầu, lúc trước nghe người trong thôn nói, Phạm Trường An và tổ mẫu chỉ dựa vào nửa mẫu đất sống qua ngày. Nhà chỉ có hai người, Phạm Trường An lại là một thư sinh, hàng năm đến ngày mùa Phạm lão phu nhân còn phải mượn người thu hoạch phụ mới được.

Giờ nửa mẫu đất kia đã thành sính lễ đưa cho phụ thân nàng, hôm qua Phạm Trường An lại giống trống khua chiêng làm hoành hoàng tráng tráng, sợ là chẳng còn chút tí ền nào trong nhà nữa r ấ!

Đỗ Thu Nương âm thầm hạ quyết tâm, giàu nghèo của một gia đình không thể chỉ dựa vào nam nhân trong nhà, nếu nàng đã gả cho Phạm Trường An, thì phải có nghĩa vụ giúp hẳn kiếm tí ền mới được.

Nàng không chê nghèo, chỉ cần hẳn đối tốt với nàng là được r ấ.

Trong rương còn có một ống trúc đã bị chặt làm đôi, dùng dây cột lại. Đỗ Thu Nương nghĩ có lẽ là vật quan trọng, bèn để yên một bên. Nàng tiếp tục lục thì lộ ra một quyển sách. Nàng thầm ngạc nhiên sao Phạm Trường An lại để sách và giá y một chỗ, bèn mở sách ra nhìn thử. Vừa nhìn vào trang đầu tiên mặt nàng đã lập tức biến thành màu xanh.

Trên trang đầu tiên một bức tranh khá ‘hương diễm’, nam nữ quấn chặt lấy nhau, không phải ‘Xuân cũng đ ỡ trong lời đ ền thì còn là cái gì nữa?

Phạm Trường An, chàng khá lắm! Trông thì chất phác thật thà, qua thực tế mới biết hắn cũng không phải đèn cạn dầu. Nàng cứ thắc mắc sao hắn lại thu ần thực như vậy..... Thì ra là....

Đỗ Thu Nương đen mặt, cất quyển sách xuống dưới cái gối trên giường, rồi xắn tay áo lên dọn dẹp tiếp, sau đó tới phòng lão thái thái lấy y phục dơ, mang b ần ra bờ sông giặt đồ.

Lúc này, ngoài bờ sông đã có mấy phụ nhân đang tụ một chỗ, vừa giặt y phục vừa nói chuyện rất náo nhiệt. Đỗ Thu Nương thấy trong nhóm đó, nói nhiều nhất chín là Tô quả phụ. Nàng nhú nhú mày, nhưng vẫn lẳng lặng tìm chỗ ngồi xuống.

Tiểu nha đầu bên cạnh Đỗ Thu Nương dùng cùi chỏ thúc nàng một cái, hỏi nhỏ “Thu Nương tỷ, hôm qua thật là hoành tráng! Bọn họ đều hâm mộ tỷ muốn chết.... Tỷ mau nói cho mọi người biết thành thân là cảm giác như thế nào đi?”

“Là cảm giác như thế nào, chờ người gả đi không phải sẽ biết sao!” Tô quả phụ luôn vĩnh tai nghe lỏm bên này, nghe tiểu nha đầu hỏi vậy bèn xen miệng vào, giọng điệu chua lỏm “Ồ, chẳng phải là tân nương tử đây sao? Mới thành thân đã phải làm việc nhà? Thật đáng thương!”

“Tô quả phụ đang ghen tỵ với tỷ đó, mới sáng sớm đã nói mấy câu chua lỏm, tỷ đừng quan tâm lắm ta chỉ cho một thân!” Nha đầu kia nói nhỏ. Đỗ Thu Nương cười cười, khinh Tô quả phụ nói như chó sủa, cứ tiếp tục làm việc của mình.

Nha đầu kia lại nói “Thu Nương tỷ, tỷ không biết đâu! Trương Thu Hoa ở thôn bên, người thiếu chút nữa thành kế mẫu của tỷ đó, sáng sớm hôm qua đã bị tẩu tử của nàng ta đuổi ra khỏi nhà. Nàng ta quỳ gối trước cửa cầu xin ca ca mình thật lâu, nào gào nào khóc đủ kiểu, nhưng ca ca nàng ta vẫn không lên tiếng, chỉ nói hắn không có đứa mọi người này nữa!”

Chuyện Đỗ Thu Nương thách Trương Tam bầm ngón tay ngày hôm đó đã truyền khắp thôn, nghe xong, nam nhân không thể không nói một câu: Đỗ Thu Nương thật là hung hãn, nữ nhân thì lại sợ hãi không thôi. Có đi đâu,

dù gì nàng vẫn trên danh nghĩa là vì chữ ‘hiếu’, nên cũng chẳng có mấy người đồng tình Trương Thu Hoa. diễn.đàn/lưê,qu'nký,đô'n Nhưng việc đó truyền đi, khiến thôn bên bị xấu mặt, tình nghĩa giữa hai thôn cũng bị ảnh hưởng không ít.

Đỗ Thu Nương hỏi, “Trương Thu Hoa đi đâu rồi? Mọi người biết không?”

“Mọi người cũng không biết! Hôm qua, sau khi bị đuổi đi, nàng ta xách theo một cái bọc nhỏ khóc suốt suốt cả đường. Nàng ta ngang qua thôn ta ngay lúc Trường An ca đang đón tử v ề nhà. Nàng ta còn đứng bên ven đường nhìn tử thật lâu đó!” Tiểu nha đầu nhớ lại ánh mắt đáng sợ của Trương Thu Hoa ngày hôm qua, run run nói “Ánh mắt của nàng ta thật là đáng sợ!”

Lúc này, Tô quả phụ thấy Đỗ Thu Nương không để ý tới mình, bèn cao giọng nói với mấy người xung quanh, “Cưới phải một nữ nhân đánh đá v ề, thiệt tội nghiệp! Khiến trong nhà không yên không nói, còn mang tới xúi quẩy cho cả nhà trượng phu mới là điều quan trọng. Người nói lão thái thái có phải già rồi nên lú lẫn không, sao lại tổn một mớ tiền lớn như vậy để rước một nữ nhân chanh chua v ề? Thờ sinh kia yếu yếu ớt ớt, chẳng phải sẽ bị dắt mũi đi? Chờ đến lúc hối hận, muốn hưu thê, người ta lại xách dao mổ heo tới chém lên cửa nhà, hỏi còn ai dám hưu nữa? Đúng là oan nghiệt mà.....”

Đỗ Thu Nương càng nghe càng thấy nóng máu. Nàng đứng bật dậy, nhướn mày nhìn Tô quả phụ, mắg “Tô Thiên Lạc, nhà người thiếu dao phải không, hôm nay ta sẽ mang qua cho! Người ta có ý tốt giữ thể diện cho thì biết điều mà ngậm miệng lại đi, nếu không chớ trách ta sao lại sao lại nói cho cả thôn nghe chuyện xấu của người!”

Tô quả phụ vừa nghe ba chữ ‘Tô Thiên Lạc’ đã thấy bức bối, há m ồm định phản bác, thì bên cạnh có người khuyên, “Người ít nói mấy câu không được sao? Người ta dù gì cũng mới thành thân thứ hai, đã nguy ền rửa người ta bị bỏ, chẳng lẽ người hi vọng tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều khắc chết trượng phu để thành quả phụ giống người sao?”

“Hừ....” Tô quả phụ bị người ngăn, tức giận giờ chân muốn đá Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương chưa kịp tránh thì bỗng thấy sau lưng có một luồng sức mạnh kéo nàng lại. Nhoáng một cái, Phạm Trường An đã đứng chắn trước mặt nàng, cau mày nhìn Tô quả phụ, nghiêm mặt nói “Người thật là..... thật là.....”

Bình thường Phạm Trường An không hề chửi rủa ai nên nhất thời không nghĩ ra được từ nào thích hợp, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ phun ra được một câu “Bản mặt đáng ghét!” Đây là những từ ngữ độc ác nhất hắn có thể nghĩ ra được rồi.

Trong mắt của đám nữ nhân thôn An Bình, Phạm Trường An là một kẻ ngốc không ưa nói chuyện, đây là lần đầu tiên, hắn nói trước mặt nhiều người như vậy, còn là trách cứ thẳng mặt một nữ nhân.

Tất cả là vì Đỗ Thu Nương.

Nhóm nữ nhân có mặt đầu rất ngạc nhiên, bỗng phát hiện: thì ra Phạm Trường An ngốc kia là một nam nhân biết thương yêu thể tử, vào những lúc cần, đã lập tức đứng ra bảo vệ thể tử của mình. Vậy thì không thể nói là ngu được!

Trên đường về Đỗ Thu Nương cứ nhớ tới khuôn mặt giận dữ đến mức đỏ bừng của Tô Thiên Lạc là lại thấy hả giận. Nàng nghiêng đầu nhìn Phạm Trường An. Hôm nay hắn mặc một bộ đồ màu trắng, ngây ngô thì vẫn ngây ngô, nhưng trong ngây ngô lộ ra một cổ nho nhã. Mặc dù lúc này hắn một tay bưng chậu đồ đã giặt, một tay dắt nàng, vẫn không hề ảnh hưởng tới vẻ tuấn tú của hắn.

Khó trách vừa rồi tiểu nha đầu nhìn Phạm Trường An với ánh mắt sùng bái như vậy.....

Hắn chính là như vậy, chỉ cần chú ý một chút là sẽ phát hiện chỗ nào cũng tốt hết! Cho nên người khác liếc nhìn hắn hơi lâu một chút thôi cũng

không được! Vì biết đâu nhìn xong sẽ có người muốn giành hấn với nàng chứ.....

Đi một h ấ, Đỗ Thu Nương bỗng nhớ tới quyển ‘Xuân cung đ ồ’ đang ở dưới gối đầu trong phòng, bỗng thấy không thoải mái như đã nuốt phải một con ru ồi, bèn giật tay ra khỏi tay Phạm Trường An, một mình đi như bay về nhà.

Phạm Trường An nhìn lòng bàn tay trống trơn, âm ức nghĩ: nương tử đang nghĩ gì vậy? Vừa mới híp mắt nhìn hấn cười, chỉ chốc lát đã đổi tính?

Hấn đã làm sai chuyện gì sao?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 16: Chân Chính Phu Cường Việc Thứ Hai: Quản Giáo Thê Tử

Phạm Trường An đi theo sau Đỗ Thu Nương, suốt đường về, mấy lần muốn nắm tay nàng, nhưng đều bị nàng văng ra. Đến nhà, Phạm lão phu nhân thấy, bèn hỏi “Sao lại về không phải nói đi học đường sao?”

“Hôm nay tiên sinh có việc, nên cho nghỉ ạ!” Phạm Trường An trả lời, nghiêng đầu nhìn trộm Đỗ Thu Nương, thấy nàng đang nhìn hắn, thẹn thùng, rồi cuộc nàng đã chịu để ý đến hắn, bèn cười cười bước theo vào phòng. Không ngờ, lúc hắn sắp bước chân vào cửa thì nàng đã giơ tay lên, đóng sầm cửa phòng lại. Mũi hắn đập vào cửa, suýt nữa thì té ngã ra sau.

Phạm Trường An ngẫm đi ngẫm lại, đoán có lẽ là hôm qua làm Đỗ Thu Nương đau quá nên nàng mới giận.

Trong học đường hầu như đều là nam tử, không thiếu mấy người hay bàn về chuyện phong nguyệt này nọ, có đi đâu lúc trước bọn họ thấy Phạm Trường An khờ khờ nên không kéo hắn vào nghe. Nay hắn thành thân, có thê tử, lại động phòng rồi, mấy người kia lập tức xem hắn là một thành viên trong nhóm.

Hôm nay, trên đường tới học đường Phạm Trường An gặp Lâu Nam, thư sinh nổi tiếng trắng hoa nhất học đường. Lâu Nam ôm vai hắn nói nhỏ, “Trường An à, nữ nhân ấy mà, là thứ phiền phức nhất trên đời! Người phải chịu khó dỗ dành, dù nàng vui vẻ thì người mới sống dễ chịu được! Ở nhà, khi nào nên tỏ vẻ đáng thương thì cứ tỏ vẻ đáng thương, không phải ngại!”

Lâu Nam thấy Phạm Trường An gật gật đầu vẻ như cái hiểu cái không, nghĩ: Phạm Trường An ngực này hẳn sẽ bị nữ nhân nắm mũi dắt đi thôi, bèn đổi giọng, nghiêm túc nói, “Nhưng lúc ở ngoài thì người phải thể hiện uy quyền của trượng phu, chấn chỉnh phu cương để nữ nhân biết giữ gìn mặt mũi cho người trước mặt mọi người!”

Phạm Trường An nhìn Lâu Nam một cái, đột nhiên nhớ tới cảnh mấy ngày trước Lâu Nam bị thê tử của hắn xách dao rượt chạy khắp phố, bèn rùng mình nghĩ: quản giáo thê tử quả là một việc hết sức phức tạp và khó khăn.

Phạm Trường An tự mở cửa phòng bước vào, Đỗ Thu Nương đang ngẩng quay mặt vào trong, chỉ chừa lại cái bóng lưng cho hắn.

Phạm Trường An sờ sờ mũi, lấy từ trong túi ra hai bộ y phục mới đặt ở trước mặt Đỗ Thu Nương, dáng vẻ như hiến vật quý, cười nịnh nọt nói, “Thu Nương, nàng nhìn này!”

Đỗ Thu Nương nghiêng đầu nhìn thử. Là hai bộ váy, một bộ áo hờng phấn thêu hoa, dưới là váy dài màu trân châu. dĩ ễn.đjàn/lê,,quýđôkn Bộ còn lại thì có áo màu xanh dương nhạt và váy trắng thêu bướm, vừa nhìn đã biết là được cắt may hết sức tinh tế. Ở thôn An Bình này, có thể nói là có một không hai. Có đi đâu, nàng mặc hai bộ này vào thì làm việc thế nào? Đầu là màu sáng, ra đồng vòng hai vòng là đã dơ hầy rồi!

“Ta.... Ta..... Tối qua..... ta làm hư y phục của nàng....” Trên đường từ học đường về, Phạm Trường An mơ hồ nhớ lại lời mình đã hứa, bèn vào một tiệm may nổi tiếng ở trấn trên chọn thật lâu mới mua được hai bộ này. Hắn cảm thấy không ai có thể thích hợp với hai bộ y phục này hơn Đỗ Thu Nương được nữa.

“Tặng nàng!” Phạm Trường An đẩy y phục về phía Đỗ Thu Nương, nói.

“Chàng mua?” Đỗ Thu Nương ngạc nhiên nhìn Phạm Trường An, cảm giác ruột nàng đang đứt ra từng khúc. Hai bộ y phục này vừa nhìn đã biết không rẻ, hắn lại mua luôn một lần hai bộ.

“Ừ..... Nàng mặc chúng chắc chắn sẽ rất xinh đẹp!” Phạm Trường An nói. Đỗ Thu Nương nghe vậy, muốn mở miệng trách cũng không đành. Hắn đặt bàn tay lên tay nàng, nói “Thu Nương, nàng đừng giận! Hôm qua ta đã làm nàng đau, nhưng sau này không có nữa đâu.....” Mặt hắn trông cực kỳ đáng thương.

Phạm Trường An vừa nói xong, hai người đều đỏ mặt, ngại ngùng. Đỗ Thu Nương chỉ tay vào hai bộ y phục, run rẩy hỏi, “Chàng mua hết bao nhiêu tì ền?”

“À....” Phạm Trường An nghĩ nghĩ, lại móc túi tì ền nhỏ của mình ra xem, nhìn tới nhìn lui vẫn thấy trống không, bèn nói “Hình như, một bộ bốn trăm văn.....”

“Bốn trăm văn? Vậy hai bộ là tám trăm?!” Đỗ Thu Nương nghĩ có lẽ ruột nàng đang chảy máu đầm đìa trong bụng rồi. Đúng là đồ phá của! Tám trăm văn đủ chi dùng cho cả nhà nàng trong hơn nửa tháng đó!

Đỗ Thu Nương nhớ tới sự phô trương hôm qua, nhìn túi tì ền rỗng tuếch của Phạm Trường An, hợp với nổi tức về quyền ‘Xuân cung’ ở kia, bèn hung hăng nhéo hông hắn một cái.

Phạm Trường An bị bức phải chạy ra khỏi phòng. Đỗ Thu Nương lập tức đóng rầm cửa lại, quyết tâm không cho hắn vào.

Phạm Trường An thấy Phạm lão phu nhân đang đứng trước sân nhìn sang, bèn cười hì hì hai tiếng, sò sò đầu đi ra sau nhà, chẻ củi. Hắn vừa bẻ củi vừa mím miệng nghĩ: nữ nhân quả nhiên là thứ phiền phức nhất trên đời! Đỗ Thu Nương lại là người phiền phức nhất trong một đám phiền phức! Chẳng phải Lâu Nam đã nói, một khi nữ nhân tức giận chỉ cần mua tặng món đồ nàng thích là có thể làm cho nàng vui ra mặt sao? Ngược lại, Đỗ Thu Nương không chỉ không vui mà còn giận hơn. Nàng quả nhiên là khác người.

Mới thành thân ngày thứ hai đã bị thê tử đuổi ra khỏi phòng. Phạm Trường An ngược mặt nhìn trời, ưu thương nghĩ, còn đường quản giáo thê tử của hắn thật là nhấp nhô!

Túi tiền của Phạm Trường An vẫn còn nằm trên bàn. Đỗ Thu Nương càng nhìn càng thấy tiếc đứt ruột. Y phục đẹp thì có ích gì? Còn không bằng đổi hai bộ vải bố mặc, vừa bền vừa không sợ dơ.

Thật ra, nàng không chỉ xót tiền, mà tức giận còn là vì thấy có lỗi. Hắn mua cho nàng toàn thứ tốt nhất, trong khi hắn lại mặc một bộ đồ đầy mụn vá. Hắn cứ vậy thì còn tiền đâu mà lo chuyện thi cử nữa?

Ăn cơm tối xong, Phạm Trường An vào phòng, thấy Đỗ Thu Nương đã cất hai bộ y phục đi. Thấy hắn, nàng lạnh mặt nói “Sau này không được xài tiền lung tung nữa!”

“Ừ.” Phạm Trường An lập tức đáp, hớn hở vì Đỗ Thu Nương đã chịu nói chuyện lại. Hắn vội vàng đi nấu nước, tắm rửa sạch sẽ. Lúc hắn quay lại, nàng đã nằm trên giường đưa lưng ra ngoài, giả bộ ngủ. “Thu Nương, ta tắm xong rồi!” hắn cố ý báo một tiếng, thấy nàng vẫn không động, thăm nghĩ: nàng ngủ rồi? Vậy hắn phải làm sao?

Phạm Trường An cúi đầu nhìn về phía dưới bụng, buồn rầu nghĩ: triền miên đêm qua, hắn chỉ nhớ nửa khúc sau, cảm giác mãnh liệt như vậy, khiến người ta chỉ vừa nghĩ tới đã thấy ngứa ngáy. Hôm nay hắn cứ nhìn trời cả ngày, chỉ mong cho mau tới đêm. Nhưng trời tối, nương tử lại ngủ mất!

“Thu Nương.....” Phạm Trường An khẽ gọi. Đỗ Thu Nương vẫn không nhúc nhích. Hắn mím môi, trèo lên giường, đang định nằm xuống, bỗng thấy dưới gối lạnh lạnh, bèn rút vật kia ra nhìn thử xem là cái gì. Khi thấy được cuốn sách mặt hắn lập tức đen hằm: sao nó lại chạy tới đây? Không phải hắn đã giấu xuống tận đáy rương sao?

Đỗ Thu Nương nằm nghiêng người, vừa nãy nghe mùi hương sau khi tắm trên người Phạm Trường An, mặt đã nóng rần lên, nhưng vẫn cố nằm yên chờ hắn lên giường. [diur.ễn.đà;mbn.lê/quý.đôn](#) Quả nhiên, chỉ một lát sau, nàng đã nghe thấy tiếng động, nhưng hắn vừa định nằm xuống lại bật dậy. Nàng bèn nghiêng đầu liếc trộm xem hắn đang làm gì.

Phạm Trường An vò đầu bứt tai nhìn cuốn sách, không biết nó đã bay lên giường từ lúc nào, một hồi sau, lại bắt đầu rón rén tìm chỗ giấu. Hắn lần mò hồi lâu, mới chọn được một chỗ mà hắn tự cho là kín đáo: dưới chân bàn.

Phạm Trường An trái lo phải nghĩ, cảm thấy dưới chân bàn là chỗ an toàn nhất rồi, đang định chèn cuốn sách xuống dưới chân bàn thì trước mặt bỗng tối sầm. Hắn cả kinh, ngẩng đầu lên, lập tức thấy Đỗ Thu Nương đang đầu bù tóc rối, âm u gọi “Phạm Trường An!”

Cuốn sách trong tay Phạm Trường An lập tức rớt xuống đất. Tầm mắt hai người không hẹn mà cùng rơi trên tờ giấy bị lật ra kia, tranh có cái cũng rất tầm thường: ‘Lão hán đẩy xe’, nhưng có thể nói là ‘xuân sắc vô biên’!

Nến tắt.

Phạm Trường An đứng cúi đầu, dằng vè hối lỗi.

“Sách này là Kim Bảo đưa cho chàng?” Đỗ Thu Nương quát hỏi, nhưng mặt lại đỏ bừng lên. Cái gì đây, tiểu cữu tử tặng tỷ phu một quyển ‘Xuân cung đồ’ làm quà chúc mừng?

“Ừ...” Phạm Trường An run rẩy đáp, ngẩng đầu nhìn Đỗ Thu Nương, lại lập tức cúi đầu. Tính ra, hắn cũng là vô tội. Hôm qua, Đỗ Kim Bảo lén lút kéo hắn qua một góc, rồi dúm cuốn sách này vào tay hắn. Vừa nhìn vào mấy bức vẽ trong đó, mặt hắn đã đỏ ửng, không dám nhìn nữa, vội vàng hét vào trong ngực. Vốn hắn không tính xem, nhưng đây là lần đầu tiên của hắn, biểu hiện không tốt sợ nàng sẽ ghét bỏ, bèn lén lút lật vài trang xem thử để lấy kinh nghiệm..... Hắn thề, hắn chỉ xem sơ qua có một lần duy nhất, nhưng khổ nỗi từ nhỏ hắn đã có tài đọc qua một lần là nhớ ngay, cho nên đêm qua, dù say, hình như..... hắn vẫn phát huy không tồi.

Hắn cũng định giấu, nhưng nàng đã nói nếu hắn không khai thật sẽ không cho lên giường ngủ một tháng.

Phạm Trường An lén nhìn Đỗ Thu Nương một cái, dưới ánh nến, môi nàng như anh đào, đỏ tươi mê người, quyến rũ khó nói thành lời. Hắn nuốt nước miếng, nghĩ thầm: Tiểu cữu tử, tỷ phu đành xin lỗi đệ vậy!

Đỗ Thu Nương đang mãi lo tức giận, nghĩ: Đỗ Kim Bảo cũng đã đến tuổi thành thân, nhưng cứ cà lơ phất phơ chơi miết, không chỉ không lo học đi đâu hay, nay lại dạy hư Phạm Trường An! Quan trọng hơn là, Đỗ Kim Bảo không biết chữ, lấy đâu ra quyền sách này?

Phạm Trường An lặng lẽ nắm tay Đỗ Thu Nương, nói nhỏ “Thu Nương, trễ rồi, chúng ta ngủ đi!”

Đỗ Thu Nương liếc Phạm Trường An một cái, giật lấy cuốn sách, trèo lên giường. Hắn vươn tay ra sờ nàng thì bị nàng đánh văng ra, nói “Sau này không được xài ti ền lung lung, không được chạm vào những thứ bất nháo thế này! Nếu không ta..... ta....” Nàng cứ ‘Ta... ta’ nửa ngày vẫn không nói tiếp được. Hắn thấy vậy, vòng tay muốn ôm nàng lại bị nàng hất ra mắng “Đàng hoàng một chút coi, ta còn đau lắm!”

Lúc này Phạm Trường An mới chú ý thấy bên hông Đỗ Thu Nương có rất nhiều vết xanh tím. Hắn là đêm qua hắn say rượu không biết khống chế sức mới để lại nhiều dấu như vậy. Hắn đau lòng duỗi tay vỗ vỗ thân thể nàng. Nàng vốn đang g ờng cứng người, cuối cùng dưới những cái vỗ nhẹ nhàng của hắn, dần dần thả lỏng ngủ thiếp đi. Hắn cười cười, kéo nàng sát vào lòng, ngửi mùi thơm trên người nàng, cũng nhắm mắt bắt đầu mộng đẹp.

Phạm Trường An mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ, Lâu Nam bị thê tử của mình c ần dao rượt chạy khắp phố. Lâu Nam đang chạy trốn chết thì gặp được hắn, bèn vội vàng nắm tay hắn, nước mắt nước mũi lưng tròng nói “Trường An, người mau dạy ta bản lĩnh quản thúc thê tử đi, uy quyền của ta không còn bao nhiêu nữa rồi!”

Phạm Trường An tỉnh lại vẫn hoảng hốt h ồi lâu, sờ sờ bên cạnh, không thấy Đỗ Thu Nương, vội bật dậy chạy đi tìm. Lúc này, nàng đã làm xong bữa sáng, thấy hắn bèn cười nói “Trường An, mau rửa mặt súc miệng đi rồi ăn cơm!”

Chỉ cần nàng vui là được, phu cường, uy quy`ên gì đó có nghĩa gì đâu!
Phạm Trường An nghĩ.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 17: Chấn Chinh Phu Cường Việc Thứ Ba: Lãng Tử Quay Đầu

Dù không có tiền, thì vẫn phải sống tiếp.

Đỗ Thu Nương nghĩ tính thử, lúc nàng xuất giá, phụ thân có cho nàng chút tiền riêng, mặc dù không nhiều lắm, cộng thêm nàng ở nhà thuê thừa gì đó vẫn có thể bán được ít tiền.

Lúc Phạm Trường An đi học, Đỗ Thu Nương cố ý bỏ vài đồng vào túi tiền của hắn để hắn cầm theo đề phòng bất kỳ tình huống nào. Chờ hắn đi rồi, nàng bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, xong xuôi cũng đã sắp giữa trưa, bèn vội vàng mang bánh bột ngô tới học đường cho hắn.

Trong học đường, thư sinh nào nhà có tiền đều nộp thêm một ít phí nhờ học đường lo luôn phần cơm trưa. Thư sinh nào nhà khó khăn, bình thường đều là người nhà tự đưa cơm tới. Lúc Đỗ Thu Nương đến, đã tan học các thư sinh đang tản bộ rải rác trong rừng. Có mấy người nhận ra nàng, thấy nàng đều cung kính chào một tiếng ‘Phạm tiểu tử’.

Lần trước, Đỗ Thu Nương đại náo học đường khiến Phạm Trường An bộc lộ tài năng từ đó được không ít người kính nể. Ngay cả nàng, tuy hơi hung, nhưng nói chuyện rõ ràng, hợp tình hợp lý, mấy thư sinh kia cũng phục. Thư sinh lần lần trước thấy nàng, bước tới chào “Phạm tiểu tử, lúc này đang học thì Trường An huynh đã bị tiên sinh gọi đi. Hai người vào trấn vẫn chưa thấy về”

Đỗ Thu Nương thấy hắn không lỗ mãng như lần trước, cũng tin năm phần, do dự trong chốc lát vẫn quyết định giao mấy cái bánh bột ngô cho hắn, nói “Phiền huynh chốc nữa đưa cho tướng công ta!”

Thư sinh lùn kia nghiêm túc nhận lấy, thấy Đỗ Thu Nương quẹo vào con đường bên trái của ngã ba, còn nhiệt tình chỉ “Phạm tẩu tử, hôm trước trời mưa, bên đó vẫn còn lầy lội lắm, nên đi bên này thì tốt hơn!”

Đỗ Thu Nương nói cảm ơn rồi rẽ sang đường khác. Nàng vừa đi không lâu đã có một nam tử chạy ra từ con đường bên trái, đứng bên cạnh thư sinh lùn, mặt âm trầm hỏi “À tới đây làm gì vậy?”

Thư sinh lùn cau mày nói “Người ta tới đưa cơm thôi, ta khuyên huynh đừng gây chuyện với người ta nữa!”

Từ hôm bị bề mặt, Trương Nguyên Bảo vẫn luôn ghi hận trong lòng. Nhà hắn có chút của cải, bằng hữu xấu cũng nhiều, nên luôn tìm cách kiếm chuyện với Phạm Trường An. Ngay cả người ngoài cuộc như thư sinh lùn kia cũng thấy không ưa.

Trương Nguyên Bảo nhếch môi châm biếm, “Gây chuyện với nàng ta? Nàng ta xứng sao?” Miệng thì nói vậy nhưng hắn vẫn nhanh chóng đuổi theo Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương vào trấn tìm một hũ, thấy trong cửa hàng đằng trước có một người tướng khá giống Phạm Trường An bèn dừng lại nhìn cho kỹ. Nàng vừa ngẩng đầu nhìn bảng tên của cửa tiệm đã kinh ngạc nghĩ, đây không phải là tiệm may Cẩm Tú Các nổi tiếng nhất trấn Trường Bình sao? Nàng chần chừ trong chốc lát, rốt cuộc vẫn quyết định đi vào. Chưởng quỹ của Cẩm Tú Các là một nữ nhân, rất nhiệt tình chào đón khách.

Đỗ Thu Nương do dự một chút rồi mở bao bọc của mình ra, ngượng ngùng nói “Chưởng quỹ, ngài xem thử hai bộ y phục này là của tiệm ngài phải không.....”

“Đúng!” Nữ chưởng quỹ lập tức xác nhận, nhìn Đỗ Thu Nương hồi lâu, rồi nói “Muội tử chính là nương tử của thư sinh mua y phục hôm qua?!”

Đỗ Thu Nương ngẩn người, “Sao?”

Nữ chưởng quỹ nhìn nàng một hồi, rồi nói tiếp “Hắn là muối tử không sai! Muối tử thật có phúc, có một tướng công tốt như vậy!”

Nữ chưởng quỹ là một người lạnh lùng lạnh miệng, lập tức kể lại rõ ràng chuyện hôm qua cho Đỗ Thu Nương nghe, cười nói với giọng đầy hâm mộ, “Hôm qua, lúc thư sinh ngốc kia vào tiệm, mặt hắn rất đỏ. Ta hỏi hắn muốn mua gì, hắn chỉ nói muốn mua y phục mới cho nương tử, còn nói nương tử nhà hắn rất đẹp. Ta hỏi muốn mua y phục thế nào, hắn suy nghĩ hồi lâu, không nói câu nào đã chạy đi mất. Ta cứ nghĩ mình không may gặp phải kẻ lừa đảo, nào ngờ, một lúc sau hắn cầm một bức tranh vẽ muối chạy vào. Ha ha, thư sinh ngốc kia thật thú vị, thì ra là đi ra ngoài mượn giấy bút để vẽ muối!”

Đỗ Thu Nương nghĩ chuyện ngốc như vậy đúng là việc Phạm Trường An có thể làm ra được.

Nữ chưởng quỹ xoay người đi, lấy bức tranh hôm qua ra. Trong tranh, Đỗ Thu Nương đứng bên bờ sông, hoàn toàn không có vẻ hung hăng như bình thường. Nàng mặc váy trắng bồng bênh, khuôn mặt cực kỳ dịu dàng, có vẻ hơi ưu thương. Đỗ Thu Nương vừa nhìn đã nhận ra, đó là lúc hai người họ bị rơi xuống sông.

Thì ra trong mắt Phạm Trường An, không phải lúc nào nàng cũng hung hãn.

Đỗ Thu Nương không phải người biết giám định tranh vẽ tốt hay không, nhưng nàng có thể nhận ra, trong bức tranh này, Phạm Trường An đã chăm chút từng nét một.

Nữ chưởng quỹ thấy Đỗ Thu Nương cầm bức tranh không nổi buồn, bèn cười nói “Muối tử, nói thật cho muối biết, y phục của Cẩm Tú Các ta, người bình thường quả thật là mua không nổi. Hôm qua thư sinh kia chỉ có tổng cộng hai trăm văn, mua một cái ống tay áo của y phục ở đây cũng không đủ chứ nói gì cả bộ. Hai bộ y phục này cũng phải vài lượng bạc. Nhưng ta thấy hắn là người thành thật, cộng thêm ta cũng thích bức tranh này, bèn thương lượng bán cho hắn với giá tám trăm văn, tranh ta lấy, hắn còn phải lại đây tính toán sổ sách cho ta thêm một tháng nữa mới đủ.”

Mắt Đỗ Thu Nương bỗng đỏ lên, hai bộ đồ này bỗng nhiên giống như hai củ khoai lang nóng, cần muốn bỏng cả tay. diễnn.đàqn.lê,quyú./đôn
Nàng đẩy hai bộ đồ đến trước mặt chưởng quỹ, nói, “Chưởng quỹ, hai bộ y phục này ta chưa mặc lần nào hết, có thể gửi lại không? Tranh này.... Tranh này còn quan trọng hơn hai bộ y phục nữa!”

Hai bộ y phục dù đẹp hơn nữa cũng không bằng tấm lòng của Phạm Trường An đối với nàng.

Nữ chưởng quỹ ngạc nhiên nói, “Muội tử, hai bộ này là do tướng công muội tự tay chọn, mua tặng muội. Muội nữ trả lại sao?!”

Đỗ Thu Nương nhìn hai bộ y phục thêm một lần nữa, rồi nặng nề gật đầu. Nữ chưởng quỹ cũng là người tốt tính, phóng khoáng trả lại hai trăm văn cho nàng, còn nói “Ta sẽ giữ hai bộ này lại cho muội, vẫn giá tám trăm văn, khi nào có tiền thì muội tới lấy!”

Bức tranh..... Nữ chưởng quỹ nhìn cô nương trong tranh với vẻ hâm mộ, “Trả tranh cho muội này! Muội tử thật là có phúc!”

Đỗ Thu Nương ôm bức tranh đi, vui sướng lan tràn trong lòng, khó nói thành lời.

Đến chợ phía đông trấn, Đỗ Thu Nương lại ngồi ở chỗ cũ, bày khăn ra bán. Hôm nay bán không thuận lợi như hôm trước, tổng cộng chỉ được ba bốn cái, còn bị ép giá rất nhiều, cộng lại chỉ bảy tám mươi văn. Nàng đang buồn nhìn mấy cái khăn còn lại, thì trên đỉnh đầu bỗng vang lên một giọng nam “Ta mua hết mấy cái này, mau gói lại cho ta đi!” Nàng nghe vậy, mừng thầm, lập tức ngẩng đầu lên nhìn thử là vị khách nào hào phóng dữ vậy, khi thấy khuôn mặt với nụ cười bỉ ổi của Trương Nguyên Bảo thì niềm vui trong lòng nàng lập tức bị dập tắt chỉ còn lại cảm giác buồn nôn. Nàng lại cúi đầu nhìn xuống đồng khăn.

“Thu Nương!” Trương Nguyên Bảo cười kêu nàng.

Đỗ Thu Nương ngẩng đầu, nhìn Trương Nguyên Bảo với vẻ chán ghét “Trượng phu ta họ Phạm!”

Trương Nguyên Bảo nhún vai một cái, đi tới quán trà bên cạnh, ng ẩ xuống ghế, vừa nhâm nhi ly trà, vừa nhìn chăm chăm về phía Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương nổi giận, nhanh chóng dọn hàng lại, thầm nghĩ: thật muốn đi tới đó, cần một ly trà thật nóng dội vào mặt hắn! Nhưng đang ngoài đường ngoài xá, người qua lại tấp nập..... Thôi! Ráng nhìn đi!

Đỗ Thu Nương vội vàng bước đi, được vài bước bỗng xoay người lại, thấy Trương Nguyên Bảo vẫn ng ẩ đó cười, nụ cười khiến người ta mắc ói. Nàng hừ một tiếng, đi nhanh hơn.

Đỗ Thu Nương thật không ngờ lúc tới đầu một con hẻm lại thấy tên Trương Nguyên Bảo âm ỉn không tán này xuất hiện trước mặt. “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” trong mắt nàng toàn lửa giận, hận không thể đánh chết hắn thêm một lần nữa.

Trương Nguyên Bảo không trả lời ngay, chỉ lo mở cái bọc đang cần trong tay hắn ra. Trong bọc là một bộ váy trắng thêu hoa quỳnh viền tơ vàng, dưới ánh mặt trời, tơ vàng càng lóe ra ánh sáng rực rỡ, khiến người ta không dời mắt nổi.

Nếu là trước kia, nhất định Đỗ Thu Nương sẽ hét lên một tiếng, hờn hờm Trương Nguyên Bảo. Nhưng giờ, nàng chỉ thấy mắc ói, lặp lại câu hỏi lúc này, “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Trương Nguyên Bảo hình như không ngờ Đỗ Thu Nương lại có thể thản nhiên như vậy, nên hỏi sững sốt, sau đó lập tức cột cái bọc lại, cười nói “Thu Nương, tên ngốc kia có gì tốt đâu, cả tiền mua y phục cho nàng cũng không có, khiến nàng phải chường mặt ra đường buôn bán! Nếu nàng theo ta, bộ váy rực rỡ này sẽ là của nàng! Tất cả của cải trong nhà ta cũng sẽ là của nàng! Nàng cần gì đi theo một tên ngu si nghèo rớt mồng tơi như hắn chứ?”

“Ngươi có thể cho ta cái gì?” Đỗ Thu Nương nhìn chăm chú vào mắt Trương Nguyên Bảo, cười khẩy, “Trương công tử có thể cho ta cái gì?”

“Tương lai ta thi đậu, nàng sẽ là Trương Nguyên phu nhân!” Trương Nguyên Bảo tự tin nói.

“Nhưng ta đã thành thân rồi!” Đỗ Thu Nương làm bộ tiếc nuối nói, nhưng bàn tay giấu trong ống tay áo đã sớm siết chặt thành nắm.

“Ta không ngại!” Trương Nguyên Bảo cười đáp. Dáng vẻ ngượng ngùng của Đỗ Thu Nương khiến hắn kích động, muốn sáp lại nắm lấy tay nàng.

Đúng lúc này, Đỗ Thu Nương bất ngờ vùng nắm đấm lên đập ngay mặt Trương Nguyên Bảo, chân kết hợp đá vào đầu gối hắn. Hôm nay nàng gặp may, bên cạnh có một cây gậy nằm sẵn, nhờ quanh năm theo phụ thân ra ruộng, nên cũng có sức mà vùng gậy đánh người. Nàng tập trung toàn bộ sức lực, nện thẳng lên người Trương Nguyên Bảo hai cây, còn chưa đánh cho đã tay thì chợt có một bóng người vọt ra, bắt lấy cây gậy trong tay nàng.

“Nguyên Bảo! Huynh không sao chứ?” Người kia vội vàng kéo Trương Nguyên Bảo lên, hỏi thăm.

Đỗ Thu Nương nhìn lại, thì ra là ‘bằng hữu tốt’ của Trương Nguyên Bảo, Triệu Kiếm Nhận. Khá lắm Triệu đề tiện!

Khi Đỗ Thu Nương thấy được vẻ kinh ngạc trên mặt Trương Nguyên Bảo, thì bỗng ngộ ra: Triệu Kiếm Nhận sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, nếu nói là trùng hợp, nàng nhất quyết không tin. Trương Nguyên Bảo đã đặt sẵn bẫy chờ nàng chui vào!

Một khi nàng nhận bộ y phục kia, hoặc là có gì đó mập mờ với hắn, thanh danh của nàng sẽ lập tức bị hủy trên tay hai kẻ này trong nháy mắt. Hình tượng của Trương Nguyên Bảo ở trong thôn luôn rất tốt, đến lúc đó nếu truyền ra chuyện gì, tất cả chỉ trích sẽ chỉ hướng về phía nàng, còn Trương An, sẽ phải chịu chê cười đến suốt đời vì bị thê tử cho cấm sùng.

Triệu Kiếm Nhận núp ở một bên, có lẽ chính là ‘nhân chứng vô tình đi ngang qua’ đáng tin cậy nhất.

Súc sinh!

Lửa giận lập tức bùng lên, lan tràn khắp người Đỗ Thu Nương. Nàng thừa dịp Triệu Kiếm Nhận lo đỡ Trương Nguyên Bảo, lập tức vung gậy lên, đập vào hai tên đó. Lúc này, nhờ cơn giận, mà sức mạnh bùng phát, đập càng mạnh hơn.

Đời trước, lúc mới thành thân, Trương Nguyên Bảo cũng đối tốt với nàng như vậy, ra vẻ che chở bảo vệ nàng. Trong mắt nàng hắn là người lễ độ, tài năng, không ai sánh bằng. Sau khi sống lại nàng vẫn biết hắn là một kẻ xấu xa, nhưng hôm nay mới thấy rõ được sự bỉ ổi, bản thủ của hắn, vì một lần bề mặt, sẵn sàng phá hủy thanh danh của một nữ tử.

Đời trước, đúng là nàng có mắt mà như mù mới có thể thấy hắn người tốt!

Đỗ Thu Nương vừa đánh vừa thẫn thẫn tiếc hận những việc đã qua, hận không thể đánh chết hai tên này luôn. diivmm[,ễn.đàn/lê.qudý,đô/n Thực ra nàng chỉ cậy mạnh đập đại và nhanh chứ chẳng có chiêu số gì, có đi đâu hai tên này đâu là thư sinh, lần đâu gặp phải một nữ nhân hung hãn như vậy, không kịp phản ứng mới bị đánh cho mơ hồ, liên tục lùi về phía đầu hẻm.

Triệu Kiếm Nhận cứ đảo mắt lảo liên, thấy có bóng người ở đầu hẻm, tinh mắt nhận ra là Phạm Trường An, bèn hét to “Phạm Trường An! Nhanh bắt mụ điên nhà ngươi lại này!”

“Thu Nương? !” Đỗ Thu Nương nghe thấy tiếng Phạm Trường An, lập tức ngừng lại, nhìn ra đầu ngõ. Hắn đứng cách nàng không xa, đang trợn to mắt nhìn nàng. Bên cạnh hắn là vị tiên sinh lần trước ở học đường, cũng kinh ngạc tới ngừng lại động tác vuốt râu, quên luôn việc bỏ cái tay đang đặt trên bộ râu xuống.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 18: Chấn Chỉnh Phu Cường Việc Thứ Tư: Phải Biết Dừng Mưu

Hai tên kia vội vàng bỏ chạy, lão đảo chạy tới bên cạnh tiên sinh.

Phạm Trường An bước vội tới trước mặt Đỗ Thu Nương, đỡ lấy cây gậy trong tay nàng, lo lắng hỏi “Nàng có sao không?” Hắc và tiên sinh đi ngang qua chỗ này, thấy một phụ nhân cầm gậy đập như điên vào hai nam nhân bên nhìn thử xem, ai ngờ, càng nhìn càng thấy giống Thu Nương nhà hắn.

Đỗ Thu Nương vẫn chưa tiêu hết lửa giận, nhưng bên cạnh Phạm Trường An còn có tiên sinh, vả lại người qua đường cũng đã chú ý về phía này, nàng không thể để Phạm Trường An bị mất mặt, hay chê cười, nên phải dừng tay. Nàng thở dài một hơi, miễn cưỡng cười nói “Không sao! Chỉ là hiểu lầm thôi!”

“Hiểu lầm?” Triệu Kiếm Nhận chạy tới trước mặt Phạm Trường An, vén ống tay áo lên, để lộ những vết đỏ do bị đánh “Nương tử của ngươi được lắm! Chỉ một câu hiểu lầm, đã suýt chút nữa đánh ta và Trương huynh đến tàn phế, ngươi.....”

Trương Nguyên Bảo đột nhiên cắt ngang lời Triệu Kiếm Nhận, chấp tay vái tiên sinh, nói “Để tiên sinh chê cười rồi! Vừa nãy, ở trong hẻm, Phạm đại tâu bị trượt chân đúng lúc học sinh đi ngang qua bên vươn tay đỡ giúp. Có lẽ Phạm đại tâu không thấy rõ mặt nên mới hiểu lầm có người xấu.”

Hắn nói vậy, chẳng khác nào chứng tỏ hắn là người độ lượng, bị đánh còn không chấp nhặt, giải thích giùm cho người đánh.

“Bậy.....” Đỗ Thu Nương đang muốn chửi ‘bậy bạ’, thì ngừng lại, không nói nữa, thật lâu sau, mới nén giận nói “Đúng là chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Đã đề tiên sinh chê cười!” Đỗ Thu Nương hơi khom người nói, rồi đi vào hẻm nhất bức tranh bị rớt lên, tỉ mỉ vỗ hết bụi đất xong mới cất vào trong ống tay áo. Phạm Trường An đứng gần nàng, thấy có hai bọc đồ, tưởng của nàng hết, bèn nhặt cả hai bọc lên cho nàng.

Cái váy trắng viền tơ vàng bị rớt ra một góc, dưới nắng trời gay gắt lóa ra ánh sáng rất chói mắt, khiến Đỗ Thu Nương càng thêm khó chịu, nàng bèn hất cái bọc kia xuống đất, nói với giọng khàn khàn “Thứ bẩn thỉu này không phải của chúng ta! Ném đi!” Nói xong, nàng khập khiễng bước đi trước.

Lúc này, lửa giận khiến cho Đỗ Thu Nương không còn suy nghĩ thiệt hơn gì được, giờ qua cơn mới thấy khổ sở. Có lẽ vừa rồi không nên vọng động đánh hai tên kia thì hơn. Phạm Trường An tốt như vậy, nàng lại khiến hắn xấu hổ ngay trước mặt tiên sinh của hắn.

Đỗ Thu Nương đang ảo não lo nghĩ thì đột nhiên có một bàn tay vươn ra trước mặt nàng. “Trường An.....” nàng dừng bước, ngạc nhiên nhìn Phạm Trường An. Hắn nắm lấy tay nàng, nâng niu trên lòng bàn tay, cực kỳ đau lòng hỏi “Đau không?”

Vừa rồi nàng chỉ lo đánh người cho hả giận nên không cảm thấy gì, giờ phục mới phát hiện cây gậy kia rất thô ráp, rất nhiều mảnh xước nhỏ đã đâm vào bàn tay nàng, khiến giờ nó sưng vù lên.

Tay đứt ruột xót.....

“Trường An, sao chàng không đi với tiên sinh?” Đỗ Thu Nương cố gắng giật tay lại, giả vờ chuyển đề tài.

Phạm Trường An lại hỏi “Đau không?” Hắn muốn nhổ mấy cái gai nhỏ trong tay nàng ra, nhưng cứ loay hoay mãi không biết phải nhổ thế nào.

Sắc mặt Phạm Trường An cực kỳ khó coi, dù không mắng chửi gì, nhưng Đỗ Thu Nương vẫn nhạy bén nhận ra, hấn đang vô cùng không vui.

“Không đâu!” Đỗ Thu Nương rất sợ Phạm Trường An không nói lời nào như vậy, hấn đang siết tay nàng thật chặt.

Thật ra nàng đang rất lo lắng, không biết hấn có thấy mặt mặt không?

“Không đau? !” Phạm Trường An thừa dịp Đỗ Thu Nương thất th thần, lập tức rút giắt mạnh một mảnh xước ra. Nước mắt nàng lập tức vọt ra như lũ quét, hét to một tiếng. Mặt hấn càng đen hơn, buông tay nàng ra, yên lặng bỏ đi.

Đỗ Thu Nương khở sở ôm bọc đ ò, lặng lẽ bước tiếp. Chẳng mấy chốc Phạm Trường An lại chạy về, không biết đã tìm ở đâu ra một cây kim khâu. Hấn nắm lấy tay nàng, kéo nàng ng ồi xuống ven đường, cẩn thận dùng kim khâu móc từng mảnh xước ra. điể!..đầ//n/lê/qu'ýmđônRất nhiều người đi qua đều nhìn hấn chăm chăm, nhưng hấn vẫn thản nhiên như không, cực kỳ nghiêm túc khự từng mảnh xước trên tay cho nàng. Khự hết r ồi, hấn lại móc một hộp cao thuốc ra, cẩn thận bôi lên. Cảm giác mát lạnh khiến nàng lập tức bớt đau hấn.

“Trường An....” Đỗ Thu Nương kêu. Từ đầu đến cuối Phạm Trường An không h ề nói một lời nào, bôi thuốc xong, lại lập tức c ầm lấy cái bọc trong tay nàng, đi thẳng.

Đỗ Thu Nương đi theo phía sau Phạm Trường An, lo lắng không yên. Hấn mắng nàng vài câu nàng còn thấy tốt hơn cứ im lặng như vậy nhiều. Lúc trước hấn không nói lời nào là do hi ền, nay là do tức giận.

Về tới nhà, Phạm Trường An nhanh chóng chạy vào lục tìm gì đó khắp nơi, rồi cuộc lòi ra một đồng đ ò, nói với Đỗ Thu Nương, “Đi!”

Hai người đi tới cánh rừng nhỏ gần nhà thì ngừng lại. Phạm Trường An vẫn im lặng cầm đ ò cầm cổ bận rộn, chỉ khi cần giúp đỡ mới nói với Đỗ Thu Nương mấy chữ “Giúp một tay.” Hai người bận rộn gần nửa canh giờ, mà nàng vẫn chưa biết hấn muốn làm gì. Nàng đang định hỏi bỗng hấn

“Suyt” một tiếng ra hiệu cho nàng im lặng, rồi kéo nàng núp vào một chỗ kín.

Đỗ Thu Nương vênh tai nghe ngóng, chỉ một lát sau, đã nghe thấy giọng Triệu Kiếm Nhận.

“Nguyên Bảo, hôm nay huynh không nên bỏ qua cho cái ả đánh đá đó! Nghĩ thiệt nhiều chiêu đối phó ả như vậy, còn không bằng nghĩ cách lôi ả ta lên giường chơi cho đã còn hơn! Làm ả ta sướng lên là lập tức ngoan ngoãn nghe lời huynh liền chứ gì! Nữ nhân thì chỉ có vậy thôi! Ta không tin, bản lĩnh trên giường của huynh lại không bằng tên ngu kia!”

“Lừa nàng ta lên giường? Chuyện như vậy cũng chỉ có huynh mới làm thôi!” Trương Nguyên Bảo nhếch mép nói, “Ta muốn nữ nhân kia phải quỳ gối trước mặt ta cầu xin ta chơi ả kia!”

Tiếng hai tên kia càng ngày càng gần. Đỗ Thu Nương nghiêng đầu nhìn Phạm Trường An thử thấy hắn vẫn thản nhiên như không, hình như là đã dự đoán được hai tên kia sẽ đi ngang qua đây.

“Ê, trên cây có chữ kia!” Trương Nguyên Bảo nói “Nét chữ không tệ....”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Trương Nguyên Bảo ngạc nhiên nói, “Kiếm Nhận, hình như là tên của huynh đó!”

“Vậy à....” Triệu Kiếm Nhận nghi ngờ hỏi “Sao tên ta lại ghi ở đây?”

Đỗ Thu Nương thẩn nhẩn, gần một bước nữa đi, chỉ cần một bước nữa thôi.....

“A.....” Đúng lúc này, một tiếng hét thảm vang lên. Đỗ Thu Nương sung sướng muốn vỗ tay, lại bị Phạm Trường An đè xuống. Hắn ra hiệu kêu nàng im lặng nghe.

Trương Nguyên Bảo nhìn trời hô “Ai? Ai dám làm bầy trong rừng?!”

Chẳng có một tiếng đáp lại.

Đỗ Thu Nương cố nín cười.

Hôm trước trời mưa, bùn đất đã ướt nhẹp lầy lội sẵn, Phạm Trường An còn cố tình cho thêm một ít thứ vào trong hố, nên giờ không chỉ có bùn nhão mà còn có.....mùi hôi. Đó là một cái hố có chứa nước tiểu và phân!

Đỗ Thu Nương vừa tưởng tượng ra bộ dáng đầu đầy phân của Trương Nguyên Bảo, vừa nghe tiếng mắng tức tối của hắn, tự nhiên thấy sáng khoái lạ thường.

Có đi đâu cái hố cũng không sâu, chẳng mấy chốc hai tên kia đã dễ dàng leo lên được.

Mấy lần Đỗ Thu Nương muốn bò dậy ném đá vào, nhưng luôn bị Phạm Trường An đè xuống, chờ hai tên kia hùng hổ đi thật xa, hắn mới buông tay nài ra.

Phạm Trường An không đợi Đỗ Thu Nương kịp oán trách đã kéo nàng chạy theo đường tắt tới bờ sông, núp trong bụi cỏ lau.

Không bao lâu sau, hai tên kia cũng lén lén lút lút chạy tới.

“Đê lão tử biết ai chơi dám chơi lão tử, lão tử nhất định giết chết hắn!” Triệu Kiếm Nhận vẩy vẩy ống tay áo, lửa giận không có chỗ phát tiết, kiêu nén tới mức mặt mũi méo mó hắn, “Trương Nguyên Bảo, huynh nói có phải là do Phạm Trường An làm không?”

Trong đôi mắt Trương Nguyên Bảo thoáng hiện ra khuôn mặt ngờ ngác của Phạm Trường An, và vẻ mặt hung hăng của Đỗ Thu Nương, cảm giận nói “Một kẻ ngu và một ả điên, có thể nghĩ được cái bầy chu đáo như vậy sao? Trên cây khắc tên huynh, có phải huynh đã đắc tội ai không?”

“Hừ!” Triệu Kiếm Nhận nhổ nước bọt nói, “Khôn h ồ n thì đừng để lão tử tìm ra!”

“Mau đi tắm rửa sạch sẽ đi, đừng để người khác thấy!” Trương Nguyên Bảo cảnh giác nhìn xung quanh một vòng, nói tiếp, “Nếu để người khác thấy chúng ta với bộ dạng thế này, thì ta thà chết còn hơn!”

Nói xong, hai tên lập tức nhảy xuống sông, chớp mắt, đã tự lật tr ầ n tru ờ ng, giặt sạch y phục xong vút lên bờ, r ấ i tiếp tục tắm rửa.

Phạm Trường An đưa tay che mắt Đỗ Thu Nương lại, chờ hai tên kia hụp xuống nước mới buông ra.

Mới đầu, Trương Nguyên Bảo còn cảnh giác, tỉnh táo ngó lên bờ canh chừng. Phạm Trường An cũng rất kiên nhẫn, chờ cho đến khi Trương Nguyên Bảo yên tâm hẳn, không lo dòm chừng nữa mới lảng lạng c ầ n gây kh ầ u y phục của hai tên kia tới, xong xuôi, kéo Đỗ Thu Nương lén lút rời khỏi. Đi được một đoạn xa r ấ i hắ n bèn kéo nàng chạy nhanh v ề thôn theo đường tắt. Tới cổng thôn, hắ n mới đi chậm lại. Hai người đã sửa sang lại y phục, y phục cực kỳ sạch sẽ, không có chút dấu vết bùn đất nào. diumễn.ddàn.lê/qu[ýđôn Nàng vẫn c ầ n trong tay c ầ n một bọc đ ồ giống như thường ngày lúc từ trấn trên v ề

Trên đường gặp mấy thôn dân, ai cũng nhìn hai người với ánh mắt thân thiện. Phạm Trường An vẫn như bình thường, không lên tiếng chỉ cười cười tỏ vẻ, ngược lại Đỗ Thu Nương lạnh lẽo chào đại thúc, đại thẩm đủ hết.

Đến nhà, Phạm Trường An trực tiếp c ầ n bọc đ ồ của Đỗ Thu Nương chui vào phòng bếp, lôi y phục của hai tên kia ra, ném thẳng vào trong lửa.

Phạm lão phu nhân thấy hai người đ ồng thời bước ra từ phòng bếp, ngạc nhiên hỏi, “Nãy giờ hai đứa bận rộn cái gì ở trong hả?” r ấ i nói với Đỗ Thu Nương, “Còn con nữa, giờ con chưa nấu cơm chi ầu, định bỏ đói tướng công mình à?”

“Dạ, trên đường v ề gặp chút chuyện nhỏ nên mới v ề tr ể ạ.” Đỗ Thu Nương giải thích, “Con vào phòng thay đ ồ r ấ i ra nấu ngay!”

Cửa phòng vừa đóng, Đỗ Thu Nương lập tức thả lỏng, buông mình trên ghế. Phạm Trường An cũng mệt mỏi, dựa vào thành ghế của nàng, mặt đỏ bừng.

Hai người nhìn nhau, hồi sau, đột nhiên không hẹn mà cùng cười phá lên.

Lúc này, Phạm Trường An đã khiến Đỗ Thu Nương phải nhìn hắn bằng một con mắt khác. Hắn tuyệt đối không phải là một kẻ ngu ngốc như người ta vẫn nói. Hắn vừa có sức mạnh vừa có đầu óc, nếu không đã không nghĩ ra được kế hoạch hoàn chỉnh đến từng ly từng tí như vậy.

Tất cả đều là vì nàng, hắn tức giận cũng bởi vì nàng bị kẻ khác bắt nạt.

Cảm giác được yêu thương, bảo vệ thế này thật khiến người ta sung sướng từ đầu tới chân!

Trương Nguyên Bảo trần truồng sẽ rời khỏi sông bằng cách nào đây? Đỗ Thu Nương không dám nghĩ tiếp, chỉ tới đó thôi cũng đã thấy sáng khoái rồi!

“Phạm Trường An!” Đỗ Thu Nương hô một tiếng, vươn tay ôm lấy Phạm Trường An, rồi hôn một cái thật kêu lên mặt hắn.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 19: Chấn Chỉnh Phu Cương Việc Thứ Năm: Phải Biết ‘Vô Lại’ Với Thê Tử

Đỗ Thu Nương ngược đầu cười, nện một quyền lên người Phạm Trường An, rồi lại kêu “Phạm Trường An!”

“Ta ở đây!” Phạm Trường An cũng toét miệng cười đáp.

“Phạm Trường An! Phạm Trường An!” Đỗ Thu Nương lại kêu thêm mấy tiếng nữa.

“Ta đây!” Phạm Trường An đỏ mặt đáp. Đỗ Thu Nương kêu một tiếng, hấn lập tức ứng một tiếng. Mặt hấn càng ngày càng đỏ, mắt cũng càng ngày càng sáng, thấy nàng vui vẻ, hấn vui lây, nhất thời quên mất sự ngượng ngùng lúc đối mặt nàng, vòng tay qua hông kéo nàng lại gần, muốn giở trò.

Hấn có thể không giận nàng, nhưng có một chuyện, lại không thể quên, chính là: phải chấn chỉnh phu cương.

Thừa dịp Đỗ Thu Nương đang vui vẻ, Phạm Trường An bất ngờ vươn tay, đánh một cái “Bốp” lên mông nàng. Dĩ nhiên, nghe thì có vẻ vang nhưng thực chất cũng chẳng dùng bao nhiêu sức. “Phạm Trường An!” Nàng hét lên một tiếng, tròn tròn mắt nhìn hấn rồi lập tức ôm cổ hấn cắn một cái.

Phạm Trường An rụt cổ, thả lỏng hông Đỗ Thu Nương ra, lui về sau mấy bước, vươn tay che chỗ bị cắn, bĩu môi trách, tỏ vẻ như hấn bị oan ức lắm, “Thu Nương, nàng đã chính miệng đồng ý: sau này sẽ không đánh nhau với người khác nữa, nếu không, ta sẽ đánh mông nàng!”

Tay Đỗ Thu Nương đang giơ giữa không trung, nhất thời dở khóc dở cười, không biết làm sao. Phạm Trường An lần trước bị say mà lại thu được nhiều lợi thật, ‘được ăn thịt’, được nói hết những lời muốn nói, còn không quan tâm nàng có đồng ý hay không đã tự quyết định.

Quả là cảnh giới tối cao của sự vô lại!

“Vậy sao mới rồi chàng lại có thể đi kiếm chuyện với người ta?” Đỗ Thu Nương không phục, bắt bẻ.

Phạm Trường An uốn thẳng lưng, đáp một cách hùng hồn “Dĩ nhiên là được rồi! Ta dùng trí chứ không hề cậy mạnh!”

“Ý của chàng là nói ta thô lỗ, chỉ biết cậy mạnh?” Đỗ Thu Nương đen mặt, hỏi với giọng uy hiếp.

“Không, không phải...” Phạm Trường An vừa lùi vừa giật giật khoe miệng, rồi cuộc nói “Trương Nguyên Bảo, Triệu Kiếm Nhận không phải dạng người lương thiện, nàng không nên đối đầu trực tiếp với bọn hắn.”

Triệu Kiếm Nhận là côn đồ giả dạng thư sinh, bên ngoài lịch sự, nhưng bên trong thì bản thủ không chịu nổi, người không biết, sẽ cho là hắn phóng khoáng, không gò bó theo khuôn phép. Trương Nguyên Bảo cũng là kẻ có một bụng chữ, được tiên sinh trong học đường khen ngợi nhiều lần, nhưng....

Phạm Trường An thầm nghĩ, ngày đó hắn khiến Trương Nguyên Bảo mất mặt, Trương Nguyên Bảo vẫn có thể nhịn được, sau đó mỗi khi gặp hắn lại tỏ vẻ ngoài cười nhưng trong không cười, đã khiến hắn thấy lạnh cả người. Hắn không sợ người liều mạng ngay trước mặt, chỉ sợ kẻ âm hiểm tính kế sau lưng.

Trương Nguyên Bảo không những có thể nhịn nhục mà còn có thể tỏ vẻ hào phóng độ lượng, người như vậy nếu nàng thật sự đắc tội hắn, về sau không biết hắn sẽ nghĩ ra những trò ghê tởm gì để đối phó nàng nữa.

Phạm Trường An nói rõ tất cả những s ầu lo của mình với Đỗ Thu Nương. Nàng nghe xong, im lặng nhìn h ắn chăm chăm mãi làm h ắn bỗng dưng thấy lạnh cả người

Đột nhiên Đỗ Thu Nương giơ tay lên. Phạm Trường An sợ hãi định né, nhưng đã bị nàng nắm được. Sau đó, nàng cúi người, hôn lên môi h ắn một cái.

“Chàng nói đúng, lần này, ta nhận!” Đỗ Thu Nương cười nói, hông xong định thả Phạm Trường An ra. Nhưng h ắn đã nhanh chóng vươn tay ra ôm thật chặt hông nàng, không chịu buông.

Không khí trong phòng càng ngày càng nóng.

Đỗ Thu Nương cảm thấy trên người rất khô nóng còn Phạm Trường An đang chôn đầu trong ngực nàng, cũng đã bắt đầu thở dốc bất thường.

“Thu Nương....” Phạm Trường An ng ẩng đầu, đang định nói tiếp thì bên ngoài truyền tới tiếng của Phạm lão thái thái “Giờ còn sớm quá ha!”

Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An nhìn nhau, hai người đồng thời le lưỡi một cái, sau đó thay y phục đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, hai người thấy có mấy thôn dân về mặt hết sức hưng phấn chạy ngang cổng nhà, Đỗ Thu Nương bèn chạy ra ngăn một người lại hỏi thăm thử xem có chuyện gì.

Vừa nghe nàng hỏi xong, người nọ đã cau mày chặc lưỡi, nói, “Thiệt là đ ể phong bại tục! Vừa r ồi Tô quả phụ ra bờ sông giặt y phục, bị hai nam nhân đùa giỡn!”

“Bị..... bị đùa giỡn?” Đỗ Thu Nương lập tức nhớ tới tính tình l ẳng lơ của Tô quả phụ, nàng ta mà bị đùa giỡn? Nàng ta còn hận sao không bị người ta đùa giỡn ấy chứ!

Tô quả phụ, Triệu Kiếm Nhận và Trương Nguyên Bảo, quả là tuyệt phối! Đỗ Thu Nương cười th ăm trong bụng, v ề nhà kéo Phạm Trường An,

nói “Trường An, đi! Chúng ta đi xem náo nhiệt!”

Trước cổng thôn có một bãi đất trống rất rộng, giờ đang đông nghẹt người, đuốc nhiều tới nổi cơ hồ sáng rõ như ban ngày.

Đỗ Thu Nương hòa vào đám đông, liếc Trương Nguyên Bảo đang bị vây ở giữa, trên người hắn khoác một tấm vải trải giường cũ ai đó cho mượn, tóc tai rối bù, nhếch nhác chưa từng thấy. Nhưng hắn vẫn ngẩng cao đầu như mọi khi, dường như việc bị người khác nhìn chằm chằm và chỉ trích cũng không ảnh hưởng chút nào tới phong thái của hắn.

Đỗ Thu Nương vừa mới nhìn sang thì bắt gặp tầm mắt Trương Nguyên Bảo cũng đang xuyên qua đám đông nhìn thẳng về phía nàng. Miệng hắn mím thành một đường, khóe miệng hơi nhếch lên. Có lẽ mọi người không biết, nhưng nàng từng là thê tử của hắn ở đời trước, nên vẻ mặt đó của hắn nàng biết, lúc này sự kiên nhẫn của hắn đã tới cực hạn.

Tô quả phụ khóc đến sắp ngất, đập tay xuống đất gào “Thôn trưởng! Trương phu ta đi sớm, không còn ai để cậy nhờ! Chuyện này ngài phải làm chủ cho ta mới được! Sáng sớm hôm nay, ta ôm y phục ra bờ sông giặt như thường lệ, thì bỗng nhiên hai nam nhân này lại xuất hiện với tình trạng không một mảnh vải che thân! Nghe nói bọn họ là người đọc sách, sao có thể làm ra cái việc trần truồng giữa ban ngày ban mặt, trốn ở trong nước để đùa giỡn lưu manh được chứ?”

Hiện tại, Trương Nguyên Bảo đang cảm thấy rất mất mặt, có thể nói là mất mặt nhất từ trước tới giờ. d'ien.đ'ân/lê,qcfuý,đơon Tới nay, hắn có hai lần chịu nhục, một là vì Phạm Trường An, còn lần này ngay cả người để hận cũng tìm không ra. Lần trước là ảnh hưởng tới danh dự, lần này, hắn trần truồng đứng trước mặt mọi người.

Giọng Tô quả phụ kia thật là lớn! Trương Nguyên Bảo thẫn thờ. Nhưng hắn không sợ, Tô quả phụ là người thế nào khắp thôn ai không biết, còn thanh danh của hắn trước giờ vẫn rất tốt, hôm nay chỉ là một sự cố nhỏ, mất mặt chỉ vì trần truồng đứng trước mặt mọi người thôi, chứ sẽ không ảnh hưởng tới danh dự.

“Trương Nguyên Bảo..... Trương Nguyên Bảo!” Trương Nguyên Bảo nghe có người kêu, vừa ngẩng đầu đã thấy vẻ mặt khiếp sợ của thôn trưởng, “Người có giải thích gì không?”

Có cái gì để mà giải thích..... Trương Nguyên Bảo tự giễu. Hắn kéo Triệu Kiếm Nhận lên bờ tìm y phục, nào biết y phục đã biến đâu mất tiêu, lại xui xẻo đụng phải mũ quả phụ này, vừa thấy bọn hắn đã hét một tiếng thật to kêu mọi người tới. Triệu Kiếm Nhận hoảng hốt, vội vàng kéo hắn quay xuống sông núp tiếp. Rồi, người vây xem càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, cho đến khi thôn trưởng tới, phái hai thanh niên cường tráng bắt bọn hắn lại. Hết chuyện!

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Trương Nguyên Bảo, mặc dù có quần một tấm vải che thân, nhưng hắn nghĩ, còn không bằng cởi hết ra cho rồi.

Trương Nguyên Bảo nhìn Đỗ Thu Nương, hết sức khó hiểu..... Lúc trước, chắc chắn nàng ta có thích hắn, nhưng khi nàng ta dùng hết sức đánh hắn thì lửa giận trong mắt nàng ta còn chứa những hận thù khác nữa. Mặc dù hắn đã gặp rất nhiều nữ nhân, có thể nói là hiểu nữ nhân khá rõ, lần ở trong rừng kia, hắn rõ ràng thấy được Đỗ Thu Nương nhìn hắn như nhìn một kẻ phụ lòng, bội tình bạc nghĩa. Hắn phụ lòng Đỗ Thu Nương?

Tầm mắt Trương Nguyên Bảo lại rơi vào hai bàn tay đang giao nhau của Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương, trong mắt bỗng toát lên lửa giận.

“Thu Nương, chúng ta về thôi!” Phạm Trường An kéo tay Đỗ Thu Nương nói. Hắn chẳng có chút hứng thú nào với mấy vụ này.

Đỗ Thu Nương mỉm cười dịu dàng, đáp, “Ừ!”

Tô quả phụ vẫn còn đang khóc lóc kể lể không ngừng, còn Trương Nguyên Bảo vẫn đứng cúi đầu.

Sau khi sống lại, Đỗ Thu Nương đã từng nghĩ rất nhiều lần, và đưa ra kết luận: nàng không nên trực tiếp giết chết Trương Nguyên Bảo. Đối với kẻ coi trọng thanh danh như hắn, nên để cho hắn thân bại danh liệt mới là

biện pháp trả thù tốt nhất. Tựa như hôm nay, hắn trăn trối đứng, tiếp nhận ánh mắt dòm soi mói của mọi người.

Đời trước không làm được, đời này Trường An đã giúp nàng thực hiện. Như vậy là đủ rồi!

Từ nay về sau, kể tên ‘Trương Nguyên Bảo’ đã không còn bất kỳ quan hệ gì với nàng nữa. Chỉ cần hắn không cố tình gây chuyện với nàng, thì hai người sẽ là hai thế giới khác nhau.

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương về tới nhà, dĩ nhiên lại bị Phạm lão phu nhân răn dạy một hồi. Đến lúc được ăn cơm thì Phạm Trường An đã đói sắp chết, ăn hết hai chén lại đòi bới thêm. dĩ nhiên. dĩ nhiên/le.quỹ, dĩ nhiên Đỗ Thu Nương vừa lén đá hắn ở dưới bàn, lại vừa nháy mắt ra hiệu.

Phạm Trường An đành đáng thương buông cái chén xuống, uất ức nghĩ thầm, chẳng lẽ Thu Nương chê hắn ham ăn sao.....

Phạm Trường An lưu luyến nhìn lại mấy món Đỗ Thu Nương đã làm trên bàn ăn một lần nữa rồi mới nói với Phạm lão phu nhân, “Tổ mẫu, tôn nhi no rồi.”

Phạm Trường An ‘đau khổ’ lê tấm thân vẫn chưa ăn no về phòng. Ai ngờ, chẳng mấy chốc, Đỗ Thu Nương đã lén lút bưng một bầu rượu nóng và mấy món nhắm đi vào, đặt trước mặt hắn, cười nói, “Trường An, đây là phần thưởng cho chàng!”

“Phần thưởng?”

“Ừ!” Đỗ Thu Nương gật đầu xác nhận, “Phần thưởng vì chàng đã giúp ta trừng phạt kẻ xấu!”

“À....” Phạm Trường An lặng lẽ liếc bầu rượu kia, đang do dự có nên uống hay không thì Đỗ Thu Nương đã bưng ly rượu lên, uống sạch một hơi. Hắn muốn cản cũng không kịp, đành phải bắt chước nàng, cũng cầm ly rượu lên uống hết.

“Trường An, sao chàng không hỏi ta vì sao ta đánh hai tên kia?” Đỗ Thu Nương hỏi.

“Nàng không phải là người cố tình gây sự, vì vậy nàng đánh hai tên kia, tất nhiên là vì bọn hắn đã có lỗi với nàng!” Phạm Trường An lập tức nghiêm túc trả lời.

“Nói rất hay!” Đỗ Thu Nương cười vui vẻ nói, cộng thêm hơi men từ ba ly rượu đã uống, mắt nàng giờ giống như đang phủ một tầng sương mờ, lộ ra vẻ quyến rũ mê hồn.

Đỗ Thu Nương nghĩ, hình như nàng đã say, nhưng mục đích hôm nay của nàng còn chưa đạt được mà! Nàng muốn chuốc say Phạm Trường An..... Nàng muốn dùng ‘sắc’ dụ hắn, nhưng vẫn không bỏ được sự ngại ngùng, lúc tỉnh hắn lại ngây ngốc như vậy, nàng không ‘dụ’ được, nhưng khi say, hắn lại khác....

Từ lúc về tới nhà, Đỗ Thu Nương đã có ‘âm mưu’ như vậy, nhưng cuối cùng vì quá kích động, lại tự chuốc say chính mình. Đến khi nàng lấy lại tinh thần thì mắt Phạm Trường An đã rất tối. Hắn ôm nàng lên, bước đến giường ngủ.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 20: Chấn Chinh Phu Cường Việc Thứ Sáu: Tái Chiến

“Trường.... Trường An.....” Đỗ Thu Nương chóng mặt, ôm lấy Phạm Trường An, dịu dàng nói “Trường An, sau này nếu có người bắt nạt ta, chàng phải giúp ta đánh họ!”

“Được!”

Nếu nói lúc say rượu chỉ trong nháy mắt Phạm Trường An từ một con cừu non biến thành một con sói, thì Đỗ Thu Nương hoàn toàn ngược lại, từ sói biến thành cừu non. Nàng cọ đầu vào tai hắn, cười nói “Phạm ngốc tử, không ngờ lúc chàng nổi giận cũng ra dáng nam tử hán đến vậy!”

Mặt Phạm Trường An lập tức tối sầm, hắn nổi giận mới là nam tử hán, vậy lúc bình thường hắn là nữ nhân sao? Lời này có ý gì ha? Thật đáng bị ăn đòn!

Phạm Trường An giờ tay ra muốn đánh mông Đỗ Thu Nương, nhưng tay chưa đụng tới người nàng, hắn lại do dự: Thu Nương đang say thật hay là giả? Nếu là thật, hắn sẽ đánh nàng luôn hai cái cho đã tay, ai bảo lúc trước nàng bắt nạt hắn, giờ hắn cũng phải trả thù một xíu chứ! Nhưng nếu Thu Nương giả say, ban ngày hắn đã nói nàng một trận, giờ đánh nữa....

Phạm Trường An rút đầu, nhớ tới bộ dáng hùng hổ của Đỗ Thu Nương là hắn lại nhát tay.

“Thu Nương...” Phạm Trường An gọi nhỏ.

“Dạ....” Đỗ Thu Nương dịu dàng đáp, khẽ ngẩng đầu cọ vào cổ Phạm Trường An mấy cái, “Trường An, chàng lúc là một tên ngốc, lúc lại là kẻ

điên!”

Phạm Trường An bỗng thấy lòng mềm nhũn, đặt Đỗ Thu Nương lên giường, rồi duỗi tay véo mặt nàng một cái. Nàng thấy không thoải mái, nâng tay lên suýt tát trúng mặt hắn. Hắn vội tránh, cười lầm bầm, “Trong mắt mọi người ta là tên ngu, cũng chỉ có nàng biết thật ra ta là một kẻ điên.”

Hắn có bản lĩnh đối phó với người trong thiên hạ, nhưng lại bó tay với một mình nàng.

Phạm Trường An lấy một cái khăn nhúng, nước vắt khô, tỉ mỉ lau mặt cho Đỗ Thu Nương. Tay hắn vừa mới chạm vào mặt nàng, nàng đã nắm lấy, kéo hắn lại gần, tặng kèm một chiếc môi thơm.

Hơi thở của nàng tràn ngập mùi rượu gạo nhàn nhạt. Nàng ngậm môi dưới của hắn, tinh tế mút vào như đang thưởng thức kẹo ngọt, hồi lâu sau, lại vươn lưỡi ra liếm khắp họng hắn, xong bấu môi oán trách “Trường An, miệng chàng mặn quá!”

Một luồng khí nóng bỗng vọt thẳng lên não Phạm Trường An, trên môi hắn còn vương lại một ít nước bọt ngọt ngào của nàng. Hắn mút môi nuốt nó xuống, hít một hơi thật sâu.

Hắn cảm thấy..... nàng như vậy thật là quyến rũ!

Phạm Trường An ném cái khăn ướt đi, ôm lấy Đỗ Thu Nương.

“Trường An, nóng quá!” Đỗ Thu Nương nhẹ nhàng than, thò tay cởi áo mình ra, để lộ núm trắng nõn như ẩn như hiện, khiến Phạm Trường An càng thấy miệng khô họng khát. Hắn túm lấy tay nàng, nói “Để ta giúp!”

Lần trước hắn say nên tất cả đều rất mơ hồ. Nhưng hôm nay, hắn rất tỉnh.

Phạm Trường An nhanh chóng lột sạch sẽ người Đỗ Thu Nương. Nàng ngoan ngoãn ngửa, nhìn hắn với ánh mắt đầy vẻ mê mang và ngượng

ngừng. Dấu vết hằn để lại trên người nàng hôm trước còn chưa mất hết, vẫn xanh tím từng đám từng đám như những đóa hoa nở rộ. Mất hần như bốc lửa, cũng vội vàng bôi sạch sẽ y phục trên người mình. Hần vừa ngẩng đầu lên, đã thấy mắt nàng đang sáng rõ nhìn hần.

“Trường An....” Đỗ Thu Nương gọi một cách yếu ớt, “Ta lạnh...”

Bình thường Đỗ Thu Nương luôn có vẻ kiên cường mạnh mẽ, lúc này lại dịu dàng mềm mại đến không ngờ. Giọng nàng như tiếng của một con cừu nhỏ, vừa nói vừa nhúc nhích người đang hai tay ôm lấy Phạm Trường An. Bởi vì say, người nàng nóng như đang có lửa, đột nhiên được dán lên cơ thể lạnh lạnh của hần, khiến nàng cảm thấy đã tìm được một khối băng, nên càng ôm chặt hơn. Không chỉ vậy, nàng còn nhúc nhích liên tục, ra sức cọ xát không ngừng.

“Trường An, thật thoải mái!” Đỗ Thu Nương thở dài một hơi thỏa mãn. Cơ thể nàng mềm mềm nhẵn nhụi, dán sát vào người Phạm Trường An khiến hần thấy miệng thật khô khát, tim cũng chộn rộn, hận không thể nhét nàng vào trong người mình luôn cho rồi.

Phạm Trường An cúi đầu hôn lên môi Đỗ Thu Nương, chỉ còn lại một ý niệm duy nhất là: Thu Nương say! Cuối cùng hần đã có thể ăn ‘thịt’ rồi! Hần phải thưởng thức thật tỉ mỉ mới được!

Sau bữa ‘khai trai’ hôm trước, Phạm Trường An có thể ghen đến nay đã sắp tới cực hạn, giờ bị Đỗ Thu Nương ‘hành hạ’ gần như hết sức để chống cự, nhưng thấy những vết xanh tím trên người nàng, hần lại sợ mình không tiết chế làm tổn thương nàng tiếp, bèn quyết định phải từ tốn mới được. Hần thực hành đúng theo những hình ảnh trong cuốn Xuân cung đồ kia. Bắt đầu từ vành tai, hôn mỗi một tấc da thịt nàng như đang cúng bái.

Đỗ Thu Nương cảm thấy càng ngày càng nóng, từ vành tai tới cổ, mỗi một tấc da thịt như đang bị đốt lửa, cảm giác tê dại dâng lên, nhưng lại rất thoải mái, ngay cả sự run rẩy vô thức cũng khiến nàng cực kỳ hưởng thụ.

Tay Phạm Trường An có một vài vết chai do thường cầm bút tạo thành, khi dịu dàng vuốt ve tạo cảm giác ngứa ngứa khiến Đỗ Thu Nương cảm

thấy rất thoải mái. dĩa bột dần dần, lên, quơ nuýt/đón Tay hất lướt từ hai hạt anh đào trên đôi gò núi trắng như tuyết đến bụng nàng, bỗng dừng lại chốc lát, có vẻ chần chờ. Lúc này, nàng bỗng rên lên một tiếng. Hấn như được cổ vũ, lập tức tiến xuống tiếp, tìm được nơi thẩn bí kia, khẽ xoa nắn.... Hấn chỉ trêu chọc hai cái, nàng đã run rẩy như nghe tiếng sấm.

Hấn là biểu hiện nàng đang thoải mái. Phạm Trường An thẩn nghĩ, tay càng thêm chà xát nụ hoa ở trung tâm kia cho đến khi cảm giác nó trở nên ướt át, hấn mới thở phào một hơi.

Lúc này Đỗ Thu Nương đã nhắm mắt lại, lông mi khẽ run, Phạm Trường An có muốn nhin cũng nhin không nổi nữa, chuẩn bị ‘ra trận’.

Vốn thiên thời địa lợi, Đỗ Thu Nương lại quơ tay hất mặt Phạm Trường An ra, đuối như đuối ruồi, nói “Trường An, ta buồn ngủ quá! Ngủ đi!”

Thu Nương buồn ngủ? Thu Nương buồn ngủ?! Thu Nương buồn ngủ!

Phạm Trường An nhìn thứ đang dâng trào của mình, lại nhìn Đỗ Thu Nương chìm vào giấc ngủ.

Thu Nương ngủ thật ruồi!

‘Thịt’ đã đến tận miệng, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó bay đi!

Phạm Trường An lặng lẽ rơi lệ, lay Đỗ Thu Nương thử mấy cái, nhưng nàng đã ngủ cực kỳ ngon, không có chút phản ứng nào.

Trong nháy mắt, Phạm Trường An bỗng có xúc động muốn liều mạng đánh thức nàng.

Nhưng Thu Nương đã ngủ.... Phạm Trường An nhớ đến hình ảnh lúc sáng, nàng cần gậy cố hết sức xua hai tên cần thú kia, “Đành uất ức chính mình thôi.....”

Nửa đêm hôm ấy, Phạm Trường An phải mò đi tắm nước lạnh thật lâu mới đề được dục vọng đang trỗi dậy.

Kết luận đưa ra: muốn ăn ‘thịt’, phải đẩy nhanh nhẹn, đánh nhanh thắng nhanh, khi có cơ hội, tuyệt đối không thể chần chừ, càng không thể để lão bà đi ngủ trước! Kết luận quan trọng hơn nữa: rượu đối với nương tử hần, tuyệt đối không phải thứ tốt!

Trong đêm yên tĩnh, từ phòng Phạm Trường An lại thỉnh thoảng truyền ra những âm thanh kỳ lạ, hình như là tiếng rên, tiếng rớt đồ, cuối cùng là tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Phạm Trường An, “Đỗ Thu Nương, nàng đúng là một nữ nhân đánh đá!”

“Hắt xì!” Đây là lần nhảy mũi thứ mười một của Phạm Trường An trong buổi sáng nay.

“Đang yên đang lành sao tự dưng lại bị cảm lạnh?” Phạm lão phu nhân nhìn hai người với vẻ nghi ngờ, một thì nhảy mũi liên tục, tinh thần ủ rũ; một thì cúi đầu, ánh mắt lảng tránh.

“Tôn nhi..... Đêm qua tôn nhi ngủ quên, đá chẵn đi mất.” Phạm Trường An cúi đầu nói, nhân lúc lão thái thái không chú ý, liếc Đỗ Thu Nương một cái.

“Con còn phải học hành, sức khỏe rất quan trọng, phải chú ý một chút!” Phạm lão phu nhân dặn dò, rồi âm thầm quan sát hai người: chẳng lẽ giận nhau? Trường An bắt nạt Thu Nương? Hay là Thu Nương bắt nạt Trường An? Không giống lắm, hôm qua không phải còn dắt tay nhau đi về sao?

Đỗ Thu Nương bắt gặp ánh mắt của Phạm Trường An, càng chột dạ cúi đầu thấp hơn. Người ta thường nói dù say rượu cũng có ba phần tỉnh, nàng vẫn nhớ mang máng hôm qua nàng trêu chọc hần, dùng ‘sắc’ dụ một hồi, mọi chuyện tiến triển rất thuận lợi, rồi..... Rồi hình như nàng ngủ mất tiêu. Sau nữa.... Sau nữa, thì nàng ghét bỏ hần mới tắm lạnh xong mà dám bò lên giường, bèn mượn rượu làm càn, đá hần xuống đất. Sáng sớm nàng vừa mở mắt ra, đã thấy Phạm Trường An đang nằm vùi bên chân nàng, co

ro một cục, trông vô cùng đáng thương, chần cũng bị nàng cướp hết, không chừa một mảnh.

Tính tình nàng sau khi say rượu, hình như không được tốt như nàng vẫn tưởng.

Đỗ Thu Nương rút cổ một cái, cười hắc hắc hai tiếng “Đúng vậy, đúng vậy, sức khỏe quan trọng nhất, sau này ngủ chàng đừng có đá chần nữa ha!” Nàng nói mà mắt không dám nhìn thẳng Phạm Trường An.

Hôm qua Đỗ Kim Bảo tới nói, Đỗ lão hán kêu hai người về ăn cơm.

Lúc về trên tay Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương chỉ có hai con gà và một ít bánh ngọt. Đỗ Thu Nương bỗng thấy chột dạ vô cùng, năm đó, lúc Nhược Mai về nhà, mang được chừng gấp ba gấp bốn lần thế này. Nhưng nàng thật sự hết cách, bởi vì hôm qua kiểm tổng cộng không tới một trăm văn, trừ chi phí ban đầu cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Đỗ lão hán vừa thấy số đồ trên tay hai người, lập tức đen mặt, nhớ tới sính lễ nửa mẫu đất của Phạm Trường An, mới cố nuốt bất mãn vào bụng, lại thấy Đỗ Thu Nương tinh thần sáng láng, Phạm Trường An lại tuy đã sửa sang qua, nhưng trông vẫn rất uể oải, còn hắt xì từng cơn, quầng mắt thâm đen. Đỗ lão hán chột dạ, thầm nghĩ: nữ nhi của lão hung hăng như vậy, Phạm Trường An lại là một thư sinh chất phác, hẳn là cuộc sống cũng không dễ dàng gì cho cam.....

Đỗ Nhược Lan lặng lẽ kéo Đỗ Thu Nương qua một bên nói nhỏ “Đại tỷ, tỷ đã làm gì tỷ phu vậy?”

“Ta có thể làm gì hắn chứ.....” Đỗ Thu Nương âm ức nghĩ: Phạm Trường An khỏe như vậy, nàng có thể làm gì hắn chứ? Đúng lúc này Phạm Trường An lại giương mắt nhìn sang bên đây, trong mắt toàn là vẻ mờ mịt khiến người ta đau lòng.

“Đại tỷ..... Tỷ xem! Tỷ phu là người tốt, tỷ đừng bắt nạt tỷ phu nữa!” Đỗ Nhược Lan nói.

Đỗ Thu Nương suýt phun ra một búng máu, thừa dịp Đỗ Nhược Lan đi nấu cơm, véo tay Phạm Trường An thì thầm, “Nếu chàng còn dám làm ra vẻ như bị ngược đãi thế này nữa, phụ thân ta sẽ cần gây quất ta đó!”

“Nương tử mặc kệ ta có được thoải mái hay không chỉ lo ngủ một mình, nửa đêm còn đá ta xuống giường!” Phạm Trường An cố ý nói to lên. Đỗ Thu Nương vội bịt chặt miệng hẳn.

Mấy người xung quanh đều nghe rõ ràng vài chữ ‘đá ta xuống giường’, đồng loạt xoay đầu nhìn Đỗ Thu Nương với ánh mắt nghi ngờ ngấm.

Hừ! Phạm Trường An, chàng được lắm! Cố tình xuyên tạc để gieo tiếng ác cho ta! Đỗ Thu Nương nghiến răng ken két nghĩ thầm. Phạm Trường An lập tức dán sát mặt tới bên lỗ tai nàng nói nhỏ “Nàng hứa sẽ phối hợp làm cho xong chuyện hôm qua thì ta sẽ không diễn nữa!”

Đỗ Thu Nương bỗng có ảo giác thấy được phía sau lưng Phạm Trường An có một cái đuôi to đuôi đang ve vẩy không ngừng vì phấn khích. Vấn đề quan trọng lúc này là bàn tay của phụ thân nàng đã đặt lên cán chổi, chuẩn bị sẵn sàng, nàng bèn cắn răng nói “Được, ta đồng ý!”

Muốn ăn ‘thịt’ phải không, cho chàng ăn tới no chết luôn!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 21: Chấn Chỉnh Phu Cường Việc Thứ Bảy: Bất Gian

Phạm Trường An vui vẻ ăn cơm, còn uống rượu với Đỗ lão hán, tuy đã uống khá nhiều, nhưng không thấy hán có vẻ gì là say, trong khi Đỗ lão hán đã sắp mê mang.

Ăn cơm xong, Phạm Trường An dẫn Đỗ Ngân Bảo đi bắt nhện, hai người vây quanh cây cổ thụ, chơi đến đâu đâu mồi hôi. Đỗ lão hán ngồi dựa trên ghế, vui vẻ nhìn nữ tể và nhi tử chơi. Đỗ Thu Nương lại buồn bực thầm nghĩ: Ngân Bảo chịu phục Trường An từ lúc nào hay vậy?

Rửa chén xong, Đỗ Nhược Lan kéo Đỗ Thu Nương đi nói chuyện phiếm.

Đỗ Nhược Lan hỏi, “Đại tỷ, năm nay tỷ phu có đi thi không?”

“Có chứ, sao lại không!” Đỗ Thu Nương lập tức đáp không chút do dự. Từ hôm nàng tận mắt nhìn thấy bản lĩnh của Phạm Trường An, thì đã luôn tin rằng, sau này chắc chắn hán sẽ có thành tựu không hề thua kém Trương Nguyên Bảo ở đời trước. “Tỷ phu muội sẽ là Cử nhân đó!”

“Hừ!” Đỗ Nhược Lan phản bác “Sáng sớm hôm nay muội gặp Trương đại ca, hỏi huynh ấy chuyện thi cử, huynh ấy còn nói thẳng không chắc, đại tỷ lại dám mạnh miệng thay tỷ phu!”

“Trương đại ca?” Trong thôn này, bọn nhà đầu xem Trương Nguyên Bảo là thanh niên có tài năng hơn người, nên đều tôn xưng hán một tiếng ‘đại ca’. Đỗ Thu Nương thầm khinh bỉ vẻ thẹn thùng trên mặt Đỗ Nhược Lan, nói, “Hán làm ra chuyện bỉ ổi như vậy mà muội còn gọi hán là Trương đại ca?”

“Đại tỷ đừng có nói vậy! Trương đại ca không phải người như vậy đâu!” Đỗ Nhược Lan lập tức giải thích, “Hôm qua Tô quả phụ đã chính miệng thừa nhận rồi! Trương đại ca hụp trong nước tắm, thậm chí ta nhìn không rõ là ai nên mới kêu vậy kinh động cả thôn. Theo muội, Tô quả phụ kia thấy nhà Trương đại ca có tiền, mới cố tình gây chuyện gạt tiền huynh ấy thôi. Phụ thân của Trương đại ca đã cho Tô quả phụ hai lượng bạc xem như bồi thường tổn thất tinh thần, thậm chí ta lập tức nhận lấy vui vẻ ra mặt luôn! Thật là không biết xấu hổ!”

Hôm qua Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An về trước, chuyện sau đó nàng cũng không để ý, nên không ngờ cuối cùng Trương Nguyên Bảo vẫn nghĩ ra được cách để rửa sạch tội của mình. Tiền thật sự có thể sai khiến cả ma quỷ sao? Đỗ Thu Nương cười lạnh một tiếng, nhớ lại nguyên nhân nhà Trương bỗng như giàu lên chỉ trong một đêm, là vì phụ thân Trương Nguyên Bảo may mắn đào được hai gốc Nhân sâm loại tốt, bán tiền nhiều mới thành ‘nhà giàu mới nổi’ ở thôn An Bình, gặp ai cũng khoe: tiền, nhà ta có rồi, giờ chỉ còn thiếu một vị quan thôi!

“Như vậy không phải chứng tỏ nhà họ Trương đã dùng hai lượng bạc để bịt miệng Tô quả phụ sao?” Đỗ Thu Nương nghiêm mặt khiển trách Đỗ Nhược Lan, “Ai là người tốt người xấu muội không phân biệt được à? Sau này cách xa hẳn một chút cho ta, không chừng hẳn chẳng phải người tốt gì đâu!”

“Còn nữa.....” Đỗ Thu Nương lại dặn dò “Về sau, nếu không có việc gì quan trọng thì muội hãy hạn chế chạy lung tung ra ngoài đi! Ở nhà lo coi sóc trước sau cho tốt. Muội cũng sắp tới tuổi cập kê rồi, phải biết tự giữ mình để phụ thân kiếm một mối tốt cho muội.”

Đỗ Nhược Lan bĩu môi, “Muội thấy đại tỷ là vì tỷ phụ không giỏi bằng người ta nên mới ghen tỵ nói xấu người ta đó!” Nói xong, Đỗ Nhược Lan ngún nguẩy bỏ đi mất tiêu. đi; m; ễn.đàn/lê'. quý, đô; mn Đỗ Thu Nương dờ khóc dở cười nhìn theo. Chẳng lẽ Đỗ Nhược Lan bị nàng chỉ trích thành hư? Hơn nữa, Đỗ Nhược Lan có thái độ như vậy, chẳng lẽ là vì thật sự thích Trương Nguyên Bảo?

Đỗ Thu Nương đang lo nghĩ này kia thì thấy Đỗ Ngân Bảo đang vội vã chạy tới chỗ nàng, vừa chạy vừa hô cái gì đó nhưng đã lập tức bị Phạm Trường An che miệng kéo lại.

“Không thể nói, không thể nói!” Phạm Trường An ôm Đỗ Ngân Bảo đang định chạy đi, thì sau lưng đã truyền tới tiếng của Đỗ Thu Nương “Phạm Trường An, chàng làm gì đó?”

Đỗ Ngân Bảo nhân cơ hội vùng ra, la ầm lên “Đại tỷ, đại tỷ! Đệ ng ồi ở trên cây thấy tứ ca đang hôn môi Tô quả phụ!”

“Ai? Tô quả phụ?!” Mặt Đỗ Thu Nương lập tức biến sắc. Phạm Trường An có vẻ chột dạ, quay đầu sang một bên không dính chính gì, xem ra Ngân Bảo đã nói thật.

Đỗ Thu Nương lập tức cời tạp dề ra, quát to “Ở đâu?”

“Chờ Kim Bảo về hãy nói!” Phạm Trường An vội kéo Đỗ Thu Nương lại nói nhỏ, “Đừng nóng!”

“Không được! Đó là đệ đệ của ta!” Đỗ Thu Nương hất Phạm Trường An ra, nói với Đỗ Ngân Bảo, “Ngân Bảo, dẫn đường đi!”

Từ xa, Đỗ Thu Nương đã thấy Tô quả phụ với bộ váy màu hồng phấn trẻ trung, mặt tươi như hoa đang cười cười nói nói với Đỗ Kim Bảo. Đỗ Kim Bảo thì đỏ mặt lắng nghe, sau khi bị Tô quả phụ đập một cái lên vai, hai mắt bỗng sáng rõ lên.

“Đỗ Kim Bảo!”

Đỗ Kim Bảo đột nhiên nghe được một tiếng g ầm đ ầy giận dữ, chưa kịp lên tiếng đáp lại đã thấy Đỗ Thu Nương đang sải bước tới bên này, bèn nói với Tô quả phụ, “Đại tỷ hung hãn của ta tới rồi, nàng nhanh chạy đi tránh mặt một chút đi!”

“Tránh cái gì!” Tô quả phụ cười nói, vuốt vuốt mớ tóc mai, bình thản chào Đỗ Thu Nương, “Muội muội, sao muội lại tới đây?”

Đỗ Thu Nương làm lơ Tô quả phụ, trực tiếp nói với Đỗ Kim Bảo, “Kim Bảo, mau về nhà với ta!”

“Muội muội sao lại tức giận như vậy?” Tô quả phụ càng cười tươi hơn, nói, “Kim Bảo bạn nói chuyện phiếm với ta rồi!”

“Nói chuyện phiếm?” Đỗ Thu Nương nghiêm túc nhìn Tô quả phụ hỏi, “Người đang nói chuyện phiếm hay là đang quyến rũ thiếu niên?”

Nghe vậy, mặt Tô quả phụ lập tức biến sắc.

Đỗ Thu Nương ép sát Tô quả phụ, gần giọng nói “Tô Thiên Lạc, ta đã giữ thể diện cho người thì người hãy cố mà giữ tiếp đi! Đừng có ta năm lần bảy lượt ráng giữ, người lại cố tình xé rách cho mọi người cùng xem! Cho người thể diện thì ta gọi một tiếng ‘thâm’, không cho thì người chỉ là một quả phụ thôi! Người có thấy quả phụ nào lại ăn mặc như người không, hồng hồng xanh xanh đứng ở bờ ruộng quyến rũ thiếu niên? Nếu người không muốn làm quả phụ thì hãy về hỏi bà bà của người xem có chịu để người tái giá không đã. À quên, dù người có muốn tái giá thì có người chịu cưới sao?”

Tô quả phụ nghe Đỗ Thu Nương liên tục chất vấn, sắc mặt càng ngày càng đen, nhưng chỉ chớp mắt đã cười vui vẻ lại, kéo tay Đỗ Kim Bảo, nhìn Đỗ Thu Nương với vẻ khiêu khích, nói “Kim Bảo, vừa nãy chàng đã nói gì với ta, giờ mau nói lại cho đại tỷ chàng nghe đi!”

Đỗ Kim Bảo mấp máy môi một hồi, rốt cuộc nhắm mắt làm liều, nói với Đỗ Thu Nương “Đại tỷ, Thiên Lạc...”

“Bốp!”

Đỗ Kim Bảo chưa kịp nói hết câu đã bị tát một cái đau điếng trên mặt. Đỗ Thu Nương thở hắt hắt chỉ tay vào mặt Đỗ Kim Bảo, giọng run run “Đỗ Kim Bảo, hôm nay, nếu người còn là đệ đệ của ta thì hãy lập tức đi về với ta!”

Tô Thiên Lạc là ai? Tại sao Đỗ Thu Nương cứ luôn làm khó nàng ta? Chẳng lẽ chỉ vì Tô Thiên Lạc muốn lừa của nàng mấy lượng bạc lúc nàng tỉnh lại sau mấy ngày hôn mê?

Đỗ Thu Nương nhắm mắt nhớ lại một buổi trưa nào đó ở đời trước. Nàng vô tình bắt gặp công công nàng, cũng chính là phụ thân của Trương Nguyên Bảo, đang lén lút vào cửa sau nhà Tô Thiên Lạc. Sau đó..... Tô Thiên Lạc bị người ta bắt quả tang thông dâm. Bà bà Tô Thiên Lạc biết chuyện giận quá, hộc máu mà chết, ngược lại Tô Thiên Lạc vẫn cứ sống sờ sờ, vào thanh lâu duy nhất của trấn Trường Bình làm hoa khôi, mỗi ngày vui vẻ bán sắc bán thân. ‘Món quà’ nàng ta tặng cho thôn An Bình trước lúc ra đi là đứng trước cửa nhà, đọc chường năm sáu lần gì đó tên của mấy nam nhân đã từng gian dối với nàng ta, khiến thôn An Bình gà chó không yên suốt một khoảng thời gian dài.....

Có lẽ, do nàng sống lại, đã kéo theo rất nhiều chuyện lệch khỏi quỹ đạo vốn có, nhưng có một số kết cục hình như vẫn không hề đổi. Nàng thật sự không dám lấy Đỗ Kim Bảo ra thử, càng không muốn phụ thân nàng sau khi vất vả thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Trương Thu Hoa, cuối cùng lại bị tức chết vì nhi tử.

Có lẽ do thái độ Đỗ Thu Nương quá kiên quyết nên Đỗ Kim Bảo bị dọa, vội vàng rút tay ra khỏi tay Tô quả phụ, ngoan ngoãn đi theo Đỗ Thu Nương về nhà.

Vừa vào cửa nhà, Đỗ Thu Nương đã lập tức trở tay chụp lấy cái chổi, quật Đỗ Kim Bảo. Đỗ Kim Bảo lập tức chạy lung tung tránh né. Đỗ Thu Nương vừa đánh vừa mắng “Đỗ Kim Bảo, người bị mù hủ, quả phụ mà người cũng thích được? Cả đời người chưa được thấy nữ nhân bao giờ à?”

“Thiên Lạc không phải là người như tỷ nghĩ đâu!” Đỗ Kim Bảo vừa chạy vừa mạnh miệng “Nàng là một cô nương tốt!”

“Cô nương? Đúng là không biết xấu hổ, dám nhận mình là một cô nương!” Đỗ Thu Nương càng giận, quật chổi càng ác hơn.

“Tỷ phu, đột nhiên đệ thấy tỷ phu thật đáng thương!” Đỗ Ngân Bảo kéo tay Phạm Trường An nói, thẫn thờ nghĩ: tỷ phu có thể chịu được người như đại tỷ, bị đánh, bị mắng..... quả thật có thể tôn là dũng sĩ..... Đỗ Ngân Bảo càng nghĩ càng thấy bội phục Phạm Trường An.

“Thật may là đệ không có cưới một nương tử như vậy!” Đỗ Ngân Bảo nghiêm túc nói với Phạm Trường An. Phạm Trường An sờ sờ đầu Đỗ Ngân Bảo, cũng nghiêm túc nói “Đáng tiếc, ta không có phúc có được một tỷ tỷ như vậy!” Hai người đứng bên cạnh nhìn, đầu sợ Đỗ Thu Nương làm kinh động tới Đỗ lão hán đang ngủ ở trong phòng.

“Có chuyện gì vậy?” Đỗ lão hán vẫn chưa tỉnh rượu hẳn, nhưng nghe tiếng âm ỉ bên bước ra xem thử. Đỗ Ngân Bảo lập tức chạy tới bên cạnh Đỗ lão hán, kể lại chuyện vừa rồi. Đỗ lão hán chỉ nghe tới câu ‘Đỗ Kim Bảo hôn môi Tô quả phụ’ thì khóe mắt đã bắt đầu co rút.

Bên kia, Đỗ Kim Bảo bị Đỗ Thu Nương đánh, giận điên lên, cứng đầu nói “Ta muốn cưới Thiên Lạc làm thê tử! Đỗ Thu Nương, người đã thành thân, không còn là người nhà họ Đỗ nữa, có quyền gì can thiệp vào chuyện riêng của ta!”

Đỗ lão hán nghe vậy, lập tức chộp lấy cây gậy đang nằm sẵn bên tường, đập lên lưng Đỗ Kim Bảo, hét “Súc sinh!”

Phạm Trường An vẫn luôn chú ý Đỗ Thu Nương, thấy nàng bỗng đứng lại cầm cây chổi ngăn người, lập tức chạy tới đỡ nàng. Đỗ Thu Nương hàm lệ nói “Đỗ Kim Bảo, ta thề để người chết trong tay ta, còn hơn để người bị hủy trong tay nữ nhân kia!” Nói xong, nàng ném cái chổi xuống đất, lúc xoay người đi, nước mắt lập tức rơi xuống.

Năm ấy Đỗ Kim Bảo bị sốt suýt nữa không qua khỏi, nàng nghe một ông cụ trong thôn nói, thịt của người thân là thuốc tiên có thể trị trăm bệnh, bèn cố chịu đau cắt một miếng thịt trên tay nàng đút cho Đỗ Kim Bảo ăn, vết sẹo ngày đó đến nay vẫn còn rất rõ ràng. Đỗ Kim Bảo tỉnh lại, thấy vết sẹo kia, đã ôm lấy nàng hứa sau này nhất định sẽ đối xử tốt với nàng.

Nhưng giờ, Đỗ Kim Bảo nói nàng đã không phải là người nhà họ Đỗ, không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của nó. Uống công nàng nuôi r ồi!

“Trường An, chúng ta về nhà đi.” Đỗ Thu Nương che miệng, nghẹn ngào nói.

“Ừ.” Phạm Trường An dắt tay Đỗ Thu Nương, nhẹ nhàng vuốt lưng nàng một cái, tựa như an ủi nàng.

Lúc đi ngang qua Đỗ lão hán, Phạm Trường An móc ra một cái gì đó được bọc trong tấm vải rách đưa cho Đỗ lão hán. Miếng vải bọc đã nát tới mức chẳng còn nhận ra chất liệu ban đầu nữa r ồi. dơ l'ien.đà ln.lê,.quý/đôurln Đỗ Thu Nương đang khổ sở, không có tâm tình quan tâm xem thứ đó là cái gì, chỉ lo kéo Phạm Trường An đi thẳng ra cửa.

“Nàng là một tỷ tỷ tốt!” Lúc hai người xuyên qua cánh rừng nhỏ gần nhà, Đỗ Thu Nương bỗng không muốn đi nữa. Phạm Trường An bèn kéo nàng ra bờ sông hóng gió, nắm tay nàng, nghiêm túc nói.

“Nhưng bọn chúng chưa chắc đã biết!” Đỗ Thu Nương lầm bầm. Nàng tuân theo lời hứa với mẫu thân quá cố phải chăm sóc đệ muội thật tốt. Nhược Mai đã gả cho người tốt, nhưng Nhược Lan tơ tưởng kẻ mặt người dạ thú, Kim Bảo thì nhất quyết muốn cưới một quả phụ, thật là....

“Sau này bọn chúng sẽ hiểu thôi!” Phạm Trường An ôm Đỗ Thu Nương vào lòng, an ủi.

Gió mát thổi qua, Đỗ Thu Nương dần bình tĩnh lại. Đúng r ồi, ở đời trước, lúc này đã xảy ra chuyện gì?

Trước kì thi một tháng, Phạm lão phu nhân qua đời, Trường An rời An Bình, từ đó không biết tung tích. Sau đó không lâu, nàng vô tình bắt gặp phụ thân Trương Nguyên Bảo thông dâm với Tô quả phụ, nàng cố nén không nói ra. Sau đó là kì thi Hương, Trương Nguyên Bảo đậu, thành Cử nhân. R ồi, Trương Nguyên Bảo dẫn nàng lên trấn Trường Bình ở. Trong trấn nàng gặp được kỹ nữ Tô Thiên Lạc.....

Nói cách khác, việc Tô Thiên Lạc bị bắt gian cũng chỉ xảy ra trong khoảng hai tháng này thôi?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 22: Trọng Chấn Phu Cường: Phú Ông

Từ khi nàng sống lại, dường như đã kéo theo sự thay đổi của rất nhiều thứ, nàng cũng không rõ bây giờ mọi chuyện có xảy ra theo quỹ đạo vốn có của nó hay không nữa.

“Phạm Trường An.” Đỗ Thu Nương híp mắt, nghiêm túc cảnh cáo, “Chàng phải thi đậu Cử nhân cho ta, nếu không ta sẽ bỏ chàng ngay!”

Gió lạnh bỗng dựng nổi lên khắp bốn phía, vừa rồi Phạm Trường An còn cảm thấy bộ dáng Đỗ Thu Nương vùi đầu vào ngực hắn, cảm giác bất lực khiến người ta đau lòng, giờ đã cảm thấy lạnh buốt cả sống lưng. Tại sao vậy?

Đỗ Thu Nương mỉm cười, cho thấy tâm tình của nàng đã khá hơn nhiều. Phạm Trường An rút cổ một cái, nhắm mắt nói “Ừ.” Xong hắn lấy khăn tay ra lau mặt nàng cho sạch sẽ, rồi khom người xuống nói, “Lên đi, ta công v ề!”

“Tự nhiên công ta làm gì?” Đỗ Thu Nương nghi ngờ hỏi. Phạm Trường An rống, “Bảo nàng lên thì cứ lên, dài dòng chi vậy?”

Hừ, Phạm Trường An này, lá gan càng ngày càng lớn ha! Đỗ Thu Nương vừa nghĩ thầm vừa nhanh chóng nằm úp lên lưng Phạm Trường An. Nàng vừa lên, hắn đã vui vẻ hét to, “Trư Bát Giới cướp được nương tử rồi!”

Đỗ Thu Nương cười đến ngả nghiêng ngả ngửa, giờ mới biết Phạm Trường An muốn chọc cho nàng vui lên. Nàng d ần thả lỏng, ôm cổ hắn,

thần nhiên đón nhận ánh mắt kinh ngạc của thôn dân trên suốt con đường về nhà.

Nhiều năm sau, khi Phạm Trường An đã già tới mức công không nổi Đỗ Thu Nương nữa, khi hai người đã có nhi tử tôn tử thành đàn, Phạm Trường An ngẩng dựa vào người Đỗ Thu Nương, nhàn nhã phớt nhắng, oán trách, “Kiếp trước nhất định là ta đã thiếu nàng rất nhiều tiền, nên đời này mới bị nàng nắm mũi kéo đi như vậy, giữ chặt tới mức ta chẳng thể động đây được tí nào!”

Lúc đó, Đỗ Thu Nương nhéo lỗ tai Phạm Trường An đến khi hần đau tới mức phải gào khóc, nàng mới vui vẻ cười tươi. Chỉ có nàng biết, kiếp trước, nàng thiếu hần, nên kiếp này hần mới bị cột chặt vào nàng như vậy, dính suốt cả đời.

Là ai nợ ai? Ai phải trả?

Đỗ Thu Nương đang cảm thấy rất hạnh phúc.

Sau giờ cơm chiều, Đỗ Nhược Lan đột nhiên tới để trả lại vật Phạm Trường An đã tặng cho Đỗ lão hán lúc sáng. “Phụ thân nói, phụ thân không thể nhận cái này, chỉ cần tử phụ đối xử tốt với đại tỷ là được.” Đỗ Nhược Lan nói, rất tò mò không biết rốt cuộc Phạm Trường An đã tặng cái gì.

“Cái gì vậy?” Đỗ Thu Nương hỏi.

“Muội cũng không biết, phụ thân vừa nhìn thấy đã lập tức kêu muội đem đi trả.” Đỗ Nhược Lan nhớ lại vẻ mặt kinh ngạc của phụ thân khi mở miếng vải rách này ra, thì càng tò mò hơn, nhưng giờ trong nhà đang có chuyện phải chạy về ngay. Đỗ Nhược Lan thấy Đỗ Thu Nương có vẻ muốn hỏi lại thôi, bèn nói “Kim Bảo bị phụ thân nhốt trong phòng chứa củi rồi. Phụ thân nói nếu Kim Bảo vẫn đòi cưới Tô quả phụ kia thì sẽ để nó chết đói trong đó luôn!”

“Đói chết đáng đời!” Đỗ Thu Nương mạnh miệng nói.

Đỗ Nhược Lan đi r ồi, Đỗ Thu Nương bèn hỏi Phạm Trường An, “Đây là cái gì vậy?”

“Ta cũng không biết.” Phạm Trường An đáp “Là tổ mẫu đưa cho ta.”

Đỗ Thu Nương nghe vậy, bèn cẩn thận mở miếng vải bọc ra xem thử. Sau khi nhìn thấy vật được gói trong đó, nàng cũng ngây ngẩn cả người. Bởi vì trong đó là hai gốc Nhân sâm hoàn chỉnh có vẻ khá lâu năm.

Gần thôn An Bình có một ngọn núi gọi là Ngưu Đầu, mọi người đều đồn núi Ngưu Đầu có linh khí đầy đủ nên trên đó nhất định có Nhân sâm tốt, vì vậy người trong thôn lúc nào rảnh đều sẽ lên núi tìm thử. Ngay cả phụ thân nàng cũng đi, r ồi tìm được mấy củ, nhưng chất lượng tuyệt đối không thể so với hai củ này được. Dù vậy phụ thân nàng đã bán được mấy lượng bạc chứ không ít.

Lúc trước phụ thân Trương Nguyên Bảo cũng là nhờ đào được một gốc Nhân sâm chất lượng tốt mới giàu lên trong chớp mắt, cho nên Đỗ Thu Nương không ít thì nhiều cũng biết cách phân biệt Nhân sâm nào là loại tốt. Hai củ này, vừa dài vừa to lại đều, chắc, sáng bóng, vừa nhìn đã biết không phải loại thường. Khó trách phụ thân nàng không chịu nhận. Thứ tốt thế này, chỉ cần một củ cũng đã đủ phát tài r ồi, chứ nói chi là hai.

“Đây là của tổ mẫu đưa cho chàng?” Đỗ Thu Nương kinh ngạc hỏi, r ồi kéo Phạm Trường An đi tìm Phạm lão phu nhân.

Phạm lão phu nhân vừa thấy, đã lập tức đẩy hai gốc Nhân sâm tới trước mặt Phạm Trường An, nói “Lại đi tặng đi!”

Cứ vậy tặng trả tặng trả khoảng ba lượt, hai lần đầu Đỗ lão hán trả về, lần cuối cùng, Phạm Trường An bị chặn ở cửa không cho vào luôn. Đỗ Thu Nương khó hiểu hỏi “Tổ mẫu, nếu....” ý nàng muốn hỏi Phạm lão phu nhân, trong tay có thứ có thể biến ra vàng, tại sao vẫn thích ở trong căn nhà rách nát thế này?

Phạm lão phu nhân nghe vậy, đứng lên, đi tới cái tủ đựng y phục đã hết sức cũ kỹ, lấy ra một cái hộp khắc hoa đã tróc gần hết lớp sơn bên ngoài.

Thật ra, thời gian qua Phạm lão phu nhân luôn quan sát Đỗ Thu Nương. Phạm Trường An mua cho nàng hai bộ y phục tốt, nàng nhìn chăm chăm không buông tay, nhưng hôm đó nàng mang bọc y phục đi lên trấn, lúc về vẫn mặc áo vải thường, trong tay lại có một món điểm tâm cho Phạm lão phu nhân.

Phạm lão phu nhân thầm nghĩ: nha đầu này tâm tính tốt, lại siêng năng chịu khó, còn Đỗ lão hán trông có vẻ thô kệch, nhưng về bản chất thì cũng là người thật thà, như vậy, dù bà có ra đi, cũng yên tâm hơn.

“Nay Trường An đã thành thân, việc quán xuyên nhà cửa ta giao lại cho con, để ta khỏi phải lớn tuổi rồi còn phải lo nghĩ này nọ. Mấy năm nay Trường An kiếm được không ít tiền, tất cả đều ở đây, con xem thử đi.” Phạm lão phu nhân vừa nói vừa đẩy cái hộp khắc hoa kia tới trước mặt Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương nhìn cái hộp, kinh ngạc nghĩ thầm, chẳng lẽ đây là hộp đựng bạc? Trong khi nàng đang đoán thầm thì Phạm lão phu nhân lại phán thêm một câu chấn động nữa, “Trong này có một trăm lượng bạc, con cất kỹ đi!”

Đỗ Thu Nương run run nhận lấy cái hộp, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện ý nghĩ: trời ạ, Phạm Trường An là phú ông đó! À, nếu Trường An là phú ông, vậy chẳng phải nàng chính là thái thái nhà phú ông sao.....

Một trăm lượng bạc có giá trị bao nhiêu?

Có thể ví nôm na thế này: ở Đại Tề, một trăm lượng bạc là hai năm bổng lộc của một Tri huyện thất phẩm; là số bạc đủ để cả nhà nàng gồm sáu miệng ăn sống no ấm thiết nhiều năm, hoặc đủ để mua vài mẫu ruộng tốt. Thiết thực hơn, một trăm lượng bạc, nếu đổi thành bánh mì trắng thì đủ cho nàng ăn đến chết còn không hết..... dĩ;ễn.đ:àn/lê,qu”ý,đô'n Đó là những khái niệm Trương Nguyên Bảo từng nói cho nàng biết ở kiếp trước. Dù gì nàng cũng là người từng lên trấn trên ở, so với rất nhiều người cả đời chưa thấy qua thời bạc nó tròn méo thế nào thì xem như nàng là người đã được ‘tiếp xúc’ với vàng và bạc. Nhưng đây là thôn An Bình! Trong

thôn An Bình có một phú ông ‘ăn nấp’, phú ông đó chính là phu quân Phạm Trường An của nàng?!

Đỗ Thu Nương vốn đã chuẩn bị tinh thần sẽ sống kham khổ trong một thời gian dài, ai dè đã bị số bạc bất ngờ xuất hiện này đập trúng đầu, hôn mê.

Đỗ Thu Nương nhìn những thỏi bạc sáng bóng trong hộp, trong đầu toàn dấu chấm hỏi.

Phạm Trường An làm thế nào kiếm được nhiều tiền như vậy? Hơn nữa, nếu nhà họ hân có tiền, hân nên mua một căn nhà tốt hơn, hoặc sửa sửa đồ đạc trong nhà nhiều một chút, sao phải ở trong căn nhà rách nát đã lâu này?

Quan trọng là, Phạm Trường An có nhiều tiền như vậy, lo gì không kiếm được nương tử, mắc gì phải cưới nàng? Rốt cuộc hân còn những bí mật nào mà mà nàng không biết?

Đỗ Thu Nương đang rối rắm suy nghĩ thì Phạm lão phu nhân tựa như đã rất mệt mỏi, phất tay để nàng ra ngoài. Lúc ra cửa, nàng gặp Phạm Trường An đang ủ rũ vì bị Đỗ lão hân đuổi về. Nàng lập tức nhéo tai hân kéo vào phòng của hai người.

Phạm Trường An bị đau, hô to “Buông ra, buông ra! Thu Nương buông ra!”

Đỗ Thu Nương đặt cái hộp gỗ xuống bàn, chỉ vào nó hỏi “Tổ mẫu nói, tất cả đều là do chàng kiếm được?”

Phạm Trường An ngạc nhiên nhìn mấy thỏi bạc trong hộp, hồi lâu mới định thần lại, đáp “Trước giờ bạc ta kiếm được luôn do tổ mẫu giữ, ta cũng không rõ lắm là đã được bao nhiêu!”

Không rõ lắm..... không rõ lắm??

Thì ra Trường An cũng không biết rốt cuộc mình có bao nhiêu tiền? Cũng không biết mình đã là phú ông? Đỗ Thu Nương bỗng nhớ tới hai bộ

y phục nàng đã sống chết đòi trả lại kia, tự nhiên tức muốn ọc máu, sớm biết thì nàng đã chẳng trả lại mà còn mua thêm vài bộ ấy chứ!

“Vậy, bộ đó cũng là do chàng mua?” Đỗ Thu Nương chỉ vào bộ giá y nàng đã cất kỹ trong rương, hỏi. Phạm Trường An gật đầu đáp, “Ừ!”

Bộ đó tốn biết bao nhiêu tiền chứ?! Đỗ Thu Nương ngẩng phịch xuống ghế, nhìn hai gốc Nhân sâm, lại nhìn căn phòng lụp xụp của hai người, nghi ngờ nàng đang nằm mơ giữa ban ngày.

“Trường An, chàng đã kiếm tiền này bằng cách nào?” Đỗ Thu Nương hỏi.

Phạm Trường An không vội đáp, đi lại tủi đưng đờ, kéo một ngăn tủ ra, lập tức có cả đồng Nhân sâm nhỏ ào ra, còn lẫn một ít thảo dược khác.

“Lúc nhỏ, Lâm đại phu luôn dẫn theo ta vào rừng hái thuốc, nhờ vậy lâu dần ta cũng biết được nhiều loại, có đi đâu trong số đó chỉ có Nhân sâm này là đáng tiền nhất!” diagen.đàn/lê,qrm/ý,đôn Phạm Trường An cười nói tiếp, “Ta lớn đến từng này mà mới chỉ đào được có ba gốc này. Nhân sâm tốt, giao hết cho tổ mẫu rồi. Không ngờ, tổ mẫu đưa lại cho ta cất hai củ.”

Phạm Trường An nói nhẹ như gió thổi, nước chảy, Đỗ Thu Nương lại như có sấm sét giữa trời quang: có vài người cả đời chẳng đào được một gốc tốt nào, thí dụ như phụ thân nàng. Lại có một số người, như có thần giúp, may mắn tới mức đào được tận ba gốc.

Đỗ Thu Nương nhìn vào đồng Nhân sâm nhỏ nhỏ trong ngăn tủ của Phạm Trường An, đột nhiên cảm thấy, nàng đã nhặt được một tướng công không những là một thỏi vàng mà còn là một ‘khối may mắn’.

Hai người thành thân nhiều ngày như vậy, đến giờ Phạm lão phu nhân mới giao bạc cho nàng giữ, chứng tỏ thời gian qua vẫn luôn khảo nghiệm khả năng và tính tình của nàng. Nhưng tại sao lại là hôm nay?

Đỗ Thu Nương đột nhiên nhớ ra hôm nay mặt Phạm lão thái thái đỏ một cách bất thường, sợ hãi, lập tức cởi tạp dề ra quăng cho Phạm Trường An,

rồi vội vàng chạy ra khỏi nhà.

Lâm Nguyên Tu đang phơi thuốc trước sân. Đỗ Thu Nương xông tới bắt lấy tay Lâm Nguyên Tu, hỏi thẳng “Lâm đại phu, sức khỏe của tổ mẫu ta thế nào rồi?”

Lâm Nguyên Tu bị siết đau, sống người một lúc mới phản ứng kịp nói, “Buông ta ra trước đã, để từ từ ta nói cho nghe!”

Thật ra mấy năm nay sức khỏe của Phạm lão phu nhân càng ngày càng kém, bệnh cứ tái đi tái lại nhiều lần hành, hao mòn sức khỏe, nên không vì còn lo cho Phạm Trường An, có lẽ Phạm lão phu nhân đã ra đi thanh thản từ sớm rồi. Lần gần nhất, Phạm lão phu nhân đã nhờ Lâm đại phu lừa Phạm Trường An nói mình đã khỏe lại, thực ra là đang dùng thuốc mạnh để kéo dài hơi tàn. Khuôn mặt đỏ một cách khác thường của Phạm lão phu nhân cũng là do dùng thuốc mạnh mà ra.

Lão thái thái tranh thủ kêu Phạm Trường An cưới Đỗ Thu Nương, cố gắng gắng gượng qua ba bốn ngày này. “Bệnh của tổ mẫu ta có thể trị khỏi không?” Đỗ Thu Nương lo lắng hỏi.

“Phải xem quyết định của lão thái thái thôi!” Lâm Nguyên Tu suy nghĩ một chút, quyết định nói cho Đỗ Thu Nương biết một chuyện.

Trên đường về Đỗ Thu Nương cứ nghĩ mãi, có lẽ là vì ngày đó nàng đến nhà Phạm Trường An giúp hắn chăm sóc Phạm lão phu nhân mới khiến Phạm lão phu nhân chọn nàng. Còn tên ngốc Phạm Trường An kia, có lẽ cưới nàng chỉ vì nghe lời lão thái thái thôi.....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 23: Trọng Chân Phu Cường – Rời Đi

Số bạc đột nhiên xuất hiện bỗng trở nên vô cùng nặng nề Đỗ Thu Nương về nhà, cất kỹ bạc xong, cố ý làm mấy món ngon để chiêu đãi cả nhà. Chân giò thủy tinh, thịt hằm, cà nấu tương, gà hấp, canh các diếc, đầy một bàn lớn.

Bình thường lão thái thái thích ăn thịt, mấy ngày nay đại phu dặn phải kiêng cử, không được ăn nhiều bất kỳ cái gì, nay thấy Đỗ Thu Nương làm nhiều đồ ăn như vậy, bèn trách, “Mới để con làm chủ việc thu chi trong nhà một ngày đã ra tay hào phóng như vậy?”

Đỗ Thu Nương cười nói “Tổ mẫu, những món này đều từ con bán khăn thuê mua, số bạc tổ mẫu đưa, con và Trường An đều không dùng, bọn con có thể tự kiếm tiền.”

Phạm lão phu nhân nuôi Phạm Trường An nhiều năm, đã dạy hắn học được tự lực cánh sinh, biết phấn đấu vượt lên gian khổ. Nếu không, với khả năng của lão thái thái cũng có thể nuôi Phạm Trường An ăn sung mặc sướng được. Đỗ Thu Nương nhận ra điểm này nên càng cảm kích lão thái thái hơn. Dù lúc đầu lão thái thái chọn nàng vì nguyên nhân gì thì nàng đều rất biết ơn.

Lần đầu tiên Đỗ Thu Nương làm cơm hào phóng như vậy còn mua một vò rượu. Nàng rót đầy một ly cho lão thái thái, sau đó còn kính lão thái thái mấy ly. Phạm Trường An thấy vậy, luôn cảm giác có gì đó là lạ, càng về sau, lại càng thấy không thích hợp.

Sau bữa cơm, Phạm lão phu nhân cố ý kêu Đỗ Thu Nương vào phòng mình nói chuyện riêng. “Con đã đi tìm Lâm Nguyên Tu?” Lão thái thái

không vòng vo nhiều, hỏi thẳng luôn, “Vậy cũng tốt, đỡ để ta không biết phải nói thế nào với Trường An....”

“Tổ mẫu..... tổ mẫu về đó chữa bệnh đi!” Đỗ Thu Nương nhận thấy trên mặt lão thái thái có vẻ kinh ngạc thoáng qua, đánh liếc nói tiếp “Hôm nay Lâm đại phu đã nói hết cho con nghe rồi.”

Bệnh của Phạm lão phu nhân không phải không có khả năng trị hết, nếu chịu trở lại Kiến Châu, ở đó có nhiều thầy y có thể trị được. Nhưng lão thái thái luôn không yên lòng về Phạm Trường An, nên cứ lần lượt tới tận bây giờ.

Đỗ Thu Nương bỗng nhớ lại lời của Lâm Nguyên Tu, ‘Nếu lão thái thái chịu về Kiến Châu, tự nhiên sẽ có rất nhiều người tranh giành để chữa cho lão thái thái.’ Kiến Châu là một thành lớn cách thôn An Bình phải nửa tháng đi đường. Nhưng Lâm Nguyên Tu vẫn nói rất tự tin. Trong đó có bí mật gì, nàng không muốn nghĩ, chỉ hi vọng lão thái thái có thể hết bệnh, như vậy thì Trường An sẽ không phải khổ sở.

“Con và Trường An có thể tự chăm sóc lẫn nhau, chỉ mong tổ mẫu khỏe mạnh trở về để cả nhà đoàn tụ!” Đỗ Thu Nương khuyên, “Nếu sau này Trường An biết tổ mẫu vì chàng mới phải cố cật lực lay lắt ở thôn An Bình chờ chết, chàng nhất định sẽ ray rứt cả đời.”

“Để ta suy nghĩ lại đã.” Lão thái thái giơ tay lên, Đỗ Thu Nương hiểu ý, đứng dậy đi ra khỏi phòng, bỗng nghe một tiếng thở dài sau lưng.

Đỗ Thu Nương về phòng, không thấy bóng dáng Phạm Trường An đâu, đang định ra ngoài tìm thử thì hắn đã xuất hiện từ sau lưng nàng. Hắn ôm cổ nàng, cái cằm với chút râu hơi dài đặt ngay cổ nàng, cọ lên khiến nàng hơi ngứa, giãy lại giãy không ra.

“Phạm Trường An!” Đỗ Thu Nương nổi giận quát một tiếng. Phạm Trường An vẫn không buông tay, ôm nàng nói “Hôm qua nàng đá ta xuống giường, hôm nay nàng còn cắn ta, ta sẽ đi méc nhạc phụ!”

Phạm Trường An đã nhận ra, Đỗ Thu Nương không sợ trời không sợ đất, lại rất sợ Đỗ lão hán, đây chính điểm yếu của nàng.

Nhưng Phạm Trường An vẫn có lúc sai lầm. Lúc này Đỗ Thu Nương đang khỗ sở vì chuyện Phạm phu nhân, huống chi, lý do Phạm Trường An cười nàng nàng vẫn chưa rõ, trong lòng có khúc mắc không vui vẻ nổi, bèn lập tức xoay người, thừa lúc hắn đang ngẩn ra, thì khom lưng, kéo quần ngủ của hắn xuống.

Phạm Trường An bỗng nhiên cảm thấy nửa người dưới rất lạnh.... quần của hắn đang nằm chiếm chệch dưới đất. Hắn vội ngẩng lên xỏm xuống kéo quần lên, lúc ngẩng đầu lên, trong mắt toàn là vẻ không thể tưởng tượng nổi, “Đỗ Thu Nương, nàng kéo quần ta?!”

Đỗ Thu Nương đứng chống nạnh, cười to vô cùng khí phách, “Phạm Trường An, muốn đấu với ta? Chàng còn non lắm!”

Phạm Trường An bị tuột quần, không chỉ lạnh lẽo nửa người dưới mà còn thấy lạnh lẽo trong lòng, tiểu nương tử của hắn, hắn phải làm sao với nàng đây?

Không chấn chỉnh uy quyên của trượng phu, thế không làm người! Phạm Trường An âm thầm siết chặt nắm tay, sau đó lại nhớ ra, cứ lo cãi nhau với nàng, hắn còn chưa được ‘ăn thị nữa’!

Một lát sau, Phạm Trường An lại chạy tới bên cạnh Đỗ Thu Nương, lắp bắp nói nhỏ, “Này, ban ngày nàng đã đáp ứng ta chuyện gì?”

“Chuyện gì? A, hôm qua ta say, không nhớ được chuyện gì hết!” Đỗ Thu Nương nhìn cười, nghiêm mặt giả bộ đáp, rồi cởi áo ngoài, chuẩn bị lên giường ngủ.

Bị lừa... Phạm Trường An siết chặt quả đấm, hận nghĩ, nếu lần tới bắt được lỗi của Thu Nương, hắn sẽ đòi cả ‘tiền lời’. Nhưng hôm nay không được, cảnh tượng Thu Nương cần chửi quất Kim Bảo hắn vẫn còn nhớ rõ mồn một, nếu cứ cố ép, chắc chắn nàng sẽ phết hắn luôn!

Cứ mỗi lần nhớ lại là vẫn thấy sợ hãi.... Cuộc sống thật không an toàn!

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Phạm Trường An vẫn ôm tâm lý không vào hang cọp sao bắt được cọp con, vẫn giương đuôi tay muốn ôm Đỗ Thu Nương, nào ngờ tay còn chưa đụng tới đã bị nàng hất văng ra. Ôm không được, thì hắn muốn nhìn mặt nàng. Ai ngờ, nàng lại kéo chăn bịt kín đầu, không để ý tới hắn.

Phạm Trường An khụt khịt cái mũi, ấm ức nghĩ, có lẽ tối nay lại không có thịt ăn rồi, đừng nói là thịt, sợ là mùi thịt cũng không. Tiều nương tử tính khí thất thường khiến người ta khó hiểu của nhà hắn hình như lại gian dối gì đó, nhưng hắn đã làm sai gì chứ?

Phạm Trường An mang theo suy nghĩ ‘nữ nhân thật khó hiểu’ thở dài một hơi.

Đợi đến nửa đêm, thấy Đỗ Thu Nương đã ngủ say, Phạm Trường An mới lén xuống giường, đứng ở trong sân, nhìn vào phòng tổ mẫu của hắn, thật lâu thật lâu.

Hôm sau, Phạm Trường An dậy rất sớm, nhưng không ngờ Phạm lão phu nhân đã chống gậy đứng ở trong sân nhìn trời ngẩn người từ lâu. Phạm Trường An nhìn bóng lưng của tổ mẫu mình, bỗng nhiên cảm thấy thật thê lương, cộng thêm tiếng ho khan của lão thái thái càng khiến hắn bần chần hơn. Rốt cuộc, hắn nhịn không được, tiến lên nắm tay tổ mẫu nói, “Tổ mẫu, ngài hãy về Kiến Châu chữa bệnh đi.” Hôm qua, hắn đứng ngoài cửa, nghe thấy rất rõ cuộc nói chuyện của Thu Nương và tổ mẫu.

diễn đàn/lê, qchúy, đ'ôn Lúc biết tổ mẫu cố ý tặng cho nhạc phụ hai củ Nhân sâm quý trọng nhiều năm thì hắn đã đoán được, có lẽ tổ mẫu cảm giác mình không còn nhiều thời gian nữa, nên mới làm mong nhạc phụ hãy xem hắn như nhi tử ruột thịt, hai gốc Nhân sâm đó để thể hiện lòng biết ơn.

“An ca nhi....” Phạm lão phu nhân gọi cái tên ở nhà đã nhiều năm không gọi của Phạm Trường An, “Nếu ta trở về, hậu quả thế nào, con có hiểu không?”

“Con hiếu ạ!” Phạm Trường An kiên quyết nói. Có lẽ yên bình nhiều năm sẽ bị đánh vỡ, nhưng cái gì cũng không thể quan trọng bằng sức khỏe của lão thái thái.

Phạm lão phu nhân nhìn khuôn mặt cương nghị của Phạm Trường An, cuối cùng gật đầu một cái.

Phạm lão phu nhân rời đi ngay buổi trưa hôm đó, lúc đi còn có thêm Lâm Nguyên Tu. Phạm lão phu nhân nắm tay Đỗ Thu Nương hồi lâu không nói lời nào. Đỗ Thu Nương cũng trở tay siết thật chặt tay Phạm lão thái thái tỏ ý hiểu. Phạm Trường An và Phạm lão phu nhân nói riêng một vài câu rồi nhẹ nhàng ôm một cái, lúc Phạm Trường An quay mặt lại, khóe mắt đã ướt ướt.

“Biểu cữu, nhờ ngài chăm sóc tổ mẫu!”

Đỗ Thu Nương nghe Phạm Trường An nói, kinh ngạc nhìn hắn, biểu cữu? Nàng nghiêng đầu thấy Lâm Nguyên Tu gật đầu. Lâm Nguyên Tu là biểu cữu của Phạm Trường An? Rốt cuộc hắn còn bao nhiêu chuyện không nói cho nàng chứ?

Lâm Nguyên Tu thấy vậy, bèn giải thích, “Ta và mẫu thân của Trường An là huynh muội họ hàng xa, Trường An cực ít gọi ta là cữu cữu. Tiểu tử này chỉ khi cần nhờ mới gọi ta vậy thôi!”

Phạm Trường An tiễn tổ mẫu đi xong cảm xúc khá tệ. Đỗ Thu Nương hỏi hắn, hắn cũng không nói được mấy câu, cũng không tích cực với chuyện ‘ăn thịt’ nữa.

Còn Đỗ Kim Bảo vẫn không ngừng la hét đòi thành thân với Tô Thiên Lạc, bị Đỗ lão hán bỏ đói ba bốn ngày, thở thoi thóp, nhưng vẫn mạnh miệng nói một câu sau đó ngất đi.

Vẫn là Đỗ Nhược Lan chạy tới tìm Đỗ Thu Nương. Đỗ Thu Nương đứng ngoài cửa nhìn vào thấy Đỗ Kim Bảo gầy đi trông thấy, mềm lòng, cuối cùng cho Đỗ Kim Bảo ăn một miếng cơm. Đỗ Kim Bảo tỉnh lại, câu

đầu tiên nói ra, lại khiến Đỗ Thu Nương hận tới mức suýt nữa đập chết Đỗ Kim Bảo để mau đi đầu thai kiếp khác cho rồi.

Đỗ Kim Bảo nói, “Thiên..... Thiên Lạc.....”

“Mấy ngày nay thật là chán....” Đỗ Thu Nương vừa đếm tiền kiếm được mấy ngày nay vừa lầm bầm than thở. Nhưng khi đếm tới một ngàn đồng tiền thì hai mắt nàng lại sang rục, cảm xúc buồn bực vừa rồi bỗng chốc trở thành hư không. Một ngàn đồng tiền! Nàng chỉ tiêu chút tiền đem bán, thuận tiện bán luôn mấy gốc Nhân sâm nhỏ Phạm Trường An nhét trong tủ, lại được một lượng bạc!

Phạm Trường An đúng là núi bạc!

Đỗ Thu Nương nhìn nhìn trời, thần nghĩ, mặt trời đã lặn, Trường An cũng sắp về rồi.

Từ sau khi Phạm lão phu nhân đi, Đỗ Thu Nương luôn đợi đến rất khuya mới thấy Phạm Trường An.

Mỗi ngày, đoán là gần tới lúc Phạm Trường An về, Đỗ Thu Nương sẽ mang băng ghế ra ngồi cạnh cửa vừa khâu giày vừa chờ. Ngày đầu tiên nàng chờ, hân và bạn học về chung. đi', đến đần/lê, quỉn, đ/ôn Người kia thấy nàng đợi bèn nói “Trường An thật có phúc, Phạm tẩu tử hiền tuệ quá!”, khuôn mặt đầy vẻ: có người chờ ở cửa là một việc khiến người ta vô cùng hâm mộ. Đến lúc ăn cơm chiều, mặt mày hân rất hơn hờ, cố ý gấp cho nàng mấy đĩa đồ ăn, bộ dáng nịnh nọt kia khiến nàng nổi cả da gà.

Nếu hân thích, nàng đành miễn cưỡng phối hợp, chờ hân mỗi ngày vậy.

Một ngày kia, Đỗ Thu Nương vội vàng đi cứu Đỗ Kim Bảo bị bỏ đói nên về nhà trễ, Phạm Trường An bĩu môi nguyên cả đêm không thèm nói chuyện. Nàng kêu hân, hân bèn nhìn nàng với ánh mắt u oán giống như là chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, khuôn mặt đầy vẻ lên án, khiến nàng thật dễ khóc dễ cười. Nam nhân này, lúc thì như anh hùng, lúc như tên ngốc, lúc chẳng khác như một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, thỉnh thoảng lại

ăn vạ như hài đống. Một Phạm Trường An như vậy khiến nàng cảm thấy, cuộc sống muôn màu muôn vẻ rất thú vị.

Đỗ Thu Nương vừa nghĩ vừa nở nụ cười, nhón chân nhìn xa xa, tự nhủ sao thế này vẫn chưa thấy sao hấn về? Nàng lơ đãng quét mắt ra phía sau, bỗng thấy có một bóng người đang rón rén như mèo bước lui vào phòng một cách vội vàng.

“Cứ như hài tử vậy...” Đỗ Thu Nương cười cười, quyết định hù Phạm Trường An cho hấn giật mình chơi, bèn xoay người hô to “Phạm Trường An!”

“Bịch...” Một cái bọc rách rớt xuống đất tạo ra tiếng vang.

Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An đều đều ngây dại. Chỉ chớp mắt, Đỗ Thu Nương đã lao tới kêu “Trường An! Chàng sao vậy?”

Y phục Phạm Trường An mặc lúc sáng đã bị xé rách mấy chỗ, trên tay và chân đều là vết máu, mặt thì đen thui dính toàn bùn đất, hình như còn có chỗ bị bầm. Sau lưng hấn là thư sinh có vóc người thấp thấp hay đi cùng, tên là Lý Nhiên.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 24

“Ta không đau, đâu là máu của người khác thôi.” Phạm Trường An cười hì hì một cách ngây ngô, nhưng vết thương trên mặt khiến nụ cười ngơ ngác này càng thêm dọa người.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đỗ Thu Nương hỏi lại, vừa hỏi vừa vắt khăn ướt lau mặt cho Phạm Trường An. Thấy chậu nước dần đen như nước bùn, nàng giận, lau mạnh tay hơn. Phạm Trường An rên một tiếng, trên mặt có mấy vết thương lộ ra.

Đỗ Thu Nương sợ hết hồn hết vía, Phạm Trường An còn cười ngây ngô khiến nàng càng đau lòng hơn. Nàng tiện tay vứt cái khăn đi. Cái khăn đập mạnh xuống chậu nước làm nước bắn tung tóe khắp nơi.

“Chàng không nói thì ta sẽ hỏi Lý Nhiên!” Đỗ Thu Nương vừa nói vừa nhồm người lên muốn đi ra ngoài.

“Thu Nương....”

“Đừng có kêu ta! Trước khi ta vào phòng lại, chàng hãy tự ‘dọn dẹp’ mình cho sạch sẽ đi! Nếu không ta sẽ lấy gậy đập gãy chân chàng, cho chàng nằm yên trên giường một tháng để ta hằm hạ từ đầu tới cuối luôn!” Giọng Đỗ Thu Nương nghẹn ngào, mắt cũng đỏ. Nàng không dám nhìn vết thương trên người Phạm Trường An, nàng sợ thấy chúng nàng sẽ không nhìn được mà khóc lên.

Ngoài cửa, Lý Nhiên đang uống trà, thấy Đỗ Thu Nương dè dặt bước ra với khuôn mặt đầy sát khí, vô thức run rẩy một chút, vội vàng khai hết ngọn ngành.

“Phạm tẩu tử chó giận, máu trên người Trường An đầu là máu của người khác, còn vết thương trên mặt là vì..... cứu ta nên mới bị.” Nói đến đây, Lý Nhiên cũng cảm thấy rất ngại ngùng.

Hôm nay, lúc tan học, Lý Nhiên vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện của Triệu Kiếm Nhận và mấy kẻ khác. Hiện giờ Phạm Trường An rất được phu tử yêu thích, trong đám thư sinh cũng có nhiều người muốn kết giao với hắn, ngược lại, Trương Nguyên Bảo lúc trước vốn rất được nể trọng, nay bị Phạm Trường An giành hết nổi bật. diễm; n.đàn/lê, qugý, đơ. n Mấy kẻ kia rất không phục, nói Phạm Trường An nhất định là đã hối lộ tiên sinh. Hơn nữa, tiên sinh và Tuân phủ Kiến Châu là bằng hữu tốt, tiên sinh chịu đêcử Phạm Trường An với Tuân phủ Kiến Châu thì tương lai nếu Phạm Trường An thi đậu, hắn là sẽ tiền đầ vô hạn. Mấy lời kia vừa ẩn chứa ghen tỵ, kiêng kỵ lại đầy ác ý.

Triệu Kiếm Nhận có giao du với bọn lưu manh, bèn tập hợp mấy tên lưu manh kia lại, chặn đường Phạm Trường An, lấy cớ là muốn ‘Dạy dỗ tên ngốc kia một trận’.

“Lúc ta đi thấy Trường An, thì huynh ấy đang lấy một địch tám, nhưng vẫn không bị yếu thế. Nếu chỉ đánh tay không, Trường An chưa chắc sẽ thua, đáng hận là mấy kẻ kia hắn đang muốn khiến Trường An bị tàn phế, cứ cố tình nhè tay phải của huynh ấy mà đánh! Sau đó, bọn chúng thấy đánh không lại, bèn rút đao ra, muốn lấy mạng người!”

“A.....” Đỗ Thu Nương rùng mình, cảm thấy trước mắt tối sầm. Lý Nhiên vội vàng nói, “Tẩu tử đừng vội! Đao kia không có trúng Trường An, ngược lại mấy tên kia bị đánh tới mức ôm đầu la lớn. Ta vốn muốn tiến lên giúp một tay, có đi đâu chỉ là thư sinh chân yếu ớt, ngược lại liên lụy Trường An. Trường An vì bảo vệ ta mới bị thương nhiều hơn.”

Lý Nhiên nói xong, thấy mặt Đỗ Thu Nương càng đen thêm, vô thức rùng mình, lấy cớ trong nhà có chuyện để chạy lẻ. Đỗ Thu Nương tiễn hắn ra cửa, nói cảm ơn liên tục.

Là Trương Nguyên Bảo, chắc chắn là Trương Nguyên Bảo chứ không ai khác! Triệu Kiếm Nhận chỉ là một kẻ lỗ mãng, không thể nào nghĩ ra ý

tưởng thâm độc như vậy được, không do Trương Nguyên Bảo vẽ đường thì còn ai nữa?

Lúc Đỗ Thu Nương đẩy cửa phòng bước vào thì Phạm Trường An đang thay y phục, quần vừa mới tuột xuống một nửa, từ đầu gối trở lên trống trơn. Hắn thấy nàng vào, quần cũng không lo kéo, mà nhảy từng bước tới trước mặt nàng, nói với vẻ mặt nịnh nọt, “Thu Nương, hôm nay ta lấy một địch tám, nàng nói có oách không?”

“Oách cái đầu chàng đó! Nếu chàng giỏi thật thì đã không để mình bị thương rồi!”

Đỗ Thu Nương bắt lấy tay phải của Phạm Trường An, kéo ống tay áo lên, quả thật thấy có mấy vết máu ứ do bị đánh.

Bọn đệ tiện kia, nếu hủy tay phải của Phạm Trường An thật, nửa đời sau của chàng.... Đỗ Thu Nương cắn môi dưới, nén khóc, cầm thuốc hóa ứ Lý Nhiên để lại chà xát thật mạnh lên tay Phạm Trường An.

Phạm Trường An đau tới mức chảy nước mắt, nhưng vẫn cắn răng không kêu một tiếng. Cho đến khi Đỗ Thu Nương bôi xong, rửa sạch tay rồi, hắn mới nói, “Thu Nương, về sau ta không dám cậy mạnh nữa đâu! Nếu bị thương, ta nhất định sẽ nói cho nàng biết. Nàng đừng giận!”

Đỗ Thu Nương sờ tóc Phạm Trường An một cái, nghiêng đầu đi, chua xót nghĩ: hắn không muốn đánh nhau với người ta, nhưng Trương Nguyên Bảo có chịu để yên không?

Đêm đó, Phạm Trường An vì có vết thương trên người nên ngủ cũng không ngon lắm. Đỗ Thu Nương cũng nằm trên giường lăn qua lộn lại miết. Đến hơn nửa đêm, nàng bỗng bước xuống giường, đứng nhìn Phạm Trường An hồi lâu, rồi thở dài một tiếng.

Phạm Trường An biết Đỗ Thu Nương đang nhìn nên vẫn nhắm mắt giả bộ ngủ. Lúc nàng ra cửa, hắn còn tưởng nàng đi tiểu, hồi lâu sau, mới mơ hồ thấy lạ, vội vàng chạy ra ngoài tìm người, thì không hề thấy nàng trong nhà xí.

Ban đêm, trong thôn rất yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có một vài tiếng ếch nhái kêu. Phạm Trường An vội vàng chạy đi tìm Đỗ Thu Nương, cảm giác thời gian trôi qua thật chậm, một ngày dài cứ như một năm. Hắn chạy như điên hồi lâu mới bắt kịp nàng, lập tức kéo nàng lại, cuống cuống nói “Thu Nương, nàng muốn đi đâu?”

Đỗ Thu Nương tay trái cầm một cái lưới hái, tay phải cầm một bó củi, tránh khỏi tay Phạm Trường An, nói “Chàng đừng cản ta! Tên khốn kiếp kia muốn phết tay chàng! Giờ ta sẽ tới nhà hắn cho nó một đũa, thiêu cả nhà hắn luôn!”

Đỗ Thu Nương vô cùng tỉnh táo nhận ra suy tính sâu xa của bọn người kia. Nhưng nàng càng tỉnh táo như vậy, càng khiến Phạm Trường An sợ hãi.

“Nàng không thể đi!” Phạm Trường An vươn tay đoạt lưới hái trong tay Đỗ Thu Nương, nhưng nỗi hận trong lòng khiến người nàng sinh ra sức mạnh phi thường, ngay cả hắn cũng không địch lại. Hắn bỗng nghĩ ra một kế, đột nhiên ôm tay phải của mình, ngửi xồm xuống, khổ sở nói “A, tay của ta....”

Đỗ Thu Nương quả thật trúng chiêu, vội ném đũa trên tay đi, lại gần, sốt ruột hỏi, “Trường An, chàng sao vậy?”

Phạm Trường An nhân cơ hội chồm lên cầm lưới hái ném ra thật xa, thấy Đỗ Thu Nương muốn chạy đi nhất, hắn bèn nói “Đang yên đang lành sao cứ phải thành Dạ Xoa mới chịu? Chuyện giết người phóng hỏa là chuyện một phụ nhân đàn ông sẽ làm sao? Nàng đó, từ một nha đầu hung hãn biến thành một phụ nhân đánh đấm rồi hả?”

Rõ ràng lời trách cứ nghe rất nặng nề, nhưng trong giọng nói của Phạm Trường An toàn là cưng chiều, khiến Đỗ Thu Nương lập tức khóc lớn, nước mắt nói “Ta chịu không nổi bọn họ bắt nạt chàng như vậy! Trên đời này chỉ có ta được phép bắt nạt chàng, những người khác thì đừng mơ!”

Đỗ Thu Nương cố nén cả buổi tối, giờ cảm xúc đột nhiên như nước vỡ bờ. Nàng thừa nhận nàng nhất thời bị cơn giận làm mê muội, nhưng có trời

biết, nàng thật sự muốn chém Trương Nguyên Bảo đến chừng nào. Nàng hay bắt nạt Phạm Trường An, nhưng cho dù có bắt nạt hắn thì có khi nào nàng khiến hắn bị thương cả người như vậy không?

Lấy một địch tám? Nàng thật không biết sao hắn có thể đánh thắng được bọn côn đồ có đao kia.

Đỗ Thu Nương vừa khóc vừa nói “Tên rùa đen rút đầu kia dám tính kế chàng, ta sẽ giết hắn! Giết hắn xong ta sẽ...”

Phạm Trường An ôm chặt Đỗ Thu Nương vào lòng, nghe nàng nói những lời y hệt bọn hài đờng nói lúc tức giận lại cảm thấy ấm áp lạ thường. Nàng khóc, hắn lại đỡ lo hơn nhiều, dù sao phát tiết ra cũng đỡ hơn là cố chịu đựng.

Đỗ Thu Nương tựa vào lòng Phạm Trường An khóc thật lâu. Hắn sợ nàng lạnh, thỉnh thoảng lại xoa xoa tay cho nàng.

Hồi lâu sau, hai người đang định đi về thì Phạm Trường An bỗng phát hiện, ở phía tây thôn có ánh lửa ngất trời, là hướng nhà Đỗ Thu Nương, vội vàng nói “Thu Nương, nàng nhìn kia!”

Đỗ Thu Nương vừa lau nước mắt, vừa quay đầu nhìn, giật mình nói, “Có khi nào là nhà ta không?” Nửa đêm canh ba cả thôn đang say giấc, nếu lửa lan rộng, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Đỗ Thu Nương kéo Phạm Trường An chạy về hướng ánh lửa, vừa chạy vừa hô to “Có cháy, có cháy! Mau lấy nước..... Mau lấy nước!”

Các nhà lục tục thấp nền lên, rất nhiều người nghe tiếng la vội chạy ra xem thử, vừa thấy phía tây thôn có ánh lửa, đều cả kinh, lập tức ôm nước chạy về hướng đó. Nhà nào có đờng la thì lôi ra gõ lên để đánh thức cả thôn.

Chờ Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An đến được phía tây thôn thì nơi đó đã tụ tập rất nhiều người.

Đỗ Thu Nương thấy Đỗ Nhược Lan đang đứng lẫn trong đám đông bèn vội vàng kéo tay Đỗ Nhược Lan hỏi “Phụ thân đâu? Kim Bảo, Ngân Bảo đâu?”

Đỗ Nhược Lan chỉ về phía nhà nói “Phụ thân đang ôm Ngân Bảo, còn Kim Bảo vẫn ở trong phòng chứa củi, phụ thân đã đi kêu r ồi.”

Đỗ Thu Nương thấy không phải lửa ở nhà mình thì thở phào một hơi, đi tới chỗ phát cháy xem thử. Chỗ đó cũng cách nhà nàng không xa...

“Nhà của bà bà Tô quả phụ?” Theo trí nhớ của nàng, đời trước, trong thôn chưa bao giờ có cháy. Chẳng lẽ Tô quả phụ đã làm gì nên bị người oán trách phải nhận lấy báo ứng?

“Còn người ở trong phòng!” Có người hô to lên. Mặc kệ bình thường Tô quả phụ có tệ đến mức nào, động đến mạng người, thì ai cũng lo lắng.

Người tới dập lửa càng lúc càng nhiều. Đám cháy dần được khống chế. Mấy nam tử cường tráng trong thôn vội vọt vào trong cứu người ra. Người đầu tiên được đưa ra là mẫu thân của Thổ Căn thúc, cũng chính là bà bà của Tô quả phụ, tuy đang rất kinh sợ nhưng may mắn là không bị thương chỗ nào. Phòng của Tô quả phụ là nơi lửa mạnh nhất, bọn họ đợi một hồi cho lửa yếu bớt mới dám xông vào. Mấy nam tử đẩy cửa bước vào kia, không biết đã thấy cái gì mà đều đứng ngẩn ra, thái độ cực kỳ phức tạp.

Đỗ Thu Nương đang thầm nghĩ hẳn là có chuyện gì r ồi, thì bỗng thấy Đỗ lão hán dắt Đỗ Ngân Bảo chạy tới. dipễn.đàn,lơ,ê,qu-ý,đôn Đỗ lão hán thấy Đỗ Thu Nương vội hạ giọng, thì thầm, “Thu Nương, Kim Bảo trốn khỏi phòng chứa củi r ồi!”

“Trốn?” Đỗ Thu Nương hỏi lại một tiếng, lòng thầm lo sợ, nhìn về hướng phòng Tô quả phụ. Lúc này thôn trưởng đã tới trước cửa phòng Tô quả phụ nhìn vào trong, bộ râu trắng run run, tay quơ quơ, hồi lâu mới nói “Vác ra đi!”

Gần như người của cả thôn đều tụ tập ở đây để chữa cháy. Thấy hai người được vác ra, mấy nữ nhân vội vàng che mắt hài tử mình, quay đầu đi

chỗ khác, còn nam nhân thì đầu có vẻ mặt tò mò.

Đỗ Thu Nương lẳng lẳng nhìn, thần nghị: sau khi nàng sống lại, tỉên căn có lẽ khác, nhưng kết quả vẫn không khác là mấy!

Tô quả phụ đã ngất đi, được phủ tạm y phục lên người, còn phụ thân của Trương Nguyên Bảo thì hình như có người rất ghét, nên chỉ đắp cho một mảnh vải bố vừa đủ che bộ phận ở giữa hai chân, còn lại trần trụi hết. Hai người được mấy nam tử vác ra ngoài.

Mẫu thân Thổ Căn thúc vờ nhìn thấy, đã “A!” một tiếng, lại ngất đi.

Có người lấy hai chậu nước lạnh tạt vào mặt Tô quả phụ và phụ thân Trương Nguyên Bảo. Hai người từ từ tỉnh lại, đối mặt với mọi người, đầu tiên là vỗ đùi vừa cười vừa khóc hô, “Chúng ta không có chết, chúng ta không có chết!” Nhưng một hồi, mặt hai người đều cứng ngắc. Bị mọi người bắt quả tang thông dâm, có thể nói là sống không bằng chết.

Vào năm Cảnh Thái, ở Kiến Châu từng có một quả phụ không an phận, một mực đòi tái giá, tộc trưởng đã dẫn người trong tộc bao vây giết chết quả phụ kia. Quả phụ muốn tái giá còn phải trả bằng mạng sống hưởng chi là thông dâm! Cho dù là đến những năm Kiến Nguyên, cái nhìn của người dân đã thoáng hơn rất nhiều, nhưng chuyện thông dâm vẫn là chuyện không thể tha thứ được, cho nên cực kỳ hiếm nghe nói có quả phụ như vậy.

Tô Thiên Lạc hẳn là ‘quả phụ thông dâm’ đầu tiên của thôn An Bình này.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 25

Chuyện sau đó, Đỗ Thu Nương cũng chẳng muốn xem. Nàng chỉ quan tâm Đỗ Kim Bảo đang ở đâu, trực giác cho nàng biết, Đỗ Kim Bảo tuyệt đối có liên quan đến chuyện này, đáng giận là hiện giờ Kim Bảo đã biến đâu mất tăm.

Đỗ Kim Bảo được tìm thấy vào ngày thứ ba sau vụ cháy.

Cả nhà Đỗ Thu Nương lặng lẽ đi tìm Đỗ Kim Bảo khắp nơi. Đến ngày thứ ba, có một thợ săn lên núi gặp mưa, lúc kiếm chỗ tránh đã gặp Đỗ Kim Bảo đang ngất xỉu vì vài ngày không được ăn cơm, cộng thêm căng thẳng quá độ. Thợ săn kia tự mình đưa Đỗ Kim Bảo về nhà họ Đỗ.

Đỗ Thu Nương đã ba ngày không thể ngon giấc, nghe tin Đỗ Kim Bảo, lập tức chạy như bay về nhà. Lúc nàng tới Đỗ Kim Bảo đã tỉnh, nhưng cũng không ăn uống tí nào, chỉ lo lắng ngẩn người. Đỗ Thu Nương thấy vậy, lập tức tát một cái thật mạnh lên mặt Đỗ Kim Bảo, khóc nói “Đồ đáng chém ngàn đao! Người đã chạy đi đâu? Cả nhà lo lắng sắp chết rồi có biết không?!”

Đỗ Kim Bảo ôm Đỗ Thu Nương khóc nói, “Tỷ, đệ giết người rồi!”

Thì ra, đêm đó, lúc Đỗ Kim Bảo trốn khỏi phòng chứa củi, một lòng muốn dẫn Tô Thiên Lạc bỏ trốn nên mới mò tới trước cửa sổ phòng Tô Thiên Lạc vào đêm hôm khuya khoắt, không ngờ lại nghe trong đó có tiếng gì là lạ. Đỗ Kim Bảo thẩn nghĩ không ổn, bèn dậm thùng giấy dán cửa sổ xem thử rốt cuộc có chuyện gì, thì thấy Tô Thiên Lạc và phụ thân Trương Nguyên Bảo đang trăn trăn trên giường. Đỗ Kim Bảo lập tức nổi trận lôi đình, nghĩ mình vì Tô Thiên Lạc mà cãi nhau với cả nhà, đại tỷ đã cảnh báo

mấy lần cũng không nghe, còn nghi ngờ đại tỷ có thành kiến cố tình nói xấu Tô Thiên Lạc.

Đỗ Kim Bảo giận mình, càng giận Tô Thiên Lạc hơn. Dưới cơn nóng giận, Đỗ Kim Bảo đã nhặt củi để sẵn, đợi khi hai kẻ kia đã ngủ say, bèn lấy củi ra đốt, muốn thiêu chết hai kẻ kia để giải mối hận trong lòng. Hoặc là nói, Đỗ Thu Nương và Đỗ Kim Bảo quả là tỷ đệ một lòng, tỷ tỷ không làm được, thì đệ đệ đã thay tỷ tỷ làm.

Sau khi xong chuyện, Đỗ Kim Bảo mới nhớ ra trong đó còn mẫu thân của Thổ Căn thúc. Đỗ Kim Bảo vốn đang vô cùng tức giận nay thêm đau khổ vì nghĩ đã làm liên lụy người vô tội, căng thẳng quá nên ngất đi trong núi.

“Mẫu thân Thổ Căn thúc không có việc gì hết.” Đỗ Thu Nương cười rộ lên, an ủi.

Đỗ Kim Bảo đánh bậy đánh bạ lại giúp mọi người bắt quả tang hai kẻ thông dâm.

Sau đêm đó, mẫu thân Thổ Căn thúc lập tức đuổi Tô Thiên Lạc ra khỏi nhà. Thôn An Bình là một thôn hiền lành, mọi người không làm cái việc như dìm lồng heo Tô Thiên Lạc được, bèn quyết định để nàng ta tự sinh tự diệt.

Về phần Tô Thiên Lạc, đến nước này, thậm chí chỉ còn cách vào nhà họ Trương làm di nương. Phụ thân Trương Nguyên Bảo vốn sợ thê tử nào dám đờng ý. Tô Thiên Lạc bèn đến nhà họ Trương làm ả lên, rồi cuộc thành ra cãi nhau ầm ĩ với mẫu thân Trương Nguyên Bảo ngay trước cửa nhà họ Trương.

Mẫu thân Trương Nguyên Bảo cũng không phải dạng vừa. Tô Thiên Lạc không cãi lại, phụ thân Trương Nguyên Bảo lại làm rùa đen rút đầu núp trong nhà không ra. Tô Thiên Lạc bèn quyết định canh ở trước cửa nhà họ Trương, mắng phụ thân Trương Nguyên Bảo, “Lão súc sinh kia! Có gan làm lại không có gan nhận! Lúc lão nương để cho người sung sướng người đã hứa những gì? Nay xuống giường mặc đồ xong đã trở mặt không

nhận?” ăgdiễn.đàn/l',ê'q'úy,đôbn Tô Thiên Lạc mắg ngày một thậm tệ, khiến cả nhà họ Trương muốn làm lơ cho qua chuyện cũng không được.

Đỗ Thu Nương nghe Phạm Trường An nói, Trương Nguyên Bảo đã mấy ngày không đến học đường, cũng không thấy lộ mặt trong thôn. Chuyện càng trở nên ăm ỉ, lòng nàng càng thấy thoải mái.

Cứ nháo đi! Chó cắn chó, cắn cho đứt hết lông càng tốt! Tâm nguyện của nàng xem như đạt được rồi!

Đỗ Kim Bảo thấy Đỗ Thu Nương cười tươi, cũng cười theo, kéo tay nàng nói, “Đại tỷ, xin lỗi tỷ!” Nỗi lo được giải trừ, Đỗ Kim Bảo khóc nước mắt nước mũi tèm lem, ôm tay Đỗ Thu Nương không buông.

Đỗ Thu Nương mềm lòng an ủi, “Về sau đừng suy nghĩ cực đoan nữa là được rồi.” Nàng vỗ vỗ vai Đỗ Kim Bảo, th ần may mắn là không có chết người. Đệ đệ này của nàng có máu điên, nhưng nếu được chỉ dạy đúng, hẳn sẽ thành một người tốt. Nàng thấy nhẹ nhõm hẳn, tự mình dứt Đỗ Kim Bảo ăn hết một chén cháo, chờ Đỗ Kim Bảo ngủ xong mới nắm tay Phạm Trường An về nhà.

Sau khi ăn cơm chiều, Phạm Trường An bất ngờ nhiệt tình giúp Đỗ Thu Nương dọn chén đĩa. Đỗ Thu Nương ‘cảnh giác’ hỏi, “Phạm Trường An, sao hôm nay chàng chịu khó đỡ vậy?”

“Hi hi.” Phạm Trường An ngây ngô cười hai tiếng, “Thấy nương tử khổ cực tất nhiên vì phu phải giúp một tay chứ!”

Đỗ Thu Nương nghe vậy th ần nghĩ, là ch ần giúp đỡ gà thì đúng hơn....

Dọn dẹp xong, Đỗ Thu Nương lập tức đi thẳng vào nhà tắm. Nàng vừa cởi y phục ra, nằm vào b ến, đã nghe có tiếng động ở ngoài.

“Ai đó?” Đỗ Thu Nương cố ý hỏi. Phạm Trường An thò đầu vào, vừa nuốt nước miếng vừa cười nói, “Thu Nương, để ta kì lưng cho nàng ha!”

Mặt Đỗ Thu Nương lập tức đỏ bừng lên. Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh hai lần kia. Một lần là Phạm Trường An say, một lần là nàng say, nhưng hôm nay hai người đều rất tỉnh, khiến nàng vô cùng ngượng ngùng.

Đỗ Thu Nương chưa kịp cự tuyệt thì Phạm Trường An đã lách mình tiến vào, đi vòng qua sau lưng nàng, cầm khăn, tỉ mỉ chà lau người nàng, từ cổ đi xuống. Cái khăn lạnh như băng lướt qua da thịt nóng hổi của nàng, lạnh nóng đối lập khiến người ta phải run rẩy. Hắn cố ý chà thật chậm thật chậm, từ sau lưng vòng qua nách tới trước ngực, hai cánh tay cứ vậy vòng quanh người nàng. Chiếc khăn dừng trước ngực nàng, hồi lâu vẫn chưa rời đi.

“Phạm Trường An! Chàng đang kì hay đang ngủ vậy?” Mặt Đỗ Thu Nương đỏ bừng, nghiêng răng nói. Con sói đuôi dài sau lưng vô tội đáp “Tay ta ngứa, sợ kì không kỹ!” Nói thì nói vậy, nhưng hắn vẫn nghe lời dờn cái khăn từ ngực xuống bụng nàng, đang muốn xuống nữa thì bị nàng bắt được cái tay xấu kia, nghiêng răng nói “Chàng kì đi đâu đó?”

Phạm Trường An ‘hì hì’ hai tiếng, buông cái khăn ra, “Để ta tự mình ‘kì cọ’ cho nàng ha!”

Người khác kì cọ, có lẽ đa số sẽ dùng khăn, nhưng Phạm Trường An lại dùng tay. Đó không gọi là kì cọ, mà đúng hơn là vè. Bàn tay hắn cứ đánh vòng nhẹ nhàng trên da thịt nàng. Lòng bàn tay hắn có vài vết chai do cầm bút lâu năm, khi kì sẽ gây cảm giác cộm cộm tê tê.

Phạm Trường An thấy thân thể trắng ngần của Đỗ Thu Nương khẽ run lên. Nhưng nàng không có đẩy ra.... Hắn mừng thầm, đánh bạo chuyển tay ra đằng trước, nắm lấy hai ngọn núi của nàng.

“Trường An...”

Phạm Trường An tinh tế vuốt ve, thỉnh thoảng nổi lên ý xấu, xoa nắn hai hạt trân châu trên hai ngọn núi đó, khiến tiếng thở của Đỗ Thu Nương vừa dãn dập lại vừa thẹn thùng.

“Trường An, chàng bận rộn cả ngày rồi, không muốn tắm sao?”

Đỗ Thu Nương đã cố gắng hết sức khống chế giọng điệu của mình, nhưng Phạm Trường An vừa nghe vậy, hai mắt đã sang rõ lên: A ha ha, Thu Nương chủ động ‘mời’ hần, hần có thể ăn một bữa tiệc toàn ‘thịt’ rồi!” Mấy ngày trước nghe mùi thịt, muốn ăn chút thịt vụn cũng bị đánh tay, cứ tưởng muốn ‘ăn thịt’ sẽ lại bị thương, nào ngờ hôm nay quả là một ngày may mắn, nướng tử chủ động mời hần ăn!

Phạm Trường An thuần thực cởi hết đồ trên người mình ra đứng trước mặt Đỗ Thu Nương, trước khi bước vào bồn tắm, còn hỏi nhỏ “Thu Nương ta vào ha?”

Hai tai Đỗ Thu Nương cũng đã đỏ bừng, nhìn Phạm Trường An, cắn răng nói “Có vào hay không tùy chàng!” Nàng vừa dứt lời thì Phạm Trường An đã nhảy ùm vào bồn làm nước bắn tung tóe đầy mặt nàng.

Đỗ Thu Nương vừa vuốt nước trên mặt xong, mở mắt ra đã thấy Phạm Trường An đang nhìn nàng với ánh mắt ‘vô cùng nóng bỏng’. Hần nói với giọng run run “Thu Nương, nàng đẹp quá!”

Nói xong Phạm Trường An lập tức ôm Đỗ Thu Nương, tinh tế hôn liếm sạch sẽ bọt nước trên mặt nàng. Hần hôn một đường từ cổ đến lỗ tai, cảm thấy cơ thể nàng ngày càng mềm, bèn bắt đầu dùng tay dò xét đến suốt nguồn sung sướng kia. Tới được trung tâm rồi, hần tinh tế đánh vòng ở ngoài không chịu đi vào.

Lúc này Đỗ Thu Nương không thể không bội phục khả năng kiềm chế của Phạm Trường An. Chỉ chốc lát, nàng đã bị hần làm cho nóng ran cả người, miệng vô cùng khô khát. Lần đầu tiên hần mạnh mẽ tiến tới, lần này lại bối rối ở ngoài càng khiến nàng phát điên hơn. Phía dưới của nàng đã ướt đầm. Nàng ôm lấy hần, nói khẽ bên tai, “Trường An, đừng ở đây...”

Đỗ Thu Nương vừa dứt lời, Phạm Trường An đã lập tức ôm nàng đứng bật dậy, bước ra khỏi bồn tắm, làm văng đầy đất. Nàng vui đùa trong ngực hần, cảm nhận bộ ngực rắn chắc của hần, thầm nghĩ: ừm, nam nhân của nàng quả là có tư cách lấy một địch tám!

Phạm Trường An tiện tay cầm một chiếc khăn lông lau sơ cho Đỗ Thu Nương, sau đó đặt nàng lên giường, rồi dùng tay trêu chọc vỗ về nàng trong chốc lát, có kinh nghiệm từ lần trước, hắn không dám kéo dài quá lâu, sau một lúc thì mạnh mẽ tách hai chân nàng ra, đỡ vật đang cứng rắn của mình, xông vào.

Cảm nhận được sự chặt chẽ trong đó, hắn hít một hơi thật sâu, cảm giác này..... Đúng, chính à cảm giác này! Quá tuyệt vời!

Lần đầu tiên, một nửa cảm giác của hắn đã bị rượu mang đi, nhưng lần này, hắn có thể cảm nhận hoàn toàn mọi thứ, tuyệt vời xâm nhập tận cốt tủy, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Đỗ Thu Nương cảm giác hơi khó chịu bèn động đậy một chút. Hành động này của nàng lại khiến Phạm Trường An càng trở nên điên cuồng hơn. Hắn đã nhịn đói mấy ngày, rốt cuộc có thể ngậm được ‘miếng thịt hương vị ngọt ngào’ vào miệng, lại bắt đầu không vội, cử động rất có tiết tấu, chậm rãi đẩy mạnh, rồi mạnh hơn nữa.

Như ấm nước sôi dần bốc hơi, Đỗ Thu Nương càng ngày càng thấy khô khát, Phạm Trường An chỉ động một chút, nàng cũng đã cảm thấy va chạm thật lớn. Nhưng khi nàng muốn rút lui thì hắn đã đỡ hông nàng, không cho nàng lùi.

“Thu Nương..... Thu Nương.....” Mỗi lần va chạm, Phạm Trường An đều kêu tên Đỗ Thu Nương. đi;mn,đầu.n,ơlê.quý,đôn Tốc độ của hắn càng ngày càng nhanh, nàng cắn môi dưới cố nén tiếng nức nở trong miệng, bên tai chỉ nghe được từng tiếng ‘Thu Nương’ lặp đi lặp lại, cảm giác ngày càng mãnh liệt, khiến nàng muốn hét to lên. Mới đầu nàng không thèm đáp lại hắn, nhưng một hồi rốt cuộc nhịn không nổi nữa, bèn nhỏ giọng đáp “Trường An....” Hình như hắn rất bất mãn với tiếng đáp nhỏ xíu của nàng, bèn rút ra, dựa ngay bên ngoài cánh hoa, cười tà nói với nàng, “Không phải Trường An!”

Phạm Trường An vô lại! Hắn đã thu hồi bước chân đang mạnh mẽ tiến tới, khiến Đỗ Thu Nương cảm thấy như sắp bốc cháy. Nàng có nhu

cài cấp bách được dập lửa. Đúng, hấn chính là dòng nước ngọt lành của nàng, nhưng lúc này hấn lại cò kè mặc cả với nàng?!

Tên đã lấp vào cung, sao lại đột nhiên không phát?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 26

Lúc này, trong mắt Phạm Trường An chỉ có hình ảnh của một mình Đỗ Thu Nương.

Mặt Đỗ Thu Nương ửng đỏ quỳnh rũ, môi cũng hơi sưng lên. Nàng then với sự to gan của mình, nhưng.... tất cả cũng là vì hấn đang hành hạ nàng!

Đêm còn dài, ‘thịt’ đã ở trong miệng, vì vậy Phạm Trường An rất có kiên nhẫn chơi đùa với ‘miếng thịt thơm ngon’ này. Hấn cười xấu xa, cọ cọ thứ đó của hấn ở bên ngoài đóa hoa của Đỗ Thu Nương, hỏi “Nàng gọi ta là gì?”

“Phạm Trường An, Phạm Trường An!” Đỗ Thu Nương gọi liên tục hai tiếng. Nhưng Phạm Trường An vẫn không bằng lòng.... Phía dưới của hấn đã dừng lại, nhưng tay lại bắt đầu xoa nắn hai ‘ngọn núi’ của nàng.

“Tướng công.....” Cuối cùng Đỗ Thu Nương cũng buông vũ khí đầu hàng.

Phạm Trường An nghe xong, cảm giác ngọt ngào như đang ăn mật, cười hớn hở, lập tức thúc một cái thật sâu, chôn toàn bộ vào trong thân thể Đỗ Thu Nương.

“A.....” Đỗ Thu Nương hô nhỏ. Phạm Trường An nằm thấp xuống, nói nhỏ bên tai nàng, “Thu Nương, nàng có muốn ta không?”

Đỗ Thu Nương cắn môi dưới, hai mắt long lanh, một chút tỉnh táo còn sót lại nhắc nhở nàng: không được thua! Nàng cắn môi dưới, không chịu trả lời. Phạm Trường An cười tà, kễ sát đầu vào, bắt đầu liếm từng vòng

từng vòng lên vành tai, nơi mẫn cảm nhất trên người nàng, khiến nàng run rẩy cả người. Nhưng nàng vẫn kiên quyết không chịu mở miệng.

Phạm Trường An chậm rãi tăng nhanh tiết tấu, hai tay chuyển sang xoa nắn hai núm anh đào trên ngực Đỗ Thu Nương. Giày vò như vậy làm sao nàng chịu nổi, cuối cùng phải bật ra tiếng rên rỉ. Nàng vừa tức vừa thẹn cắn vai hấn một cái rồi nói “Tướng công, ta muốn, ta muốn....”

Đỗ Thu Nương chịu thua khiến dục vọng chiếm giữ của Phạm Trường An hoàn toàn bị kích phát. Hấn nói một tiếng ‘Được!’ xong, lập tức tăng tốc.

Đỗ Thu Nương cảm thấy phía dưới vừa căng vừa tê dại, miệng không ngừng nức nở.

Qua hồi lâu, nàng đã mềm nhũn cả người. Một dòng nước ấm chảy ra từ núm hoa, dường như đã không tiếng động tuyên bố nàng là người thua cuộc. Trái lại, vật kia của hấn vẫn chưa có dấu hiệu xù đi. Xem như hấn toàn thắng!

“Thu Nương....”

Đỗ Thu Nương thấy hai mắt Phạm Trường An vẫn còn hừng hực, tuyệt đối là chưa được thỏa mãn. Vật trong người nàng thỉnh thoảng lại động một tí, nhắc nhở nàng hấn vẫn chưa ‘ăn no’....

Đỗ Thu Nương cắn môi, ầm ức nghĩ: từ trước đến nay chỉ có trâu cày mệt chết, chứ chưa nghe nói có mảnh đất bị trâu cày tới hư! Trâu rất khỏe, đất lại quá yếu sao được? Huống chi, làm một phụ nhân ‘đanh đá’ chân chính thì ngoài xuống được bếp, ra được đồng, còn phải khống chế được tướng công, trị được sắc lang....

Nghĩ vậy, Đỗ Thu Nương chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, lại bắt đầu nghe hợm Phạm Trường An, học động tác vừa nãy của hấn, liếm vành tai. Ai nói chỉ có nữ nhân nhạy cảm, lỗ tai cũng là nơi nhạy cảm của Phạm Trường An....

Phạm Trường An thở gấp mấy tiếng, hít một hơi thật sâu, lại bắt đầu ra ra vào vào, hưởng thụ cảm giác tuyệt vời khi được chôn sâu trong người Đỗ Thu Nương.....

Đến cuối cùng, Phạm Trường An thấy Đỗ Thu Nương đã kiệt sức, mới đành tiếc nuối đi ra ngoài, nhưng vẫn rất thèm thuồng, lưu luyến không thôi.

Đỗ Thu Nương đá một cái lên đùi Phạm Trường An, mắng “Chàng còn dám vọt vào thì.... thì ta sẽ bãi công một tháng!” Nghe vậy Phạm Trường An mới chịu mặc đồ vào đi ra ngoài chuẩn bị nước nóng, rửa ấm nòng thả xuống bồn tắm ngâm mình. Sắp xếp cho nòng xong, hắn cũng cởi y phục, bước vào theo.

Lần này hai người đúng là chỉ tắm rửa không thôi.

Đỗ Thu Nương cảnh giác cao độ mọi lúc, thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt u oán của Phạm Trường An cũng chỉ giả vờ như không thấy. Trên giường, tướng công nòng rất dữ dội, nhưng dưới giường lại luôn tỏ vẻ ngây ngô, nòng không thể để mình mắc bẫy được. Huống chi, năm còn dài tháng còn rộng, nếu bị hắn ăn sạch không còn tí xương cốt chỉ trong một đêm thì sau này nòng làm sao sống nổi?

Phạm Trường An thấy đáng vẻ cảnh giác của Đỗ Thu Nương, thẹn thùng cười nhưng không nói gì, chỉ tập trung tắm rửa rồi lấy khăn khô lau cho nòng, xong tiện tay ôm nòng về giường lại, giúp nòng xoa bóp những chỗ đau nhức.

Đỗ Thu Nương không ngờ Phạm Trường An lại có tài xoa bóp giỏi như vậy, thoải mái tới mức nòng thấy nhẹ nhõm cả người hắn, thán nga nghĩ: Trường An ở bên cạnh Lâm đại phu từ nhỏ, ít nhất cũng phải biết được chút tài mọn chứ! Rất tốt, rất tốt.....

Hôm sau, trời sáng bánh mắt Đỗ Thu Nương mới tỉnh dậy. Nòng cả kinh, định bật dậy, bỗng nhớ ra Phạm lão phu nhân đã rời nhà đi Kiến Châu, không cần phải đi thỉnh an sớm như mọi ngày. d',iễn,n.đàn/lê,,q'uý,đôn Phạm Trường An thì vẫn đang ngủ say bên cạnh

nàng. Chỉ hai tháng nữa hẳn phải tham gia cuộc thi rồi, bình thường đầu dậy sớm đọc sách, nay lại ngủ nướng theo nàng luôn, khiến nàng bỗng dưng có cảm giác tội lỗi đầu mình.

Đỗ Thu Nương bỗng nổi hứng muốn chọc Phạm Trường An. Nàng nắm lấy một lọn tóc của mình quét quét ngang mũi hắn. Hắn bị nhột, lồm bồm gì đó, quơ tay hất đi, nàng vội lui về sau, đợi hắn không có phản ứng lại đi chọc tiếp, đang lúc đến gần thì hắn đột nhiên vươn tay ra kéo nàng vào ngực, cười nói, “Nương tử, còn sức dữ ha?”

Giọng điệu kia rõ ràng có ý, chẳng lẽ nàng chưa đủ mệt, muốn một lần nữa?

Đỗ Thu Nương bỗng thấy run rẩy cả người, “Mặt trời lên tới ngọn sào rồi chàng còn chưa chịu dậy đọc sách, muốn làm kẻ lười biếng hả? Nếu tổ mẫu về thấy chàng như vậy, nhất định sẽ cằn roi quất chàng cho mà xem!”

“Vậy ta sẽ nói với tổ mẫu, ta vất vả quá độ mà sinh bệnh, nằm liệt giường không dậy nổi...”

Đây quả là uy hiếp, uy hiếp một cách trắng trợn!

Đỗ Thu Nương đỏ mặt, nghĩ hồi lâu vẫn không tìm được câu đối đáp, đành chấp nhận sự thật là nàng không đấu lại Phạm Trường An. Nàng véo hông tên vô lại này một cái, nói “Ta đi nấu cơm đây, nếu chàng còn không chịu dậy, ta sẽ lột sạch y phục của chàng ném hết ra sân!”

Đỗ Thu Nương đứng trước cửa phòng, ngược đầu nhìn bầu trời trong xanh trên cao, bỗng có xúc động muốn khóc: hình như nàng càng ngày càng không có cách quản thúc Phạm Trường An rồi, ‘tên ngốc’ này đã dần lộ rõ bản chất!

Phạm Trường An nhìn bóng Đỗ Thu Nương in trên cửa, lặng lẽ nở nụ cười. Hắn gối đầu lên tay phải, không ngừng miêu tả dáng nàng, cho đến khi nàng đi xa mới thôi.

Trước giờ ai cũng nói hắn là kẻ ngốc, thậm chí trước lúc hắn được năm tuổi, còn có người nói hắn bị ngu bẩm sinh.

Năm tuổi, hắn vẫn không nói chuyện, vì vậy mọi người, bao gồm cả phụ thân hắn đều đã cho rằng hắn là đồ bỏ đi. Chỉ có mẫu thân hắn vẫn một lòng tin tưởng và chờ đợi.

Lúc mẫu thân qua đời, hắn thốt lên câu nói đầu tiên trong đời: nương, nương đừng đi. Nhưng đã quá chậm. Từ đó, hắn không mở miệng lần thứ hai nữa.

Rồi tổ mẫu dẫn hắn đến thôn An Bình. Ở nơi thôn dã này, hắn cũng không mở miệng nói chuyện cho đến khi gặp được Đỗ Thu Nương. Tiểu nha đầu kia cứ liên tục lải nhải bên tai hắn, nghe chẳng khác gì tiếng ong vo ve vo ve.

Lúc nào hắn mở miệng lần thứ hai hắn cũng không nhớ rõ, chỉ biết lúc ấy hắn rất ghét tiểu nha đầu Đỗ Thu Nương, vì vậy câu nói đầu tiên sau khi mở miệng là: tránh ra. Nghe vậy nàng không những không giận mà còn hớn hở ra mặt, tiếp tục trêu chọc hắn.

Ngày đó hắn về nhà, kéo tay tổ mẫu, câu đầu tiên nói với tổ mẫu là: chúng ta chuyển tới chỗ khác ở đi. Lúc ấy tổ mẫu hắn mừng như điên, chấp tay trước ngực rồi rít cảm tạ thần linh bốn phương tám hướng, rồi ôm hắn khóc như mưa. Hắn vẫn nhớ rất rõ hình ảnh lúc đó.

Sau, hắn vẫn ở lại nơi này thiết niệm vài năm, trở thành ‘Phạm ngốc tử’, còn tiểu nha đầu Đỗ Thu Nương, thì thành thiếu nữ Đỗ Thu Nương, nhưng vẫn luôn ‘vo ve’ không ngừng, một khi chọc được hắn sẽ cười ha ha vô cùng đắc ý.

Phạm Trường An thoải mái tựa vào giường, thẩn nghĩ: chỉ cần Thu Nương vui vẻ, kêu hắn làm gì hắn đều đồng ý. Thu Nương muốn hắn thi đậu, vậy hắn sẽ cố gắng hết sức để thành Cử nhân.

“Trường An, ta muốn mua đất!” Hai người đang ăn bữa sáng, đột nhiên Đỗ Thu Nương nói.

“Sao tự dưng lại muốn mua đất?” Phạm Trường An ngừng đưa hỏi.

“Ta muốn làm một bà địa chủ!” Đỗ Thu Nương nghiêm túc nói, “Trong tay chúng ta có hơn một trăm lượng bạc, nếu để không như vậy thì mãi vẫn là bạc chết, không bằng mua đất, rồi cho người ta thuê, riêng tí tiền đó không đã đủ sống rồi. Ta lại làm chút đồ thủ công, từ từ tích cóp từng tí một, có thể một ngày nào đó chúng ta sẽ là cái nhà giàu có nhất thôn An Bình này!”

“Được!” Phạm Trường An sờ đầu Đỗ Thu Nương, cười híp mắt, thẩn nhiên: nguyện vọng của Thu Nương quả là nhỏ bé, đáng yêu.

Giàu có nhất thôn An Bình? Nghe có vẻ không tệ!

Ngày trước hắn ở với tổ mẫu, chỉ an phận sống trong cái vòng nhỏ hẹp của mình cho qua ngày, giờ có thể tử, tất nhiên phải tính toán kỹ càng cho tương lai mới được.

“Nàng đừng làm đồ thủ công nữa, hại mắt lắm. Chúng ta bán hết số Nhân sâm còn lại đi, mua nhiều đất một chút, rồi thuê người ta làm. Kiến Châu là nơi tập trung hương liệu và dược liệu lớn của cả nước, ta sẽ đi kiếm một ít cỏ thơm và dược liệu về trồng, chờ năm sau thu hoạch là có thể đưa tới Kiến Châu bán. Nàng cũng đừng lo không hai ta không biết gì về chúng không làm được, chỉ cần tìm trong thôn hai ba người thành thật đáng tin giúp quản lý coi sóc là được!”

“Vậy chẳng phải là ta không có gì để làm hết?” Đỗ Thu Nương trừng mắt nói.

“Ta cưới nàng về là để cho nàng hưởng phúc, chứ không phải để nàng làm việc kiếm tiền.” Phạm Trường An cười híp mắt nói.

Chỉ một câu này đã khiến Đỗ Thu Nương cảm thấy ấm áp cả người. Nàng hờ hợt phát tay nói, “Được rồi! Chàng đừng để tâm tới mấy chuyện vụn vặt này nữa, lo chuẩn bị cho cuộc thi đi! Việc mua đất, trồng cây, kiếm người, cứ để ta lo! Ở nhà hoài riết cũng chán, có chuyện để làm ta lại thấy thích hơn!”

“Được.” Phạm Trường An lập tức đáp.

Lúc này trong đầu Đỗ Thu Nương chỉ có một ý nghĩ duy nhất: nàng sắp phát tài rồi!

Mấy ngày qua, Tô Thiên Lạc vẫn cứ lảng vảng trước cửa nhà họ Trương, mắng suốt từ sáng sớm tới tối mịt, cơ hồ đã lời hết mười tám đời tổ tông nhà họ Trương ra mắng qua một lượt, nhưng lời mắng vẫn không hề lặp lại một câu nào. Nghe nói mẫu thân Trương Nguyên Bảo có mấy lần không nhịn nổi, lao ra đánh nhau với Tô Thiên Lạc, nhưng đều bị Trương Nguyên Bảo kéo về để, 'n.đàn.lê', 'q'uý/đôn Có một lần, trong lúc giằng co hỗn loạn, Tô Thiên Lạc vô tình túm trúng Trương Nguyên Bảo, cào cấu đây mặt hắn, thậm chí có vết còn rướm máu.

Lần đó, Đỗ Thu Nương trùng hợp đi ngang qua, thấy cảnh tượng ‘náo nhiệt’ kia đã suýt vỡ tay hoan hô. Tút tốt lắm! Tốt nhất là cào cho hắn nát mặt, sống không bằng chết luôn đi!

Bí ẩn tại sao đời trước phụ thân Trương Nguyên Bảo lại gấp gáp bán hết gia sản lấy bạc rời đi thôn An Bình rốt cuộc đã có lời giải: đời trước là sợ Tô Thiên Lạc vạch trần tội thông dâm, đời này là bị bắt gian ngay tại trận, không muốn chạy cũng phải chạy, nếu không, cứ ‘ân ỉ’ như vậy, Trương Nguyên Bảo cũng không còn mặt mũi làm người nữa.

Đỗ Thu Nương còn nghe Đỗ Nhược Lan nói, phụ thân Trương Nguyên Bảo đang rao tin khắp nơi xem có ai muốn mua đất đai nhà lão không, tuy người ta thường nói nhà tổ không thể bán, nhưng nhà họ Trương quả thật không thể tiếp tục ở lại thôn An Bình nữa rồi.

Đỗ Thu Nương vừa nghĩ tới mười mẫu toàn là đất tốt của nhà họ Trương, và cả ngôi nhà vừa to vừa rộng nhờ phụ thân Trương Nguyên Bảo bỗng nhiên kiếm được một số bạc lớn mà xây lên thì đã liếm môi thèm thuồng.

Có cách nào bắt lão phải bán vải không?

Hai mắt Đỗ Thu Nương đột nhiên sáng rực lên, chậm rãi dời tầm mắt về phía Phạm Trường An lúc này vẫn còn đang không biết gì: Trường An nhà nàng đầy một bụng ‘nước đục’, chắc chắn là sẽ có cách rồi!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 27

Nửa tháng qua, Tô quả phụ, không, đúng hơn là Tô Thiên Lạc, vẫn ở trước cửa nhà họ Trương mắng chửi không mệt mỏi.

Nửa tháng qua, Trương thái thái, mẫu thân của Trương Nguyên Bảo đã đánh nhau với Tô Thiên Lạc năm lần. Lúc đầu, Trương Nguyên Bảo vốn còn ngăn mẫu thân hấn, sau đã buông tha, mặc hai nữ nhân xâu xé, bị mọi người vây xem, hấn cảm thấy thật mất mặt.

Từ khi phụ thân Trương Nguyên Bảo trở thành nhà giàu mới nổi, mẫu thân hấn được ăn sung mặc sướng, nhưng thật sự vẫn không từ bỏ được bản chất thật là một thôn phụ mạnh mẽ, nay thể diện gì đâu bị Tô Thiên Lạc đạp nát rồi, Trương thái thái cũng chẳng còn gì để mất, liêu mạng với Tô Thiên Lạc luôn.

Như giờ phút này, mẫu thân Trương Nguyên Bảo thấy Tô Thiên Lạc lại tới cửa kêu gào, thì đã bắt đầu chà xát hai bàn tay. Còn phụ thân hấn thì cúi gằm đầu, vùi mình trong góc không dám hé răng.

Đầu Trương Nguyên Bảo như muốn nổ tung, thấy mẫu thân và Tô Thiên Lạc lại bắt đầu ‘trận chiến mới’ bèn nhú mày hỏi phụ thân hấn, “Phụ thân, phụ thân tìm được người mua chưa?”

Phụ thân Trương Nguyên Bảo ngược đầu lên, để lộ một cục bầm thật to dưới mắt trái, thở dài nói “Người tới xem thì nhiều, nhưng người mua lại không có bao nhiêu!” Chuyện này khiến lão rất buồn bực. điên.đầu, n. l.ê, qumý, đưpôn Vốn lão có mười mẫu đất tốt, lại sắp tới mùa thu hoạch, có thể thu được rất nhiều lương thực, tính toán trước sau quyết định bán chỉ hai trăm lượng. Nhưng đã loan tin nhiều ngày, người tới hỏi

thì nhiều, người thật sự muốn mua lại quá ít, ai cũng yêu cầu mua đất thì phải tặng kèm theo lương thực luôn mới chịu.

Trên đời này làm gì có chuyện dễ ăn như vậy? Mua đất còn tặng không lương thực? Tất nhiên phụ thân Trương Nguyên Bảo không chịu.

Lại qua mấy ngày, có một phú thương từ Kiến Châu tới, xem đất xong đã đồng ý mua ngay không cò kè mặc cả một tiếng nào, còn đưa mười lượng bạc làm tiền đặt cọc. Hôm sau, phú thương đã dẫn người đến xem phong thủy. Xem xong, phú thương kia nói rằng đất này phong thủy không tốt không muốn mua nữa, cũng tặng luôn tiền đặt cọc xem như bồi thường.

Phụ thân Trương Nguyên Bảo giàu lên là nhờ may mắn, sao có thể tin việc đất nhà mình phong thủy không tốt? Tự nhiên được không mười lượng bạc, lão còn cười nói phú thương kia là kẻ ngu xuẩn, vui vẻ chờ người khác tới mua.

Mấy ngày sau, lại có người đến xem đất, đòi phải hạ giá xuống mười lượng bạc. Phụ thân Trương Nguyên Bảo tính toán cảm thấy cũng không lỗ, bèn đồng ý.... Tới ngày trả tiền, gã sai vặt của người mua đất tới trước cửa nhà họ Trương quỳ khóc nói, lão gia mình chết rồi, e là không mua đất kia được nữa.

Tiếp theo cũng có mấy người tới xem đất nữa. Điềm chung giữa bọn họ là sau khi xem xong, ít nhiều đều xảy ra chuyện không may. Dần dần chuyện này truyền ra ngoài, có lời đồn nói đất nhà họ Trương phong thủy không tốt, sẽ hại chết người. Phụ thân Trương Nguyên Bảo dù có một trăm cái miệng cũng nói không lại chứ nói chỉ một cái. d;miễn,đ' àn.lê,q'luý.đ/ôn Vì vậy giá đất càng ngày càng hạ, cuối cùng dù biến thành mua đất tặng luôn lương thực chưa thu trên đó cũng không ai dám mua.

“Nhi tử cứ có cảm giác là có người đang cố tình hại nhà ta. Nếu thật đất nhà ta phong thủy không tốt thì chúng ta đã ở đây đã nhiều năm như vậy, tại sao vẫn bình yên vô sự?” Trương Nguyên Bảo nói.

“Đúng vậy!” Phụ thân Trương Nguyên Bảo hút một hơi thuốc, nói “Ta đã mời lão đạo ở núi Ngưu Đâu tới đây một chuyến, để xem phong thủy giùm, thuận tiện đánh chính thanh danh cho nhà chúng ta!”

Lúc này, hai nữ nhân bên ngoài đánh mệt, đang ngưng chiến nghỉ ngơi. Bỗng nhiên Tô Thiên Lạc lên tiếng châm chọc, “Họ Trương kia, lão đạo sĩ tới bắt người kìa! Cả nhà người đâu là một đám có số chết sớm, đáng lẽ phải bị Hắc Bạch vô thường bắt đi từ sớm mới đúng, ha ha!” Tô Thiên Lạc vừa nói xong, mẫu thân Trương Nguyên Bảo đã lập tức cầm cục đá ném vỡ đầu nàng ta. Hai người lại tiếp tục nhào vào cấu xé nhau.

Phụ thân Trương Nguyên Bảo giả vờ như không nghe thấy, vội vàng ra mở cửa đón lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ họ Tôn, khá nổi tiếng ở vùng này, không những biết chữa bệnh, còn giỏi xem phong thủy, rất được người dân ở vùng quanh đây tin tưởng.

Phụ thân Trương Nguyên Bảo vừa đi ra, đã lập tức nhét một thỏi bạc cho lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ lắc lắc thỏi bạc hai cái rồi thản nhiên cất vào trong ngực, híp mắt nhìn Trương Nguyên Bảo hồi lâu, gật đầu liên tục nói “Cốt cách kỳ lạ, là nhân tài hiếm gặp, tương lai có thể sẽ là Trạng nguyên cũng không biết chừng!”

Chỉ một câu này của lão đạo sĩ đã khiến phụ thân Trương Nguyên Bảo vui vẻ ra mặt. Vừa lúc mẫu thân Trương Nguyên Bảo đã đánh thắng Tô Thiên Lạc, đắc ý bước tới, cười nói “Nhi tử ta tất nhiên sẽ thành Trạng Nguyên rồi! Nó vừa ra đời thì đã có một cao tăng phán kiếp này nó sẽ gặp được một cơ hội hiếm có!”

Lão đạo sĩ cười nói, “Cơ hội hiếm có thì quả là có, nhưng phúc phận của hắn dù có nhiều cách mấy cũng không chống nổi sự phá hoại của mẫu thân hắn. Có câu gia đình hòa thuận thì mọi sự đều thành, thánh thần đều đang nhìn từng nhà, thái thái đây cứ cãi vã với người, khiến thánh thần cũng không chịu nổi. Như vậy phúc phận bị hao tổn cũng thôi đi, quan trọng là thái thái đã dẫn tới một ít thứ ‘ô uê’ Thái thái sinh vào ngày

mười bốn tháng bảy đúng không? Đó là ngày cửa quỷ mở rộng, âm khí rất nặng!”

Mẫu thân Trương Nguyên Bảo nghe vậy lập tức bị hù dọa, bởi quả thật là ba ta được sinh ra vào ngày mười bốn tháng bảy. Lúc đó, phụ mẫu bà ta ngại ngày này là điếm xấu, bèn cố ý mời người đến sửa lại ngày sinh. Cho nên trước giờ mọi người đều cho rằng bà ta sinh ra vào ngày mười lăm tháng bảy. Việc này trừ người nhà của bà ta thì không còn ai biết nữa. Không ngờ lão đạo sĩ lại tính ra được.

Mặc dù lời lão đạo sĩ hơi khó nghe, nhưng mẫu thân Trương Nguyên Bảo cũng đã tin khoảng năm phần.

Trương Nguyên Bảo thấy lão đạo sĩ bất kinh với mẫu thân hần bèn giận tái mặt định phản bác, nhưng phụ thân hần đã kéo tay hần nói, “Ở đây không có chỗ cho con lên tiếng.”

Phụ thân Trương Nguyên Bảo cười nói với lão đạo sĩ, “Mời đạo trưởng ra đất nhìn xem thử!” dứt lời, lập tức bèn kéo lão đạo sĩ đi ra ruộng.

Lão đạo sĩ trằn mắt suốt đường đi, theo cả nhà Trương Nguyên Bảo ra ruộng. Năm nay thôn An Bình được mùa hơn năm trước nhiều, nhất là lúa của nhà họ Trương, trông rất sung túc.

Lão đạo sĩ phát phát cay phát trằn trong tay, cười trào phúng, nhìn Trương Nguyên Bảo nói “Người trẻ tuổi, ngươi là tú tài đúng không? Ngươi hãy đứng ở chỗ này của ta, từ đây nhìn về phía nhà ngươi, xem thử thấy cái gì?”

Trương Nguyên Bảo dù có nghi ngờ, nhưng vẫn nghe lời bước tới đứng ở chỗ của lão đạo sĩ. Lúc này mặt trời đã lặn, chỉ còn lại chút ánh sáng le lói cuối chân trời. Từ chỗ này, Trương Nguyên Bảo thấy được cửa nhà mình nằm thẳng hàng với đường cái. Sau khi phụ thân hần có được một số bạc lớn từ trên trời rơi xuống, đã cố sửa hướng nhà để cửa lớn nằm thẳng với đường lớn luôn. Dưới ánh hoàng hôn, nhà tổ của hần trông có chút gì đó thê lương khó nói thành lời, nhưng ngoài ra, hần cũng không thấy có chỗ nào không đúng, bèn nhìn lão đạo sĩ với ánh mắt dò hỏi. Lão đạo sĩ

vuốt râu nói, “Người nhìn kết cấu của con đường và nhà người đi, chính là bố cục ‘mũi tên xuyên tim’, một mũi tên xuyên tim, không chết cũng tàn phế! Tồn tiền xây tai! Cả nhà người đâu bị lừa đá hết rồi hả?”

Lão đạo sĩ câu trước còn nghiêm túc, câu sau vừa nói ra, đã khiến Trương Nguyên Bảo muốn cầm cục gạch đập thẳng vào đầu lão. Lão đạo sĩ vòng qua người Trương Nguyên Bảo, lắc đầu một cái, rồi đi tới bên cạnh phụ thân hắn, kéo phụ thân hắn đi qua một hướng khác, chỉ về phía ngôi nhà, nói tiếp “Mời Trương lão xem thử nhìn từ hướng này nhà tổ của dòng họ Trương trông giống cái gì?”

Phụ thân Trương Nguyên Bảo còn chưa nhìn ra, thì mẫu thân hắn đã kinh sợ thốt lên, “Quan... quan tài?!” nói xong cũng lập tức tự đưa tay bịt kín miệng mình.

Lão đạo sĩ cười cười nói “Thật ra, tổ tiên nhà họ Trương rất thông minh! Thôn An Bình này là nơi phong thủy cực tốt, nhà tổ của dòng họ Trương lại là nơi linh khí thịnh nhất của thôn, quan tài quan tài, thăng quan phát tài, dẫn linh khí của toàn thôn vào trong quan tài của nhà họ Trương. Quả thật là cao tay!”

“Như vậy đồng nghĩa là nhà tổ của bọn ta có bố cục cực tốt!” Trương Nguyên Bảo nhanh trí hỏi lại.

“Tốt, tất nhiên là cực tốt!” Lão đạo sĩ cười ha ha, rồi trầm mặt nói “Bố cục tốt như vậy, lại bởi vì phụ thân người là một đồ tể, sát khí áp linh khí, khiến linh khí hao dần đi. Có đi đâu chỉ như vậy thôi thì không nói, quan trọng là....” Lão đạo sĩ quay đầu lại hỏi phụ thân Trương Nguyên Bảo “Trương lão đã từng sửa sang lại nhà tổ phải không? Có từng thấy cái quan tài nào mà phía trên lại có ống khói không? Quan tài không kín sẽ tiết ra tử khí, là khí của người chết, còn nhà tổ của nhà họ Trương lại tiết ra linh khí! Linh khí tan hết, âm khí sẽ chiếm chỗ..... Không có ai nói cho nhà các vị biết, mười mẫu đất này đã từng là chiến trường, thầy người ngổn ngang khắp đồng nên mới trở nên phì nhiêu như vậy sao?” Lão đạo sĩ nói xong, vẻ mặt càng thêm âm trầm.

Trương Nguyên Bảo bỗng thấy rợn cả người, nhưng vẫn mạnh miệng phản bác, “Theo lời đạo trưởng thì nhà họ Trương ta sớm đã bị âm khí khiến cho xúi xẻo đầy người, có sao những năm qua phụ thân ta vẫn có thể thuận lợi như vậy?”

“Thuận lợi?” Lão đạo sĩ cười nhạt nói, “Làm một đò tề, có sát khí trấn áp âm khí còn đỡ, đáng tiếc mấy năm nay phụ thân người ăn sung mặc sướng không giết heo nữa, sát khí cũng mất, đã bắt đầu vướng phải xúi xẻo. Nếu ba người không tin, thì cứ tiếp tục như vậy đi, năm tới lão đạo ta sẽ tới đây giúp ba người nhặt xác.”

Lão đạo sĩ nói xong lập tức bước đi ngay, mặc cho phụ thân Trương Nguyên Bảo giữ lại cách mấy cũng không chịu ở. Mẫu thân Trương Nguyên Bảo bèn la vói theo, “Đạo trưởng, ngài còn chưa nói cho bọn ta biết cách phá giải!”

Lão đạo sĩ phất phất tay, vẫn không quay đầu lại, chỉ nói vọng về, “Không có cách nào hết!”

Ba người dất dứ nhau trở về nhà. Phụ thân Trương Nguyên Bảo càng nghĩ càng sợ, cứ nhớ tới mình đang ở trong một cái quan tài là đã cảm thấy cả người không thoải mái. Mẫu thân Trương Nguyên Bảo thì lại luôn miệng trách lão đã tiện tay làm hư phong thủy tổ tiên để lại. Trương Nguyên Bảo thấy phụ mẫu sợ hãi như vậy, bèn khuyên hai người chớ để ý lời lão đạo sĩ, rồi đi đọc sách.

Nửa đêm hôm đó, mẫu thân Trương Nguyên Bảo ra nhà xí đi vệ sinh, bị một con mèo dọa sợ đến mức trượt chân rớt xuống hầm cầu, kêu gào hồi lâu Trương Nguyên Bảo và phụ thân hắn mới nghe thấy chạy lại kéo lên. Sau khi tỉnh hồn, câu đầu tiên mẫu thân Trương Nguyên Bảo nói chính là “Lão gia, chúng ta dọn khỏi đây ngay đi, nếu cứ tiếp tục ở lại đây, không biết sẽ mất mạng lúc nào đâu!”

Chuyện bán nhà tổ lập tức được đề ra vào ngày sáng hôm sau, thậm chí cả Trương Nguyên Bảo cũng không thể phản đối.

Giờ chỉ còn một trăm năm mươi lượng bạc g ồm cả đất đai, lương thực và nhà tổ, nhưng mấy ngày trôi qua vẫn không thấy ai tới mua.....

Dù không có người mua, ba người nhà họ Trương cũng không ở nổi trong nhà tổ nữa. Bởi vì gà trong nhà bắt đầu chết dần từng con một, không rõ nguyên nhân. Phụ thân Trương Nguyên Bảo sợ vỡ mật, thúc dục cả nhà nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chuyển đi. Vừa lúc gần tới kì thi Hương, ba người bàn bạc quyết định sẽ tới Kiến Châu nương tựa nhà thân thích, cho Trương Nguyên Bảo ở đó chờ thi luôn.

Trước khi nhà họ Trương lên đường một ngày, rốt cuộc cũng có người chịu mua, là một người ở thôn khác tới. Người kia vừa mở miệng đã đòi hạ giá xuống còn một trăm hai mươi lượng. Phụ thân Trương Nguyên Bảo dù có tiếc tiền tới mức nào cũng không thể không bán đi.

Hai ngày sau, phú thương tới từ Kiến Châu, mấy người tới xem đất gặp chuyện không may và người thôn khác đã mua gia sản nhà họ Trương đầu t ết t ụ đông đủ lại trấn Trường Bình. Sau đó, mỗi người c ần một xâu tiền, vui vui về về tán đi.

Phạm Trường An ng ồi trong quán, nhàn nhã uống trà. Đỗ Thu Nương thì chống cằm nhìn hắn với ánh mắt không thể tin, h ồi lâu sau hỏi, “Trường An, chàng có thể nói cho ta biết, chàng làm cách nào mà mua chuộc được lão đạo sĩ tính tình kỳ lạ kia không?”

Rất lâu sau đó, Đỗ Thu Nương mới biết được nguyên nhân. Thì ra là, một năm kia, lão Tôn đã suýt nữa chết vì đói trên đường từ kinh thành đến thôn An Bình may nhờ Phạm lão phu nhân cho một cái bánh mì lớn ăn c ần hơi mới giữ được mạng. Sau đó, lão tôn ở lại trong ngôi miếu rách nát trên núi Ngưu Đ ầu làm đạo sĩ, dựa vào tài xem phong thủy mới dần có chút tiếng tăm được người dân tôn xưng là đạo trưởng. Lão đạo sĩ là người biết ơn, vẫn một lòng mong có ngày báo đáp ơn cứu mạng năm đó của Phạm lão phu nhân. Lần này Phạm Trường An tìm đến nhờ giúp một phen, lão đã lập tức đồng ý không chút do dự, chẳng những vậy còn làm rất tốt.

Khi Đỗ Thu Nương và lão đạo sĩ đã thân quen, lão đạo sĩ còn nghiêm túc nói cho nàng biết, trừ ngày sinh tháng đẻ của mẫu thân Trương Nguyên

Bảo là do nàng nói cho lão biết, thì những đi ều khác lão nói đi ều là sự thật, phong thủy của nhà họ Trương vô cùng xấu, là một bố cục ‘đoạn tử tuyệt tôn’, vả lại vận mệnh của Trương Nguyên Bảo cũng sẽ thay đổi rất nhanh chóng. Nàng bỗng liên tưởng tới đời trước nàng đã chém chết Trương Nguyên Bảo, nhà họ Trương cũng dứt người kế tục hương khói. Lúc đó, nàng đã nghĩ th ần, chẳng lẽ lão đạo sĩ có tài thật?

Còn lúc này, Phạm Trường An không hề tâm tư để ý xem Đỗ Thu Nương đang hỏi cái gì, chỉ lo quơ quơ túi tiền đã xẹp lép của h ắn trước mặt nàng, ầm ức nói “Thu Nương..... nàng cho ta mấy đi ồng bỏ vào đi!”

“Chàng thật là.....” Đỗ Thu Nương tận mắt nhìn năm đi ồng tiền cuối cùng bị Phạm Trường An cần đi mua bánh nướng và kẹo mạch nha, thì chỉ biết sờ túi tiền cũng đã trống rỗng của mình mà khóc th ần: có thể nói nàng đã trở thành một bà địa chủ nghèo nhất từ trước tới nay!

Nhưng chẳng mấy chốc, Đỗ Thu Nương đã cân bằng lại, kệ đi, dù không có tiền trong túi, thì nàng vẫn mang tiếng là bà địa chủ!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 28

Tất nhiên Đỗ Thu Nương chẳng muốn ở nhà tổ của nhà họ Trương, nhưng lúa trên đồng thì chắc chắn phải thu. Nàng và Phạm Trường An bàn bạc xong, quyết định bán thêm một gốc Nhân sâm nữa, được một trăm hai mươi lượng bạc, chỉ giữ lại một ít để mướn người trong thôn giúp đỡ thu hoạch lúa, còn lại cất kỹ để dành. Thu hoạch xong xuôi hết tổng cộng không dưới một trăm hộc gạo, chỉ riêng số này không đã kiếm được bảy mươi lượng bạc. Suốt một khoảng thời gian nàng phải bận rộn không ngừng lo coi sóc việc gặt lúa, rồi lại gieo lúa, tuy vất vả nhưng có bạc nên rất vui.

Có một ngày, Đỗ Thu Nương bỗng xuất hiện tại đất nhà họ Trương với tư cách là chủ thì cả thôn An Bình đều chấn động. Ai cũng biết nhà họ Trương bán đất, nhưng mọi người đều nghĩ nhà họ đã bán cho người ngoài thôn, không ngờ lại là phu thê Phạm Trường An. Bây giờ, nhà giàu nhất thôn này nhà Phạm gốc tử! Nhìn cái nhà rách nát của hân, ai có thể nghĩ hân lại giàu như vậy chứ?

Nữ nhân trong thôn lúc tụ tập bên bờ sông giặt y phục luôn thích nói chuyện phiếm, bàn về việc này việc kia trong thôn. diễgn.đàn/lê,qupf]ý;đôn Hôm nay, có một tiểu nha đầu nói với giọng ghen tỵ, “Bây giờ Đỗ Thu Nương trông rất là sang trọng, người xem bộ đồ trên người nàng ta kìa! Gấm thêu hoa là thứ ai cũng có thể mặc hay sao?”

Đỗ Thu Nương sờ sờ bộ váy bằng gấm màu xanh dương nhạt với hoa văn bướm trắng vờn mây của mình, ngẩng đầu uốn ngực đi trên đường: đây là chuyện giúp Trường An tăng thêm thể diện, nàng phải làm cho đầy đủ, xem còn ai dám nói Trường An vô dụng!

Hôm bán gạo xong, Đỗ Thu Nương lập tức kéo Phạm Trường An liền ngang đi vào Cẩm Tú Các, mua luôn hai bộ ngày trước hắn đã mua cho nàng, không cần lựa cái khác, lại đặt may cho hắn hai bộ y phục thật tốt. Hắn như một cái giá treo đồ, mặc gì cũng cực kỳ tuấn tú.

Tới nhà nhạc phụ, Phạm Trường An thấy Đỗ Ngân Bảo đang cầm nhánh cây luyện chữ trên đất bên ngoài chòm hồng bên cạnh, nhỏ giọng giảng cho Đỗ Ngân Bảo cái gì đó. Đỗ Ngân Bảo thấy thú vị, vênh hai tai lên tập trung nghe tỷ phụ nói.

Đỗ Thu Nương vén rèm cửa sổ lên, nhìn thấy cảnh này, lòng bỗng xuất hiện sự vui mừng khó nói thành lời. Đỗ lão hán đột nhiên đến bên cạnh nàng, ho khan hai tiếng gây sự chú ý rồi hỏi “Vụ nhà họ Trương kia là sao?”

Đỗ Thu Nương trả lời, “Người mua đất nhà họ Trương đột nhiên không muốn mua nữa, bọn con bên quyết định bán Nhân sâm lấy tiền mua đất.”

“Ta thấy tiểu tử nhà họ Trương kia cũng không phải dạng dễ đối phó, nếu hắn biết chúng ta mua nhà của hắn, không chừng lại tìm cách gây chuyện gì nữa!” Đỗ lão hán từng trải nên suy nghĩ cũng sâu sắc hơn nhiều, thấy nữ nhi có tiền, đi đâu đâu tiên là nghĩ đến những cái khổ của việc có tiền.

“Nữ nhi dùng bạc trắng để mua, có khế đất đai hoàng đầy đủ, hắn có thể làm gì? Cũng chẳng phải nữ nhi buộc hắn bán!” Đỗ Thu Nương nói xong bên cạnh hai bộ y phục ướm ướm lên người Đỗ lão hán, nói tiếp, “Phụ thân mặc hai bộ này rất hợp, đây là do tướng công tự tay chọn cho phụ thân đó!”

Đỗ Thu Nương thấy Đỗ lão hán hơi cau mày, bên nói, “Phụ thân, tướng công là người biết lo nghĩ cho tương lai, mọi chuyện đều có chàng tính, phụ thân cứ yên tâm đi!”

“Cô gia nhà ta đúng là không phải tên ngốc như mọi người vẫn nói!” Đỗ lão hán lầm bầm, lại dặn dò Đỗ Thu Nương, “Người cũng đừng thấy người ta hiền lành mà cứ bắt nạt miết!”

Đỗ Thu Nương nhớ tới mấy tối trước Phạm Trường An cứ ra cày cấy, lòng thầm nói không biết là ai bắt nạt ai, nhưng vẫn đáp, “Dạ.”

Chỉ mấy ngày nữa Phạm Trường An sẽ đi thi, vốn Đỗ Thu Nương muốn hắt đi chung với mấy thư sinh trong học đường cho có hội, còn nàng ở nhà chờ hắt về. Nhưng khoảng thời gian này hai người đang trong gian đoạn ngọt ngào như mật thêm đường, hắt không nỡ bỏ nàng lại một mình, cứ tới tối là lại kéo nàng ‘đùa giỡn lưu manh’ mấy lần, ỉ ôi năn nỉ nàng phải đi với hắt, riết nàng cũng xuôi theo.

Lúc này hai người mới về để nhờ Đỗ lão hán giúp coi ngó nhà cửa một đoạn thời gian. Đỗ Thu Nương vừa nói ra ý tưởng, Đỗ lão hán đã lập tức đáp ứng, còn dặn dò “Đậu được Cử nhân hay không không quan trọng, quan trọng là ra đường thì phải luôn chú ý an toàn!”

Đỗ lão hán là dân quê chất phác, không xem trọng công danh gì đó lắm, chỉ nghĩ có thể đủ ăn đủ mặc và sống yên ổn là tốt nhất, nay thấy cuộc sống của nữ nhi và nữ tể ngày càng đầy đủ, cũng chỉ mong cứ tiếp tục như vậy tới hết đời. Nam nhân một khi có công danh sẽ trở nên xấu lắm, lão không muốn nữ tể đậu Cử nhân gì đó xong lại sinh thói nuôi mấy phòng tiểu thiếp khiến nữ nhi ngọt ngào.

Ngày Phạm Trường An lên đường, sáng sớm Đỗ lão hán đã đi qua tiễn, vẫn luôn trầm mặc cho tới khi ra tới cổng thôn. Lúc này, Phạm Trường An đột nhiên quỳ xuống dập đầu ba cái, cũng không hứa hẹn gì nhưng Đỗ lão hán gật đầu hiểu hết. Nữ tể của lão không giỏi ăn nói, nhưng đã lấy hành động thực tế để trấn an lão.

Đỗ lão hán nhìn nữ nhi nữ tể đi xa rồi, mới lén lau khóe mắt, tự lẩm bẩm “Của nợ này..... tuy tìm một tên gốc, nhưng rốt cuộc là một nam nhân tốt.”

Đỗ Nhược Lan nghe thấy bèn cười nói “Phụ thân, giờ đại tỷ không phải là của nợ nữa rồi! Đại tỷ đã là người có tiền nhất thôn An Bình ta, tương lai có lẽ còn là nương tử của Cử nhân đó!”

Đỗ lão hán nhìn theo chiếc xe ngựa đã biến thành một điểm đen đàng xa, cười nói “Nếu nữ tể của ta thật có thể thành Cử nhân, ta sẽ là nhạc phụ của Cử nhân, cũng nằm trong nhóm người ăn trên ng ẫ trước của thôn An Bình này..... Được vậy cũng là nhờ tổ tiên phù hộ!”

Phố đông thành Kiến Châu, Đại Tề

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương ng ẫ trên xe ngựa xóc nảy năm sáu ngày, rốt cuộc cũng tới được đất Kiến Châu. Nàng vén rèm xe lên ngắm cảnh phố phường bên ngoài, càng ngắm hai mắt càng phát sáng.

“Trường An, Trường An, chàng xem ngoài đường kia, thật là náo nhiệt!” Đỗ Thu Nương lay mạnh Phạm Trường An nói. Phạm Trường An đang nằm bẹp trên xe, chỉ ừ một tiếng đáp lại cho có lệ, r ẫ ngủ tiếp.

“Còn ngủ à?” Đỗ Thu Nương nhú mày lắm bầm. Từ lúc hai người lên đường, trừ khi ăn cơm và vệ sinh cá nhân, thời gian còn lại Phạm Trường An đầu ngủ, đi thi mà hấn lại chẳng đem theo một quyển sách nào để ôn tập. Thái độ như vậy khiến nàng cực kỳ hoài nghi chuyến này hấn tới để thi thử cho biết thôi chứ không hề có quyết tâm muốn đậu.

“Từ khi lên xe ngựa thì bỗng nhiên hóa thành heo lười....” Đỗ Thu Nương duỗi tay véo tai Phạm Trường An. Hấn bị đau, rên lên một tiếng r ẫ nói, “Sao nữa vậy.....”

Phạm Trường An th ần nghĩ phải khiến Đỗ Thu Nương từ bỏ cái tật xấu cứ hề không vừa ý chuyện gì là lại néo lỗ tai hấn của mới được.

“Chàng xem, phố phường nhộn nhịp không kia!” Đỗ Thu Nương cười nói, “Chúng ta sắp tới nơi r ẫ!”

Tính ra Phạm lão phu nhân rời đi cũng đã hai tháng. Trong khoảng thời gian đó, Lâm Nguyên Tu có cho người gửi đến về một phong thư, báo đại phu có thể chữa bệnh của lão thái thái đang ở kinh thành, nên hai người phải đến đó. Lão thái thái biết Phạm Trường An muốn đi thi, bèn dặn Lâm Nguyên Tu sắp xếp ổn thỏa chỗ ở cho nàng và hấn trước.

diễn ln.đàn/lê,qduý,đouqbl n Vì vậy lúc này hai người chỉ cần đi tới địa chỉ Lâm Nguyên Tu đã gửi là được.

Phạm Trường An nhìn cảnh đường phố thành Kiến Châu, nháy mắt tim bỗng đập mạnh và loạn nhịp, hồi lâu mới nói, “Ừ, chỗ này là phố đông, nơi phồn hoa nhất, của thành Kiến Châu đó!” Nói xong, hắn hô ngừng xe, nhảy xuống.

Đỗ Thu Nương nhìn theo thì thấy Phạm Trường An chạy tới một gian hàng ven đường mua đồ, khi trở về, trên tay có thêm một cái túi thơm mùi hoa sơn trà và một bọc bánh đường trắng. Hắn vừa đưa cho nàng vừa nói, “Đây là nơi bán bánh đường trắng ngon nhất Kiến Châu đó, nàng nếm thử đi!”

Đỗ Thu Nương toét miệng cười, cắn thử một miếng, mùi thơm nồng của bánh quăn quanh đầu lưỡi, rất ngon.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 28+2

Đỗ Thu Nương luôn quan niệm, nữ nhân thông minh phải biết được lúc nào nên im lặng lúc nào nên hỏi tới. Nàng thấy rất rõ vẻ muốn nói lại thôi của Phạm lão phu nhân và Phạm Trường An về Kiến Châu, vì vậy hai người không nói, nàng cũng không hỏi. Nàng tin một ngày nào đó, khi hẳn muốn hẳn sẽ tự nói cho nàng biết.

“Chàng cũng ăn một miếng đi!” Đỗ Thu Nương cười đưa miếng bánh đã ăn dở tới bên miệng Phạm Trường An. Hắn cũng không đẩy, cắn một cái. Hai người nhìn nhau cười ngu.

Bỗng nhiên có một người đi ngang qua, “A!” một tiếng, sau đó lui lại mấy bước, cười nói “Trường An! Phạm tiểu tử! Hai người tới rồi à!”

Đỗ Thu Nương thấy là Lý Nhiên, cũng vui mừng chào lại. Lý Nhiên thấy trên xe ngựa có nhiều đồ, lập tức đề nghị giúp dọn một tay, rồi leo lên xe ngựa về chỗ của Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương luôn.

Căn phòng Phạm lão phu nhân thuê sẵn cho hai người nằm trong một con hẻm nhỏ cực kỳ yên tĩnh. Lý Nhiên giúp vác đồ trên xe ngựa vào phòng. Đỗ Thu Nương bèn làm chủ, mua mấy món ngon về cảm ơn hắn. Lúc đi, Lý Nhiên để lại địa chỉ chỗ mình ở, nói khi nào Phạm Trường An rảnh thì tới tìm hắn nói chuyện chơi.

Phạm Trường An luôn miệng đồng ý, nhưng mãi sau vẫn không đi được, bởi vì từ hôm sau, có lẽ vì không quen khí hậu ở Kiến Châu nên Đỗ Thu Nương đột nhiên bị bệnh. Nàng sốt cực cao, lại nói sảng liên tục, khiến hắn vô cùng lo lắng, ngày đêm canh giữ bên giường. Qua mấy ngày

nàng mới bắt đầu hạ sốt, khi tỉnh lại, càng sai hẵn như gã sai vặt, không cho nghỉ ngơi dù chỉ một khắc.

Lúc này, Đỗ Thu Nương đang mền yếu tựa vào ngực Phạm Trường An, vừa hút nước mũi vừa nói, “Phạm Trường An, nếu như ta chết rồi, chàng cũng không được cưới nữ nhân khác, nếu không ta thành quỷ cũng sẽ tới tìm tới thiến chàng!”

“Được, không cưới người khác!” Phạm Trường An ôm Đỗ Thu Nương nhìn trời, thẩn nghĩ, một Đỗ Thu Nương đã khiến hẵn một gần mất nửa cái mạng rồi, thật sự không muốn cưới thêm một người nào khác về để hầy hạ nữa! Nữ nhân, thật sự rất đáng sợ!

“Hừ! Chàng mong ta chết lắm đúng không? Chưa gì đã nghĩ tới chuyện sau khi ta chết sẽ không cưới người khác rồi!” Đỗ Thu Nương vừa nói vừa hung hăng nhéo eo Phạm Trường An. Phạm Trường An cực kỳ đau, nước mắt lả chả nhìn Đỗ Thu Nương nói, “Nương tử, nàng thật vô lý!”

Trong khoảng thời gian đó, Lý Nhiên có tới một lần, thấy tình trạng ‘bi thảm’ của Phạm Trường An, thì rất đồng tình, kéo hẵn qua một bên ‘truyền chiêu’ cho, “Trường An à, huynh như vậy không được! Nữ nhân bị bệnh là luôn cố tình gây sự! Ta chỉ cho huynh một chiêu cực kỳ hiệu quả này, bảo đảm trăm lần không sai lần nào! Tẩu tử có nói gì, hỏi gì, huynh chỉ cần đáp ‘Ừ, đầu nghe nàng!’ là được!”

Vì vậy, những lần sau, mỗi khi Đỗ Thu Nương lại nói về việc cưới người mới, Phạm Trường An đều đáp theo bản năng, “Ừ, đầu nghe nàng!” trăm lần đầu linh.

Cho đến một lần, Đỗ Thu Nương hỏi, “Trường An, chàng chê ta phiền đúng không?” Phạm Trường An quen miệng, nói theo bản năng không kịp suy nghĩ, “Ừ, đầu nghe nàng!”

Đỗ Thu Nương nghe xong, dùng dùng nổi giận, đá Phạm Trường An văng xuống giường ngay nửa đêm. Phạm Trường An khoác áo đơn đứng trong sân ngắm trăng sáng, thẩn than, dù nam tử có thông minh cách mấy,

thì cũng không thể nào hiểu hết nữ nhân! Lòng dạ nữ nhân ngàn biến vạn hóa, quả thật khó lường!

Trong phòng, Đỗ Thu Nương nhìn ra sân thông qua cửa sổ, thẫn thờ nghĩ: cuối cùng cũng đến ngày thi rồi. đi đến nhà/đàn/lê, quý; đôn m Nàng nghe nói, trước ngày thi các thí sinh hay tụ tập lại bàn luận này nọ, có khi còn dặt nhau đi dạo thanh lâu chơi đùa kỹ nữ gì đó. Phạm Trường An là một tên ngốc, không chừng sẽ bị người lừa dẫn đi, nữ nhân ng ồi trên đùi hắn, hắn lại không dám đẩy ra thì làm sao? Chỉ có cách bắt hắn ở nhà bận rộn xoay quanh mới không tụ tập học xấu thôi! Thực tế, nàng biết rõ hắn rất ưu tú, ai tiếp xúc lâu với hắn đâu sẽ bị hắn hấp dẫn, vì vậy, nàng không muốn mạo hiểm đi thử.

Chớp mắt đã đến ngày thi Hương.

Đỗ Thu Nương đã sớm chuẩn bị đầy đủ một bọc hành lý thật to cho Phạm Trường An mang theo. Thi Hương chia làm ba h ồi, một h ồi thi ba ngày, trước ba ngày cuối không thể rời khỏi trường thi, phải ở riết trong lều được phân, ăn uống ngủ nghỉ gì cũng trong đó, có thể nói là cực kỳ khảo nghiệm cả về thể xác lẫn tinh thần của thí sinh.

Đời trước, Đỗ Thu Nương cũng chuẩn bị hành lý cho Trương Nguyên Bảo, lúc về hắn cứ trách nàng mãi vì đã không chuẩn bị đầy đủ, hại hắn không thể an tâm thi cử mới không đậu Giải Nguyên. Lần này, nàng rút kinh nghiệm, kiểm tra kỹ càng, chuẩn bị giấy, bút mực, chăn, bàn, n ỉ niêu, chén, muỗng, đũa, mì khô, đồ ăn vặt các thứ đủ hết, nói chung những thứ có thể mang theo thì đều nhét vào trong bọc hết, lại đưa riêng cho Phạm Trường An vài miếng bạc lẻ để cho bọn sai dịch trong trường thi. Nàng hi vọng hắn có thể an tâm làm bài thi, không phải bận tâm bất cứ điều gì.

Lúc Đỗ Thu Nương tiễn Phạm Trường An đến cổng trường thi thì đã có rất nhiều thí sinh đang đứng. Lý Nhiên thấy hai người, vội vàng tiến lên chào hỏi, bên cạnh hắn có một gã sai vặt công cái giỏ cũng không nhỏ hơn Phạm Trường An là bao.

“Trường An huynh thật có phúc! Được tâu tử tự mình đưa đến tận nơi luôn!” Lý Nhiên cười nói. Bình thường đâu là thư đ ồng hoặc nam nhân

trong nhà đưa thí sinh đi thi, chỉ có Đỗ Thu Nương là nữ, nên rất nổi bật trong đám đông.

Cửa trường thi chưa mở, vì vậy các thí sinh đều tụm năm tụm ba thành từng nhóm nói chuyện phiếm.

Đỗ Thu Nương lướt mắt qua nhóm thí sinh đông nhất, chợt nghe Lý Nhiên bật cười nói, “Quả là không phải oan gia không đụng đầu! Ở đây cũng có thể gặp hần!”

“Ai vậy?” Phạm Trường An đang vừa hỏi xong thì qua khe hở của đám người vừa lúc thấy được Trương Nguyên Bảo đang đứng ở giữa, một đám thí sinh vây quanh hần đây về lấy lòng.

“Trương Nguyên Bảo quả là may mắn! Đến Kiến Châu nương nhờ nhà cữu mẫu, bắt quàng làm họ với mấy người có danh vọng ở đây, nên chỉ trong một tháng đã có lui tới với quan lại quyền quý vùng này. Hình như quan chủ khảo Triệu Tấn cũng rất coi trọng hần.”

Chẳng trách lúc này trên mặt hần mơ hồ có vẻ đắc ý, cao ngạo thì ra là lại tìm được núi dựa khá to. Đỗ Thu Nương cau mày, thầm nghĩ, Trương Nguyên Bảo đúng là dai như giân, dù giết thế nào cũng không chết hần.

Lúc này, cửa trường thi được mở ra. Đỗ Thu Nương vỗ vỗ tay Phạm Trường An dặn dò, “Ở trong đó chú ý ăn uống cho đầy đủ, với lại nhớ đừng tiếc bạc.”

“Ừ.....” Phạm Trường An nắm chặt tay Đỗ Thu Nương, lưu luyến không rời, nhưng đã bị Lý Nhiên kéo đi, “Chúng ta nhanh vào đi thôi! Thi xong là có thể thấy tàu tử rỗi!”.

Đỗ Thu Nương thấy hai người đã sắp bước vào cổng trường thi, đang muốn quay đầu đi về thì thấy Trương Nguyên Bảo đã đứng trước mặt nàng lúc nào không hay. điể.'n.đầ;n.lê,qu/ý,đôn Hần hơi cúi đầu, miệt thị một câu, “Đỗ Thu Nương, người cảm thấy đờbỏ đi đó có thể đậu Cử nhân?” Dứt lời, hần cũng chẳng quan tâm phản ứng của nàng, nghênh ngang bước vào trường thi.

Đỗ Thu Nương hừ một tiếng, nhấc chân định đi, bỗng đầu nàng như nứt ra một kẽ hở, một luồng sấm sét bổ xuống, quan chủ khảo là Triệu Tấn?!

Triệu Tấn!!

Triệu Tấn!!!

Nháy mắt, trong đầu nàng bỗng tràn ngập kí ức về con người này.

Đỗ Thu Nương cắn môi nghĩ thầm: nếu mọi chuyện không giống như nàng lo sợ, Trường An bỏ thi lần này, phải chờ ba năm sau mới có một cuộc thi nữa. Nhưng nếu mọi chuyện đúng như đời trước mà Trường An lại đi thi, thì tương lai của chàng không biết sẽ thế nào.....

Một bên là chờ thêm ba năm, một bên là tương lai mờ mịt không rõ.

Phạm Trường An đã sắp bước qua cánh cổng kia.

Đỗ Thu Nương cắn môi, nhanh chóng quyết định.

Mặc kệ, cứ để Trường An tự chọn đi!

Đỗ Thu Nương hô thật to, “Trường An!”

Trong khoảnh khắc Phạm Trường An xoay người, Đỗ Thu Nương nhìn mặt đất, liều mình nghiêng người một cái, ngã xuống đất, ngất đi.....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 29

Trước cửa trường thi đang rất nhộn nháo, nhưng tiếng hô của Đỗ Thu Nương quá to đã khiến cả đám người đầu quay đầu nhìn lại.

Phạm Trường An vội vàng chạy ngược trở về bên cạnh Đỗ Thu Nương, lo lắng kêu “Thu Nương, Thu Nương nàng sao vậy?”

Đỗ Thu Nương không dám thở mạnh, kìềm chế hô hấp, chỉ biết khóc thầm: chọn chỗ ngã không đúng, vừa lúc có một cục đá nhỏ nằm đó, đập ngay đầu gối, đau chết nàng rồi! Nhưng nàng đã không còn thời gian để chọn chỗ, phải lập tức hành động, có thể kéo dài thời gian được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu thôi.

Thật ra, nàng đang đánh cuộc!

Đời này, nhiều việc đã diễn tiến không giống đời trước, nhưng cái tên Triệu Tấn này nàng lại nhớ rất rõ ràng. Trong ký ức của nàng, quan chủ khảo lần này không phải Triệu Tấn, và đây cũng là kì thi Trương Nguyên Bảo thuận lợi đậu Cử nhân. Năm sau triều đình lại mở ân khoa, quan chủ khảo vùng Kiến Châu mới là Triệu Tấn. Nàng nhớ rõ cái tên này là vì năm đó, Kiến Châu lộ ra một án gian lận trong kì thi với quy mô lớn nhất từ trước tới nay, quan chủ khảo Triệu Tấn và mấy giám khảo còn lại công khai nhận hối lộ, trong đám thí sinh thi đậu có mấy người vốn học hành rất tệ, khiến nhiều thí sinh không phục làm ầm ĩ lên mới lộ chuyện ra.

Ở Đại Tề, nếu có gian lận trong thi cử, nhẹ thì bị hủy bỏ tư cách tham dự khoa cử mãi mãi, hơn nữa tôn tử ba đời tiếp theo cũng không được tham gia; nặng thì giao cho Hình bộ xử lý, thậm chí có thể sẽ bị giam cầm cả đời.

Án gian lận năm đó liên lụy rất rộng. Thánh thượng tức giận, hạ lệnh nghiêm khắc trừng trị những người liên quan. Cuối cùng, Triệu Tấn và mấy giám khảo khác đều bị xử trảm, hơn một trăm người dính líu cũng bị tịch thu gia sản, đày đi biên ải các kiêu. Trong số các thí sinh thi đậu của Kiến Châu, người vô cớ bị chết mà chẳng biết tại sao chết càng không phải số ít.

Khoảng thời gian đó, mỗi ngày Trương Nguyên Bảo đều lẩm nhẩm bên tai nàng, nói hần may mắn không có tham gia lần thi này, nếu không nàng đã thành quả phụ mất rồi.

Đời trước Trương Nguyên Bảo may mắn, nhưng đời này, tận mắt nhìn thấy Phạm Trường An có thể sẽ phải gặp chuyện liên quan tới mạng sống, sao nàng có thể không lo lắng?

Đỗ Thu Nương vừa rùng mình, Phạm Trường An đã lập tức ôm nàng đi tới bên đường, tự hỏi “Hay là trận cảm lạnh vừa rồi còn chưa dứt? Đang yên đang lành sau lại ngất đi?”

Đỗ Thu Nương vờ như không nghe thấy, vẫn nhắm mắt, kêu một tiếng thê thảm, “Tướng công, thiếp khó chịu quá...”

Thời gian thí sinh vào trường thi tất nhiên đã được quy định rõ ràng, tới canh giờ quy định, sẽ phải đóng cổng. Lý Nhiên thấy mọi người đã vào hết rồi, bèn kêu to “Trường An, sắp đóng cổng rồi, huynh mau tới đây đi!”

Phạm Trường An do dự, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy dọc theo hai bên thái dương của hắn. dĩ nhiên/lê,q;uý,đô;n Nếu lúc này hắn đi vào, ai sẽ lo cho Thu Nương? Hắn không thể để nàng một mình được. Nhưng nếu hắn không vào, lời hứa sẽ đậu Cử nhân với nàng làm sao thành hiện thực?

Những người khác đã lần lượt vào hết, gã sai vặt nhà Lý Nhiên cũng thúc hắn đi vào. Lý Nhiên lại vội chạy tới bên cạnh Phạm Trường An nói “Trường An, huynh mau vào trường thi với ta đi! Cứ để tàu tử cho gã sai vặt nhà ta chăm sóc, sẽ không có chuyện gì đâu! Cổng sắp đóng rồi, bây

giờ không vào thì ba năm nữa mới được vào lại, nếu sau này tàu tử biết huynh vì tàu tử mới không đi thi thì sẽ cần rút biết bao nhiêu?”

Phạm Trường An thấy lời Lý Nhiên cũng có lý, đã hơi dao động. Đỗ Thu Nương thàn than: không ổn, lập tức quơ quàng bắt lấy ống tay áo của Phạm Trường An, rên, “Tướng công, thiếp khó chịu quá, thiếp muốn uống nước....”

Phạm Trường An nghe vậy càng do dự hơn. Cuối cùng, hần lắc đầu nói với Lý Nhiên, “Nương tử ta đang khó chịu trong người, ta phải mang nàng về nghỉ ngơi. Lý huynh mau vào trong đi!”

Lý Nhiên mắng nhỏ một tiếng “Người đứng là tên ngốc!” rồi lập tức chạy ngược về phía cổng trường thi. Lúc này cổng trường thi đang chậm rãi đóng lại ngay trước mặt hần. Khi hần tới nơi thì nó đã hoàn toàn khép chặt. Hần muốn đi vào, nhưng tất nhiên, thị vệ canh cửa nhất quyết không cho.

“Khốn kiếp!” Lý Nhiên nhổ một ngụm nước bọt mắng. Gã sai vặt nhìn mặt như trái khố qua than thở, “Công tử, nô tài biết ăn nói với lão gia thế nào đây?”

“Dù sao phụ thân cũng biết ta không có khả năng thi đậu, cứ coi như tới Kiến Châu chơi mấy ngày cho mở mang tầm mắt đi!” Lý Nhiên lại nhổ một ngụm nước bọt nữa cho bỏ tức, rồi đi tới bên cạnh Phạm Trường An nói “Huynh xem, lần này thì huynh là thằng ngu, còn ta là thằng điên! Đầu không đi vào!”

“Thật xin lỗi!” Phạm Trường An áy náy nói. Lý Nhiên lại không hề để tâm, đáp, “Không sao, dù sao phụ thân ta cũng không trông mong ta có thể thi đậu lần này. Giờ mau đưa tàu tử về nhà hứa bệnh mới là việc quan trọng nhất!”

Lý Nhiên nói xong, nhìn Đỗ Thu Nương đang tựa vào ngực Phạm Trường An, hai mắt nhắm nghiền, nhưng lông mi vẫn nhẹ nhàng lay động, hình như vẫn chuyển động con người. Hần thàn than: nữ nhân quả nhiên đều là ‘họa thủy’, ngọn nguồn của tai họa, mà nam nhân yêu phải nữ nhân

‘họa thủy’ lại càng xui xẻo hơn! Có đi ầu, hấn vẫn có chút hăm mộ hai người trước mắt này, ít ra người ta có đôi có cặp, còn hấn vẫn cô đơn một mình.

Phạm Trường An đưa Đỗ Thu Nương về nhà, sắp xếp ổn thỏa cho nàng xong, định đi mời đại phu tới khám thì Lý Nhiên đã nhanh nhẹn kêu gã sai vặt nhà hấn đi trước. Phạm Trường An lại không ngừng bận rộn nào vào bếp nấu chè đậu đỏ, nào bưng nước nóng lau người cho nàng, vội tới vội lui khiến Lý Nhiên đang ngỡ ỡ thành thói trong sân phải lắc đầu cảm thán Phạm Trường An đúng là nô lệ của thê tử.

Trong phòng, Đỗ Thu Nương chậm rãi mở mắt ra. Nàng vốn chỉ đánh cuộc tương lai của Trường An, không ngờ lại kéo theo cả Lý Nhiên. Là ngoài ý muốn, hay cũng là ý trời?

Sau khi Phạm Trường An vào cửa, Đỗ Thu Nương lập tức nhìn hấn chăm chăm, h ồi lâu mới nói “Trường An, ta hại chàng không thể tham gia cuộc thi...”

Phạm Trường An dịu dàng vuốt tóc Đỗ Thu Nương, cười nói “Ta mới phải là người có lỗi đây này, không dự thi, không đậu Cử nhân, nàng bỏ ta thì sao?”

“Không sợ, năm sau sẽ có cơ hội!” Đỗ Thu Nương buột miệng nói, rồi tiếp “Ta vẫn muốn làm nương tử của một Cử nhân!”

Thi Hương dài tận chín ngày, Phạm Trường An và Lý Nhiên không đi thi bỗng nhiên lại có quá nhiều thời gian rảnh. Đỗ Thu Nương vì áy náy với Lý Nhiên, mấy ngày nay thường mời hấn tới nhà ăn cơm với phu thê hai người.

Dĩ nhiên, Lý Nhiên sẽ không để bản thân nằm không mọc mốc, bận dẫn Phạm Trường An đi dạo khắp nơi, lấy lý do là để mở mang tầm mắt.

Ba người quyết định chờ cuộc thi kết thúc, mới đúng hạn về nhà giống những người khác để ai hỏi thì nói có đi thi cho hợp lý.

Đến ngày thi xong, trong Túy Tiên Lâu, quán rượu lớn nhất Kiến Châu, có rất nhiều thư sinh tụ tập. Đúng lúc Lý Nhiên cũng mời Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương đến đây, coi như ăn một bữa cho biết quán ăn ở thành lớn là như thế nào. Đỗ Thu Nương không đi, với lý do Phạm Trường An đi một mình là được rồi, nàng kè kè bên cạnh lại cho kẻ khác có cơ cười nhạo hần. Nàng không muốn hần bị mọi người xem thường, càng hi vọng thừa dịp hần rảnh nên đây đi đó khắp thành cho biết với người ta.

Phạm Trường An khuyên mấy lần, thấy Đỗ Thu Nương quả thật không muốn đi thì đành thôi.

Lý Nhiên và Phạm Trường An vừa bước vào Túy Tiên Lâu đã bị một đám người xung quanh ãng loạt nhìn sang.

Ngày đó, có rất nhiều thư sinh tận mắt thấy quá trình không vào trường thi của Phạm Trường An, phần lớn đều nghĩ Phạm Trường An đúng là kẻ ngu, vì một nữ nhân mà bỏ lỡ tương lai, càng cười Lý Nhiên mù quáng giúp người thành ra hại mình. Quan trọng hơn là, hai kẻ đáng lẽ phải cảm thấy khỗ sở nhất thế gian này lại vẫn rất thần nhiên sung sướng, khiến bọn họ không thể chấp nhận được.

Phạm Trường An không sao, còn Lý Nhiên lại bị người ác ý bắt chân một cái, chúi ãu về phía trước, xui thay trước mặt Lý Nhiên lại là Triệu Kiếm Nhận và Trương Nguyên Bảo.

Lý Nhiên miễn cưỡng ổn định thân thể, nhìn tên lưu manh Triệu Kiếm Nhận, tức cãnh hông nhưng không biết phải làm sao. diẽn.đầun/lê,quý,đưpcôn Triệu Kiếm Nhận bày đặt ra vẻ nho nhã hớp một ngụm trà, châm biếm “Ai không chơi lại đi chơi với một kẻ ngu! Lý Nhiên, có phải ngươi cũng là một thằng ngu giống hần không?”

Lý Nhiên bật cười, không quan tâm Triệu Kiếm Nhận, trực tiếp nhìn Trương Nguyên Bảo, châm chọc, “Trương Nguyên Bảo, Phạm Trường An không đi thi, có phải ngươi nghĩ mình đã nắm chắc giải Nguyên trong tay? Ta khuyên ngươi đừng vui mừng quá sớm, coi lại thực lực của mình tới ãu trước đi rồi hã nói!” Dứt lời, hần lại nghiêng ãu nhìn về phía cái bàn cách bàn Trương Nguyên Bảo không xa, bật cười.

Trương Nguyên Bảo đen mặt nhìn theo tầm mắt Lý Nhiên. Bàn bên kia ồn ào nãy giờ, mỗi người đều đã nhuốm men say, khuôn mặt đầy vẻ đắc ý giống như đã biết chắc sẽ đậu tới nơi chứ nếu chỉ vì mới thi xong mà hưng phấn tới mức đó thì có hơi quá.

“Đám người kia đều là tôn tử của nhóm nhà quý tộc ở Kiến Châu, bình thường ngang ngược càn rỡ cũng thôi đi, nghe nói trong lúc thi cũng không biết yên phận.” Lý Nhiên và Phạm Trường An vừa ngồi xuống ghế, đã nghe một tên vừa lùn vừa mập bên bàn kia la lên “Tiểu gia ta sợ cái gì? Giải Nguyên chắc chắn là của ta rồi!”

“Như hửn mà cũng đòi giết giải Nguyên?” Lý Nhiên cười châm chọc, Phạm Trường An cũng hơi nhếch môi. Hửn lâu mắt hửn chợt lóe, nếu lời của hửn không phải là chỉ lời nói khoát lúc say rượu thì sao?

Phạm Trường An vừa quay đầu lại đã thấy Trương Nguyên Bảo cũng đang cau mày nhìn tên lùn mập kia, tầm mắt hai người đối nhau trong chốc lát, cuối cùng, Trương Nguyên Bảo cười lạnh một tiếng, quay mặt đi.

Cơm nước xong, Phạm Trường An chuẩn bị về nhà thì Lý Nhiên không chịu, nói, “Khó khăn lắm mới có dịp tới Kiến Châu một chuyến, cứ vậy mà về thì rất đáng tiếc! Đi, ta dẫn huynh tới chỗ này tuyệt vời lắm!”

Lý Nhiên vừa nói vừa nở nụ cười trông hơi hạ tiện, Phạm Trường An cảm thấy không ổn không muốn đi, nhưng rốt cuộc vẫn bị Lý Nhiên lôi kéo.

Phía đông thành Kiến Châu có một con sông, dọc theo bờ sông, được nam nhân xưng là ‘hoa bờ’ bởi vì hầu như tất cả các cô nương xinh đẹp khắp thành đều tập trung trên thuyền hoa ở đây.

Chỗ tốt trong lời Lý Nhiên chính là thuyền hoa ở đây.

Phạm Trường An chưa kịp bước lên thuyền hoa đã bị mùi sơn phấn nồng nặc hun cho gay mũi, lập tức sinh lòng sợ hãi, quay đầu muốn chạy, lại bị Lý Nhiên bắt được, nói “Huynh còn chưa lên thuyền mà, chạy cái gì?”

“Mùi nồng quá ta chịu không nổi!” Phạm Trường An nín thở, cau mày nói.

“Huynh thật là! Nhìn cỏ dại quen rồi, cứ cho rằng cỏ dại xinh đẹp, nhưng không hề biết Thược dược, Mẫu đơn mới là vua của các loài hoa. Mùi sơn phấn thế này người khác muốn ngửi còn không có cơ hội huynh lại nói khó chịu, sau này cứ chịu khó theo ta, ta sẽ dẫn huynh đi mở mang tầm mắt!” Lý Nhiên lại kéo Phạm Trường An nói “Yên tâm, chúng ta chỉ lên nghe hát dân ca nhìn mỹ nhân một chút, tẩu tử sẽ không biết đâu!”

Lý Nhiên vừa nói xong, mấy cô nương cần khăn lụa múa may trên thuyền đã bắt đầu tranh nhau giành khách, vừa ôm tay hai người vừa hô ‘thiếu gia’, ‘đại quan nhân’ này nọ, kéo hai người vào.

Trên thuyền hoa, khắp nơi đều là mỹ nhân, Lý Nhiên như lạc vào biển hoa, nhất thời mê mắt, bị chúng mỹ nhân trái ôm phải ấp đi vào một gian phòng riêng, làm gì còn tâm tư nhớ tới Phạm Trường An.

Chờ hẳn nghe xong một khúc dân ca, lại đùa giỡn với vài mỹ nhân xong, khoái trá bước ra phòng chung mới ngờ ngờ hình như hẳn đã quên mất cái gì đó, sau đó, lập tức vỗ đầu: hỏng bét, còn Phạm Trường An nữa!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 30+1

Lý Nhiên cuống cuống đi tìm, nhưng chẳng thấy bóng dáng Phạm Trường An đâu hết.

Lúc này, trong một căn phòng cửa mở rộng, bốn mỹ nhân đang ôm nhau khóc nức nở, bên ngoài có một cô nương từ cách ăn bận có thể đoán là nha hoàn, đang đứng với vẻ mặt muốn cười nhưng phải cố nén rất đau khổ.

Lý Nhiên thấy vậy, ngạc nhiên tiến lại hỏi thử, thì nha hoàn kia nói, “Tất cả là do tên một sách kia! Vừa được kéo vào trong phòng thì hắn đã bắt đầu hất xì không ngừng khiến hai tỷ tỷ hầy hạ rất kinh ngạc. Mỗi khi hai vị tỷ tỷ tiến tới gần hắn đầu vừa tránh vừa la hét nói hai người thôi, hai vị tỷ tỷ hết cách đành tìm ma ma đổi người khác. Bốn tỷ tỷ Mai Lan Trúc Cúc vào thay, nổi tiếng càn kỳ thư họa đứng đầu ở đây, con một sách kia nhìn một hồi, không nói tiếng nào, lẳng lặng tiếng lên giành đàn của Mai tỷ, đánh một khúc ‘Cao sơn lưu thủy’, thừa dịp bốn tỷ tỷ còn đang ngẩn người, hắn lại so cờ với Lan tỷ, rồi vẽ một bức tranh, viết vài chữ thư pháp, động tác rất liền mạch lưu loát...”

“Kết quả thế nào?”

“Công tử nhìn bốn vị tỷ tỷ là biết rồi, khóc vì mặc cảm tự ti chứ sao nữa!” Nha đầu kia rốt cuộc không nhịn được nữa, bật cười thành tiếng.

“Con một sách kia còn lần lần nói, ở đây làm gì có Mẫu đơn Thược được gì chứ, rõ ràng chỉ là một bày cở đuôi chó ngũ sắc thôi, vẫn là cở đại đẹp hơn nhiều! Ha ha ha, hắn tự cho là chỉ lần lần một mình, nhưng bốn vị tỷ tỷ đều nghe rất rõ ràng. Công tử nói xem, lên thụyên hoa của chúng ta, mà dám nhục mạ tỷ muội bọn ta như vậy! Cở đuôi chó, ha ha ha ha!”

“..... Vậy hấn đâu r ồi?”

“Ma ma biết chuyện giận điên lên, không cần hấn trả ti ền lập tức xách gậy đập hấn, đuổi cổ ra ngoài r ồi!”

Lý Nhiên nghe xong sợ hết hồn hết vía, th ần nghĩ: chắc chắn Phạm Trường An sẽ trở thành ‘truy ền kỳ’ ở đây cho mà xem.... Hấn chỉ sợ lúc này bị ma ma nhận ra hấn là người đã dẫn Phạm Trường An lên thuy ền, bèn vội vàng chạy mất dép.

Lý Nhiên chạy đến trước con hẻm chỗ Phạm Trường An ở, vừa cua vào khúc quẹo đã nghe thấy mấy tiếng phịch phịch, kèm theo âm thanh rống giận của Đỗ Thu Nương, “Phạm Trường An, chằng dám bước vào phòng dù chỉ một bước, ta cũng sẽ băm chằng thành tám khúc!”

Lý Nhiên vội rút đầu lại, lén nhìn vào, thấy trên người Phạm Trường An đang treo vắt vẻo hai ba mảnh còn sót lại của bộ y phục, dưới đất thì sách bút rơi tán loạn. Phạm Trường An ng ồi xồm trên đất mím miệng, ầm ực lợm sách vở, xong xuôi lại nhìn vào cửa phòng đã bị đóng chặt thở dài. Sau đó, Phạm Trường An dường như phát hiện ra, đột nhiên nhìn về phía Lý Nhiên đang đứng.

Lý Nhiên lập tức rút đầu lại trước khi bị Phạm Trường An thấy, trong đầu chỉ có một ý tưởng duy nhất là: xong đời, chuyện đã bị lộ! Nếu để Đỗ Thu Nương biết hấn là người đã dẫn Phạm Trường An lên thuy ền hoa, không biết Đỗ Thu Nương có giơ đao chém hấn thành mảnh vụn hay không?

Nghĩ vậy, Lý Nhiên th ần nghĩ: huynh đệ, thành thật xin lỗi, hôm nào ta sẽ tới thăm huynh sau, r ồi rón rén chạy đi, bỏ lại Phạm Trường An.

Phạm Trường An thấy vạt áo màu xám lấp ló nơi góc đường d ần bay xa, bất đắc dĩ thở dài “Lần này dù có một trăm cái miệng cũng không cãi nổi chứ nói chi một cái!”

“Thu Nương.....” Phạm Trường An nhỏ giọng kêu, “Nàng nghe ta nói này...”

“Cút đi!” Đỗ Thu Nương rống lên.

Tên ngốc cái gì, nam nhân tốt cái gì, tất cả đều là giả hết! Chỉ mới tới Kiến Châu nửa tháng đã bị mê hoặc, mang một thân đầy mùi son phấn bước vào phòng nàng! Nàng có thể nhẫn, nhưng không thể chịu nhục!

Còn dám kêu nàng?

Đỗ Thu Nương khinh bỉ mắng vọng ra, “Phạm Trường An, sáng mai ta sẽ về nhà, còn chàng ở lại đây hưởng phúc một mình đi!”

“Thu Nương....” Đỗ Thu Nương lại nghe Phạm Trường An kêu một tiếng, tức đến mức suýt nữa ném cái ly trà trong tay ra ngoài.

Đỗ Thu Nương lặng lẽ ngồi một mình trong phòng, chờ đợi nhìn mấy món ăn trên bàn. dĩ nhiên, nàng vẫn định trước khi về thăm An Bình khao Phạm Trường An một bữa hoành tráng, thừa dịp hẳn đi chơi đặc biệt làm một bàn đồ ăn ngon chờ hẳn, xem như an ủi hẳn không được tham gia cuộc thi.

Nàng ở nhà vất vả cả một ngày, còn hẳn lại đi hái hoa bắt bướm! Như vậy sao nàng có thể không tức giận?

Đỗ Thu Nương không nghe thấy tiếng Phạm Trường An nữa bèn lau nước mắt, đi tới cạnh cửa nhìn ra ngoài xem thử, phát hiện hẳn không còn ở ngoài nữa thì càng bức mình hơn.

Phạm Trường An cứ thế bỏ đi không nói một tiếng nào, cũng không dỗ dành nàng nữa?!

Quả nhiên là gan to bằng trời rồi!

Đỗ Thu Nương hung hăng đá cánh cửa một cái, nhìn thấy cái áo khoác tản ra mùi son phấn của Phạm Trường An, lửa giận lại bùng lên, cật lực kéo cắt phăng cái áo khoác thành từng mảnh vụn. Sau đó nàng lại muốn cắt bỏ luôn hai bộ y phục hẳn mua cho nàng, nhưng giờ kéo lên mấy lần, rốt cuộc vẫn không nổi xuống tay, nhìn hai bộ y phục ngăn người.

“Uổng công ta đối tốt với chàng như vậy....” Đỗ Thu Nương tự lẩm bẩm, “Tốt nhất là chàng vĩnh viễn đừng trở lại nữa, nếu không ta sẽ đập chàng một gậy cho chết tươi luôn..... Không, ta sẽ không giết ngay mà đập mấy gậy trước, xem chàng có chừa tật hay không! Gan to bằng trời rồi ha!”

Đỗ Thu Nương lẩm bẩm hồi lâu, bỗng nghe ngoài phòng có tiếng sột soạt. Nàng căng thẳng nghĩ: mấy ngày này Kiến Châu toàn là thí sinh từ nơi khác tới, ăn trộm cũng hoạt động mạnh hơn, vừa rồi nàng sợ Trường An đẩy tung cửa đi vào nên đã cố ý gài chốt thật chặt, sao giờ còn nghe thấy tiếng bước chân gần như vậy?

Đỗ Thu Nương lo lắng nghĩ: vừa rồi không nên để Trường An đi mất, nếu lúc này thật sự có trộm tới, một phụ nhân như nàng dù có mạnh tới cỡ nào cũng không địch nổi một tên trộm nam. Có đi đâu cũng không thể để mặc tên trộm vào hốt đồ đi được!

Nghĩ vậy, Đỗ Thu Nương vội vàng cầm lấy cây gậy ở kế bên lên, đứng canh ngay cửa. Nàng ngó ra ngoài, không thấy bóng ai, tinh thần càng căng thẳng hơn, đang định mở cửa ra xem thử, thì đột nhiên sau lưng nàng lại truyền tới tiếng mở cửa sỗ, sau đó là tiếng người nhảy vào.

Đỗ Thu Nương siết chặt cây gậy, xoay người, định đập một cái lên thân kẻ đột nhập, nhưng chưa kịp vung xuống thì người nọ đã bắt lấy cây gậy của nàng, nói “Thu Nương, là ta, là ta....”

Đỗ Thu Nương lập tức thở phào một hơi, sợ hãi cộng thêm tức giận khiến nàng vừa rơi nước mắt vừa liều mạng đập liên hồi lên người Phạm Trường An, nói “Ta đánh chết chàng, đánh chết chàng! Phạm Trường An, chàng được lắm, mới ra khỏi nhà chẳng bao lâu đã học được mấy cái trò đi đạo kỹ viện, bò qua cửa sỗ này nọ! Chàng cố tình muốn dọa chết ta phải không? Ai cho chàng vào? Ai cho chàng vào?”

Phạm Trường An giờ hai tay lên ôm đầu chịu đòn không nói tiếng nào. Đỗ Thu Nương thấy vậy, ngược lại mất hứng, ngời phịch xuống ghế, nói “Tức chết ta rồi!”

“Thu Nương, nàg đừng giận!” Phạm Trường An thầ nghĩ: vừa r ấ hắ là hắ đã dọa nàg sợ chết khiếp r ấ. Bị đập liên h ấ hắ rất đau nhưng thấy nàg như vậy hắ còn đau lòng hơn, bèn vén ống tay áo lên, giờ hai tay tới trước mặt nàg nói “Thu Nương, nàg xem, hai tay ta bầ hết r ấ.... Nếu nàg vẫn chưa hả giận thì cứ đánh tiếp vài gậy nữa đi, được không?”

“Cút ra ngoài đi!” Đỗ Thu Nương giận quá, không la mắg nữa, lạnh lùng nói, “Không phải chàng rất thích mấy cô nương trên thuyền hoa sao? Đi tìm mấy cô nương đó đi, còn trở lại tìm ta làm gì?”

“Nương, nương tử, ta thật sự không hề muốn đi!” Mỗi lần Phạm Trường An khẩn trương là lại bắt đầu cà lắ, “Ta.... Ta... Lý Nhiên dẫn ta tới bờ sông..... Mấy cô.... Cô.....”

“Ai là cô cô của chàng, ra thuyền hoa mà tìm cô cô của chàng đi!” Đỗ Thu Nương phun một ngụm nước bọt, hắ Phạm Trường An ra, vô tình thấy những vết bầ tím trên tay hắ, lại nghĩ: sao nàg lại đánh mạnh như vậy chứ? Lúc trước Trương Nguyên Bảo bày kế muốn đánh gãy tay Trường An, nàg đã hận không thể ăn tươi nuốt sống Trương Nguyên Bảo, nay nàg lại tự tay đánh Trường An thành như vậy! diễn,đàn.lê,q;nluý/đô/n Còn tên ngốc này nữa, bị đánh cũng không biết tránh! Để ảnh hưởng tới xương cốt thì biết làm sao?

Phạm Trường An thấy Đỗ Thu Nương cứ nhìn hắ chăm chăm bèn cẩn thận nhìn nàg một cái, r ấ mang theo vẻ mặt như trắng sữ một đi không trở lại bước ra khỏi phòng, lát sau vác hai cái bàn giặt bằng gỗ vào, đặt trước mặt nàg.

Đỗ Thu Nương vừa thấy, mắt lại trợn trắng: là hai cái bàn giặt mới tinh.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 30+2

“Thu Nương, ở đây chúng ta không có bàn giặt, nên ta đi mua hai cái mới này! Nàng xem nàng thích cái nào, ta... Ta sẽ mang ra cạnh cửa quỳ!” Phạm Trường An nhìn thẳng vào Đỗ Thu Nương nói, trong mắt đầy vẻ khát vọng.

Lúc trước, Phạm Trường An nghe nói, nam nhân ở thôn An Bình nếu khiến nương tử mất hứng, cứ quỳ bàn giặt là nương tử nhất định sẽ tha thứ. Vì vậy hắn cho rằng bàn giặt hắn là đồ để nữ nhân dạy trượng phu. Lúc này hắn phải đi tìm mua thật lâu mới mua được hai cái bàn giặt này, lúc mua, đại nương bán hàng còn nhìn hắn chăm chăm với vẻ mặt khó hiểu nữa.

“Người.....” Đỗ Thu Nương ghen lời, chủ động xin được quỳ bàn giặt, chẳng lẽ Phạm Trường An đã thật sự làm ra chuyện có lỗi với nàng?

Đỗ Thu Nương vốn muốn cho Phạm Trường An một lần nhớ đời mới hung hăng làm ầm lên như vậy, giờ lại chỉ nhìn vào một cái bàn giặt ngẩn người. Hắn thấy nàng không nói lời nào, chỉ nhìn vào một cái bàn giặt, tự cho là nàng muốn hắn quỳ lên cái đó, bèn vác nó tới đặt bên cạnh cửa lớn, vén vạt áo lên, quỳ xuống không chút do dự.

“A.....” Đau quá! Phạm Trường An chỉ biết khóc thầm: uổng công Lý Nhiên dạy hắn mấy chiêu chấn chỉnh phu cương rồi, có đi đâu, giờ Thu Nương quan trọng chấn chỉnh phu cương gì đó gấp ngàn lần!

Phu thê trẻ sống qua ngày, không phải cãi cái này thì cãi cái kia, dù hiện tại ai áp đảo ai thì hắn cũng sẽ có ngày quật khởi thôi! Phạm Trường An thầm siết chặt nắm tay tự cổ vũ bản thân.

Sau lưng Phạm Trường An bỗng nhiên vang lên một tiếng rống thật to “Phạm Trường An, người thật sự đã làm cái việc bẩn thỉu kia?”. Hấn giật mình quay đầu lại nhìn, thì thấy Đỗ Thu Nương lại c ãn gây xông tới, muốn đập hấn tiếp.

Phạm Trường An bị đánh cái đầu tiên thì đã nhận ra Đỗ Thu Nương đang giận thật, lực đánh rất mạnh, không chút nương tay. Hấn không dám ng ẫi yên chịu trận nữa, vội chạy tránh đi, vừa chạy vừa giải thích “Thu Nương, thật sự không có, không có mà.....”

Qua cuộc ‘đại chiến’ này, Phạm Trường An đã hiểu ra một chân lý: bàn giật không phải hấn muốn quỳ là quỳ! Quỳ hay không đều phải do Thu Nương quyết định!

H ẫi lâu sau, Đỗ Thu Nương chạy mệt, Phạm Trường An cũng bị đánh trúng mấy gây may mắn là cuối cùng hấn cũng đã nói được hết câu chuyện dù bị lấp bắp đứt quãng liên tục.

Đỗ Thu Nương vừa thở hổn hển vừa hỏi, “Chàng nói là, chàng bị tú bà đuổi khỏi thuy ền hoa?”

“Ừ.....” Phạm Trường An lộ vẻ mặt đau khổ, vén lưng áo lên cho Đỗ Thu Nương xem, “Nữ nhân béo kia đập một gây lên lưng ta, đau quá!”

Đỗ Thu Nương lại nhìn thử, quả nhiên là một vết đỏ thật dài. “Đáng đời!” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng nàng lại rất đau lòng, có đi ầi vừa mới làm ầi ẫi một trận, giờ cũng ngại nhận sai, bèn giả bộ lạnh lùng vút cây gây đi, dọn dẹp một chút r ẫi bò lên giường ngủ.

Một lát sau, Đỗ Thu Nương nghe sau lưng có tiếng động, Phạm Trường An đang rón rén bò lên giường, duỗi tay muốn ôm hông nàng. Nàng không lên tiếng, để mặc hấn ôm. Hấn lại nhích tới g ầi hơn, nói nhỏ “Thu Nương, nàng đừng giận nữa mà hại tới sức khỏe! Ta sai r ẫi, ta sẽ sửa!”

Đỗ Thu Nương vẫn không nói lời nào. Phạm Trường An thở dài một hơi, đứng dậy đi ra ngoài. H ẫi lâu sau, hấn trở lại nói “Thu Nương, nàng dậy ăn đồ bát mì cho ấm bụng đi, ta...Ta đi ra ngoài một lát đây.”

Đỗ Thu Nương nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, mới ngẩng dậy. Nàng thấy tờ mìn đang bốc khói nghi ngút trên bàn, thất thẩn một hồi rồi khoác áo ngoài lên đi ra cửa.

Đêm lạnh như nước, Phạm Trường An đang ngồi co ro bên bậc thềm, hai tay ôm chặt đầu gối, rúm ró thành một cục. Chẳng biết sao nhìn cảnh này, Đỗ Thu Nương lại nhớ tới lúc còn nhỏ cũng thường xuyên thấy hắt hắt như vậy. Mỗi khi bị bắt nạt hắt hắt đầu không nói tiếng nào, ngồi chơi với mấy cục đá một mình, trông rất cô đơn, thê lương.

Tên ngọc này..... Đỗ Thu Nương thẩn thẩn một tiếng, rồi cuộc vẫn không nở, mở cửa ra, nói trống không “Ở ngoài đó làm gì? Để bị cảm còn phiền người khác phải hầu hạ cho!”

Phạm Trường An nghe tiếng quay đầu lại, mắt sáng lên hỏi, “Thu Nương, nàng chịu nói chuyện với ta rồi sao?”

Đỗ Thu Nương không đáp lời, trở vào phòng ăn vài miếng mìn rồi lên giường ngủ. Phạm Trường An vào cửa, nhìn nàng hồi lâu, yên lòng nghĩ: chỉ cần Thu Nương chịu phản ứng hắt hắt, thì bắt hắt hắt làm gì hắt hắt cũng chịu!

Sáng sớm hôm sau, hai người thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về thôn An Bình. Phạm Trường An đứng trước đồng y phục nay đã thành một đồng vải vụn của hắt hắt, lòng vẫn còn sợ hãi: nếu hắt hắt mà là đồng y phục này, thì giờ hắt hắt đã thành một đồng thịt vụn rồi!

“Thu Nương, ta không còn đồ đẹp để mặc.....” Phạm Trường An mếu máo cần đồng vải vụn kia giờ tới trước mặt Đỗ Thu Nương.

“Vậy thì ở trong vãi” Đỗ Thu Nương vừa nói vừa tiện tay móc ra một bộ y phục mới tinh đưa cho Phạm Trường An. Hắt hắt vừa thấy bộ y phục đã cười hắc hắc, hí hửng nghĩ: đây là y phục nàng tự tay may cho hắt hắt, hắt hắt chờ mong đã lâu, cuối cùng cũng được mặc rồi!

Phạm Trường An nhìn lại bọc đồ của mình, quyết định lấy hết tất cả đồ cũ ra, đưa tới trước mặt Đỗ Thu Nương nói, “Thu Nương, nàng còn sức

không, nếu còn thì cắt hết đồng y phục này cho hả giận luôn đi!”

“.....”

“Y phục không tốn tiền mua à? Đồ phá của!” Đỗ Thu Nương quát lên, vừa nhéo lỗ tai Phạm Trường An vừa mắng.

Phạm Trường An cảm thấy vô cùng thụ thái, thậm chí: lại bị xách lỗ tai! Rốt cuộc lại được xách lỗ tai!

Tối trưa, hai người đã thu dọn đầu vào đây. Lý Nhiên phải gãi sai vật tới truyề lời nói trong nhà có việc gấp nên phải đi trước từ sáng sớm. Đỗ Thu Nương cười thầm trong lòng, biết Lý Nhiên có tật giết mình, xảy ra chuyện không hay thì vội vàng chạy mất bỏ Trường An lại. Ngẫm lại thì Trường An nhà nàng cũng có chút đáng thương.

Đỗ Thu Nương nhìn vẻ mặt hờn hờ mặc vào đồ mới của Phạm Trường An, vô thức nở nụ cười.

Hai người lại ng ồi xe ngựa vài ngày, mới về tới thôn An Bình. Vừa tới cổng thôn, từ xa đã thấy Đỗ Kim Bảo đang ng ồi xõm trên một hòn đá thật to.

Phạm Trường An thò đầu ra khỏi rèm xe, kêu to “Tiểu cữu tử!”

Mắt Đỗ Kim Bảo lập tức sáng lên, không chờ xe ngựa dừng hẳn đã chạy vội tới, vừa thấy Đỗ Thu Nương đã gục mặt xuống nói, “Đại tỷ, tỷ về ồi, phụ thân đang bị thương.”

“Cái gì?” Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An đều kinh ngạc hô to, vội kéo Đỗ Kim Bảo lên xe ngựa, chạy nhanh về nhà.

Trên xe, Đỗ Kim Bảo tranh thủ kể lại đầu đuôi câu chuyện cho hai người nghe. Thì ra là, sau khi Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương đi, mỗi ngày Đỗ lão hán đầu tới ruộng của hai người giúp chăm coi. diu.ễn.đà,n/lê,quý,đơn Mấy này trước, lão bỗng phát hiện đám mạ hơi là lạ, nhưng không nói với ai chỉ âm thầm núp ở khoảng đất bên cạnh vào lúc

nửa đêm canh thử, quả nhiên bắt được kẻ trộm mạ, không may lúc chạy tới bắt người thì do trời tối không thấy rõ dưới chân, vấp phải một cục đá, ngã sấp xuống, gãy tay.

“Phụ thân cứ tưởng mình vẫn là thanh niên hai mươi tuổi hay sao mà còn chạy nhảy nữa!” Đỗ Thu Nương sốt ruột trách, nghĩ tới phụ thân là vì lo cho ruộng của hai người mới bị thương thì càng tự trách.

“Đại phu nói phải dưỡng mấy tháng mới lành được.” Đỗ Kim Bảo cũng buồn bực nói.

“Ai trộm mạ nhà ta?” Đỗ Thu Nương cau mày nói, “Ta nhất định sẽ đập gãy chân hắn!”

“Chuyện này...” Đỗ Kim Bảo chần chừ không nói, vừa lúc xe ngựa đã tới trước cửa nhà. Ba người chưa đi vào đã nghe thấy cái giọng oang oang của Đỗ lão hán, “Cút ngay ra ngoài cho ta! Nếu không ta đập gãy chân ngươi!”

Đỗ Thu Nương nhất thời há hốc miệng: hai người không hổ là phụ tử!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 31

Đỗ Thu Nương giật mình không biết đã xảy ra chuyện gì, bèn vội vàng nhảy xuống xe ngựa chạy vào nhà.

Lúc này có một giọng nữ còn to hơn cả giọng Đỗ lão hán vang lên, “Đỗ lão hán, lão đừng có nhắc mãi lỗi lầm của người ta chứ! Lý Oa chỉ là hài tử, nó làm sai là do ta không dạy dỗ tốt, nên có trách thì trách ta này! Đền tiền hay chăm sóc lão gì ta sẽ bao hết, dù có đánh văng ra ngoài, ta cũng sẽ canh trước cửa cho tới lúc nào lão chịu gật đầu tha thứ cho nó mới thôi!”

Đỗ Thu Nương ngạc nhiên nghĩ thầm: đây chẳng phải là giọng Lý thâm sao?

Lý thâm, có thể nói là một người rất đặc biệt, hay đúng hơn là khác biệt với cả cái thôn An Bình này. Năm nay Lý thâm đã ba mươi lăm nhưng vẫn chưa gả cho ai, nghe đồn hồi mười lăm tuổi, cũng từng đính hôn với biểu ca mình, nào ngờ ngay trước lúc thành thân vị biểu ca kia lại bỏ trốn theo nữ nhân khác, thành ra lỡ làng. Lý thâm ở vậy tới vài năm trước thì nhặt được một đứa nhỏ bị bỏ rơi trước cổng thôn, từ đó nuôi dưỡng nó như hài tử ruột của mình. Lý thâm vốn là người hiền lành, mấy năm này vì bảo vệ hài tử mới dần trở nên mạnh mẽ như vậy.

Đỗ Kim Bảo gãi gãi đầu nói “Tỷ, Lý Oa bị bắt hỏi, chỉ khóc nói không thể nhìn Lý thâm sống khổ sở nên mới muốn trộm một ít mạ đi bán. Lý thâm đón nó về cũng đã trách phạt không ít, cho nên đệ....”

“.....” Một đứa nhỏ bảy tám tuổi đã hiểu chuyện như vậy, dù là nàng, cũng không biết nói gì cho phải.

Đỗ Thu Nương vào sân, gật đầu với Lý thăm xem như chào hỏi rồi bước vào trong. Đỗ lão hán thấy nàng chỉ lạnh nhạt hỏi “Sao lại tới đây?”

Thái độ này hình như hơi lạ..... Đỗ Thu Nương thầm nghĩ.

“Bình thường không phải người luôn khỏe như trâu sao? Sao lúc đó sao không cố chịu thêm một tí nữa? Làm hại nữ tể của ta không thể tham gia cuộc thi!” Đỗ lão hán nghĩ một hơi rồi tức giận nói tiếp “Tú tài thôn bên đi thi về cứ nói miết chuyện của người, giờ thì cả cái thôn này ai ai ai cũng biết chuyện tốt của người! Bản mặt mo của phụ thân người cũng sắp đổ không nổi rồi!”

Đáng ghét..... Nam nhân mà cũng ham đi nói lung tung như vậy! Đỗ Thu Nương thầm mắng một câu. Đỗ lão hán lại tiếp “Tính ra nữ tể cũng biết quan tâm người, thôi, lần này không thi thì lần sau thi, vẫn còn cơ hội!”

“Dạ.” Đỗ Thu Nương cười nịnh nọt, nhìn tay Đỗ lão hán, khuyên “Phụ thân, nhà Lý thăm cũng không giàu có gì cho cam, chỉ là chút mạ thôi, phụ thân hãy.....”

“Ta có làm gì thăm ta sao? Cũng chẳng bắt phải bồi thường gì hết! Tất cả là tự thăm ta tự biên tự diễn đấy chứ! Người mau kêu thăm ta đi đi, đừng lượn lờ trước mặt ta, phiền chết!” Đỗ lão hán cắt ngang lời Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương bất đắc dĩ nhìn phụ thân nàng, thầm nghĩ: phụ thân nóng tính quá! Có đi đâu thấy phụ thân vẫn còn sức sống như vậy nàng cũng yên tâm rồi.

Đỗ Thu Nương ra ngoài nói với Lý thăm phụ thân nàng không để bụng đâu, Lý thăm mới yên tâm về nhà.

Xong chuyện Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương về nhà của hai người, đi xa về Đỗ Thu Nương bỗng có cảm giác nhà mình tuy rách nát nhưng lại rất thân thiết.

Tối hôm đó Phạm Trường An ôm Đỗ Thu Nương muốn ‘ăn thịt’ nhưng bị nàng đá thẳng xuống đất. Hắn không bỏ cuộc, cười hì hì mấy tiếng, lại bò lên giường quấn lấy nàng tiếp, cho đến khi được ăn một bữa no nê rồi mới thỏa mãn ôm nàng ngủ một mạch tới lúc mặt trời lên cao mới thức dậy.

Cuộc sống lại trở về với sự bình thản vốn có.

Mấy hôm nay, cứ hễ ra đường là Đỗ Thu Nương lại nghe có người chỉ trỏ sau lưng, nói Phạm Trường An cưới nàng thiệt là xui xẻo, chẳng những không được lợi lộc gì, còn bị liên lụy không thể tham gia khoa cử. mấy lúc như vậy, nàng đầu lơ đi coi như không nghe thấy, giận quá thì trừng mắt nhìn người lẩm miệng kia một cái, bọn họ sẽ lập tức ngậm miệng ngay.

Về phần Lý Nhiên, từ khi phát hiện Phạm Trường An vẫn bình yên vô sự về được thôn An Bình, không những vậy tình cảm của Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương có vẻ tốt hơn cả trước kia thì đã yên tâm tới cửa chơi, gặp Đỗ Thu Nương còn cười hì hì, ra vẻ là huynh đệ tốt với Phạm Trường An.

“Trường An, tẩu tử không làm gì huynh chứ?” Lý Nhiên ghé sát vào tai Phạm Trường An hỏi nhỏ. Phạm Trường An cười hắc hắc mấy tiếng, rồi lập tức bẻ gập cổ tay Lý Nhiên, sau đó hất hắn ngã xuống đất, tặng kèm hai quyền thật mạnh, mới trợn mắt nói “Lý Nhiên, ngươi là tiểu nhân thấy sắc quên nghĩa, ngày đó suýt nữa ta phải nhảy xuống sông Hoàng Hà mới rửa sạch oan khuất được! Ngươi là đồ không có nghĩa khí!”

Lý Nhiên đau đến nhe răng, chậm rãi bò dậy, thấy khuôn mặt tức đến mức đỏ bừng của Phạm Trường An, thầm nghĩ: hắn là ngày đó Trường An đã ăn không ít đau khổ, nên cũng không giận, chỉ ôm vai Phạm Trường An cười hì hì, nói “Trường An, huynh đừng như vậy! Lúc ấy quả thật là do ta sơ sót, có đi đâu nhờ vậy mà huynh ‘nổi tiếng’ rồi đó huynh biết không! Thuyền hoa ở Kiến Châu đã treo chân dung của huynh lên, về sau nếu huynh lại tới đó, sợ rằng đứng bên bờ cũng không được nữa chứ đừng nói là lên thuyền!”

Đỗ Thu Nương cảm thấy Phạm Trường An luôn cô độc từ nhỏ không có bằng hữu, nay xuất hiện Lý Nhiên, dù hơi khôn khéo, nhưng làm người không t ỉ, lại đối với Phạm Trường An cũng khá tốt, nên mới cho Lý Nhiên tiếp tục tới chơi.

Trong tay còn chút bạc, Đỗ Thu Nương nhìn căn nhà rách nát của mình, lại nhìn cái ‘quan tài’ của nhà Trương Nguyên Bảo, buồn bực nghĩ: quan tài nàng không muốn ở, nhưng nhà quá rách nát cũng không được, giờ nên chuyển nhà hay nên sửa nhà lại?

“Sửa đi!” Đến tối, Phạm Trường An sau khi nghe Đỗ Thu Nương nêu ý kiến thì vừa ôm nàng vừa nói “Để lúc tổ mẫu trở lại có thể tìm được đường về nhà.”

“Tự nhiên ta thấy nhớ tổ mẫu quá.” Đỗ Thu Nương nói. Phạm lão phu nhân đi đã lâu, tuy mỗi tháng đều gửi một phong thư về báo bình an, nhưng nàng thăm dò mấy phen xem thử Phạm lão thái thái đang ở đâu thì đều không có kết quả.

Ngay sáng hôm sau, Đỗ Thu Nương đã đi tìm thợ, lập tức bắt đầu việc sửa nhà. Đỗ Thu Nương lại đứng canh trước cửa nhà, thỉnh thoảng lại nêu yêu cầu muốn sửa chỗ nào, còn việc đ ồng áng có Phạm Trường An lo, mỗi ngày hẳn sẽ về nói cho nàng biết mạ đã lớn được bao nhiêu.

Ngày sửa nhà xong, rất nhiều thôn dân tới vây xem. Đối với ‘nhà giàu mới nổi’ Phạm Trường An, phần lớn mọi người là hâm mộ, tất nhiên cũng có nói xấu này nọ nhưng Phạm Trường An không quan tâm, chỉ lo bày mấy mâm rượu mời thôn dân tới ăn mừng. Lần này, Đỗ Thu Nương lại được nở mày nở mặt, trong lòng rất đắc ý.

Không bao lâu sau, Lý Nhiên lại tìm tới cửa, nói với Phạm Trường An, “Trường An, nhà của Trương Nguyên Bảo giờ đã thành của huynh phải không? Phụ thân ta mời người xem phong thủy, nói mảnh đất kia có phong thủy rất tốt, nên muốn ta mua, nếu ta không mua được, phụ thân nhất định sẽ đánh gãy chân ta!”

Chuyện Lý Nhiên không vào trường thi cũng bị lộ ra, gần đây cuộc sống của hắn cũng chẳng dễ chịu gì. Phụ thân hắn nhân cơ hội này kêu Lý Nhiên đi mua đất, mong Phạm Trường An sẽ nể tình mà chịu bán. Dĩ nhiên, mấy vấn đề này một mình Phạm Trường An không thể tự quyết, phải hỏi lại Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương vừa nghe chuyện, lập tức mừng thầm, nghĩ: được quá đi chứ! Nàng còn đang ước gì bán được cái nhà kia đi để đỡ phải bỏ không lâu thành hoang tàn đây!

Vì Lý Nhiên là bằng hữu của Phạm Trường An, Đỗ Thu Nương cũng không giấu giếm, nói rõ ràng bố cục của cái nhà đó cho Lý Nhiên nghe. Lý Nhiên nghe xong, cười hắc hắc nói “Không sao, phụ thân ta nói muốn dỡ bỏ căn nhà đó đi để lấy chỗ xây chuồng nuôi heo chứ người không có ở!”

Một căn nhà đẹp đẽ đang yên đang lành lại bị phá bỏ để xây chuồng heo, phụ thân Trương Nguyên Bảo vốn là một đồ tể đã giết hàng trăm ngàn con heo khi biết tin nhà mình bị heo chiếm mất, suýt nữa phun một búng máu, thán than: báo ứng, tất cả là báo ứng!

Có bạc, Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương lại nghĩ tới việc mua thêm đất. Theo ý Phạm Trường An thì sắp tới vụ xuân, ruộng thảo được bán là hay nhất, hắn đã đi dạo khảo sát cẩn thận thị trường thảo được ở Kiến Châu, kết luận cái này có thể kiếm được tiền.

Phụ thân hai người bận rộn một quãng thời gian khá lâu, đến khi xong xuôi tay Đỗ lão hán vẫn chưa lành hẳn.

Một ngày kia, Đỗ Thu Nương làm mấy món Đỗ lão hán thích ăn bỏ trong một cái hộp to mang về thăm nhà. Bất ngờ, vừa vào nhà nàng đã thấy Lý thăm đang ra ra vào vào có vẻ rất quen thuộc. Đỗ lão hán thì đứng ở cửa, nhìn Lý thăm với đôi mắt phát sáng.

Đỗ Thu Nương thấy trên người Đỗ lão hán lại có ánh sáng phấn chấn như nam tử mới lớn.

Ngay cả Phạm Trường An cũng nhận ra có gì đó là lạ, chột chột hông Đỗ Thu Nương nói, “Thu Nương, nhạc phụ.... Lạ lắm!”

Đỗ Nhược Lan vừa nẻ hạt dưa vừa nói với Đỗ Thu Nương, “Đại tỷ, hẳn là lần này chúng ta có kế mẫu thật rồi!”

Đỗ lão hán ngoan cố và Lý thăm tính tình bướng bỉnh sau mấy lần ‘giao chiến’ đã nảy sinh ra tình cảm. dĩ nhiên.đàn.lê/qsvjuý.đôn Lý thăm cũng là người phóng khoáng, nói thẳng với Đỗ lão hán luôn, “Nếu lão thích ta thì chúng ta thành thân, hài tử của lão cũng là hài tử của ta! Còn nếu không thích, thì thôi, giúp lão xong tháng này, ta sẽ đi!”

Đỗ lão hán nghe xong, muốn nói là có, nhưng vẫn quyết định nên hỏi ý Đỗ Thu Nương đã.

“Phụ thân, Lý thăm là người không tệ, nữ nhi rất thích!” Đỗ Thu Nương đặt tay lên mu bàn tay Đỗ lão hán nói, “Nữ nhi vừa nhìn Lý thăm đã thấy Lý thăm rất giống mẫu thân, vừa ngay thẳng, lại chịu khó siêng năng!”

“Nhưng thăm ta còn có một nhi tử.” Đỗ lão hán thăm dò.

“Phụ thân sợ gì chứ! Lý Oa và Ngân Bảo tuổi cũng không cách nhau bao nhiêu, Lý Oa lại là một hài tử hiếu chuyện, vào nhà chúng ta rồi nhất định mọi người sẽ sống rất hòa thuận!”

Đỗ Thu Nương tuy nói vậy, nhưng thật ra trong lòng vẫn có chút lo lắng. Chuyện của Lý Oa nàng chỉ nhớ mang máng, hình như là vào lúc Lý Oa được mười hai tuổi thì phụ mẫu ruột tìm tới, một hai đòi giành hài tử với Lý thăm. Khi đó, nàng đang ở Kiến Châu, sau về thăm nhà, mới nghe Ngân Bảo kể lại, lúc đó Lý Oa đã khóa chặt cửa, nói với phụ mẫu ruột rằng, “Ta không có phụ thân, chỉ có một mẫu thân, là người đã nuôi ta khôn lớn thôi!”

“Phụ mẫu ruột của Lý Oa vốn là nghèo khó, sau phát tài muốn nhận Lý Oa về hưởng phúc. Lý Oa lại không chịu đúng là ngốc thật!” Đỗ Ngân Bảo bình luận. Nhưng nàng nghe xong, lại cảm thấy hài tử này có tình có nghĩa.

Nếu đời này phụ mẫu ruột của Lý Oa cũng tìm tới cửa thì sao? Lý Oa có thể đưa ra quyết định tương tự không?

Chỉ mong nàng không nhìn lầm người.

Đỗ lão hán nghe vậy, cuối cùng cũng yên tâm, lão cũng muốn tái giá, nhưng chỉ sợ bị hài tử phản đối, bởi vì lần trước đã phạm sai lầm, lần này phải cẩn thận hơn mới được.

Đỗ lão hán có mùa xuân thứ hai, lòng rất chộn rộn, tay còn chưa khỏi hẳn đã cưới Lý thẩm về dạm ngõ. Theo đó Lý Oa cũng sửa tên, gọi là Đỗ Đồng Bảo, nhà họ Đỗ bỗng nhiên có thêm một nhi tử. Mấy nam nhân bình thường hay qua lại với Đỗ lão hán đầu vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nói, “Nhà họ Đỗ quả là được tổ tiên phù hộ! Nữ nhi nữ tử càng ngày càng giàu không nói, cả Đỗ lão hán mà cũng cưới được một cô nương đúng nghĩa! Có đi đâu phải nuôi nhi tử thay cho người ta, thật không đáng!”

Mới đầu, khi nghe thấy mấy lời như vậy Đỗ Đồng Bảo luôn im lặng không lên tiếng, chỉ biết trốn trong phòng khóc trộm. Sau Đỗ Kim Bảo bắt gặp bèn dẫn Đỗ Ngân Bảo, Đỗ Đồng Bảo và mấy tiểu huynh đệ chơi thân vọt tới nhà mấy kẻ dẫn đầu nói huyền thuyên, đánh một trận tóe lửa. Đỗ Kim Bảo dù bị thương đầy người, vẫn vô cùng oai phong đứng trước cửa nhà bọn họ nói to, “Đỗ Đồng Bảo là đệ đệ của Đỗ Kim Bảo ta, là người nhà họ Đỗ! Ai dám nói lung tung nữa thì cả nhà họ Đỗ sẽ không tha cho kẻ đó! Không tin thì cứ thử đi, xem ta có xé nát cái miệng của kẻ đó hay không!”

Phương pháp đơn giản và thô bạo như vậy lại khiến cả thôn An Bình đầu ngậm miệng. Tối hôm đó, Đỗ Thu Nương nhận được tin chạy gấp về nhà thì thấy Lý thẩm, không bây giờ phải gọi là Lý thị, đang cầm roi mây, còn bọn Kim Ngân Đồng quỳ thành một hàng trước mặt. Lý thị vừa quật roi thật mạnh lên người ba đứa vừa mắng “Ai dạy ba đứa đi đánh nhau? Như vậy có khác gì bọn lưu manh đầu đường xó chợ không? Quỳ đó hết cho ta, lúc nào biết mình sai ở đâu rồi thì mới được đứng lên! Ngay mai đi xin lỗi người ta với ta!”

Đỗ lão hán đứng dựa cửa, nói nhỏ “Ta thấy ba đưa nó làm không sai.....” còn chưa dứt câu đã bị Lý thị hung hăng trừng một cái, lập tức ngậm miệng.

Đỗ Thu Nương đứng một bên thấy vậy rất muốn cười ra tiếng: hiện giờ người đóng vai ác vai hiền đã đổi rồi. Lý thị làm gì muốn phạt ba đưa nhỏ thật, chỉ tỏ vẻ cho người ngoài xem thôi!

Đỗ Thu Nương thấy ba huynh đệ đều cúi đầu mím môi không nhận sai quỳ thật lâu bèn lên kêu Đỗ Nhược Lan đưa bánh màn thầu cho cả ba ăn đỡ đói. Đỗ Nhược Lan còn lên giờ ngón cái với Đỗ Kim Bảo nói “Kim Bảo, lần đầu tiên tỷ thấy đệ oách như vậy đó! Làm tốt lắm! Đáng lẽ nên xé nát miệng của mấy kẻ lắm đi đâu kia luôn mới đúng!”

Đỗ Thu Nương kéo tay Đỗ Nhược Lan xuống, nghiêm mặt nói “Kim Bảo, lần này đệ làm tốt lắm, nhưng lần tới không được như vậy nữa, dạy hư Ngân Bảo và Đồng Bảo thì làm sao?”

Lý thị và Đỗ lão hán núp ngoài cửa thấy bọn nhỏ như vậy, bốn mắt nhìn nhau, đều rất vui mừng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đến đầu tháng mười một, đã có kết quả kì thi Hương.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 32

Lý Nhiên giao du rộng, là người biết tin đầu tiên. Giải Nguyên quả thật đã thuộc về tên lùn mập ở Túy Tiên Lâu hôm trước. Càng kỳ lạ hơn là, kẻ luôn tự tin như Trương Nguyên Bảo cũng đậu nhưng lại nằm gần chót danh sách, còn kẻ bình thường ít học như Triệu Kiếm Nhận lại đậu cao hơn cả Trương Nguyên Bảo.

Khắp thôn An Bình, ai cũng cảm thấy mất mặt, yếu thế hơn thôn bên hân. Thôn người ta có hai tú tài, thôn họ cũng có hai, kết quả Triệu Kiếm Nhận thành cử nhân, còn Trương Nguyên Bảo thì đã dọn đi, chẳng thể tính là người của thôn An Bình nữa, Phạm Trường An lại chưa có kết quả cũng biết chắc là không đậu, không những vậy còn liên lụy tới tú tài Lý Nhiên của thôn người ta.

Sau khi biết tin, Triệu Kiếm Nhận đã mở tiệc mời toàn thôn hân đến nhà ăn mừng, lúc nào cũng trong tình trạng đắc ý vênh váo. Có người thấy hân thành Cử nhân bèn tặng bạc tặng đồ để lấy lòng, hân đều nhận hết. Những lúc rảnh rỗi hân còn chạy tới thôn An Bình lượn lờ, hề thấy ai là lại hất mặt lên, chờ người ta kêu một tiếng ‘Cử nhân lão gia’ mới chịu. Bộ dáng kiêu ngạo như con công đó của Triệu Kiếm Nhận khiến Đỗ Thu Nương cực kỳ ghê tởm, vì vậy vừa thấy bóng hân từ xa đã lập tức tránh đi.

Một ngày nọ, Phạm Trường An không may đụng trúng Triệu Kiếm Nhận, muốn đi đường khác cũng không kịp. Triệu Kiếm Nhận làm bộ làm tịch gọi một tiếng ‘Trường An huynh’, rồi hất mặt lên, chờ Phạm Trường An nịnh nọt hân. Phạm Trường An đành hơi cúi đầu chấp tay gọi một tiếng ‘Cử nhân lão gia’ cho xong chuyện. Triệu Kiếm Nhận đáp lại bằng nụ cười châm chọc, hân lâu vẫn không chịu kêu Phạm Trường An ngừng đầu, cố ý giả lơ nhìn ngắm bốn phía.

Lúc này, Triệu Kiếm Nhận bỗng thấy Đỗ Nhược Lan đang đứng túm tụm với một nhóm thiếu nữ ở cách đó không xa, ngoắc tay với hắn, “Cử nhân lão gia, Cử nhân lão gia.....”

Đỗ Nhược Lan vốn xinh đẹp, Triệu Kiếm Nhận đã sớm dòm ngó, nay thấy Đỗ Nhược Lan thể hiện sự hâm mộ rõ ràng như vậy, bên cạnh còn có các tiểu cô nương xinh tươi, bèn lập tức bước tới. Vì quá vội vàng, hắn không để ý ở dưới, nên vừa đạp chân xuống đã....

“Phốc!”

Triệu Kiếm Nhận vừa nhấc chân lên đã thấy giày hắn đang dính đầy phân trâu.

Lúc này, Phạm Trường An vẫn cung kính cúi đầu, còn đám thiếu nữ kia thì cười nghiêng cười ngả không ngừng. Đỗ Nhược Lan chỉ vào Triệu Kiếm Nhận cười to nói, “Tỷ phu, tỷ phu nên cách Triệu cử nhân xa một chút, gần quá không khéo lại biến thành bộ dáng nhếch nhác như Triệu cử nhân bây giờ!”

Triệu Kiếm Nhận phát hiện hắn bị một đám tiểu cô nương đùa giỡn thì vừa vô cùng tức giận, vừa xấu hổ cố gắng vẩy phân trâu trên giày ra nhưng mãi không được, bèn quyết định cởi giày, để luôn chân trần chạy nhanh về nhà.

“Cứ để hắn đắc ý một lúc đi!” Lý Nhiên lén nói với Phạm Trường An, “Không chừng chẳng mấy chốc nữa là.....”

Phạm Trường An nhận thấy lời Lý Nhiên có ẩn ý, nhướn mày nhìn Lý Nhiên. Lý Nhiên bèn hạ giọng nói nhỏ, “Nhị thúc của ta thường buôn bán qua lại giữa Trường Bình và Kiến Châu, hôm qua nhị thúc về nói, gần đây tình hình Kiến Châu rất bất ổn, quan binh lục soát bắt người khắp nơi, mà đặc biệt là chỉ bắt toàn sĩ tử. Ngay cả Trương Nguyên Bảo cũng bị bắt đi rồi chưa thấy về, nhà họ Trương đã cho người đi thăm dò mấy lần vẫn không thu được tin tức gì! Sợ rằng đã xảy ra chuyện động trời rồi!”

Phạm Trường An khẽ cau mày, thầ n nghĩ: mấy ngày nay Thu Nương cứ trằn trọc suốt cả đêm, nếu hắ n còn nói với nàng nhữ ng việc này, chỉ sợ sẽ khiến nàng càng lo lắng thêm, không bằng đừng nói tốt hơn.

Lại qua mấy ngày, đột nhiên có quan binh từ trấn Trường Bình vào thôn An Bình, đến thẳng nhà Phạm Trường An. Một tên lính thấy Đỗ Thu Nương đang đứng trong sân bèn gõ cửa hỏi, “Đây là nhà họ Phạm phải không?”

Đỗ Thu Nương vừa thấy quan binh tim đã đập như trống nổi, đồ m ò hôi đ ầy tay, bỗng nhớ đời trước Trương Nguyên Bảo đã từng nói bọn quan binh có nhữ ng biện pháp bức cung rất độc ác, nhất thời không biết phải nói gì. Đúng lúc này, Phạm Trường An từ trong nhà bước ra.

Một tên quan binh thấy Phạm Trường An bèn tiến lên hỏi, “Phạm tú tài phải không? Người phải đi ngay một chuyến tới nha môn với bọn ta, đại nhân có một số việc muốn hỏi người.”

Không được..... ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu Đỗ Thu Nương là không thể bọn quan binh bắt Phạm Trường An đi.

Lúc này, trên con đường thông sang thôn bên sát bên nhà, Đỗ Thu Nương thấy Triệu Kiếm Nhận đang bị trói hai tay bắt đi, hùng hùng hổ hổ la ầm lên, “Dù gì ta cũng là Cử nhân, có công danh trong người, ngay cả gặp huyện thái gia ta cũng không phải quỳ nữa là, các người là cái thá gì mà trói ta?”

Một tên quan binh không nhin được nữa, lấy sớ g dao gỗ mạnh lên đầu Triệu Kiếm Nhận, mắ ng, “Cử nhân? Thánh thượng tự ra khẩ u dụ, hủy bỏ danh Cử nhân của tất cả Cử nhân vừa thi đậ u ở Kiến Châu r ấ ! Người tự cầ u nhi ều phúc để có thể cầ m cự được mấy ngày trong lao đi!” Đầu Triệu Kiếm Nhận bị gõ mạnh tới mức chảy cả máu.

Dọc đường đi có rất nhi ều người vây xem, nhao nhào bàn tán, bỗng thấy Triệu Kiếm Nhận bị bỏ một dao, thì lập tức im miệng ngay. Dao kiếm không có mất!

Mẫu thân Triệu Kiêm Nhận chạy theo, vừa khóc vừa la, “Tại sao các người bắt nhi tử của ta? Mau buông nhi tử ta ra, buông ra!”

Chẳng mấy chốc, Đỗ Thu Nương lại thấy Lý Nhiên cũng bị bắt, có đi đầu Lý Nhiên vẫn đang cười hì hì nói chuyện với quan binh bên cạnh, không hề bị trói. Lý Nhiên thấy Phạm Trường An, từ xa đã vẫy tay nói “Trường An huynh, các huynh đệ đây kêu chúng ta đến nha môn giúp một tay cho việc tra án, chúng ta phải đi một chuyến thôi!”

Lý Nhiên vừa nói vừa chạy lại gần Phạm Trường An, kéo tay Phạm Trường An nói nhỏ, “Bọn quan binh này đều có mắt không trông, huynh muốn bị bọn chúng đánh chết ngay trước cửa nhà sao? Yên tâm đi, nhị thúc ta đã lo liệu hết rồi, chúng ta sẽ không có việc gì đâu!” Xong, Lý Nhiên lại cười nói với tên quan binh cầm đầu bên cạnh, “Đại ca, huynh đệ ta đang trong thời kỳ tân hôn, lúc này đi không biết khi nào mới trở lại, hẳn muốn nói một vài câu từ biệt với thê tử, mong đại ca châm chước cho!”

Lý Nhiên vừa nói vừa nhét bạc vào trong tay tên cầm đầu. Tên cầm đầu nhận lấy, đi sang một bên canh.

“Ta sẽ không sao đâu!”

Đời trước Trương Nguyên Bảo đã từng kể về vụ án này cho Đỗ Thu Nương nghe, nhưng không có nói gì tới việc số phận của các thí sinh không dự thi sẽ ra sao. Hẳn là sẽ không quá mức thâm hại, nhưng bị bắt vào nha môn, ai biết ở trong đó sẽ xảy ra chuyện gì chứ!

Đừng sợ, đừng sợ! Đỗ Thu Nương tự lập đi lập lại trấn tĩnh bản thân. Tỉnh táo lại rồi nàng mới nhớ ra mấy ngày trước nàng vẫn luôn nghĩ nếu Trường An cũng bị bắt đi thì phải chuẩn bị những gì, nên đã cho vào trong túi sẵn. Nàng bèn chạy vào nhà cầm cái túi ra đưa cho Phạm Trường An, dặn dò: “Trường An, trong này ta có chuẩn bị ít bạc vụn và lương khô. Trên đường chàng đừng tiếc bạc, khi nào thấy cần thì cứ xài!”

“Được rồi tàu tử! Mấy việc này ta đều biết, để bọn ta đi thôi!” Lý Nhiên vừa nói vừa kéo Phạm Trường An đi. Đi được một khúc, hẳn mới nghĩ: Đỗ Thu Nương chỉ là một thôn phụ quê mùa, sao lại biết đạo đối

nhân xử thế như vậy, ‘đi xa đừng tiếc bạc’ là mấy lời những người từng đi đây đi đó nhiều như nhệ thức hán hay nói.

Bọn quan binh vừa đi, thôn An Bình lập tức bùng nổ. Có người nói mấy tú tài này bị bắt vì tội mưu phản, lại có người đồn họ viết bậy trong bài thi mới bị bắt giam.

Đỗ lão hán vừa hay tin Phạm Trường An bị bắt đã vội vã dẫn cả nhà chạy sang, đúng lúc Đỗ Thu Nương đã thu dọn hành lý xong. Nàng nói muốn lên trấn Trường Bình chờ Phạm Trường An với ánh mắt hết sức kiên định.

Phụ thân Lý Nhiên cũng chạy tới, nói là nhệ thức của Lý Nhiên xem như có chút mặt mũi ở trấn Trường Bình, có thể lo liệu được một số việc. Lý Nhiên cũng đã báo để nhờ nhệ thức hán đồng thời giúp đỡ Phạm Trường An một tay. Đỗ Thu Nương nghe xong, bớt lo được một ít.

Nói thì nói vậy, nhưng rốt cuộc mọi người cũng không yên lòng. Đã ba bốn ngày trôi qua vẫn không hề có chút tin tức gì của Phạm Trường An và Lý Nhiên. Mỗi ngày Đỗ Thu Nương đều nóng ruột nóng gan giống như bị thiêu trên chảo dầu, cuối cùng nhịn không nổi nữa, định lên trấn Trường Bình một chuyện xem sao, thì phụ mẫu Lý Nhiên cũng tới vì lý do tương tự. Hai bên bèn hẹn đi lên trấn trên với nhau, tới nhà cửa của Lý Nhiên đợi.

“Tên cầu quan đáng chết!” cửa cửa Lý Nhiên họ Tăng, Đỗ Thu Nương gọi là Tăng lão gia. Hẳn là mấy ngày nay Tăng lão gia cũng bồn ba lo này nọ không ít nên mặt mày có vẻ mệt mỏi. Dừng một chút uống nước rồi, Tăng lão gia lại nói tiếp, “Trấn Trường Bình không phải là nơi giàu có, nên hầu hết những Huyện thái gia tới chỗ này đều rất tham tiền, luôn tìm cách ăn chặn mồ hôi nước mắt của dân chúng. Hiếm lắm mới có được một vụ án lớn thế này, bên trên lại ra lệnh phải tra khảo nghiêm khắc, tên cầu quan này bèn vin vào đó nghĩ biện pháp vơ vét một phen cho đầy túi!”

“Nhưng Lý Nhiên nhà ta và Phạm Trường An căn bản không có vào trường thi, sao gian lận trong lúc thi được?! Vụ án này có liên quan gì tới

hai đứa nó đâu!” Lý thái thái khóc nói, “Đã bốn ngày rồi vẫn không có tin tức, muội lo chết mất!”

“Muội đừng gấp!” Tăng lão gia nói, “Tẩu tử muội và tiểu thiếp Huyện thái gia mới nạp cũng có quen biết, mấy ngày trước ta đã tặng bạc cho Huyện thái gia thông qua nàng ta. Nàng ta nói, việc Lý Nhiên và Trường An chưa vào trường thi, có rất nhiều người chứng kiến cho nên chỉ tra hỏi mấy câu thôi cho đúng lệ thôi. Có lẽ ngày mai sẽ được thả ra!”

Nghe vậy, Đỗ Thu Nương cũng an tâm một ít, cảm ơn Tăng lão gia rồi rút. Ngược lại, Lý thái thái bỗng nắm tay nàng khóc nói, “Hôm đó cũng may nhờ phúc của hai đứa Nhiên ca nhi mới không vào trường thi, nếu không, nếu không.....”

Đỗ Thu Nương thầm nghĩ: chỉ có thể nói là vì nàng đã may mắn sống lại, nhớ được một số chuyện trong tương lai mà thôi.

Tăng lão gia nói là ngày mai sẽ được thả ra, nhưng bọn họ phải đợi tới hai ngày mới thấy nhóm người thứ nhất bước ra khỏi cổng nha môn ra. Đỗ Thu Nương tinh mắt nhận ra Lý Nhiên đang đứng lẫn trong một đám thư sinh đầu bù tóc rối. Lý Nhiên thấy người thân, đầu tiên là ngẩng lên trên đất hồi lâu không nói lời nào, sau đó bắt đầu nghiêng thân sang một bên, cúi đầu cúi xuống.

Đỗ Thu Nương nhón chân nhìn khắp, vẫn không thấy bóng dáng Phạm Trường An đâu, tim lại bắt đầu đập mạnh. Lúc này Lý Nhiên đã phục hồi tinh thần, yếu ớt nói, “Tẩu tử, sợ là hôm nay Trường An huynh vẫn chưa được thả ra, về nhà rồi ta sẽ nói kỹ hơn.”

Lý Nhiên sống tới từng này tuổi, mới tự mình thử nghiệm uy lực của các kiểu hình phạt trong nhà lao Trường Bình. d-iễn.đà;n/lê,q:uý,đ'ôn Không phải là nổi khổ da thịt mà là trở mắt nhìn những người xung quanh bị dẫn đi ra ngoài từng người từng người một, nhưng hoặc là không về nữa, hoặc là về nhưng thương tích đầy mình. Thêm nữa, mấy chục con người bị nhốt trong một phòng giam chật hẹp, ba ngày không cho ăn cơm uống nước, tiêu tiểu này nọ đều tại chỗ, khiến sinh ra mùi hôi thối khủng khiếp không nói, quan trọng hơn là không nến không đèn, không ánh sáng,

hoàn toàn tối tối không biết ngày nào giờ nào, khiến người ta dễ trở nên điên cu ờng.

Trong suốt khoảng thời gian đó, nhờ có Phạm Trường An an ủi không ngừng, Lý Nhiên mới không phát điên. dĩ;nhẽ.đàn/lê,qscuý.đưôn Đối với người không thích nói như Phạm Trường An thì những lời hửn nói trong mấy ngày qua hửn đã nhi ều hơn tổng cộng những lời hửn đã nói từ trước tới giờ.

Sau khi phòng giam có ánh sáng trở lại, Lý Nhiên thấy có vài người ánh mắt đã trở nên đờ đẫn, khuôn khiếp hơn là có một thư sinh trong bọn đã cắn lưỡi tự sát trong bóng tối, chết không nhắm mắt.

Sau đó, người càng ngày càng ít, không biết số phận thế nào.

“Trường An huynh vẫn luôn nói với ta, hai ta không vào trường thi, nhất định sẽ không có chuyện gì, cho nên mấy nha dịch kia mới không động vào. Cuối cùng lúc chỉ còn hai bọn ta, ta đã nghĩ bọn ta được thả, nhưng rốt cuộc chỉ có một mình ta.....” Lý Nhiên nhìn Đỗ Thu Nương một cái, nói tiếp, “Phạm tẩu tử, trước khi ra ngoài, hình như ta đã thấy.... Trương Thu Hoa.....”

Đỗ Thu Nương giật mình th ầm nghĩ: Trương Thu Hoa..... Trương Thu Hoa biến mất mấy tháng đột nhiên xuất hiện ở đây?

“Thu Nương đừng vội! Đại ca ta đã cho người đi hỏi thăm r ồi!” Lý thái thái ôm Lý Nhiên khóc một h ồi, lúc này đã phục h ồi tinh th ần, thấy vẻ mặt hốt hoảng của Đỗ Thu Nương bèn an ủi.

Nghe thấy ba chữ ‘Trương Thu Hoa’ thì Lý thái thái cũng mơ h ồ có dự cảm không lành.

Lúc này, Tăng lão gia và Tăng thái thái đ ồng thời bước vào. Đỗ Thu Nương đứng dậy chào. Tăng thái thái khoát tay nói, “Ta mới vừa tìm Trương di nương hỏi thăm, nhưng bị nha hoàn của nàng ta cản lại, đưa ta một lá thư nói rõ là chuyển cho Đỗ Thu Nương. Ta bèn vội vàng chạy về

đây.” Tăng thái thái nói xong, lập tức móc ra một lá thư đưa lá thư cho Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương đọc xong lá thư, mặt biến sắc, vội vàng chạy ra cửa.

Lý Nhiên nhặt lá thư rơi trên đất lên, xem lướt qua xong, vỗ đầu một cái la lên “Đúng là oan gia ngõ hẹp! Trương Thu Hoa kia sao lại thành sủng thiếp của Huyện thái gia rồi!”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 33

Trần Trường Bình có một con đào bao quanh bảo vệ, trên đó xây khá nhiều đình nghỉ mát hình bát giác để người đi đường khi mệt có thể vào nghỉ chân một chút.

Lúc Đỗ Thu Nương đến chỗ cái đình nghỉ mát được chỉ định thì trong đó đã có khoảng sáu nha hoàn chia nhau đứng thành hai hàng và một thiếu phụ đang đưa lưng về phía nàng. Vạt váy của thiếu phụ bị gió thổi bay bồng bồng cộng thêm làn da trắng như tuyết khiến người ta vừa nhìn đã yêu.

Cách mấy tháng, Đỗ Thu Nương cho rằng kiếp này nàng sẽ không gặp lại Trương Thu Hoa một lần nào nữa, không ngờ số phận trêu người, chẳng những khiến nàng gặp lại Trương Thu Hoa, mà còn cho cuộc sống của Trương Thu Hoa không hề tệ.

“Trương Thu Hoa!” Đỗ Thu Nương kêu to, đang định đi vào đình thì bị mấy nha hoàn ngăn lại.

Trương Thu Hoa xoay người, giơ tay lên ý bảo nha hoàn lui ra, dùng khăn tay che miệng làm bộ e thẹn cười một tiếng, rồi bước qua cầm tay Đỗ Thu Nương nói, “Bọn nha hoàn này đúng là có mắt không trông! Người là phụ mẫu tái sinh của ta, bọn chúng lại dám cản người!” Trương Thu Hoa tỏ vẻ vô cùng thân thiết, ai không biết còn nghĩ rằng hai người là tỷ muội thất lạc nhiều năm ấy chứ!

Đỗ Thu Nương lạnh lùng hất tay Trương Thu Hoa ra. Trương Thu Hoa cũng không giận, kêu bọn nha hoàn dọn bánh ngọt lên bàn, rồi phất phất tay cho nha hoàn lui xuống.

“Đỗ Thu Nương, người tranh thủ ném thử mấy loại bánh này đi! Vì cả đời người cũng chưa chắc mua ăn nổi đâu! Hẳn là người không biết, chỉ một phần nhỏ thế này thôi.....” Trương Thu Hoa nhón tay cầm một miếng bánh táo màu vàng lên, “Một phần nhỏ thế này đã đủ tì ền sinh hoạt nửa tháng của người r ồi đó!” Dứt lời, Trương Thu Hoa giơ miếng bánh tới bên khóe miệng Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương chán ghét hất văng ra, r ồi quát, “Trương Thu Hoa, rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Cần gì nóng dữ vậy?” Trương Thu Hoa cười nói, “Dù gì ta cũng suýt thành kẻ mẩu của người, giờ lại gặp nhau ở đây, người nói có phải duyên phận hay không?” Nói xong, Trương Thu Hoa lại ném miếng bánh cho con chó trắng đang nằm trên đất. Nhưng con chó cũng chỉ ngửi một cái r ồi lắc mông bỏ đi không thèm ăn.

“Khó trách người không thích, thì ra ngay cả chó nhà ta cũng không ưa nữa mà! Lúc v ềta phải nói với lão gia đổi đầu bếp mới được!” Trương Thu Hoa nay tuy ăn mặc sang trọng, nhưng miệng lưỡi thì vẫn dè tiện như cũ. Nói xong, nàng ta bước tới, đập mạnh lên miếng bánh ngọt. Miếng bánh lập tức nát nhừ, mứt táo màu nâu đỏ ứa ra, trông chẳng khác gì máu tươi.

Đỗ Thu Nương bỗng có dự cảm chẳng lành.

Trương Thu Hoa quay đầu nhìn Đỗ Thu Nương, trong mắt đầy vẻ khinh miệt, cười nói “Người nói nó có giống máu không? Đỗ Thu Nương, ngày đó ca ca ta tự chặt một ngón tay, máu văng đầy đất, nhìn cực kỳ giống cái màu này!”

“Trương Thu Hoa, ta chịu hết nổi cái giọng xỏ xiên đó của người r ồi! Có gì cứ nói thẳng một lần không được à?” Đỗ Thu Nương liếc Trương Thu Hoa nói. Trước khi đến đây nàng đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị Trương Thu Hoa nhục nhã một phen. Giờ nàng không muốn vòng vo tốn thời gian nữa, Trường An còn đang chờ nàng. “Nếu người muốn tìm ta tính sổ, thì cứ tính thoải mái đi! Muốn ta làm gì, cứ nói!”

“Tính số?” Trương Thu Hoa cười khẩy nói, “Tính thế nào đây? Người hại ta mất hết thể diện, hại ca ca ta bị cụt một ngón tay, hại ta bị ca ca đuổi ra khỏi nhà, còn hại ta.....” Giọng Trương Thu Hoa dần dần thấp xuống, cuối cùng chỉ mấp máy môi, nhưng Đỗ Thu Nương nhìn vẫn hiểu, nàng ta nói, “Còn hại ta phải tự tay giết chết hài tử của mình!”

“Đỗ Thu Nương, người nợ ta nhiều như vậy, người làm sao trả?” mặt mũi Trương Thu Hoa trở nên vô cùng vặn vẹo, vừa rồi như hoa như ngọc, giờ đã thành bộ dáng hung thần ác sát.

Đỗ Thu Nương nghe xong, cười châm chọc, “Là người rắp tâm lừa gạt phụ thân ta trước, nhà ta chỉ từ hôn lấy lại công bằng thôi! Còn ca ca người tự chặt một ngón tay là vì người vô liêm sỉ, bị đuổi ra khỏi nhà cũng là do người gieo gió gặt bão! Cuối cùng, hài tử kia là do chính tay người giết chết, có ai buộc người sao? Người kêu ta tới muốn nhục nhã ta, cũng được thôi, người cứ nói đi, chỉ cần người thả tướng công ta ra, ta sẽ thỏa mãn cho lòng dạ tiểu nhân của người!”

Trương Thu Hoa điên đảo đúng sai, Đỗ Thu Nương cũng không cách nào giảng lý. Nàng ta hôm nay được thế, nhưng người đang làm trời đang nhìn, chung quy sẽ có một ngày phải gặp báo ứng.

“Lòng dạ tiểu nhân?” Trương Thu Hoa cười nhạt, nói, “Ngày đó nếu không nhờ người ta cũng không có cơ hội được gả cho Huyện thái gia. Và nếu không nhờ ông trời có mắt, hôm nay người đã không rơi vào tay ta!”

Trương Thu Hoa móc ra một cây dao nhỏ từ trong ống tay áo, đập xuống bàn, nở nụ cười âm hiểm, “Đỗ Thu Nương, không phải người và tên ngu kia là phu thê tình thâm sao? Được! Chỉ cần người liếm sạch mớ bánh ngọt trên đất kia, rồi tự chặt hai ngón tay mình, sau đó ba quỳ chín lạy từ đây liên tục tới trước cổng huyện nha, ta sẽ đi xin Huyện thái gia thả tên ngu nhà người ra! Nếu không, một khi bị tội gian lận trong thi cử, e rằng tên ngu nhà người sẽ không còn mạng để về gặp người đâu!”

Trương Thu Hoa tuy vừa cười vừa nói, nhưng nội dung lại như một chậu nước đá tạt vào người Đỗ Thu Nương. dilynễn.đàn.lê,qzhuý,đôn Tiếp theo, nàng ta lại mở cái bọc để bên cạnh, lấy ra một bộ y phục loang lỗ vết

máu, nhìn không rõ màu sắc ban đầu. Vừa thấy bộ y phục kia, lòng Đỗ Thu Nương đã đau như đang rỉ máu, đó là đồ của Phạm Trường An, vẻ hờn hờ của hắn lúc mặc nó dường như vẫn còn rõ mồn một trước mắt nàng.

“Trường An.....” Đỗ Thu Nương giật lấy bộ y phục trên tay Trương Thu Hoa.

Trương Thu Hoa ung dung ngồi trên ghế, nói, “Đỗ Thu Nương, có cứu hay không, tùy người!”

Đây là một xã hội cá lớn nuốt cá bé, có quy tắc tự nhiên có thể đè ép người khác. Trương Thu Hoa chờ ngày này đã lâu lắm rồi.

Liếm hết bánh ngọt trên đất thì cũng chỉ bị nhục chút xíu thôi, vả lại người nàng to như vậy mất hai ngón tay cũng không chết được. Có đi đâu chặt hai ngón xong, lại không được băng bó chữa trị kịp thời, để chảy máu tự dosuốt từ đây tới huyện nha dưới thời tiết cực lạnh thế này, chỉ sợ chưa cứu được Trường An ra thì nàng đã chết giữa đường rồi.....

Quả là một ý tưởng thâm độc! Đỗ Thu Nương nghiêng răng nghĩ, nhưng vừa nhìn thấy bộ y phục dính đầy máu của Phạm Trường An, cơn giận trong lòng nàng lại lập tức yếu đi.

Trường An ơi, Trường An à, xem như đời trước ta thiếu nợ chàng vậy!

Đỗ Thu Nương biết tiên sinh ở trường Phạm Trường An học và tuần phủ Kiến Châu có quen biết, nên mấy ngày trước nàng đã tới nhờ tiên sinh giúp một tay, tiên sinh cũng đã đồng ý. Có đi đâu từ đây đi Kiến Châu mất không ít ngày, vả lại tình huống xấu nhất là tuần phủ Kiến Châu không chịu giúp thì tính mạng của Phạm Trường An sẽ ra sao?

Đời trước, kết cục của Huyện thái gia thế nào? Bị miễn chức hay tịch thu gia sản? Đời này có còn giống không?

Có nên đánh cược hay không?

Đỗ Thu Nương do dự trong chốc lát, rốt cuộc chầm rãi cúi người xuống, nhặt miếng bánh tảo lên, ngay khoảnh khắc đó nàng đã thấy được

vẻ hã hê trong mắt Trương Thu Hoa.

Tiền nhân! Đỗ Thu Nương thẫn mắg một tiếng, r ẫ chạy nhanh như chớp tới trước mặt Trương Thu Hoa, trét miếng bánh táo lên đầu nàng ta. Trương Thu Hoa lập tức nhếch nhác như một tên ăn mày. Đỗ Thu Nương vẫn chưa dừng tay, thể hiện thuần thực phong cách hung hãn mạnh mẽ như khi đánh nhau lúc nhỏ, vừa nắm lấy tóc Trương Thu Hoa, vừa nhặt con dao nhỏ lên, tuy không dám đâm bị thương người, nhưng đã rạch không ít nhất trên y phục của nàng ta.

“Có kẻ giết người!” Trương Thu Hoa cả kinh, lập tức kêu to. Nhưng mấy nha hoàn bên ngoài đình lại như không hề nghe thấy gì hết, thậm chí còn lủi ra xa hơn.

“Nếu ta chết, ta cũng sẽ kéo các người chôn theo!” Trương Thu Hoa thấy vậy mắg to. Lúc này, mấy nha hoàn kia thấy tình thế quả thật không ổn mới chạy vào kéo Đỗ Thu Nương ra.

Đỗ Thu Nương nhàn lúc hỗn loạn, thúc cùi chỏ liên tiếp mấy cái vào bụng Trương Thu Hoa r ẫ mới chịu tách ra. Trông nàng cũng rất nhếch nhác, mặt bị móng tay Trương Thu Hoa cào rướm máu mấy đường dài.

Hai người nhìn nhau đắg đắg sát khí, đầu tóc tai bù xù, y phục xố xếch, có đi đâu trên đầu Trương Thu Hoa còn thêm một khối bánh táo, tởm đến mức cả chó cũng ghét bỏ nàng ta.

“Đỗ Thu Nương, ta thề, không giết chết tên ngu nhà người thì ta không phải họ Trương nữa!” Rốt cuộc Trương Thu Hoa cũng lộ ra bản chất thật.

“Trương Thu Hoa, người chỉ là một thị thiếp mà cũng dám lớn lối như vậy? Tướng công ta vô tội, nhân chứng vật chứng đâu có hết, nếu bị chết oan, sau này tra ra, thì Huyện thái gia sẽ là kẻ đầu tiên bị lôi ra chém đầu! Người cho rằng lúc đó người vẫn sống sung sướng được? Giết chết Phạm Trường An? Vậy người hãy tự xem lại mình có bao nhiêu trọng lượng trước đi! Hừ, không biết xấu hổ! Đồ tiểu thiếp thấp hèn!” Đỗ Thu Nương giận điên lên chửi. diu,ễn.đàn.lê,qcuý/đơ.ôn Đời trước bị Trương Thu Hoa và Trương Quân Bảo hại thẳm, chẳng lẽ đời này còn để bị chèn ép tiếp?

Mơ đi! Nàng không tin Trường An sẽ chết sớm như vậy, Tôn đạo sĩ đã nói rồi, Trường An nhà nàng có tướng sống thọ đến trăm tuổi! Mà nếu mệnh hần ngắn thật thì nàng sẽ tự sát theo hần đi đầu thai, hai người đi chung thì đường xuống suối vàng sẽ không sợ cô đơn!

Đỗ Thu Nương ném con dao nhỏ xuống đất, sải bước đi ra khỏi đình, ai ngờ đi chẳng bao xa thì Trương Thu Hoa đã đuổi kịp vung dao đâm nàng sau lưng. Đỗ Thu Nương vội nghiêng người tránh, rồi đá trả một cái lên bụng Trương Thu Hoa. Nàng ta bị đẩy lui về sau, lảo đảo không ngừng được. Bọn nha hoàn vốn đã đuổi theo tới, nghe tiếng hô cứu mạng của Trương Thu Hoa lại lập tức né xa ra, trơ mắt nhìn nàng ta rớt xuống sông.

“Cứu! Cứu ta!” Nước lạnh thấu xương, Trương Thu Hoa vừa rớt xuống sông uống ngay mấy ngụm nước.

Bọn nha hoàn đứng trên bờ nhìn nhau hồi lâu mới có một người lên tiếng, “Còn đứng đó làm gì, mau cứu người lên thôi!”

“A.....” Đỗ Thu Nương mơ hồ cảm thấy tay mình bị thương, nhìn lại, quả nhiên trên tay nàng có một vết rách khá to, máu đang chảy ra từ đó không ngừng.

Đằng xa, có một luồng bụi bốc lên bốc mịt, đang hướng về phía này, hình như là một đoàn người ngựa đang chạy gấp tới.

Đỗ Thu Nương híп mắt nhìn một hồi, cảm giác hơi choáng váng, thầп nghĩ: mới nhỏ mấy giọt máu đã thấy chóng mặt?

Đoàn người ngựa kia càng ngày càng gần.

Đỗ Thu Nương mơ hồ thấy bóng dáng Phạm Trường An, có đi đâu đâu nàng đang ngày càng mơ hồ. Cuối cùng, nàng không trụ nổi, nghiêng người té xuống đất.

Từ đoàn người kia, có một người vội vàng nhảy xuống lưng ngựa chạy tới đỡ lấy Đỗ Thu Nương

Tất nhiên, người đó chính là Phạm Trường An đã lâu không gặp. Hắn lo lắng gọi to, “Thu Nương, Thu Nương!”

Dưới ánh nến lơ mờ, Huyện thái gia nơm nớp lo sợ ng ẩ trên công đường, bên dưới là mấy tiểu nha hoàn đang quỳ. Một nha hoàn run run nói, “Trương..... Trương di nương vốn lệnh cho nô tỳ bôi hạc đỉnh h ồng lên dao, nô tỳ thấy vẻ mặt Trương di nương hung ác như muốn giết người nên sợ hãi lên đổi hạc đỉnh h ồng thành.... Thành thuốc mê. Nô tỳ bị oan! Lão gia.....”

Huyện thái gia càng nghe, vẻ mặt càng tối thêm. Người ng ẩ sau bình phong đang cho lão một áp lực vô hình.

Huyện thái gia lập tức hỏi, “Trương thị, người có gì để biện minh không?”

Trương Thu Hoa mới được vớt lên từ dưới sông, đang khoác một cái mền run rẩy, thấy sắc mặt Huyện thái gia nghiêm trọng, bèn quỳ hô: “Lão gia, thiếp thân bị oan! Thiếp thân chỉ hẹn tử muội cũ ra ôn lại chuyện, nào ngờ vừa nói mấy câu không hợp ý nàng ta đã muốn dùng dao chém thiếp thân, lại đá thiếp thân xuống nước..... Tiện tỳ, sao người phải hại ta?!”

“Trương di nương nói láo! Rõ ràng là Trương di nương buộc nữ nhân kia phải tự chặt hai ngón tay, r ẩ ba quỳ chín lạy tới trước cửa huyện nha, muốn giết chết người ta!”

Huyện thái gia cảm thấy sau lưng càng ngày càng lạnh, bàn tay c ần kinh mộc đường cũng càng ngày càng run dữ dội, rốt cuộc để rút kinh mộc đường, khiến nó lún lông lốc xuống dưới công đường.

Lúc này, người ng ẩ sau tấm bình phong bỗng bước ra, nhẹ nhàng nhấc khối kinh mộc đường lên, đứng trước mặt Huyện thái gia, nói “Nếu cả một cái kinh mộc đường người cũng c ần không nổi thì hẳn là cũng đội không nổi cái mũ chu ần trên đầu kia đâu, không bằng để ta giúp người xử vụ này cho!”

Người bước ra là Tu ần phủ Kiến Châu, Trương Bác Hưng.

Trương Bác Hưng xoay người, híp mắt nhìn Trương Thu Hoa, nói
“Trương thị, người có biết tội giết người theo luật sẽ bị chém đầu không?”

Trương Thu Hoa co quắp người lại, suy nghĩ duy nhất trong đầu lúc này là: Phạm lão phu nhân núp sao tẩm bình phong với Trương Bác Hưng, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 34

Lúc Đỗ Thu Nương tỉnh dậy, không biết đã là giờ nào ngày nào, chỉ thấy có ánh mặt trời chiếu vào phòng, bên cạnh là Phạm Trường An đang nằm sấp ở đầu giường. Trên mặt hắn ngồn ngàng vết cào, nhưng vẫn nắm chặt tay nàng, ngủ với vẻ mặt rất bình yên.

Đỗ Thu Nương bỗng cảm thấy an tâm lạ thường, cứ nằm nghiêng nhìn Phạm Trường An thật lâu, sau đó càng ngày càng nhích lại gần hắn, hôn lên trán hắn một cái, thấy chưa đủ, lại tiếp tục hôn dọc xuống mũi đến môi.

Đỗ Thu Nương nhận thấy cơ thể Phạm Trường An hơi cứng ngắc, lông mi khẽ run, nhưng vẫn không chịu mở mắt, bèn nghiêng răng nói, “Còn giả bộ ngủ nữa ta sẽ đá văng chàng ra ngoài đó!”

Phạm Trường An lập tức mở mắt ra, nở nụ cười, ôm lấy Đỗ Thu Nương, lật người đè nàng xuống, tỉ mỉ hôn lên mặt nàng, hồi lâu sau mới chịu buông ra, tựa đầu vào cổ nàng, ấm ức nói, “Nương tử, ta nhớ nàng muốn chết, còn nàng vừa gặp lại đã nghĩ tới chuyện đá bay ta!”

“Ai bảo chàng không đứng đắn!” Đỗ Thu Nương ôm đầu Phạm Trường An đẩy ra, nói, “Đi một vòng cho ta xem có còn là một Phạm ngọc tử hoàn chỉnh không! Nếu thiếu miếng thịt nào, ta sẽ lập tức đi cắt một miếng tương tự trên người Trương Thu Hoa bù lại cho chàng! Còn nữa, mặt mũi chàng thế này là sao đây?”

“À,” Phạm Trường An đứng dậy nhảy nhảy mấy cái, lại xoay hai vòng, rồi đưa sát mặt tới cho Đỗ Thu Nương nhìn, nói, “Thu Nương, ta không thích nữ nhân kia tí nào, không muốn bất cứ thứ gì của nàng ta dính trên người ta! Nàng ta rất hung ác! Tới nhà giam hạch hỏi ta, ta chỉ nói một câu

đại loại là đáng dấp nàng ta không bằng nàng thôi, nàng ta đã dùng dùng nổi giận dùng móng tay cào cào ta.....”

“Chàng nói Trương Thu Hoa? Chàng để cho nàng ta cào chàng?! Không biết cào lại hả?”

“Đâu có! Lúc nàng ta cào cào, ta đã lập tức bắt lấy hai tay nàng ta trói thật chặt, rồi cột vào cây cột trong phòng giam rồi! Sao ta có thể để mình bị thiệt chứ!” Phạm Trường An vội giải thích.

“Được, rất tốt!” Đỗ Thu Nương vỗ vỗ đầu Phạm Trường An, lại hôn một cái lên trán hắn một cái, xem như phần thưởng.

Phạm Trường An mơ hồ nhớ ra hình như lúc đó Trương Thu Hoa ôm con chó lông trắng của nàng ta theo, cũng vỗ đầu và hôn nó một cái y chang thế này. Hắn bỗng thấy thật ấm ức, hừ, hắn không muốn bị đối xử giống như một con chó!

Đỗ Thu Nương vừa nói vừa kéo y phục của Phạm Trường An lên, kiểm tra xem trên người hắn có vết thương nào không. Phạm Trường An vội né tránh nói, “Đầu là chút thương ngoài da thôi, Lâm đại phu đã bôi thuốc cho ta rồi, chẳng có gì nghiêm trọng đâu!”

Đỗ Thu Nương không thèm nghe, vẫn nhất quyết kéo y phục hắn lên xem cho kỹ. Khi nàng thấy rõ mấy vết thương trên người hắn, bỗng cảm giác đau đến từng sợi tóc, nhưng biết hắn sợ nàng khổ sở, đành cố nén nước mắt không cho nó chảy ra.

Một hồi sau, Đỗ Thu Nương bỗng nhớ ra hỏi, “Trường An, chàng lấy cái gì trói hai tay Trương Thu Hoa vậy?”

“Thì là.... Dây thắt lưng của nàng ta.....”

“Cái gì??”

Đỗ Thu Nương lập tức đập gối vào đầu Phạm Trường An, vừa chọc tay vào ngực hắn, vừa tức giận nói, “Phạm Trường An, sao chàng dám cời dây

thất lưng của Trương Thu Hoa chứ? Chàng học được cái thói lưu manh đó từ lúc nào? Chàng chỉ có thể cời thất lưng của ta, thê tử duy nhất của chàng thôi!” Dứt lời, Đỗ Thu Nương ngơ ngời. dơ miến.đàn/lê,qu=,ý,đ;ôn Còn Phạm Trường An thì cười gian, lập tức nhào tới nắm lấy dây thất lưng của Đỗ Thu Nương.....

Trong phòng đang náo loạn tung bừng, ngoài cửa, Trương Bác Hưng và Phạm lão thái thái nhìn nhau cười. Câu cuối của Đỗ Thu Nương cao vút lên, Trương Bác Hưng và Phạm lão thái thái không muốn nghe cũng phải nghe.

Trương Bác Hưng chặc lưỡi nghĩ thầm: tiểu nương tử mạnh mẽ như vậy, Phạm Trường An làm cách nào trấn áp được đây?

Phạm lão thái thái cười cười, gõ cửa phòng kêu, “Thu Nương, Trường An?”

Tiếng cười đùa trong phòng lập tức im bật, sau đó là một hồi thu dọn rồi ren.

Trương Bác Hưng và Phạm lão thái thái đứng yên bên ngoài chờ.

Cửa phòng mở ra, Đỗ Thu Nương tròn to mắt nhìn Phạm lão thái thái, sau đó ôm lấy tay bà, kích động hô, “Tổ mẫu đã về rồi!”

Trương Bác Hưng bị gạt ở một bên, biết đi đâu đứng yên sờ sờ mũi không lên tiếng, liếc Phạm Trường An một cái.

Lúc này, Lâm Nguyên Tu chậm rãi đi tới, nói với Phạm Trường An, “An ca nhi, con nên giới thiệu Thu Nương với Trương tuấn phủ đi!”

“Trương..... Tuấn phủ?” Đỗ Thu Nương ngạc nhiên nhìn nam nhân có đôi mắt phượng đa tình, với khuôn mặt như thiếu niên và một dung mạo còn đẹp hơn nữ nhân ở bên cạnh. Người này..... là vị Tuấn phủ trẻ nhất Đại Tề, Trương Bác Hưng?

Trương Bác Hưng sờ sờ mũi, cười hì hì nói, “Biểu đệ muội kêu ta biểu ca là được rồi!”

“Biểu..... Biểu ca?!” Đỗ Thu Nương kinh ngạc hỏi lại.

Không, không hợp lý! Nàng thẫn lập đi lập lại như vậy, nhưng khi thấy Phạm lão thái thái thì cười còn Phạm Trường An lại có vẻ xem thường, rốt cuộc không thể không thừa nhận đó là sự thật.

Có biểu ca là Tuần phủ đại nhân, một núi dựa bự như vậy Trường An lại không biết dựa vào, để Trương Thu Hoa hành hạ, tên gốc này thật là! Đáng lẽ phải đặc chí đi rêu rao khắp nơi mới phải chứ! Đỗ Thu Nương nhìn vết thương trên mặt Phạm Trường An, không cam lòng nghĩ.

Mãi sau này Đỗ Thu Nương mới biết, ngày đó, Phạm lão thái thái đang ở kinh thành chữa bệnh, biết tin ở Kiến Châu xảy ra án gian lận trong thi cử, bèn lập tức giục ngựa không ngừng chạy về Kiến Châu năn nỉ Trương Bác Hưng đi cứu Phạm Trường An, nhờ vậy Phạm Trường An mới tới kịp lúc nàng ngã xuống.

“An ca nhi, đệ phải cảm tạ ta đi!” Trương Bác Hưng đặc ý nói, “Trương thị kia có âm mưu thâm độc, Huyện thái gia lại ngu xuẩn tham lam. Nếu ta đến chậm một bước, chắc chắn đệ đã bị hãm định tội rồi! Hãn đã nhận hối lộ của một thí sinh khác, dự tính sẽ giả đệ là tên kia, cho đệ chịu tội thay, muốn chém muốn giết gì đâu là đệ, còn tên kia vẫn tự do như cũ.”

“Ai cần huynh tới cứu chứ.....” Phạm Trường An quay ngoắt đầu đi.

“Hừ, tiểu tử này! Chỉ mỗi việc lúc đệ năm tuổi ta tuột quần đệ ném xuống sông một lần thôi, có đáng để bị ghi hận tới tận bây giờ không?” Trương Bác Hưng vỗ bàn, ra vẻ muốn đứng lên, “Nhiều năm không gặp, đệ không thể nhớ những chuyện ta đối tốt với đệ sao? Tiểu tử này, khi còn bé mập mạp đáng yêu biết bao nhiêu, giờ lại biến thành kẻ chuyên gây rắc rối cho người khác!” Trương Bác Hưng vừa nói vừa chỉ tay vào Phạm Trường An. Phạm Trường An trừng mắt, hất mạnh tay Trương Bác Hưng ra.

Trương Bác Hưng kêu đau một tiếng, thấy Phạm Trường An định đánh nữa, lập tức chấp tay xin tha, “Đừng đánh, đừng đánh! Đệ còn đánh nữa ta sẽ đi méc tội đệ với di nương đó!”

Phạm Trường An tức giận, đứng lên nói, “Suốt ngày chỉ biết méc méc! Coi chừng mẩu thân ta sẽ đến tìm huynh lúc nửa đêm phạt huynh viết một bài văn dài cả ngàn chữ đó!”

Hai người một xướng một họa, cực kỳ giống hai đứa nhỏ cãi nhau. Đỗ Thu Nương nhìn đến há hốc miệng. Phạm lão thái thái thì có vẻ như đã quen rồi không thêm quan tâm nữa, giờ tay lên nói, “Mau ng ồi xuống hết cho ta!”

Lúc này hai người mới chịu ng ồi xuống đàng hoàng.

Tăng lão gia biết Trương tu ần phủ và nhà họ Phạm có quan hệ thân thích thì đã nghĩ cách giữ cả nhà họ Phạm ở lại thêm mấy ngày.

Đỗ Thu Nương nghĩ Phạm lão thái thái bốn ba chạy gấp về hẳn là rất mệt mỏi, lại thêm Lâm Nguyên Tu cũng đề nghị ở lại nghỉ ngơi thêm, nên nàng đồng ý luôn.

Đỗ Thu Nương vẫn bị Trương Thu Hoa ám ảnh, lúc mê mang hình như bên tai nàng có tiếng khóc lóc của nàng ta, thậm chí còn cảm thấy hình như có lúc Trương Thu Hoa ở rất gần nàng. Nàng hỏi Phạm Trường An thì hắn chỉ ập ứng nói chắc là nàng mơ thôi.

Rất lâu sau đó, Đỗ Thu Nương mới từ miệng Lý Nhiên biết được, ngày đó Trương Thu Hoa bị bắt tại trận giết người chưa thành, Trương Bác Hưng giao nàng ta cho Huyện thái gia tự mình xử lý. Huyện thái gia dắt dúi phu nhân và Trương Thu Hoa tới cửa Tăng phủ nhận tội.

đi, đến đàn/lê, qm, uý, đ/ôn Nàng ta bị chặt mất hai ngón tay, mặt mũi cũng không còn lành lặn, ba quỳ chín lạy thẳng đến trước giường nàng, khóc lóc kể lể cả đường, bộ dáng hết sức dọa người. Chỉ tiếc nàng ta không thể kiên trì tới cuối cùng, lúc ngã quỵ trước giường nàng thì nảy ra ý niệm hại người, đang định ra tay thì bị Phạm Trường An đá bay ra cửa. Lúc này Trương Thu Hoa mới lộ nguyên hình, mắng to Đỗ Thu Nương là khắc tinh

của nàng ta, lại lên án Huyện thái gia hung tàn, vì muốn phủ sạch quan hệ mà chặt đứt hai ngón tay của nàng ta, còn tố cáo luôn việc Huyện thái gia nhận hối lộ. Nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị Huyện thái gia cho người lôi đi, với lý do là nàng ta kích động quá độ mà hóa điên.

Từ đó, không ai thấy Trương Thu Hoa ta đâu nữa.

Sau khi Huyện thái gia bị xử chém và tịch thu gia sản, có lần Đỗ Nhược Mai về thăm nhà tình cờ kể lại, vào ngày Huyện thái gia bị tịch thu gia sản, Trương Thu Hoa đã từ phòng chứa củi chuồn êm ra ngoài, ai ngờ sợ ý rút xuống giếng, ca ca của nàng ta đã đi nha môn nhận xác. Nghe nói là trông rất thê thảm, cả người trương phình lên, đến mức không nhận rõ khuôn mặt nữa.

Người làm ác tự có trời phạt.

Đỗ Thu Nương nghe xong, chỉ thở dài một tiếng, nghiệt duyên giữa nàng và Trương Thu Hoa xem như chấm dứt, chỉ hi vọng kiếp sau sau nữa sẽ không phải gặp lại nàng ta.

Lý Nhiên vẫn không dám tin Phạm Trường An lại có thân thích làm cao như vậy, Tăng lão gia liếc hần một cái, vỗ ót hần nói, “Tiểu tử ngốc, con gặp được quý nhân rồi!”

Lý Nhiên xòe mười ngón tay ra đếm những lần đã bắt nạt Phạm Trường An trong mấy năm qua, cuối cùng đau khổ phát hiện, dù có cộng thêm hai chân nữa cũng chưa chắc đếm hết!

Vì vậy, mấy ngày nay, Đỗ Thu Nương cứ thấy Lý Nhiên ở trong sân tới tới lui lui, lúc thì nhướng mày nhìn Phạm Trường An và Trương Bác Hưng, lúc lại cầm đầu cầm cổ thở dài. Bên cạnh đó, Phạm Trường An và Trương Bác Hưng hề rảnh rỗi là trình diễn tiết mục ‘huynh đệ đại chiến’, khiến nàng cảm thấy cuộc sống hàng ngày cực kỳ náo nhiệt.

Qua mấy ngày, Trương Bác Hưng đã hết rảnh rang được nữa, bởi vì án gian lận trong thi cử càng càng đào sâu càng lòi ra dính líu tới rất nhiều người, hần phải trở về Kiến Châu xử lý. Trước khi đi, Trương Bác Hưng

lén đưa cho Phạm Trường An một cái túi lớn, Phạm Trường An muốn từ chối cũng không được.

Trương Bác Hưng vừa đi, Phạm lão thái thái cũng kêu Đỗ Thu Nương thu thập đồ đạc về lại thôn An Bình.

Cả nhà họ Đỗ rất kích động, vội vàng chuẩn bị nào lá bưởi, nào chậu than gì đó đầy đủ hết. Đỗ lão hán còn tự mình đứng canh bắt Phạm Trường An làm đầy đủ hết mới được bước vào cửa. Sau đó Đỗ lão hán lại nói với Phạm lão thái thái mời cả nhà sang ăn cơm.

Đỗ lão hán uống một hớp rượu, vỗ bàn nói, “Ta đã nói nữ tể của ta là đứa có phúc mà! Không vào đi thi nhưng lại giữ được mạng thì còn gì tốt hơn nữa chứ? Trường An, về sau con đừng thi cử gì nữa, cứ lo làm ăn yên phận sống qua ngày là được rồi!”

Phạm Trường An nhìn Đỗ Thu Nương một cái, rồi gật đầu nói, “Dạ, nghe phụ thân!”

Từ lúc Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương thành thân, hẳn cực ít kêu Đỗ lão hán là ‘phụ thân’, gặp mặt luôn chỉ cúi chào chứ không lên tiếng, một tiếng ‘phụ thân’ này khiến Đỗ lão hán cực vừa lòng, kéo hẳn uống thêm mấy ly, ngay cả ba Kim Ngân Đồng Bảo cũng được phép uống rượu chúc mừng Phạm Trường An sống sót sau nạn lớn.

Lý thị trộm nói nhỏ với Đỗ Thu Nương, “Chắc con không biết, mấy ngày con đi phụ thân con đầu ngủ không ngon, trong mơ còn la hét kêu tên Trường An, thật sự rất lo lắng cho hai đứa. Nghe thôn bên nói Triệu cử nhân kia bị đưa đi Kiến Châu rồi, người nhà hẳn tới đó thăm, thấy hẳn bị đánh tới mức cả người không còn một chỗ nào là lành lặn..... Ta nghe xong cũng không dám nói cho phụ thân con, sợ lão lại lo lắng hơn!”

“Nhị nương, nữ nhi biết mà!” Đỗ Thu Nương cười, nắm tay Lý thị nói. Nàng nhìn sang thấy mặt Phạm Trường An đỏ ửng vì rượu, cũng vui lây, bất giác cảm thấy cứ sống thế này cũng không tệ, chỉ là mỗi khi nhớ tới Trương Bác Hưng nàng lại có chút không cam.

Từ nhà Đỗ lão hán về, hai người tắm nước nóng xong, cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái hơn hẳn. Phạm Trường An mấy ngày rồi chưa chạm tới Đỗ Thu Nương, đã rục rịch cả buổi, chờ đến lúc lên giường, hắn lập tức tự mình bới sạch sẽ, chờ nàng vừa nằm xuống đã vươn tay cởi dây thắt lưng của nàng, còn hết sức nghiêm túc giải thích, “Là do chính miệng nàng nói, nàng là nương tử của ta, ta chỉ có thể tháo dây thắt lưng của nàng!”

“Hừ, không bằng không có, ai nói mấy lời đó chứ!” Đỗ Thu Nương chối. Phạm Trường An cãi lại, “Thu Nương, nàng nói chuyện không giữ lời gì hết! Chính miệng nàng đã nói chứ ai!”

“Ta đã nói đó thì sao?” Đỗ Thu Nương cười thản nhiên, rúc hai chân vào giữa đùi Phạm Trường An, “A, thật là thoải mái! Vẫn là chỗ này của chàng ấm nhất!”

Đỗ Thu Nương vốn thể hư, đến mùa đông là tay chân lại lạnh ngắt như nước đóng băng, mùa hè nàng còn ngại người Phạm Trường An Nóng, chứ cứ vào thu là bắt đầu xem hắn như lò sưởi, lấy thân thể hắn sưởi ấm cho hai chân nàng.

Tất nhiên Phạm Trường An sẽ không để bụng mấy chuyện này, còn vươn tay chà chân Đỗ Thu Nương cho nóng lên, bĩu môi nói, “Trường An làm lò sưởi cho Thu Nương dùng, Thu Nương phải có gì đó thưởng cho Trường An chứ!”

Đỗ Thu Nương bèn bẹp một cái lên miệng Phạm Trường An, vùi đầu trong ngực hắn, lại cọ cọ vào hai viên nho nhỏ trên ngực hắn. Khi hắn muốn động thì nàng lại không chịu, đẩy hắn ra nói, “Chàng đang bị thương, muốn vết thương nứt ra hả?”

Phạm Trường An vờ đáng thương nói, “Ta đã nửa tháng không được nghe mùi ‘thịt’ rồi... Nàng nhìn ‘tiểu Trường An’ xem, nó bắt đầu không thoải mái rồi đó!”

Nói xong, Phạm Trường An bèn đưa tay Đỗ Thu Nương ấn xuống chỗ đó của hắn. Nàng bèn thừa cơ nắm chỗ đó thật chặt. Hắn rên một tiếng, nhìn

nàng chăm chăm. Đỗ Thu Nương cười nói “Cho chàng chữa cái tật không đứng đắn! Sao? Đau à?”

Phạm Trường An đỏ mặt nói nhỏ, “Đau, nhưng cũng rất thoải mái. Tay nàng trơn trơn, nắm như vậy ta rất thích. Thu Nương.... Nàng.... Nàng động động một chút đi....”

Nghe xong, Đỗ Thu Nương nhất thời cảm thấy thứ đang nắm nóng bỏng tay, lập tức muốn buông ra.

Đỗ Thu Nương đã từng nghe tiểu muội thảo luận về mấy chuyện trên giường này, nhưng là người bảo thủ, nàng vốn luôn có tâm lý kháng cự với mấy việc đó, càng thêm không có kinh nghiệm thực tế gì. Đêm thành thân, Phạm Trường An mang về bản Xuân cung đồ kia, nàng xấu hổ chỉ nhìn lướt qua một lượt, nhớ mang máng trong đó hình như cũng có nói tới việc này.

Chẳng lẽ Phạm Trường An lại lên xem quyển Xuân cung đồ kia?

Phạm Trường An thấy Đỗ Thu Nương muốn buông bèn đề tay nàng lại, uất ức nói, “Thu Nương, suýt tí nữa là ta đã chết ở trong ngực r ồi! Trong đó rất đáng sợ, mỗi ngày ta đều phải tự tưởng tượng ra hình bóng nàng mới có thể có tiếp tục sống. Người ta thường nói, nạn lớn không chết tất có phúc cuối đời, trên người ta bị thương, nàng lại không cho ta động..... Nàng, muốn ta chết sao?!”

Giọng Phạm Trường An cực kỳ đáng thương, Đỗ Thu Nương cứ nghĩ là hấn sắp khóc tới nơi, nhưng trong mắt hấn lại đầy vẻ tinh ranh. Có đi ầu, cho dù biết hấn lại dùng chiêu cũ, nhưng nàng vẫn không chống cự nổi.

Phạm Trường An vùi đầu vào cổ nàng, cọ tới cọ lui, mấy cọng râu mới nhú chưa kịp cạo của hấn khiến nàng thấy rất nhột.

Đỗ Thu Nương quyết định li ầu luôn.

Người ta thường nói ‘tiểu biệt thắng tân hôn’, hai người lại là tìm được đường sống trong chỗ chết, thật ra Đỗ Thu Nương cũng rất muốn làm

chuyện đó, nhưng nàng lo vết thương trên người Phạm Trường An mới vừa khép lại, sợ hấn lại làm rách nên mới không cho, nay bị hấn trêu chọc như vậy, bỗng nhiên cũng cảm thấy nhột nhạt cả người.

“Thu Nương....” Phạm Trường An kêu nhỏ, bắt đầu thối hơi bên tai nàng.

“Vô lại.....” Đỗ Thu Nương nghiêng răng máng, rồi nhắm mắt, run rẩy vươn tay nắm lấy chỗ đó của Phạm Trường An, nói, “Vậy, chàng đừng động, để tụi ta....”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 35

Đỗ Thu Nương làm liều nắm lấy chỗ đó của Phạm Trường An vuốt lên vuốt xuống hai cái rồi thôi. Nhiều ngày chưa được ăn ‘thịt’ Phạm Trường An sao có thể chấp nhận chỉ bấy nhiêu, bèn hí hóp nói với Đỗ Thu Nương, “Thu Nương, mạnh.... Mạnh chút nữa đi....”

“A! Mạnh quá!”

Đỗ Thu Nương nhìn lại, do nàng quá khẩn trương, nên đã xem nó như cái chày cán bột mà siết thật chặt.

Đây quả thật là một công việc khó khăn đòi hỏi sự tinh tế, sơ sẩy dù chỉ một tí thôi, thì hạnh phúc nửa đời sau của nàng cũng đi tong luôn! Quan trọng là phải giữ được sự ổn định!

Đỗ Thu Nương tập trung tinh thần, lại nhẹ nhàng vuốt hai cái, rồi ngẩng đầu nhìn Phạm Trường An, thấy hắn có vẻ muốn nói lại thôi, nàng lập tức hiểu ra, là quá nhẹ.

Đỗ Thu Nương vui đầu trong mền bận rộn lâu tới mức đồ mồ hôi ướt hết cả người vẫn không thấy Phạm Trường An có phản ứng gì. Nàng thấy nản, bèn thả tay ra tức giận nói, “Không làm nữa, không làm nữa!”

Suốt quá trình, hai mắt Phạm Trường An vẫn luôn khép hờ nhìn Đỗ Thu Nương, thấy nàng loay hoay tới mức đồ mồ hôi, cố gắng vì hắn thì cảm thấy rất hạnh phúc. Nhưng đang sung sướng tới một nửa nàng lại phải tay nói không làm, vậy sao được!

Phạm Trường An năn nỉ, “Thu Nương tốt bụng, Thu Nương dễ thương, cố gắng thêm một lúc nữa đi, được không?”

“Không! Loay hoay mệt mỏi cả buổi cũng chẳng thấy ai đó cho chút phản ứng nào!” Đỗ Thu Nương liếc Phạm Trường An một cái, giận dỗi nằm quay lưng về phía hắn.

“Thoải mái mà, thật sự rất thoải mái!” Phạm Trường An vội vàng bắt lấy tay Đỗ Thu Nương nói. Nàng dỗi hất tay hắn ra, bỗng nghe hắn rên một tiếng, lập tức xoay người lại hỏi, “Trúng chỗ nào rồi? Đã bảo chàng đừng động lung tung lại không nghe!”

Phạm Trường An nhìn Đỗ Thu Nương chăm chú, chu miệng, hết nhìn ‘tiểu Trường An’ lại nhìn nàng, dáng vẻ kia giống hệt đứa nhỏ đáng thương không được ăn đường. Cơn giận của Đỗ Thu Nương lập tức tiêu tan, thần thở dài, nghĩ chỉ trách đời này nàng gặp phải khắc tinh, đành quay người tiếp tục việc vừa rồi.

Lần này Đỗ Thu Nương đã có kinh nghiệm, dùng lực vừa đủ, cảm thấy vật kia khê nhúc nhích, càng tăng thêm tốc độ.

Phạm Trường An khê rên một tiếng, hồi sau không kiềm chế nổi nữa, kéo tay Đỗ Thu Nương ra lật người đè nàng xuống, dùng cả hai tay cởi hết y phục trên người nàng, rồi cúi người hôn lên môi nàng.

Lý trí của Đỗ Thu Nương muốn đẩy Phạm Trường An ra, nhưng cơ thể nàng lại rất muốn hắn. Nhiêu ngày lo lắng hải hùng biến hết thành nhiệt tình, nàng ôm cổ hắn, dặn, “Chậm một chút đừng động tới vết thương.”

“Lúc này đừng quan tâm tới mấy thứ đó!” Phạm Trường An hôn lên môi Đỗ Thu Nương, hóa tất cả lời muốn nói thành nụ hôn lưu luyến dịu dàng, rồi tiến vào Đỗ Thu Nương, điên cuồng ra ra vào vào.

Nụ hoa của nàng bao thật chặt vật đó của hắn, khiến hắn mấy lần suýt không cầm giữ được. Tối nay nàng thật sự quá quyến rũ, hắn cũng quá nhớ nhung thân thể nàng, nhưng hắn tự nhủ phải từ từ thôi, cho nên mỗi khi đến lúc mấu chốt đầu cố gắng kìm lại.

Đỗ Thu Nương cảm giác nàng như đang trôi nổi trên những con sóng, mỗi lần bị sóng đánh đi, Phạm Trường An lại kéo nàng về. Nàng liêu minh cặp hai chân lên lưng hắn, giúp va chạm giữa hai người càng được sâu hơn.

“A....” Phạm Trường An gầm nhẹ một tiếng. Đỗ Thu Nương nhìn hắn với vẻ khiêu khích, “Tướng công, chẳng lẽ chàng bị thương nên..... Có lòng nhưng không đủ lực?”

Dám khiêu khích hắn? Phạm Trường An nở nụ cười xấu xa, đứng dậy ôm Đỗ Thu Nương đi tới bên giường, nâng hai chân nàng lên, tiến vào toàn bộ một lần nữa. Lần này hắn không thềm nhịn nữa, tấn công liên hồi, cho đến khi nàng liên tục thở gấp, cơ thể dần thả lỏng, hắn lại càng tăng tốc. Lúc nàng mềm nhũn cả người, cũng là lúc hắn giao nạp vũ khí.

Rốt cuộc Đỗ Thu Nương đã biết, khiêu chiến tôn nghiêm của một người nam nhân sẽ có hậu quả thế nào. Đêm dài đằng đẵng chỉ vừa mới bắt đầu.

Hai người đã sôi trào không biết bao nhiêu lần, mỗi lần Đỗ Thu Nương đều lo lắng cho thân thể của Phạm Trường An, nhưng chịu không nổi sự trêu chọc của hắn, lần nào cũng buông vũ khí đầu hàng.

Đến khi Đỗ Thu Nương mệt tới mức thiếp đi, Phạm Trường An vẫn còn muốn tiếp tục. Nàng quả thật đã hết chịu nổi, phải xin tha, “Ta.... Ta sai rồi....”

Nhờ tối nay, Đỗ Thu Nương đã ngộ ra, việc dưới giường, nàng quyết, chuyện trên giường, vẫn là do Phạm Trường An định đoạt.

Tôn nghiêm trên giường của nam nhân là thứ không thể khiêu khích. Đây là kinh nghiệm phải dùng mồ hôi và nước mắt để đổi lấy.

Hôm sau, Lâm Nguyên Tu tới thay thuốc cho Phạm Trường An, phát hiện rất nhiều vết thương vốn đã kết vảy lại nứt ra. Đỗ Thu Nương đứng một bên giúp đỡ, mặt cúi gằm như sắp chạm đất luôn.

Đến đây, Lâm Nguyên Tu tìm có kê nàng đi chỗ khác, rồi

đen mặt nói với Phạm Trường An, “Người còn cần cái thân thể này nữa không? Dù cho tuổi trẻ khí thịnh thì cũng phải biết tiết chế một chút chứ!”

“Mấy ngày trước hình như có ai đó cứ luôn lầu bầu nói muốn ôm ngoại chat....” Phạm Trường An thản nhiên nhìn trần nhà nói.

“Người....” Lâm Nguyên Tu phát tay áo nói, “Người sinh đi, sinh nhiệt tình đi! Tốt nhất là trước khi phụ thân người tìm tới, sinh được một nhi tử trắng trẻo mập mạp để chặn miệng hắn!”

Đỗ Thu Nương núp ngoài cửa, nghe câu ‘sinh được một nhi tử trắng trẻo mập mạp....’ thì đỏ bừng mặt, đề tài này nàng không tiện lộ mặt, bèn chạy đến phòng Phạm lão thái thái.

Phạm Trường An thấy vạt váy Đỗ Thu Nương lướt qua cánh cửa, khẽ thở dài một tiếng.

Sức khỏe của Phạm lão thái thái đã khôi phục gần như bình thường, có đi đâu mấy ngày qua bốn ba đường dài, nên Đỗ Thu Nương sợ lại phát bệnh nhờ Lâm Nguyên Tu khám lại luôn. Lâm Nguyên Tu bắt mạch cho Phạm lão thái thái xong, nói chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là ổn, nàng mới yên tâm.

Chẳng mấy chốc đã tới cuối năm. Đây là cái tết đầu tiên của Đỗ Thu Nương ở nhà họ Phạm. Nàng đã sớm khâu áo bông cho Phạm lão thái thái và Phạm Trường An, chỉ chờ tới mùa đông là đưa cho hai người mặc vào. Kể từ khi biết thân phận của Lâm Nguyên Tu, nàng đã vội vàng khâu thêm một cái nữa, may mắn cuối cùng cũng kịp.

Đỗ Thu Nương thấy ngày nay trời lạnh nhiều, bèn đưa áo đã khâu xong cho ba người mặc vào.

Lâm Nguyên Tu phiêu bạt nhiều năm, vẫn luôn sống một mình, nay nhận được áo bông do chính tay Đỗ Thu Nương khâu, mừng rỡ cười không khép được miệng. Phạm Trường An và Phạm lão thái thái cũng rất vui vẻ. Năm mới chưa tới mà cả nhà đã vui như Tết rồi.

Đêm đó, Phạm Trường An giao cho Đỗ Thu Nương cái túi Trương Bác Hưng đã đưa, “Hắn nói để chúng ta dùng lúc tết nhất.”

Đỗ Thu Nương nhìn xong thẫn thờ nghĩ: thật là hào phóng, đưa một lần luôn một trăm hai mươi lượng, hơn một năm bổng lộc của hắn luôn rồi!

Nếu là Đỗ Thu Nương của lúc trước, thấy một trăm lượng nhất định sẽ kích động tới mức hai mắt tỏa sáng, nhưng giờ dù gì nàng cũng đã là một bà địa chủ, nên lúc này nàng cũng chỉ hơi kinh ngạc một tí thôi.

Đời trước, nói gì Đỗ Thu Nương cũng là nương tử của một cử nhân, biết được mấy chữ có thể lập vài bảng ghi chú đơn giản, làm riết quen tay, việc tính toán sổ sách trong nhà coi như có lớp có lang. Tính xong, nàng giao sổ sách cho Phạm lão thái thái kiểm tra lại, bắt đầu báo cáo tình hình kinh doanh mấy tháng nay.

Qua mấy lần mua thêm, giờ đất đai nhà nàng đã tổng cộng gần năm mươi mẫu, trừ vài mẫu để riêng trồng cây thuốc, số còn lại đều cho người ta thuê hết, riêng tiền cho thuê đất không cũng đã không ít. Nếu sang năm được mùa, là nàng có thể thu đủ số vốn ban đầu rồi.

Lần này, Lý Nhiên xem như chó ngáp phải ruồi, nhờ phúc của Đỗ Thu Nương mà giữ được mạng, nhà họ Lý thật tình muốn tạ ơn nàng. Tăng lão gia là người làm ăn, nghĩ sẽ cho Phạm Trường An một cơ hội phát tài, bèn bàn bạc với Phạm Trường An, đề nghị hợp tác mở một tiệm bán hương liệu ở Kiến Châu, lỗ lỗ chịu, lời thì chia nhau.

Đây xem như một vụ buôn bán bảo đảm không lỗ. Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương thương lượng một phen, cả hai đều thấy có triển vọng, cho dù lỗ hết bạc, hai người cũng còn mấy mẫu đất làm vốn, không sợ chết đói.

Từ một trăm lượng bạc Phạm lão thái thái giao cho chỉ vài tháng đã tăng gấp mấy lần, tương lai còn có xu hướng tăng thêm nhiều nữa. Phạm lão thái thái kinh ngạc thốt lên, “Giỏi lắm, giỏi lắm! Con vất vả rồi!” Xem như Phạm lão thái thái đã phục tài của Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương nghĩ không có công không thể nhận lộc, dù gì cũng một trăm lượng chứ không phải một lượng, bèn đề nghị hay là trả lại túi tiền cho Trương Bác Hưng thì hơn. Phạm lão thái thái nghe xong chỉ nói đó là Trương Bác Hưng nợ Phạm Trường An nên cứ giữ đi.

Nghe vậy, Đỗ Thu Nương cũng an tâm, lại nghĩ có tiền dư nên mua thêm một ít đất nữa, rồi chờ tới mùa xuân, sẽ xây một căn nhà bên cạnh nhà nàng, mới Lâm Nguyên Tu dọn qua để cả nhà được ở gần nhau. Tương lai Lâm Nguyên Tu có cưới thêm sinh tử thì càng thêm náo nhiệt. Sau đó mở rộng sân nhà một chút, trồng thêm chút hoa cỏ, đào hồ nuôi cá, đến mùa hè, cả nhà ngồi trong sân hóng gió ngắm hoa, cuộc sống sẽ chẳng khác gì thần tiên!

Đỗ Thu Nương nói ý tưởng này với Phạm Trường An. Hắn lập tức ôm nàng cười nói, “Thu Nương, chúng ta đổi một cái giường lớn hơn đi!”

Đỗ Thu Nương nhìn cái giường nhỏ xíu của hai người, quả thực có gây trở ngại cho sự phát huy của Trường An, nhưng nếu hắn càng phát huy, chẳng phải cái mạng nhỏ của nàng cũng không còn? Nàng liếc hắn một cái, vờ như không nghe thấy.

Phạm Trường An vẫn không nản lòng, thậm chí còn trở nên nhiệt tình hơn, cứ mỗi ba ngày lại nhắc một lần. Đỗ Thu Nương nghe riết nổi giận mắng một trận. Hắn phát sầu, ngồi xồm than ngắn thở dài. Nàng thấy vậy, lại thầm nghĩ: có phải mình đã quá độc ác không?

Mấy ngày sau, Phạm Trường An đột nhiên hớn hở chạy vào nhà, theo sau là một nhóm người khiêng đồ do Lý Nhiên dẫn đầu. Lý Nhiên thấy Đỗ Thu Nương, lập tức cười nói, “Tẩu tử nói có khéo hay không, Trường An huynh vừa muốn lên trướng trên tìm thợ mộc chuyên làm đồ dùng trong nhà thì bị đụng phải ta, muốn dùng đồ tốt thì một bộ cũng phải mất hơn năm, nhanh lắm cũng phải nửa năm cùng, như vậy chừng nào mới có dùng được đây?! Đúng lúc nhà ta có món đồ không dùng, nếu tẩu tử không để ý, thì xem như xài giùm ta, còn mới toanh đấy!”

Đỗ Thu Nương nhìn vẻ hớn hở trên mặt Phạm Trường An, hơn nữa Lý Nhiên cũng đã vác đồ tới, lòng cũng muốn nhận, nhưng khi thấy là một bộ

gia cụ từ gỗ đỏ, thì vội nói quá quý không thể nhận. đinễn.đàn/lê,qr,uy,đ'ôn Lý Nhiên bèn khoát tay, cười nói, “Tàu tử đừng khách sáo! Hai nhà chúng ta ta có thể nói là hoạn nạn có nhau chứ chẳng chơi, món đồ nhỏ này có đáng là gì đâu!” Dứt lời hần lập tức chỉ huy nhóm người khiêng đồ vào trong.

Đỗ Thu Nương đứng ngoài cửa thật lâu nhìn Phạm Trường An chịu khó xách từng thùng nước vào phòng, chà lau mĩ tử từng món một cho tới khi chúng sáng bóng lên mới chịu dừng tay.

Phạm Trường An cười nhe răng với Phạm lão thái thái và Đỗ Thu Nương, “Tổ mẫu xem này, chúng ta có một bộ gia cụ mới!”

“Hài tử này, mới mấy tháng không gặp đã trở nên siêng năng vậy rồi sao?” Phạm lão thái thái nghi ngờ hỏi.

“Con cũng không biết...” Đỗ Thu Nương chột dạ đáp.

Mặt trời vừa xuống núi, Phạm Trường An đã lập tức lên giường chờ sẵn, thấy Đỗ Thu Nương đi vào, bèn cười hắc hắc. Nàng lơ đi, cau mày bước tới tủ y phục mới bắt đầu tìm kiếm gì đó.

Phạm Trường An vốn không để tâm, nhưng thấy Đỗ Thu Nương lật tung cả tủ xong lại bắt đầu lục tới bàn học của hần, thì bắt đầu khẩn trương, vội hỏi, “Đã trễ thế này nàng còn tìm gì vậy?”

Đỗ Thu Nương lập tức duỗi tay ra, nói “Đưa đây!”

“Đưa.... Đưa cái gì?” Phạm Trường An chột dạ hỏi lại.

“Ta hỏi chàng, chàng đi tìm thợ mộc làm đồ lấy cái gì trả tiền cọc?”

“Ta đâu có...” Phạm Trường An vừa nói vừa nhìn về phía Đỗ Thu Nương, thấy nàng không có vẻ giận lắm bèn vững tâm nói, “Không cần tiền đặt cọc!”

“Chàng lừa ai đó? Phạm Trường An, lá gan của chàng càng ngày càng phì ha, dám học thói giấu tiền riêng? Tiền đâu? Tiền ở đâu? Mau giao ra đây!” Đỗ Thu Nương vừa nói vừa vươn tay muốn túm Phạm Trường An. Hắn vội rút người xin tha, “Đừng nhéo lỗ tai, đừng nhéo!” Dứt lời lập tức chạy lại bàn học móc ra mấy lượng bạc từ trong bình hoa đưa cho Đỗ Thu Nương. Nàng nhìn hắn với ánh mắt không tin. Hắn chỉ biết than thân mệnh mình khổ, lại móc ra thêm một ít bạc từ trong gối nằm.

Đỗ Thu Nương thầm nghĩ: được lắm, đây hắn là số bạc nàng đưa hắn lúc hắn bị bắt vào nha môn, hắn không chỉ không dùng, còn dám giấu làm của riêng!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 36

Đỗ Thu Nương lập tức tịch thu toàn bộ số bạc còn lại của Phạm Trường An, sau thấy vẻ mặt tội nghiệp của hắn, mới cho lại hai lượng bạc, “Chàng cứ có bạc là bắt đầu mua lung tung, không bằng để dành mua đất cho r ồi!” Nói xong, nàng ngâm nga một khúc hát, vui vẻ trèo lên giường đi ngủ. Phạm Trường An nhìn túi tiền trống rỗng, tự thấy hắn thật thảm: rốt cuộc chỉ còn lại hai lượng bạc.

Nương tử nhà hắn sao lại chấp nhất với việc kiếm tiền, mua đất như vậy chứ?

Lúc thực hiện nghĩa vụ ‘tạo người’, Đỗ Thu Nương ôm Phạm Trường An làm nũng, “Trường An, chúng ta sinh một đứa đi! Trong thôn, mấy nữ nhân bằng tuổi ta đã có hài tử lớn hết cả r ồi. Hơn nữa, hài tử đầu của Nhược Mai mới được hai tuổi, hôm nay Nhược Mai lại cho ta biết, muội ấy có nữa r ồi.... Ta.... Ta cũng muốn có hài tử....”

Phạm Trường An tất nhiên vui mừng còn không kịp, vội nói, “Vây, ta sẽ cố gắng hơn nữa.... Đến lúc đó nàng đừng có mà đá ta xuống giường đó!”

“Chàng còn dám một đêm giày vò ta bảy tám lượt khiến ta ngủ không ngon xem ta có đá chàng xuống hay không!” Đỗ Thu Nương đáp.

Phạm Trường An xòe bàn tay ra, nghiêm túc tính tính một hồi, r ồi mới nói, “Nếu nàng có thai, chẳng phải ta sẽ không được ăn ‘thịt’ những mười tháng? Vây thì giờ ta phải bắt đầu lấy ăn bù trước mới được!”

“Ta không thể li ều mạng cho chàng ăn bù được!” Đỗ Thu Nương nói xong, muốn đá Phạm Trường An một cái, nhưng hắn đã nhanh chóng nắm

lấy chân nàng bắt đầu giở trò lưu manh.

Lúc sắp giao nộp vũ khí, Phạm Trường An nhớ lời dặn của Đỗ Thu Nương, cố ý nâng hông nàng lên một chút, để dễ có thai hơn.

Qua mấy ngày, Phạm Trường An bắt đầu dọn dẹp thư phòng, cất hết sách vở đi. Hắn nói thẳng với Đỗ Thu Nương đã đồng ý với nhạc phụ về sau không tham gia khoa cử nữa, nói được thì phải làm được. Nàng khuyên thế nào hắn cũng không nghe, cãi, “Chúng ta cứ sống bình thường qua ngày thế này không phải rất tốt sao, cần gì phải đi thi làm quan chứ!”

Nghe xong ý tưởng của Đỗ Thu Nương, Phạm Trường An biết thời gian qua nhất định nàng đã luôn sống trong lo lắng hãi hùng. Nàng không nói rõ, nhưng hắn là hi vọng hắn có thể ở lại thôn An Bình, mà dù không phải thôn An Bình thì cũng là ở bên cạnh nàng. Tựa như rất nhiều năm trước, tổ mẫu dẫn hắn tới thôn An Bình, chỉ vào căn nhà này nói với hắn: về sau đây sẽ là nhà của chúng ta. Nay Đỗ Thu Nương dự định như vậy, cũng là muốn nói cho hắn biết: đây là nhà của chúng ta, chúng ta sẽ khiến nó tốt dần lên từng ngày.

Tâm tình hốt hoảng đó, hắn rất hiểu rất rõ. Cho nên dù nàng có nói gì, hắn cũng không chịu đi thi nữa, muốn dùng hành động thực tế nói cho nàng biết, chỉ cần có nàng là hắn đã thấy đủ rồi.

Đỗ Thu Nương hết cách, đành đi tìm Phạm lão thái thái giúp đỡ, ai ngờ Phạm lão thái thái vừa nhàn nhã uống trà vừa nói, “Không thi thì không thi, cứ nghe Trường An đi!”

Ai da, tổ tôn hai người thật là!

Đỗ Thu Nương đành xem như Phạm Trường An đang nghỉ ngơi một khoảng thời gian, phần vì nàng cũng bận chuẩn bị sắm sửa đón tết đến, bận đến mức không có thời gian mà lo nghĩ nhiều.

Đêm giao thừa, Đỗ Thu Nương có ý mời Lâm Nguyên Tu đến nhà ăn bữa cơm sum vầy, Phạm Trường An lại lắc đầu nói, “Biểu cữu sẽ không tới đâu!”

Đỗ Thu Nương khó hiểu, quăn Phạm Trường An bắt hấn nói nguyên nhân. Phạm Trường An bị ép quá đành kể lại đại khái.

Năm đó Lâm Nguyên Tu và mẫu thân Phạm Trường An là thanh mai trúc mã, nào ngờ giữa chừng xuất hiện phụ thân Phạm Trường An, mỹ kiều nương thành thân, tân lang lại không phải Lâm Nguyên Tu. Lâm Nguyên Tu bèn thề, cuộc đời này sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với người họ Phạm. Trước lúc lâm chung, mẫu thân Phạm Trường An đã gọi Lâm Nguyên Tu một tiếng ‘ca’, nên Lâm Nguyên Tu mới nhất thời nhiệt tình tiếp nhận ‘cục nợ’ Phạm Trường An, nhưng vẫn không chịu ở chung với hấn.

“Ta có vẻ ngoài khá giống phụ thân ta.” Phạm Trường An nói.

“Hèn gì!” Đỗ Thu Nương thở dài, thầm nghĩ: mỗi lần Lâm Nguyên Tu thấy Phạm Trường An đều hận không thể nhét hấn vào bụng mẫu thân hấn để sinh lại, thì ra là do nguyên nhân này.

Đây là lần đầu tiên Phạm Trường An nhắc tới phụ thân hấn, Đỗ Thu Nương đang muốn hỏi tiếp thì Phạm lão thái thái đã kêu Phạm Trường An tới nhà Lâm Nguyên Tu một chuyến, nói bà lại phát bệnh, để lừa Lâm Nguyên Tu tới.

Bốn người quây quần bên nhau, vui vẻ ăn tối đón giao thừa. Phạm lão thái thái híp mắt nhìn tôn tử tôn tức đang nói nói cười cười, thầm nghĩ: không gì có thể sánh bằng cả nhà có thể sum vầy náo nhiệt thế này.

Tết Nguyên Tiêu, Phạm Trường An quyết định dẫn lên Thu Nương đến trấn trên xem hoa đăng. Hấn mặc một chiếc áo bông màu xanh ngọc do chính tay nàng làm, nhìn rất phấn chấn, khi xuyên qua đám đông, luôn có mấy cô nương, ma ma dán mắt lên người hấn, khiến Đỗ Thu Nương vừa kiêu ngạo vừa ghen tức: nhìn cái gì đó, đây là nam nhân của ta!

Suốt đường đi, thỉnh thoảng Đỗ Thu Nương lại trừng những nữ nhân nhìn trộm Phạm Trường An. Hấn thấy vậy, càng thêm đắc ý trong lòng. Bình thường nàng luôn hô tới quát lui với hấn, thỉnh thoảng cũng phải để cho nàng biết, hấn là một nam nhân tốt, được yêu thích ha ha.

Có đi ầu, chuyện thế này tuyệt đối không thể làm quá. Phạm Trường An siết chặt nắm tay nhớ lại hai cái bàn giặt mới toanh ở nhà, bèn cau mày bu ồm bực nói, “Thu Nương, nàng xem, sao mấy cô nương kia cứ nhìn ta hoài vậy...” Cảm xúc tức giận cũng phải dần đo thật tốt, nếu không, nàng nổi giận thật, lại giận chó đánh mèo với hần.

Ai ngờ, hần vừa dứt lời, nàng đã liếc hần một cái, chỉ vào cách đó không xa, nói, “Đằng kia có một thiếu gia đang ngoắc ta kìa!”

Hả?

Phạm Trường An lập tức xoay người nhìn lại, quả nhiên là tiểu tử Lý Nhiên đang ngoắc bọn họ! Hần nở nụ cười tươi rồi quả thật khiến người ta thấy chói cả mắt.

Nhìn y phục của Lý Nhiên kìa, hừ, hần cũng mặc màu xanh ngọc?!

Lý Nhiên bỗng cảm thấy lạnh cả sống lưng một cách khó hiểu, nhưng vẫn tiến lên chào hỏi Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương, xong kéo hai người vào quán trà ng ồi xuống. Hần uống xong một ly trà nóng rồi mới nói khẽ với hai người, “Nhị cữu của ta nói, đã kết án cho vụ gian lận trong thi cử kia rồi!”

Sau khi Phạm Trường An thoát khỏi mớ lùm xùm đó, thì hai người không biết tin gì về vụ này nữa, nay nghe cuối cùng đã kết án, bèn vội hỏi Lý Nhiên kết quả. Lý Nhiên thở dài nói “Còn có thể thế nào! Chủ khảo, phó chủ khảo, và toàn bộ giám thị, giám khảo gì ầu bị xử trảm ngay lập tức. Mấy thí sinh đậu Cử nhân ầu bị tước công danh, nhẹ thì bị đem đi thi chúng ba tháng, đánh một trăm trượng rồi đầy ra biên cương, nặng thì trực tiếp xử trảm. Huynh còn nhớ tên mập chúng ta gặp ở Túy Tiên Lâu ngày đó không? Nhà hần xem như có cửa cải nhưng giờ bị tịch thu gia sản hết rồi. Đúng là dù có phú quý cách mấy cũng không thoát được!”

Kết quả này cũng không khác mấy so với trí nhớ của Đỗ Thu Nương. Năm ấy, những thí sinh dính líu trong vụ án đó, không chết cũng tàn, những người còn sống ầu là sống không bằng chết.

“Còn.... Trương Nguyên Bảo thì sao?” Đỗ Thu Nương cố gắng bình ổn giọng mình, hỏi.

“Trương Nguyên Bảo có lẽ là không có kết cục tử tế được, bởi vì hắn đã đầu Cừ nhân....” Lý Nhiên nghĩ một chút rồi nói. Nghe vậy, tảng đá vô hình đè nặng trong lòng Đỗ Thu Nương cuối cùng cũng rơi xuống.

Mỗi khi Phạm Trường An và Lý Nhiên nhớ tới cánh cổng trường thi ngày đó, đầu rùng mình cảm thấy nó thật giống cánh cửa nối liền với địa ngục, một đi không trở lại. Vụ này là vụ án lớn của cả nước, liên lụy rộng khắp, nên Đỗ Thu Nương cũng không muốn bàn luận gì về nó nữa, bèn kéo Phạm Trường An đi nhìn đèn lồng trên phố.

Hai người chơi cho đã rồi mới chịu về Đỗ Thu Nương vừa vào cửa đã lập tức gặp người, nghĩ: nam tử râu ria xồm xoàm ngẩng kia không phải Trương Bác Hưng thì còn có thể là ai?

Trương Bác Hưng thấy Phạm Trường An về cũng không buông cái chén trong tay xuống, vừa ăn cơm vừa trách móc, “Lão hoàng đế đúng là không phải người! Tết đến, lão ở trong phòng ấm êm mỹ nhân, lại bắt ta đi làm mấy chuyện giết người đốt nhà, khiến ta không thể ăn ngon cho xong mấy ngày tết được. Đệ nhìn xem, vì gấp tới chỗ đệ ăn một miếng cơm mà ta phải bỏn ba cả hai ngày đường chứ ít gì!”

“Người..... Người tới làm gì?” Phạm Trường An chỉ thẳng vào mặt Trương Bác Hưng trừng mắt nói “Mau lăn ra ngoài đi!”

“Đừng mà! Ta thật sự cố ý chạy tới để ăn tết với đệ đó!” Trương Bác Hưng lừa vội mấy lừa cho hết chén cơm, rồi đặt cái chén xuống, nói với Đỗ Thu Nương, “Đệ muội, ta đã ăn sạch cơm trong nồi rồi, nhà còn mì không? Cho ta một tô đi, ta thật sự đói tới mức sắp chết luôn rồi đó!”

Lúc này, mặt của Trương Bác Hưng bỗng trở nên cực kỳ giống mặt Phạm Trường An lúc giả đáng thương, khiến người ta không cách nào chống cự được. Đỗ Thu Nương vội vàng quảng đồ xuống đi nấu cho Trương Bác Hưng một tô mì.

Đỗ Thu Nương vừa nấu mì, vừa nhớ tới những lời Phạm Trường An đã nói với nàng về Trương Bác Hưng. Phụ thân Trương Bác Hưng là cứu cánh của Phạm Trường An. Phụ mẫu Trương Bác Hưng đều đã mất từ khi hắn còn nhỏ. Mẫu thân Phạm Trường An thấy thương cháu, bèn nhận Trương Bác Hưng về nuôi. Trương Bác Hưng tuy xem như ăn nhờ ở đậu từ nhỏ nhưng vẫn có thể hình thành tính cách sáng sủa như vậy quả thật là nhờ công ơn to lớn của mẫu thân Phạm Trường An hết. Sau lại, cuộc sống của hắn càng ngày càng thuận lợi, cuối cùng trở thành vị Tuần phủ trẻ nhất của cả Đại Tề.

“Giỏi thật.” Đỗ Thu Nương nói nhỏ. Nàng đang định vớt mì ra khỏi nồi nước sôi thì một chiếc đĩa bị rớt xuống đất. Nàng vừa ngã xồm xuống nhặt đĩa lên, bỗng trong đầu hiện ra một ít ký ức khiến nàng sửng người giữ nguyên luôn tư thế đó.

“Trương Bác Hưng....” Nhân vật gần như truyền kỳ này có phải là thiếu niên thiên tài, Trọng Nguyên lang trẻ tuổi nhất Đại Tề mà Trương Nguyên Bảo đã từng nhắc tới ở đời trước không?

‘Thiếu niên này rất có bản lĩnh, trên điện Kim Loan hắn dám một mình lớn tiếng lên án mười điểm còn yếu kém trong chính sách trị quốc của đương kim thánh thượng, còn trực tiếp chống đối với Tả thừa tướng, khiến bá quan văn võ có mặt hôm đó đều bị dọa sợ, không một ai dám thở mạnh, chỉ sợ hoàng thượng giận chó đánh mèo. Dn'miễn.đàn.lê.quý,đurlôn Không ngờ hoàng thượng lại vỗ đùi cười to, nói hắn có gan làm chuyện lớn, tính tình lại kiên định, rất tốt. Được hoàng thượng chính miệng khen ngợi, có thể không thăng tiến thật nhanh sao?’

Lúc Trương Bác Hưng đến Kiến Châu làm Tuần phủ, Trương Nguyên Bảo còn từng mơ hồ đề cập tới nguyên nhân chủ yếu là vì Trương Bác Hưng là người không sợ chết, lại cương trực công chính, dám giết hết những con trùng đang đục khoét miếng thịt béo ‘Kiến Châu’ nên mới được hoàng thượng chọn. Lúc ấy nàng còn cười cười hì hì, nói giỡn, “Sao cùng là họ Trương mà số phận của hai người khác nhau dữ vậy?”

Lúc ấy, Trương Nguyên Bảo đã lập tức nổi giận đùng đùng quát, “Một phụ nhân cả ngày chỉ ở trong nhà như nàng thì biết cái gì! Hắn tuy là cô nhi nhưng lại có núi dựa cực lớn! Nếu ta được như hắn thì ta cũng sẽ thắng tiến nhanh như vậy thôi!”

‘Núi dựa cực lớn’ kia.... Chẳng lẽ là phụ thân của Trường An? Hay mẫu thân của Trường An còn có tỷ muội nào đó được gả cho nhà phú quý?

Trong lòng Đỗ Thu Nương đã mơ hồ có đáp án: người này hẳn là vị phụ thân hiếm nghe nhắc tới của Trường An.

Rốt cuộc công công của nàng thần thánh phương nào?

Về phần Trương Bác Hưng, hẳn là Tuân phủ Kiến Châu, vì sao nhiều năm qua không thấy đến tìm Trường An? Chỉ khi Trường An bị đe dọa tới tính mạng mới xuất hiện?

Tôn lão đạo từng bí mật nói với nàng, tương lai Trường An sẽ là rặng trong đám người, nhưng đời trước nàng chưa từng nghe Trương Nguyên Bảo nhắc tới một người nào có tên là ‘Phạm Trường An’.

Đời trước, sau khi nàng để lỡ mất hắn, những năm sau đó, rốt cuộc hắn đã trải qua chuyện gì?

Trong đầu Đỗ Thu Nương đầy những nghi vấn chưa có câu trả lời. Nàng hốt hoảng bừng tỉnh dậy, đang muốn vén rèm bước vào phòng, chợt nghe Trương Nguyên Bảo nói nhỏ, “.... Vừa nhìn mặt tên thư sinh kia là ta đã không ưa rồi, trông cứ gian gian thế nào ấy, bèn tra thử lai lịch của hắn. Nhờ vậy mới biết hắn cùng thôn với đệ. Lần thi Hương này, chín mươi tám người đậu Cử nhân thì đã có tới chín mươi bảy người gặp nạn, chỉ còn một mình hắn là vẫn tự do khỏe mạnh, đệ có biết vì sao không?”

Đỗ Thu Nương cả kinh, suýt nữa làm rơi tô mì xuống đất. Thư sinh có khuôn mặt gian gian trong miệng Trương Bác Hưng chẳng lẽ là.... Trương Nguyên Bảo?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 37

Trương Bác Hưng thở dài một hơi nói, “Trước khi mấy thí sinh thi rớt làm lớn chuyện, tiểu tử Trương Nguyên Bảo kia đã viết một phong thư tố giác rồi, không biết dùng cách gì mà tới được tay Tả thừa tướng. Mấy năm qua Tả thừa tướng không được hoàng thượng trọng dụng, luôn tranh với Hữu thừa tướng, nay nhờ chuyện này lại được hoàng thượng tin tưởng hơn nhiều. Tên kia cũng ăn theo, mở mày mở mặt hẳn. Hắn giỏi xu nịnh, lại lanh trí, tuy không có công danh, nhưng vẫn được Tả thừa tướng coi trọng, giờ ai cũng biết hắn là môn sinh của Tả thừa tướng, tương lai giành lấy công danh cũng không phải việc khó. Ta chỉ sợ một khi hắn được thế sẽ tìm dịp gây phiến toái!”

Bỗng có tiếng động vang lên ngoài phòng, Trương Bác Hưng cảnh giác hỏi, “Ai đó? Ai ở bên ngoài?”

Đỗ Thu Nương lập tức vém rèm bước vào, cười nói với Trương Bác Hưng, “Đây là mì gà tặng kèm một quả trứng! Biểu ca cứ ăn tự nhiên đi, bảo đảm đủ!”

“Ta cũng đói vậy……” Phạm Trường An bữu môi, nuốt nước miếng nhìn tô mì được rắc đầy hành lá xắt nhỏ trông rất đẹp mắt trên tay Đỗ Thu Nương.

“Không thiếu phần của chàng đâu!” Đỗ Thu Nương cười nói, “Ta đã cố tình nấu nhiều một chút, còn trong bếp đó, để ta đi múc cho chàng một tô!”

Trương Bác Hưng đã cười nói, “Cám ơn đệ muội nhiều!”

Đỗ Thu Nương khoát tay tỏ vẻ không có gì, rồi đi ra ngoài.

Sau khi Đỗ Thu Nương rời khỏi phòng, nụ cười trên mặt Phạm Trường An cũng biến mất. Hắn nghiêm túc nói, “Kinh thành cách chỗ ta mười vạn tám nghìn dặm, hắn làm gì có thời gian đến tìm ta gây khó dễ. Huống chi, ta cũng không tranh với hắn cái gì nữa, chỉ lo sống yên ổn qua ngày thôi.... Vả lại,” Phạm Trường An liếc Trương Bác Hưng một cái rồi nói tiếp, “Biểu ca dù gì cũng là một Tuân phủ đại nhân chẳng lẽ không che chở nổi ta?”

“Đệ.... Đệ thật là....” Trương Bác Hưng chỉ muốn cào tường, hận không thể bỏ đầu Phạm Trường An ra xem trong đó chứa cái gì. “Đệ đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Đệ còn nhớ Triệu Tấn đúng không? Hắn được Hữu thừa tướng chỉ điểm chỉ một hai lần hồi lâu lắc nào rồi, mà mấy năm qua vẫn tự nhận hắn thuộc phe Hữu thừa tướng. Trước kia thì không sao, nhưng giờ người khác lôi ra những lời này ra thêm mắm thêm muối, nói Triệu Tấn dám to gan lớn mật như thế đều là do có Hữu thừa tướng làm chỗ dựa. Tả thừa tướng và Hữu thừa tướng luôn đối chọi gay gắt, giờ hoàng thượng lại tin dùng Tả thừa tướng, kiêng kỵ Hữu thừa tướng, ngay cả ta cũng cảm thấy thái độ của hoàng thượng có chút khác thường.... Chỉ sợ một ngày nào đó ta cũng không thể tự bảo vệ được ta chứ nói chi là bảo vệ đệ!”

Phạm Trường An cần ly trà lên mấy lần lại để xuống, hồi lâu mới nói, “Mấy năm qua người đó làm gì cũng không chừa đường lui, đã đắc tội không biết bao nhiêu người. Nói là cương trực công chính chứ thật ra là ngu! Tả thừa tướng là một con cáo già, trên thì che mắt hoàng thượng, dưới lại thu mua quan viên, âm hiểm hơn người đó không biết bao nhiêu lần! Giờ đã nắm được cơ hội tốt, còn không có oán báo oán có thù báo thù mới là lạ đó!”

Trương Bác Hưng quan sát sắc mặt Phạm Trường An một hồi, sau đó đặt ly trà xuống, đứng dậy nói, “Mấy năm qua ta viết thư cho đệ, mỗi lần đệ hồi âm đều nói đừng gởi nữa. Nhưng rốt cuộc có phong nào mà đệ không xem? Phụ thân đệ đã phái người lục tung khắp đông tây nam bắc để tìm đệ, lại cử ta đến Kiến Châu tìm, mỗi lần hỏi tới, ta đều giả bộ nói không thấy. Lần này, lão thái thái đến kinh thành chữa bệnh, ta đã cố che giấu cẩn thận từng li từng tí. Nhưng phụ thân đệ vẫn nổi lòng nghi ngờ. Ta

thấy, hẳn là không bao lâu nữa phụ thân đệ sẽ tìm tới thôn An Bình này thôi!”

“Nếu ta đã đồng ý tham gia khoa cử, tất nhiên sẽ không nghĩ tới việc trốn tránh nữa.” Phạm Trường An nhỏ giọng nói, “Ta đã từng nghĩ nếu có ngày người đó tới tìm, buộc ta phải về, thì ta sẽ dẫn tổ mẫu trở lại với một tư thái hết sức thoải mái. Nhưng nay, xem như đã dạo qua cửa địa ngục một lần, ta lại không muốn đi đâu nữa. Nương tử của ta ở đây, nhà của ta cũng ở đây, cho dù người đó tới tìm, ta cũng sẽ không trở lại.”

“Phụ tử hai người quả thật giống như đúc cả trong lẫn ngoài, cố chấp kinh khủng!” Trương Bác Hưng lắc đầu nói, “Ta chỉ cảm thấy không cam giùm đệ thôi, với thân phận của đệ, dù ở kinh thành cũng có làm mưa làm gió, lại bị tên thư sinh kia giày xéo hết lần này tới lần khác. Lần này nếu ta không tới kịp lúc thì đệ đã chết trong tay tên Tri huyện đó rồi!”

“Ta thì có thân phận gì chứ? Chỉ là một thường dân thôi!” Phạm Trường An cười nói, cuối cùng lại không nhịn được hỏi, “Người đó.... Có khỏe không?”

Trương Bác Hưng phì cười một tiếng, mặt Phạm Trường An lập tức hơi đỏ lên.

Trương Bác Hưng thở dài nói, “Lúc trước ta luôn cảm thấy phụ thân đệ rất uy nghiêm, chỉ cần trừng ai một cái thì người đó sẽ không dám nhúc nhích dù chỉ một chút, ho một tiếng là cả kinh thành phải chấn động. Nay nhìn lại, mới phát hiện tóc người đã bạc đi rất nhiều. Còn đệ đệ của đệ..... luôn ốm yếu nhiều bệnh, uống thuốc mãi từ khi mới lọt lòng, chỉ sợ chẳng....”

Trong đầu Phạm Trường An bỗng hiện lên bộ dáng ít nói ít cười của phụ thân hắn, cũng thở dài một hơi.

Không khí nhất thời an tĩnh lạ thường, đến khi Phạm Trường An tỉnh hồn nhìn lại thì Trương Bác Hưng đã ăn xong tô mì, thậm chí còn húp sạch nước mì. Hắn dùng tay quạt miệng nói, “An ca nhi, tức phụ của đệ quả là không tệ! Từ đâu lừa tới vậy?”

Phạm Trường An nhìn tô mì của Trương Bác Hưng, lại nhìn cái vẻ mặt hạnh phúc hai mắt tỏa sáng ăn tới miệng đầy mỡ đáng đánh đòn của Trương Bác Hưng thì nổi phẫn uất trong lòng đã lập tức tiêu bớt, chỉ còn sự ghen tức: hừ, không chỉ ăn hết đồ ăn Thu Nương làm ngay trước mặt hắn, mà còn dám dòm ngó tay nghề của Thu Nương! Cái gì có thể nhịn được, chứ cái này thì không thể!

Đỗ Thu Nương đang ở trong bếp, bỗng nghe thấy một tiếng hét thảm của Trương Bác Hưng truyền tới từ phòng khách, bất đắc dĩ lắc đầu một cái: hai huynh đệ này lại bắt đầu nữa rồi!

Giờ phút này, Đỗ Thu Nương đang rất lo lắng, trong đầu không ngừng hiện lên ba chữ ‘Trương Nguyên Bảo’. Nàng vốn nghĩ qua vụ án này nhất định Trương Nguyên Bảo sẽ chết không có chỗ chôn, không ngờ hắn bắt quàng được với Tả thừa tướng? Theo lời Trương Bác Hưng thì giờ hắn không những không thể thảm mà còn thêm đắc ý.

Ông trời thật không có mắt, để một kẻ như hắn được thuận buồm xuôi gió....

Một hồi, Đỗ Thu Nương lại nghĩ: kinh thành cách nơi này rất xa, có lẽ từ đây cho tới cuối đời nàng và Trương Nguyên Bảo cũng không có cơ hội đụng mặt. Nhưng vì sao nàng luôn có dự cảm, Trương Nguyên Bảo cứ như một cục nhot găm ghieếc nằm sẵn đó, không biết lúc nào sẽ vỡ ra mang đến tai nạn cho nàng?

Từ khi sống lại, nàng đã cố hết sức ngăn cách Trương Nguyên Bảo tránh xa khỏi cuộc sống của nàng, nhưng cứ mỗi lần nàng cho rằng hắn đã biến mất thì hắn lại xuất hiện như một kỳ tích, thậm chí còn tiến gần nàng thêm. Số phận của hai người như hai sợi dây thừng xoắn chung một chỗ, không phải người sống ta chết thì là ta chết người sống.

Việc này khiến nàng không thể không sinh lòng nghi ngờ. Hôm đó, ở công trường thi, trước khi té xuống đất, rõ ràng nàng đã thấy vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu và cả nụ cười giấu cợt như có như không của Trương Nguyên Bảo. Cái vẻ mặt đó, đến giờ nhớ lại vẫn khiến người ta lạnh cả sống lưng. Rốt cuộc hắn đã phát hiện ra điều gì?

Trương Bác Hưng ở lại thôn An Bình tận mười ngày. Trong mười ngày đó, hôm nào hắn cũng kéo Phạm Trường An đi dạo khắp thôn, mê hoặc tất cả nữ nhân trong thôn từ già trẻ đến lớn bé bằng khuôn mặt trắng trẻo thanh tú của hắn. Vốn lúc chưa thành thân, Phạm Trường An cũng là đối tượng nhìn trộm của các cô nương ma ma trong thôn, sau này bên cạnh Phạm Trường An có Đỗ Thu Nương hung hãn thì bọn họ dù có lòng cũng không dám hành động. Nay thì khác, các cô nương ma ma kia không hề biết Trương Bác Hưng là Tu ân phủ đại nhân, chỉ thấy hắn trắng trẻo thanh tú, gặp ai cũng nhếch miệng cười, và đi chung với Phạm Trường An bèn nổi lòng hiếu kỳ, chờ Phạm Trường An ở một mình lập tức lũ lượt kéo tới hỏi thăm Phạm Trường An về Trương Bác Hưng.

Phạm Trường An cảm thấy Trương Bác Hưng quả là đồ chuyên gây chuyện, đi chỗ nào là làm các cô nương tìm tới cửa chỗ đó. Phạm Trường An bị hỏi phiền tới mức đầu lúc nào cũng ong ong như có tiếng ruồi bay, đã vậy Trương Bác Hưng vẫn còn tiếp tục đi rêu rao khắp nơi, thật muốn đập một đập lên mũi hắn, cho hắn bay thẳng về Kiến Châu luôn.

Không chỉ Phạm Trường An mà cả Đỗ Thu Nương cũng háy buồn bức không kém, mỗi ngày đều có người ngượng ngượng ngừng ngừng chạy tới hỏi thăm nàng về Trương Bác Hưng. Khổ nỗi ai cũng tra hỏi như thể nhất định phải biết rõ hết mười tám đời tổ tông nhà hắn. dư,uiển.đàn/lê,q'úy,xjđôn Vấn đề là Đỗ Thu Nương thật sự không biết gì về tổ tông nhà hắn mới ác chứ!

Một ngày kia, Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương hợp lại bày kế, uyển chuyển nói với Trương Bác Hưng để hắn mau về Kiến Châu lo việc công, nào ngờ Trương Bác Hưng phán: thánh thượng đã cho hắn nghỉ phép một tháng, nên hắn mới tới đây tìm Phạm Trường An ôn chuyện cũ, thắt chặt tình huynh đệ.

Phạm Trường An chỉ biết khóc thầm nghĩ: Trương Bác Hưng và hắn có tình huynh đệ sao?!

Phạm Trường An càng nhìn Trương Bác Hưng càng thấy nghi ngờ. Ngày nào Trương Bác Hưng cũng kéo hắn đi dạo khắp nơi, nhưng nghĩ kỹ

thì hầu như chỉ đi xem đất đai nhà hắn, rồi tới học đường của hắn, còn tán gẫu với mấy cô nương ma ma kia về tình hình thôn An Bình những năm gần đây, trông chẳng khác gì một tên mật thám.

Hôm sau, Phạm Trường An dẫn Trương Bác Hưng tới bờ sông, thừa dịp Trương Bác Hưng đang lo soi bóng, nghe rằng trợn mắt tự chơi tự vui thì đột nhiên đạp hắn xuống nước luôn.

Mùa đông, nước sông lạnh thấu xương, Trương Bác Hưng bị rơi vào nước, vừa vẫy đạp vừa mắng, “Phạm Trường An, người được lắm! Mấy năm không gặp, người không dám nói một tiếng ‘không’ với thê tử, lại dám ra tay độc ác với huynh đệ trong nhà như vậy! Người muốn ta chết cóng sao?”

Phạm Trường An vẫn đứng trên bờ, thản nhiên như không.

Trương Bác Hưng bị sặc nước, hô to, “Ta không biết bơi!”

Phạm Trường An ung dung nhặt hai cục đá cuội lên, vừa tát nước vừa chơi trò lia đá hỏi, “Rốt cuộc huynh tới thôn An Bình để làm gì?”

Trương Bác Hưng vốn còn có thể giãy giụa và kêu to mấy tiếng, nào ngờ Phạm Trường An ‘không may’ lia đá không chính xác, có một cục ‘vô tình’ trúng ngay giữa trán hắn khiến hắn đau điếng, chỉ biết khóc thàn: thương thay cho thân phận hẩm hủ của hắn, nếu hôm nay không thành thật khai báo, sợ rằng cái mạng nhỏ phải bỏ lại nơi làng quê hẻo lánh này rồi!

Trương Bác Hưng bèn cố ngoi đầu lên khỏi mặt nước nói, “Ta nói, ta nói!”

Phạm Trường An lập tức duỗi cây sào ra cho Trương Bác Hưng bám vào, kéo lên bờ. Vừa lên bờ Trương Bác Hưng đã kiệt sức nằm vật ra, hồi lâu sau mới nước mắt nước mũi tèm lem kể lể, “An ca nhi à, lão ca ta cũng có sung sướng gì đâu! Phụ thân đệ.... Ta.... Ta cũng là nghe lệnh phụ thân đệ tới xem thử thê tử của đệ là người thế nào thôi, người phụ thân đệ phái đi, hắn là hắn là sẽ tới trong hôm nay....”

“Cái gì??” Phạm Trường An hoảng hốt hỏi, đến khi tỉnh táo lại thì hắn đã đang trên đường chạy về nhà, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: thảm r ấi, thảm r ấi! Nếu Thu Nương biết hắn cố tình giấu nàng nhiều chuyện như vậy, tối nay không leo lên giường được là chuyện nhỏ, chỉ sợ, nhiều ngày sau nữa hắn cũng không thể leo lên giường của nàng được mới là chuyện lớn....

Phạm Trường An vội vội vàng vàng chạy về tới nhà, còn chưa vào cổng đã thấy Đỗ Kim Bảo đang đứng trước cửa lau nước mắt.

Đỗ Kim Bảo thấy Phạm Trường An, lập tức tiến lên bắt lấy tay hắn, cuống cu ềng nói, “Tỷ phu, huynh về r ấi! Lúc này có một đám người xông vào nhà, không giải thích gì đã trối lão thái thái và tỷ tỷ bắt đi! Đệ có cản nhưng không cản nổi!”

Phạm Trường An vội vào nhà nhìn khắp một lượt. Trong đó đã sớm người không nhà trống, đồ đạc vắng tứ tán, lộn xộn, đã không còn bóng dáng của tổ mẫu hắn và Thu Nương?

Trong đầu Phạm Trường An lập tức xuất hiện vô số ý nghĩ tốt có xấu có. Vừa lúc Trương Bác Hưng lê thân mình ướt sũng về tới, nghe Đỗ Kim Bảo nói xong, cộng thêm ánh mắt như dao của Phạm Trường An cửa qua, lập tức biện minh, “Không phải người của ta! Đệ biết phụ thân đệ r ấi đó, luôn làm việc gòn gàng dứt khoát, nhất định là sợ đệ biết có người đến, lại bỏ trốn nên mới trối luôn lão thái thái và biểu đệ muội đi làm con tin r ấi.”

Trương Bác Hưng tuy cố tỏ vẻ vô tội, trong lòng lại thầm thở dài: thương thay cho số phận hắn, nếu sau này Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương biết ý này là do hắn bày ra, không biết phu thê hai người sẽ xử hắn thế nào đây?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 38

Trương Bác Hưng lẫn lộn trên quan trường nhiều năm, xem như đã luyện được cặp mắt sắc biết nhìn người, nhưng vẫn không thể nào hiểu nổi vị biểu đệ Phạm Trường An này. Từ khi biết chắc Đỗ Thu Nương và Phạm lão thái thái bị người của phụ thân dẫn đi, Phạm Trường An không lập tức chạy đi tìm người, mà cứ lẫn quẩn trong nhà cả mấy ngày lo dọn dẹp này nọ, trái chùi phải lau không ngơi tay, rảnh rỗi lại đem sách ra phơi nắng, có lúc còn nhìn chăm chăm hán một hồi cho đến khi hán thấy lạnh cả người, nghi rằng chỉ trong một giây kế tiếp Phạm Trường An sẽ vọt tới quật hán xuống đất mới thôi.

Hôm đó, rất nhiều người trong thôn đã thấy cảnh Đỗ Thu Nương và Phạm lão thái thái bị dẫn đi. Đỗ lão hán sau khi biết tin đã vội vàng chạy tới hỏi Phạm Trường An đầu đuôi sự việc.

Trương Bác Hưng đứng một bên nhìn Đỗ lão hán và Phạm Trường An nói chuyện, thấy thái độ lễ phép của Phạm Trường An thì rất thắc mắc: mọi người trong thôn An Bình đều nói Phạm Trường An hiền lành ít lời, sao trước mặt hán lại hung hăng như vậy? Dù gì hán cũng là Tuân phủ đại nhân, Phạm Trường An lại sai hán đi quét sân, lau bàn.... Hiền lành?! Hiền lành cái mớckhông ấy!

Mấy ngày sau, Phạm Trường An mới khóa cửa nhà lên đường với Trương Bác Hưng, mỗi người một ngựa. Trương Bác Hưng vốn nghĩ sức ngựa có hạn, dọc đường nhất định phải vất vả kiếm chỗ thay ngựa hoặc là ghé nhà trọ nghỉ ngơi, nào ngờ dường như đã có người chuẩn bị giùm sẵn hết rồi, mỗi khi bọn họ cần đổi ngựa là lập tức có người đưa ngựa tốt tới, cả lương khô này nọ cũng đầy đủ luôn.

Phạm Trường An giục ngựa bất kể ngày đêm, Trương Bác Hưng dù muốn nghỉ cũng không được. Liên tục mấy ngày như vậy, Trương Bác Hưng cảm giác như sắp mất một nửa cái mạng, sống chết yêu cầu phải nghỉ ngơi nửa ngày. Phạm Trường An bị nài nỉ mãi, đành tìm chỗ dừng lại ăn một tô mì nóng, sẵn tiện nghỉ ngơi trong chốc lát. Hai người đang ăn thì nghe nam nhân ngồi bên cạnh nói với người đi cùng hẳn, “Người có nghe tin gì chưa? Mấy hôm trước Hữu thừa tướng bị tập kích, hình như bị thương rất nặng đó!”

“Sao ta lại nghe nói Hữu thừa tướng bị tập kích chết ngày tại trận luôn rồi?” Người kia hỏi lại.

Phạm Trường An và Trương Bác Hưng nhìn nhau, lập tức đứng lên, bỏ lại bạc trả tiền hai tô mì, rồi nhảy lên ngựa phi như bay.

Hai người giục ngựa chạy liên tục, hầu như không có lúc nào nghỉ ngơi, rốt cuộc nửa tháng sau cũng tới được kinh thành.

Phạm Trường An dựa vào ký ức xa xôi tìm tới phủ Hữu thừa tướng, lại đứng trước cổng thật lâu, ngẩng đầu nhìn tấm biển đề tên trên cao.

Trương Bác Hưng cảm giác trong miệng toàn bụi bặm, nhổ một ngụm ra rồi vẫn còn thấy cộm cộm trong miệng, nhìn bóng lưng Phạm Trường An thẫn mẩn một câu, nhưng nghĩ Phạm Trường An cũng đã rời kinh thành hơn mười năm chứ ít gì, thì lại thấy đồng tình.

Cánh cổng đóng chặt bỗng nhiên được mở ra, một đám người hầu lục tục dàn thành hai hàng, sau đó lão nhân mặc áo xanh có vẻ là quản gia của phủ từ từ đẩy một chiếc xe lăn đi ra. Người trên xe lăn có làn da trắng bệch một cách kỳ lạ, vẻ bệnh tật lâu ngày, nhưng khuôn mặt rất tuấn tú. Hẳn là vị đệ đệ mà Trương Bác Hưng đã nhắc tới, Phạm Tử Ngọc.

Phạm Trường An nhìn Phạm Tử Ngọc, thẫn than: đáng tiếc nhân tài lại là một con ma bệnh!

Phạm Tử Ngọc thấy Phạm Trường An thì sắc mặt khê biến, kích động hô “Đại ca! Cuối cùng đại ca cũng về!”

Lúc trước Phạm Trường An nói với Đỗ Thu Nương, tướng mạo của hắn hơi giống phụ thân hắn là hết sức sai lầm. Bởi vì có thể nói Phạm Trường An chính là bản sao của Phạm thừa tướng lúc còn trẻ. Từ việc Phạm Tử Ngọc chưa từng gặp Phạm Trường An lấy một lần lại có thể lập tức nhận ra Phạm Trường An là đại ca, cộng thêm ánh mắt kinh dị của quần gia và bọn người hầu đã có thể chứng minh cách nói trên.

Phạm Trường An cố nén kích động trong lòng, hỏi Phạm Tử Ngọc, “Người đó sao rồi?”

Phạm Tử Ngọc ngần ra, hồi lâu mới biết ‘người đó’ trong miệng Phạm Trường An chính là phụ thân của hai người, bèn đáp, “Không khả quan lắm!”

Cuối năm ngoái, có hai việc đã gây chấn động khắp Đại Tề, một là vụ gian lận trong kì thi ở Kiến Châu một là nạn châu chấu ở Ung Châu, cách kinh thành không xa. Dân chúng ở Ung Châu bị mất trắng lương thực, dẫn đến nạn đói nghiêm trọng, nạn dân tràn lan khắp nơi, rất nhiều nạn dân đã tràn vào kinh thành để kiếm ăn.

Vào ngày mừng chín tháng hai, trước khi Phạm Trường An vào kinh mấy hôm, Phạm Trọng Lượng, Phạm thừa tướng dẫn đầu đoàn người ra ngoại thành an ủi nạn dân thì bất ngờ bị tập kích, có kẻ thừa dịp hỗn loạn hòa vào dòng nạn dân ám sát Phạm Trọng Lượng. Phạm Trọng Lượng bị trúng một đao ngay ngực trái, không những vậy trên đao còn có độc.

Việc này đã kinh động đến cả đương kim hoàng thượng. Hoàng thượng đặc biệt phái Ngự y tới cứu chữa, sau mấy ngày cố gắng, cũng giữ được một mạng, nhưng người lại hôn mê bất tỉnh, không biết có tỉnh lại được không.

Phạm Trường An nghe Phạm Tử Ngọc nói lúc này Phạm Trọng Lượng đang được mười thị thiếp hầu hạ, thứ tử thứ nữ vây quanh đủ hết, thân nghĩ: lúc này hắn vào cũng chẳng thể thấy mặt Phạm Trọng Lượng, có khi còn khiến trong nhà náo loạn hơn ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của lão, không bằng chờ tới tối hẵng đến vậy.

“Còn thờ là được rồi! Dẫn ta đi gặp thầy ta trước đi!”

Cách nửa tháng, Phạm Trường An mới lại được thấy Đỗ Thu Nương. Giờ này hẳn mới cảm nhận được thế nào là ‘một ngày không gặp như cách ba thu’. Nàng đứng xa xa trong vườn hoa, mặc một bộ váy màu hồng nhạt. Tháng hai, hoa trong vườn đã nở rộ, đua nhau khoe sắc, hẳn cảm thấy nàng là đóa hoa đẹp nhất trong đám, ngay cả thiếu phụ trẻ tuổi bên cạnh nàng kia cũng không sánh bằng.

“Nương tử!” Phạm Trường An hô một tiếng. Hai thiếu phụ trong vườn cùng quay đầu lại.

Trong đầu Đỗ Thu Nương lập tức xuất hiện ý nghĩ: Phạm Trường An, rốt cuộc thì chàng cũng tới!

Thiếu phụ bên cạnh kéo Đỗ Thu Nương đang ngờ người tiến lên, đầu tiên hơi khom lưng kêu Phạm Tử Ngọc một tiếng “Tướng công!” sau đó mới hướng về phía Phạm Trường An, tao nhã gọi một tiếng, “Đại ca!”

Thê tử Diêu thị của Phạm Tử Ngọc là một nữ nhân dịu dàng đoan trang, hiền lễ nghĩa. Mấy ngày nay Đỗ Thu Nương đi theo Diêu thị, thấy mỗi lời nói, hành động của Diêu thị đều dịu dàng như nước, người nóng tính như nàng cũng bị nhiễm theo, nói chuyện nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều.

Đỗ Thu Nương vốn muốn to tiếng chất vấn Phạm Trường An, nhưng thấy Diêu thị dịu dàng, đành nén xuống, nhỏ nhẹ gọi một tiếng “Tướng công!”

Phạm Trường An ngẩn người, đây là nương tử của hắn sao? Giống như đã biến thành một người khác rồi?

Phụ thân Phạm Trường An nhiều ngày không gặp, tất nhiên có rất nhiều điều muốn tâm sự riêng. Vì lẽ đó, quý ông Phạm Tử Ngọc biết vậy nên không dám cản trở, chào hỏi xong bèn kêu nha hoàn đưa Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An về phòng. Diêu thị lại chu đáo kêu người chuẩn bị nước nóng và mấy bộ đồ mới cho Phạm Trường An.

“Nàng thấy tâu tử là người thế nào?” Phạm Tử Ngọc hỏi Diêu thị.

“Thiếp rất thích tâu tử!” Quan mấy ngày ở chung, Diêu thị cẩn thận quan sát Đỗ Thu Nương, cảm thấy nàng tuy ở nơi thôn quê, nhưng rất có kiến thức, cách nói chuyện sáng sủa phóng khoáng, không giống những nữ nhân trong nhà phú quý, suốt ngày ru rú trong phòng, nói một câu đều phải suy nghĩ ẩn hai ba ý, khiến người ta không cách nào đoán được.

Diêu thị sinh ra trong gia tộc lớn, cực ít ra cửa, chớ nói chi đến việc biết nông thôn là nơi thế nào, mấy ngày qua nói chuyện với Đỗ Thu Nương, nghe nàng kể về những chuyện thú vị ở đó thì rất thích thú, vì vậy càng thêm yêu thích Đỗ Thu Nương hơn.

Khi Diêu thị nghe nói Phạm Trường An không đi thăm phụ thân mà đòi gặp Đỗ Thu Nương trước thì cau mày nói, “Đại ca, có phải là hơi...”

Diêu thị không nói hết câu nhưng Phạm Tử Ngọc vẫn hiểu. Phạm Tử Ngọc trầm mặc một lát mới nói, “Năm đó, lúc đại nương bệnh nặng thì phụ thân dẫn mẫu thân và ta vào phủ. Đại nương tức giận mới kêu người dẫn đại ca bỏ đi, đại ca vừa đi không bao lâu, đại nương đã trút hơi thở cuối cùng. Lúc ấy tuy đại ca còn nhỏ, nhưng đã đến tuổi có thể ghi nhớ việc, có lẽ vì vậy mà đại ca vẫn luôn không thể tha thứ cho phụ thân!”

“Dù gì thì hai người cũng là phụ tử!” Diêu thị lại nói.

“Ta nghe biểu ca nói, khi đại ca biết tin phụ thân bị thương, đã giục ngựa không ngừng trở lại kinh thành đó!” Lúc Phạm Tử Ngọc biết chuyện này đã thở phào một hơi, nghĩ thầm: dù sao cũng là phụ tử liền tâm, không phải cứ nói bỏ là bỏ được!

Lúc này, Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương đã về tới phòng của hai người. Vừa đóng cửa phòng lại, Đỗ Thu Nương đã mền mại kêu một tiếng, “Trường An!”, giọng ngọt như mật. Nhưng Phạm Trường An nghe vào tai lại cảm giác như có gai đâm sau lưng, lập tức lui về sau một bước theo bản năng.

Có từng thấy chồn chúc tết gà chưa? Tuy Phạm Trường An chưa thấy, nhưng hẳn nghĩ, giờ phút này, Thu Nương chính là một con chồn, còn hẳn bất tài chỉ có thể làm một con gà đáng thương.

Phạm Trường An run lên, vội lộ vẻ mặt bi thảm, ôm Đỗ Thu Nương kể lể, “Thu Nương, hôm đó nghe nói nàng bị người ta bắt đi, ta sợ muốn chết luôn!”

“Sợ muốn chết? Thật không?” Đỗ Thu Nương vừa gằn giọng hỏi ngược lại, vừa nói vừa vươn tay véo lỗ tai Phạm Trường An, khóc nói “Chàng mà sợ muốn chết cái gì? Sợ muốn chết là ta mới đúng này!”

Hôm đó, nàng đang nấu cơm thì đột nhiên bị đánh ngất xỉu, rồi bị trói lại nhét vào trong một chiếc xe ngựa. Khi tỉnh lại, dù nàng có kêu gào thế nào, mấy người đó cũng không quan tâm. Thậm chí lúc ấy nàng còn cho rằng bọn họ là do Trương Nguyên Bảo phái tới bắt nàng. Trên đường đi, nàng đã thử chạy trốn mấy lần, tất nhiên lần nào cũng thất bại. Đám người kia cũng không đánh đập gì, chỉ trực tiếp bỏ thuốc trong đồ ăn của nàng luôn.

Đỗ Thu Nương vừa khóc vừa nói, “Ta đã nghĩ, nếu thật sự trốn không thoát, ta sẽ tự sát, nhất quyết không để cho Phạm Trường An bị cầm tù! Giờ nhớ lại ta thật là ngốc, tại sao phải thủ tiết cho một tên lừa gạt như chàng chứ....”

“Trường An không có lừa Thu Nương! Trường An cũng không muốn bị cầm tù!” Phạm Trường An nghe vậy, vô cùng đau lòng, luống cuống kéo ống tay áo lau nước mắt cho Đỗ Thu Nương. d; iễn.đàn/lê,q'úy,đôomn Nàng bèn thuận thế kéo lại lau luôn nước mũi, khổ nỗi bộ đồ này hẳn đã mặc hơn nửa tháng đi đường, bên trên dính đầy bụi bặm, khiến nàng càng chùi càng đen cả mặt.

Phạm Trường An thấy mặt Đỗ Thu Nương như diễn viên hài, khóc không được, cười cũng không xong, vội vàng giải thích, “Nàng đừng nóng, đừng nóng! Đây là phủ Hữu thừa tướng, sẽ không có ai hại nàng đâu!”

“Tất nhiên ta biết đây là phủ Hữu thừa tướng, vì ta đã đến sớm hơn chàng ba ngày rồi.” Đỗ Thu Nương ngừng khóc mắng, “Ngày thứ hai tới đây ta gặp được tổ mẫu, tổ mẫu đã nói cho ta biết. Không ngờ chàng lại là nhi tử của Hữu tướng! Chàng.... chàng.... người....”

Đỗ Thu Nương cứ ‘chàng chàng’ cả buổi mới nói tiếp, “Chàng là một tên lừa gạt!”

Khi Đỗ Thu Nương nghe Phạm lão thái thái nói về thân thế của Phạm Trường An thì cứ như sét đánh ngang tai, ngu người luôn. Mặc dù nàng cũng từng đoán tới đoán lui, nghĩ thân phận của hắc hắc là không kém, nhưng không hề ngờ kết quả lại chênh lệch gần như cả vạn dặm như vậy.

Một bên là nhi tử của thừa tướng, một bên là nữ tử quê mùa. Nếu là nàng, nàng cũng không thể nào tin được hai người như vậy sẽ có liên hệ với nhau. Nhưng nó đã xảy ra trên người nàng. Đỗ Thu Nương, thành công nương may mắn chỉ có trong truyện cổ tích.

Nghĩ đến kết cục đời trước của Phạm Trường An, Đỗ Thu Nương càng thấy nặng nề hơn. Nàng có thể may mắn lúc này, nhưng có thể may mắn cả đời sao?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 39

Đỗ Thu Nương vẫn cho là Phạm Trường An của đời trước đã sớm phai nhạt trong kí ức nàng, không hề để lại bất kỳ dấu vết nào. Đến nay, nàng mới phát hiện nàng đã sai. Không phải Phạm Trường An không nổi tiếng, mà vì sau đó hắn đã đổi tên nên nàng không hề biết người đó chính là hắn.

Phạm Tử Chính là đại thiếu gia nhà Hữu thừa tướng, Trường An chỉ là tên tục của hắn.

Đỗ Thu Nương nhìn tên ngọc Trường An trước mắt, không cách nào liên hệ người này và Phạm Tử Chính trong miệng Trương Nguyên Bảo là một được.

Phạm Tử Chính, vị thừa tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Đại Tề, tài hoa hơn người, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, văn có thể trị quốc, võ có thể định quốc. Cơ hồ những từ có thể dùng để khen ngợi một người đều dùng được với hắn. Đời trước, việc nàng thích làm nhất mỗi ngày là hề có thời gian rảnh sẽ chạy ra quán trà nghe những người thuyết thư mù kể những giai thoại của Phạm Tử Chính.

Giờ nhớ lại, giai thoại nàng có ấn tượng sâu sắc nhất là... Cho đến khi nàng chết, tên ngọc này đã nạp ba mươi tám người thiếp, nổi tiếng phong lưu khắp từ nam chí bắc.

Đỗ Thu Nương lại nhìn Phạm Trường An, mắt hắn trong đến mức có thể thấy cả bóng nàng bên trong, khuôn mặt thì vừa ngây ngô lại lo lắng, sợ nàng thật sự tức giận vứt bỏ hắn. Một Phạm Trường An như vậy có thể biến thành Phạm Tử Chính tài hoa phong lưu nhất Đại Tề? Mấy ngày nay, nàng vừa nhìn Diêu thị, vừa ngẫm về tương lai của Phạm Tử Chính, càng

cảm thấy như đang sống trong mơ, nhưng mỗi khi véo bắp đùi thì vẫn rất đau, rõ ràng là nàng đang ở hiện thực.

Trong lòng Đỗ Thu Nương có rất nhiều lo lắng, nhưng chỉ có thể giả bộ trấn định, tới khi thấy Phạm Trường An sao có thể không bộc phát?

Phạm Trường An nghe Đỗ Thu Nương nói, vội bấu môi, kéo ống tay áo nàng, tội nghiệp nói, “Ta vốn định nói cho nàng biết, nhưng chưa kịp gì hết thì nàng đã bị bắt đi rồi. Có đi đâu, nếu ta là nhi tử của thừa tướng, vậy nàng là nhi tức của thừa tướng đó! Ta vẫn là Phạm Trường An, nàng vẫn là Đỗ Thu Nương, hai ta vẫn là phu thê! Chẳng lẽ nàng chê ta là nhi tử của thừa tướng nên muốn bỏ ta sao?”

“Chàng nghĩ hay quá ha!” Đỗ Thu Nương dùng cùi chỏ thúc Phạm Trường An một cái.

Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An vì bôn ba nhiều ngày mà khuôn mặt vốn trắng trẻo đã xuất hiện nhiều vết nứt nẻ, bèn kéo tay hắn nhìn thử, quả nhiên do không quen cỡi ngựa nên lòng bàn tay đã bị dây cương siết ra mấy vết lớn, có vết còn đang chảy máu, cách ăn mặc lại chẳng khác gì một thôn dân nơi núi non hoang dã. Nàng xúc động nói, “Ta tích phúc không biết mấy đời mới gặp được chàng, sao có thể buông bỏ chứ?”

Trừ khi.... Đời trước Phạm Trường An có rất nhiều thê thiếp nhưng đời này hắn chỉ có thể là của một mình nàng! Đỗ Thu Nương nhìn Phạm Trường An nghĩ thầm.

Phạm Trường An nghe Đỗ Thu Nương nói nhỏ, “Trừ khi chàng chê ta không xứng với chàng, muốn bỏ ta cưới người khác!” bèn vội vàng móc túi tiền của hắn ra cho nàng xem, khóc lóc kể lể, “Thu Nương, ta cưới người khác không nổi đâu, nàng đừng lo! Tiền của ta đều bị nàng tịch thu hết rồi mà....”

“....” Đỗ Thu Nương suýt nữa chết vì sắc nước bọt, nhưng nhờ vậy cảm xúc buồn phiền đã tan biến hết. Nàng bỗng cắn mạnh một cái lên tay Phạm Trường An.

Phạm Trường An ‘A a...’ mấy tiếng, dậm chân liên tục, chờ Đỗ Thu Nương nhả ra, lại ấm ức nói với đôi mắt ngập nước, “Nàng hết giận chưa? Nếu còn thì cần thêm nữa đi!”

Hì hì, tên ngốc này, nghĩ nàng là chó sao? Đỗ Thu Nương liếc Phạm Trường An một cái, bu ồm cười nghĩ thầm. Vừa lúc bọn nha hoàn bưng nước nóng vào, nàng bèn kêu hần nhanh đi tắm rửa rồi bôi thuốc lên vết thương. Sau đó, nàng lại giúp hần mặc bộ đồ mới Diêu thị đã chuẩn bị, mặc xong, nàng phải thừa nhận đây mới đúng là bộ dáng của một công tử tao nhã tuấn tú. Nhưng chỉ một giây sau, sự ngây ngô của hần đã khiến nàng lập tức đánh mất suy nghĩ này.

“Thu Nương, nàng xem này, bộ đồ đẹp quá! Tính ra chúng ta trở về phủ thừa tướng cũng có chỗ tốt chứ ha! Hì hì....”

“....”

Hai người tuy rất vui mừng khi gặp lại, nhưng dù gì phụ thân Phạm Trường An vẫn còn đang hôn mê chưa tỉnh, hần lại bôn ba đường dài mệt nhọc nên vừa đặt đầu xuống gối đã lập tức ngủ say.

Hôm sau, hai người mới bắt đầu nói chuyện tỉ mỉ. Thứ nhất là về Phạm lão thái thái. Năm đó, trong lúc nhất thời tức giận, mẫu thân Phạm Trường An hi vọng hần vĩnh viễn cách nơi này thật xa, bèn bảo Phạm Trường An kêu Phạm lão thái thái là tổ mẫu, nhưng thật ra, Phạm lão thái thái chỉ là nhũ mẫu trong nhà họ Phạm. Phạm Trường An không đành lòng để lão thái thái trở lại Phạm phủ tiếp tục làm người hầu, vốn muốn đặt mua một ít sản nghiệp cho lão thái thái ở trong thành. Nhưng Đỗ Thu Nương lại nói, Phạm Tử Ngọc đã chuẩn bị sẵn cả rồi, Phạm lão thái thái sẽ ở trong ngõ Ngưu Đầu cách Phạm phủ không xa, có hai tiểu nha đầu hầu hạ, muốn qua thăm cũng chỉ tốn một khắc thời gian. Lúc này Phạm Trường An mới an tâm, nói mấy ngày nữa sẽ đi thăm.

Thứ hai là về đất đai nhà cửa ở thôn An Bình, trước khi đi, Phạm Trường An đã lường trước có lẽ thật lâu sau mới về được, bèn giao tất cả kế ước cho Đỗ lão hán. Hần vốn nghĩ xem như hiếu kính Đỗ lão hán luôn, nhưng Đỗ lão hán không chịu, nói sẽ thay hai người ỏi sóc mấy thứ này.

Đỗ Thu Nương nghe vậy, vừa nghĩ tới trong thời gian ngắn không thể quay về thôn An Bình được đã bắt đầu có chút nhớ nhà. Phạm Trường An an ủi nói chờ mọi chuyện ổn định, sẽ đón cả nhà tới. điể'.urn.đàn/lê,quư,ý.đô,n Lúc này Đỗ Thu Nương mới vui vẻ lại, bảo Phạm Trường An viết một lá thư mau chóng cho người mang về nhà.

Phạm đại thiếu gia trở về vốn là chuyện lớn của nhà họ Phạm, nhưng vì Phạm thừa tướng vẫn chưa tỉnh lại, nên tiệc chào đón trông có vẻ rất điều hui.

Chiều ngày thứ hai Phạm Trường An về Lý thị, phu nhân hiện tại của Phạm thừa tướng, cũng chính là kế mẫu của Phạm Trường An xuất hiện, bên cạnh là Diêu thị.

Đỗ Thu Nương vốn nghĩ Lý thị giờ mới xuất hiện là vì muốn ra uy với Phạm Trường An, ai ngờ Diêu thị đã giải thích trước, nói mấy ngày trước Lý thị vẫn luôn ở bên cạnh trông Phạm thừa tướng không chớp mắt, hôm kia ngã bệnh, nay mới khỏe lại đã vội tới thăm Phạm Trường An trước.

Lý thị tuy đã vào tuổi trung niên nhưng vẫn còn những nét đẹp thời thiếu nữ, cũng cực kỳ dịu dàng. Có đi đâu thái độ Phạm Trường An vẫn luôn nhân nhật, từ đầu tới cuối đều xưng là ‘Phạm phu nhân’. Lý thị nhiệt tình lại như bị dội nước lạnh, bèn đưa cho Đỗ Thu Nương một đôi vòng ngọc phượng huyết rồi thôi, không trò chuyện tâm sự gì nữa. Đỗ Thu Nương vốn không nhận, nhưng Lý thị lại nói vòng ngọc này vốn có hai đôi, một đã cho Diêu thị, một là để dành cho thê tử của Phạm Trường An.

Thành thân vốn do lời phụ mẫu, phải có người mối mai đàn hoàng, nhưng ngày hai người thành thân, phụ mẫu Phạm Trường An đều không có mặt, nếu nhà họ Phạm không thừa nhận, Đỗ Thu Nương sẽ mang danh tăng tị với người. Mấy ngày nay nàng luôn lo nghĩ, hiện tại có thể nói là nàng danh không chính ngôn không thuận. Nay Lý thị tặng đôi vòng tay này, tượng trưng cho thân phận nhi tửc nhà họ Phạm, cộng thêm thấy Phạm Trường An khẽ vuốt cằm, nàng mới nhận.

Giữa chừng, Diêu thị lấy cớ muốn dẫn Đỗ Thu Nương đi dạo trong phủ một vòng cho quen, rủ nàng đi. Đỗ Thu Nương nghĩ hẳn là Lý thị có việc

muốn nói riêng với Phạm Trường An, bèn đồng ý.

Lúc Đỗ Thu Nương về phòng lại, Phạm Trường An đang đứng một mình bên cửa sổ ngắm người. Nàng nhìn bóng lưng của hắn, chẳng biết tại sao lại thấy rất đau lòng, bèn tiến lại gần hắn.

Phạm Trường An bỗng xoay người vùi đầu vào cổ Đỗ Thu Nương khiến nàng không thấy được vẻ mặt của hắn, nhưng vẫn cảm nhận được bàn tay hắn cứ co rúm từng hồi.

Đời này, số lần Phạm Trường An khóc không quá ba. Giờ thấy hắn khóc, trong lòng Đỗ Thu Nương vô cùng khổ sở, vòng ôm lại hắn. Cuối cùng, chẳng biết tại sao, chính nàng lại khóc còn thảm thiết hơn cả hắn, khiến hắn luống cuống chẳng biết phải làm sao.

“Sao nàng lại khóc?”

“Ta khóc mặc kệ ta! Ta thích thì khóc thôi!” Đỗ Thu Nương nói.

“.....”

Phạm Trường An vĩnh viễn sẽ không biết, kể từ khi gả cho hắn, tất cả vui buồn yêu giận của hắn đều ảnh hưởng tới Đỗ Thu Nương. Hắn cười một tiếng, nàng cảm thấy không có khó khăn gì không vượt qua được. Hắn đau khổ, nàng lập tức khóc to giúp hắn, mong giúp hắn vơi đi một nửa khổ sở.

Phạm Trường An sốt ruột vừa dùng ống tay áo lau nước mắt cho Đỗ Thu Nương, vừa dỗ dành liên tục, vùi tới mức đồ mờ mịt đầy người, bất giác đã quên đi mất phần nào của bản thân.

Một lúc sau, Phạm Trường An bỗng nhiên nói, “Thái y vừa tới khám, nói người đó sắp chết rồi, không cứu được.”

“.....” Miệng Đỗ Thu Nương há rồi lại đóng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nàng phải nói gì? Nói cho Phạm Trường An biết, thật ra đáng lẽ Phạm thừa tướng đã chết từ lúc bị hành thích rồi, sau này trong triều có thể nói là bầu trời của riêng một mình Tả thừa tướng? Hay nên nói, đừng lo lắng! Không bao lâu nữa, Phạm Trường An sẽ thành Phạm Tử Chính nổi tiếng khắp nơi, từng bước đưa nhà họ Phạm tiến lên đỉnh huy hoàng một lần nữa?

Lần đầu tiên Đỗ Thu Nương phát hiện, việc nàng biết trước chuyện tương lai có lẽ cũng là một gánh nặng vô cùng to lớn.

Nhưng, biết đâu.... sẽ có gì đó khác đi? Đỗ Thu Nương nghĩ tới phụ thân nàng đã tìm được đường sống trong chỗ chết, rồi việc Trương Thu Hoa, thời gian xảy ra vụ án gian lận trong trường thi vân vân.

Hai mắt Đỗ Thu Nương đột nhiên sáng rực lên, lập tức véo tay Phạm Trường An máng, “Khóc cái gì mà khóc! Công công của ta còn sống sờ sờ kia, chúng ta mau tới thăm thôi!”

Lúc này, Trương Bác Hưng bỗng kích động chạy vào, thở hổn hển nói, “Trường An, đệ mau đi qua đi, phụ thân đệ sắp không xong rồi!”

Phạm Trường An vội vàng đứng dậy chạy vào viện Phạm Trọng Lương ở.

Trên đường tới, Phạm Trường An luôn nghĩ, nỗi đau khổ nhất trong đời người có lẽ là tử muốn dưỡng mà phụ mẫu đã không thể chờ. Nếu phụ thân tỉnh lại, hẳn nhất định sẽ nói cho phụ thân biết, thật ra mẫu thân vẫn luôn yêu phụ thân. Thậm chí mẫu thân còn để lại cho hắn một phong thư, dặn hắn sau khi trưởng thành nhất định phải về lại Phạm phủ, ngày đó mẫu thân đưa hắn đi, một là vì tức giận, hai cũng là vì muốn hắn có thể bình yên lớn lên ở một nơi không có âm mưu không có làm hại lẫn nhau mà thôi. diễbln.đàn,lê,quý/'đôư.n Năm đó, mẫu thân có thể chấp nhận việc phụ thân phong lưu nạp mười mấy tiểu thiếp, thì sao lại không thể chấp nhận sự tồn tại của mẫu tử Phạm Tử Ngọc được chứ?

Lúc Phạm Trường An đến nơi thì nhóm tiểu thiếp đã quỳ đầy trước cửa, khóc lóc ỉ ôi ầm ỉ. Lý thị đứng trong sân cau mày quát, “Khóc cái gì!

Lão gia còn sống sờ sờ kia! Ai nấy tự về phòng mình đi, đừng ở đây ảnh hưởng lão gia nghỉ ngơi!”

Phạm Trường An lách qua những tiểu thiếp kia bước vào phòng. Phụ thân hắn đang lẳng lặng nằm trên giường, đắp một cái chăn còn dính vết máu tươi đen thui. Phạm Tử Ngọc ngồi trên xe lăn bên cạnh giường, im lặng không nói.

Phạm Trường An nhìn người hắn giống như đúc, bỗng nhiên nhận ra trong lòng hắn đã chẳng còn chút tức giận nào nữa.

Đại phu đứng bên giường cúi đầu, thỉnh thoảng lại thở dài một hơi.

Phạm Tử Ngọc nói, “Đại ca, vừa rồi phụ thân có tỉnh một lúc, ói ra một búng máu xong lại ngất đi.... Đại phu nói, sợ là không trị được nữa....”

Phạm Trường An nghe xong phì cười hỏi lại, “Thật sự không còn cách nào khác sao?”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 40

Đỗ Thu Nương nhìn mấy đại phu có mặt, tuy là thái y nhưng nàng nhìn mặt mấy người đó quả thật chẳng khác gì lang băm. Ai cũng có vẻ muốn nói lại thôi, rốt cuộc là cứu được hay không không thể dứt khoát một lời à?

Đỗ Thu Nương tự lẩm bẩm, “Vẫn là nhìn mặt biểu cứu có tướng đại phu nhất....”

Lâm Nguyên Tu!

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương đồng thời quay sang nhìn nhau mỉm cười.

Phạm lão thái thái gần như sắp ngưng thở, Lâm Nguyên Tu còn tìm được người trị. Nay chưa chắc Lâm Nguyên Tu không thể trị hết bệnh của Phạm thừa tướng!

Vấn đề là lúc này biểu cứu đang ở đâu?

Hai người đang suy nghĩ thì Trương Bác Hưng bỗng vỗ đầu một cái nói, “Trời ơi, sao ta lại quên mất Lâm đại phu chứ!”

Lúc Phạm Trường An và Trương Bác Hưng chạy gấp tới kinh thành gấp, Trương Bác Hưng đã cố ý kêu người đi báo cho Lâm Nguyên Tu một tiếng. Tuy Lâm Nguyên Tu cũng đến trễ mấy ngày, nhưng giờ vẫn đang ở chỗ Phạm lão thái thái.

Phạm Trường An nghe, vội vàng kéo Đỗ Thu Nương chạy vội tới chỗ Lâm Nguyên Tu ở.

Bên này, Phạm lão thái thái cũng đang hết sức phiền muộn vì chuyện Phạm thừa tướng, bên nói cho Lâm Nguyên Tu nghe, nài nỉ Lâm Nguyên Tu giúp, nhưng Lâm Nguyên Tu vẫn nhớ tới chuyện đã qua, vẫn không chịu giúp.

Phạm Trường An hết cách đành dùng khổ nhục kế, vừa vào cửa đã khóc lóc kể lể nói hẩn từ nhỏ không có mẫu thân, tội nghiệp lớn lên ở thôn An Bình, giờ lại sắp mất đi phụ thân, lại nói hẩn bất hiếu, chưa hề hạ phụ thân được ngày nào, sau này hẩn không còn mặt mũi nào gặp mẫu thân dưới suối vàng.

Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An gào khan không có đến một giọt nước mắt, nghĩ khó mà khiến người ta đồng cảm được. Không ngờ, mỗi câu hẩn nói đều nhắc tới mẫu thân, đã lay động được Lâm Nguyên Tu mới rồi còn cứng rắn ngẩng vác chân xem kịch vui.

Lâm Nguyên Tu tiện tay ném quyển sách trong tay lên bàn nói, “Ta giúp cũng được, nhưng nếu lối biện pháp của ta không có hiệu quả, lão đi đòi nhà ma luôn thì sao?”

Như vậy ý là vẫn còn có cách?

Thì ra Lâm Nguyên Tu cũng không phải kẻ có lòng dạ sắt đá. Lâm Nguyên Tu vẫn nhớ rất rõ vẻ mặt muốn nói lại thôi của mẫu thân Phạm Trường An lúc gọi gấm hẩn. Khi nghe Phạm lão thái thái nói về bệnh tình của Phạm Trọng Lương, Lâm Nguyên Tu đã đi tìm thái ý từng khám cho Phạm Trọng Lương hỏi rõ tình trạng bệnh hơn, lúc về đã bắt đầu lật sách thuốc tìm cách, biện pháp thì đã tìm được, nhưng quá nguy hiểm, nên không dám hứa chắc.

Phạm Trường An nhớ lại cảnh phụ thân nằm yên trên giường không chút sức sống, thậm chí có cách để thử là tốt rồi. Nhưng khi Lâm Nguyên Tu nói biện pháp cho hẩn nghe, hẩn lại không thể quyết định ngay được. Lấy thạch tín làm thuốc dẫn, dùng chừng một tháng trước, lấy độc trị độc, rồi mới bắt đầu bồi bổ cơ thể lại. Hèn chi mấy thái y kia không dám thử, vì nếu Phạm Trọng Lương chết giữa chừng, người nhà họ Phạm kiện họ tội mưu hại trọng trần trửu đình thì sao? Ai có thể gánh nổi tội danh lớn như

vậy. Đó cũng là tâm lý bình thường, người nào chẳng muốn bảo vệ cái đầu của mình, ai chết mặc kệ, miễn không phải mình là được rồi.

Về Phạm phủ, Phạm Trường An cứ cầm phương thuốc kia nhủ mảy suy nghĩ. Đỗ Thu Nương cố nhớ lại dường như đời trước chỉ nghe Phạm Trọng Lương bị ám sát, bỏ mạng tại chỗ, chứ không nghe nói bị nhử tử độc chết. Nàng đánh bạo nói, “Trước giờ biểu cứu trị bệnh luôn rất cẩn thận, nay đưa ra phương thuốc này, chỉ nói hết sức nguy hiểm chứ không nói là hoàn toàn không có khả năng thành công. Nay đã có cách, chẳng lẽ chúng ta lại không thử, trơ mắt nhìn phụ thân ra đi sao?”

“Để ta suy nghĩ thêm chút nữa đã....” Tuy nói vậy, nhưng đến tối Phạm Trường An vẫn đưa phương thuốc kia cho Lý thị xem. Đám tiểu thiếp cứ khóc rống ò xèo, người nói ‘tuyệt đối không được’, người lại nói ‘Phải thử một lần mới biết!’ khiến Phạm Trường An nhức cả đầu.

Lúc này môi Phạm Trọng Lương đã bắt đầu tím dãn, hô hấp yếu ớt. Rốt cuộc, Lý thị cắn răng nói, “Phải thử một lần biết đâu được, còn hơn là chắc chắn sẽ chết. Nếu lão gia có mệnh hệ gì, cứ đổ hết trách nhiệm cho ta cũng được!”

Đỗ Thu Nương nhìn Lý thị, lại nhìn bọn tiểu thiếp, nghĩ thầm: nếu nàng gặp phải tình huống tương tự liệu nàng có lựa chọn giống Lý thị không? Tự tay dứt cho Trường An từng chén thuốc độc? Quyết định này cần biết bao nhiêu dũng khí chứ?

Lý thị tự đi nấu thuốc, rồi bùng vào, nhưng khi dứt cho Phạm Trọng Lương thì ngón tay vẫn run rẩy tới mức nước thuốc suýt văng hết ra ngoài.

Phạm Trường An thở dài, nhận chén thuốc nói, “Để ta.”

Mọi người đều nín thở, nhìn Phạm Trường An dứt từng muỗng thuốc vào miệng Phạm Trọng Lương.

Sau một khắc đồng hồ, Phạm Trọng Lương bắt đầu chảy ra máu đen từ khắp các lỗ tự nhiên trong cơ thể như mũi, mắt, tai, miệng....

Nửa tháng sau.

Phạm Trọng Lương bị nhét vào một thứ gì đó rất hôi vào miệng khiến lão phải bất tỉnh. Vừa mở mắt ra Phạm Trọng Lương đã thấy một ‘Phạm Trọng Lương hai mươi tuổi’ đang bưng một chén nước gì đó màu vàng đục cho lão uống.

Phạm Trọng Lương “A” một tiếng, ngạc nhiên tròn to mắt. ‘Phạm Trọng Lương hai mươi tuổi’ bèn nói, “Tỉnh rồi à? Nhanh uống hết cái này đi, xong là sẽ khỏe nhanh thôi!”

Phạm Trọng Lương sợ run, nhưng nghĩ: giờ lão đã sắp chết, bảo uống cái gì cũng được miễn sao có thể trị được bệnh là tốt rồi!

Phạm Trường An nhìn cái chén nước tiểu đồng tử đã vơi đi một nửa, cau mày nghĩ: cái này có phải là do biểu cứu cố ý thêm vào để trả thù không? Hay là cái này có thể trị hết thật? Nhưng dù là do biểu cứu cố ý đi chăng nữa thì biểu cứu bị phụ thân cướp người yêu, lại thay phụ mẫu chăm sóc hẳn hơn mười năm, giờ tiện tay giúp biểu cứu báo thù, có xá gì đâu!

Nghĩ vậy Phạm Trường An dứt khoát dứt cho bằng hết nửa chén đồng tiện còn lại vào miệng Phạm Trọng Lương, rồi nói với Lý thị, “Thứ này tuy nghe thì có vẻ không sạch sẽ, nhưng lại là thần dược có thể cứu mạng người, thật không ngờ!”

Một tháng sau.

Cuối cùng Phạm Trọng Lương đã tỉnh táo hơn hẳn, có thể ngồi dựa vào đầu giường nói được mấy câu. Lâm Nguyên Tu vui vẻ bước vào phòng, tự nhiên ngồi xuống mép giường của Phạm Trọng Lương, cười gian nói, “Phạm tặc, giờ ta xem như ân nhân cứu mạng của người rồi! Vì chữa bệnh cho người, mà bọn đồng tử quanh nhà vừa thấy mặt ta đã chạy té khói rồi....”

Phạm Trọng Lương tức muốn tắt thở, suýt nữa nôn ra máu lần nữa.

Phạm Trường An đứng bên cạnh thấy phụ thân đã đủ sức tức giận thì yên tâm hẳn.

Nỗi lo trong lòng vơi đi, ngay đêm đó, Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương đã thể nghiệm hàm nghĩa câu ‘tiểu biệt thắng tân hôn’ là thế nào. Đỗ Thu Nương vì thưởng cho Phạm Trường An, không biết đã mua từ đâu một bộ y phục bằng vải voan, mỏng như cánh ve, tắm rửa xong thì chỉ mặc mỗi bộ đó, đứng trước mặt hắn.

Phải nói, nam nhân khó kiềm chế nhất chính là khi nhìn thấy cái kiêu che mà như không thế này, ẩn ẩn hiện hiện khiến nam nhân sôi trào, chắc chắn kích thích hơn hẳn nữ nhân đã lột sạch y phục. Phạm Trường An vừa thấy thân thể mê người như ẩn như hiện của Đỗ Thu Nương dưới làn y phục mỏng manh, vừa ngửi được mùi hương khiến người ta nhón nhạo của nàng, tim bắt đầu đập nhanh hơn nhiều, lập tức cởi sạch y phục của hắn, ôm nàng lên giường.

Phạm Trường An ngậm lấy một ngọn núi trắng như tuyết của Đỗ Thu Nương, đầu lưỡi đùa bỡn với hai hạt anh đào trên đó, cách tâng sà hơi thô cạo xát kích thích. Chỉ hai ba lần nàng đã thấy dưới thân ẩm ướt.

Hai người cách biệt hơn hai mươi ngày, sau khi đến kinh thành, Phạm Trường An lại lo cho bệnh tình của Phạm thừa tướng, hai người không có coi hội thân thiết. Giờ rồi cuộc được thả lỏng, hắn nhiệt tình vô cùng, khi thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt Đỗ Thu Nương thì càng phấn khích hơn. Nhưng hắn không vội, trêu chọc nàng từng chút một, cho đến khi nàng không nhịn được phải siết lấy vai hắn, hắn mới chịu đi vào.

Nhưng hắn vẫn không chịu cởi bộ sa mỏng kia nàng, nhất định phải dùng răng gặm từng chút qua lớp sa đó, cho đến khi cả người nàng ửng hồng, đầy vết cắn, màu tím của sa mỏng khiến nàng trông càng thêm mềm mại đẹp mắt, khiến người ta thương tiếc.

Tối nay Đỗ Thu Nương nhạy cảm hơn bình thường rất nhiều, luôn cố cắn môi để không cho mình phát ra tiếng rên quá lớn. Phạm Trường An cười xấu xa, thì thầm bên tai nàng, “Thu Nương, gọi tên ta đi, ta thích nhất nghe nàng gọi tên ta!”

Đỗ Thu Nương bị hấn gặm tới mức mơ mơ màng màng, nhưng vẫn biết, Phạm Trường An làm gì muốn nghe nàng kêu tên hấn, cố ý nói vậy để nghe nàng thở dốc thôi.

Tên ngốc này, mấy ngày không đánh là muốn nhảy lên đầu lên cổ luôn rồi đúng không? Đỗ Thu Nương nghiêng răng nói, “Phạm Trường An, hôm nay ta muốn ở mặt trên!”

Phạm Trường An hớn hở, thần ngời: Thu Nương muốn chủ động! Quả là chuyện trăm năm hiếm gặp! Hấn bèn ôm nàng đảo vị trí, tiểu Trường An thì vẫn chôn trong người nàng, rục rịch ngóc đầu dậy chờ thể hiện bản lĩnh.

Đỗ Thu Nương nhếch miệng cười: Trường An, chàng chờ đó đi!

Từ khi trở về Phạm phủ, Đỗ Thu Nương luôn phải làm như hiên thực lắm, nói chuyện không dám lớn tiếng, giữ gìn thể diện cho Phạm Trường An, vì vậy nay nàng bắt đầu giành quyền chủ động để không chế hấn lại.

Đỗ Thu Nương ngẩng để chân hai bên người Phạm Trường An, lớp sa mỏng trên người nàng phủ lên mặt hấn làm hấn không thấy gì hết, chỉ cảm giác có một đôi tay nhỏ bé đang lướt qua lướt lại trước ngực, ngứa ngáy khó nhin, vội giục, “Thu Nương nàng động một tí đi....”

Đỗ Thu Nương thấy bộ dáng gấp gáp của Phạm Trường An, thần buồn cười, chậm rãi lấy ra hai mảnh vải đỏ từ dưới gối.

Phạm Trường An “A” một tiếng, vui vẻ hỏi “Vải đỏ để làm gì vậy?”

“Để chơi một tí!” Đỗ Thu Nương liếc mắt đưa tình với Phạm Trường An, vừa nói vừa nhanh nhẹn trói chặt hai tay Phạm Trường An lại. Hấn cho rằng hôm nay có ‘món ngon đặc biệt’, bên ngoan ngoãn để nàng trói. Chỉ chốc lát, hấn đã trơn to mắt, hồi hận muốn chết vì quyết định lúc này.

Đỗ Thu Nương ngẩng trên người Phạm Trường An không nhúc nhích, cười tà hỏi, “Tướng công, ‘tam tòng tứ đức’ lúc trước chàng từng nói với ta gồm những gì?” Dứt lời, nàng động nhẹ một cái. Cử động nhẹ nhàng

như vậy khiến Phạm Trường An càng khát vọng nhiều hơn nữa, nhưng Đỗ Thu Nương đã ngừng lại.... Nàng đã ngừng lại!

Tam tông tứ đức.... Phạm Trường An nhìn đôi tay bị buộc chặt của mình, thàn than: Thu Nương từng bước dụ hắn vào tròng, giờ tên đã lấp vào cung, hắn lại phải đọc mấy thứ ‘tam tông tứ đức’ chết tiệt gì đó!

Sĩ có thể nhẫn nhưng không thể nhục! Vì tôn nghiêm đàn ông của hắn! Thà chết cũng không khuất phục!

Phạm Trường An cười khổ nói, “Tam tông tứ đức, là.... Là.... Nương tử, ta.... ta không nhớ gì hết.... Nàng động mạnh một tí được không, chỉ một cái cũng được!”

“Không nhớ?” Đỗ Thu Nương cười cười nhấc người lên. Phạm Trường An vội nói, “Ta nhớ, ta nhớ rồi! Nương tử.... Nương tử phải phục tùng....”

“Ngoan lắm....” Đỗ Thu Nương khẽ nhấc eo lên động hai cái. Phạm Trường An nhắm mắt hưởng thụ, cảm giác giờ này còn sướng hơn làm thần tiên.

Ngay lúc hắn sắp lên tới giới hạn thì Đỗ Thu Nương lại....

Nàng lại ngừng giữa chừng!!

Phạm Trường An hí mắt thàn than: thật này có thể tự ra ra vào vào miệng hắn, bảo hắn làm sao có thể ăn cho đã nghỉ ền chứ! Nương tử của hắn, hắn là do ông trời đặc biệt phái xuống để hành hạ hắn từ nhỏ tới lớn.

Phạm Trường An chỉ than thân trách phận trong chốc lát, ham muốn cuồn cuộn khiến hắn không chịu được nữa, hắng giọng nói, “Thu Nương à, Thu Nương tốt của ta, chúng ta tiếp tục đi có được không? Ta không chịu nổi nữa rồi....”

Phạm Trường An cố gắng vịn người qua lại, nhưng Đỗ Thu Nương lại kiên quyết tỏ vẻ sẽ không thỏa hiệp. Cuối cùng hắn đã nhận ra hôm nay

không dễ gì ăn được miếng thịt này vào bụng bèn quyết định không chấp nhất thời, nói, “Được được, ta đọc ta đọc! Nương tử phải phục tùng trượng phu, tuyệt đối nghe theo.....”

Phạm Trường An đọc, Đỗ Thu Nương cười, liên tục vắn vẹo....

Đêm đó, hai người li ầu chết tri ền miên....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 41

Phạm Trường An phải trải qua bao khó khăn mới ăn được ‘thịt’, nhưng tốt xấu gì cũng đã vào bụng rồi, hơn nữa còn hết sức vui vẻ. Cứ nhớ lại hình ảnh chủ động của Đỗ Thu Nương tối qua là hẳn lại cười không ngậm được miệng.

Trương Bác Hưng vạn năm vẫn chưa tìm được tức phụ bắt quả tang Phạm Trường An khoe miệng hàm xuân cười vô cùng ngu ngốc thì càng quyết tâm sẽ không cưới thì tử. Trương Bác Hưng vô tình thấy dấu bị xiết trên tay Phạm Trường An, lập tức biết đã xảy ra chuyện gì, bèn trêu chọc Phạm Trường An, “Đệ đó, lúc nào cũng bạo lực với ta, xem ta là cục bông mà tha hồ nhồi nặn, giờ đối mặt với thì tử lại không dám đứng thẳng sống lưng vậy!”

Phạm Trường An liếc Trương Bác Hưng với vẻ như đang nhìn một kẻ ngu hời hợt mới bỏ đi, vẻ mặt cực kỳ khinh miệt: nếu hẳn dám hung với Thu Nương dù chỉ một xiu thôi, thì sau đó có thể sẽ phải quỳ bần giật mấy ngày chứ chẳng chơi! Hơn nữa, lão bà cưới về là để thương yêu, kẻ độc thân như Trương Bác Hưng làm sao hiểu được chút vui thú nơi phòng ngủ. Cho dù là bị ngược đãi, hẳn cũng vui vẻ chịu đựng!

Mấy ngày sau, rốt cuộc Phạm Trọng Lương đã có thể xuống giường. Lúc Phạm Trường An đến thăm, Phạm Trọng Lương nhìn hẳn hời hợt mới hỏi thăm về việc học. Phạm Trường An chỉ nói không có hứng thú với công danh, bản thân lại không phải người ham học. Phạm Trọng Lương lập tức giận tới mức cầm băng ghế ném lên người Phạm Trường An. Phạm Trường An cũng không né để mặc cho băng ghế đập vào. Phạm Trọng Lương thấy đáng vẻ thà chết không theo của hẳn, càng thấy ngứa mắt hơn, bèn đá một cái lên người hẳn....

Mấy người ở ngoài đầu nghe thấy tiếng động trong phòng, nhưng không một ai dám bước vào can. H ồi lâu sau Diêu thị mới run rẩy nói, “Phụ thân mới vừa tỉnh lại, nổi giận chỉ sợ lại hại thân. Hơn nữa, phụ thân luôn ra tay không phân nặng nhẹ, lỡ đâu đại ca bị...”

Đỗ Thu Nương nghe vậy, hốt hoảng nghĩ: hai người này, khuôn mặt thì y hệt mà sao tính tình khác nhau dữ! Phạm thừa tướng lớn tuổi rồi còn hay nổi nóng, vài ba câu không hợp đã động tay động chân.... Nàng đang lo cho Phạm Trường An, thì cửa phòng đột nhiên mở ra, Phạm thừa tướng bước ra trước, nổi giận đùng đùng, trên trán có vết thương nhẹ, còn Phạm Trường An thì mặt đỏ máu, vẻ mặt âm ỉ.

Đỗ Thu Nương lén trách Phạm Trường An, “Sao chàng lại đánh phụ thân chàng?”

Phạm Trường An bĩu môi nói, “Ai đánh lão chứ! Toàn là lão đánh ta không! Vết thương kia là do lão đột nhiên văng đầu, tự vấp té chứ bộ!”

Tuy ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm, nhưng rốt cuộc Phạm Trường An vẫn để tâm suy nghĩ về lời Phạm thừa tướng đã nói.

Phạm Trọng Lương tuy nổi tiếng phong lưu, nhưng tính luôn cả Phạm Trường An, nhì tử tổng cộng chỉ có ba, còn lại đều là nữ nhi.

Phạm Tử Ngọc bẩm sinh đã yếu ớt lắm bệnh, cố lắm cũng chỉ có thể giữ gìn cái đã có chứ không phát triển được gì thêm, hiện tại tình hình tri ều chính phức tạp, lỡ một ngày Phạm Trọng Lương đi thật, Phạm Tử Ngọc có thể chống đỡ Phạm phủ nhất thời, chứ sức khỏe Phạm Tử Ngọc không cho phép hấn chống lâu được. Còn một thứ tử do Bát di nương sinh, năm nay mới bảy tám tuổi, còn chưa thuộc hết mấy cuốn sách vỡ lòng chứ nói gì tới việc chống đỡ cả một gia tộc.

Tính đi tính lại chỉ còn mỗi Phạm Trường An.

Phạm Trường An ng ồi nhìn Đỗ Thu Nương ngủ, suy nghĩ suốt một đêm, đến sáng hôm sau, quyết định đ ồng ý tới Quốc Tử Giám học.

Quốc Tử Giám của Đại Tề chỉ có hoàng thân quốc thích và huynh đệ tôn tử các công thần từ tam phẩm trở lên mới được vào học. Phạm Trường An giải thích cho Đỗ Thu Nương nghe xong, hai mắt nàng lập tức tỏa sáng, nói, “Tuyệt quá! Những người được vào Quốc Tử Giám học đều là bảo bối trong nhà hết đúng không?”

Phạm Trường An cảm thấy Đỗ Thu Nương như vậy rất đáng yêu, sờ sờ đầu nàng nói, “Đúng, Phạm Trường An cũng là bảo bối trong nhà!”

Phạm Trường An còn tưởng ít nhất phụ thân sẽ kêu Phạm Tử Ngọc dẫn hắn đi, nào ngờ phụ thân chỉ đưa cho hắn một phong thư, kêu giao cho Từ Văn Nguyên, hiệu trưởng Quốc Tử Giám, còn lại chẳng nói gì thêm.

Từ Văn Nguyên nhận thư xong, cũng không dặn dò gì, chỉ kêu người dẫn Phạm Trường An lên lớp. đi' đến.đàn/lê,qu; ý,đ:ôn Lúc này tiên sinh đang giải bài, Phạm Trường An bước vào, hiển nhiên bị cả lớp học nhìn chằm chằm với ánh mắt hoặc soi mói hoặc tìm tòi, th'ầm mắng: phụ thân thật độc ác! Muốn hắn chơi nổi để sớm bị cô lập sao?

Bên này Phạm Trường An tương lai mờ mịt, bên kia Đỗ Thu Nương cũng đang hoảng loạn không yên.

Sáng sớm, Lý thị đã dẫn đàn nữ nhân nhà họ Phạm tới Hộ Quốc Tự cầu nguyện. Từ lúc tới kinh thành đến nay, Đỗ Thu Nương vẫn chưa bước chân ra khỏi cổng lớn Phạm phủ, nay có dịp ra ngoài tất nhiên là rất vui lòng đi chung.

Đến Hộ Quốc Tự mọi người đều tản ra tự đi cầu nguyện. Diêu thị và Đỗ Thu Nương quyết định đến trước mặt Quan Thế Âm Bồ Tát cầu hài tử, thành tâm cúng bái.

Đời trước, đến lúc chết nàng vẫn chưa có hài tử, có lẽ vì vậy nên quan hệ giữa nàng và mẫu thân Trương Nguyên Bảo vẫn luôn không hòa thuận, sau ngẫm lại, đó có lẽ cũng là ý trời, có hài tử ngược lại sẽ khiến nàng phải suy nghĩ kỹ hơn trước khi lựa chọn giết người rồi tự sát, không có gì vương bận lại tốt hơn. Nhưng đời này thì khác, nàng muốn có hài tử của nàng và Trường An.

Diêu thị thấy Đỗ Thu Nương đầy thành ý, lúc hai người đi dạo trong vườn thì trêu ghẹo, “Phụ mẫu muốn ôm tôn tử tới mức bạc cả đầu rưỡi, đại ca đại tẩu phải dốc sức hơn nữa mới được đó!”

Đỗ Thu Nương nghe vậy, đỏ mặt, hồi lâu mới ngập ngừng nói, “Muội và nhị đệ thành thân lâu rưỡi, nên trông cậy vào hai người thì đúng hơn!” Nói xong Đỗ Thu Nương mới phát hiện mình lỡ lời, Phạm Tử Ngọc sống nhờ thuốc từ nhỏ, cả đại phu cũng kết luận muốn có hài tử e rằng phải xem ý trời.

Đỗ Thu Nương thấy Diêu thị buồn hẳn thì rất lúng túng, thẫn thờ: vừa mới ra khỏi cửa đã có chuyện không vui, không biết có phải là đi ầm báo chẳng lành hay không đây! Nàng suy nghĩ miên man thì đột nhiên Diêu thị kéo tay nàng đi gấp hẳn. điễn.đàn.Nàng kinh hãi chưa kịp phản ứng thì đã thấy một nam tử trẻ tuổi tiến lên chào hỏi, hẳn là người quen của Diêu thị, vì vừa tới đã hô, “Nhu Nhi!”

Nếu là người sống ở kinh thành nhiều năm hẳn đã từng nghe nói về giai thoại tình yêu của Tần Viễn, đại công tử nhà Tả thừa tướng và Diêu Nhu Nhi, nhị tiểu thư nhà Diêu học sĩ. Diêu nhị tiểu thư vốn là thứ nữ, nên hai người bị Tả thừa tướng ngăn cản, Tần Viễn bất đắc dĩ phải cưới người khác, Diêu Nhu Nhi lại đành gả cho con ma bệnh Phạm Tử Ngọc của nhà họ Phạm. Chuyện này truyền tới truyền lui qua miệng mọi người đã sớm tam sao thất bản, duy một mình Diêu Nhu Nhi biết là từ đầu tới cuối chỉ có một mình Tần Viễn tự mình dây dưa, chứ không hề có chuyện hai người yêu nhau thắm thiết gì hết.

Đỗ Thu Nương tuy không biết người trước mặt là ai, nhưng thấy người nọ gọi thẳng tên riêng của Diêu thị, mắt lại nhìn chằm chằm như ruồi thấy mật không chịu dời đi thì kinh hãi nghĩ thầm: tình huống này nếu để người khác thấy sẽ có hậu quả kinh khủng biết bao nhiêu!

Không riêng gì Đỗ Thu Nương, cả Diêu thị cũng cực kỳ phiền não khi đụng phải tên đáng ghét này, bèn vội vàng giải thích với Đỗ Thu Nương, “Đây là đại công tử nhà Tần thừa tướng.” Nói xong lập tức khom người chào, kéo Đỗ Thu Nương đi.

Tần Viễn háo sắc thành thói, tuy đã cưới thê sinh tử, nhưng đúng như người ta thường nói ‘nữ nhân không tới được tay mới là nữ nhân tốt nhất’, vẫn luôn tơ tưởng Diêu thị không tha. Nay Tần Viễn gặp lại Diêu Nhu Nhi, cảm thấy Diêu Nhu Nhi còn quyến rũ hơn lúc là khuê nữ nhi ầu, hận không thể kéo vào lòng mà thỏa sức chà đạp. Nhưng có Đỗ Thu Nương đứng bên cạnh, hấn không dám làm càn, đành giả bộ lịch sự cười nói, “Nhu Nhi chớ vội! Ta nghe nói gần đây Hữu thừa tướng không được khỏe, nên muốn hỏi thăm một chút, không biết hiện tại Hữu thừa tướng thế nào rồi?”

Đỗ Thu Nương cảm giác lòng bàn tay Diêu Nhu Nhi càng ngày càng lạnh, người còn khẽ run, bèn ngăn trước mặt Diêu Nhu Nhi, lạnh lùng nói với Tần Viễn, “Không nhọc công tử quan tâm, phụ thân ta đã khỏe lên rồi! Ngài đây là đại công tử nhà Tần thừa tướng, hấn biết rất rõ lễ nghĩa, đệ muội ta đã gả cho người, theo lễ ngài phải gọi là Phạm thiếu nữ mới đúng! Lúc này nghe ngài gọi như vậy, không nhờ đệ muội ta nhanh miệng nhắc nhở thì ta đã cho ngài là tên du côn du đàng gì đó muốn quấy rối phải gọi người tới đánh đuổi ra ngoài rồi đó!”

Đỗ Thu Nương nghĩ lung lăm mới nói xong một câu dài dòng văn hoa như vậy, nếu là ở An Bình, nàng sẽ chửi thẳng luôn là: đờn nam nhân không biết xấu hổ! Có biết cái gì là lễ nghĩa không mà dám kêu thẳng tên của nữ nhân đã có trượng phu? Nương nó, người muốn hãm hại ai đó?!

Dù sao người này cũng có thân phận không thấp, da mặt Diêu thị lại mỏng, Đỗ Thu Nương chỉ có thể giả bộ lịch sự mắng một câu, hơn nữa còn uyển chuyển nhắc nhở, xung quanh có người nhà nàng để hấn biết khó mà lui.

Đỗ Thu Nương nói xong, thấy Tần Viễn còn muốn nói gì đó, bèn hung hăng liếc hấn một cái, rồi kéo Diêu Nhu Nhi bỏ đi. Hai người đi một đoạn không xa thì gặp Lý thị. Lý thị thấy hai người có vẻ vội vàng, bèn hỏi Diêu thị, “Hai đứa sao vậy?”

“Vừa rồi tụi con đụng phải một con chuột cống trong vườn, nên đệ muội bị dọa sợ!” Đỗ Thu Nương cướp lời nói, lại ầm thầm nhéo tay Diêu thị ra hiệu. Diêu thị biết ý, cúi đầu lên tiếng đồng ý.

Hai người xem như không có việc gì hết, bình thường đi theo Lý thị tới khu lặc sầm giải quẻ. diễ],n.đàn/lê,q;muý,đôn Lý thị lặc được một quẻ sầm cực tốt, gia đình bình an hoặc có việc vui thì rất vui mừng, quyen thêm chút tiền nhang đèn, kể cả bọn nha hoàn đi theo cũng được thêm một ít tiền thưởng.

Đoàn người tới vui vẻ, v ề càng vui hơn, riêng Đỗ Thu Nương, vừa ra khỏi cổng tự thì không may vấp phải một cục đá bên đường, suýt nữa té chổng vó.

“Tướng xấu muốn chết!”

Đỗ Thu Nương ngẩng đầu nhìn, sau khi thấy rõ khuôn mặt của kẻ chắn đường, bỗng cảm giác lạnh cả người như bị dội nguyên chậu nước đá vào người ngay trong ngày đông giá rét.

Trương Nguyên Bảo đang đứng trước mặt Đỗ Thu Nương, khoe miệng treo nụ cười giấu cợt như có như không, từ trên cao nhìn xuống nàng vẫn đang trong tư thế quỳ một chân. Bên cạnh hắn là T ần Viễn, mặt cũng có vẻ khinh bỉ giống hệt Trương Nguyên Bảo, người vừa mở miệng châm chọc nàng là T ần Viễn.

“Ta rất thích tư thế chó gặm bùn này của ngươi!” Trương Nguyên Bảo nói, rồi vươn tay ra vẻ muốn đỡ Đỗ Thu Nương đứng lên.

“Cút đi!” Đỗ Thu Nương mắng, th ần nghĩ: đúng là oan gia ngõ hẹp! Trương Nguyên Bảo không bỏ đi, còn cười lạnh nói, “Đã lâu không gặp, Đỗ Thu Nương!”

Từ sau lúc đó, Đỗ Thu Nương vẫn luôn suy nghĩ về ánh mắt kia của Trương Nguyên Bảo, không phải tức giận, không phải lạnh lùng, cũng không phải hận mà là tràn đầy hưng phấn, giống như ánh mắt của một con sói đói khi xác định được con m ồi.

Sự hưng phấn khiến người ta phải rùng mình.... Ánh mắt đó khiến nàng rất khó hiểu. Cho tới khi Đỗ Thu Nương lấy lại tinh thần thì nàng đã có mặt trong nhà.

“Giờ Trương Nguyên Bảo đã là nghĩa tử của Tả thừa tướng, rất nhiều chuyện xấu của Tả thừa tướng đều do hắn ra tay!” Trương Bác Hưng vì vẫn chưa hết ngày nghỉ nên rảnh rỗi suốt cả ngày, hay tin Đỗ Thu Nương bị ngã bèn chạy tới thăm.

“Ta nghe nói lúc trước hắn và Trường An có xích mích, đệ muội hãy khuyên Trường An chớ đối đầu trực tiếp với hắn! Tên này rất tà đạo!” Trương Bác Hưng cau mày nói, “Ta mới biết chỉ cách đây mấy ngày là những người phạm tội trong vụ gian lận ở Kiến Châu kia đều là bằng hữu tốt của hắn, phần danh sách tội phạm kia cũng do hắn tự tay viết ra. Việc hắn bán bằng hữu tốt của hắn cũng không có gì kỳ lạ, quan trọng là...” Trương Bác Hưng ngừng một chút, rồi hạ giọng nói, “Đệ muội biết không, trong đó có cả thúc thúc ruột đường huynh đường đệ của hắn nữa!”

Đỗ Thu Nương nghe vậy sững sờ. Trương Bác Hưng lại hưng phấn nói tiếp, “Tên này không nhận thân thích, làm việc độc ác, biết cái nào nên giữ cái nào nên bỏ. Hơn nữa, Tả thừa tướng cho hắn đi theo Tần Viễn. Tần Viễn xem hắn như một con chó, hề tí là không đánh thì chửi, nhưng hắn vẫn nhẫn nhục được. Có thể hung ác không những với người khác mà cả với bản thân như vậy, khiến ta vừa nghĩ tới thôi đã sợ run cả người rồi!”

“Sao huynh lại nói với ta mấy lời này?” Đỗ Thu Nương hỏi.

“Hôm nay ta vừa được tin, năm nay triều đình quyết định mở ân khoa thi Hương, đến lúc đó, có lẽ Trường An và Trương Nguyên Bảo đều sẽ tham gia cuộc thi, tương lai không chừng cùng làm quan. Phạm Trường An nghe lời muội nhất, muội đã dặn thì chắc chắn hắn không dám vi phạm đâu!”

“Rốt cuộc cũng mở ân khoa rồi!” Đỗ Thu Nương cực kỳ vui mừng hô to. Nhưng nụ cười trên mặt nàng còn chưa kịp tắt thì Diêu thị đã lão đảo chạy vào, đỡ khung cửa nói, “Đại tẩu, không xong rồi! Đằng trước báo, đại ca đánh nhau với thái tử ở Quốc Tử Giám, giờ đã bị giam vào ngục rồi!”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 42

Tim Đỗ Thu Nương như muốn vọt lên tới cổ họng. Ngay cả Trương Bác Hưng cũng kinh hãi, cau mày hỏi, “Sao đang yên đang lành thái tử lại tới Quốc Tử Giám? Ta đã nói để ta đưa Trường An tới dựng lại cứ không cho!”

“Tình hình cụ thể muội cũng không biết! Tướng công đã phái người đi hỏi thăm tin tức rồi!” Diêu thị vừa thở gấp vừa nói, “Sức khỏe phụ thân không được tốt, mẫu thân nói đừng để phụ thân biết!”

Đi học ngày đầu tiên đã gặp phải chuyện phiền phức như vậy! Đánh thái tử là tội khi quân phạm thượng, theo luật phải chém đầu!

“Ta tới Quốc Tử Giám hỏi thăm thử xem sao!” Trương Bác Hưng thở dài một tiếng, vội vàng chạy đi.

Mãi đến hoàng hôn, Trương Bác Hưng mới trở lại, biết được đầu đuôi câu chuyện từ miệng Từ Văn Nguyên.

Thì ra, hôm nay lúc Phạm Trường An đến lớp thì phu tử đang giảng về ‘quân tử chỉ nói cái nghĩa, không nói cái lợi’. Phu tử cho rằng tất cả lưu dân tràn vào kinh thành sau đợt thiên tai vừa rồi đều là bạo dân. Lúc đầu Phạm Trường An cũng ráng yên tĩnh lắng nghe, nhưng về sau thấy mấy thư sinh bên cạnh đầu gật đầu đồng ý, thậm chí còn có người oán trách nói lưu dân đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống bình thường của dân chúng trong kinh thành. Lúc này, Phạm Trường An không nhịn nổi nữa, lập tức đứng dậy chỉ ra những chỗ sai trong lập luận của phu tử.

Trong phòng có không dưới mười người, phu tử bị một thư sinh mới xuất hiện không rõ lai lịch phản bác ngay giữa lớp, cảm thấy rất sượng mặt, bắt đầu lý luận với Phạm Trường An. Hai người cứ bên đây một câu bên kia một câu. Vê sau, những thư sinh còn lại cũng bắt đầu gia nhập ‘cuộc chiến’. Phạm Trường An không chút hoang mang, nói có sách mách có chứng đành hoàng, một mình cãi nhau với cả đám người, vẫn khiến bọn họ không cứng họng.

Duy chỉ có một người là quyết tranh luận với Phạm Trường An tới cùng. Hai người nói ước chừng hơn một canh giờ, vẫn khó định thắng thua. Hai người đều trẻ tuổi phấn chấn bồng bột, nhất là người kia, giọng điệu rất phách lối, động miệng không xong bắt đầu quay sang động tay, từ tranh luận thăng cấp thành đấu võ.

Phạm Trường An tập võ nhiều năm nhưng luôn không dám sử dụng, sợ vô ý tổn thương người không có võ, nay khó khăn lắm mới được dịp đối phương ra tay trước, lại vừa nhìn đã biết là có võ công. Nên hắn thoải mái mà đánh, qua khoảng mười chiêu, Phạm Trường An dùng cùi chỏ đè đối phương nằm xuống đất, đặt mông ngửa lên ngực người ta, vỗ vỗ mặt người kia hỏi “Nói, có phục không?”

Lúc này, bỗng nhiên Từ Văn Nguyên xuất hiện trước cửa phòng học, nhìn Phạm Trường An với ánh mắt kinh dị.

Cho tới lúc bị giam, Phạm Trường An mới biết: xong đời, hắn đánh thái tử!

Đỗ Thu Nương nghe xong, chậm rãi thở phào một hơi, nói “Không sao đâu! Trường An sẽ nhanh trở lại thôi!” Nói xong, Đỗ Thu Nương mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Trương Bác Hưng, tự mình sa vào trong ký ức đời trước.

‘Phạm Tử Chính khẩu chiến quàn nho ở Quốc Tử Giám!’ Đời trước nàng đã nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần giai thoại này, có lẽ phần lớn quá trình là do người kể chuyện tự soạn, nhưng kết cục câu chuyện thì nàng vẫn nhớ rất rõ ràng.

Đây là khởi đầu cho con đường làm quan của Phạm Tử Chính, cũng chính nhờ trận khải chiến này mà Phạm Tử Chính mới đứng vững gót chân trong đám nho sinh.

Còn khúc đánh nhau với thái tử..... Đỗ Thu Nương vẫn luôn nghĩ đó là lời đồn đãi thêm thắt của dân chúng cho thêm phần gay cấn mà thôi, ai lại dám liều mạng đánh nhi tử của hoàng đế chứ?! Đến nay nàng mới biết kẻ ngu như vậy vẫn tồn tại trên đời, mà còn là tướng công của nàng!

Ngày hôm sau, Trương Bác Hưng lại nhận được tin, thái tử đã xin hoàng thượng tha cho Phạm Trường An, nói người không biết không có tội, hấn và Phạm Trường An chỉ là so võ công một chút cho vui thôi không phải đánh nhau thật. Chi tiết quá trình Trương Bác Hưng không rõ, chỉ biết cuối cùng Phạm Trường An đã được thả ra.

Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An không chút tổn hại nào đứng trước mặt với vẻ tội nghiệp thì khuôn mặt nghiêm túc đã suýt bị phá vỡ. Ban đêm, lúc thực hiện nghĩa vụ tạo người, nàng vừa hung hăng véo tay hấn, vừa mắng, “Tên ngốc này, chàng không có mắt à? Cả thái tử cũng dám đánh!”

Phạm Trường An gào một tiếng, gãi gãi đầu biện minh, “Ta nghe nói trong Quốc Tử Giám, chỗ ngồi được xếp theo địa vị cao thấp, tự nhiên thái tử lại ngồi ở cuối lớp với ta, ta cứ nghĩ dù gì ta cũng là nhi tử của thừa tướng vậy thì người này hẳn là không có thân phận cao lắm.... Nào ngờ, hiếm được một lần cáo mượn oai hùm, lại đụng phải thái tử, xui xẻo quá!”

Đỗ Thu Nương nhìn bộ dáng ngây ngô nửa thật nửa đùa của Phạm Trường An, chỉ biết than: tên ngốc nhà nàng quả là được sao may mắn chiếu vào mới may mắn thoát chết. dĩ nhiên. dĩ. nhiên. l. ;ê,qu;ý. đôn Đễ bảo đảm, nàng buộc hấn ngoài ‘tam tông tứ đức’ phải tăng thêm một ‘đức’ nữa là ‘biết tự bảo vệ bản thân’, thành ra giới luật của Phạm Trường An từ ‘tam tông tứ đức’ đã thành ‘tam tông ngũ đức’.

Sau một trận náo loạn với thái tử, cuộc sống của Phạm Trường An bỗng trở nên bận rộn hẳn, chưa đi thi đã được cái chức ‘người hầu của thái tử’,

mỗi ngày phải tới Quốc Tử Giám học không nói, còn có nhiệm vụ đi vòng vòng với thái tử.

Thái tử đang phụng mệnh hoàng thượng biên soạn cuốn ‘Sử ký Đại Tể’, ghi lại những dã sử từ thời thượng cổ tới nay, nhằm nhắc nhở giáo dục người đời sau. Ban đầu thái tử vốn chỉ muốn cho Phạm Trường An được mở mang tầm mắt, nào ngờ trong lúc nói chuyện với các quan viên biên soạn, mấy quan viên này đều khen Phạm Trường An là nhân tài hiếm có.... Thành ra đến tháng sau, Phạm Trường An đã phụng chỉ gia nhập vào đội ngũ biên soạn ‘Sử ký Đại Tể’.

Phạm Trường An quyết tâm rèn sắt khi còn nóng, nhân cơ hội này vận dụng hết khả năng của bản thân, viết ra một tập thơ ca tên là ‘Phạm Tử Chính thi tập’. Trong đó có không dưới một trăm bài, nội dung là châm biếm những chỗ yếu kém hoặc tuyên truyền chủ trương quy định của triều đình, cho tới những thói hư tật xấu của người đời, chuyện to chuyện nhỏ trong xóm làng đều có.

‘Phạm Tử Chính thi tập’ vừa ra đời đã khiến cả kinh thành xôn xao.

Mấy tháng nay, trong kinh thành không ai không nghe nói về ‘Phạm Tử Chính’, tất cả mọi người đều có hứng thú với vị trưởng tử chưa lộ mặt của Hữu thừa tướng.

Từ khi Phạm Trường An nổi danh, những người đến thăm Phạm Trọng Lương đang giả bộ ở nhà dưỡng bệnh đều khen Phạm Trường An nức nở, khiến Phạm Trọng Lương cũng được nở mày nở mặt theo.

Cuộc sống bình tĩnh của Phạm Trường An bắt đầu thay đổi, nhưng trước mặt Đỗ Thu Nương hắn vẫn như xưa. Một ngày kia, Phạm Trường An về nhà thật sớm, cầm một cuốn ‘Phạm Tử Chính thi tập’ mới tinh lắc lắc trước mặt Đỗ Thu Nương như đang hiến vật quý, nói, “Thu Nương, Thu Nương, nàng xem này, đây là sách ta viết đó!”

Đỗ Thu Nương nhìn lướt qua bìa sách một cái rồi lại cầm đầu thêu thùa, chỉ nói một tiếng, “Ừ.”

Phạm Trường An thầm nghĩ: đây là chuyện tốt, sao nàng lại lạnh nhạt như vậy? Bèn đẩy nàng một cái nói, “Thu Nương nàng xem thử đi, hôm nay đã bán được rất nhiều cuốn đó!”

Đỗ Thu Nương ngừng tay, ngẩng đầu, nói “Ai da, ta biết rồi, chàng đang cản trở công việc của ta đó!”

Đỗ Thu Nương nhìn theo bóng lưng không cam lòng của Phạm Trường An, thầm cười trộm. Sách của hắn vừa được bán ra nàng đã mua ngay mười quyển về để giấu làm của riêng, vả lại, đừng thấy công công nàng luôn tỏ vẻ lạnh nhạt mà lầm, thật ra còn ghê hơn nàng, mua luôn một trăm cuốn để dành, hễ có ai tới thăm, nói chuyện vài ba câu đã lôi sách ra tặng. Trường An giờ thành niềm tự hào lớn nhất của Phạm phủ, nhưng nàng không muốn hắn kiêu ngạo mà hỏng việc lớn, nên mới cố tình tỏ vẻ như vậy.

Đỗ Thu Nương nhìn Phạm Trường An ngày càng nổi danh, tự nàng bắt đầu ngổn ngang không yên. Nếu Trường An là người thường, nàng tuyệt đối xứng đôi với hắn, nhưng Trường An đã là Phạm Tử Chính, tương lai sẽ là Phạm Tử Chính nổi tiếng khắp cả nước, nàng tuyệt đối không thể mãi chỉ là một thôn phụ được! Nàng phải làm một thiếu phụ hiên thực đoan trang, không có một chút sai lầm về lễ nghi.

Đỗ Thu Nương nghĩ đi nghĩ lại, thấy trong Phạm phủ, người vừa có lễ nghi nghiêm chỉnh lại có thể nhờ được, ngoài Diêu thị ra còn có thể là ai khác? bèn âm thầm nói nhỏ với Diêu thị, nhờ Diêu thị dạy nàng.

Đỗ Thu Nương vừa ngổn ngang, Diêu thị đã lập tức đồng ý không chút do dự.

Nhà họ Phạm là một gia tộc lớn, Lý thị từng nói với Diêu thị mấy lần, chê Đỗ Thu Nương xuất thân thấp hèn. dior,ễn.đàn/lê/qmuý.đô=,n Giờ Phạm Trường An ngày càng có tiếng tăm, Lý thị càng thấy Đỗ Thu Nương không xứng, âm thầm thay Phạm Trường An kiếm tiểu thiếp. Diêu thị cũng mấy lần muốn khuyên, nhưng không chen miệng được, nên khi nghe Đỗ Thu Nương nhờ, lập tức nói cho Lý thị biết. Nhờ vậy Lý thị mới thôi lo chuyện bao đồng.

Đứng ở góc độ của một nữ nhân, ai lại không hâm mộ tình cảm của Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương?

Phạm Tử Chính ngày càng nổi tiếng, có biết bao nhiêu nhà hỏi thăm hẳn có thể tử chưa, cũng không thiếu người muốn trở thành thị thiếp của hắn, nhưng Phạm Trường An đầu dốc sức từ chối, cũng không cho Đỗ Thu Nương biết, chỉ càng đối xử với nàng tốt hơn trước.

Còn Đỗ Thu Nương, tuy yên ổn ở vị trí chính thê, nhưng không hề ý thể kiêu căng diễu võ giương oai cản đường nam nhân của mình, hơn nữa còn cố gắng để mình trở nên tốt hơn, ưu tú hơn.

Hai người chân tôn trọng lẫn nhau, chịu thay đổi bản thân vì người kia, tình cảm như vậy, ngay cả Lý thị cũng cảm thấy nếu tự tiện nạp thiếp cho Phạm Trường An, ngược lại sẽ càng phản tác dụng.

Diêu thị vốn xuất thân từ gia tộc lớn, từ nhỏ đã được học tập lễ nghi, chịu khổ không ít mới học thành, nay quyết tâm dốc hết sức dạy dỗ Đỗ Thu Nương nên rất nghiêm khắc, chỉ mỗi động tác ng ẫ không thôi Đỗ Thu Nương đã phải luyện mất ba ngày, ăn không ít roi của Diêu thị, nhưng nàng vẫn cắn răng kiên trì tới cùng.

Phạm Trường An thấy mấy vết thương trên người nàng, đau lòng nói, “Tập mấy thứ bỏ đi đó làm gì, trông nàng cực khổ như vậy ta rất đau lòng. ...”

“Ta thích! Chàng nhìn đệ muội kìa, chỉ đi thôi cũng đẹp như trong tranh, ta đứng bên cạnh chẳng khác nào một tiểu nha hoàn, không chỉ vậy, còn lại loại nha hoàn kém nhất, chỉ được ở trong bếp nhóm lửa!” Đỗ Thu Nương nghiêng răng nghĩ thầm: nếu không phải vì tên ngốc chàng, mắc gì ta phải chịu tội như vậy?!

Dù có bao nhiêu khó khăn Đỗ Thu Nương vẫn cố gắng kiên trì tới cùng. Sau một tháng tập luyện cường độ mạnh, cuối cùng Đỗ Thu Nương đã thay da đổi thịt, khác hẳn lúc mới tới Phạm phủ. Cả Lý thị thấy nàng cũng phải khen một tiếng: ngọc thô từ từ mài giũa cũng thành ngọc sáng được.

Hiệu quả tích lũy thật sự rất kinh người, Phạm Trường An cảm giác Đỗ Thu Nương như đang thay đổi từng ngày.

Một ngày kia, Phạm Trường An vào phòng thì thấy Đỗ Thu Nương đang mệt mỏi nằm nghỉ trên tháp nhỏ, chỉ một động tác nằm đơn giản như vậy thôi cũng đã lộ ra sự lười nhác tùy ý, trên môi treo nụ cười như có như không, chẳng khác gì một bức họa mỹ nhân khiến người ta không đành lòng phá hư.

Phạm Trường An nhất thời ngấm ngấm người, thầm nghĩ: lẽ nghi gì đó càng có thể thay đổi một nữ nhân hơn cả phu cương nhi ầu, nếu biết sớm thì hẳn đã kiếm người dạy lễ nghi cho nàng rồi, đâu phải khổ cực củng cố phu cương như vậy. Nhìn xem, nàng dịu dàng, nhã nhặn, thoát tục biết bao nhiêu....

Phạm Trường An bất giác thả nhẹ bước chân, bước tới bên cạnh Đỗ Thu Nương, vươn tay vói vào trong áo nàng. Đỗ Thu Nương lập tức mở mắt lờm một cái, bắt lấy bàn tay không an phận của hắn, khàn khàn nói, “Phạm Trường An, hôm nay ta mệt sắp chết rồi, chàng còn dám lộn xộn coi chừng ta để bàn giặt phục vụ chàng đó!”

Hì, rốt cuộc vẫn là Đỗ Thu Nương chanh chua của hắn! Nhưng Thu Nương nguyện ý thay đổi vì hắn, nguyện ý trở nên tốt hơn, khiến hắn rất cảm động. Phạm Trường An mặc kệ uy hiếp của Đỗ Thu Nương, cúi người hôn lên môi nàng, rỏ rỏ nói “Nương tử, ta muốn nàng!”

Tháng chín, Phạm Trường An lại tham gia một lần thi Hương nữa. Lần này, mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi.

Thi xong, Phạm Trường An cũng không lo lắng về kết quả, an tâm chờ ngày có thành tích, vui đầu vào việc biên soạn ‘Sử kí Đại Tể’.

Trong khoảng thời gian này đã xảy ra hai chuyện khiến Phạm Trường An không cách nào hiểu nổi.

Đầu tiên là hai ngày sau kì thi, ở Kiến Châu, nơi cách kinh thành cực xa bỗng phát sinh động đất khiến hàng trăm thiệt mạng. Vốn không phải vì

việc gì quá khó hiểu, thiên tai vốn là chuyện không ai biết trước được, nhưng kỳ lạ là ở chỗ, đêm trước khi xảy ra động đất, Tả thừa tướng đã trình tấu chương cho hoàng thượng nói về vụ động đất đó. Hôm sau, động đất xảy ra, thời gian, địa điểm, số người chết hoàn toàn không khác gì những gì Tả thừa tướng đã viết trong tấu chương.

Việc thứ hai lại có liên quan đến hắc.

Hai việc này cũng khiến Đỗ Thu Nương mơ hồ có dự cảm chẳng lành.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 43

Các năm trước, thi Hương luôn là các tỉnh các châu tự chấm tự chọn thí sinh đầu, nhưng sau vụ án ở Kiến Châu, nhằm tránh xảy ra chuyện tương tự triều đình quyết định sau khi các tỉnh các châu yết bảng xong, phải gửi các bài được chọn về kinh thành cho Lễ bộ kiểm tra lại xem trong số những người đầu có ai chép bài của nhau hay, văn vẻ không hợp không.

Vốn Phạm Trường An đã đạt Giải Nguyên ở kinh thành, nhưng trong lúc kiểm tra bài lại lòi ra một chuyện hết sức phiền phức.

Thi Hương tổng cộng ba phần, phần đầu là khảo sát năng lực hiểu biết về lịch sử của thí sinh, Phạm Trường An tham gia biên soạn ‘Sử ký Đại tể’ tất nhiên học được không ít kiến thức về lịch sử, dễ dàng đối phó với loại đề này. Điều không ngờ là ở Kiến Châu lại có một bài thi được Giải Nguyên cũng giống bài Phạm Trường An như đúc từ chữ viết đến tư tưởng, văn phong có một không hai của hắn.

Nếu không do thái tử đặt hai bài thi ở trước mặt cho Phạm Trường An tự xem, Phạm Trường An cũng không thể tin, trên đời lại có chuyện trùng hợp tới mức đó. Lúc này nhờ thái tử đứng ra bảo đảm, mới đề chuyện này xuống được, vốn thái tử muốn tới Kiến Châu gọi vị Giải Nguyên kia về kinh hỏi cho rõ ràng, nhưng người còn chưa phải đi, thì vị thí sinh kia có lẽ là do vô cùng phấn khích khi biết đậu Giải Nguyên đã trằn mê tởm suốt mấy ngày liên tục, rồi cuộc đột tử trong nhà, biến thành chết không có đối chứng.

Chuyện tuy không ảnh hưởng đến Giải Nguyên của Phạm Trường An, nhưng vẫn khiến hắn không vui về kẻ cho Đỗ Thu Nương nghe xem như

chuyện thần kì. Nghe xong, tuy ngoài mặt Đỗ Thu Nương vẫn thản nhiên như không, nhưng trong lòng đã bắt đầu lo sợ không yên.

Đời trước Trương Nguyên Bảo đậu Cử nhân, nhà họ Trương mặc dù không phải rất giàu có, cũng đã mở tiệc ăn mừng ba ngày ba đêm. Trước khi thi Hội, rất nhiều thôn dân tới tặng quà nịnh bợ. Phạm Trường An đậu Giải Nguyên cũng có rất nhiều người đưa thiệp xin gặp, nhưng mục đích lại là để thấy mặt Phạm thừa tướng. Vì vậy hắn lấy cớ muốn chuyên tâm ôn thi Hội, từ chối hết.

Phạm Trường An vui vẻ không phải đi xã giao. Đỗ Thu Nương lại khổ vì phải theo Lý thị đi giao lưu với các phu nhân quyền quý, mỗi lần nghe chúc mừng lại phải cười hàm súc, không được quá lộ cũng không được quá yếu ớt. Lý thị tuy rất hài lòng với biểu hiện của Đỗ Thu Nương, nhưng nàng lại cảm thấy mình mệt sắp chết rồi.

Một ngày kia Đỗ Thu Nương lấy cớ đi thăm Phạm lão thái thái để trốn trước khi khách khứa tới.

“An ca nhi cưới được con đúng là phúc đức mấy đời của nó!” Sắc mặt Phạm lão thái thái hồng hào hơn xưa nhiều, biết Phạm Trường An đậu Giải Nguyên, vui mừng nói, “Phu nhân biết An ca nhi có tài năng như vậy cũng có thể mỉm cười dưới tuổi vàng. Giờ hai đứa sinh một hài tử béo tròn nữa thì bà lão ta dù phải chết sớm vài năm cũng thấy đáng!”

Câu này đã đâm trúng vào chỗ đau nhức trong lòng Đỗ Thu Nương. Nàng đã cố ý tìm Lâm Nguyên Tu hỏi cách cho dễ có thai, nào ngờ Lâm Nguyên Tu nói nàng lúc nhỏ từng rơi xuống nước, thể chất thiên về hàn, e rằng hơi khó thụ thai.

Đỗ Thu Nương tuy biết kinh nguyệt của nàng không đều, có lẽ sẽ ảnh hưởng tới việc thụ thai, nhưng nghe chính miệng Lâm Nguyên Tu nói vẫn khiến nàng vô cùng đau khổ. Tuy Phạm Trường An không để ý lắm, nhưng ‘bất hiếu có ba việc, trong đó nặng nhất là tội không có hài tử nối dòng’. Đời trước cũng vì chuyện nàng không có hài tử mà bị mẫu thân Trương Nguyên Bảo ghét bỏ, đời này....

Đỗ Thu Nương thở dài một hơi, trên đường về luôn thất thần. Hôm nay nàng ra ngoài bằng kiệu trong phủ, cỗ kiệu lắc lư cả đường khiến nàng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Đến khi nàng tỉnh lại, xung quanh an tĩnh một cách lạ thường. Nàng cả kinh, vội vén rèm kiệu lên xem thử.

“Lúc trước ta cứ luôn thắc mắc sao đột nhiên nàng lại chán ghét ta như vậy.” Trương Nguyên Bảo chậm rãi xoay người đối diện với Đỗ Thu Nương, nói.

“Trương Nguyên Bảo ngươi muốn làm gì?” Đỗ Thu Nương cả kinh quát, không thấy kiệu phu đâu nữa, trong ngôi nhà hoang vắng chỉ có hắc và nàng. Nàng nhìn lướt xung quanh một vòng, xác định đây là một nơi rất lạ nàng chưa tới bao giờ. Chỗ này hẳn là đã lâu không có ai ở, mới được dọn dẹp lại gần đây thôi.

Trương Nguyên Bảo mỉm cười, ngẩng xuống ghế tiếp tục tự biên tự diễn, “Ta nhớ lúc trước nàng rất thích ta, từ lúc nào nàng bắt đầu chán ghét ta vậy? Là sau khi bị rơi xuống nước đúng không?”

Đỗ Thu Nương nhìn Trương Nguyên Bảo với ánh mắt lạnh lùng, không đáp. Nàng nhìn về phía cửa chính thì thấy nó đã bị đóng chặt, trên then cửa còn có một vòng xích sắt vừa nặng vừa dày.

“Nghe nói có người sau khi rơi xuống nước bỗng gặp được kỳ tích gì đó....” Trương Nguyên Bảo nhìn Đỗ Thu Nương, cười như không cười nói, “Muốn chạy? Không có cửa đâu! Bốn phía đều là tường cao ước gấp đôi nàng, trừ phi nàng biết bay bằng không dừng hòng ra được. Ta khuyên nàng hãy mau từ bỏ cái suy nghĩ vô ích đó đi!”

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Đỗ Thu Nương nghe Trương Nguyên Bảo nói ra hai chữ ‘kỳ tích’ đã bắt đầu có dự cảm không lành. Trong tay nàng không có vật gì có thể làm vũ khí công kích hắc đi, lên đàn/lê, qơ, uý, đ’ôn Nàng nhìn tường vây, lại nhìn cổng chính, dần dần bình tĩnh lại, thầm nghĩ: nếu Trương Nguyên Bảo đã nói không thể chạy, vậy thì nàng sẽ tiết kiệm sức tính đường khác vậy.

Trên mặt Trương Nguyên Bảo thoáng qua chút kinh ngạc có lẽ vì thấy Đỗ Thu Nương trấn tĩnh quá nhanh, sau đó cười khẽ nói, “Đúng là Đỗ Thu Nương có khác!”

“Ta sẽ xem đây là lời khen!” Đỗ Thu Nương giễu cợt nói.

“Đúng, ta đang khen nàng mà!” Trương Nguyên Bảo cười nói, “Chỉ sợ sau khi nghe ta nói xong, nàng sẽ không cười nổi nữa!” Trương Nguyên Bảo vươn tay muốn bóp cằm của Đỗ Thu Nương, lại bị nàng trừng một cái.

“Sao ta lại thích một nữ nhân đánh đá như nàng chứ, thật là kỳ lạ!” Trương Nguyên Bảo đứng lên, tiện tay ném một cuốn sổ lên đầu Đỗ Thu Nương, “Nàng tự xem đi!”

Đỗ Thu Nương không biết trong đó viết gì, có đi đâu chắc chắn cũng chẳng tốt lành gì, bèn phũ phàng nói, “Ta không biết chữ.”

“Không biết chữ? Nương tử của cử nhân lại không biết chữ?” Trương Nguyên Bảo cười châm biếm, cầm cuốn sổ lên, lật ra một tờ, đặt trước mặt Đỗ Thu Nương, đọc từng chữ, “Mùng một tháng giêng, Kiến Nguyên năm ba mươi sáu, thôn An Bình, trấn Trường Bình, Kiến Châu, Đỗ thị, thê tử của Trương cử nhân bắt gian tại giường kẻ mẫu và trượng phu thông dâm, trong lúc phần hận đã dùng kéo lấy tính mạng hai người, sau đó bị phần tự sát trước cửa nhà.” Hắn lật lại đằng trước mấy tờ, thì thào, “Kiến Nguyên năm ba mươi, Ung Châu có nạn châu châu, dân chúng bị đói, nạn dân tràn vào Ích Châu như nước.”

“Kiến Nguyên năm ba mươi một, mừng chín tháng mười, giờ Thìn, một trấn nhỏ ở Vĩnh Ninh, phía nam Kiến Châu xảy ra động đất, chết một trăm hai mươi tám người, gây tổn thất nghiêm trọng về người và của.”

“Kiến Nguyên năm ba mươi hai.....”

“Kiến Nguyên năm ba mươi ba.....”

Trương Nguyên Bảo cứ đọc hết trang này sang trang khác, cuối cùng Đỗ Thu Nương chịu hết nổi, đập mạnh một cái xuống bàn, Trương Nguyên

Bảo mới thôi. Hắn cười nói, “Ta nói rồi, nàng sẽ không cười nổi nữa đâu!”

“Người đọc cho ta nghe mấy thứ này có ý gì?” Đỗ Thu Nương biết lúc này nhất định sắc mặt của nàng cực kỳ khó coi, nhưng nàng ghét nhất là bộ dạng đắc ý kiêu ngạo của Trương Nguyên Bảo, nên phải cắt lời hắn. Một ý nghĩ mơ hồ bỗng xuất hiện trong đầu nàng, nhưng rất nhanh đã bị nàng phủ nhận: không thể nào! Trương Nguyên Bảo không phải là người sống lại như nàng, nếu không, giờ này hắn đã không chỉ có bộ dáng thế này. Có đi đâu, nếu không phải sống lại như nàng, sao hắn lại biết nhiều như vậy?

Hồi sau, Trương Nguyên Bảo chuyển đề tài, “Trước khi thi Hương, ta vẫn luôn nghĩ Phạm Trường An cưới được nàng là do hắn gặp may, không, không đúng, là hắn cưới nàng xong mới bắt đầu gặp may! Không chỉ trở nên thông minh, còn thuận lợi đủ đường, làm gì cũng thuận buồm xuôi gió. Hôm thi Hương, nàng bỗng nhiên té xỉu trước cổng trường thi, ta đã thấy là lạ.... Cũng nhờ vậy mà tên gốc nhà nàng mới giữ được một mạng, còn ta, nàng cho rằng ta sẽ chết chắc rồi?”

Trương Nguyên Bảo cười một tiếng, thì thầm bên tai Đỗ Thu Nương, “Ta không chết, nàng rất thất vọng đúng không? Nương tử!”

Đỗ Thu Nương rung mình một cái, bỗng nhiên thấy buồm nôn, vội né người ra, tay cũng phát run, hận không thể lập tức bóp chết Trương Nguyên Bảo. Nhưng nàng còn chưa kịp nhúc nhích thì Trương Nguyên Bảo đã tát một cái thật mạnh lên mặt nàng. Nàng mất khống chế, lập tức ngã xuống đất.

Trương Nguyên Bảo nói tiếp, “Đời trước ta chết vô cùng thảm, người nghĩ đời này ta cũng sẽ bị người hại chết dễ dàng như vậy? Trời không diệt ta, cho ta gặp được một thư sinh bị sét đánh trúng, chết đi sống lại. Chính hắn nói cho ta biết những chuyện này, nhờ đó ta mới biết Đỗ Thu Nương người chính là thê tử của ta ở kiếp trước! Ta bắt quàng Tả thừa tướng, dụ dỗ thư sinh kia viết ra tất cả những gì hắn nhớ được. Vậy là đủ để Trương Nguyên Bảo ta huy hoàng cả đời rồi. Chỉ tiếc thư sinh kia không ngoan ngoãn nghe lời, đòi đi thi Hương gì đó, quan trọng là chép bài của ai không chép, lại đi chép bài của Phạm Trường An....”

Thư sinh kia hẳn là do Trương Nguyên Bảo giết chết.... Đỗ Thu Nương bỗng cảm thấy lạnh lẽo cả người. [dipmẽn.đầu.n.lê,qum/ý/đưôn](#) Trương Nguyên Bảo vừa cười vừa ng ẩ xồm xuống, nhìn nàng nói, “Thu Nương, nàng có bản lĩnh khiến Phạm Trường An đậu Giải Nguyên, còn viết được nhiều tác phẩm hay như vậy, giúp hắn ngày càng nổi danh, hẳn là vì nàng biết rất nhiều chuyện sẽ xảy ra trong tương lai đúng không? Tên thư sinh kia muốn lừa ta nuôi hắn ăn uống thỏa thuê, nên luôn nói lấp la lấp lửng giấu đầu giấu đuôi. Chúng ta lại khác, một ngày phu thê trăm ngày tình nghĩa, mấy hôm nay ta luôn nằm mơ, mơ thấy nàng, thấy đời trước chúng ta là một đôi phu thê hết sức ân ái. Giờ nàng đã là nhi tức của thừa tướng, muốn cái gì có cái đó.... Nỡ tình phu thê, nàng phải giúp ta một tay chứ, đúng không?”

Lúc này Trương Nguyên Bảo khát vọng biết trước chuyện tương lai đến mức điên cu ồng. Đôi mắt hắn sắc bén như mắt sói, nhìn Đỗ Thu Nương như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Hắn cho rằng những thành quả Phạm Trường An đạt được đều nhờ vào nàng? Đỗ Thu Nương vừa bu ồm cười vừa cảm thấy tự hào. Trương Nguyên Bảo nhờ thư sinh kia mà biết trước chuyện tương lai, nhưng thành quả đạt được lại không bằng một góc của Phạm Trường An, cho nên hắn không điên cu ồng, không phục mới lạ!

Chúng tỏ biết trước tương lai đâu phải là tất cả, cuối cùng vẫn phải dựa vào năng lực của bản thân là chính.

Đột nhiên Trương Nguyên Bảo đảo mắt hai cái, quỳ rạp xuống trước mặt Đỗ Thu Nương.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 44

Đỗ Thu Nương vội vàng lui về sau một bước, Trương Nguyên Bảo lại bắt lấy hai chân nàng, mắt sáng rực, nói “Thu Nương tốt của ta, nàng biết trong lòng ta chỉ có một mình nàng thôi mà! Đời trước chúng ta là phu thê tình thâm, ta nhất thời hồ đồ mới phạm vào chuyện phong lưu, nhưng trong lòng ta vẫn chỉ có nàng thôi. Nàng nhất định là rất hận ta, mới chịu gả cho tên ngốc Phạm Trường An kia. Tên ngốc kia thì có gì tốt chứ.... Nếu nàng nhớ chuyện đời trước, hẳn là biết không lâu nữa nhà họ Phạm sẽ suy tàn, Phạm Trường An sẽ không che chở được nàng nữa. Không bằng, hai ta hợp tác đi! Mọi việc thuận lợi rồi thì không chỉ tiền tài, mà phu thê chúng ta còn có thể trở thành người đứng trên những kẻ khác. Nàng tin ta một lần đi! Ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng!”

Đỗ Thu Nương vừa thấy bộ dáng nịnh nọt của Trương Nguyên Bảo thì đã hết sức buồn nôn, nghe được hai chữ ‘phu thê’ càng thêm muốn nhấc chân đạp chết hắn ngay cho rồi, nhưng Trương Nguyên Bảo nói ‘Không lâu nữa nhà họ Phạm sẽ suy tàn’, nàng lại chần chờ, tuy nàng không nhớ hết chuyện tương lai, nhưng đời trước, quả là sau khi Phạm thừa tướng chết, nhà họ Phạm đã lâm vào hỗn loạn một khoảng thời gian, nhưng không hề tới mức ‘suy tàn’. Những lời này của Trương Nguyên Bảo rốt cuộc có ý gì?

Trương Nguyên Bảo thấy Đỗ Thu Nương lộ vẻ mặt chần chờ, cho là nàng đã dao động, bèn thăm dò, “Nếu nhà họ Phạm bị xử trảm và tịch thu gia sản, chắc chắn Phạm Trường An cũng trốn không thoát, nàng xinh đẹp ngời ngời như vậy mắc gì phải thủ tiết cho hắn chứ?”

Đỗ Thu Nương ngăn người hỏi lâu mới ngập ngừng nói, “Trương Nguyên Bảo, lúc ta gả cho Phạm Trường An thì không hề biết lai lịch của

hắn, đời trước ta giả cho người, những chuyện ta biết đầu do người nói cho ta nghe. Nhà họ Phạm.... Tại sao lại bị tịch thu gia sản? Hiện giờ nhà họ Đỗ ta có tổng cộng gần mười người, bị liên lụy thì phải làm sao? Phụ thân Phạm Trường An là thừa tướng, sao có thể nói suy tàn là suy tàn chứ?”

Trương Nguyên Bảo đợi thật lâu mới thấy nàng chịu mở miệng, mừng trong lòng, vội đáp, “Ta vừa hứa sẽ đối xử tốt với nàng, sao có thể lừa nàng chứ! Thư sinh kia viết rất rõ là tương lai nhà họ Phạm sẽ bị tịch thu gia sản và chém đầu cả nhà! Nếu không mắc gì ta lại tìm Tả thừa tướng mà không tìm Hữu thừa tướng chứ?”

Trương Nguyên Bảo thấy Đỗ Thu Nương vẫn còn nghi ngờ, bèn lật cuốn sổ kia ra, nhét vào tay nàng nói “Nàng tự mình nhìn đi, xem ta có lừa nàng không?”

Trương Nguyên Bảo tuy nói vậy, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm Đỗ Thu Nương như muốn đục thủng một lỗ trên người nàng. Đỗ Thu Nương không thèm nhìn cuốn sổ, nhét lại vào tay Trương Nguyên Bảo mắng, “Trương Nguyên Bảo! Người được lắm! Vừa rồi, rõ ràng ta đã nói ta không biết chữ, người còn cầm cuốn sổ này tới thử ta? Nếu người thực sự có thành ý thì đã không làm như vậy rồi!” Dứt lời, nàng nhắc chân tỏ vẻ muốn đi. Trương Nguyên Bảo vội kéo nàng lại, xin lỗi, “Ta gấp quá, sợ nàng không tin nên mới quên mất!”

Lúc này Trương Nguyên Bảo mới hoàn toàn tin là Đỗ Thu Nương không biết chữ.

Chắc chắn là con người thì ai cũng đều có sự tò mò với chuyện tương lai. Trương Nguyên Bảo cho rằng nếu Đỗ Thu Nương biết chữ, đối mặt với một cuốn sổ này nhất định sẽ động lòng, liếc nhìn thử. Nhưng qua mấy lần thăm dò, nàng cũng nhìn cuốn sổ, nhưng trên mặt là tò mò khát vọng muốn biết và vẻ thất vọng mơ hồ, hơn là sợ hãi khi đọc được nội dung trong đó. Đỗ Thu Nương nổi tiếng thẳng tính, hận nhất bị người khác lừa, nên vừa rồi hắn mới đưa một quyển Kinh thi bình thường để thử. Nhìn nó mà nàng vẫn không hề tỏ vẻ gì kỳ lạ, nếu không do nàng che giấu quá tốt, thì đúng là không biết chữ thật.

Dù là tình huống nào trong hai cái trên thì đối với hắn, kết quả đều giống nhau.

Chẳng hiểu sao Trương Nguyên Bảo lại thấy vẻ mặt Đỗ Thu Nương khi tức giận lại đẹp hơn bình thường nhiều. Hắn thầm than một câu, ‘Phạm Trường An thật phí của trời!’ rồi tiếp tục hát cho xong vở tuồng đã soạn sẵn, “Thu Nương, vừa rồi ta hung với nàng là ta không đúng! Nhưng tất cả chỉ là do cú nghĩ tới việc nàng vốn phải là thê tử của ta, nay lại gả cho tên ngốc kia, đã cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu. Ta không cam tâm..... Dù nàng hận ta hay oán trách ta, rốt cuộc nàng vẫn là thê tử của ta, nếu trời cao đã cho nàng cơ hội sống lại, và để ta biết chuyện kiếp trước, vậy thì hãy để ta được bù đắp cho nàng! Dù nàng không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì cũng không sao! Chỉ cần ở bên cạnh ta là được! Ngày nào còn Trương Nguyên Bảo ta thì ngày đó Đỗ Thu Nương nàng vẫn sẽ còn sống trong phú quý!”

Đỗ Thu Nương im lặng nghe không nói một lời, chỉ đến cuối cùng mới nước mắt rưng rưng, giống như bị cảm động, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Trương Nguyên Bảo tiếp tục thở dài nói, “Nàng cũng mệt rồi, để ta sai người đưa nàng đi nghỉ. Những chuyện còn lại, ngày khác chúng ta bàn tiếp!” Dứt lời, hắn vỗ tay một cái, trong căn phòng cũ nát bỗng xuất hiện một đám người, tất cả đều mặc trang phục người làm, còn kính cẩn gọi Trương Nguyên Bảo là ‘thiếu gia’. Bọn họ đang muốn chào Đỗ Thu Nương thì Trương Nguyên Bảo đã khoát tay nói “Dẫn Đỗ tiểu thư về phòng đi! Nhớ hầu hạ cho cẩn thận đó!”

Phòng tuy cũ nát, nhưng đồ dùng vẫn còn khá tốt. Đỗ Thu Nương chỉ liếc mắt một vòng, thì không có tâm tình xem nữa. Nàng biết rõ Trương Nguyên Bảo đang diễn trò, nhưng nàng cũng giống hắn. diễ',n.đàn/lê,q.ưuý,đôn Hôm nay phải xem trong hai người ai diễn thật hơn thôi. Từ khi Trương Nguyên Bảo đọc một ít chuyện tương lai cho nàng nghe, thì nàng biết mình đã không còn đường sống. Đầu tiên là uy hiếp, tiếp theo là dụ dỗ bằng lợi ích, sau đó là nổi khỗ da thịt, các biện pháp đều đã được hắn thử hết. Nàng chỉ có thể giả bộ như không biết chữ, kéo dài một chút thời gian. Nàng tin chắc Trương Nguyên Bảo vẫn chưa chiếm

được vật hấn muốn, nếu không hấn cũng không phải dùng khổ nhục kế như vậy.

Đỗ Thu Nương nhìn bầu trời qua khung cửa sổ h ồi lâu, cuối cùng nằm vật lên bàn khóc ròng, “Cái tên Phạm Trường An chết b ần này, người hại ta thảm như vậy! Nguyên Bảo.... Nguyên Bảo....” Tuy ngoài miệng mẩn chửi, nhưng trong lòng nàng thật sự đang rất nhớ tới tên ngốc của mình, không biết lúc này hấn đã phát hiện nàng mất tích hay chưa?

Nha đầu núp ngoài cửa nghe Đỗ Thu Nương gào khóc, cứ một h ồi ‘Nguyên Bảo, Nguyên Bảo’ lúc thì nghiêng r ăng nghiêng l ợi, lúc lại tràn đ ầy tình cảm, một h ồi lại ‘Phạm Trường An, Phạm Trường An’ không có gì mới, nên báo lại với Trương Nguyên Bảo, chỉ nói “Đỗ cô nương kia cứ vừa kêu tên ngài vừa gào khóc mãi, nghe giọng dường như rất h ồi tiếc!”

Trương Nguyên Bảo nghe vậy, kh ẽ m ỉm cười, phất tay cho nha hoàn kia lui xuống.

Đêm đó, Trương Nguyên Bảo ra lệnh cho người làm chuẩn bị đ ồ ăn và rượu ngon đưa đến phòng Đỗ Thu Nương chứ không lộ mặt. Mấy ngày tiếp theo hấn cứ sáng sớm ra cửa, g ần trưa đã v ề r ồi tới phòng Đỗ Thu Nương nói chuyện, lúc kể chút chuyện lý thú nghe được bên ngoài, lúc lại hỏi những chuyện lúc hai người làm phu thê ở kiếp trước chứ không hỏi thêm v ề chuyện khác.

Trương Nguyên Bảo thấy thái độ của Đỗ Thu Nương với hấn càng ngày càng thay đổi, nghĩ rằng: ngày Đỗ Thu Nương mắc câu không xa nữa r ồi!

Sau một khoảng thời gian, cuối cùng Đỗ Thu Nương cũng chủ động mở miệng mời Trương Nguyên Bảo tới. Nàng vừa thấy hấn bước vào đã nói, “Ngày mai, ở Kiến Châu sẽ có một trận bão tuyết lớn, trăm năm hiếm gặp, khiến mười đứa nhỏ ăn m ỳ trong thành bị chết rét.”

Trương Nguyên Bảo th ầm vui như mở cò trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên nói, “Thu Nương, nàng nói mấy chuyện này với ta làm gì....”

“Chàng nói đúng! Ta và Phạm Trường An chỉ là phu thê tạm, không cần phải vì hấn mà liên lụy hết cả nhà. Nguyên Bảo, ta chỉ mong chàng hãy nhớ lời chàng đã hứa, luôn đối xử thật tốt với ta! Nếu không nhà họ Trương sẽ đoạn tử tuyệt tôn, còn chàng sẽ chết không có chỗ chôn!” Đỗ Thu Nương nói.

Trương Nguyên Bảo luôn miệng đồng ý, còn nhắc lại, “Được được! Nếu ta làm trái lời thề, nhà họ Trương ta sẽ đoạn tử tuyệt tôn, không còn ai duy trì hương khói tổ tiên! Còn ta sẽ chết không có chỗ chôn!” Dứt lời, hấn vươn tay muốn ôm lấy Đỗ Thu Nương. Nàng lập tức đánh tay hấn, nói, “Hiện giờ dù gì ta cũng đang là nhi tử của một thừa tướng, nếu chàng không thể thị đậu làm quan, thì hãy cách xa ta một chút!”

Trương Nguyên Bảo cười đắc ý, vừa rót trà cho Đỗ Thu Nương vừa nói, “Thư sinh kia chỉ nói mấy ngày tới sẽ có bão tuyết ở Kiến Châu, nhưng cụ thể ngày giờ lại không nói rõ, lúc ấy ta còn nửa tin nửa ngờ. Không ngờ nàng lại nhớ được hay vậy!”

“Mai là sinh nhật phụ thân ta, bão tuyết lại xảy ra đúng ngày này. Nhớ khi đó, Kim Bảo, Ngân Bảo chạy ra ngoài chơi, suýt nữa thì không về được nên ta có ấn tượng rất sâu.” Đỗ Thu Nương nhìn Trương Nguyên Bảo một cái, lại nói, “Mẫu thân chàng mỗi khi trời âm u nhiều mây là sẽ ho khan, ngày hôm đó, mẫu thân chàng phát sốt, đại phu lại không tới được, chính ta đã mạo hiểm bão tuyết chạy tới nhà đại phu mua thuốc, rồi canh giữ hai ngày hai đêm bên giường không chợp mắt, mẫu thân chàng mới khỏe lên.”

Nói xong, Đỗ Thu Nương lại muốn khóc. Trương Nguyên Bảo nghe vậy sững sờ một chút, nhỏ giọng nói, “Giờ mẫu thân ta hết hẳn tật ho khan rồi! Sau khi vào kinh ta đã mời đại phu giỏi nhất đến khám cho mẫu thân, trị dứt bệnh luôn!”

Hôm sau, quả nhiên Kiến Châu có bão tuyết, thời gian địa điểm, số người thiệt mạng giống hệt Dtn đã nói. Lúc này, Trương Nguyên Bảo mới tin Đỗ Thu Nương nói thật. Bèn đồng ý với nàng, hãy kể hết những việc nàng nhớ cho hấn nghe, hấn sẽ ghi chép lại. Đỗ Thu Nương hừ lạnh một tiếng, không đồng ý. Trương Nguyên Bảo vừa cầu xin vừa dụ dỗ hồi lâu,

Đỗ Thu Nương lại nói thực sự nhất thời không nhớ hết được, lại sợ nhớ lẫn lộn tùm lum lại, nên không thể kể hết trong một lúc được.

Trương Nguyên Bảo nghe xong lập tức sốt ruột, nghĩ thầm: có câu ‘đêm dài lắm mộng’ sao hắn lại không biết? Lần trước thư sinh ngu kia cũng vì muốn được lợi từ hắn nên mới hẹn lần hẹn lữa kéo cho tới chết vẫn không chịu nói chuyện quan trọng nhất cho hắn.... Kiến Nguyên năm bốn mươi sáu, hoàng thượng băng hà, sau đó, rốt cuộc vị hoàng tử nào sẽ kế thừa ngôi vị?

Huống chi, mấy ngày nay Phạm Trường An gần như đã lung tung khắp kinh thành tìm người, kinh động đến cả thái tử. Tuy hắn rất tự tin sẽ không một ai phát hiện được nơi hắn nhốt Đỗ Thu Nương. Nhưng đánh nhanh thắng nhanh vẫn tốt hơn cứ dây dưa mãi.

Cuối cùng, Trương Nguyên Bảo mỗi ngày đều lôi cuốn sổ thư sinh kia đã viết ra, đọc mấy việc trong đó cho Đỗ Thu Nương nghe, hi vọng sẽ kích thích trí nhớ của nàng, giúp nàng mau nhớ lại hơn.
điễn.đầ' n.lê.quý.đ; mô/n, Không ngờ biện pháp này có vẻ được việc, lần nào nghe xong Đỗ Thu Nương cũng bổ sung được thêm một hai điếu thư sinh kia chưa nhắc tới, mặc dù chỉ là mấy việc nhỏ nhặt không đáng kể, nhưng không chắc sẽ không có ích trong tương lai.

Một ngày kia, Trương Nguyên Bảo đang đọc dở chừng, thì người làm báo có việc phải đi. Hắn đi vội vàng, bỏ đại cuốn sổ ở chỗ Đỗ Thu Nương, đợi khi xong việc trở lại, thì phát hiện Đỗ Thu Nương đang cầm cuốn sổ thất thần.

Trương Nguyên Bảo đen mặt, xuất hiện không một tiếng động tựa như ma quỷ ngay trước mặt Đỗ Thu Nương. Hắn vốn cho rằng nàng sẽ vô cùng sợ hãi vì bị bắt quả tang. Nào ngờ nàng chỉ hơi kinh ngạc, rồi cầm cuốn sổ ném thật mạnh vào mặt hắn, tức giận nói, “Trương Nguyên Bảo, người được lắm! Luôn miệng nói tin tưởng ta, nhưng vẫn xem ta là kẻ ngu! Tuy ta không biết chữ nhưng sổ thì vẫn biết đếm một ít! Hôm đó tên cuốn sổ người bảo ta đọc rõ ràng chỉ có hai chữ, nay lại biến thành bốn chữ? Chứng

tỏ người không hề tin tưởng ta chút nào! Ta đúng là có mắt không trông mới tin lời người!”

Đỗ Thu Nương mắng xong, lập tức chạy như điên ra khỏi phòng, vừa chạy vừa hắt hộp toát mồ hôi ướt đầm cả lưng: đúng là vừa rồi nàng đang đọc lén. Không ngờ rằng thư sinh kia lại biết được mấy chuyện xảy ra sau Kiến Nguyên năm ba mươi sáu, có viết cả mấy chuyện lớn sẽ xảy ra vào Kiến Nguyên năm bốn mươi sáu, như vậy có lẽ thư sinh kia đã sống lâu hơn nàng mười năm! Nàng không biết hết mặt chữ, nhưng cũng đọc được lôm bôm, nhờ đó đã biết thêm rất nhiều chuyện.

Quan trọng là, dường như thư sinh kia cũng nhận ra Trương Nguyên Bảo có ý đồ xấu nên đã viết ra rất nhiều chuyện là nửa thật nửa giả, chẳng hạn như việc nhà họ Phạm chẳng hạn. Đời trước nàng không có kiến thức rộng rãi, mấy ngày nay nhờ Trương Nguyên Bảo mà nàng biết thêm được rất nhiều. Do đó nàng ‘đền đáp’ Trương Nguyên Bảo bằng nhiều việc cũng nửa thật nửa giả, có khi sai một ly đi ngàn dặm, nếu Trương Nguyên Bảo thật sự nghe theo, e rằng chết một vạn lần cũng không đủ.

Nhưng nếu những chuyện sau đó thư sinh kia viết đều là sự thật thì sao?

Đỗ Thu Nương lo lắng không thôi, thần nghĩ nhất định phải hủy cuốn sổ này đi mới được. Lúc này, đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi qua, nàng rung mình tỉnh táo lại mới thấy có một đám nha hoàn vọt ra, vây quanh nàng.

Đỗ Thu Nương hừ lạnh một tiếng, muốn chạy ngược trở lại, ai ngờ lại bị đẩy một cái, may mắn nha hoàn đứng gần nàng nhất đã kịp thời vươn tay đỡ nàng. Đỗ Thu Nương cảm giác lòng bàn tay của nha hoàn này toàn là vết chai, cả kinh định la lên, thì người nọ đã kéo tay nàng nói thềm “Đừng sợ, là ta!”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 45

Đỗ Thu Nương nhìn mặt nha hoàn kia, phát hiện là một nha hoàn rất thanh tú! Da trắng như tuyết, mày liễu quyến rũ, mắt long lanh ẩn tình! Hồi lâu sau, Đỗ Thu Nương há hốc miệng ngờ ngác nói “Huỳnh.... Huỳnh....”

Trương Bác Hưng vừa then vừa cẩu, lại sợ bị người khác nhìn ra sơ hở, đành nhắm mắt diễn tiếp, lập tức quỳ xuống, vội vàng nói, “Hôm nay nô tỳ mới được phái tới hầu hạ tiểu thư, tay chân còn vụng về, xin tiểu thư bao dung, nô tỳ, nô tỳ không hề cố ý!”

Tiếng nói này, giọng điệu này....

Trương Bác Hưng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp đọng đầy nước, dáng vẻ như hoa lê đầm mưa, dù là nữ nhân nhìn thấy cũng không đành lòng chứ nói chi là nam nhân.

Đỗ Thu Nương hoảng hồn một lúc, khi thấy Trương Bác Hưng cau mày nhắc nhở, mới sực tỉnh, trong lòng vừa chua xót vừa có cảm giác an tâm hơn hẳn, sợ người khác nhìn ra sơ hở, bèn tát vào mặt Trương Bác Hưng một cái, mắng “Tiện tỳ! Tay chân vụng về như vậy ta giữ người lại có ích gì? Chủ nhân của người bắt nạt ta không nói, cả người cũng muốn bò lên đầu lên cổ ta hả? Rốt cuộc đây là cái nơi quái quỷ gì, bốn phía đều là tường đồng vách sắt cao ngút trời, các người bay vào hay sao? Ta muốn ra ngoài, muốn về nhà!”

Trong mắt người khác thì Đỗ Thu Nương đang phát điên giận cá chém thớt lên người ‘tiểu nha hoàn’ tội nghiệp. Vì vậy mấy nha hoàn bên cạnh đều nhìn ‘tiểu nha hoàn xui xẻo’ với ánh mắt đồng tình, bị mù điên kia đánh vẫn không dám rên một tiếng.

Duy chỉ có Trương Bác Hưng là hiểu những đi ầu Đỗ Thu Nương muốn nói. Thứ nhất, Trương Nguyên Bảo đã bắt ép nàng cái gì đó. Thứ hai, chỗ này rất kỳ lạ, khắp nơi đi ầu là tường cao. Thứ ba, nếu tường đi ầu vách sắt vậy bọn họ vào bằng cách nào? Thứ tư, nàng.... Rất nhớ Phạm Trường An, muốn trở lại bên cạnh hắn.

Trương Bác Hưng đang định đáp lại, thì Trương Nguyên Bảo bỗng nhiên xuất hiện, đành phải cúi thấp đi ầu xuống.

Trương Nguyên Bảo đến bên cạnh Đỗ Thu Nương dỗ dành, “Sao tự nhiên lại tức dữ vậy? Đừng nháo, là ta không đúng, không nên thử nàng....”

Trương Nguyên Bảo nói chuyện với Đỗ Thu Nương, nhưng ánh mắt dính chặt lên người Trương Bác Hưng. Vừa rồi nhìn từ xa, hắn đã cảm thấy đáng dấp nha đi ầu này rất khá, càng lại gần càng không dời mắt được, phi ền nỗi Đỗ Thu Nương còn đang bên cạnh, đành phải nhin, nói, “Bọn nô tài không thích thì dạy dỗ vài câu là được, tại sao phải khóc?” Dứt lời, hắn vươn tay muốn lau nước mắt trên mặt Đỗ Thu Nương. Nàng nghiêng người né đi, khiến tay Trương Nguyên Bảo rơi vào khoảng không. Hắn cũng không giận, nói tiếp, “Bên ngoài gió lớn, chúng ta vào nhà trước đi rồi nói tiếp!”

Đến khi Đỗ Thu Nương và Trương Nguyên Bảo đi thật xa, Trương Bác Hưng mới dám ngẩng đi ầu lên. Nhưng ngay trong khoảng khắc đó, Trương Nguyên Bảo lại quay đi ầu nhìn ‘tiểu nha hoàn xinh đẹp’ với ánh mắt đi ầu ẫn ý.

“Hừ!” Trương Bác Hưng nổi da gà đi ầu người, th ầm than: chắc kiếp trước hắn làm chuyện có lỗi với Phạm Trường An nên kiếp này phải trả nợ. Trước giờ, hắn hận nhất là bị người khác nói giống nữ tử, giờ lại phải giả nữ để cứu thê tử bảo bối của Phạm Trường An. Cứ nhớ lại ánh mắt háo sắc của Trương Nguyên Bảo là Trương Bác Hưng lại có xúc động lăng trì Trương Nguyên Bảo không dưới một trăm lần! Thuận tiện ngay ền rửa luôn Phạm Trường An.

Trương Bác Hưng gãi gãi đầu, nghĩ: làm huynh đệ, hẳn giúp Phạm Trường An không tiếc cả mạng sống, nhưng Phạm Trường An lại vì lão bà mà đâm hai dao vào tim hắn không hề do dự! Khốn kiếp! Đồi của nữ nhân ôm sát quá, muốn xé nát khỏi bụng luôn cho rồi!

Bộ dáng này của hắn, ngàn vạn không thể cho người khác thấy....
Trương Bác Hưng tỉnh táo nhủ thầm.

Trương Bác Hưng quyết định sẽ đi tìm hiểu địa hình xung quanh, đang cúi đầu bước thì bị ma ma quản lý gọi lại, nói Đỗ tiểu thư kêu hắn vào phòng, dặn phải lạnh lẽo một chút, dù bị ẩm ướt cũng ráng mà nhịn.

Trương Bác Hưng thấy ánh mắt lo lắng của ma ma, cảm giác giống như Đỗ Thu Nương sắp lột da hắn tới nơi. Trương Bác Hưng thầm than một tiếng: cái danh hung hãn của Đỗ Thu Nương quả thật đã lan rất xa, không những vậy còn ăn rất sâu vào trong suy nghĩ của mọi người rồi.

Trương Bác Hưng vừa vào cửa, Đỗ Thu Nương đã quát hắn một roi, mắng, “Tiện nhân kia, người ăn mặc lả lướt như vậy muốn quyến rũ ai hả?”

Trương Bác Hưng cảm thấy trên người vô cùng đau xót, suýt nữa đã rên ra tiếng bằng giọng thật. May mắn Đỗ Thu Nương kịp thời che miệng hắn lại, rồi tự “A” một tiếng vô cùng thô lương. Sau đó nàng chỉ tay ra ngoài cửa sổ, chỉ chốc lát quả thật có bóng Trương Nguyên Bảo đi lướt qua, còn giả bộ ho khan hai tiếng.

Trương Nguyên Bảo nhìn xuyên qua lớp giấy dán trên cửa sổ, chỉ thấy Đỗ Thu Nương đang ra sức vung roi, còn tiểu nha đầu thì kêu rên một cách yếu ớt, tiếng rên càng ngày càng nhỏ dần. Vừa rồi hắn thấy nha hoàn kia dáng dấp quyến rũ, muốn thông đồng, nhanh chóng cởi hết đồ của nàng ta ra tận tình âu yếm, nay đành thầm tiếc nha đầu này xui xẻo, chộc phải ả nữ nhân đánh đá nổi tiếng, tự đẩy mình vào miệng cọp. Vì việc lớn trước mắt Trương Nguyên Bảo đành nén tất hạo sắc xuống, lại ho khan hai tiếng, nói vọng vào, “Thu Nương, dạy dỗ nha hoàn cũng phải chú ý thân thể, đừng để mình bị mệt!” Mấy lời này không biết là đang lo lắng cho Đỗ Thu Nương hay là ‘tiểu nha hoàn đây’.

Hai người nhìn nhau một cái, Trương Bác Hưng hắng giọng gào lên, “Tiểu thư, xin đừng...” rồi tắt tiếng. Đỗ Thu Nương tiếp lời, “Chẳng lẽ ta không dạy nổi một đứa nha hoàn? Chàng cứ đi làm việc của mình đi!”

Trương Nguyên Bảo thầm nghĩ: tiểu nha đầu kia nhất định phải trầy da tróc vẩy rồi, sau đó lắc đầu một cái, bước đi.

Lúc này Trương Bác Hưng mới thở phào một hơi, chạy lại bàn rót nước uống. Hắn nhìn cái chỗ bị roi quật, quả thật đã rách da tróc thịt, buồn bã nói, “Phu thê nhà ngươi thật là, một thì buộc ta dùng giả nữ dùng mỹ nhân kế, một lại bắt ta chịu nỗi khổ da thịt. Ta đường đường là một Tuân phủ đại nhân, lại lưu lạc tới mức này! Ta trên ai chộc ai chứ?”

Đỗ Thu Nương thấy vết thương trên người Trương Bác Hưng vốn có hơi đau lòng, nhưng nghe Trương Bác Hưng dùng giọng nhỏ nhẹ mà nói dù không có người ngoài, thì không nhịn được cười ra tiếng, nhờ đó những lo lắng hãi hùng trong mấy ngày qua cũng bay đi mất theo tiếng cười.

Lúc này Trương Bác Hưng mới nói tình hình mấy ngày nay cho Đỗ Thu Nương nghe.

Hôm Đỗ Thu Nương bị bắt đi, Phạm Trường An chờ mòn mỏi tới lúc mặt trời lặn vẫn không thấy nàng về, chạy tới nhà Phạm lão thái thái tìm, hỏi ra mới biết nàng đã về từ lâu. dơ,oiền.đàn/lê,q,ouy,đon Phạm Trường An vội cho người đi kiểm khắp nơi, mới thấy xác của người khiêng kiệu ở ngoài ô kinh thành, cách đó không xa là một cái xác của nữ tử bị đốt cháy, dáng dấp rất giống Đỗ Thu Nương.

Mọi người đều cho rằng dạo gần đây trộm cướp hoành hành ngang ngược, chỉ sợ Đỗ Thu Nương đã chết oan chết uổng trong tay bọn chúng, chỉ có một mình Phạm Trường An là không tin, kiên trì không ngủ không nghỉ tiếp tục tìm kiếm.

“Giờ muội đã thành người nổi tiếng rồi đó! Đến cả thái tử cũng biết Phạm Trường An có một thê tử được hắn xem như châu như bảo suốt nửa phát điên vì nàng.” Trương Bác Hưng nói, vừa nhớ lại vẻ mặt âm trầm đáng sợ của Phạm Trường An lúc đó, không ăn không uống tìm Đỗ Thu

Nương, còn kinh động tới thái tử, thái tử thấy không ổn, đành phải phải thêm người tìm giúp, lấy cớ là có khâm phạm bỏ trốn, phải lục soát từng nhà.

Đỗ Thu Nương nghe xong lỗ mũi đau xót, muốn khóc: tên ngọc Trường An này, một khi đã quyết thì mười con bò cũng kéo không lại. Trong mấy ngày nàng ở đây, lúc nào bên tai cũng văng vẳng tiếng Phạm Trường An kêu nàng, ‘Đỗ Thu Nương, Đỗ Thu Nương!’ hận không thể mọc cánh tay tới bên cạnh hắn.

“Tìm muội nhiều ngày không thấy, ai cũng nghĩ nhất định là muội không còn trong kinh, cứ quây rây dân chúng như vậy mãi không phải là cách, thái tử bèn rút người về Cung trong ngày đó, Phạm Trường An nói với ta hắn đã tìm thấy tung tích của muội!”

Nói tới đây, Trương Bác Hưng không thể không bội phục Phạm Trường An. Ngoài mặt thì hắn giả bộ như đã chán nản muốn bỏ cuộc, mục đích để bọn bắt cóc lợi lòng cảnh giác, trong tối lại ngầm phái người nhìn chăm chăm Trương Nguyên Bảo, nhờ đó mới thăm dò được tung tích của Đỗ Thu Nương, rồi có cái màn giả nữ này.

Trương Bác Hưng sợ ở lâu trong phòng Đỗ Thu Nương sẽ khiến người ta nghi ngờ, nên chỉ sơ lược mấy câu về kế hoạch cứu người, nói Phạm Trường An đã có sắp xếp hết rồi, Đỗ Thu Nương chỉ cần ổn định Trương Nguyên Bảo đừng để hắn nổi điên hại nàng là được, không lâu nữa Phạm Trường An sẽ cứu nàng ra.

Trương Bác Hưng đang muốn nói nữa thì Trương Nguyên Bảo đã phái người tới mời Đỗ Thu Nương ra ăn tối chung.

Đỗ Thu Nương nhướng mi nhìn Trương Bác Hưng, cười nói, “E rằng Trương Nguyên Bảo kia đã thêm thù ông huynh nên mới nghĩ cách tới cứu người. Huynh cẩn thận một chút, không chừng tối nay hắn sẽ mò lên giường huynh đó!”

“Hắn dám?!” Trương Bác Hưng oán giận nói, “Hắn dám mò tới, lão tử sẽ thiến hắn!”

Đỗ Thu Nương cười cười đi ra cửa, cố ý rống thật to cho bên ngoài nghe, “Tiện tỳ, xem người còn dám đi khắp nơi quyến rũ nam nhân nữa hay không?!” dứt lời mới sụ mặt mở cửa đi ra.

Theo lời Trương Bác Hưng thì hiện giờ Đỗ Thu Nương vẫn đang ở trong kinh thành. Lúc đầu nàng cứ tưởng bị nhốt ở một nơi hoang dã nào đó, không ngờ là hoàn toàn sai lầm. Chỗ này, mới nhìn thì thấy đồ nát hoang phế thật, nhưng vào trong mới phát hiện nơi nơi đâu toát ra sự phú quý sang trọng. Ngay cả nha hoàn gã sai vặt cũng có vẻ được dạy dỗ kỹ hơn hẳn nha hoàn gã sai vặt bình thường, dù nàng hỏi gì cũng không chịu đáp lại dù chỉ một chữ.

Nàng luôn thấy có gì đó là lạ giờ mới hiểu, thì ra nàng đang ở trong hành cung của Thục phi nương nương, đại nữ nhi của Tả thừa tướng.

Nơi này là hành cung Tả thừa tướng đặc biệt xây riêng cho Thục phi nương nương, chỗ đặc biệt của nó là bên ngoài trông rất giống nhà của dân chúng bình thường, nhưng bên trong thì xa hoa không chịu nổi. Mấy năm nay vẫn luôn đề không, Thục phi sợ bị người ta lên án là lãng phí bèn kêu Tả thừa tướng cứ cho người vào ở.

Đỗ Thu Nương bị nhốt trong một góc của hành cung, gọi là ‘Nhà lá’. Có lẽ Trương Nguyên Bảo muốn nàng từ bỏ ý tưởng chạy trốn mới động tay động chân với cái sân trước cửa phòng khiến nàng nghĩ mình đang ở một nơi cực kỳ hoang vắng. Phạm Trường An lục khắp kinh thành cũng không thấy nàng là vì, nơi này ngay cả thái tử cũng không dám đi vào kiểm người nữa chớ nói chi là hắn.

Tả thừa tướng cho Trương Nguyên Bảo vào ở, chỉ e cũng không ngờ Trương Nguyên Bảo dám có gan làm loạn như vậy, giấu thể tử của nhi tử Hữu thừa tướng ở đây.

Trương Nguyên Bảo đáng chết....

Sắc mặt Đỗ Thu Nương trầm xuống, thấy Trương Nguyên Bảo chỉ hận không thể lột da hắn. diơ,ền.đàn/lê,q,uớ,y,đ,ơn Nhưng giờ người ta là đao thốt nàng là thịt cá đành phải giả bộ giận dỗi dụ Trương Nguyên Bảo uống

mấy ly rượu xin lỗi. Trương Nguyên Bảo cũng không nghi ngờ, chỉ giả vờ hứa nàng muốn hắn làm gì hắn cũng chịu vì hắn không đúng này nọ.

Đỗ Thu Nương hành hạ Trương Nguyên Bảo đủ rồi mới nở nụ cười, lại biên ra một vụ thiên tai không có chút chứng cứ nào đó nói với Trương Nguyên Bảo, để hắn vui vẻ bước đi.

Trương Nguyên Bảo vừa ra khỏi phòng lập tức hừ một tiếng khinh bỉ, mắng Đỗ Thu Nương sắp chết còn làm bộ làm tịch, vừa mắng vừa nhớ tới tiểu nha đầu quậy rối thấy lúc chảnh.

Tiểu nha hoàn bị Đỗ Thu Nương quất roi, lúc lao đao chạy từ trong phòng ra, thì Trương Nguyên Bảo đang đứng ở ngoài, thấy tiểu nha hoàn khóc mà lại xinh đẹp như hoa lê đầm mưa, chỉ nhìn thoáng qua đã khiến lòng hắn nhộn nhạo mãi. Hắn thầm nghĩ: Tần Viên quả là chơi được, ngay cả nha hoàn cũng đưa tới loại tuyệt sắc như vậy. Để tiểu nha đầu kia bị hành hạ uống phí trong tay Đỗ Thu Nương thì thật là phí của trời!

Trương Nguyên Bảo nghĩ tới nghĩ lui rốt cuộc bị sắc đẹp làm mê muội, ngay đêm đó tìm quản sự hỏi thăm chỗ ngủ của Trương Bác Hưng, tay trái xách theo vàng bạc châu báu, tay phải lại kèm thêm thuốc bôi ngoài da loại tốt, âm thầm đi đến phòng Trương Bác Hưng.

Trương Nguyên Bảo đứng ngoài phòng, nhìn bóng giai nhân chiếu trên cửa. Nàng đang đứng đối diện cửa sổ cởi áo, giờ tay nhấc chân đầu rất lộ vẻ phong tình, chỉ nhìn bóng thôi cũng đã khiến nơi đó của hắn căng phồng. Hắn vốn đã không chịu nổi, đột nhiên người trong phòng lại rên rỉ một tiếng mềm tới tận xương. Hắn không khống chế được nữa lập tức đẩy cửa bước vào.

Tình cảnh trước mắt khiến hắn sắp chảy cả máu mũi....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 46

Giờ phút này giai nhân đang đứng đưa lưng về phía Trương Nguyên Bảo, áo ngoài rút ra để lộ bả vai, mơ hồ thấy được trên làn da trắng nõn có rất nhiều vết hằn đỏ, khiến người ta không nhìn được muốn tiến sờ một cái. Trương Nguyên Bảo đứng yên tại chỗ ngắm. Giai nhân bỗng quay đầu lại, giật mình vội kéo áo lên, kinh hô, “Công tử, sao ngài lại ở đây?”

Trương Nguyên Bảo chỉ mới được ngắm một xú sao đủ thỏa mãn, thấy giai nhân kinh sợ, lại càng thấy trong người khô nóng hơn, vội tiến lên cười nói, “Ta nghe quản gia nói nàng bị thương, nên vội tới đưa chút thuốc cho nàng bôi.” Dứt lời, tay hắn đã sờ lên tay Trương Bác Hưng.

Trương Bác Hưng vội vàng lui một bước then thùng nói, “Công tử đối xử với hạ nhân thật là tốt!”

Trương Bác Hưng vừa nói vừa thẹn hèn không thể phủi sạch chỗ vừa bị Trương Nguyên Bảo sờ vào. Lúc Trương Bác Hưng ngẩng đầu lên, thấy mắt Trương Nguyên Bảo sáng tới mức dọa người, háo sắc lộ lộ. Nhưng hắn vẫn cố tỏ vẻ là một công tử nho nhã dịu dàng, cười một tiếng, rồi áy náy nói, “Đỡ cô nương tính tình không tốt, mấy ngày tới nàng chớ xuất hiện chọc giận nàng ta nữa! Ta thay nàng ta nhận lỗi với nàng vậy. Ta thấy nàng khó mà bôi thuốc lên lưng được, thôi để ta bôi giùm cho....”

“Việc này.... Không được đâu!” ‘Tiểu nha hoàn’ then thùng nói. Trương Nguyên Bảo lại tiến thêm một bước, “Cô nương đừng sợ, ta không phải là người xấu đâu!”

Trương Bác Hưng nghe xong, thẹn xì một tiếng khinh miệt, câu mào đầu bọn háo sắc lừa gạt mấy tiểu cô nương nhà lành hay nói chẳng phải là

câu này sao?

Trương Bác Hưng thấy Trương Nguyên Bảo muốn động tay động chân, bèn tránh trái né phải lung tung. Nhưng như vậy lại càng kích thích ý muốn chinh phục của Trương Nguyên Bảo, cho rằng ‘tiểu nha hoàn’ đang muốn lạt mềm buộc chặt. Mới đầu hắn còn dụ nói giúp nàng bôi thuốc, sau khi bị cự tuyệt lại ba hoa vẽ tương lai xa xôi, dùng lợi để dụ dỗ.

Thấy tiểu nha hoàn quyết không chịu, Trương Nguyên Bảo lại càng muốn bắt vào tay hơn. Chẳng hiểu sao hôm nay hắn cứ thấy trong người khô nóng hơn bình thường nhiều, cả vật đó cũng hưng phấn đặc biệt nhanh. Lúc này Trương Nguyên Bảo đang trong trạng thái hành động nhanh hơn suy nghĩ, lúc hắn nhận ra mình đang làm gì thì tay hắn đã bắt lấy vạt áo của giai nhân, “Mỹ nhân à, ta rất thích nàng! Lần đầu tiên thấy nàng thì đã nhìn không chớp mắt! Ngày mai ta sẽ đi nói với Đại công tử tặng nàng cho ta.... Ta sẽ yêu thương nàng suốt đời....”

Lúc này, Trương Nguyên Bảo cảm thấy tiểu nha hoàn trước mắt chẳng khác gì tiên nữ trên trời, nếu không chiếm được, hắn sẽ không sống nổi. Trong người hắn như có một ngọn lửa đang phừng cháy, không làm chuyện đó thì không cách nào dập lửa được. Tiểu nha hoàn lại còn cười duyên mê hoặc hắn, khiến hắn càng mê muội hơn.

Đợi đến khi hắn kịp phản ứng thì giai nhân đã cởi áo tháo thắt lưng, một mảng da thịt trắng như tuyết xuất hiện trước mặt hắn, còn có mùi cơ thể thơm ngát. Lúc này, hắn bỗng phát hiện nhất định là hắn đã uống hơi nhiều ở chỗ Đỗ Thu Nương, say rồi, nên mới không cách nào thấy rõ mặt giai nhân được, nhưng khát vọng nguyên thủy trong cơ thể khiến hắn muốn càng nhiều hơn....

Trong phòng dần truyền ra từng hồi rên rỉ xen kẽ tiếng thở dốc, càng ngày càng to. Nhóm người đứng canh trước cửa phòng theo lệnh Trương Nguyên Bảo đều nghe thấy.

Bọn họ nhìn nhau, thẩn mẩn: tên khốn Trương Nguyên Bảo kia vốn còn thấp hèn hơn bọn hắn, không biết vì sao có được yêu thuật biết trước chuyện tương lai, bỗng chốc trở thành nghĩa tử của Tả thừa tướng, từ đó

cáo mượn oai hùm, thành chủ tử bọn hần. Lúc này hần ở trong đó chơi đùa mỹ nhân, bọn hần lại phải đứng ngoài cửa uống gió sương.

Thật không cam lòng!

Đi đầu là một hán tử mặt đầy râu tên Triệu Cửu, biết Trương Nguyên Bảo đang làm trò gì bèn hô hào mấy người còn lại đi vào phòng uống chút rượu cho ấm người. Mấy người còn lại hưởng ứng, kéo nhau đi hết, được nửa đường thì cả bọn gặp Đỗ Thu Nương. Triệu Cửu thấy mặt nàng hần hần đầy sát khí, mấy người Trương Nguyên Bảo phải đi giám thị nàng đầu sợ hãi cách một khoảng.

Triệu Cửu bèn kéo một người trong đó hỏi nhỏ, “Có chuyện gì à?”

“Cô nãi nãi này cứ la hét đòi gặp Trương công tử, tới phòng Trương công tử lại không thấy người, bèn phát điên ném đồ lung tung, thấy cái gì quý là ném cái đó! Vừa rồi còn nói chắc chắn Trương công tử đã đi kiếm con hờly tinh kia, ồn ào muốn tới bắt gian! Nữ nhân hung hãn như vậy quả là hiếm thấy!”

Triệu Cửu nghe xong cười ha hả nói, “Chúng ta ở trong cái hành cung vắng vẻ này, đường đi chín cong mười quẹo, người bình thường muốn trốn cũng không dễ chứ đừng nói người luôn bị giám thị cả ngày! Họ Trương kia tự nhận ả điên này là biểu muội thân ái của hần, bày trò giận dỗi liếc mắt đưa tình, làm hại mấy huynh đệ chúng ta ngủ không ngon giấc! Các người cũng đi theo bọn ta vào phòng uống rượu cho ấm người đi, kệ họ!”

Mấy người nghe cũng có lý, bèn quyết định chỉ để hai người trông coi Đỗ Thu Nương, còn lại đầu nhập bọn đi uống rượu hết.

Đỗ Thu Nương đến trước phòng của nha hoàn kia, nghe thấy tiếng động bên trong, lập tức giận dữ đá văng cửa phòng vọt vào. Hai kẻ được phân ở lại canh chừng nàng là Tần Giáp và Tần Ất không tiện theo vào, đành đứng chờ ngoài cửa. Từ trong vọng ra tiếng Đỗ Thu Nương mắng Trương Nguyên Bảo là kẻ phụ lòng, lời mưởi tám đời tổ tông nhà hần ra thăm hỏi một lần, xen lẫn là tiếng khóc của nha hoàn kia và tiếng kêu gào

của Trương Nguyên Bảo. Tần Giáp và Tần Ất núp trong một chỗ tối khuất gió, nghe vậy chỉ biết lắc đầu than: nữ nhân họ Đỗ này mạnh mẽ quá!

Âm ĩ như vậy kinh động đến không ít nha hoàn trong sân, tất cả đều ra xem náo nhiệt. Cũng có người thức thờ chạy đi mời quản gia tới. Quản gia đứng ngoài cửa nghe một hồi, lắc đầu nói than, “Nữ nhân này thô tục không chịu nổi!” Dù sao hiện tại Trương Nguyên Bảo cũng mang tiếng là chủ tử, bọn họ phải giữ gìn chút ít mặt mũi cho hãnh nên không một ai dám vào can.

Quản gia kêu ai về phòng này, không cho mọi người tụ tập bàn tán nữa, rồi đứng ngoài cửa hô một tiếng, “Trương công tử!”

Trong phòng chỉ truyền ra một tiếng “Cút!” hung hăng của Trương Nguyên Bảo. Quản gia sờ sờ mũi, quyết định để bọn họ tiếp tục muốn làm gì thì làm, phân phó hai người Giáp Ất tiếp tục canh ngoài cửa, còn lại giải tán hết.

Hai người Giáp Ất vui vẻ đứng nghe, coi như đang xem hài kịch. Không lâu sau, Đỗ Thu Nương đã bụm mặt khóc chạy ra, tiếp sau đó là tiểu nha hoàn với y phục xốc xếch cũng cúi đầu che nửa xông ra khỏi phòng.

Giáp Ất buồn cười, tò mò muốn vào trong nhìn thử, thì Trương Nguyên Bảo đã khép cửa lại, quát lên, “Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau đuổi theo cho ta!”

Giáp Ất không hề phát hiện tối nay giọng Trương Nguyên Bảo hơi lạ. Hai người cho là Trương Nguyên Bảo thẹn quá nên giận cá chém thớt quát họ, cười cười đuổi theo Đỗ Thu Nương. Giáp Ất vừa chạy được một đoạn đã thấy bóng người lóe lên trước mặt, thấy rõ người tới là Triệu Cửu thì hai người bèn cười kêu “Triệu Cửu”, chưa kịp dứt lời thì đã bị đánh một cái lên gáy, lập tức ngã xuống đất.

Không lâu sau, Đỗ Thu Nương bước ra từ trong bụi cỏ gần đó, thấy mặt ‘Triệu Cửu’ cũng giật mình, nghe Trương Bác Hưng hung hăng nhéo Triệu Cửu máng, “Khốn kiếp! Sao ngươi có thể trơ mắt nhìn lão tử suýt nữa thì

tên thối tha kia bị cường bạo chứ? Nếu lão tử mà xảy ra chuyện gì, dù xuống suối vàng ta cũng sẽ đi tìm nương người tố cáo!”

Đỗ Thu Nương vốn đang ngạc nhiên sao Trương Bác Hưng lại có vẻ thân thiết với một thị vệ trong đây, bèn tò mò nhìn kỹ Triệu Cửu, tuy là một đại hán mặt đầy râu ria, da ngăm đen, nhưng đôi mắt kia.....

Một đôi mắt đầy vẻ ngây ngô ngờ nghệch, không phải Phạm Trường An nhà nàng thì còn có thể là ai?

Đỗ Thu Nương xúc động, hung hăng véo tay Phạm Trường An, mắng, “Đồ khốn! Sao bây giờ chàng mới tới chứ?!”

Tình cảnh hiện tại là: hai tay của đại hán râu ria ‘Triệu Cửu’, phải treo một công tử tuấn tú, trái treo một thiếu phụ hung hãn.

Trương Bác Hưng vốn tưởng rằng Phạm Trường An sẽ an ủi hắn được vài câu. Nào ngờ, Phạm Trường An đã nhanh chóng hất tay hắn ra, ôm Đỗ Thu Nương ôm vào lòng an ủi, “Ta ở đây, vẫn luôn ở đây....”

Trương Bác Hưng thẫn mắng một câu: nương nó, Phạm Trường An khốn kiếp không trượng nghĩa! Nhưng ngẫm lại, nương của Phạm Trường An chẳng phải là cô cô hắn sao? Tự dừng lại đi mắng cô cô, thật là bất hiếu!

Nghĩ vậy, Trương Bác Hưng đành nuốt câu mắng vào bụng lại, đen mặt nói, “Có gì thì về nhà rồi nói tiếp! Chúng ta mau đi thôi, tránh đêm dài lắm mộng!”

Lúc này Phạm Trường An mới chịu buông Đỗ Thu Nương ra. Ba người thống nhất phải tranh thủ thời gian chạy trốn. Đỗ Thu Nương vẫn không bỏ được cuốn sổ kia, đang định chạy vào phòng tìm lại thì Trương Bác Hưng đã móc từ trong ngực ra một cuốn sổ hỏi, “Muội muốn tìm cuốn này phải không? Ta thấy hắn giấu rất kỹ, nghĩ nhất định là thứ rất quan trọng, bèn lấy theo luôn!”

Đỗ Thu Nương gật đầu, vội vàng giật lấy cất kỹ trong ngực.

Lúc đi, Phạm Trường An bỗng nhìn chằm chằm cây đao và cái đèn lồng trong tay. Trương Bác Hưng thở than: hai vị tổ tông này đúng là không để người ta bớt lo được!

Trương Bác Hưng vội kéo tay Phạm Trường An nói, “Chúng ta đã đáp ứng với thái tử, nhất định không được gây phiền phức. Chuyện giết người phóng hỏa, tuyệt đối không thể!”

Lúc này Phạm Trường An mới thôi ý tưởng điên cuồng đi.

Bảy tám người vừa rồi đi uống rượu với “Triệu Cửu” cũng đã bị hấn đánh ngã. Lúc này là lúc canh gác ở đây lơ lửng nhất.

“Triệu Cửu” đi tìm quản gia, nói Trương công tử có việc gấp phải đi ra ngoài, kêu quản gia chuẩn bị một cỗ kiệu. Quản gia tưởng thật, vội vàng đi sắp xếp.

“Triệu Cửu” đi đâu, Trương Nguyên Bảo nằm bất tỉnh trong kiệu với Đỗ Thu Nương. “Triệu Cửu” cười nói ha hả như thường với mọi người trên đường đi, ung dung tiến thẳng ra ngoài hành cung.

Đoàn người đi được một khoảng xa, Đỗ Thu Nương mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhận ra sau lưng nàng đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Sau đó, Phạm Trường An và Trương Bác Hưng tìm cách đưa Đỗ Thu Nương đến chỗ Phạm lão thái thái xong lại nói phải quay về hành cung.

Vừa rồi Đỗ Thu Nương tuy hận tới mức không thể đập chết Trương Nguyên Bảo, nhưng cũng biết giết người trong hành cung của Thục phi là chuyện lớn, sẽ bị nghiêm tra, lúc đó Phạm phủ cũng chẳng sung sướng gì cho cam. Nàng là thê tử của Phạm Trường An, lại bị người bắt đi mười mấy ngày, làm lớn chuyện ra, với nàng, Phạm Trường An, và cả Phạm phủ đều không được ích lợi gì.

Phạm Trường An vuốt ve mặt Đỗ Thu Nương, nói nhỏ, “Không sao đâu! Ta đi một lát sẽ về ngay! Nàng và tổ mẫu tâm sự đi, chớp mắt mấy cái là ta lại xuất hiện rồi!” Dứt lời, vội vàng ra cửa.

Phạm lão thái thái thấy Đỗ Thu Nương có vẻ vô cùng mệt mỏi bèn hỏi thăm đôi câu r ồi kêu nàng nhanh đi nghỉ ngơi sớm.

Đỗ Thu Nương ng ồi một mình trong phòng, nghĩ lại mấy ngày nay cứ như một giấc mơ, lòng vẫn còn sợ hãi, vội móc cuốn sổ trong ngực ra vuốt vuốt, vừa hận Trương Nguyên Bảo vô liêm sỉ, vừa thần may mắn hẳn không đụng đến nàng. Suy tư một h ồi, tinh thần bị kéo căng như dây đàn trong mấy ngày nay của nàng rốt cuộc được thả lỏng, mơ mơ màng màng tiếp đi. Nhưng trong đầu vẫn hiện lên khuôn mặt của Phạm Trường An, lúc lại biến thành mặt của đại hán râu ria Triệu Cửu.

Đỗ Thu Nương bỗng bật người dậy, mới nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Phạm Trường An chết tiệt!”

Cái câu “Ta ở đây, vẫn luôn ở đây” của hắn không phải chỉ để an ủi nàng, mà rõ ràng là sự thật.

Lúc nàng gặp Trương Bác Hưng, thì Phạm Trường An cũng đã là đại hán râu ria ‘Triệu Cửu’, hoặc có lẽ hắn còn tới hành cung từ sớm hơn nữa. Hèn chi lúc ấy nàng luôn cảm giác đại hán kia cứ nhìn nàng chằm chằm, có đi đâu nàng đang buồn phiền trong lòng nên không chú ý tới. Thì ra Phạm Trường An đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa hết r ồi, vẫn tàn nhẫn không nói với nàng, hại nàng sống trong lo lắng hãi hùng tới tận hôm nay. Nàng vốn nghĩ rằng Trương Bác Hưng có năng khiếu diễn xuất, giả nữ không hề để lộ chút sơ hở nào, không ngờ, Phạm Trường An nhà nàng mới là cao thủ chính hiệu.

“Chờ chàng trở lại, xem ta có dạy dỗ chàng một trận nên thân không!” Đỗ Thu Nương ngây ngốc nở nụ cười, khóe mắt lại ươn ướt, khiến nàng vừa yêu vừa hận, chỉ có thể là Phạm Trường An mà thôi!

Lúc này, Phạm Trường An ngu ngốc đang ở đâu?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 47

“Thật sự phải trở về sao?” Trương Bác Hưng thấy mặt Phạm Trường An trầm xuống, bèn nhíu mày nói tiếp, “Trương Nguyên Bảo tuy đáng chết, nhưng dù sao đó cũng là hành cung của Thục phi, chúng ta đi tới đi lui như vậy có phải quá nguy hiểm không?”

“Ta đã hứa với thái tử nhất định sẽ không phóng hỏa giết người trong hành cung! Vả lại dù không hứa thì ta cũng không tính làm mấy chuyện đó!” Phạm Trường An cười cười nói, khiến Trương Bác Hưng bỗng cảm thấy lạnh cả sống lưng, thần nghĩ: thật may là hắn không làm gì đắc tội với vị biểu đệ này!

Hồi trước Trương Bác Hưng cảm thấy Phạm Trường An có lúc rất ngây ngô. Nhưng sau vụ này, hắn đã thấy được một mặt khác của Phạm Trường An: khả năng phán đoán vô cùng nhạy cảm, năng lực phân tích và sắp xếp bố cục cực mạnh. Dù có hốt hoảng nhưng chỉ trong chốc lát đã có thể bày ra một cái bẫy hoàn hảo khiến Trương Nguyên Bảo tự động nhảy vào.

Trương Bác Hưng vốn tưởng Phạm Trường An sẽ giận đỏ mặt vì hờn ghen, nhưng có vẻ hắn sẽ trả thù rất ‘nhẹ nhàng’ rất thâm chứ không ồn ào bạo lực.... Nghĩ tới chuyện Phạm Trường An sắp làm, Trương Bác Hưng cảm thấy đối với Trương Nguyên Bảo có lẽ bị một đao mất mạng ngược lại là chuyện tốt.

Người tài cao thường có gan lớn.

Phạm Trường An và Trương Bác Hưng lại trở về hành cung. Sau đó chia làm hai đường, Trương Bác Hưng đến chỗ Trương Nguyên Bảo, còn

Phạm Trường An thì mò tới vườn hoa phía sau.

Trong vườn hoa phía sau đã có một nha hoàn đứng chờ từ sớm, thấy ‘Triệu Cữu’ tới, giận trách, “Sao giờ người mới tới, Cữu di nương đã đợi từ lâu lắm rồi!”

‘Triệu Cữu’ vội cười làm lành, “Đề tử tử đợi lâu rồi! Là do hôm nay công tử uống say làm ần ỉ cả đêm, nên giờ ta mới rảnh tay đến được!”

Nha hoàn kia liếc ‘Triệu Cữu’ một cái, cười trêu, “Triệu Cữu, người phải cẩn thận cái thân người đó! Hôm nay tâm tình Cữu di nương không được tốt, đã nhắc người mấy lần rồi!”

“Đa tạ tử tử chỉ bảo!” ‘Triệu Cữu’ cho nha hoàn kia chút bạc vụn, rồi đi vào phòng. Hắn vừa vào cửa, thiếu phụ trong đó đã lao ra, đá cánh cửa đóng lại, bắt đầu vuốt ve hắn.

Phạm Trường An thẫn thẫn nhắm mấy câu ‘A di đà Phật’, nhắm mắt lại, cười nói với thiếu phụ kia cười, “Bảo bối của ta, ta nhớ nàng chết mất!”

Tả thừa tướng là lão háo sắc, nên chín tiểu thiếp đầu là mỹ nhân hiếm có. Trong đó đẹp nhất là Cữu di nương. Năm nọ, trong buổi biểu diễn đầu tiên, Cữu di nương đã nhờ vào tài múa điệu luyện khiến tất cả những người có mặt phải trăn trồ kinh ngạc, nhờ vậy nổi tiếng khắp kinh thành. Tiếc rằng ngay sau đó đã ‘được’ Tả thừa tướng nhìn trúng, nạp làm Cữu di nương. Có đi đâu vào cửa chẳng bao lâu đã bị chính thê của Tả thừa tướng chen ép, cuối cùng không được sung, bị đưa tới ở gần khu ‘Nhà lá’ này.

Rốt cuộc bản chất vẫn là kỹ nữ, không chịu nổi cô đơn. Phạm Trường An bắt Triệu Cữu thật thâm vấn hai lần hắn đã khai: Cữu di nương quyến rũ Trương Nguyên Bảo mấy lần nhưng Trương Nguyên Bảo tuy có lòng lại không có gan, vì vậy Cữu di nương mới chuyển sang lả lơi với đại hán đầy râu Triệu Cữu này. Hai người đã gian dối với nhau.

Phạm Trường An vốn sợ Cữu di nương quá đói khát, nhào tới lột đồ của ‘Triệu Cữu’ sẽ khiến hắn bị lộ. Ai ngờ Cữu di nương đã tắt nến sẵn, cả phòng tối thui, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng người.

“Cửu nhi! Chàng đã nói muốn từ sớm sao giờ mới tới? Làm ta chờ mãi!” Cửu di nương nói xong, kéo tay ‘Triệu Cửu’ sờ lên ngực nàng ta.

Phạm Trường An bị bất ngờ, không kịp tránh, lập tức cảm nhận được bên dưới tầng sa mỏng là một mớ thịt mềm mềm. Mặt hắn lập tức đỏ bừng, lại thẩn đọc mấy lần ‘A di đà Phật’, thẩn nhủ: coi như hai miếng thịt heo đi. Nhưng hắn vừa nhớ tới Đỗ Thu Nương đã cảm thấy dù có là ‘thịt ba chỉ’ thơm ngon cũng ngán, đành thẩn nói một câu ‘xin lỗi’ rồi vùng tay lên bổ một phát xuống gáy Cửu di nương. Nàng ta lập tức ngất đi. Hắn không muốn đụng vào người Cửu di nương nữa, bèn lấy cái chăn quấn nàng ta lại như cái bánh chưng rồi ném lên giường.

Một lúc sau, Trương Bác Hưng lặng lẽ vác Trương Nguyên Bảo tới, để hắn và Cửu di nương nằm chung một đồng. Trương Bác Hưng nhìn cặp đôi trắng nõn lộ ra ngoài chăn của Cửu di nương, thì trợn mắt, thẩn mắng: tại sao việc nặng nhọc dơ bẩn gì đâu là hắn làm, còn việc tốt Phạm Trường An đã chiếm hết!

Cũng khó trách Trương Bác Hưng lại bất mãn, bởi vì hắn phải trốn trái né phải, tốn bao nhiêu sức để cõng Trương Nguyên Bảo tới đây mà không bị phát hiện. Huống chi, Trương Nguyên Bảo đã uống một loại Xuân dược cực mạnh. Liên tục sinh ra ảo giác là hắn đang làm chuyện đó với giai nhân, nhưng sự thực là không hề có gia nhân nào hết vì vậy hắn phải tự nhờ vào tay. Lúc Trương Bác Hưng quay lại, hắn vẫn đang nhiệt tình vuốt cái đó của mình, trên tay dính đầy chất trắng dơ bẩn. Trương Bác Hưng phải tự ám thị biết bao nhiêu lần mới chịu đựng buồn nôn công hắn đi.

Phạm Trường An thì quá tốt rồi, không mất chút sức nào, còn được chiếm tiện nghi của Cửu di nương kia!

Trương Bác Hưng nén giận, đặt mông ngổ xuống ghế nhìn hai người trên giường. Phạm Trường An liếc hắn một cái nói, “Nếu huynh cảm thấy là ta đã được lợi lộc gì thì nữ nhân kia còn đó đó, sờ tự nhiên đi, nếu huynh thích đụng vào lão bà của kẻ khác!”

Một câu này của Phạm Trường An khiến Trương Bác Hưng thấy buồn nôn ghê gớm. dĩ nhiên.đà;n/lnê,quý,đô;n Trương Bác Hưng nhìn lại hai người

trên giường, một thì tay đẩy chắt bần, một lại lắc mông cầi được vuốt ve, đúng là một đôi do ông trời tác hợp. Nghĩ vậy, Trương Bác Hưng quyết định phát tiết toàn bộ bất mãn lên người Trương Nguyên Bảo, đổ thêm nhều Xuân được cực mạnh vào miệng hai người kia.

Phạm Trường An thấy Trương Bác Hưng hung tàn như vậy, nhin mấy lần, rớt cuộc mới nói, “Có phải không được nhân từ lắm không....”

Trương Bác Hưng liếc Phạm Trường An một cái, nói, “Lúc đệ nghĩ ra biện pháp này sao không nhớ tới hai chữ ‘nhân từ’ chứ?” Vừa nói hấn vừa đổ cho Trương Nguyên Bảo thêm một đồng nữa, còn thầi nghĩ: coi như đệ Trương Nguyên Bảo được lợi, bao nhiêu đây đủ cho hấn phong lưu tới tận tối mai luôn! Với điềi kiện hấn không bị hư thoát mà ‘thắng’ giữa chừng....

Chỉ chốc lát, thuốc đã bắt đầu có tác dụng, hai người kia như củi khô gặp lửa mạnh, bắt đầu cời hết y phục lẫn nhau, chìm vào thế giới tươi đẹp riêng. Trương Bác Hưng thản nhiên kéo một cái ghế con tới ng ồi bên cạnh giường nhìn hai người đây đưa.

Phạm Trường An quay lưng đi, kéo Trương Bác Hưng mấy lần. Trương Bác Hưng lại hất tay Phạm Trường An ra, “Đệ thật là có phúc mà không biết hưởng! Nhìn xem, một bên là mỹ thiếp của Tả thừa tướng, một bên là nghĩa tử của lão! Là tuồng loạn luân đó! Vả lại, sao có thể bỏ qua cơ hội được xem Xuân cung đầi sống động như vậy chứ?”

Phạm Trường An xì một tiếng khinh bỉ, nhớ đềm tâm hôn, hấn chỉ nhìn lướt qua quyền Xuân cung đầi kia đã bị Đỗ Thu Nương dạy dỗ một trận nên thân, nay nàng mà biết hấn nhìn người thật biểu diễn, không biết da thịt của hấn có lạnh lặn nổi không!

Lúc này, Trương Nguyên Bảo đã vội vàng lột xong cái yếm của Cữu di nương ra, quăng ra ngoài, vừa lúc rơi trên đầi Phạm Trường An. Trương Bác Hưng bèn kéo Phạm Trường An nói, “Đệ mau nhìn này! Biểu diễn bắt đầi r ồi!”

Phạm Trường An quay người lại muốn kéo Trương Bác Hưng đi, tầm mắt vô tình rơi đúng vào chỗ kia của Trương Nguyên Bảo, bèn giận tái mặt nói với Trương Bác Hưng, “Dù gì huynh cũng là một Tu nhân phủ đại nhân, sao có thể bỉ ổi như vậy? Còn không đi nữa coi chừng bị lộ bây giờ!”

Lúc này Trương Bác Hưng mới không cam lòng đứng dậy, khi ra cửa lại nghe Phạm Trường An lầm bầm trong miệng, “Vừa ngắn vừa nhỏ, thương thay cho hần!”

Trương Bác Hưng ngẫm hồi lâu, mới ngộ ra là Phạm Trường An đang nói vật đó của Trương Nguyên Bảo, bèn mắng thần một câu: nương nó, rốt cuộc ai mới là kẻ bỉ ổi chứ!

Đêm nay, Trương Nguyên Bảo cảm thấy cực kỳ sung sức, làm mãi không biết mệt, ước chừng phải vài chục lần. Cho tới khi mặt trời lên cao, hai người vẫn còn chiến đấu hăng hái. Đến cuối cùng, hần cảm thấy đã không còn gì để làm nữa, trong lòng vẫn chưa hết khát khao. Trương Nguyên Bảo vẫn nghĩ tiểu nha hoàn quả nhiên rất mềm rất mịn, không hề ngờ rằng đã bị đổi thành người khác từ sớm.

Trước nay chỉ có con trâu mệt chết, chứ không có mảnh đất bị cày mệt. Cữu di nương đã lâu chưa được yêu thương, nay hoan lạc cả đêm, cảm thấy sáng khoái lạ thường, đến lúc thuốc hết tác dụng cũng không muốn mở mắt ra, chỉ muốn làm tiếp, lại thần nghĩ: bản lĩnh của Triệu Cữu quả nhiên hơn hần lão già Tả thừa tướng kia không biết bao nhiêu lần!

Hai người hết sức hài lòng với một đêm này. Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì đây hần là đêm hạnh phúc nhất đời của hai người. Nhưng đời vẫn không như là mơ.

Sáng hôm đó, Tả thừa tướng nghe gã sai vặt bên cạnh nói đêm qua Cữu di nương ở trong phòng hát một bài rất thảm thiết, chỉ mong lão gia có thể nhớ tới mình. Tả thừa tướng nhất thời sinh ra cảm giác áy náy, quyết định rủ lòng từ bi đi thăm Cữu di nương đã bị hần lạnh nhạt từ lâu một lần.

Trương Nguyên Bảo và Cữu di nương vẫn đang điên đảo trong phòng. Nha hoàn giữ cửa luôn nghĩ là Triệu Cữu ở bên trong, thấy Tả thừa tướng

tới, vội vàng nói Cửu di nương không khỏe trong người, không thể ra đón. Tả thừa tướng thấy nha hoàn kia cứ ấp a ấp úng, đoán hẳn là có gì đó mờ ám, bèn phần nộ đập cửa phòng Cửu di nương, xông vào.

Trương Nguyên Bảo đang nằm đè trên người Cửu di nương điên cu ồng ra ra vào vào. Cửu di nương thì không ngừng rên rỉ, “Bảo bối của ta.... Bảo bối của ta....”

Tả thừa tướng chỉ mơ h ồnghe được mấy chữ ‘bảo bối, bảo bối....’ đã giận điên lên, xoay người rút lấy thanh kiếm bên hông người h ầu, chém phăng cánh tay trái của Trương Nguyên Bảo.

Trương Nguyên Bảo kêu thảm một tiếng, máu nóng lập tức phun thẳng lên mặt Cửu di nương, làm nàng ta phút chốc tỉnh ra. Sau đó, Trương Nguyên Bảo đã ngất đi vì quá đau.

Cửu di nương nhận ra người đã bị đổi, lập tức sững sờ, lại thấy Tả thừa tướng đứng ngay trước mặt, trong mắt tràn đ ầy ý muốn giết chóc. Cửu di nương sợ tới mức lẫn lông lốc từ trên giường xuống, chỉ biết hiện giờ nói gì cũng vô ích, chỉ có thể ôm chân Tả thừa tướng khóc nói mình bị Trương Nguyên Bảo cưỡng bạo.

Nhìn vào thái độ của Cửu di nương lúc nãy, bị cưỡng bạo chỗ nào chứ? Tả thừa tướng tự mình dẫn vào một đám người chứng kiến cảnh lão bị cầm sừng, càng nghĩ càng hận, lập tức vung tay chém xuống một phát. Cửu di nương mất mạng ngay tại chỗ. di'ễn.đ'àn/lê.quý,đôn Lão đang định chém luôn Trương Nguyên Bảo đang chết ngất trên đất thì tùy tùng bên cạnh đã xông tới nói, “Đại nhân, Trương Nguyên Bảo vẫn còn có tác dụng lớn đối với chúng ta!”

Tả thừa tướng hít sâu mấy hơi, mới miễn đề xuống cơn tức kêu người bắt Trương Nguyên Bảo nhốt lại.

Sau khi tỉnh lại, Trương Nguyên Bảo luôn miệng giải thích hẳn bị hãm hại, nhưng mấy người canh phòng đêm đó đều say rượu không rõ mọi chuyện. Triệu Cữu là người c ầm đầu thì để lại một bức thư nói hẳn không ưa nổi Trương Nguyên Bảo và Cửu di nương gian d ầu với nhau, cảm thấy

vô cùng dơ bẩn, không thể tiếp tục ở lại thêm nữa, phải ra đi. Từ đó Triệu Cửu biến mất không thấy tăm tích.

Quản gia tìm được xác một nha hoàn bị vùi trong vườn hoa sau nhà, từ thân hình và cách ăn mặc đều rất giống tiểu nha hoàn mới tới từng bị Đỗ Thu Nương đánh. Các nha hoàn khác khai, đêm đó nha hoàn nọ bị Trương Nguyên Bảo làm nhục, nên nghĩ quẩn nhảy sông tự sát rồi. Nhân chứng cuối cùng là Đỗ Thu Nương cũng đã biến mất không dấu vết. Tất cả chứng cứ lại chỉ về phía Trương Nguyên Bảo....

Trương Nguyên Bảo tuyệt vọng phát hiện, hắn sẽ phải chết thêm một lần nữa vì tội háo sắc. Biện pháp duy nhất hiện nay là.... phải khai ra Đỗ Thu Nương.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 48

Đỗ Thu Nương để nguyên y phục nằm trên giường, mơ màng thiếp đi. Đột nhiên nàng cảm thấy cả người lạnh lẽo, dần dần lâm vào ác mộng không thể thoát được, muốn mở miệng nói gì đó cũng nói không ra. Nàng càng giãy giụa, lại càng không thể nhúc nhích, cho đến khi có một luồng ấm áp ủa đến chạm vào người, nàng mới tỉnh lại.

Đỗ Thu Nương vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt phóng đại của Phạm Trường An. Hắn đang nằm bên cạnh nàng, có vẻ mệt mỏi. Hai mắt Đỗ Thu Nương nóng lên, ôm chặt lấy Phạm Trường An không chịu buông, rồi hung hăng nhéo hông hắn mắng, “Chàng đi đâu vậy?”

Phạm Trường An cũng ôm chặt Đỗ Thu Nương, nói, “Thu Nương, đừng nhéo ta, đau.”

Lần này hai người đã xa nhau nửa tháng, lúc này dùng sức ôm đối phương thật chặt, hận không thể cấn một sợi dây trói chặt người kia lại không cho rời khỏi mình.

Đỗ Thu Nương vui mặt trước ngực Phạm Trường An, trong lòng chua xót, tay vẫn không thả ra, vừa nhéo hắn vừa mắng, “Nói, có phải chàng đã trà trộn vào cái nơi quỷ quái đó từ sớm rồi đúng không? Vậy mà cứ trơ mắt nhìn ta lo lắng không tới tìm ta?!”

“Ta sợ nàng không khống chế được cảm xúc để lộ sơ hở.” Phạm Trường An đau tới mức nhe răng, thấy Đỗ Thu Nương khóc, bèn luống cuống cấn ống tay áo của hắn lau nước mắt cho nàng. Khổ nỗi hắn vừa về tới, chưa kịp thay đồ, trên áo vẫn còn dính đầy mùi son phấn của Cửu di nương. Đỗ Thu Nương vừa ngửi thấy mặt đã đen lại, càng nhéo mạnh hơn.

Phạm Trường An ai da mấy tiếng, ầm ức nói, “Chúng ta suýt nữa là sinh ly tử biệt, khó khăn lắm mới gặp lại, sao nàng vừa thấy mặt đã hành hung ta vậy?”

“Ai bảo chàng đi ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt!” Đỗ Thu Nương hất tay Phạm Trường An ra nói “Tự mình người thử đi!”

Phạm Trường An giờ ổng tay áo lên ngửi ngửi, quả nhiên có mùi n ồng nặc gợi nhớ tới miếng thịt mỡ kia, lập tức cảm thấy bu ồn nôn ghê gớm. Để tránh cho nàng hiểu lầm, hắn bèn kể tỉ mỉ lại chuyện xảy ra sau đó cho nàng nghe. Chỉ là thay đổi chút ít, biến thành Trương Bác Hưng và Cử di nương, còn hắn thì khổ cực vác Trương Nguyên Bảo chạy tới.

Đỗ Thu Nương nghe xong bỗng ngộ ra hoảng loạn trong lòng từ đâu mà có: nàng đang giữ cuốn sổ của Trương Nguyên Bảo, người xưa đã nói giữ vật quý trong tay không tội cũng thành có tội, nếu Trương Nguyên Bảo loan truyền việc này ra ngoài, hoặc là nói ra việc nàng sống lại, chỉ sợ cuộc sống từ nay về sau của nàng không yên ổn được nữa. Càng không thể để cuốn sổ đó rơi vào tay Trương Nguyên Bảo hoặc bên Tả thừa tướng, nếu không cả nhà họ Phạm chỉ có một đường chết.

Mấy ngày qua, nàng cứ luôn suy nghĩ, rốt cuộc có nên nói rõ sự thật cho Phạm Trường An nghe hay không. Việc sống lại, nếu không do nó xảy ra ngay trên người nàng, thì tuyệt đối nàng sẽ không tin trên đời này lại có. Nói ra rồi liệu Phạm Trường An có tin hay không?

Không nói, tên Trương Nguyên Bảo chết tiệt kia sẽ vẫn sống thật tốt, chẳng biết lại làm ra mấy chuyện gì nữa....

Nói, hay không nói?

Đỗ Thu Nương nhìn Phạm Trường An hồi lâu, rốt cuộc làm liều nói, “Trường An, ta muốn nói cho chàng biết một chuyện!” Dứt lời, nàng lập tức nhắm mắt lại, kể hết từ lúc nàng gả cho Trương Nguyên Bảo đến khi nàng chết. Lúc đầu giọng nàng còn rất vững vàng, tới lúc bị Trương Nguyên Bảo tức chết, giọng run rẩy miễn cưỡng nói cho xong.

Từ khi sống lại tới nay, Đỗ Thu Nương mang theo kí ức đời trước, vừa phải nhớ lại những kí ức không tốt đẹp đó vừa lo lắng tương lai sẽ thay đổi vì những việc nàng làm, lúc nào cũng căng thẳng như cung đã kéo căng. Cho đến khi bị Trương Nguyên Bảo bắt đi, nàng mới phát hiện, có một số việc, không phải nàng không nói có nghĩa là không ai biết, vả lại biết quá nhiều, cũng là một loại nguy hiểm.

Đỗ Thu Nương kể xong, áp lực trong lòng như nước tìm thấy chỗ thoát, tuôn ào ào ra. Cuối cùng, nàng khóc: thì ra chuyện đời trước đã trở nên xa xôi như vậy, xa tới mức nàng chẳng muốn nhớ lại nữa.

Đỗ Thu Nương đang rất thấp thỏm, chậm rãi mở mắt ra, thì thấy vẻ kinh ngạc của Phạm Trường An, thật lâu sau đó, hắn bấu môi thở phà phà quay mặt đi, không thèm nhìn nàng.

Phản ứng kiểu nàng khiến nàng thật không ngờ....

Đỗ Thu Nương lau nước mắt, chợt Phạm Trường An nói, “Trường An, chàng bị dọa r ấ à?”

Phạm Trường An né ra, hừ lạnh một tiếng, vẫn không đáp.

Đỗ Thu Nương chợt chợt Phạm Trường An, “Ta đang nói chuyện với chàng đó!”

Phạm Trường An lại hừ lạnh một tiếng, lần này chịu quay đầu nhìn Đỗ Thu Nương, vẻ mặt đầy ghen tức hỏi, “Vừa r ấ nàng khóc là vì Trương Nguyên Bảo?”

“Có điên mới khóc vì tên đó! Phạm Trường An, chàng đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?” Đỗ Thu Nương nhướn mày, giơ tay muốn đánh Phạm Trường An. Hắn phản ứng nhanh hơn, bắt lấy tay nàng, kéo vào lòng, nói, “Thu Nương, ta không biết trong đầu nàng đang nghĩ gì, nhưng nàng phải nhớ, đời này nàng là thê tử của Phạm Trường An ta, cũng chỉ có thể là thê tử của ta! Trương Nguyên Bảo, Trương Thu Hoa gì đó đều là những kẻ xa lạ. Nếu như nàng tin ta, thì hắn là nên sớm nói ta cho ta biết, còn hơn là giấu chúng dưới đáy lòng, ngày ngày sống trong sợ hãi. Không khổ sở

sao? Dù nàng không khổ, ta cũng thấy khổ thay cho nàng! Nàng đã từng nói không cần ta cho nàng vinh hoa phú quý, ta lại càng không mong nàng luôn phải lo nghĩ để giúp ta tránh né nguy hiểm!”

Phạm Trường An nói với giọng điệu rất gay gắt. Đỗ Thu Nương giật mình lắng nghe, càng về sau thì nước mắt tràn ra như đê vỡ, ghen ngào nói, “Ta không dám nói với bất kỳ ai, sợ người ta xem ta là yêu quái....”

“Dù nàng có là yêu quái đi chăng nữa thì cũng là một yêu quái đẹp nhất thế gian!” Phạm Trường An phản bác, cẩn thận lau nước mắt cho nàng, hồi lâu cũng nức nở nói, “Thu Nương, ta không phải là ‘người khác’!”

Từ lúc hai người thành thân, Phạm Trường An ngủ bên cạnh Đỗ Thu Nương, thường xuyên nghe thấy nàng nói mơ nghiêng rằng ken kết kêu tên Trương Nguyên Bảo, lúc đó hắn cũng khổ sở và nghi ngờ, nhưng giờ nghe nàng kể xong thì đã bình thường lại.... Mặc kệ lời nàng là thật hay giả, điều duy nhất hắn biết ơn là kiếp này nàng đã đồng ý gả cho hắn.

Bí mật giấu thật lâu trong lòng cuối cùng cũng chia sẻ được cho người khác, khiến Đỗ Thu Nương bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn, giống như đã vứt được một khối đá cực to luôn đè nặng trong lòng nàng từ trước tới giờ. Sau này, dù cuộc sống có khó khăn cách mấy, rốt cuộc đã có người hiểu nàng, đồng hành với nàng. Hai người thành thân lâu như vậy, hôm nay mới xem như hoàn toàn thẳng thắn với nhau. Đỗ Thu Nương vừa vui sướng vừa chua xót, lòng có trăm mối ngổn ngang. Nàng nắm tay Phạm Trường An, hung hăng cắn một cái.

Phạm Trường An kêu thảm một tiếng, nghe Đỗ Thu Nương nói, “Ta sợ ta đang nằm mơ, thấy chàng đau thì ta yên tâm rồi!”

Phạm Trường An ngửa mặt nhìn trời, chỉ biết khóc thầm.... vui cũng cần, buồn cũng cần hẳn, sao số hắn lại khổ như vậy?

Hai người xa cách đã lâu, quả đúng với câu ‘tiểu biệt thắng tân hôn’, đều có ham muốn thực hiện nghĩa vụ ‘tạo người’. Phạm Trường An muốn ‘giở trò’ với Đỗ Thu Nương. Nàng lập tức chủ động nhón chân lên, dang hiến đôi môi.

Hai người đầu nhất trí phải lập tức giải quyết nỗi khổ tương tư bấy lâu. Nào ngờ y phục còn chưa cởi hết thì Trương Bác Hưng đã đứng ngoài cửa ho liên tục. Phạm Trường An ôm Đỗ Thu Nương, miệng nỉ non, “Đừng phân tâm!”. Lúc này, Trương Bác Hưng lại càng ho lớn hơn, nghe như sắp khạc cả phổi ra ngoài. Phạm Trường An đành bất đắc dĩ buông Đỗ Thu Nương ra.

Trương Bác Hưng nói vọng vào, “Trường An, phụ thân đệ phái người tới đón hai người về kìa!”

Lúc này Phạm Trường An mới nhớ ra, phụ thân của hắn đang đợi ở nhà, vội dẫn Đỗ Thu Nương ra chào Phạm lão thái thái một tiếng rồi nhanh chóng chạy về nhà.

Trên đường về Phạm phủ, Đỗ Thu Nương vẫn có chút thấp thỏm không yên. Lúc trước thôn An Bình có một phụ nhân bị bọn sơn tặc bắt đi, sau đó được cứu về, nhưng người nhà của trượng phu phụ nhân đó nói rằng ta đã bất trinh, trượng phu nàng ta nghe theo viết hưu thư. d', iễn. đàn/ lê/ quv ký, đô- mn Phụ nhân kia có một trăm cái miệng cũng không thể giải thích cho mình, bèn dùng ba thước vải trắng kết thúc sinh mạng. Lúc ấy nàng đã nghĩ phụ nhân kia làm vậy thật không đáng. Giờ gặp phải tình cảnh tương tự nàng mới ngộ ra là vì sao, dù được Phạm Trường An tin tưởng nàng vẫn rất lo lắng. Nếu Lý thị hay Hữu thừa tướng nghi ngờ nàng, thì cuộc sống sau này của nàng chắc chắn sẽ không suôn sẻ.

Ai ngờ, về tới Phạm phủ, Phạm Trọng Lương chỉ ở trước mặt mọi người hỏi thăm Đỗ Thu Nương mấy câu, an ủi nói nàng đã khổ cực nhiều, bảo nàng về nghỉ ngơi, còn Phạm Trường An thì ở lại. Đỗ Thu Nương không hiểu mô tê gì hết đành về phòng nghỉ ngơi trước. Không lâu sau, Diêu thị cười hì hì vào phòng, nói, “Tẩu tử, tẩu thật là không có nghĩa khí gì hết!”

“Hả?” Đỗ Thu Nương giật mình hỏi lại.

Diêu thị cười nói, “Một mình tẩu đi miếu Quan Âm cầu phúc không thêm dẫn muội theo. Vội vội vàng vàng lặn mất tăm cả ta cũng giấu!”

Diêu thị thao thao bất tuyệt một hồi, nhờ vậy Đỗ Thu Nương mới biết ngày đó nàng bị bắt đi, không ai phát hiện hết, Phạm Trường An lại lo trước nói với Lý thị và Diêu thị là nàng đi miếu Quan Âm cầu tử. Đỗ Thu Nương thở phào một hơi, tán gẫu vui vẻ với Diêu thị. Một lúc sau, Diêu thị nói phải về chăm sóc Phạm Tử Ngọc rồi đi mất. Nàng lại ngồi một mình chờ Phạm Trường An về.

Lý thị vốn hơi bất mãn việc Đỗ Thu Nương không chào mà đi, cảm râm mấy câu với Phạm Trọng Lương. Phạm Trọng Lương bèn nói “Nàng lúc thì ghét bỏ nó xuất thân thấp hèn, lúc thì ghét bỏ không sinh được hài tử, nay nó đi miếu cầu tử, lại ghét bỏ lễ nghĩa không đủ, có thôi đi không!”

Lý thị lập tức ngậm miệng.

Đỗ Thu Nương thở phào một hơi, tán gẫu vài câu với Diêu thị, Diêu thị nói phải về chăm sóc Phạm Tử Ngọc rồi đi mất, Đỗ Thu Nương ngồi chờ Phạm Trường An về.

Phạm Trường An vào phòng, biết Đỗ Thu Nương đang lo lắng thái độ của Phạm Trọng Lương, bèn cười nói, “Mấy ngày nay phụ thân lo cho nàng còn hơn ta nhiều.... Đừng lo lắng, phụ thân rất thích nàng, vừa rồi còn đặc biệt dặn phòng bếp nấu trà an thần cho nàng đó!”

Có một công công sáng suốt như vậy, cũng là phúc phần mấy đời tu luyện của nàng. diễ'm; 'n.đàn/lê.qu;my.đôn Lúc này Đỗ Thu Nương mới hoàn toàn yên tâm, kéo Phạm Trường An ngồi xuống móc cuốn sổ kia ra đưa cho hắn xem. Vừa rồi nàng ngồi một mình trong phòng, lôi cuốn sổ này ra nhìn qua nhìn lại. Nếu đã thắng thần kế cho hắn nghe, nàng không nghĩ giấu hắn sự thật tại của cuốn sổ này.

Đỗ Thu Nương nói rõ cho Phạm Trường An biết sao Trương Nguyên Bảo lại có được cuốn sổ này, mục đích trộm của nàng, và cả chuyện thư sinh gốc kia. Ai ngờ hắn chỉ lật ra xem hai ba trang, sau đó trong lúc nàng chưa kịp phản ứng đã ném cuốn sổ vào trong trong chậu than.

Đỗ Thu Nương ngạc nhiên nhìn trần trối: nương nó, Trương Nguyên Bảo vì nó mà làm đủ trò xấu xa, tên gốc nhà nàng có nó lại phí của trời

không nói, đây là thứ nàg li ầu cả mạng sống và sự trong sạch mới lấy được đó!

Đỗ Thu Nương vội chạy lại muốn lấy cuốn sổ ra thì Phạm Trường An đã nắm tay nàng không cho, cau mày nói, “Đỗ Thu Nương, bỏ đi!”

Đỗ Thu Nương.... Mỗi khi Trường An gọi đầy đủ tên nàng là nàng lại cảm thấy hấn rất khí thế, không được phép trả lời ‘không’, đúng là vật đổi sao dời!

Đỗ Thu Nương không dám nhúc nhích, nhưng vẫn liếc nhìn cuốn sổ, la lên, “Trường An, chàng có biết khắp Đại T`ên này có bao nhiêu người muốn có nó hay không?”

“Chúng ta có nó thì ích gì?” Phạm Trường An kéo tay Đỗ Thu Nương nói, nhìn thẳng vào mắt nàng nói, “Người trong thiên hạ đâu mơ tưởng có nó, vậy chúng ta giữ nó chẳng khác nào giữ nguy hiểm bên người, không bằng đốt đi cho r`ãi!”

Đột nhiên phu thê hai người nhìn nhau, bốn mắt sáng lên, thấy được sự hưng phấn trong mắt đối phương.

“Không thể đốt!” Đỗ Thu Nương nói.

“Đúng, nếu đốt mất, chắc chắn Tả thừa tướng sẽ gây rắc rối cho chúng ta!” Phạm Trường An cố nén hưng phấn nói.

“Việc chỉ có một người biết thì gọi là bí mật....” Đỗ Thu Nương nhỏ giọng nói. Phạm Trường An lập tức tiếp lời, “Còn mọi người đều biết thì ai dám gọi nó là bí mật nữa!”

Phu thê hai người ăn nhịp với nhau, một âm mưu hại người lợi mình đã ra đời....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 49

Nhà lao trong phủ Tả thừa tướng vốn ẩm ướt lạnh lẽo, cộng thêm đang là mùa đông, tạo ra cái lạnh từ trong lạnh ra. Bao lâu nay, Trương Nguyên Bảo tuy không đến mức sống quá xa hoa, nhưng vẫn là ăn no mặc ấm, mấy ngày nay bị giam, vừa đói vừa lạnh, khổ sở vô cùng. Hơn nữa, vết thương đứt một cánh tay không được cứu chữa kịp thời khiến hấn phát sốt, cảm giác hỗn độn mê mang, như sắp chết.

Hôm đó Trương Nguyên Bảo vô cùng sợ hãi, luôn miệng la hét hấn biết chuyện tương lai, mới khiến Tả thừa tướng nén giận để lại cho hấn một mạng. Khổ nỗi mấy việc hấn báo cho Tả thừa tướng đâu có vấn đề, nói Ích Châu có bão tuyết, trời lại vẫn trong xanh, nói Hữu thừa tướng sẽ chết, Hữu thừa tướng lại sắc mặt hồng nhuận lên triều, khỏe tới mức không thể khỏe hơn được nữa.... Tóm lại, việc gì hấn nói, cũng có kết quả ngược lại.

Trương Nguyên Bảo dần sinh ra ý tưởng: hấn đã bị Đỗ Thu Nương và tên thư sinh kia lừa dối. Tả thừa tướng cũng dần mất đi sự nhẫn nại với hấn, nhưng hấn phải tiếp tục chống đỡ! Hấn không muốn chết, hấn chỉ vừa đầu Cừ nhân, tương lai huy hoàng chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Trương Nguyên Bảo lại bắt đầu thấy đau. Hấn nhìn xuống cánh tay, đột nhiên nở nụ cười lạnh, nghĩ: dù có mất một cánh tay, vẫn phải tiếp tục mưu tính trèo lên trên.... Đỗ Thu Nương người chờ đó, nếu Trương Nguyên Bảo ta có thể thoát ra ngoài, nhất định sẽ cho người chết không toàn thây!

Đột nhiên có tiếng sột soạt vang lên, hình như là người đi vào. Trương Nguyên Bảo vội ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy Tần Viễn bình thường vốn xem hấn như heo chó đang đứng trước mặt. Hấn lập tức bò qua, muốn bắt lấy vạt áo của Tần Viễn, nhưng Tần Viễn đã lập tức lùi lại, tránh đi.

Mất một cánh tay, việc giữ thăng bằng trở nên khó khăn hơn nhiều, Trương Nguyên Bảo đột nhiên mất cân bằng, ngã sấp xuống đất. Hắn nỗ lực quỳ lên lại, ngẩng đầu nhìn Tần Viễn hỏi, “Đại thiếu gia, hôm nay thế nào rồi...”

Tần Viễn châm chọc nói, “Trương Nguyên Bảo, phụ thân ta đã hết kiên nhẫn với tên vô dụng như người rồi! Người dám liên tục đùa giỡn Tần phủ ta, gan cũng to lắm!”

“Không, không hề...” Trương Nguyên Bảo cố gắng biện minh, “Thiếu gia, lúc trước ta cũng đã cung cấp mấy tin tức có ích, ta chưa bao giờ lừa gạt tướng gia...”

“Tổng cộng ba lần! Người nói đúng tổng cộng ba lần!” Tần Viễn giơ ngón tay lên nói, “Trương Nguyên Bảo, người quả thật có chút bản lĩnh đoán đúng ba lần, nhưng giờ người đã không còn giá trị gì với Tần phủ nữa rồi!”

“Không thể nào, không thể nào...” Trương Nguyên Bảo thấy trong mắt Tần Viễn lóe lên sát ý, cả người run rẩy vội nói, “Đại thiếu gia, ta còn một ít tin tức có ích khác, nhưng nó đang ở chỗ Đỗ Thu Nương, chính là lão bà của ta, không, hiện giờ là thê tử của Phạm Trường An.... Sổ của ta bị nàng ta trộm đi mất rồi! Ngài tin ta đi! Đỗ Thu Nương là một người rất quan trọng, nàng ta sẽ gây bất lợi cho Tần phủ! Cuốn sổ đó...”

Trương Nguyên Bảo bị hành hạ nhiều ngày khiến tinh thần hắn đã bắt đầu hỗn loạn. Trên mặt Tần Viễn xẹt qua một chút thương hại. Trương Nguyên Bảo lầm bầm, “Cuốn sổ này là do một thư sinh viết lại, hắn biết chuyện tương lai...”

Tần Viễn nghe vậy khẽ lắc đầu, bình thường Trương Nguyên Bảo trông rất cơ trí, nay đã là đờ đẫn đi, luôn nói sảng. Tần Viễn móc ra một cuốn sổ từ trong ống tay áo, đưa tới trước mặt Trương Nguyên Bảo, “Cuốn sổ người nói là cuốn này phải không?”

Trương Nguyên Bảo vội lật ra xem, thân thể bỗng nhiên co quắp, giật mình lầm bầm, “Đúng! Là nó.... Nhưng ngài từ đâu mà có? Nó đã bị Đỗ

Thu Nương trộm đi, nó không nên có mặt ở đây....”

Tần Viễn đen mặt, lạnh lùng hừ một tiếng, “Trương Nguyên Bảo, người thật to gan, dám lấy một cuốn sổ thầy bà gì đó để lừa gạt Tần phủ ta....” Tần Viễn nói xong lại lấy ra một cuốn sổ khác đưa tới trước mặt Trương Nguyên Bảo, giống như đúc cuốn trong tay hắn.

Chuyện là, mấy hôm trước có một thầy bói chẳng biết từ đâu xuất hiện cầm một cuốn sổ rách nát đứng trước cổng phủ Tả thừa tướng nói muốn gặp Tả thừa tướng đưa đồ.

Quản gia Tần phủ vốn định đuổi người đi, nhưng thầy bói kia nói chắc như đinh đóng cột rằng chắc chắn Tả thừa tướng cần thứ này. Đúng lúc kiệu của Tả thừa tướng vừa về tới. Tả thừa tướng nghe chuyện xong bèn xuống kiệu gặp thầy bói kia. Sau khi đọc nội dung trong cuốn sổ kia, Tả thừa tướng lập tức lộ vẻ mặt kinh hãi, bởi vì trên đó viết la liệt những chuyện lớn sắp phát sinh trên triều đình trong vài năm tới. Tả thừa tướng hỏi thầy bói kia từ đâu có, thì thầy bói chỉ nói thiên cơ bất khả lộ, Tả thừa tướng là sao may mắn từ trên trời giáng xuống, có khả năng giúp thiên tử cai trị đất nước, chỉ có lão mới có tư cách có được quyển sách này. Tả thừa tướng nửa tin nửa ngờ nhận lấy, thầy bói kia cũng chẳng cầu lợi lộc gì, để lại cuốn sổ rồi đi mất.

Kỳ lạ là, mấy ngày sau, trong dân gian bắt đầu lưu truyền một cuốn sổ, trong đó viết có một cao tăng đắc đạo thương xót chúng sinh cơ khổ, chấp nhận tự tổn hại phúc thọ của mình, tiết lộ đại tai đại nạn ở khắp Đại Tề trong tương lai, nhắc nhở mọi người dự phòng. Nó còn mơ hồ tiết lộ, biến đổi lớn trong triều đình vài năm tới có trong cuốn ‘Triều chính đại sự thiên’ đang ở phủ Tả thừa tướng. Dân chúng còn truyền tai nhau: trong tay Tả thừa tướng có vị nhân sĩ tài cao biết được mọi chuyện trên trời dưới đất, viết ra cuốn kỳ thư ghi lại hết những chuyện quan trọng của triều chính ở tương lai. Người giữ quyển sách này, có lẽ sẽ khiến Đại Tề lâm vào một hồi gió mưa biến ảo cũng không chừng.

Lời đồn càng đồn càng ly kỳ, càng mơ hồ Tả thừa tướng nghe thấy, hốt hoảng đi tìm thầy bói kia, nhưng lúc này làm gì còn thấy bóng người

đâu nữa.

Một hôm, Hữu thừa tướng bỗng nhắc tới cuốn ‘Triều chính đại sự thiên’ ngay giữa triều, hoàng thượng lại nói mình đã đọc cuốn ‘Đại tể tài nạn thiên’ rồi, hỏi thẳng Tả thừa tướng về cuốn ‘Triều chính đại sự thiên’. Tả thừa tướng nào dám đưa ra, đúng là khổ không nói nên lời.
đnliền.đnlàn/lê,qmhuý,đnlôn Mấy này nay phủ Tả thừa tướng liên tiếp có kẻ trộm viếng thăm. Kẻ nào cũng là cao thủ hàng đầu đến vì cuốn sổ kia, khiến hắn mệt mỏi muốn chết. Mấu chốt là trên cuốn sổ kia còn viết thời gian đương kim hoàng đế băng hà, nếu bị lấy đi, còn lão không bằng tự sát chết cho rồi? Tả thừa tướng bèn nói với hoàng thượng đó chỉ là lời đồn đãi bậy bạ trong dân gian. Hoàng thượng lại nói thẳng mấy lần trước Tả thừa tướng dự đoán thiên tai này nọ rất đúng, cả động đất và bão tuyết đều ứng nghiệm, lúc này hỏi mượn cuốn ‘Triều chính đại sự thiên’ lại không cho, chẳng phải có lòng xấu xa thì là gì?

Một cuốn sổ ngon lành có thể giúp Tả thừa tướng được hoàng thượng tin dùng, nay lại thành củ khoai lang nóng bỏng tay. Tả thừa tướng càng nghĩ càng giận, công sức vất vả bấy lâu bỗng dưng đổ sông đổ biển hết, ngọn ngu ồn không do Trương Nguyên Bảo thì còn có thể là ai?

Trương Nguyên Bảo thấy một cuốn sổ giống như đúc xuất hiện trước mặt, chỉ biết than: quả là đạo cao một thước, ma cao một trượng, rốt cuộc hắn vẫn thua! Nhưng hắn không hiểu, đến chết cũng không hiểu, có thể biết trước chuyện tương lai là một lợi thế cực lớn, sao lại có kẻ chịu bỏ danh bỏ lợi mà đưa không cho tất cả mọi người?

Cũng đúng, Phạm Trường An là một thằng ngu mà.... Trương Nguyên Bảo đột nhiên cúi đầu cười, lần bần: Phạm Trường An là một thằng ngu, chẳng biết vinh hoa phú quý là gì.... Ngay sau đó, hắn lại nghĩ tới bản thân, hắn muốn sống!

“Đại thiếu gia, ta theo ngài bấy lâu, không có công lao cũng có khổ lao, lại giúp tướng gia làm nhiều việc như vậy....” Chết đến nơi Trương Nguyên Bảo còn lật cuốn sổ trong tay nói, “Dù không có cuốn sổ này, ta cũng có thể biết nhiều hơn, chỉ cần bắt được Đỗ Thu Nương.... Đại thiếu

gia, ngài thả ta ra đi! Ta có thể làm được nhiều việc khác nữa cho tướng gia....”

Trương Nguyên Bảo còn muốn nói tiếp bỗng kinh hoảng phát hiện, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện thêm một người. Hắn biết người này, là kẻ lúc nào Tần Viễn muốn giết người phóng hỏa gì đâu dẫn theo, sở trường của kẻ này là dùng đao rất nhanh.

Đao.... Trương Nguyên Bảo đang nghĩ phải nói gì thì người nọ đã bắt lấy cầm của hắn, kéo lưỡi hắn ra, giờ đao chém xuống. Trương Nguyên Bảo còn chưa kịp đau, thì đã thấy một miếng hõng hõng gì đó nằm trên đất....

Trương Nguyên Bảo hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Tần Viễn. Hắn đang cầm một cái khăn tay trắng tỉ mỉ lau tay, sau đó vắt cái khăn lên mặt Trương Nguyên Bảo, cười âm trầm, “Trương Nguyên Bảo, người nói nhiều đó đủ rồi, nghỉ đi! Phụ thân ta nói, người từng là nghĩa tử của Tả thừa tướng, nên tha cho người một mạng. Nhưng người không còn tư cách ở trong phủ thừa tướng nữa! Lẽ ra, người ngàn vạn lần không nên bắt nữ nhân của nhi tử Hữu thừa tướng vờ giấu trong hành cung hại Tần phủ bị liên lụy! Có trách, thì hãy tự trách mình quá tham lam đi....”

Tần Viễn vung tay lên, người bên cạnh hiểu ý bỏ một đao lên gáy Trương Nguyên Bảo. Trước khi ngất đi, Trương Nguyên Bảo hoảng thốt nghĩ: lúc trước Tôn lão đạo ở núi Ngưu Đồi từng phán, “Người này có tướng Trạng Nguyên....” Hắn nghe thấy hai chữ ‘Trạng Nguyên’ thì đã mừng như điên, giờ nhớ lại, rõ ràng Tôn lão đạo còn nói thêm nửa câu sau nữa, hình như là, “Chỉ tiếc mở đầu tốt đẹp, kết cục lại bi thảm....”

Mở đầu tốt đẹp, kết cục bi thảm.... Đời này hắn không thể gượng dậy nữa rồi.

Đỗ Thu Nương gặp lại Trương Nguyên Bảo đã là chuyện hơn một tháng sau. Khi đó trời rét đậm, nàng theo Diêu thị tới Hộ Quốc Tự cầu phúc cho cả nhà, vừa xuống xe ngựa đã thấy nơi góc đường cách đó không xa có một đám thiếu niên đang bắt nạt một tên ăn mày. Tên ăn mày tóc tai bấn thủ, rồi bù, hình như còn mất một cánh tay, đang cúi đầu bò trên đất.

“Mấy thiếu niên này bắt nạt người quá đáng rồi!” Diêu thị niệm một câu, ‘A di đà Phật’ xong lại nói, “Một đám người xúm lại bắt nạt một tên ăn xin, đúng là thói đời bạc bẽo!”

Nha hoàn Thúy Nhi biết tên ăn mày kia bèn giải thích, “Phu nhân không biết đâu, tên ăn mày này đáng bị như vậy lắm!”

Đỗ Thu Nương và Diêu thị đầu tò mò hỏi tại sao. Thúy Nhi nghiêng răng nói, “Tên đó là nghĩa tử của Tả thừa tướng, không biết đã làm gì đắc tội Tả thừa tướng nên bị ném ra đây, ở đây ăn xin mấy ngày rồi, cũng không phải không có người cho, mà là mỗi lần được cho đầu sẽ có người chạy ra ngăn, muốn hăn lay lắt như vậy, sống không được chết cũng không xong!”

“Nghĩa tử của Tả thừa tướng?” Đỗ Thu Nương sững sờ hỏi lại, Thúy Nhi lại nói tiếp, “Vâng! Một tỹ muối tốt của nô tỳ đã bị hăn hại chết!”

Theo lời Thúy Nhi thì lúc mới vào kinh, trước khi vào hành cung ở, Trương Nguyên Bảo từng thuê một căn phòng ở thành Đông ở tạm. Chủ nhà là láng giềng với Thúy Nhi. Vừa vào ở Trương Nguyên Bảo đã nhìn trúng cô nương chủ nhà, tán tỉnh hồi lâu không được, thì cả gan bắt cô nương nhà người ta lại cột nhả một phen. dn;iễn.đàn/lê.,qu;;ný.đôn Cô nương kia về mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, bị người thân ép hỏi mới khóc lóc kể lại, không lâu sau đó uất ức nhảy giết tự vẫn. Lúc ấy người nhà cô nương kia sợ quyên thế sau lưng Trương Nguyên Bảo nên không dám tố cáo hăn, nén hận tới tận giờ. Nay hăn thất thế, lại bị nhà kia vô tình bắt gặp mới có tình cảnh như vậy.

“Đúng là nhân quả báo ứng, không ai trốn được!” Diêu thị thở dài nói. Đỗ Thu Nương nhìn tên ăn mày kia một cái, đang muốn rời đi, thì đám thiếu niên vây quanh Trương Nguyên Bảo tản ra. Trương Nguyên Bảo thấy Đỗ Thu Nương giãy giụa đứng lên, khắp khiêng chạy tới trước mặt nàng.

Diêu thị sợ hết hồn, hét lên một tiếng. Hai mắt Trương Nguyên Bảo đỏ bừng chứa sát ý dày đặc, trên mặt đầy bùn đất không thấy rõ biểu tình, miệng thì ô nha cái gì đó không rõ.

Khi thấy rõ tên ăn mày đã bị cắt lưỡi, Diêu thị càng thêm sợ hãi lui lại thật xa, kéo Đỗ Thu Nương nói, “Lưỡi của hắn, lưỡi của hắn....”

Đỗ Thu Nương định thẫn nhìn lại, thẫn nghĩ: hắn là Trương Nguyên Bảo đã bị người ta cắt lưỡi, chân hình như cũng bị cắt đứt gân, nhưng vẫn treo lủng lẳng....

Gia đình nhà họ Phạm vội giữ chặt ngăn Trương Nguyên Bảo lại, nhưng hắn vẫn ra sức giãy giụa, nhào tới....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 50

Nhóm gia đình thấy Trương Nguyên Bảo phát điên bèn khuyên Đỗ Thu Nương và Diêu thị vào Hộ Quốc Tự trước. Đỗ Thu Nương vừa bước vào cổng chính Hộ Quốc Tự, quay đầu lại đã thấy một chiếc xe ngựa lao thẳng tới chỗ nhóm gia đình đang đứng, không có chút dấu hiệu nào sẽ ngừng lại.

Đỗ Thu Nương kinh hãi, đang muốn mở miệng kêu thì mấy gia đình kia đã mau lẹ buông Trương Nguyên Bảo ra, tránh sang một bên. Còn Trương Nguyên Bảo thì vì chân cứng đi đứng không tiện, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc xe ngựa càng ngày càng gần, càng ngày càng gần....

“Ầm!” Nháy mắt, Trương Nguyên Bảo bị hất văng lên cao rồi rơi tự do xuống đất, tắt thở tức thì....

Chiếc xe ngựa dừng lại, thư đồng đánh xe sững sờ nhìn người chết hồi lâu mới sực tỉnh luống cuống chạy về nói gì đó với người trong xe. Lúc này mới có một thiếu gia ăn mặc quý phái bước xuống nhìn tên ăn mày, rồi xao người lên xe ngựa lại, đi mất.

Đỗ Thu Nương tuy hận Trương Nguyên Bảo, hắn có chết cũng không có hết tội, nhưng trơ mắt nhìn người nợ xem mạng người như cỏ rác đùng chết hẳn lại là một chuyện khác.

Tất cả người qua đường có mặt đều bất bình thay cho tên ăn mày, nhưng vị thiếu gia kia vừa nhìn đã biết không phải người thường, đành trơ mắt nhìn hắn bỏ đi.

Ngô Thạch, tùy tùng Phạm Trường An cố ý phải đi theo bảo vệ Đỗ Thu Nương, kinh ngạc nhìn theo bóng lưng vị thiếu gia kia. Ngô Thạch thấy

Diêu thị và Đỗ Thu Nương bất mãn với hành vi của người nọ, bèn khuyên hai người nhỏ tiếng một chút, rồi nói khẽ với Đỗ Thu Nương, vị thiếu gia kia, hình như là thái tử điện hạ....

Đỗ Thu Nương kinh hãi, nhớ lại hình dáng của người nọ, có vẻ khác với miêu tả của Phạm Trường An: thái tử là một người tài hoa, không câu nệ tiểu tiết, thảnh thơi hơi cà lơ phất phơ. Là thái tử một nước, lại coi mạng người như cỏ rác, khiến nàng có ấn tượng không tốt tí nào.

Đỗ Thu Nương nhớ tới cuốn sổ kia có ghi, “Người đời đầu nói Phạm Tử Chính là Liễu hạ Huệ tái thế, chính nhân quân tử hiếm có vì vậy từ khi thái tử TềNhạc lên làm hoàng đế, mỗi tháng đều tặng một nữ tử tuyệt đẹp cho Phạm Tử Chính nạp thiếp....” Lúc ấy quá rối rắm nàng đọc nhưng không nhớ được gì, duy có câu này là ghi tạc vào lòng.
điễn.đào kn/lê,quốý.đôn Thì ra, Phạm Trường An không hề háo sắc, tất cả là do tên TềNhạc này muốn làm hư một thanh niên thuần khiết thôi. Nghĩ vậy nàng càng không ưa TềNhạc.

Tận mắt nhìn cảnh người chết, Đỗ Thu Nương và Diêu thị đều cảm thấy xui xẻo vội lên xe ngựa về phủ lại. Hai người vừa về không bao lâu, quan binh đã tới, muốn dẫn Ngô Thạch đến nha môn một chuyện.

Ngô Thạch đi xong về báo: xe ngựa thái tử đụng chết người, bèn phái tùy tùng đi báo án. Quan phủ nào dám đắc tội thái tử, nghe tùy tùng thái tử nói lúc đó con ngựa kéo xe bỗng nhiên phát điên không nghe theo lệnh, nên mới xảy ra có sự, lại biết tên ăn mày Trương Nguyên Bảo kia cũng việc xấu đây rồi, làm hại tính mạng của nhiều thiếu nữ, vốn muốn trừng trị hắn từ lâu, nay thái tử ngộ sát, xem như vì dân trừ hại, vẹn cả đôi đường.

Nghe vậy, ấn tượng của Đỗ Thu Nương về thái tử mới tốt lên một chút: không phải bỏ chạy mất mà là đi tự thú. Mặc dù biết trước hắn sẽ không có việc gì, nhưng ít nhất cũng có thái độ đàng hoàng.

Đỗ Thu Nương lại hỏi Ngô Thạch việc xử lý thi thể của Trương Nguyên Bảo. Ngô Thạch nói, “Nếu không có người thân nhận, thì sẽ được đưa tới mai táng. Nơi đó có chó hoang lai vãng, sợ rằng khó còn hài cốt.”

Kết cục như vậy quả thật ứng với lời thề của Trương Nguyên Bảo, ‘Đoạn tử tuyệt tôn, chết không còn hài cốt’, khiến người ta phải cảm thán nhân quả luân hồi.

Ngay đêm đó, Đỗ Thu Nương bèn kể mọi chuyện cho Phạm Trường An nghe. Phạm Trường An nghe xong, yên lặng hồi lâu, rồi vỗ đầu nói “Chỉ sợ vụ này sẽ đem đến phiền phức cho thái tử....”

Có lẽ Đỗ Thu Nương không rõ luật lệ của Đại Tề, nhưng Phạm Trường An tất nhiên là biết rất rõ. Theo luật, cố ý để ngựa làm bị thương hoặc gây chết người, xử trảm; vô ý thì phạt ba trăm trượng, chạy ba nghìn dặm. Hoàng thượng rất chú trọng luật lệ, luôn nói ‘thiên tử phạm pháp xử tội như thường dân’, nay thái tử phạm tội, những kẻ muốn kéo thái tử xuống đài, không thừa dịp thêm mắm thêm muối vạch tội mới là lạ.

Phạm Trường An vừa nghĩ tới cái người làm việc luôn không sợ trời không sợ đất kia đã thấy đau đầu, lúc không có ai thì không sao, trước mặt mọi người cũng không biết thu liễm một tí, gặp phải một chủ tử như vậy, chỉ có thể hình dung bằng một chữ ‘thảm’.

Nghe Phạm Trường An nói, Đỗ Thu Nương lại bắt đầu có hứng thú với chuyện triều đình, bèn hỏi kỹ, “Tề Nhạc tuy là thái tử, nhưng hoàng thượng bất mãn tác phong của hắn từ lâu, nếu không nhờ nể tình hoàng hậu đã mất, cộng thêm nhóm đại thần cũ trong triều mà cần đầu là phụ thân ta nỗ lực bảo vệ, chỉ sợ hoàng thượng đã sớm phế thái tử. Trái lại, Nhị hoàng tử Tề Phong luôn biểu hiện nhân phẩm đoan chính, lại do Thục phi, sủng phi hiện tại của hoàng thượng sinh. Phụ thân của Thục phi chính là Tả thừa tướng....”

“Cho nên, phe Tả thừa tướng ủng hộ nhị hoàng tử Tề Phong làm thái tử?” Đỗ Thu Nương hỏi.

Phạm Trường An chỉ tay vào trán Đỗ Thu Nương, cười nói, “Thê tử của ta thật là thông minh!”

“Ta vốn không có óc, chỉ có chàng mới óc thôi!” Đỗ Thu Nương cười nói.

Cuốn sổ Đỗ Thu Nương trộm từ chỗ Trương Nguyên Bảo đã được Phạm Trường An phát tán khắp kinh thành, tất nhiên đã sàng lọc bỏ đi những việc có liên quan tới Phạm phủ và bí mật quan trọng trong triều còn quyền gốc hần chỉ liếc sơ qua rồi đốt trụi. Đỗ Thu Nương muốn lên sao một bản giấu đi cũng không có cơ hội. Nhưng trong đó có một số việc nàng nhớ khá rõ, thí dụ như những việc về thái tử Tề Nhạc này. Tề Nhạc chắc chắn sẽ bị phế, thời gian cụ thể thì không rõ. Số mệnh của thái tử Tề Nhạc cực kỳ nhấp nhô, ba chìm bảy nổi, có lần còn bị hoàng thượng phái ra biên cương đánh trận, suýt nữa bỏ mạng trên chiến trường.

Đặc biệt những ai có liên quan tới vị thái tử này đều bị xui xẻo lây.

Đời này, rốt cuộc Tề Nhạc có thể đi lên ngôi vị không, hay là sẽ ngã xuống....

Đỗ Thu Nương đang suy nghĩ không biết những gì thư sinh kia ghi lại có đáng tin hay không thì Phạm Trường An thấy nàng thất thần, bấu môi kéo mặt nàng tới, giả bộ bất mãn nói, “Thu Nương, có phải nàng lại đang nghĩ về mấy chuyện tương lai không đâu? Chúng ta đã bao nhiêu ngày không thực hiện nghĩa vụ rồi, nàng không thương ‘tiểu Trường An’ sao?”

Đỗ Thu Nương thấy bộ dáng bấu môi của Phạm Trường An quá đáng yêu, buồn cười ôm mặt hần lắc qua lắc lại nói, “Ta đâu có nghĩ chuyện không đâu.... Ta chỉ nhớ lại hình như sau này thái tử sẽ bị....”

“Đã nói nàng đừng lo nghĩ mấy việc này nữa mà!” Phạm Trường An tiến sát mặt Đỗ Thu Nương nói “Thân ái....”

Đỗ Thu Nương kinh ngạc bật cười, quyết định sẽ nghe theo lời Phạm Trường An, về sau không lo nghĩ chuyện tương lai nữa, vì dù có lo lắng cũng chẳng ích gì. Nàng vứt lo lắng sang một bên, hôn mặt Phạm Trường An một cái.

Tháng chạp, trời càng ngày càng lạnh, kinh thành bắt đầu có tuyết rơi lả tả. Với Đỗ Thu Nương, mùa đông năm nay khó chịu hơn năm trước nhiều, bởi vì cái mùa đông của kinh thành vừa lạnh vừa khô, lạnh từ trong xương lạnh ra, khiến người ta vô cùng khổ sở. điễn.đàn.lê/ơl:quý,đôn Cũng may

trong phủ thừa tướng luôn có than chất lượng tốt, đốt lên tỏa nhiệt cực nhanh, còn thêm mùi thơm thoang thoảng. Nhưng nàng không thể thích ứng nổi với cái lạnh này. Mấy lần Lý th thấy nàng mặc như con gấu, bèn miễn việc tới thính an mỗi sáng. Nàng càng được thể lười hơn, mỗi ngày có hơn phân nửa thời gian là trốn trong phòng.

Phạm Trường An vì muốn tham gia kì thi Hội vào tháng ba, nên mỗi ngày phải tới Quốc Tử Giám học từ sớm, việc biên soạn ‘Sử kí đại tể’ cũng đã tiến vào giai đoạn cuối nên hần càng bận rộn hơn.

Một ngày kia, Phạm Trường An về nhà, thấy Đỗ Thu Nương vẫn đang trốn trong phòng làm biếng, cuộn thành một ổ trên giường, bèn mò nàng ra, ôm nàng cười nói, “Heo chúng ta nuôi ở Kiến Châu còn không ngủ nhì ầu bằng nàng đó! Ít nhất chúng ăn no xong còn biết đi qua đi lại kêu mấy tiếng, nàng thì ngủ suốt ngày!”

“Tại lạnh chứ bộ!” Đỗ Thu Nương bá cổ Phạm Trường An nói, “Ta thấy rất lạnh! Lạnh tới mức chỉ muốn ngủ thôi, không muốn nhúc nhích tí nào....”

“Riết r ấ thành cái gì?” Phạm Trường An trách, “Ban ngày không muốn động không nói, ban đêm cũng lười. Đã bao lâu ta chưa được ăn thịt r ấ....”

“Ta cứ không muốn động đấy, thì sao?” Đỗ Thu Nương ăn vạ, ôm Phạm Trường An một h ấ lại bu ần ngủ.

Phạm Trường An thấy Đỗ Thu Nương lại trốn vào trong chăn, bèn kéo nàng ra nói, “Đừng ngủ, khó được hôm nay ta rảnh, giờ ta sẽ dẫn nàng tới một nơi rất hay!”

Đỗ Thu Nương vốn không muốn đi, nhưng Phạm Trường An cứ nói mãi đành phải rời giường.

Xe ngựa chạy thẳng ra ngoại ô. Đỗ Thu Nương vén rèm xe lên mới phát hiện kinh thành đã bị bao phủ trong tuyết, nhìn cũng hay hay. Lúc đến nơi, hai mắt Đỗ Thu Nương lập tức phát sáng: không ngờ ở ngoại ô lại có một

nơi thần kỳ như vậy, không những không có chút băng tuyết nào, mà phòng ốc còn được thiết kế khá đặc biệt.

“Đây là suối nước nóng nổi tiếng nhất vùng, người khác muốn vào phải trả phí rất cao, nhưng may mắn ta có quen với chủ nhân nơi này, hẳn đã nhiệt tình mời mấy lần rồi, ta đành mượn hoa hiến Phật dẫn nàng tới!”

Dứt lời, Phạm Trường An dẫn Đỗ Thu Nương đi thẳng vào. Có vẻ hẳn đã thông báo trước nên có thể tự do đi lại mà không cần chủ nhân nơi này ra đón.

Lúc này Đỗ Thu Nương mới phát hiện, ở đây phân thành nhiều phòng nhỏ, mỗi phòng có một đặc điểm riêng. Theo lời Phạm Trường An là được bổ thêm các loại dược liệu khác nhau, nên có công hiệu khác nhau với cơ thể.

Đỗ Thu Nương thấy có phòng đề ‘giúp mang thai’ thì hai mắt sáng lên, muốn kéo Phạm Trường An vào trong. Phạm Trường An lại cười cười dẫn nàng vào căn phòng lớn nhất. Đỗ Thu Nương vừa thấy tên của căn phòng, ‘Một dòng sông xuân’, đã cảm thấy không được đứng đắn cho lắm....

Dội bọn nha hoàn đem đồ cần thiết lên rồi đi hết, chỉ còn lại hai người Phạm Trường An mới ôm chặt Đỗ Thu Nương, cười như tên trộm nói, “Thu Nương yêu dấu, chúng ta mau xuống ngâm nước nóng đi!”

Đỗ Thu Nương đá Phạm Trường An một cái, lắc đầu nói, “Ta muốn vào cái phòng giúp mang thai kia kìa!”

“Cái này cũng vậy thôi....” Phạm Trường An cứng chùi sờ đầu Đỗ Thu Nương, tự giác phục vụ nàng cởi quần áo. Vừa bước xuống hồ, được dòng nước ấm áp bao quanh, Đỗ Thu Nương lập tức cảm giác như được sống lại, cảm thán, “Thoải mái quá....” Từ khi vào đông, chân tay nàng luôn lạnh như băng. Mỗi ngày Phạm Trường An đều phải đóng vai trò là cái lò sưởi cho nàng. Cuối cùng nàng cũng có thể bỏ cái ‘lò sưởi bằng người’ này ra để vùng vẫy thỏa thích rồi.

Ai ngờ Đỗ Thu Nương vừa mới bơi đi đã bị Phạm Trường An dấn sát lại. Hắn nhìn nàng, mím môi cười nói, “Nương tử để ta xoa bóp cho nàng....” Dứt lời tay hắn đã đặt lên vai nàng, tỉ mỉ xoa bóp bấm huyệt.

Đỗ Thu Nương cảm thấy vô cùng thoải mái tới mức mơ màng muốn ngủ thiếp đi. Nàng hỏi, “Chàng học cái này lúc nào vậy?”

“Ta thấy tay chân nàng cứ luôn lạnh như băng, bèn tranh thủ chữa thời gian tới chỗ biểu cứu học đó!” Phạm Trường An đáp.

Thành thân hơn một năm, nhưng bụng Đỗ Thu Nương vẫn không thấy động tĩnh gì, Phạm Trường An bèn trộm đi hỏi Lâm Nguyên Tu thử. Lâm Nguyên Tu nói có thể Đỗ Thu Nương lo lắng nhiều quá nên khí huyết ứ trệ, bèn dạy hắn bài xoa bóp bấm huyệt giúp lưu thông khí huyết này. Mấy lần hắn muốn làm cho nàng, nhưng vẫn chưa tìm được thời điểm thích hợp, kéo tới hôm nay.

Nhưng trong quá trình xoa bóp tay Phạm Trường An dần từ đây biến thành khe vuốt. Lúc Đỗ Thu Nương phát hiện, quay đầu lại định trách thì thấy hai mắt hắn như đang phát sáng....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 51

Xoa xoa một hồi không biết từ lúc nào Phạm Trường An đã có cảm giác. Mỹ nhân ngay trước mắt, mềm mềm, thơm ngào ngào, không có cảm giác mới lạ. Nghe từng tiếng thở nhẹ của Đỗ Thu Nương thì dù có là Liễu Hạ Huệ cũng không nhận được nữa chứ huống chi mỹ nhân này là lão bà của hắn.

Phạm Trường An dần tiến sát người Đỗ Thu Nương, rồi nằm hẳn lên lưng nàng. Hắn thầm nghĩ: chỉ có thể hình dung bằng hai chữ ‘thoải mái’, quả nhiên không uổng công hắn cố gắng vượt ve này giờ.

Đỗ Thu Nương cảm giác Phạm Trường An càng ngày càng gần, mím môi cười nói, “Ta biết ngay mà, chần chúc tết gà, chẳng có gì tốt lành hết....”

Phạm Trường An cười hì hì ôm Đỗ Thu Nương từ phía sau, dùng bộ râu vừa mới nhú lên đâm vào vành tai nàng, khiến nó đỏ lên, nói, “Nương tử trách lần tướng công rồi....”

Bỗng nhiên Phạm Trường An buông Đỗ Thu Nương ra, bước lên bờ. Đỗ Thu Nương chiêm ngưỡng tấm lưng rắn và chặp chân dài của Phạm Trường An, cảm thấy rất tự hào: Trường An nhà nàng không thua gì dạ minh châu, bởi vậy phải giấu cho thật kỹ, nếu không sẽ khiến kẻ khác mơ ước, thèm muốn.

“Nương tử, nàng có biết vì phòng này gọi là ‘Một dòng sông xuân’ không? Phạm Trường An ngẩng trên bờ cười xấu xa nhìn Đỗ Thu Nương đầy ẩn ý, thừa dịp nàng thất thần, đột nhiên ôm nàng ra khỏi nước. Nàng

giật mình kêu lên một tiếng. Hấn cười to, ra vẻ rất hài lòng với trò quái của hấn.

Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An cười hả hê, tức giận muốn nhéo người, lại bị hấn ngăn lại. diorễn.đần/lê,q;muý,đôlmn Phạm Trường An nắm chặt tay Đỗ Thu Nương, cúi đầu hôn lên một cái, rồi nói nhỏ “Lúc nào tức giận là lại nhéo ta, phải sửa cái tật xấu này đi mới được!” Dứt lời, hấn lại duỗi đầu lưỡi liếm dọc mu bàn tay nàng.

Mặt Đỗ Thu Nương lập tức đỏ bừng, cảm thấy nóng ran cả người. Phạm Trường An khoát cho nàng một tấm sa mỏng cho nàng, rồi ôm nàng đi trên con đường đã được trải thảm đỏ.

Tiến vào trong Đỗ Thu Nương mới phát hiện đi đâu kỳ diệu của căn phòng này. Bên trong có đầy đủ đồ đạc hết, nhưng ấn tượng nhất là một cái giường siêu to.

“Để khách nghỉ ngơi sau khi tắm à? Chủ nhân của khu này thật là chu đáo...” Đỗ Thu Nương nói, lúc quay đầu lại thì thấy Phạm Trường An đang nở nụ cười như có như không. Hấn vùi đầu bên tai nàng nói, “Nương tử, hôm nay cho phép vì phu được ăn một bữa no chứ?”

“Ta để chàng đói bụng lúc nào chứ?” Đỗ Thu Nương đỏ mặt, đang muốn cự tuyệt thì Phạm Trường An đã đặt nàng lên giường, hôn lên môi nàng.

Từ lúc vào đông, vì lạnh nên Đỗ Thu Nương luôn vùi mình trong chăn, vì vậy việc giường chiếu cũng lười luôn, cho dù có cũng là vì muốn hài tử nên mới cố gắng làm, tạo không ít áp lực cho Phạm Trường An. Hôm nay ở ngoài Phạm phủ, không có trói buộc, nàng can đảm hơn không ít, cũng nhận ra quả thật thời gian qua đã lạnh cảm với hấn rất nhiều.

Nghĩ vậy, Đỗ Thu Nương quyết định phải chủ động một chút. Nàng ngược đầu bắt đầu liếm từng chút một những giọt nước còn vương trên người Phạm Trường An. Hấn hít vào một hơi, thấy được nụ cười tinh ranh trên môi nàng.

“Hư.... Thu Nương....” Đỗ Thu Nương chỉ nghe thấy một tiếng nỉ non của Phạm Trường An, sau đó môi hắn đã đặt lên môi nàng. Đầu tiên lưỡi hắn liếm qua răng nàng, thừa dịp nàng mở miệng thở dốc, nó đã xông vào, từ từ liếm khắp miệng nàng không cho lùi bước. Sau đó lưỡi hắn bắt lấy lưỡi nàng buộc nó phải xoay tròn theo.... Cuối cùng là mút vào. Một loại cảm giác tê dại xuất hiện khiến Đỗ Thu Nương gờn như sụp đổ. Nàng vô tình nuốt nước bọt một cái, cảm thấy ngọn lửa dưới bụng dưới đang dờn dờn lan tràn.

Ngay lúc này, Phạm Trường An lại nhẹ nhàng dùng tay xoa nắn hai ngọn núi của nàng, chậm rãi đánh vòng, về nắn, sau đó cố tình để vết chai trên ngón tay ma sát lên hai hạt trân châu trên đó. Đỗ Thu Nương nhin không được buộc phải phát ra tiếng rên. Lúc này, hắn buông tha cho môi nàng, vùi đầu vào ngực nàng, dùng đầu lưỡi trêu chọc hai hạt trân châu kia.

Người Đỗ Thu Nương dần thấm ra một tầng mồ hôi thật mỏng, cảm thấy mình đã ướt. dbliễn.đ.àn/lê,quý,đôO:n Nàng luồn bàn tay vào trong mái tóc đen của Phạm Trường An, vò nắn nó. Trong lúc mê ly, Phạm Trường An lại cấn một chiếc bút lông không biết đã chuẩn bị từ lúc nào, lướt qua hai ngọn núi của nàng, đầu bút lông mềm mại tạo ra kỳ lạ khiến khó nói thành lời....

“A....” Đỗ Thu Nương rên rỉ, “Cái này.... Cái này....” Giờ nàng mới phát hiện thì ra Phạm Trường An đã sớm chuẩn bị từ trước. Trong cuốn Xuân cung đồ lúc tân hôn, nàng có thấy đề cập đến việc dùng bút lông, khi đó còn tò mò không biết bút lông có tác dụng gì, giờ thì đã hiểu....

Đỗ Thu Nương không kịp suy nghĩ nhiều bởi vì Phạm Trường An đã quét bút lông đi thẳng một đường xuống tới nụ hoa mềm mại của nàng. Nàng ngượng ngùng, vô thức muốn khép hai chân lại, nói, “Trường An, đừng....”

Nhưng giờ phút này, đừng hay không đã sớm không thuộc quyên không chế của nàng nữa rồi.

“Trường.... Trường An, đừng như vậy.... Chàng mà còn tiếp tục là ta sẽ đá chàng xuống giường đó....” Đỗ Thu Nương thở hổn hển nói. Đầu bút

lông mềm mại như môi Phạm Trường An, trêu chọc nụ hoa nhỏ nhắn, khiến cảm giác tê dại trong người nàng càng ngày càng tăng, không tìm được chỗ phát ra. Nàng lắc đầu muốn né, nhưng đã bị hấn cố định, chẳng mấy chốc, một dòng nước ấm chảy ra.

Phạm Trường An cười hớn hở, ném bút lông sang một bên.

Đỗ Thu Nương thật không ngờ sẽ có ngày bại bởi một cây bút lông. Nàng còn chưa kịp thở dốc lấy lại tinh thần thì Phạm Trường An đã bắt lấy thời cơ, tiến công vào. Cảm giác bị nhồi đầy khiến nàng vô cùng thỏa mãn, tất cả mất mát lúc này lập tức trở thành hư không.

Lúc này nàng chỉ muốn ôm hấn thật chặt để hai người vĩnh viễn ở chung một chỗ. Tình đến lúc này, hận sao không thể hòa tan đối phương vào trong xương tủy của mình.

Phạm Trường An nhìn khuôn mặt xinh đẹp bị hun đỏ của Đỗ Thu Nương, càng nhìn thấy vô cùng quyến rũ.

Gặp gỡ hai đời, kiếp này mới được kết làm phu thê, phải cảm tạ duyên số đưa đây.

‘Tiểu Trường An’ được một dòng nước ấm bao quanh, đặc biệt lúc Đỗ Thu Nương hơi co lại, giống như một cái miệng nhỏ đang mút vào sinh ra cảm giác tê dại khiến hấn không thể tự kiềm chế, bắt đầu điên cuồng ra ra vào vào....

Phút chốc trong lòng Phạm Trường An chỉ còn nghĩ tới việc ôm mỹ nhân mềm mại vào lòng, cho dù là đóa hoa đẹp nhất nở rộ trong ngày xuân cũng không thể sánh bằng vẻ rực rỡ của nàng lúc này.

Đỗ Thu Nương gần như chịu không thấu, hai người đã mấy tháng chưa từng giằng co liên tục năm sáu lần như vậy. Nàng mệt tới mức không muốn nhúc nhích dù chỉ đầu ngón tay, vùi trên giường nhìn Phạm Trường An thỏa mãn ôm nàng xuống ngâm mình trong hồ nước nóng.

“Phạm Trường An, rốt cuộc thì chàng đã đợi bao nhiêu ngày rồi vậy....” Đỗ Thu Nương đổi nói.

Phạm Trường An lập tức tỏ vẻ đáng thương, giơ quả đấm nhỏ đặt trước ngực, “Ta đợi bao nhiêu ngày chẳng phải nàng là người rõ nhất hay sao?” đáng vẻ như một con chó nhỏ quyết chí ăn cho bằng hết khúc xương không chừa một mẩu vụn nào....

Đỗ Thu Nương thở dài một hơi, ngộ ra, cả đời này nàng sẽ bị tên Trường An luôn giả vờ ngây ngô này bắt chẹt. Nàng quyết định nhắm mắt làm ngơ, chuyên tâm dưỡng thần.

Phạm Trường An hỏi, “Nàng đã biết tại sao phòng này được gọi là ‘Một dòng sông xuân’ chưa?”

“Vẫn chưa!” Đỗ Thu Nương lười phản ứng, trả lời cho có lệ. Phạm Trường An nằm sấp trên lưng nàng, ghé miệng vào tai nàng nói, “Đây là căn phòng đặc biệt giành riêng cho chúng ta. Nước nóng trong đây không chỉ có ích cho việc thụ thai mà trong kia còn có nhiều thứ đặc sắc hơn nữa đó!”

“Đặc sắc?” Đỗ Thu Nương đang suy nghĩ sao nàng vẫn chưa phát hiện ra điểm đặc sắc gì thì Phạm Trường An đã đi ôm mấy cái hộp ra. Nàng nhìn mấy thứ trong hộp, giật mình nghĩ toàn mấy thứ quái quỷ gì không vậy?

Ngọc thế bằng ngọc như ý? Còn cả cái chai nhỏ nhỏ chỉ bằng ngón tay cái của nàng là để làm gì....?

Phạm Trường An cười hì hì ngỗ xuông, lấy từng món ra giải thích, “Đây là ngân đế, tương tự sao, vòng lưu hoàng, vòng bằng ngọc, đai vải trắng....” Ngạc nhiên nhất là trong đó còn có cái bút lông vừa rồi!

Phạm Trường An giới thiệu từng thứ một như đang hiến vật quý, thì thấy sắc mặt Đỗ Thu Nương càng ngày càng đen, dự cảm chẳng lành. Hắn vội vàng để đồ xuống, co cẳng chạy, nhưng chưa được hai bước thì đã bị nàng cầm một cái vòng lưu hoàng gì đó ném trúng đầu.

Đỗ Thu Nương giận dữ hỏi, “Phạm Trường An, chàng lấy mấy thứ này ở đâu? Một ngày không đánh đã muốn nhảy lên mái nhà lật ngói phải không?” Nàng cứ thắc mắc mấy hôm nay hấn bận gì mà cứ đi sớm về trễ? Thì ra không phải học hành nghiêm túc gì hết, là lo ‘học’ mấy thứ bậy bạ này?

Đỗ Thu Nương liếc Phạm Trường An một cái. Hấn bèn chu môi nói, “Thu Nương, nàng nghe ta nói cái đã, mấy thứ này đều là được người ta tặng cho, ta chưa từng dùng thử một lần nào hết!”

“Ai tặng?” Đỗ Thu Nương lại rống. Hai mắt Phạm Trường An đảo một vòng, thần nghĩ: huynh đệ có là để chịu tội thay chứ còn tác dụng gì nữa, bèn đáp, “Ngoài Trương Bác Hưng thì còn ai vào đây nữa?”

“Biểu ca tặng chàng mấy thứ này?” Đỗ Thu Nương khinh bỉ nói, “Biểu ca còn chưa thành thân làm sao biết mấy thứ này mà tặng?”

Phạm Trường An nghe vậy, hai chân mềm nhũn suýt nữa té nhào, vội vàng khai rõ đầu đuôi, “Ta nói, ta nói!”

Ngoài khai thật còn có cách nào khác sao? Phạm Trường An chỉ biết khóc thần: hấn chọn sai người chết thay rồi! Sớm biết vậy đã nói là Phạm Tử Ngọc, không thì cũng là thái tử chứ! Trương Bác Hưng có phải người vạ năng đâu!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 52

Phạm Trường An lập tức khai ra tất cả mọi chuyện.

Từ khi đến kinh thành, hắn đã nghĩ tới việc xây dựng cơ nghiệp, có ngày đi theo thái tử tới trang viên này, thấy như chốn bồng lai tiên cảnh, bèn nghĩ sẽ dẫn Đỗ Thu Nương tới một chuyến cho biết. Nào ngờ trước đây mấy ngày hắn dẫn Trương Bác Hưng tới đây trước thì phát hiện chủ nhân của nơi này đang thiếu nợ một khoản cực lớn, muốn bán vài chỗ này trả nợ. Tới sớm không bằng tới đúng lúc, hai người vừa nghe tin này, lập tức muốn mua lại.

Trương Bác Hưng còn than thở nói Phạm Trường An kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, thương lão bà lại được hũ báu, đúng là vận may từ trên trời rơi xuống.

Trương Bác Hưng nào biết, lúc ấy trong đầu Phạm Trường An chỉ nghĩ nếu mua chỗ này thì hắn có thể cùng Đỗ Thu Nương ngâm mình trong suối nước nóng qua hết mùa đông, nhân tiện thực hiện nghĩa vụ ‘tạo người’.

Phạm Trường An hào hứng bưng bưng âm thầm chuẩn bị hi vọng có thể khiến Đỗ Thu Nương vui lên. Nay xem ra, vẫn có chút tác dụng.

Cái ao lớn nhất chỗ này đã bị Phạm Trường An chiếm dụng. Hắn hao hết không ít sức lực, bôn ba tới lui mới trang trí thành bộ dáng Đỗ Thu Nương thích. Vì nàng tới mức đó, dễ dàng sao?

Đỗ Thu Nương nghe Phạm Trường An nói xong, trừng mắt thật to hỏi lại, “Chàng nói, chủ nhân chỗ này là chúng ta?”

“Đúng!” Phạm Trường An tự hào xác nhận, vô thức ưỡn ngực thẳng sống lưng theo bản năng. Đột nhiên hắn nhớ tới sự kiện ti ền riêng lần trước, nỗi sợ hãi vẫn khắc sâu tới tận giờ, vội xin xỏ, “Thu Nương, ti ền ta mua chỗ này là ti ền mượn thái tử, vì vậy thái tử cứ cười nhạo ta mãi.... Nếu nàng có ti ền dư thì cho ta mượn trả cho thái tử đi!”

Đỗ Thu Nương kinh ngạc hỏi, “Chàng mượn ti ền của thái tử?”

Phạm Trường An gãi đầu nói, “Biểu ca còn nghèo hơn ta nhiều, muốn cho mượn cũng không có mà đưa, vừa lúc thái tử nghe được, bèn tiện tay đưa ta mấy tờ ngân phiếu....”

Đỗ Thu Nương vô thức nuốt nước miếng, run rẩy nghĩ, trên đời này ai dám mượn ti ền của thái tử chứ?! Chắc chỉ có một mình tên ngốc nhà nàng là dám thôi....

Phạm Trường An vội chạy chậm tới bên cạnh Đỗ Thu Nương, cọ cọ nàng, nói, “Ở đây hàng năm đều có rất nhiều quan lại quý tộc tắm suối nước nóng nghỉ dưỡng, đến lúc đó chúng ta cứ chặt chém thoải mái! Đây là vùng ngoại ô, không phải trong thành, không thể cho bọn họ sống thoải mái được! Nhất là thái tử! Bình thường luôn tìm cách bắt nạt ta, mỗi lần thái tử tới chúng ta sẽ lấy mười mấy hai mươi lượng, tuyệt đối không mắc!”

Bộ dáng gian trá kia.... Đỗ Thu Nương bật cười, th ần tính nhằm xem không biết số ti ền nàng để dành có đủ mua nơi này không.

Nơi này vốn có tên là ‘Mai Viên’ bởi vì ở đây có một vườn mai rất rộng, mỗi khi tới mùa hoa nở rộ vô cùng xinh đẹp. Phạm Trường An mua lại, cũng không nghĩ đổi tên.

Nơi này vốn là nhà ở của người chủ cũ luôn, hắn không quy ền không thể, mỗi khi tiếp đón các quan viên, chỉ một vị quan nhỏ thôi cũng có thể ăn chùa chơi chùa còn bày đặt tỏ vẻ ‘ta nể người lắm mới tới đó’ Cứ vậy mãi, dĩ nhiên là chi nhiều mà không có thu, phải bán đi để trả nợ.

Từ khi Phạm Trường An mua lại, đã cố ý sai người đục hai cái đồng tiền lớn treo trước cửa, một trái một phải, trên đó lần lượt viết ‘trả trước vào sau’ một viết ‘giả trẻ như nhau’. Đến lần đầu tiên Đỗ Thu Nương thấy đã trợn mắt nghĩ: một nơi tao nhã như chốn thiên tiên thế này, người ta học đòi văn vẻ còn không kịp, tên gốc nhà nàng lại lộ vẻ thấy tiền sáng mắt mới chịu. Chỉ có một mình Phạm Trọng Lương là khi tới đã đứng trước cổng vuốt râu gật đầu thể hiện rất hài lòng: rất tốt! Rất tốt, đưa tiền trước rồi ngắm cảnh sau, xem còn ai dám ăn không chơi không không?

Đúng là phụ tử có khác!

Lý thị và Diêu thị cũng tới Mai Viên hai lần. Lúc về Lý thị lên oán trách với Diêu thị nói Phạm Trọng Lương quá thiên vị, một nơi tốt như vậy không bàn bạc tiếng nào đã mua cho Phạm Trường An. Ai biết trách móc nhiều lần bị Phạm Trọng Lương bắt quả tang.

Phạm Trọng Lương vừa bực mình vừa buồn cười, nhân lúc sắp đi ngủ nói, “Từ khi Trường An và Thu Nương về, nàng cứ luôn nghĩ nó là trưởng tử, sẽ đoạt vị trí của Tử Ngọc, rồi sợ ta thiên vị Trường An, nàng có từng tự vấn lương tâm chưa? Xem từ khi hai đứa nó về, nàng đã cho hai đứa nó bao nhiêu tiền sinh hoạt mỗi tháng? Quan tâm bao nhiêu tới cuộc sống của hai đứa?”

Lý thị há miệng mấy lần, lại có lời nào để cãi, xấu hổ vì lòng dạ hẹp hòi đã bị nhìn thấu hết.

Phạm Trọng Lương lại nói tiếp, “Tiền bạc trong nhà trước giờ đều do nàng xử lý ta chưa bao giờ hỏi tới. Nghe nói hai đứa nó mượn tiền thái tử để mua chỗ đó, rồi gom hết tiền dành dụm trả lại nhưng vẫn còn thiếu một khoảng lớn, Thu Nương phải lên bán trang sức mới trả hết được. Có những việc ta không nói, không có nghĩa là ta không biết. Nếu nàng không thể xử lý chuyện trong nhà cho gọn gàng được, thì coi như ta đã nhìn lầm nàng rồi!”

Câu cuối của Phạm Trọng Lương nghe hơi nặng, dứt lời cũng nằm nghiêng người qua một bên. Lý thị nghe xong, nhớ lại lúc sáng Diêu thị có

bóng gió nói đờ trang sức của Đỗ Thu Nương quá ít, lại bị Phạm Trọng Lương nói quá khắt khe với Phạm Trường An, nhất thời cảm thấy mình sống không được lòng người, buồn bức h ẫ lâu.

Hôm sau, Lý thị kêu Diêu thị âm thầm đi chuộc đờ trang sức của Đỗ Thu Nương về lại cho nàng thêm một số bạc để trang trải.

Đỗ Thu Nương vốn từ chối không nhận, nhưng Diêu thị cứ khuyên mãi, đành phải lấy. Nàng nghĩ thầm: chờ tới lúc Mai Viên có thu nhất định sẽ mua quà tặng Lý thị. Tối đó, nàng làm một bàn đồ ăn toàn những món Lý thị, rồi chính thức cảm ơn một phen, hai bên đều vui vẻ.

Suốt mùa đông, Mai Viên lúc nào cũng ấm áp nên Đỗ Thu Nương quyết định tới đây tránh đông luôn. Người nhà họ Phạm cũng đến Mai Viên ngày càng thường xuyên. Mai Viên nghiêm nhiên thành như biệt viện của nhà họ Phạm. Vì vậy, Đỗ Thu Nương quyết định dành riêng mấy phòng cho người nhà dùng, còn căn phòng lúc đầu nàng và Phạm Trường An tới thì để riêng cho hai người. Trong đó có rất nhiều thứ khiến nàng vui sướng, dĩ nhiên chỉ có thể là bí mật riêng của hai người, tuyệt đối không thể cho người khác biết.

Một ngày kia, Đỗ Thu Nương thức dậy rất sớm vẫn không thấy bóng dáng Phạm Trường An đâu, hỏi nha hoàn mới biết Phạm Trường An đang tiếp đãi khách. Nàng bèn búi tóc lên, gài một cây trâm hoa mai cố định, trông rất tao nhã, sau đó c ần lò sưởi tay đi ra vườn.

Phạm Trường An từng nói, Phạm Trọng Lương thích dùng thứ nước từ tuyết đọng trên hoa mai tan ra cho vào một cái bình chôn dưới đất mấy năm rồi lấy ra pha trà uống. dnliễn.đmpàn/lê,quư,ý,đôơ,n Cái thú tao nhã kiểu này nàng không hiểu, nhưng nàng luôn ghi tạc trong lòng công công thương yêu phu thê hai người thế nào, muốn báo đáp chút gì đó vì vậy quyết định đi hứng nước tuyết chừng nửa canh giờ mà vẫn chưa được đầy một cái chén nhỏ, còn người nàng đã mướt cả mồ hôi.

Đỗ Thu Nương đi hứng nước tuyết chừng nửa canh giờ mà vẫn chưa được đầy một cái chén nhỏ, còn người nàng đã mướt cả mồ hôi.

Đỗ Thu Nương định nghỉ ngơi một lúc rồi đi hứng tiếp, đột nhiên phát hiện Trường An nhà nàng đang đứng ở một chỗ không xa, đưa lưng về phía nàng, trong ngực ôm một.... Một cô nương áo tím.... Đỗ Thu Nương vội núp sau một gốc cây theo dõi diễn tiến.

Cô nương kia khẽ nghiêng người về phía Đỗ Thu Nương, để lộ một góc mặt ửng đỏ, chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ khiến Đỗ Thu Nương biết nàng kia là một mỹ nhân tuyệt sắc, và cánh tay của Phạm Trường An thì đang vòng qua vòng eo mảnh khảnh của nàng ta....

Ghen tức lập tức lan tràn khắp người Đỗ Thu Nương. Nàng nổi trận lôi đình hận không thể ném cái chén trong tay về phía Phạm Trường An cho hấn bể đầu luôn. Nhưng nàng vừa mới tiến lên một bước thì sau lưng đã có một bàn tay từ đâu xuất hiện nhấn nàng xuống, nói th âm, “Đừng đi ra!”

Đỗ Thu Nương sợ hết hồn, nhìn kỹ lại phát hiện trông người này rất quen.

“Người là đầu bếp của Mai Viên?” Người nọ nghiêng đầu nhìn Đỗ Thu Nương, không chờ nàng trả lời đã tự gật đầu nói tiếp, “Ừ, cái vườn mai này của Tử Chính không tệ, cảnh đẹp, đầu bếp cũng đẹp. Người chỉ cài một cây trâm hoa mai không trông rất tao nhã, khác hẳn mấy nữ tử khác gắng đầy châu ngọc lên đầu khiến người ta chói cả mắt chứ chẳng đẹp để gì!”

Đỗ Thu Nương nhìn bộ đồ vải thô nàng đang mặc, lại nhìn cái bình trong tay, quả thật, trông chẳng khác gì một nữ đầu bếp. Kệ, đầu bếp thì đầu bếp, cũng được.... Đỗ Thu Nương đang tiến lên nữa, thì đột nhiên nghĩ: Phạm Trường An đang hẹn hò với cô nương tuyệt sắc kia, nàng là chính thể lại xuất hiện với bộ dạng nữ đầu bếp, chưa gì đã thấy yếu thế hơn rồi!

“Người đừng đi vội, sắp có kịch hay coi rồi!” Người nọ nhích lại gần Đỗ Thu Nương nói, “Người cúi đầu thấp xuống một chút, đừng để hai người họ phát hiện!”

“....” Đỗ Thu Nương há hốc, càng nhìn tiểu tử này càng thấy khả nghi, bèn hỏi nhỏ, “Người là ai?”

“Người quan tâm ta là ai làm gì?” Người nọ liếc Đỗ Thu Nương một cái, móc một cái túi giấy đựng hạt dưa từ trong ngực ra, đưa tới trước mặt nàng hỏi, “Nè không? Phòng bếp nhà ta rang đó, mua chỗ khác không ngon được như vậy đâu!”

Đỗ Thu Nương giật giật khoe miệng, lắc đầu, người nọ cũng không ép, thông dong ăn một mình.

Đỗ Thu Nương quay lại nhìn Phạm Trường An. Lúc này, Phạm Trường An đã buông cô nương kia ra, hai người sóng vai bước về phía trước. Phạm Trường An có vẻ không yên lòng, mắt cứ nhìn xung quanh, như muốn chạy trốn tới nơi. Đỗ Thu Nương thấy vậy mới yên tâm, nghĩ thầm: có lẽ là cô nương kia không cẩn thận bị treo chân, hẳn mới đỡ giùm thôi....

Phạm Trường An ngu ngốc này lại chọc nọ đào hoa! Đỗ Thu Nương nghiêng răng nghĩ, nọ đào hoa kia còn dám chạy tới trước mặt nàng luôn rồi, tức chết nàng!

Đột nhiên, cô nương kia lại trật chân tiếp, nghiêng người té vào lòng Phạm Trường An. Hắn tránh không kịp đành phải vươn tay đỡ. Thấy cô nương kia đứng vững rồi muốn thả tay ra thì nàng ta lại ngẩng đầu, nhìn hắn chăm chú....

Từ góc nhìn của Đỗ Thu Nương, có thể thấy rõ ràng cô nương kia đang ngẩng đầu chu môi, đòi hôn!

“Rắc, rắc!” Cành mai khô được Đỗ Thu Nương nhặt lên dưới đất không biết từ lúc nào, dưới cơn giận của nàng đã oanh liệt gãy thành hai khúc.

“Người phải cẩn thận chứ!” Nam tử bên cạnh Đỗ Thu Nương trách, vội kéo nàng ngẩng thấp hơn, nói, “Ta và huynh trưởng phải mất bao nhiêu công sức mới tìm được một tuyệt sắc giai nhân tới bày ra cảnh này đó! Nghe nói thiếu gia nhà ngươi có chính thể hung như sư tử cái, cho nên không dám liếc nhìn nữ nhân khác dù chỉ một cái. Vì vậy bọn ta đã nghĩ ra cách này để cứu vớt đời hắn đó! Ta thấy dung mạo của ngươi không tồi, chắc chắn cũng bị chủ mẫu không ưa chứ gì? Nay ta làm phước giúp ngươi

đổi chủ mẫu, hẳn là cuộc sống về sau của người sẽ trở nên tốt hơn nhiều.
...”

Nam tử kia thấy Đỗ Thu Nương tròn to mắt, cho rằng nàng kinh ngạc, bèn cười nói, “Đừng quá kích động! Sau khi chuyện thành công, người tặng ta một bình sương mai để cảm ơn là được! Hứa rồi đó, chỉ đưa cho ta, không được đưa cho huynh trưởng ta...” Dứt lời, hắn lại chỉ về phía một người ở cách đó không xa, “Người xem, huynh trưởng của ta ở đằng kia....”

Đỗ Thu Nương nhìn theo hướng tay của nam tử nọ, thấy cách đó không xa cũng có hai người đang nằm rình trộm, không phải ai xa lạ, một là Trương Bác Hưng, một là thái tử Tề Nhạc. Đỗ Thu Nương ngộ ra, khó trách nàng cứ thấy hắn quen quen, thì ra là vì hắn có nét mặt hao hao giống thái tử.

Được lắm! Hai huynh đệ nhà này, kiếp trước thì vừa mới lên ngôi đã liên tục tặng tiêu thiếp cho Phạm Trường An. Đời này thì còn chưa lên ngôi đã bắt đầu tìm cách đuổi chính thê nàng xuống!

Cả tên Trương Bác Hưng kia nữa, đúng là vẽ đường cho hươu chạy!

Đỗ Thu Nương không thể nhịn nổi nữa khi thấy cô nương kia nhón chân lên đưa môi ngày càng sát mặt Phạm Trường An. Trong người nàng lửa giận bùng bùng, giơ tay lên đưa cái bình hừng sương dần dần tiếp cận Tề Phong.

Tề Phong đang vui vẻ rình trộm, quay đầu muốn kêu ‘nữ đầu bếp’ thì vô tình đụng trúng cái bình đựng sương khiến nó rơi xuống đất. Trong lúc hắn kinh ngạc chưa hiểu chuyện gì thì ‘nữ đầu bếp’ đột nhiên đứng dậy, giơ cao tay phải lên....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 53

TềPhong giật mình, vội vàng lui về sau, vô tình sau lưng hắn là một tảng đá lớn. Hắn vấp phải cục đá ngã ngửa ra sau, kêu thảm một tiếng.

Trương Bác Hưng nhìn thấy một bên là mỹ nhân và Phạm Trường An sắp hôn nhau, một bên là Đỗ Thu Nương giơ tay muốn đánh hoàng tử, vừa hưng phấn vừa sợ hãi. Trương Bác Hưng thấy TềPhong ngã xuống đất, hoảng hốt nghĩ: thánh thần ơi, tình huống nào đây, vừa mới nể hạt dưa với nhau vui vẻ, sao giờ trở mặt thành thù rồi?

Trương Bác Hưng nào còn tâm tình nhìn trộm Phạm Trường An nữa, vội chạy lại ngăn Đỗ Thu Nương. Nào biết như vậy mới đúng ý Đỗ Thu Nương. Nàng thấy Trương Bác Hưng chạy tới, cánh tay phải đã giơ lên đột nhiên buông xuống, tiện thể nhặt một nhánh cây khô lên, quất liên hồi lên cẳng chân hắn, vừa đánh vừa hét to, “Có chuột! Có con chuột!”

Trương Bác Hưng chưa kịp phản ứng thì trên cẳng chân đã bị trúng một cây, đau muốn đứt ruột. Nào ngờ, TềPhong nhìn cao to hùng dũng có vẻ không sợ trời không sợ đất kia lại vì lúc nhỏ từng bị chuột dọa chết khiếp một lần, từ đó nghe thấy chữ ‘chuột’ là đã sợ đến mức biến sắc, nên lập tức nhảy cẫng lên, ôm chặt cổ Trương Bác Hưng.

Lúc này, Trương Bác Hưng trên cổ treo một người, dưới chân thì bị đánh liên tục, khổ không thể tả. Nhưng Đỗ Thu Nương cứ càng đánh càng hăng.

Phạm Trường An và cô nương áo tím kia nghe tiếng động cũng chạy lại. Trương Bác Hưng muốn chạy tới chỗ Phạm Trường An né thì bị Đỗ Thu Nương hung hăng kéo lại. Hắn mất đà lao đảo người, TềPhong đang

treo trên cổ hần, tất nhiên cũng không khống chế được cơ thể, bay véo vè phía cô nương áo tím kia. Hai người té lăn ra đất thành một cục.

Lúc này, cô nương áo tím y phục xốc xếch, tóc tai tán loạn, chẳng còn vẻ tuyệt sắc gì nữa, Tề Phong miệng găm bùn, sắc mặt tái nhợt lộ vẻ hoảng sợ, hạt dưa rơi vãi văng đầy mặt, có thể nói là trông vô cùng nhếch nhác!

Nhưng thảm nhất phải là Trương Bác Hưng, cứ ôm bắp chân xoa nắn miết vì đau. Hắn định oán trách vài câu, nhưng khi thấy vẻ mặt âm trầm của Đỗ Thu Nương và khuôn mặt không lộ vui giận của Phạm Trường An thì bỗng thấy lạnh cả sống lưng: thần thánh ời, phu thê nhà này đúng là tổ tông sống của hắn! Trương Bác Hưng, âm thầm nắm quyên: sáng mai hắn sẽ đi tâu với hoàng thượng, hắn không cần nghỉ ngơi nữa, muốn trở về Kiến Châu làm việc ngay lập tức, để cách đôi phu thê bạo lực này thật xa!

“Chuyện này.... Là sao?” Phạm Trường An hỏi Đỗ Thu Nương.

“Vừa rồi có một con chuột rất to chạy ngang qua, ta sợ quá nên lấy cây đập nó!” Đỗ Thu Nương cau mày nói, còn phối hợp run rẩy một cái, ra vẻ như sợ lắm, rồi chạy mất dép, khiến đám người bị hại đang nằm trên đất đầu tỏ vẻ khó tin.

Phạm Trường An vốn đang khó hiểu, nay thấy thái tử đứng cách đó không xa và vẻ giận mà không dám nói của Trương Bác Hưng, thì lập tức hiểu ra năm phần, chỉ không biết Đỗ Thu Nương đã nhìn bao lâu, thấy được những gì, có hiểu lắm hần không. Hắn bèn giậm chân, vội vàng đuổi theo Đỗ Thu Nương.

“Tử Chính sao vậy? Mỹ nữ như Lục Liễu hần không thêm lại vội vã đuổi theo một nữ đầu bếp hần giống mục điền thế kia?” Tề Phong sững sốt một hồi, mới ngẫm lại có gì đó là lạ. Trương Bác Hưng vừa nghe Tề Phong nói ba chữ ‘nữ đầu bếp’ bỗng thấy cả da đầu tê dại, hỏi kỹ Tề Phong đã nói gì với Đỗ Thu Nương. Trương Bác Hưng nghe xong từ đầu đến đuôi, chỉ còn biết khóc thầm. Hắn nhìn thái tử, nhìn nhị hoàng tử, lại nhìn Lục Liễu, mắng thầm: khốn kiếp! Một đám đầu là tổ tông của hắn, không cách nào hần hạ nổi! Quả đúng như lời người ta vẫn nói, không sợ

đối thủ giỏi như thần, chỉ sợ loại đồng bọn ngu như heo thôi! Trương Bác Hưng bỗng thấy bi phẫn tới mức không thiết tha gì nữa.

Tề Phong thấy Trương Bác Hưng lê đôi chân đau đớn kiên cường bước về phía trước, đột nhiên cảm thấy có chút thê lương. Tề Nhạc cười cười tiến lên vỗ vỗ vai hắn nói, “Hoàng đệ à, đệ đã gây họa lớn rồi!”

Nói xong, Tề Nhạc nhìn về hướng Phạm Trường An chạy đi, thần nghĩ: Đỗ Thu Nương này, có vẻ thú vị hơn hắn nghĩ nhiều.

Lại nói bên Phạm Trường An, hắn đuổi theo Đỗ Thu Nương vào phòng, thì thấy nàng đang lặng lẽ ngồi đưa lưng về phía hắn.

Phạm Trường An đánh bạo gõ cửa mấy cái, Đỗ Thu Nương vẫn bất động làm lơ. Hắn thấy trên người nàng dính một ít cỏ khô, bèn lấy có nhặt cỏ khô giúp nàng mà đứng đứng, nào ngờ bị nàng hung hăng hất ra.

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi ngay trên mu bàn tay Phạm Trường An.

Phạm Trường An kinh hãi, vội vòng tới trước mặt Đỗ Thu Nương nhìn nàng. Khi hắn thấy hốc mắt đỏ bừng và gương mặt ướt đẫm nước mắt của nàng thì sợ hết hồn, thần nghĩ: phải tức giận, bi phẫn biết bao nhiêu mới có thể khóc thế này? Hắn vội cầm ống tay áo của hắn lau nước mắt cho nàng nhưng vẫn bị nàng hất ra. Hắn sốt ruột tới độ dậm chân, muốn giải thích nhưng vì khẩn trương lại bắt đầu nói lắp, giải thích không rõ ràng.

Phạm Trường An bỗng nhìn thấy hai cái bàn giặt mới đang đặt dưới gầm giường, bèn lôi một cái ra, nhắm mắt làm liều quỳ xuống.

“A!” Phạm Trường An hét to một tiếng, nhìn thẳng vào mắt Đỗ Thu Nương, uất ức nói, “Thu Nương, nàng đừng khóc!”

“Chàng đang làm gì đó?” Đỗ Thu Nương kéo Phạm Trường An đứng lên, “Bụi bay vào mắt ta mới chảy nước mắt chứ có khóc đâu, tự dưng chàng quỳ bàn giặt làm gì?”

Phạm Trường An nắm lấy tay Đỗ Thu Nương, vừa đau lòng khổ sở, lại có một chút chột dạ, nói nhỏ, “Thu Nương, nàng giận thì hãy đánh ta đi, đừng tự làm khổ mình!”

“Ta không có khóc, chỉ là bụi bay vào mắt thôi!” Đỗ Thu Nương cố chấp nói.

Phạm Trường An nắm lấy tay Đỗ Thu Nương, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra, mấy ngày qua Phạm Trường An thấy Đỗ Thu Nương cứ mỗi sáng đầu ra vườn mai húng tuyết tan, sợ nàng mệt mỏi, mới lên đi húng trước nhân lúc nàng còn ngủ, định chờ được nhiều hơn sẽ cho nàng một bất ngờ ngọt ngào. Sáng nay, bỗng nhiên thái tử dẫn nhị hoàng tử, Trương Bác Hưng và một cô nương tới, chưa nói được mấy câu ba người kia đã tìm cớ trốn mất tiêu để một mình cô nương áo tím lại. diênxb.đàn.lê.qguý,đô;nn Hấn thề ngay cả tên họ của nàng ta hấn còn chẳng biết, chẳng qua theo lễ đãi khách mới không thể không ở lại tiếp nàng ta thôi.

“Nàng kia thật là yếu ớt quá, chẳng được khỏe mạnh như nàng! Cứ như cành liễu phất phơ trước gió, đứng cũng đứng không vững, lệch tới lệch lui hoài! Ta nhìn chỉ muốn khuyên nàng ta mỗi bữa ăn thêm hai ba chén cơm cho có sức một chút!” Phạm Trường An cảm râm.

“Hi hi!” Đỗ Thu Nương nghe vậy, lập tức thấy thoải mái hơn hẳn, liên tưởng tới dung mạo của cô nương kia, thầm nghĩ: nếu nàng ta nghe được lời nhận xét của Phạm Trường An, chỉ sợ sẽ phun ngay ra vài búng máu.

Đỗ Thu Nương bỗng phát hiện chẳng hiểu sao dạo gần đây nàng cứ hay lo nghĩ lung tung, lúc thì lo hấn không yêu nàng tới hết đời, lúc lại lo nàng mãi vẫn chưa có thai sẽ bị công công bà bà ghét bỏ, lặp đi lặp lại mấy chuyện như vậy, người cũng trở nên đa nghi hơn hẳn. Nàng tự thấy xấu hổ, nói nhỏ, “Ta biết chàng và nàng kia không có gì mờ ám hết, nhị hoàng tử cũng nói với ta rồi, đó là âm mưu của bọn họ!”

“Ba người này đúng là ăn no rửng mỡ! Rảnh quá không có gì làm, lại bày trò chia rẽ tình cảm của chúng ta!” Phạm Trường An oán hận nói, hai mắt đảo một vòng đã nghĩ ra kế hay, cười gian nói, “Thu Nương, thời tiết khô ráo dễ bốc hỏa, không bằng chúng ta cho bọn họ một ít đồ ‘thanh nhiệt giải độc’ để tả hỏa đi!”

Lúc này, ba nam nhân được nhắc tới kia đang ngồi trong phòng khách. Lục Liễu ở một bên hầu hạ rót trà. Tề Phong mấy lần bưng ly trà lên lại thả xuống, oán trách, “Phu thê nhà này thật là! Một thì đánh hoàng huynh, một lại khiến ta trở thành trò cười! Còn người nữa...” Tề Phong liếc Trương Bác Hưng nói, “Ôm ta cũng ôm không nổi là sao?”

Trương Bác Hưng bĩu môi, nói nhỏ, “Ngài thì hay lắm! Trước mặt người ta cứ luôn miệng nói người ta là sư tử cái, chê trách người ta không hiên thực, còn nói sẽ giúp người ta bị thất sủng, nữ nhân bình thường nghe được còn muốn lột da ngài, chớ nói chi là một nữ nhân ‘không giống bình thường’ như đệ muội ta.... Ngài như vậy không phải là đáng đời sao?!”

Trương Bác Hưng chỉ tự lầu bầu, nhưng Tề Phong đã nghe hết rõ ràng không sót một chữ, mặt hết đỏ rồi trắng, hết trắng rồi đỏ. Tề Nhạc lại như đang xem kịch vui, bị Tề Phong nhìn với ánh mắt ai oán đành uốn ngực nghiêm mặt nói với Trương Bác Hưng, “Người có từng thấy tức phụ nhi nhà thừa tướng nào lại ăn mặc như một nha đầu nhóm lửa trong bếp không? Đừng nói Lục Liễu, ngay cả nha hoàn quét sân trong phủ ta cũng không....” Chữ ‘bằng’ đã sắp vọt ra khỏi miệng thì bị Tề Nhạc chặn lại gấp. Hắn nhìn ra ngoài phòng, hai mắt sáng như đuốc. Trương Bác Hưng ngạc nhiên nhìn theo tầm mắt thái tử, cũng thấy choáng váng.

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương đang nắm tay nhau đi tới, giờ Đỗ Thu Nương hoàn toàn khác hẳn bộ dáng lúc nãy. Nàng như biến thành một người khác hẳn, trang điểm nhẹ nhàng, ăn mặc sang trọng, khẽ mỉm cười. Ngay cả người vốn tự tin là xinh đẹp như Lục Liễu cũng tự thẹn không bằng. Hai người đứng cạnh nhau, quả là một đôi nam tài nữ sắc, ngay cả Tề Nhạc và Tề Phong đều phải thừa nhận hai người rất xứng đôi.

“Vừa rồi dân phụ mất mũi vụng về không nhận ra hai vị điện hạ, xin thành thật tạ lỗi với hai vị!” Đỗ Thu Nương làm lễ theo đúng quy củ. Tề Nhạc vội kêu nàng đứng dậy.

Phạm Trường An nói Đỗ Thu Nương vì thấy áy náy nên đã tự mình xuống bếp làm một bàn đồ ăn ngon chiêu đãi mọi người.

Ba người nghe có ăn, sáu mắt lập tức sáng rõ. Đợi một bàn thức ăn hương vị đều đủ được dọn lên, Tề Nhạc và Tề Phong đều thầm nghĩ: khó trách Phạm Trường An không có hứng thú gì với nữ nhân khác, có kiêu thế vừa xinh đẹp vừa nấu ăn ngon trong nhà thì cần gì phải ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt nữa! Mặc dù vị ‘kiêu thế’ này có hơi mạnh mẽ một chút, nhưng đó cũng là thú vui giữa phu thê với nhau, không có ảnh hưởng gì to tát.

Ba người nhìn bàn ăn thơm ngon nuốt nước miếng, hít lấy hít để mùi hương của món canh thơm lừng đặt giữa bàn. Tề Phong mơ hồ nghe Đỗ Thu Nương nói đây là canh thanh nhiệt giải độc gì đó, không nên ăn nhiều, nhưng hẳn đang thấy ngon, nhất thời tham ăn lại thêm một chén. diễm.đàn.lê,qusý,đ"lnôn Tề Phong thấy Tề Nhạc chỉ hớp một chút đã bỏ xuống còn Trương Bác Hưng lại một hớp cũng không ăn, còn tỏ vẻ muốn nói lại thôi, thầm than hai người người kia đúng là phí của trời.

Đêm hôm đó, sau khi về phủ, Tề Phong cứ tiêu chảy liên tục. Lúc này hẳn mới ngộ ra, món canh kia không phải thanh nhiệt giải độc gì hết, phải nói là canh có bổ thuốc xổ thì đúng hơn, nhưng người ta đã nhắc nhở rồi, do hắn tham ăn tục uống nên bị trúng chiêu thôi, chỉ biết khóc thầm than: phu thê nhà này thật là....! Rồi lại vội vàng vọt vào nhà vệ sinh.

Bị bại một lần thì thôi đi, Tề Phong không cam lòng, cứ tới Mai Viên khiêu chiến miết, tuyên bố phải thắng Đỗ Thu Nương một trận để hòa nhau. Ai ngờ lần nào tới hắn cũng bị thua thê thảm dưới tay phu thê Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương. Càng như vậy Tề Phong càng siêng chạy tới Mai Viên kiếm chuyện. Vì vậy người làm trong Mai Viên thường xuyên thấy cảnh, nhị hoàng tử cực kỳ tức giận phẩy tay áo bỏ về, kết quả qua hôm sau lại hưng phấn chạy tới so tài tiếp.

Đỗ Thu Nương đã nói Phạm Trường An mấy lần, kêu Phạm Trường An giả vờ thua TềPhong một lần đi, xem như ai ủi TềPhong cho hắn đừng tới nữa. Nhưng Phạm Trường An lại bĩu môi nói, “Có phải ta bắt hắn đến đâu! Mấy lần ta cố ý thua đều bị hắn nhìn ra. Hết so làm thơ làm từ, lại đến so về cô, cò vây, càng so hắn lại càng hăng hái. Ta cũng thấy mệt mỏi chứ bộ....”

Đỗ Thu Nương chỉ biết thở dài chấp nhận hiện thực, mặc kệ hai người. Thình thoảng nàng lại suy nghĩ về bí mật đang giấu trong lòng: TềPhong là một quân tử giống như lời người kể chuyện ở đời trước, hay là một tên háo sắc, thô bạo, bụng dạ hẹp hòi, một lòng muốn đoạt quyền không tiếc huynh đệ tương tàn như những gì được ghi lại trong cuốn sổ của thư sinh kia?

Rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của hắn?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 54

Đỗ Thu Nương ở Mai Viên vượt qua hết khoảng thời gian lạnh nhất trong năm. Đầu tháng hai, nàng nhận được một tin vui bất ngờ. Ngày đó nàng đang làm ỗ trong Mai Viên, thì Phạm thừa tướng để một người đặc biệt qua đón phu thê hai người về. Khi nàng thấy rõ người tới đón là Đỗ Kim Bảo, sững sờ một hồi mới vui mừng tiến lên kích động nói không ra lời.

Gần một năm không gặp, Đỗ Kim Bảo đã cao lớn hơn nhiều, bắt đầu có điểm khí khái của nam tử hán, cách ăn bận và nói năng đều khác trước, trông rất nhã nhặn khiến người ta có thiện cảm ngay.

Đỗ Kim Bảo gặp Đỗ Thu Nương, tất nhiên cũng hết sức kích động, nhưng vẫn quy củ nói một tiếng cảm ơn với gia đình Phạm phủ, còn cho ít tiền thưởng. Gia đình kia được tiền thưởng, rất vui vẻ, thầm nghĩ: nghe đồn nhà Đại thiếu nữ nãi nãi làm nông, gia cảnh không tốt, quả nhiên lời đồn vẫn chỉ là lời đồn.

Đỗ Thu Nương thấy Đỗ Kim Bảo làm việc có trước có sau như vậy ngạc nhiên nhìn Đỗ Kim Bảo cười cười. Đỗ Kim Bảo sờ sờ lỗ mũi, ngại ngùng nói, “Tỷ, đừng cười, đệ đúng là Kim Bảo, không sai đâu!”

Đỗ Kim Bảo vừa mở miệng, Đỗ Thu Nương đã bật cười ra tiếng, rồi nhìn Lý Nhiên bên cạnh Đỗ Kim Bảo. Lý Nhiên mỉm cười nói, “Thu Nương, không đúng, Đại thiếu nữ nãi nãi, có khỏe không?”

Đỗ Thu Nương khinh bỉ Lý Nhiên một câu, sau đó vội kêu người chuẩn bị đồ ăn, rồi phái người tới Quốc Tử Giám đón Phạm Trường An về.

Bốn người từ biệt đã một năm, nay gặp lại, quả thật là có chuyện nói không hết. Đỗ Kim Bảo vừa ăn vừa kể lại tỉ mỉ những chuyện đã xảy ra trong một năm qua cho Đỗ Thu Nương nghe.

Từ khi đến kinh thành, Đỗ Thu Nương đã viết mấy phong thư gửi về nhà. Người nhà họ Đỗ biết Phạm Trường An là nhi tử của thừa tướng, Đỗ Thu Nương như từ gà đen biến thành phượng hoàng thì cũng rất vui mừng. Vốn Đỗ Kim Bảo muốn khoe khoang với mọi người một phen, nhưng Đỗ lão hán đã ngăn lại, nói mỗi này xem như nhà lão đã trèo cao, không thể tạo thêm phiền toái cho phụ thê hai người. Cho nên việc này trong thôn An Bình vẫn không ai biết.

Có đi đâu không biết có phải do Đỗ Thu Nương gả tốt cũng khiến phong thủy trong nhà thay đổi hay không mà từ khi nàng đi, những thứ nàng tròng để lại thu hoạch cực tốt. Đỗ lão hán vừa thu tiền cho thuê đất vừa bán lương thực đã đủ kiếm bạc đầy bần. Thêm nữa, vụ hợp tác với cửu cửu Lý Nhiên là Tăng lão gia cũng thu lời gấp đôi số bạc đầu tư lúc đầu. Mỗi lần Tăng lão gia lên kinh, Đỗ lão hán đều nhờ mang theo tiền lời gửi cho Đỗ Thu Nương, nhưng nàng chỉ nhận một phần nhỏ, số còn lại đưa Đỗ lão hán hết. Đỗ lão hán suy nghĩ hồi lâu, quyết định dùng toàn bộ số bạc này mua thêm đất, cho thuê tiếp. Cứ thế lãi mẹ đẻ lãi con, bạc sinh bạc, cuộc sống càng ngày càng khấm khá hơn.

Đỗ Kim Bảo vốn ngại nhà nghèo, không có tự tin, nay đột nhiên cảm thấy giá trị con người mình được nâng cao, cộng thêm đại tỷ gả vào nhà phú quý, hẳn càng thấy tự hào, quyết tâm không thể để người khác coi thường ảnh hưởng đến đại tỷ được, vì vậy bắt đầu tới học đường đọc sách theo Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đổng Bảo.

Người xưa đâu nói trong sách có hoa, biến đổi của Đỗ Kim Bảo có thể là nhờ được đi học. Nhưng đi đâu khiến người dân thôn An Bình bất ngờ nhất vẫn là Đỗ Đổng Bảo.

“Tỷ, phu tử nói Đổng Bảo nhà chúng ta là thần đồng đó!” Đỗ Kim Bảo vừa nhớ tới lời tiên sinh khen Đỗ Đổng Bảo là lại thấy hưng phấn, “Thông

minh, nhanh trí, nhanh nhớ, mở miệng thành thơ, đặt bút xuống đầu bút tự sinh hoa!”

Đỗ Đồng Bảo chính là tú tài nhỏ tuổi nhất từ trước tới nay của cả trấn Trường Bình này!

Những người vẫn luôn cười nhạo Đỗ lão hán phí công nuôi nhi tử thay kẻ khác đầu hận đến mức liên tục đâm ngực, sao chuyện tốt như vậy lại không tới lượt nhà bọn họ chứ....

Đỗ Thu Nương nghe xong, cười không ngậm được miệng, nói ba Bảo nhà mình đầu sẽ có tương lai sáng lạng. Đỗ Kim Bảo cười báo, tháng mười một năm ngoái Đỗ Nhược Mai sinh một nhi tử, trước khi hấn đi kinh thành, hình như lại có bầu, trượng phu của Đỗ Nhược Mai cười đến độ muốn lộn hàm.

“Nhược Mai thật có phúc!” Đỗ Thu Nương vui vẻ nói, xong lại thở dài một tiếng nhìn Phạm Trường An. Phạm Trường An hiểu ý vỗ vỗ mu bàn tay nàng ai ủi. Cả mùa đông Đỗ Thu Nương cứ ngủ miết, Lý thị cho rằng nàng có, mời đại phu tới khám thử, rốt cuộc chỉ là mừng hụt.

Phạm Trường An vội chuyển đề tài, hỏi, “Phụ thân có khỏe không?”

“Phụ thân và mẫu thân đều khỏe, dặn đệ nói hai người cứ yên tâm.” Đỗ Kim Bảo nói xong, nhìn Lý Nhiên, thấy Lý Nhiên có vẻ đứng ngẩn không yên, bộ dáng gấp gáp muốn nói lại thôi, càng cố ý chọc, huyền thuyên không ngừng, kể mấy chuyện thú vị đã xảy ra trong năm qua cho Đỗ Thu Nương nghe, chọc nàng cười không ngừng chẳng chịu đề cập tới chuyện của Lý Nhiên.

Đỗ Thu Nương vừa nghe Đỗ Kim Bảo nói, vừa quan sát Lý Nhiên, thấy hấn có vẻ sốt ruột, thầm nghĩ: không biết thằng nhóc Kim Bảo này đã nắm được cái thố gì của Lý Nhiên đây, bèn cười hỏi Lý Nhiên, “Lý thiếu gia định tới kinh thành dự thi?”

“Phải.... mà cũng không phải....” Lý Nhiên khẩn trương nói lắp, chưa nói hết câu, đã quỳ xuống kêu, “Đại tỷ....”

Đỗ Thu Nương hết hồn, thẩn nghĩ: Lý Nhiên và nàng không thân không thích tự xưng gọi nàng một tiếng ‘đại tỷ’ đã là quá mức, giờ còn quỳ xuống, có ý gì đây? Nàng vội né sang một bên, không dám nhận cái lễ lớn này. Lý Nhiên lại lấp bắp hướng Phạm Trường An kêu, “Đại.... Đại tỷ phu....”

Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An nhìn nhau khó hiểu. Phạm Trường An vội tiến lên đỡ Lý Nhiên đứng dậy. Đỗ Kim Bảo lại ngăn Phạm Trường An, cười nói, “Đại tỷ, đại tỷ phu đừng cản hấn, đây là nhiệm vụ tam tỷ giao cho Lý công tử, hai người để Lý công tử làm cho xong đi!”

Lý Nhiên đứng dậy, ngượng ngùng nói rõ mọi việc. Thì ra, sau khi phu thê hai người đi không lâu, nhờ mối quan hệ với hai người, Lý Nhiên dấn qua lại nhà Đỗ lão hán nhiều lần, vô tình thành oan gia với Đỗ Nhược Lan, mỗi lần thấy nhau hai người không cần xé nhau vài ba câu là như sẽ ăn cơm không ngon. Cứ vậy lại lâu ngày sinh tình.

Năm ngoái Lý Nhiên đậu Cử nhân, bà mối liên tục đến nhà làm mai, nhưng Lý Nhiên nói thẳng không phải Đỗ Nhược Lan không cưới, người lớn hai nhà đầu gật đầu đồng ý, chỉ có Đỗ Nhược Lan là kiên trì nói, nàng là do Đỗ Thu Nương nuôi lớn, trưởng tử như mẫu, chuyện của hai người phải chờ Đỗ Thu Nương gật đầu, nàng mới đồng ý được.

Vì vậy Lý Nhiên nhân dịp lúc này vào kinh thi, vội vàng tới gặp Đỗ Thu Nương thưa chuyện.

“Đại tỷ....” Lý Nhiên lại kêu một tiếng. Đỗ Thu Nương nhìn Lý Nhiên, bỗng sinh ra cảm xúc nhà có nữ nhi đến tuổi phải gả đi. Nàng biết tính tình Lý Nhiên, càng nhìn càng thấy vừa mắt, bèn cười cười gật đầu, cúi người đỡ Lý Nhiên đứng lên.

Lý Nhiên nháy mắt với Phạm Trường An, thọt cùi chỏ vào hông hấn nói, “Hai ta thành huynh đệ cột chèo rồi!”

Phạm Trường An nhìn bộ dáng hờn hờ của Lý Nhiên, suy nghĩ hồi lâu không biết có nên nói cho hấn biết: tính tình Đỗ Nhược Lan chẳng khác gì Đỗ Thu Nương, đặc biệt là bản lĩnh quản trượng phu. Trong nhà có hai cái

bàn giặt, hẳn là nên phân cho hẳn một cái, chuẩn bị sẵn đề phòng tình huống đột xuất. Về sau nữa thêm một người huynh đệ chung cảnh ngộ, việc quỳ bàn giặt cũng không cô đơn nữa. Phạm Trường An nghĩ vậy, vui vẻ chào vai Lý Nhiên, rót cho hẳn thêm một ly rượu.

Bữa cơm này có thể nói là khách và chủ đều vui. Đỗ Thu Nương uống nữa mấy ly, mặt đỏ bừng, về phòng nghỉ trước, để Phạm Trường An Đỗ Kim Bảo và Lý Nhiên uống một bữa cho đã.

Đỗ Thu Nương nào biết, nàng vừa bước chân ra khỏi phòng, ba người lập tức ngừng uống, kéo nhau vào thư phòng, đóng cửa lại. Mặt Phạm Trường An từ từ trầm xuống, nói với Đỗ Kim Bảo, “Kim Bảo, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Phạm Trường An nhận ra Đỗ Kim Bảo tuy luôn chọc cho Đỗ Thu Nương vui vẻ, nhưng vẫn đứng ngẩn không yên, thỉnh thoảng lại nhìn lên hẳn vẻ muốn nói lại thôi.

“Tỷ phu, chúng ta đã hơn một năm không gặp, tối nay đệ cũng mong mọi người được vui vẻ, có gì ngày mai nói sau, nhưng...” Đỗ Kim Bảo ngập ngừng nói.

“Không sao, đệ cứ nói đi!” Phạm Trường An khoát tay nói.

Đỗ Kim Bảo nhìn ra ngoài, xác định không có ai khác mới nói nhỏ, “Tỷ phu, chuyện này tỷ phu nhất quyết đừng nói cho đại tỷ biết! Phụ.... Phụ thân bị người ta đánh gãy chân.”

Phạm Trường An kinh hãi, bật dậy hỏi “Sao lại bị người ta đánh gãy chân?” Từ khi tới kinh thành, Phạm Trường An vẫn luôn giữ thư từ qua lại với nhà họ Đỗ để Đỗ Thu Nương an tâm. Hẳn mới nhận được tin báo bình an, nay nghe Đỗ Kim Bảo nói vậy mới giật mình hỏi lại.

Đỗ Kim Bảo thở dài nói, “Phụ thân bị người ta đánh gãy xương đùi, vẫn nghiêm cấm không cho mọi người báo với đại tỷ, sợ đại tỷ không yên lòng, suy nghĩ lung tung. Đại phu nói vết gãy không quá nghiêm trọng, nghỉ ngơi mấy tháng có thể khỏi hẳn. Nhưng phụ thân nuốt không trôi cục tức kia....

Tỷ phú, phú thân bị đánh oan ức, nếu không do đã hết cách, đệ cũng không tới đây phiền tỷ phú đâu!” Cứ mỗi lần nhớ lại vụ đó, Đỗ Kim Bảo lại thấy căm giận khó bình.

Ba tháng trước, đột nhiên có một nhóm gia đình xông vào thôn An Bình, nói sẽ mua đất với giá cao, lúc trả tiền lại đưa không bằng một nửa giá trị vốn có của mảnh đất. Vải lại người dân thôn An Bình đều đòi đòi đưa vào tròng trọt sống qua ngày, đất đai là do tổ tiên truyền lại, ai chịu bán chứ!

Nhà họ Đỗ có nhiều đất nhất, bọn người kia bèn dây dưa quấy rầy Đỗ lão hán, lúc đầu còn ôn tồn ra lệnh sau thấy Đỗ lão hán cự tuyệt bèn mỗi ngày tác quái trong ruộng. Phá hư hoa màu là chuyện nhỏ, bọn chúng còn quá đáng đến mức uy hiếp những người Đỗ lão hán muốn đến làm việc, khiến họ sợ hãi xin nghỉ không làm nữa.

Đỗ lão hán vẫn cố can rằng nhẫn nhịn. Bọn kia thấy mềm không được cứng không xong, bèn ban ngày ban mặt lấy bao bố chụp Đỗ lão hán lại, đánh gãy chân lão rồi ném bên cạnh vách núi cao.. Đỗ lão hán tỉnh lại, chỉ cần vô ý giẫy giữa hai cái thoi sẽ có khả năng rơi xuống vực sâu thăm thẳm. Cũng may mạng Đỗ lão hán còn lớn, nhờ Tôn lão đạo, người từng coi số mạng cho Phạm Trường An, đúng lúc đi ngang qua, cứu lão về.

Đỗ Kim Bảo sợ đám người kia trở lại, thừa dịp Đỗ lão hán hôn mê, dẫn cả nhà tới nhà Lý Nhiên trốn tạm, lúc hẩn về, phát hiện nhà cửa đang bị đập phá toí bời, bên cạnh là Tô viên ngoại, kẻ cầm đầu mọi việc, ngẩng cười hả hê ném một xấp ngân phiếu qua nói về sau tất cả tài sản của nhà họ Đỗ đều thuộc về hắn.

Phạm Trường An cau chặt mày, nghĩ: tên Tô viên ngoại này không phải là kẻ đã điên loạn đảo phương với Trương Thu Hoa trong căn nhà lá ngày đó sao? Hắn nắm quyền nên lên bàn một cái thật mạnh, cười lạnh nói, “Chỉ một tên viên ngoại nho nhỏ cũng dám to gan làm trái vương pháp?”

“Lão làm gì có cái gan đó, cáo mượn oai hùm thôi!” Lý Nhiên giải thích, “Hắn muốn mượn hoa hiên Phật!”

“Mượn hoa hiến Phật?” Phạm Trường An hỏi lại.

Lý Nhiên gật đầu nói, “Nếu chỉ là tên Tô viên ngoại này tác quái, ta viết một phong thư cho huynh là đủ giải quyết lão r ồi, c ần gì phải tới tận đây. Lão đi cướp đất là để tặng cho một người khác....”

“Ai thềm quan tâm lão muốn tặng cho kẻ nào chứ!” Phạm Trường An oán hận nói, “Đồ chó có mắt không trông!”

Lý Nhiên ch ần chờ trong chốc lát, mới nói, “Hôm nghe tin Đỗ bá phụ bị đánh, ta đã lên trấn Trường Bình một chuyến tìm Huyện thái gia kêu oan. Nhưng chưa vào được Huyện nha đã bị c ửu c ửu ta kéo lại. C ửu c ửu nói, Tô viên ngoại đang bắt quàng với một nữ mẫu, mà cả Huyện thái gia cũng phải kính nể vài phần, lão tới thôn An Bình đoạt đất là vì mục nữ mẫu kia nói muốn mua thật nhi ều đất xây dựng trang viên, còn bóng gió rằng thôn An Bình có phong thủy tốt, kẻ giàu nhất trong thôn là Phạm Trường An. Ta e rằng mục nữ mẫu kia có núi dựa rất lớn, là kẻ mà cả ta và huynh đều không đối phó nổi....”

Phạm Trường An suy nghĩ một h ồi, cuối cùng l ầm b ầm, “Chẳng lẽ là....” Đột nhiên hắn nghĩ tới một người.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 55

“Là nhũ mẫu trong phủ Tả thừa tướng?” Phạm Trường An hỏi, thấy Lý Nhiên kinh ngạc trong chốc lát rồi gật đầu, thì hừ lạnh một tiếng.

Lúc còn ở thôn An Bình, Phạm Trường An đã từng nghe Tôn lão đạo nhắc tới người này. Thôn An Bình tốt xấu gì cũng được coi là nơi đất linh sinh người tài, chỉ một phụ nhân đi làm nhũ mẫu cho người ta cũng có thể mở mày mở mặt. Thí dụ như ai kia, làm nhũ mẫu cho tiểu thư phủ Tả thừa tướng, tiểu thư trở thành phi tử của hoàng thượng, địa vị nhũ mẫu theo đó mà tăng lên.

Có hôm Phạm Trường An và thái tử đi dạo trên đường, thấy một phụ nhân mặc đồ cũng bình thường, nhưng bộ dáng vênh váo tự đắc, xung quanh còn có mấy tên chó săn của phủ Tả thừa tướng, vung bạc mua đồ cực kỳ hào phóng. Thái tử thấy vậy thuận miệng hỏi lai lịch của phụ nhân này, tùy tùng bèn trả lời nhũ mẫu kia còn kiêu ngạo làm giá hơn cả chủ tử thật sự trong phủ Tả thừa tướng, chủ yếu là vì ba ta là bà vú của Thục phi nương nương, hơn nữa cả đại thiếu gia Tần Viễn cũng do bà ta chăm sóc từ nhỏ tới lớn. Lúc ấy Phạm Trường An mới ngộ ra, có lẽ phụ nhân chính là ‘ai kia’ trong miệng Tôn lão đạo, Thục phi thành phượng hoàng, địa vị của bà ta cũng tăng theo.... Hay nói đúng hơn là thành một con chó cao cấp hơn.

Không ngờ phụ nhân kia rời thôn An Bình nhiều năm như vậy, giờ lại về gieo họa cho cả thôn.

“Huynh có nhớ lão Hoàng, con chó vàng già trong học đường ở trấn Trường Bình của chúng ta không?” Phạm Trường An cười hỏi Lý Nhiên,

nói tiếp, “Phàm là người có liên quan tới phủ Tả thừa tướng, thì đức hạnh đầu giống như lão Hoàng kia!”

Lý Nhiên kinh ngạc hồi lâu, mới nhớ tới đặc điểm nổi bật nhất của con chó vàng kia là thích giành địa bàn với những con chó khác, thích chỗ nào là phải tề một bãi làm kí hiệu mới chịu, con khác dám tới chỗ nó đã tề nó sẽ bọ đầu cắn đó....

“Đã là súc sinh thì biết đạo lý gì mà nói!” Lý Nhiên đờng ý.

“Đúng! Đúng là súc sinh!” Phạm Trường An vỗ tay, cười hì hì nói, “Lý Nhiên, huynh được lắm, dám nói trọng thần của triều đình là súc sinh, gan to ha!”

Lý Nhiên bỗng thấy lạnh run cả người, sau đó phát hiện Phạm Trường An đùa hấn, liếc Phạm Trường An một cái.

Đỗ Kim Bảo không hiểu hai người đang nói vì, vội hỏi, “Giờ chúng ta phải làm sao? Nhà bị chiếm, người bị đánh, chẳng lẽ ngậm bò hòn làm ngọt!?”

“Ngậm bò hòn làm ngọt? không thể nào!” Phạm Trường An cười khoát tay, lập tức kêu người đi mời Trương Bác Hưng tới, sau đó tập trung suy nghĩ.

Gần một năm qua, Hữu thừa tướng vẫn luôn cáo ốm, Tả thừa tướng nhân đó thâm tóm quyền lực, vốn tưởng có cơ hội thể hiện trước mặt thánh thượng, đáng tiếc, đầu tiên là nạn lụt ở phía nam, sau đó là hạn hán ở phía bắc, cuối năm lại có bão tuyết, triều đình không có một ngày được nghỉ ngơi. Tả thừa tướng loay hoay mệt gần chết, thường nói làm nhiều lỗi nhiều, mắc lỗi thánh thượng lại không hài lòng. Còn Hữu thừa tướng thì vô cùng nhàn nhã, ngày ngày đi ngắm hoa, chơi chim. Tả thừa tướng giận cũng chỉ biết ngậm máu nuốt ngược vào bụng. Thật vất vả vượt qua một năm khó khăn, xem như khổ tận cam lai, Hữu thừa tướng lại xuất hiện. Một cuộc tranh giành mới lại bắt đầu.

Phạm Trọng Lương từng nói với Phạm Trường An, Tả thừa tướng giống như một con cáo già, không dễ dàng để lộ cái đuôi, dù là Phạm Trọng Lương, muốn bắt lấy nhược điểm của lão cũng không phải dễ....

Giờ xem như mèo mù vớ phải chuột chết, cơ hội tới rồi....

Phạm Trường An hí mắt nghĩ: dung túng cho hạ nhân hành hung đoạt đất, còn là nhũ mẫu của Thục phi và Tần Viên! Rất tốt! Hắn phải cho bọn họ biết, nhạc phụ của Phạm Trường An không phải là ai muốn bắt nạt thì bắt nạt, lỡ bắt nạt rồi thì sẽ cho người phải trả giá gấp trăm ngàn lần. Chẳng mấy chốc Trương Bác Hưng đã tới. Hai người lập tức châu đầu bàn bạc với nhau.

Lý Nhiên và Đỗ Kim Bảo ngồi bên cạnh, nghe mà run rẩy cả người, cảm thấy Phạm Trường An và Trương Bác Hưng như hai con sói đang hưng phấn vẫy đuôi. Hai người nhìn nhau, thấy được trong mắt đối phương kết luận: Phạm Trường An và Trương Bác Hưng không phải là người hiền lành gì, phải cách thật xa....

Hai ngày sau, sau khi chịu đủ sự ‘chà đạp’ của Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương, Trương Bác Hưng cũng trở lại Kiến Châu, nơi hắn vô hạn nhớ nhung, tất nhiên, trên đường về hắn sẽ ghé qua nhà Đỗ lão hán trước.

Lúc này Đỗ lão hán đã có thể xuống giường, thấy Trương Bác Hưng đứng nhìn chằm chằm thì suýt nữa mềm nhũn hai chân quy xuống. Trương Bác Hưng nói một hồi đã khiến Đỗ lão hán giao ra toàn bộ khế đất, lại hỏi cẩn thận và ghi chú rõ ràng những hoa màu bị phá hư trị giá bao nhiêu. Trương Bác Hưng cũng không để Đỗ lão hán được nhàn rồi, kêu lão chuẩn bị một mâm rượu và đồ nhắm, đồng thời cho người mời Huyện thái gia, Tô viên ngoại, và bà vú Lưu thị tới.

Ba người kia nghe Tuân phủ đại nhân mời tiệc thì đều hưng phấn nghĩ: Tả thừa tướng thật là có uy, ngay cả Tuân phủ đại nhân cũng không thể không nể mặt Lưu thị. Có đi đâu, Tô viên ngoại càng gần đến nơi ăn tiệc càng có dự cảm không lành, bỗng thấy lạnh cả người.... Đây không phải là nhà Đỗ lão hán sao? Tại sao Tuân phủ đại nhân lại ở trong này bày tiệc....

Ba người đồng thời bước vào nhà. Trong phòng khách chỉ có một mình Trương Bác Hưng. Mặt hắn lúc nào cũng cười vui vẻ như trẻ con không chút lực sát thương. Huyện lệnh và Tô viên ngoại cung kính hành lễ, Lưu thị thì vẫn thản nhiên như thường, thấy vẻ thấp thỏm trên mặt Tô viên ngoại, thầm nghĩ: họ Tô này đúng là đờnhát gan, chỉ một tên Tuân phủ nhỏ nhẻ đã sợ mất mặt, chứ lúc ở trong phủ Tể tướng có quan lớn nào mà mình chưa từng gặp? Ngay cả thánh thượng, còn từng gặp mấy lần nữa là! Trương Bác Hưng này chẳng khác gì chim non chưa dứt sữa mà thôi!

Lưu thị tuy nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt vẫn thực hiện lễ nghi đầy đủ. Trương Bác Hưng cười cười kêu ba người ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói chuyện.

Đúng lúc này, hình như có mấy tên côn đồ tới quấy rối, la hét muốn cướp đất của Đỗ lão hán, một tên trong đó kêu ngạo hét to, “Đỗ lão hán, nhà ngươi không quyên không thế mà muốn giữ của? Dân đen như ngươi có nhiều đó đất là quá nhiều! Mau giao khế đất cho bọn ta, nếu không người cứ chờ mà xem!”

Đỗ lão hán đáp, “Đất này là của nữ tể ta, không phải của ta, người muốn mua hay cướp, phải hỏi nữ tể của ta mới được!”

Nghe hai bên cãi nhau, Huyện thái gia và Tô viên ngoại đã bắt đầu đứng ngồi không yên, muốn chạy ra xem thử rốt cuộc có chuyện gì thì Trương Bác Hưng đã đề hai người xuống, cười nói, “Chẳng phải chuyện gì to tát đâu!” rồi thuận miệng kêu tùy tùng ra ngoài xử lý.

Tùy tùng kia vừa ra, đã bắt đầu nghe tiếng hét thảm liên tục của tên côn đồ nọ vọng vào. Chân của Huyện lệnh và Tô viên ngoại cũng bắt đầu run rẩy theo.

Lúc này Trương Bác Hưng mới nói, “Đám người kia thật là có mắt như không! Nhà này là nhà nhạc phụ đại nhân của biểu đệ Phạm Trường An ta! Ba người có biết Phạm Trường An là ai không?” Trương Bác Hưng nghiêng đầu hỏi Huyện lệnh.

Huyện lệnh vừa lau mồ hôi hột trên trán vừa nơm nớp lo sợ đáp, “Nghe nói, nghe nói, là một tú tài đã đậu Cử nhân...”

“Cử nhân?!” Trương Bác Hưng hừ lạnh, “Di phụ ta khiêm tốn thì thôi đi, cả biểu đệ cũng vậy! Thật là, sợ người khác biết hần là nhi tử của Hữu thừa tướng hay sao? Khó trách cứ luôn bị mắng là khiêm tốn miết riết rồi bị mấy kẻ tèn xam, cáo mượn oai hùm chẳng biết từ đâu xuất hiện đề đầu cỡi cỡi! Vậy chẳng khác nào gián tiếp để người ta coi thường Hữu thừa tướng? Tô viên ngoại, người nói có đúng không?”

Tô viên ngoại cảm giác không chỉ hai chân mềm nhũn, mà tay cũng bắt đầu phát run khiến cái ly trong tay cứ lắc lư bắn rượu ra ngoài. Lão vừa lau mồ hôi vừa đáp, “Vâng, dĩ nhiên...”

Lúc này, Tô viên ngoại mới thấy vô cùng hối hận, tại sao ngày đó lại nhận lời giúp Lưu thị làm chi. Vị Tuần phủ đại nhân này bày ra một cái bẫy giết người không thấy máu, từ từ như nước ấm nấu ếch, đẩy người ta vào thế bị động đứng ngẩn không yên.

Tiếng kêu thảm thiết ngoài phòng vẫn chưa dứt. Trương Bác Hưng nhìn lướt qua ba người, nhẹ nhàng nói, “Biểu đệ ta từ nhỏ đã được đưa tới đây sống, hần chất phác hiền lành lại bị xem thành đần độn, nghe nói vì vậy mà bị bắt nạt không ít. Hần là người biết ơn, luôn ghi tạc trong lòng ơn chăm sóc của nhạc phụ đại nhân mấy năm qua. Lúc ta rời kinh, hần đã đặc biệt dặn dò nhất định phải tới thăm Đỗ bá phụ một chuyến. Nào ngờ...”

Trương Bác Hưng đột nhiên hất cái ly trước mặt xuống đất. Cái ly lập tức vỡ vụn. Tiếng kêu bên ngoài dần yếu xuống. Tuy tưng của Trương Bác Hưng bước vào cáo trạng, “Nô tài nói trong nhà có Tuần phủ đại nhân, bọn du côn kia còn không tin, một hai đòi xách đao vào xác nhận...”

“Muốn ám sát trọng thần triều đình?! Chán sống rồi hả?” Trương Bác Hưng liếc vết máu trên đao của tùy tưng kia, cau mày nói, “Người mang thanh đao dính máu vào làm gì? Tự dừng lại khiến các vị khách quý sợ hãi!” Dứt lời, vung tay ra hiệu cho tùy tưng kia đi ra ngoài.

Huyện lệnh và Tô viên ngoại thấy Đỗ lão hán vào lập tức muốn quỳ xuống tạ lỗi. Đỗ lão hán vội ngăn lại. Tô viên ngoại thấy chân Đỗ lão hán vẫn khập khiễng như cũ, thì tự biết họa lớn sắp tới rồi.

Chỉ có Lưu thị vẫn còn mờ mịt chưa kịp phản ứng, từ lúc tùy tùng của Trương Bác Hưng mang đao vào, đã bắt đầu luống cuống không biết phải làm gì.

Trương Bác Hưng nói với Huyện lệnh, “Ta nhớ Huyện lệnh kỳ trước vì dính líu tới vụ án gian lận trong kì thi Hương nên bị xử trảm, chưa hết, chết rồi vẫn bị dân chúng chửi rửa mấy hôm. Coi như báo ứng! Đại nhân vừa kể nhiệm, nên lấy đó làm kinh nghiệm xương máu mới đúng.... Ta mới nghĩ xuống không bao lâu đã thấy cơn đờ tới quấy rầy dân chúng, đại nhân quản lý trị an như vậy, khiến ta lo lắng thay....”

Huyện lệnh nghe vậy lập tức quỳ xuống đất, luôn miệng nói mình có tội. Trương Bác Hưng cũng không đỡ dậy, nhìn tới Tô viên ngoại hỏi, “Nghe nói Tô viên ngoại muốn mua đất của Đỗ bá phụ?”

Tô viên ngoại thàn than: lão đã hứa giao đất cho Lưu thị, nay không mua thì sẽ đắc tội Lưu thị, tức gián tiếp đắc tội Tả thừa tướng và Thục phi nương nương. Còn nếu mua, lại đắc tội không chỉ với Tuân phủ đại nhân mà còn cả Hữu thừa tướng.

Tô viên ngoại kéo ống tay áo lau mồ hôi, nói, “Chỉ là hiểu lầm, tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi! Tiểu nhân không hề có ý định mua, thủ tục cũng chưa làm gì hết....”

Trương Bác Hưng không đợi Tô viên ngoại nói xong đã cười cười kêu người đem khế đất, giấy tờ ra, “Số đất này phần lớn là của biểu đệ ta, hẳn đã giao cho ta toàn quyền xử lý, nghe nói Tô viên ngoại muốn mua nên ta đã nhờ Đỗ bá phụ chuẩn bị sẵn giấy tờ hết rồi này!”

Lúc này Tô viên ngoại chỉ muốn đập đầu xuống đất chết cho xong, mỗi một loại thảo dược đều ghi căn cước giá tiền, cũng bằng với giá thị trường chứ không có gì, nhưng trong đó còn ghi cả giá mua một con chó là sao? Lão chỉ cướp đất chứ có cướp chó à!

Trương Bác Hưng đột nhiên cười hỏi Đỗ lão hán, “Trường An còn biệt dặn ta về thăm con chó của hần, nó đâu rồi sao không thấy?”

Đỗ lão hán bỗng nhìn Tô viên ngoại bằng ánh mắt như sắp phun ra lửa, nói “Nó bị gia đình nhà Tô viên ngoại đánh chết rồi!” Tô viên ngoại còn đang lơ mơ không hiểu ắt giáp gì thì đã nghe Trương Bác Hưng khoa trương kêu lên, “Trời đất! Con chó đó là chó cưng của Trường An đó! Đương kim thánh thượng ban nó cho hần lúc nhỏ, nay bị người đánh chết rồi, biết ăn nói thế nào với hoàng thượng đây....”

Mắt Tô viên ngoại bỗng tối sầm, thẫn thờ nghĩ: chẳng lẽ báo ứng tới? Bỗng nhiên giết nhầm con chó do thánh thượng ban cho!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 56

Tô viên ngoại cảm thấy chuyện con chó thánh thượng ban cho không chừng là giả, nhưng dù vậy thì sao? Lão cũng chẳng thể nói Trương Bác Hưng nói xạo, càng không thể chạy tới trước mặt thánh thượng hỏi, “Hắc, hoàng thượng, ngài có từng ban một con chó cho thư sinh tên Phạm Trường An không?” Lại nói, biết đâu Trương Bác Hưng nói vụ chó này là để chửi xéo chó cậy gần nhà! Chẳng lẽ lão còn tự nhận để bị khinh bỉ?

Tô viên ngoại nhìn vẻ mặt thiếu đánh của Trương Bác Hưng ‘Ta thích thì ta nói vậy đó!’, thầm nghĩ: chuyện này coi như định rồi, phải đến, phải trả trốn không thoát đâu. Cũng may, Tô viên ngoại chưa nói gì thì Trương Bác Hưng đã vung tay lên kêu mọi người bắt đầu ăn uống.

Trên bàn ăn, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, trừ Trương Bác Hưng và Đỗ lão hán, ba người còn lại quả thật thấy một ngày mà cứ như một năm. Tô viên ngoại và Lưu thị khổ sở ăn xong bữa cơm, lập tức cáo từ chạy lấy người.

Kiểu dừng trước cửa nhà, Tô viên ngoại bước xuống, hai chân mềm nhũn suýt té, cơ hồ muốn khóc lên: nương hán, lúc đầu cứ tưởng Đỗ lão hán là một tên nhà giàu mới nổi bình thường, nào ngờ lại có núi dựa lớn như vậy, núi dựa lớn không nói trong đó còn có một cái núi dựa hết sức vô lại.

Tô viên ngoại kể lại chuyện hán đoạt đất của Đỗ lão hán cho Lưu thị nghe. Lưu thị cũng là người hiểu biết, vừa nghe đã biết chuyện không xong: Tả thừa tướng và Hữu thừa tướng đấu đá nhau từ lâu, giờ xui xẻo tới cỡ nào mới có thể không cẩn thận đụng phải người không nên đụng

trong cả biển người! Lưu thị lập tức oán giận Tô viên ngoại vô tích sự, có mỗi việc mua đất cũng lo không xong.

Tô viên ngoại khóc ròng nói, “Lúc trước là chúng ta ép bán giờ người ta ép mua, không mua cũng không được! Khổ nỗi Đỗ lão hán có quá nhiều đất, mà tên Tuần phủ mặt cười dạ thú này lại cố tình muốn hốt chúng ta, cả một cây cỏ đại cũng tính giá trên trời!”

Lưu thị vừa nghe mắt lập tức trợn trắng mắt, “Họa là do người gây ra, trả thế nào người tự giải quyết đi!”

Tô viên ngoại vừa tức và hối hận, chỉ nghĩ lấy tiền tiêu tai, lập tức gom tiền ngay trong đêm cho đủ, đưa tới nhà Đỗ lão hán.

Ở Đại Tề, để trốn thuế, lúc mua bán đất dân chúng thường dùng kế ước trắng. Lần này, Trương Bác Hưng kêu Đỗ lão hán tìm người bảo lãnh, dẫn Tô viên ngoại tới quan phủ lập kế ước đỏ, đóng quan ấn đầy đủ hết.

Tô viên ngoại cầm kế ước trong tay, đau lòng nhưng cũng an tâm, rốt cuộc giải quyết xong tổ tông Trương Bác Hưng kia rồi! Nhưng không hề biết rằng đây chỉ là mở đầu cho chuyện khủng khiếp hơn ở phía sau.

Đỗ lão hán vừa cầm kế ước đỏ ra khỏi cổng nha môn, số hương dân cũng bị Tô viên ngoại chiếm đất ở thôn An Bình đã lũ lượt kéo tới nha môn đánh trống kêu oan, kiện Tô viên ngoại và Lưu thị.

Trước có Trương Bác Hưng giết gà dọa khỉ, sau có dân chúng xúc động phần nộ, Huyện thái gia muốn làm rùa đen rụt đầu cũng không được, phải giải quyết theo luật gọi Tô viên ngoại và Lưu thị tới. Trên công đường, hai người bắt đầu đùn đẩy cho nhau. Huyện thái gia vốn cũng muốn kéo được ngày nào hay ngày ấy, kéo cho tới khi dân chúng mệt mỏi thì Tô viên ngoại bĩ thường chút tiền coi như xong việc, nào ngờ lại phát sinh biến hóa.

Lưu thị phát hiện tình hình không ổn đã vội vàng phái người chạy về kinh thành cầu cứu Tần Viễn. Tần Viễn nhớ tình xưa lập tức phái tùy tùng tới Kiến Châu bảo vệ Lưu thị. Đến đây, không may, tùy tùng kia đi theo Tần Viễn lâu ngang ngược thành thói, giải quyết vấn đề

không được thỏa đáng cho lắm. Hắn tới từng nhà cho những thôn dân bị chiếm đất kia một số bạc xem như phí ‘bịt miệng’.

Tần Viễn vốn nghĩ bọn dân đen kia làm lớn chuyện lên cũng chỉ vì bạc, nào ngờ ngay trong ngày bọn họ đánh trống kêu oan, trong thôn cũng bắt đầu lan truyền một cái ca dao, hát về vụ chiếm đất này. Từng câu từng chữ đều rất sắc bén, lên án Tả thừa tướng quyền to một tay che trời, cho nên chỉ một hạ nhân tầm thường trong phủ cũng dám cáo mượn oai hùm, làm xằng làm bậy.

Bài ca dao này không biết nhờ cách nào mà truyền thẳng đến kinh thành, tình cờ bị thái tử nghe được, xem như truyện cười kể lại cho hoàng thượng nghe. Cùng ngày, hoàng thượng lại nhận được hai bản tấu chương, một của Trương Bác Hưng, nói chuyện thôn An Bình, ý tứ Tả thừa tướng lấy quyền đè người, không những đoạt đất còn đả thương tính mạng dân chúng, dân tình sôi trào sinh lòng bất mãn, nếu không nghiêm trị Lưu thị, e rằng không cách nào trấn an lòng dân. Một bản khác là của Hữu thừa tướng, liệt kê danh sách những người làm trong phủ Tả thừa tướng cậy thế chiếm đoạt tài sản, giết hại mạng người trong mấy năm qua, trong đó còn nhắc tới việc cô nương hàng xóm nhà Thúc Nhi bị Trương Nguyên Bảo hại chết.

Một đồng việc chồng chất, thánh thượng muốn bỏ qua cũng không được. Đến khi Thục phi nghe tin muốn giữ mạng cho Lưu thị thì đã chậm. Thánh thượng ra lệnh phải trừng trị nghiêm khắc những kẻ gây ác, Lưu thị kia chưa kịp hưởng niềm vui làm địa chủ ngày nào đã phải nộp mạng.

Trước khi chết Tô viên ngoại nhớ tới Trương Bác Hưng mặt cười tâm hồ ly, bỗng ngộ ra tại sao Trương Bác Hưng cứ nhất quyết bắt lão phải mua đất của Đỗ lão hán: thật ra Trương Bác Hưng đã sớm biết lão sẽ chết chắc, nên thừa cơ mượn lý do hợp tình hợp lý hốt của lão một khoản lớn trước.

Tô viên ngoại lăn lộn nhiều năm, hiểu rõ đạo lý có vay có trả, nhưng việc bị hốt một khoản bự trước khi chết lại là chuyện khác, khiến lão chết không cũng nhắm mắt.

Tả thừa tướng không hổ là Tả thừa tướng, phản ứng cực nhanh, lập tức trừng trị đám gia đình phạm tội ngay trong ngày, rồi tự gởi lên một bản tấu chương xin tội, lấy cớ ‘quản người dưới không nghiêm’ biện minh cho tất cả. Thánh thượng thấy lão nói năng khản thiết, thái độ thành khẩn, bèn phất phất tay, lệnh Tả thừa tướng về nhà tự kiểm điểm.

Cùng lúc đó, Thục phi vốn đang tức giận vì nhũ mẫu tự xưng chết oan chết uổng, sau khi nghe Tần Viễn vào cung nói mới biết không chừng tất cả đều là cái bẫy do Phạm Tử Chính dựng nên, bèn nghiêng răng nghiêng lợi ghi hận Phạm phủ.

Tần Viễn bỗng nhớ vụ Cửu di nương, trước khi chết Trương Nguyên Bảo từng nói Đỗ Thu Nương cũng là người biết trước việc tương lai, nhất thời hận tới mức suýt nữa bóp nát ly trà trong tay.

Bên này, Phạm Trường An lại đang hạnh phúc vì vừa giải quyết xong vụ chiếm đất ở thôn an Bình, vừa thuận tiện giúp phụ thân hấn trừng trị Tả thừa tướng một lần. Mãi sau này Đỗ Thu Nương mới biết vì chuyện nhà nàng mà dẫn tới tranh chấp lớn như vậy.

Đêm tới, Phạm Trường An muốn thực hiện nghĩa vụ ‘tạo người’ thì Đỗ Thu Nương đã bay xuống giường. Phạm Trường An mím miệng bò lên nằm bên cạnh nàng, uất ức nói, “Không phải ta không muốn nói cho nàng mà là vì nhạc phụ đại nhân đã cấm không cho ta nói....”

“Chàng nghe lời phụ thân ta như vậy từ hồi nào thế?” Đỗ Thu Nương trợn mắt nói, “Hai người hợp lại bắt nạt ta, chuyện gì cũng gạt ta, phụ thân bị thương nặng như vậy ta cũng không biết. Giả sử phụ thân có gì không may, chàng nói phận nữ nhi như ta phải làm sao? Người khác không nói ta bất hiếu mới là lạ đó!”

Phạm Trường An thẫn thẫn: quả nhiên lời nương tử là lớn nhất, nhất định phải nghe! digg.đàn/lê,qufdu,áy,đô”ln Hấn thấy Đỗ Thu Nương trợn mắt, lòng cũng run rẩy theo, vội nói, “Kim Bảo nói phụ thân bị thương không nghiêm trọng, ta mới dám không nói với nàng đó! Vả lại, mọi người trong thôn đều khen nàng hiếu thuận nhất thôn, làm gì có chuyện chê trách nàng chứ....”

Đỗ Thu Nương hừ một tiếng, không nói. Phạm Trường An lập tức cấn tay nàng tỉ tê, “Cũng may đã giải quyết xong hết rồi! Nàng đó, hai ta phải tranh thủ thân thiết đi, mấy này nữa nàng lại lấy có bận rộn bỏ rơi ta cho mà xem!”

“Chàng xớ ỷ gì...” Đỗ Thu Nương ngạc nhiên hỏi Phạm Trường An, đột nhiên trong đầu nàng xẹt qua một ý tưởng, nhìn hắn với ánh mắt lấp lánh ý hỏi. Phạm Trường An lập tức gạt đầu, “Ta đã phái người đi mời nhạc phụ nhạc mẫu tới kinh thành, chắc mấy ngày là đến thôi!”

“Thật sao?” Đỗ Thu Nương vui mừng hỏi lại, hưng phấn lắm lắm nào là phải sắp xếp chỗ ở, mua đồ dùng này nọ. Phạm Trường An ôm Đỗ Thu Nương vào lòng, liếm liếm vành tai nàng, cười nói, “Ta đã sắp xếp xong đâu vào đấy rồi, nàng không phải lo gì hết!”

“Trường An, chàng thật là tốt quá!” Đỗ Thu Nương ôm lấy Phạm Trường An thưởng cho một nụ hôn. Phạm Trường An thừa dịp xông lên, ăn một bữa ‘thịt ba chỉ’ no nê.

Ăn no rồi, Phạm Trường An híp mắt ngắm Đỗ Thu Nương, thầm nghĩ: muốn ăn thịt cũng phải có kỹ xảo mới được! Lão bà vui thì hắn mới được vui theo, cho nên người xưa thường nói, phu thê hòa thuận mọi việc tốt là hoàn toàn chính xác!

Đỗ Thu Nương mệt mỏi rồi, tuy buồn ngủ nhưng vẫn nhớ phải sắp xếp cho Kim Ngân Đồng Bảo đi học, nhìn sang thì thấy Phạm Trường An đang bẻ ngón tay đếm cái gì đó.

“Chàng đếm cái gì vậy?” Đỗ Thu Nương hỏi.

Phạm Trường An hừ một tiếng, kiêu ngạo đầu uấn éo qua một bên, bĩu môi nói, “Hiện giờ trong lòng nàng ta bị rớt hạng xuống thứ mười một rồi...”

“Hả...” Đỗ Thu Nương nhớ ra, có một lần Phạm Trường An quẩn lấy nàng hỏi trong lòng nàng hắn đứng vị thứ mấy. Nàng đã nói tính hết mọi người trong nhà hắn đứng chót nhất. Lúc ấy Phạm Trường An đã bẻ ngón

tay tính, “Phụ thân, nhị nương, nhạc phụ, nhạc mẫu, Kim Ngân Đờng Bảo, Nhược Lan...” đếm hết mười ngón tay cũng chưa tới hần. Phạm Trường An bèn chu môi kéo nàng thực hiện nghĩa vụ, ‘dạy dỗ’ nàng một phen.

Lúc này Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An lại bẻ ngón tay tính, thì đã có dự cảm không lành. Phạm Trường An nghiêng đầu hỏi, “Thu Nương, nàng nói, ở trong lòng nàng, Trường An đứng vị thứ mấy?”

Đỗ Thu Nương bu ồm cười, nghĩ: tên ngọc này, lúc như hồ ly, lúc lại như hài tử. Nàng nhớ lại vụ bị ‘dạy dỗ’ lần trước, mặt đỏ lên: Trường An lại xài chiêu cũ muốn hốt nàng đây mà.... Nàng sẽ không mắc mưu nữa đâu!

Đỗ Thu Nương vội giơ bàn tay lên, nghiêm túc nói, “Trong lòng Đỗ Thu Nương, Phạm Trường An là thứ nhất, tuyệt đối không thể thay thế được!”

Hai mắt Phạm Trường An lập tức sáng lên thấy rõ. Hần nghiêng người hôn lên môi Đỗ Thu Nương, nỉ non, “Trong lòng Trường An, Thu Nương cũng đứng vị thứ nhất, không thể thay thế được!”

Nói xong, hai tay hần lại bắt đầu không thành thật....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 57

Sau một đêm ham vui, sáng hôm sau thức dậy, Đỗ Thu Nương cảm giác như bị ép khô. Phạm Trường An thì đã đi từ sớm. Nàng nhớ lại đêm qua hẳn đối với nàng là ta cần ta cứ lấy, đỏ mặt cười một mình.

Thi Hội sắp tới, hoa mai trong Mai Viên cũng đã tàn. Vào lúc mai nở rộ, Đỗ Thu Nương đã kêu người làm mỗi ngày hái một ít hoa tươi để dành, thấy hôm nay trời ít nắng, bèn quyết định cho người lấy hoa mai ra phơi để chế rượu.

Đỗ Thu Nương vừa rải hoa mai ra, đã nghe tiếng hát vang lên từ đâu đó, “Cỏ đã vàng, hoa đã nhuốm sương, chó phai lông, thợ săn nâng cung, ngựa vác hành trang, xe vận chuyển lương....”

Tiếng hát thương cảm khiến người nghe cảm thấy rất bi thương. Đỗ Thu Nương nhớ lại mấy ngày trước lúc nàng nói với Phạm Trường An muốn cất rượu hoa mai thì Phạm Trường An đã hát khúc ‘Rượu hoa mai’ này, hát xong còn nói, bài này không vui, thấm đẫm nỗi buồn ly biệt. Mới nghe nàng đã có dự cảm không lành. Không ngờ, lại ứng nghiệm nhanh đến vậy.

Đến trưa, Phạm Trường An vội vã chạy về, vẻ mặt nghiêm trọng nói, “Thái tử bị hoàng thượng hạ lệnh giam vào Tông Nhân Phủ rồi!”

Vừa nghĩ tới nguyên nhân thái tử bị nhốt vào Tông Nhân Phủ, Phạm Trường An đã âm ỉ, chuyện hẳn vẫn luôn lo lắng rồi cuộc đã xảy ra. Trong triều có người dâng tấu tố thái tử phóng ngựa ngang ngược trên phố, coi mạng người như cỏ rác. Chuyện đó đã qua khá lâu, không ngờ trong lúc mấu chốt này lại bị bới ra.

Phạm Trường An nhỏ giọng nói, “Tả thừa tướng vừa bị bắt về nhà tự kiểm điểm, thái tử đã xảy ra chuyện. Lão hờly này đúng là không phải dạng vừa!”

Đỗ Thu Nương cảm giác vô cùng nặng nề đây chẳng lẽ là dấu hiệu bắt đầu cho việc phế thái tử? Nàng mơ hồ nhớ Trương Nguyên Bảo đã từng nói nguyên nhân thái tử bị phế chủ yếu là vì thánh thượng bất mãn với cách hành xử thường ngày của thái tử, quan trọng hơn là càng hết sức kiêng kỵ thế lực của phe thái tử.

Lúc đó Đỗ Thu Nương không hiểu, hỏi Phạm Trường An thì Phạm Trường An nói, chuyện trong triều cũng chẳng khác gì cuộc sống phu thê hằng ngày, hôm nay gió đông áp đảo gió tây, ngày mai gió tây áp đảo gió đông, tóm lại sức mạnh phải cân bằng. dfkiển/đshàn/lêg/qguý,đghôn Cũng như trong triều có hai phe, hai bên đánh nhau, phải có thực lực ngang nhau mới vui, nếu một kẻ khổng lồ đánh một kẻ lùn thì biết đâu kẻ khổng lồ đánh thắng kẻ lùn lại quay sang vùng quỳ ền đánh hoàng thượng thì sao?

Nhưng hoàng thượng khai đao với cả nhi tử, có phải hơi quá không?

Đỗ Thu Nương vội kéo Phạm Trường An nói, “Phạm Trường An, chàng ngàn vạn lần phải khuyên phụ thân, lúc này ai đi xin giúp thái tử người đó sẽ bị vạ lây.... Không chừng còn là họa lớn đó!”

Phạm Trường An trầm mặt, thở dài nói, “Muộn rồi, phụ thân đã vào cung....”

“Cái gì?” Đỗ Thu Nương có dự cảm chẳng lành, vội kéo Phạm Trường An về Phạm phủ. Không ngờ hai người vừa vào cửa, đã có tin Hữu thừa tướng từ quan!

Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An đợi thật lâu, cho tới khi mặt trời lặn, Phạm Trọng Lương mới xuất hiện. Nhìn từ xa, bóng lưng lão đã hơi còng. Đỗ Thu Nương bỗng thấy thật chua xót, Phạm Trọng Lương làm thừa tướng gần hai mươi năm, công lao khổ lao gì đâu có, lại mới vừa giành giật sự sống sau vụ ám sát, rốt cuộc cũng không ng ỡ vững vị trí Hữu thừa tướng được.

Đỗ Thu Nương nghĩ vậy, vẻ mặt càng thêm nặng nề nhưng khi thấy thái độ của Phạm Trọng Lương, suýt nữa ngạc nhiên rớt cằm: trên mặt công công nàng nào có nửa điểm ưu thương? Còn vừa đi thông thả vừa ngâm nga một khúc nhạc, vô cùng nhàn nhã tự tại! Phạm Trường An cũng giật mình, nhỏ giọng hỏi Đỗ Thu Nương, “Phụ thân có phải vì quá khổ sở nên ngớ ngẩn luôn r ồi không?”

“Xem chừng là sợ mất mặt nên cố mỉm cười để che giấu nội tâm bi thương thì đúng hơn.” Đỗ Thu Nương đáp.

Phạm Trọng Lương nhú mày nhìn hai người đang đứng ngây ra như phỗng trước cổng, hất cằm cười nói, “Đứng ở đây cả đám làm gì? Chờ ta về ăn cơm à?”

Bữa cơm này, trừ Phạm Trọng Lương, những người còn lại đều nhai như đang nhai rơm. Ăn xong, Phạm Trường An theo Phạm Trọng Lương vào thư phòng, cửa thư phòng vừa đóng, Phạm Trường An đã hết nhin nổi, hỏi, “Phụ thân, sao ngài phải từ quan? Thánh thượng đáp ứng r ồi sao?”

“R ồi!” Phạm Trọng Lương nói nhỏ, “Thánh thượng nói ngày mai sẽ hạ chỉ phế thái tử...”

“Phế thái tử có liên quan gì đến việc ngài từ quan đâu?” Phạm Trường An nhú mày trả lời.

Phạm Trọng Lương thầm nghĩ: hai nhi tử, một nho nhã, tuy tàn tật lại mang trong lòng cả thiên hạ. Một trông có vẻ ngu si nhưng thật sự có ngu hay không thì chỉ một mình nó biết. Một giỏi về giữ gìn cái đã có, một giỏi về xây dựng cái mới, cho dù là không có lão, hẳn là nhà họ Phạm cũng sẽ không suy tàn.

“Tương lai của nhà họ Phạm, chỉ có thể dựa vào hai con r ồi!” Phạm Trọng Lương chỉ nói một câu xem như dừng việc này ở đây.

Hôm sau, thái tử Tề Nhạc bị phế, qua mấy ngày, Thục phi được phong hậu. Nhà họ Tề quyên khuynh thiên hạ, nhất thời nhận được ân sủng có một không hai.

Rất lâu sau đó, Phạm Trường An mới nghe TềNhạc nói, ngày đó Phạm Trọng Lương vào cung, vốn muốn xin cho thái tử, nhưng chưa kịp mở miệng, thánh thượng đã quăng một quyển tấu chương cho phụ thân hắn xem, do mấy Ngự sử trong triều hợp lại viết, liệt ra mười tội lớn của phụ thân hắn bao gồm như: thao túng nội các, tiết lộ bí mật triều đình, kết bè kết cánh, uy hiếp hiềm thềm... Tội nào cũng đều là tội chết.

Hoặc từ quan, hoặc chết. Không có lựa chọn thứ ba. Mà, hoàng thượng tự nhận từ quan là đường lui tốt nhất cho Phạm Trọng Lương.

Lúc đó, Phạm Trường An và TềNhạc đã thân tới mức có thể kề vai sát cánh. Hắn uống xong hai lượng Hoàng Tửu vào bụng, thì vỗ bàn mắng TềNhạc, “Lão hoàng đế nhà ngài háo sắc, biết phong Thục phi làm hậu nhất định sẽ bị phụ thân ta phản đối tới cùng mới mượn tay kẻ khác quét phụ thân ta ra khỏi triều đình! Đúng là bị sắc đẹp làm mờ mắt! Vô liêm sỉ, vô liêm sỉ! Thân là thiên tử lại khiến bá quan thất vọng, nhất định ngẩng không vững trên long ý!”

TềNhạc híp mắt nhìn Phạm Trường An không biết hắn say thật hay say giả. Hữu thừa tướng bị buộc từ quan, quả thật có một phần là vì hoàng thượng muốn lập Thục phi làm hậu, nhưng đó không phải là nguyên nhân chính. Phạm Trường An tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nói lý do đầu tiên, hơn nữa dường như mục đích cuối cùng là ở câu ‘Thân là thiên tử lại khiến bá quan thất vọng, nhất định ngẩng không vững trên long ý’.

Một câu kia của Phạm Trường An đã được TềNhạc ghi tạc vào trong lòng, cả đời.

Dĩ nhiên, mấy chuyện này đều là việc tương lai.

Từ khi Phạm Trọng Lương từ quan, lão bỗng trở nên rảnh rỗi hẳn, càng không ưa ở trong phủ ngẩng không, rảnh là lại tới Mai Viên dạo quanh. Cho tới khi cả nhà Đỗ lão hán vào kinh, Phạm Trọng Lương lại bất ngờ tìm được bằng hữu hợp ý.

Đỗ Thu Nương cũng cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên với việc này. Dù gì công công nàng cũng từng là Hữu thừa tướng, rường cột của nước nhà, phụ

thân nàng thì chỉ là một nông dân quên, hai người gần như khác xa nhau lại hợp tính? Hơn nữa, tính tình hai người đều bướng bỉnh như nhau, nói chuyện không gây gỗ cũng hay! Nàng nhìn thấy mỗi ngày hai người cười cười nói nói vui vẻ, thỉnh thoảng cãi vả một tí cho thêm phần náo nhiệt thì lại nghĩ cuộc sống thật là kỳ diệu!

Đỗ Thu Nương lén hỏi Đỗ lão hán nguyên do. Đỗ lão hán cười to vỗ đùi, nói, “Hắc hắc, Phạm lão đầu ấy à!” Giọng điệu kia, hoàn toàn không xem người ta là quan trên. Đỗ lão hán hí hóp nói tiếp, “Từ khi phụ thân biết con gả cho nhi tử của thừa tướng thì đêm không được một khoảng thời gian dài đó, chỉ sợ con bị nhà họ khinh thường.... Nói đúng ra, xuất thân của ta còn kém hơn nhà đầu nhóm lửa trong nhà họ ấy chứ! Sau ta lại nghĩ, Trường An là một hài tử thành thật, con lại không phải dạng ngu ngốc, chỉ cần phụ thân hai đứa đồng tâm chẳng có khó khăn gì phải sợ! Ta từ nhỏ vừa thấy quan đã sợ tới mền chân, thật sự không muốn kết thân với thừa tướng làm gì, nhưng công công của con lại khác, lão rất rộng lượng, phóng khoáng, không hề làm giá!”

Đỗ Thu Nương nghe phụ thân khen công công nức nở, vô cùng giật mình. Sau đó nàng nghe Kim Bảo nói mới rõ thực chất ba từ ‘rộng lượng, phóng khoáng, không hề làm giá’ có nghĩa gì. Lúc ấy, suýt nữa nàng đã phun ra máu ngay tại chỗ.

Thì ra, từ khi trở thành địa chủ Đỗ lão hán không cần ra đồng mỗi ngày nữa, trở nên rảnh rỗi hơn nhiều, đúng lúc cứu cử Lý Nhiên lại chơi tặng cho lão một bộ mặt chược. Lý Nhiên đang muốn lấy lòng nhạc phụ đại nhân tương lai, nên mỗi ngày đều tới đánh với lão. Riết hồi Đỗ lão hán lại thành cao thủ đánh mặt chược. Còn Phạm Trọng Lương từ khi thành lão nhân rảnh rỗi, Đỗ lão hán thấy vậy bèn lôi mặt chược ra bày Phạm Trọng Lương chơi.

Phạm Trọng Lương là thừa tướng nhiều năm, hầu như không gì không làm được, lại không biết chơi mặt chược!

Từ đó, Phạm Trọng Lương, Đỗ lão hán, và Lý Nhiên, Đỗ Kim Bảo bốn người ngày ngày tụ lại đánh mặt chược. Phạm Trọng Lương là người mới,

đương nhiên bị thua nhiều. Lão nghĩ đã thua thì phải trả tiền cho đủ, không thể nhây nhura như vậy mới xứng với thân phận của lão. Trong cò bạc lục thân bất nhận, không phụ tử huynh đệ bằng hữu gì hết, lúc thua nhiều Phạm Trọng Lương cũng sẽ tức giận, nhưng mỗi lúc vừa lên cơn, lại bị một câu ‘rộng lượng, phóng khoáng, không hề làm giá’ của Đỗ lão hán ép xuống.

Đỗ lão hán thương cảm Phạm Trọng Lương chưa từng được hưởng những thú vui dân dã, nên dẫn lão vào núi ra đồng, thỉnh thoảng ra bờ sông câu cá. Phạm Trọng Lương lại đồng tình Đỗ lão hán chưa từng được sống cuộc sống xa hoa, nên luôn dẫn Đỗ lão hán vào các tiệm cơm sang trọng trong kinh ăn cơm.... Chính những suy nghĩ này là nền tảng cho tình bằng hữu của hai người.

Dần dà bốn chữ ‘không hề làm giá’ đã bị đóng dấu trên trán Phạm Trọng Lương.

Phạm Trường An lên nói với Đỗ Thu Nương, hai người gặp nhau quan trọng là không sớm không muộn, vừa đúng lúc. Hơn nữa Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đồng Bảo lạnh lẽo đáng yêu, Lý thị và Diêu thị rất thích, hai nhà đã thân càng thêm thân.

Đến tháng ba, Phạm Trường An và Lý Nhiên đều tham gia thi Hội. Kết quả, Phạm Trường An đậu hạng nhất nằm ở bảng đầu, Lý Nhiên ở bảng hai cũng đậu, hai người thuận lợi tiến vào thi Đình.

Phạm Trọng Lương và Đỗ lão hán biết tin vô cùng hớn hởi, hẹn ra sông câu cá về làm thêm vài món.

Từ trường thi ra, Lý Nhiên thấy dọc theo con phố oanh oanh yến yến cứ liếc mắt đưa tình với hắn và Phạm Trường An bỗng nhớ tới chuyện cười trên thuyền hoa ở Kiến Châu mấy năm trước. Lý Nhiên dùng cùi chỏ chọc hông Phạm Trường An, nói, “Mấy tiểu nương tử trên thuyền hoa ở Kiến Châu vẫn còn truyềntai nhau chuyện xấu của huynh đó!”

Phạm Trường An nhớ tới kết cục ‘khủng khiếp’ sau lần đi thuyền hoa năm đó, bỗng thấy run rẩy cả người, “Những chỗ phong hoa tuyết nguyệt

như vậy người đừng đi nữa, để Nhược Lan biết thì người đừng mong được sống thoải mái!”

“Ta nào dám....” Lý Nhiên lập tức nói, “Chưa thành thân nữa mà hôm đó ta chỉ nhắc tới biểu muội bà con xa thôi Nhược Lan ăn dấm chường mười mấy ngày không thèm để ý đến ta! Nếu ta đi thuyên hoa, chắc bị hủy hôn luôn!” Lý Nhiên chỉ biết khóc thê thảm: tài tử phong lưu ngày cũ giờ lúc nào cũng nơm nớp lo sợ sẽ chết trong vại dấm của lão bà.... Bao gồm cả hắn và Phạm Trường An.

Hai người bỗng nhớ ra Đỗ Thu Nương và Đỗ Nhược Lan đã dặn thi xong tranh thủ về, có chân bị sẵn đờn hãm chờ ở nhà rồi, bèn vội vàng giục ngựa chạy đi.

Phạm Trường An ăn uống no nê xong, lại thực hiện nghĩa vụ ‘tạo người’ giảng cho Đỗ Thu Nương mấy lần mới hài lòng đi ngủ.

Đỗ Thu Nương nhớ ra, nhắc, “Thục vương sắp lên đường đúng không?”

Phạm Trường An đang mơ màng ờ một tiếng có lẽ, bỗng giật mình nghĩ: đúng rồi, sao hắn lại quên mất việc đó chứ

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 58

Từ ngày thái tử bị phế, phong làm Thục vương, hoàng thượng lệnh hẩn trong vòng một tháng phải rời kinh, không có chiếu chỉ không được h ấ kinh, tính ra đã hơn nửa tháng.

Phạm Trọng Lương từ quan, công việc biên soạn ‘Sử ký Đại T ể lại tiến vào h ấ cuối, hoàng thượng không mừng Phạm Trường An, không phân việc mới cho hẩn. Khoảng thời gian này Phạm Trường An vội vàng làm phụ lục, cũng không có thời gian đi gặp thái tử.

Phạm Trường An đang định ngày mai đi tìm thái tử, thì thái tử đã tới nhà tìm.

Nhiều ngày không gặp, T ềNhạc rõ ràng g ầy đi trông thấy, không biết sau khi bị phế, đã bị đả kích biết bao nhiêu. Đỗ Thu Nương nhìn hẩn hôm qua còn huênh hoang phấn chấn nay lại suy sút, nghe nói hoàng thượng phạt một năm bổng lộc, ăn mặc cũng không được như trước.

Vào ngày T ềNhạc được phong làm Thục vương, Phạm Trường An đã nói, khí hậu Thục Châu nóng ẩm khó chịu, lại vì núi nhiều nước nhiều, địa thế hiểm trở nhấp nhô, nhiều năm qua, dân chúng Thục Châu hầu như bị cách biệt với bên ngoài. Đường khó đi không nói, Thục Châu lại còn là ranh giới của Đại chu và Đại T ề. Mấy năm nay hai nước xảy ra chiến sự không ngừng, doanh trại mọc khắp đường, nhất là Kiếm Sơn phía bắc Thục Châu càng là vùng trọng điểm giao tranh. Cứu cứu của Lý Nhiên từng nói, suýt nữa bỏ mạng giữa đường ở Thục Châu, bởi vì đường núi quá gập ghềnh.

Đỗ Thu Nương nhìn T ềNhạc, thấy tinh thần của hẩn cũng khá tốt.

Đỗ Thu Nương cố ý chuẩn bị đồ ăn ngon chiêu đãi Tề Nhạc, nghĩ mấy ngày nay tâm tình hắn không tốt, giữ ý không đề cập tới chuyện sắp rời kinh. Tề Nhạc tự rót rượu liên tục, không bao lâu đã say. Phạm Trường An kêu người dìu Tề Nhạc vào phòng dành cho khách nghỉ ngơi.

Đỗ Thu Nương quyết định ra sân phơi hoa mai tiếp.

Một canh giờ sau, Đỗ Thu Nương muốn đứng lên lại cảm giác có một cỗ áp lực vô hình đang đè ép nàng.

Đỗ Thu Nương choáng váng, vừa mới đứng dậy, đã thấy vẻ mặt khác thường của Tề Nhạc. Hắn từng là thái tử của một nước, dù đã bị phế thì khí thế vẫn đủ khiến người ta sinh lòng kính sợ. Bình thường lúc ở chung với Phạm Trường An hắn còn thu liễm một ít, giờ Đỗ Thu Nương chỉ cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè ép, khiến nàng không thở nổi. Nàng run rẩy không vô thức lùi về sau một bước, khom người chào, “Vương gia!”

Tề Nhạc nhìn chằm chằm Đỗ Thu Nương không nói, cho đến khi nàng cảm thấy sau lưng đã ướt đầm mồ hôi, Tề Nhạc mới lên tiếng, gằn từng chữ, “Người nói bốn vương sẽ chết ở Thục Châu?”

Đỗ Thu Nương cả kinh thấy trong mắt Tề Nhạc có một sự nghiêm túc lạnh lẽo khiến người ta kinh hồn. Dường như hắn đã khẳng định nàng biết đáp án chính xác của câu hỏi.

Sao hắn lại hỏi như vậy? Rốt cuộc hắn đã biết những gì?

Vô số suy nghĩ lướt qua đầu nàng, để lại một đống nghi vấn, nhưng vẫn cố trấn định, định nói vài câu may mắn kiểu như “Vương gia ở hiền sẽ gặp lành” này nọ thì Tề Nhạc đã ép sát tới gần nàng.

Đỗ Thu Nương nhăn mặt, không vui. Bỗng Tề Nhạc nắm thật chặt tay Đỗ Thu Nương, bộ dáng đáng yêu ngây thơ khác hẳn bình thường, tựa như một đứa trẻ đang cầu xin phụ mẫu đừng vứt bỏ hắn.... Nhưng trong mắt hắn, rõ ràng lại có vẻ dò xét rất nghiêm túc. Biểu cảm trên khuôn mặt và đôi mắt hắn cực kỳ không hợp, khiến Đỗ Thu Nương rối loạn.

Xung quanh chim kêu ríu rít. Đỗ Thu Nương muốn hất tay TềNhạc ra, nhưng hấn siết rất chặt, vùng vẫy cách mấy cũng không thoát được. Nàng chưa kịp nói gì sau lưng đã truy ền tới tiếng bước chân xột xoạt, hình như có người kêu, “Vương gia.... Vương gia....”

Khóe miệng TềNhạc nhếch lên, tạo ra nụ cười châm chọc, không hiểu rốt cuộc hấn muốn làm gì. Hấn không chịu buông tay Đỗ Thu Nương ra, thậm chí còn mơ hồ tăng thêm sức, dùng khí thế nhiếp người uy hiếp nàng, còn mắt thì liếc về phía bên trái.

Tiếng bước chân sau lưng Đỗ Thu Nương càng ngày càng gần, mơ hồ có cả giọng Phạm Trường An, nhưng TềNhạc vẫn dán thật gần Đỗ Thu Nương, cứ như muốn ôm nàng vào lòng.

“Bỏn vương thật sự không muốn đi Thục Châu, xin lỗi....” TềNhạc đột nhiên dùng lực kéo Đỗ Thu Nương về phía hấn, nói nhỏ bên tai nàng, đưa mặt lại gần như muốn hôn lên môi nàng.

Đỗ Thu Nương không giãy ra được, hoảng sợ nhấc chân đá TềNhạc. Nhưng ngay khi nàng nhấc chân lên đã có người nhanh hơn một bước bắt lấy bả vai TềNhạc, dứt khoát quật hấn xuống đất.

Đỗ Thu Nương kinh hô một tiếng nhìn Phạm Trường An nổi giận dùng đũa ng ửi đũa trên người TềNhạc, cùng với đó là bộ dáng ngây người như phỗng của TềPhong, Lý Nhiên, Đỗ Kim Bảo.

Phạm Trường An vẫn chưa hết giận, giờ tay muốn đánh nữa thì Tề Phong đã bắt lấy tay hấn quát, “Phạm Tử Chính! Người muốn mắc tội phạm thượng sao?”

TềPhong lại nhìn Đỗ Thu Nương hỏi, “Ta nghe nói hoàng huynh không có trong phòng mới chạy ra đây tìm, Lý Tứ nói hấn say rượu nghỉ ngơi trong phòng, sao.... Sao giờ lại ở đây với người?” Ánh mắt TềPhong nhìn Đỗ Thu Nương rõ ràng là ánh mắt toàn sự nghi ngờ.

Đỗ Thu Nương tức muốn nổ phổi, th ần mắng: nương hấn, tướng công bắt ngay tại trận đang bị hoàng huynh của người cợt nh ả, người còn dám

hoài nghi ta?! Đỗ Thu Nương đang định mở miệng mắng Tề Phong, thì Lý Tứ, tùy tùng của Tề Nhạc đột nhiên lao ra, thấy mặt Tề Nhạc có máu ngã trên đất ngất đi, sợ hãi quỳ rạp xuống đất khóc lóc.

Đỗ Thu Nương đáp Lý Tứ một cái, mắng, “Cầu nô tài! Người hầu hạ chủ tử nhà người vậy đó hả? Hoàng huynh say rượu sao người không ở bên cạnh hầu hạ?”

Lý Tứ bị mắng càng run dữ hơn.

Đỗ Thu Nương phát hiện trên mặt Lý Tứ có một mảng sưng đỏ khá to. Hắn là Tề Phong cảm thấy hoàng huynh hắn đùa giỡn phụ nhân làm tổn hại mặt mũi hoàng gia, giận cá chém thớt bèn đá Lý Tứ thêm một cái nữa, quả thật có xu hướng muốn đá chết hắn luôn. Lý Tứ bị đá mấy cái, cuối cùng không chịu nổi nằm trên đất khóc rống nói, “Điện hạ bớt giận, nô tài.... Nô tài thật sự hết cách rồi!”

Lý Tứ lập tức khóc lóc kể lể nói, “Đáng lẽ nô tài không nên nói, nhưng Lý Tứ đi theo vương gia nhiều năm, không đành lòng nhìn sau này vương gia phải sống trong đau khổ....”

Hắn ấp úng nói, làm như khó xử lắm, “Từ sau khi ra Tông Nhân Phủ, dường như vương gia đã hơi khác thường, cả ngày hốt hốt hoảng hoảng, nửa đêm còn bật dậy đi lại lung tung.... Sau khi được lệnh phải đến Thục Châu, vương gia càng thêm cả đêm không ngủ, dù có thiếp được một lúc, nửa đêm cũng sẽ có những hành động kỳ quái. Vương phi không cho bọn nô tài mời thái y sợ ảnh hưởng tới danh tiếng của vương gia. Vương phi lệnh nô tài âm thầm mời đại phu đến khám. Đại phu chẩn đoán vương gia bị chứng mộng du. Tức là khi ngủ sẽ đi lung tung không khống chế được, làm những chuyện thường ngày không bao giờ làm, nhưng về mặt vẫn giống hệt người thường. Nếu cứ vậy mãi, nô tài chỉ sợ vương gia sẽ.... sẽ điên mất....”

“Điên mất?!” Tề Phong kinh hãi hỏi lại. Lý Tứ vừa khóc nói, “Đại phu nói vậy ạ! Nhưng vương gia uống thuốc nhiều ngày rồi, triệu chứng vẫn không cải thiện chút nào, còn có xu hướng càng nghiêm trọng hơn. Trước đây vài ngày, vương gia còn nửa đêm xông vào nhà bếp, cầm dao chặt thịt

đi xung quanh đả thương người, mấy người làm trong phủ đã bị thương, vương phi nói phải giữ gìn thể diện cho vương gia nên giấu chuyện này đi. Vừa rồi, vương gia đang nghỉ ngơi trong phòng, nô tài đứng ngoài cửa trông chừng, đột nhiên vương gia bước ra, đánh nô tài, nô tài.... Nô tài ngất đi....”

“Những lời người nói đầu là sự thật?” Tề Phong nhìn Lý Tứ hỏi.

“Trong phủ có rất nhiều người biết! Lý Tứ không dám gạt điện hạ!” Lý Tứ đổi hướng, quỳ trước mặt Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương nói, “Vừa rồi nếu vương gia có đắc tội Phạm đại thiếu gia và đại thiếu nữ thì xin hai vị hãy thứ lỗi. Vương gia.... Vương gia cũng là thân bất do kỷ, sau khi tỉnh lại chưa chắc vương gia nhớ những gì đã làm!”

Đỗ Thu Nương nhìn Tề Nhạc nằm trên đất nhớ lại lời Tề Nhạc đã nói trước khi ngã xuống. Điên? Hấn điên thật sao? Đỗ Thu Nương lắc đầu một cái, dù thế nào cũng không tin.

Nhưng Tề Nhạc đây dựa nàng, Phạm Trường An lại đả thương hấn, hai người họ đã phạm tội khi quân phạm thượng. Phu thê nàng phải có trách nhiệm. Đỗ Thu Nương suy nghĩ một phen rồi nói Lý Nguyên Tu có thể trị chứng mộng du này, nếu Tề Nhạc không hết bệnh đi Thục Châu sẽ càng bất tiện, vất vả lắm mới thuyết phục được Tề Phong để Nhạc ở lại Mai Viên dưỡng bệnh.

Ngay đêm đó, Đỗ Thu Nương mời Lý Nguyên Tu tới Mai viên một chuyến, kể hết đầu đuôi mọi chuyện cho kể hết cho Lý Nguyên Tu nghe trước khi khám.

Lý Nguyên Tu khám xong, kết luận là chứng mộng du, chăm chú viết một loạt ba phương thuốc, tổng cộng chừng ba mươi vị, tất cả đều là dược liệu quý hiếm. Tề Phong âm thầm sai người đem ba phương thuốc đi hỏi đại phu khác, nghe nói ba phương này đúng là để dưỡng thần bổ não, có thể trị mộng du, mới cho đi người bốc thuốc đưa đến Mai Viên.

Nửa đêm, Tề Nhạc tỉnh lại. Thực ra trước đó hấn đã tỉnh lại một lần, nhưng thấy Tề Phong vẫn còn ở, suy nghĩ một chút, quyết định tiếp tục giả

bộ bất tỉnh tiếp, đến giờ quả thật khát nước quá không chịu nổi mới xuống giường đi rót nước uống. Mép ly còn chưa chạm tới khóe miệng, bỗng xuất hiện một bóng người trong góc phòng. Người nọ vùng gậy đập xuống người hắn.

Kẻ thầ bí ra chiêu không hề nương tình, chiêu nào chiêu nấy cũng đập lên mặt, làm như không hủy mặt hắn không xong.

Trong phòng, ánh sáng yếu ớt, người nọ lại che mặt, TềNhạc hoàn toàn không thấy rõ mặt. Người nọ ra chiêu càng ngày càng nhanh, cũng càng ngày càng trông quen mắt. Qua mấy hiệp, TềNhạc đã bị trúng mấy cái. Rốt cuộc hết chịu nổi, hắn ngừng tay, giận tái mặt quát, “Phạm Trường An! Nếu người muốn báo thù, chúng ta chuyển sang chỗ rộng rãi đánh! Nương nó, người dùng chày cán bột đánh ta, tính cái gì anh hùng hảo hán?”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 59

Phạm Trường An hừ lạnh một tiếng, hai mắt chợt lóe lên, lại vung chày cán bột đập TềNhạc. TềNhạc bị đau hô to mấy tiếng, dậm chân liên tục. Tiếc rằng chày cán bột của Phạm Trường An tựa như cánh tay của Quan Thế Âm Bồ Tát, khiến hấn khó lòng phòng bị. Qua một hồi TềNhạc đành phải chấp tay xin tha, “Được rồi, được rồi, coi như người thắng, được không?”

Phạm Trường An lại hừ lạnh, nhưng vẫn ngừng tay thấp đèn lên. Quả nhiên TềNhạc đã bị đánh sưng mặt. lúc này Phạm Trường An mới hài lòng ng ồi xuống ghế, nói, “Không giả điên nữa à?”

“Giả chứ, sao lại không!” TềNhạc thấy Phạm Trường An đi thẳng vào vấn đề, mới thở phào một hơi, đang định ng ồi xuống thì Phạm Trường An lại xách cây chày cán bột quơ quơ trước mặt hấn. TềNhạc hận không thể quăng cái chày xa bảy thước cho rồi, giận nói, “Người đó, ba trăm sáu mươi loại vũ khí, cái nào không chọn cái loại hạ tiện nhất, không bắt mắt nhất này!”

“Đánh dễ, làm hung khí giết người cũng được, giết xong rửa sạch lại có thể để dành tiếp, tiện lợi biết bao nhiêu!” Phạm Trường An lạnh lạnh nói.

TềNhạc nghiêng rằng, th ầm nghĩ: không ngờ Phạm Trường An không chỉ đánh nhau hung mãnh, mà miệng lưỡi cũng ghê gớm như vậy. Xem ra lời đồn quả không sai, hấn đúng là kẻ sợ lão bà.

Hai mắt TềNhạc léo léo nghiêm túc nói với Phạm Trường An, “Phạm Trường An, vấn này ta bày thế nào, muốn làm gì, chắc hấn người đã nhận ra. Ta không thể đi Thục Châu, bước ra khỏi cổng kinh thành, chỉ sợ chưa

tới Thục Châu đã chết ở giữa đường! Ta phải nghĩ cách ở lại kinh thành, chỉ cần ta còn ở đây một ngày....”

“Thì ta sẽ chết sớm hơn!” Phạm Trường An nén giận nói, “Ngài có biết hiện tại có bao nhiêu tai mắt đang nhìn chăm chăm Mai Viên không? Ngài giả điên một ngày, một tuần được nhưng một tháng một năm được sao? Ngài ở đây ngày nào, người khác càng muốn giết ngài ngày đó, lại càng muốn giết ta!”

“Nhưng chúng ta là huynh đệ!” TềNhạc nói.

“Xin lỗi, huynh đệ của ngài là TềPhong! Ta không phải họ Tề” Phạm Trường An hất ly trà trên bàn xuống đất, vỡ tan. TềNhạc giật mình, lạnh lùng nói, “Người cho rằng cứ có quan hệ máu mủ thì sẽ là huynh đệ? Ta vừa sinh ra phụ hoàng đã cho làm thái tử, từ đó không biết có bao nhiêu người muốn ta chết! Nếu không nhờ ta mạng lớn, thì đã chết không biết bao nhiêu lần rồi! Chỉ riêng mấy ngày nay Nhị đệ của ta đã phái tới bao nhiêu người tới, người có biết không?”

TềNhạc cười lạnh nói tiếp, “Có phải người cũng cảm thấy hần rất đáng yêu! Lúc trước ta cũng nghĩ vậy đó! Nhưng khi mới ba bốn tuổi hần đã biết cười ngọt ngào dụ ta ẵm hần, rồi cắn ta một cái thật đau! Huynh đệ của ta đó!”

“Hoàng gia thường vô tình!” Phạm Trường An bất đắc dĩ nói, “Nếu ngài chán ghét những điểu đó, đi Thục Châu chưa chắc là không tốt!”

“Thục Châu với ta chưa hẳn là không tốt, nhưng ta sợ ta không tới nổi Thục Châu!” TềNhạc nhỏ giọng nói, “Người ta thường nói tổ chim bị phá sao trứng có thể an toàn! Phạm Trường An, Hữu thừa tướng vì ta bị buộc phải từ quan, còn nhiều lão thần khác thậm chí vì ta mà bị tịch thu gia sản tru di cửu tộc. Người cho rằng người đậu Trạng Nguyên là có thể yên ổn sống qua ngày?”

TềNhạc nhìn Phạm Trường An, cười nhạt nói, “Phạm Tử Chính, chẳng lẽ người lại ngây thơ như vậy? Thục phi là kẻ thù dai, người chém nhũ mẫu của nàng ta, nàng ta đã sớm muốn trả thù người. Hơn nữa...” TềNhạc

ngừng một chút rồi nói tiếp, “Mấy ngày trước, phụ hoàng ta không ngừng nhận được mật thư, nội dung chỉ có một, tố cáo thê tử Đỗ Thu Nương của Phạm Tử Chính người là một yêu phụ, kiếp trước Đỗ Thu Nương là tức phụ nhi của hần, là thê tử của Trương Nguyên Bảo đã bị ta đụng chết kia. Người nói như vậy có đủ kinh hãi chưa?”

“Toàn là lời nói vô căn cứ!” Phạm Trường An sững sờ một hồi, sau đó cười lạnh nói, “Người đọc sách không nói chuyện ma quỷ, ngài là hoàng tử của một nước lại tin mấy thứ này? Huống chi nếu đã là mật thư thì làm sao ngài biết được trong đó viết cái gì?”

“Ha ha ha!” Tề Nhạc ngửa mặt lên trời cười dài, nháy mắt tỏ ra khí thế bức người. Nhưng Phạm Trường An vẫn không bị ảnh hưởng gì, liếc hần một cái.

Tề Nhạc chậm rãi nói, “Người nghĩ là chỉ có một mình ta biết? Cả Hữu thừa tướng cũng đã đọc rồi!”

Hôm đó, Tề Nhạc bị gọi tới trước mặt hoàng thượng, đọc xong lá thư kia đã sợ run người. Lúc trước, hần chỉ nghĩ Đỗ Thu Nương là một người thú vị, ngàn vạn không ngờ lại có chuyện lạ tới mức này. Hần không tin, nhưng hoàng đế Đại Tề tin! Hoàng thượng tỏ vẻ rất có khát vọng cực lớn với việc biết trước chuyện tương lai mặc dù đã bị Tả thừa tướng lừa hai lần.

Hoàng thượng lệnh cho Tề Nhạc đi điều tra kẻ viết thư là ai. Tề Nhạc tra được người viết là phụ thân của Trương Nguyên Bảo. Khi hần thấy cái cằm nhọn hoắt và đôi mắt hí trông chẳng khác gì ăn trộm của lão, hơn nữa lúc cười còn để lộ hàm răng bị mất hai chiếc răng cửa cho gió lọt vào thả phanh thì đã hết muốn ăn cơm, nghĩ: dù gì Phạm Trường An cũng là huynh đệ của hần, giữ lại kẻ này cũng chỉ thêm họa chứ chẳng ích gì bèn tìm cách giải quyết luôn.

Tề Nhạc cứ tưởng chuyện sẽ kết thúc ở đó. Không ngờ, có một ngày phụ hoàng hần lại dùng bức thư kia để buộc Hữu thừa tướng từ quan. Hần không rõ lắm hai người đã nói gì, nhưng hần là Hữu thừa tướng và hoàng

đế đã đạt thành hiệp nghị: hoàng thượng bảo vệ trên dưới nhà họ Phạm bình an sống tới cuối đời với điều kiện Hữu thừa tướng phải từ quan.

“Hoàng thượng nói, chỉ cần ngày nào hắc còn làm hoàng đế, sẽ không có ai dám động tới người trong Phạm phủ, bao gồm cả Tả thừa tướng và Thúc phi. Nhưng, thân thích bằng hữu của nhà họ Phạm người rất nhiều, người có thể bảo đảm an toàn cho tất cả bọn họ sao?”

Tề Nhạc vỗ vai Phạm Trường An nói tiếp, “Cho dù là được bình an lúc phụ hoàng ta còn làm hoàng đế, nhưng rồi sẽ tới ngày phụ hoàng ta ra đi, đến lúc đó, tân hoàng lên ngôi, người đoán xem hắc có cảm thấy hứng thú với chuyện tương lai không? Hoặc là nói hắc có để yên cho cả nhà người không?” Đừng nói tân hoàng, ngay cả hắc, từ khi bị đả kích liên tiếp cũng đã bắt đầu thấy hứng thú với chuyện tương lai rồi. Cho nên hắc mới không không chế được ép hỏi Đỗ Thu Nương, thậm chí không tiếc lấy quyền đề người. Lúc đó nếu không do hắc kịp thời phát hiện ra Tề Phong đang núp sau gốc mai, thì có lẽ hắc đã thật sự ra tay với Đỗ Thu Nương

Nỗi sợ một tương lai mờ mịt quả thật khiến người ta điên cuồng....

Tề Nhạc thở dài một hơi, nghĩ thầm: hôm nay hắc đúng là quá điên rồi, còn muốn ra tay với một nữ nhân, xứng đáng bị Phạm Trường An đánh!

Nhất thời mỗi người đều có một sự riêng. Một thân than phụ hoàng ngu ngốc, tin dùng gian thần, huynh đệ thì ngày ngày suy nghĩ làm sao để giết hắc, chiếm vị trí của hắc, có lúc còn phải đóng vai thảm, để phụ hoàng mở lòng từ bi cho hắc một con đường sống! Thật là bi thảm!

Một thì cau mày, cảm thán từ khi tới kinh thành hắc đã mất đi những ngày không buồn không lo. Lão bà bị người ta dòm ngó, không chỉ nam nhân không mà là một đám súc sinh không phân biệt nam nữ. Tại sao kinh thành lại đáng sợ như vậy, người người lục đục đấu đá! Thật là bi thảm!

Hai người trong phòng ngẩng cảm thán, không hề biết Đỗ Thu Nương vẫn đứng ở ngoài cửa từ đầu tới giờ.

Nửa đêm, Đỗ Thu Nương thức dậy đi vệ sinh, phát hiện Phạm Trường An không ở bên cạnh. Cả tối nay hẳn đầu không vui vẻ mấy, lúc quần nàng thực hiện nghĩa vụ cũng rất thô bạo, nàng chưa chuẩn bị xong hẳn đã mạnh mẽ xông vào, hành hạ nàng h ồi lâu. Sau đó hẳn lại nỉ non bên tai nàng, “Nương tử, đến nay ta mới biết, mùi vị của giấm thật chẳng ngon lành gì, sau này ta không muốn uống nữa! Sáng mai ta sẽ dạy cho nàng một ít công phu, ai dám hôn nàng nàng cứ đấm hẳn cho ta!” Đỗ Thu Nương ăn giấm của Phạm Trường An mấy l ần, rốt cuộc cũng tới phiên hẳn ăn của nàng một l ần.

Đỗ Thu Nương vốn định tìm cơ hội ‘dạy dỗ’ T ềNhạc một phen, lại sợ Phạm Trường An giận quá làm chuyện điên r ồmới đi tìm hẳn không ngờ vô tình nghe được cuộc đối thoại của hẳn và T ềNhạc. Sợ hẳn phát hiện, nàng tranh thủ chạy v ềphòng trước.

Đỗ Thu Nương nằm xuống giường lại, mãi vẫn không ngủ được, l ần l ần h ồi lâu với những suy nghĩ không đầu. Nếu mọi chuyện cứ diễn tiến như đời trước thì tương lai của Phạm Tử Chính cũng không tệ lắm. Có đi đầu hẳn phải chịu khổ thêm ba năm nữa, trong đó bao g ồm cả nỗi khổ mất đi người thân....

Còn T ềNhạc.... Đỗ Thu Nương nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc nhớ ra, đời trước đã từng nghe một vài giai thoại v ềhắn. Theo đó, T ềNhạc đã giả điên thành công hơn nữa còn điên rất triệt để. Ghê gớm nhất là vụ T ềNhạc đã từ bỏ thể diện tiêu tiêu không tự chủ luôn ngoài đường. Năm đó thư sinh già kể chuyện đã đánh giá T ềNhạc thế này: người có thể tàn nhẫn với chính bản thân, nhất định có thể thành chuyện lớn. Dù vậy dân chúng cũng sẽ nhớ suốt đời, hoàng đế của họ đã từng tiêu tiêu không tự chủ ngay giữa đường giữa chợ! Huống chi, sau l ần đó, T ềNhạc cũng không đạt được hiệu quả như mong muốn. Ngược lại thánh thượng càng giận hẳn đã làm tổn hại thể diện hoàng thất, đuổi hẳn đi Thục Châu lẻ hơn. T ềNhạc có thể v ềkinh thành lại là vào một năm sau, với biện pháp khác....

Có lẽ, nàng có thể dựa vào trí nhớ của mình giúp bọn họ không phải đi đường vòng, mặc dù nàng không nhớ rõ, nhưng bọn họ lanh l ẹ thông minh hơn nàng cả trăm l ần, hẳn sẽ tự hiểu rõ thôi nhanh thôi!

Dùng kí ức đời trước đổi lấy chút lợi ở kiếp này, không phải là ưu đãi ông trời đặc biệt cho nàng sao? Có ưu thế mắc gì lãng phí?

Lúc này, cửa phòng được mở ra, tiếp theo là bước chân tiếng rón rén, bên cạnh nàng chợt lạnh, Phạm Trường An đã nằm xuống.

Đỗ Thu Nương làm bộ như giật mình tỉnh lại, hỏi Phạm Trường An, “Chàng đi đâu vậy?”

“Đi vệ sinh thôi, nàng cứ ngủ tiếp đi.” Phạm Trường An nói nhỏ, vỗ vỗ đầu Đỗ Thu Nương, nói thàn, “Nàng đó, không có ta là ngủ không yên!” Dứt lời ôm Đỗ Thu Nương lòng.

Hai người vuốt ve nhau một hồi lại muốn thực hiện nghĩa vụ, đến khi Phạm Trường An ăn uống no say rồi mới cho Đỗ Thu Nương ngủ.

Đỗ Thu Nương ngủ thẳm một giấc tới sáng, cho tới khi bị đánh thức bởi một trận đập cửa gấp gáp. Nàng chưa kịp ra mở cửa đã nghe Đỗ Kim Bảo kêu to, “Đại tể, đại tể phu! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 60

Đỗ Thu Nương giật mình, vội kêu Phạm Trường An dậy. Nàng ra mở cửa thấy Đỗ Kim Bảo đang mang bộ mặt sầu thảm, đi tới đi lui không ngừng trước phòng. Nàng vội kéo Đỗ Kim Bảo lại hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đỗ Kim Bảo vội nói, “Cụ thể đệ cũng không rõ lắm. Hôm nay đệ ra ngoài từ sớm lúc trở lại phát hiện Ngân Bảo và Đổng Bảo đã có mặt ở nhà, trên người chỉ chút vết thương, còn cộng vớ một thiếu niên không biết tên tuổi đang bất tỉnh. Đệ hỏi thì Ngân Bảo cứ ấp a ấp úng nói là bị đổng học trong học đường đánh. Nhược Lan tức không chịu nổi đã vọt tới học đường cãi nhau với người nhà bọn kia rồi!”

“Trên người chỉ chút vết thương?” Đỗ Thu Nương cao giọng hỏi lại. Nàng biết tính hai đệ đệ của nàng không phải kiểu dễ xúc động đánh nhau với người ta, đặc biệt là Đổng Bảo. Dù Ngân Bảo nổi nóng thì còn Đổng Bảo kéo lại. Lòng nàng như có lửa đốt, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vội kéo Đỗ Kim Bảo nói, “Đệ nhanh đi ngăn Nhược Lan lại đi! Nhược Lan nóng tính, đến đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, kinh thành phức tạp, không chừng trong đó có người chúng ta không đắc tội nổi, làm gì có đất cho Nhược Lan đi náo loạn!”

“Dạ!” Đỗ Kim Bảo lập tức chạy đi.

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương cũng nhanh chóng đi xem tình hình Đỗ Đổng Bảo và Đỗ Kim Bảo thế nào. Vừa vào cửa Đỗ Thu Nương suýt chút chết ngất, trên người Ngân Bảo và Đổng Bảo loang lổ vết máu, tóc tai rối bù, mặt mũi sưng vù lên, đang.... quỳ dưới đất. Lý thị bôi thuốc cho cả hai, càng đau lòng càng xoa mạnh hơn để khử ứ. Đỗ Ngân Bảo và Đỗ

Đỗ Ngân Bảo cắn răng không rên một tiếng, Lý thị lại chảy nước mắt trước, mắng, “Hai đứa làm cái gì đó? Đại tể phu vất vả lắm mới nhờ người tìm được một học đường tốt cho vào học, không lo học hành đằng hoàng còn bày trò đánh nhau khiến tiên sinh tức đến mức phải đuổi về!”

Đỗ Ngân Bảo cúi đầu không nói lời nào, chỉ khi bị xoa đầu không chịu nổi mới rên một tiếng. Đỗ Đỗ Ngân Bảo thì ngược đầu nói nhỏ, “Nương đừng hỏi nữa.”

“Nương nuôi người lớn đến chừng này, giờ phạm lỗi còn không cho nương hỏi?” Lý thị vung gậy muốn quật xuống người Đỗ Đỗ Ngân Bảo, nhưng giơ lên hồi lâu, rốt cuộc vẫn không nỡ đánh. Đỗ Thu Nương vội vàng tiến lên, giữ lấy cây gậy, nói, “Nương, đừng nóng! Từ từ hỏi đi, hai đứa nó còn đang bị thương mà!”

Đỗ Thu Nương lại khuyên Lý thị đi nấu chút gì cho Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đỗ Ngân Bảo ăn lấy lại sức, chờ Lý thị đi rồi, mới giận tái mặt hỏi đầu đuôi sự tình. Nhưng Đỗ Ngân Bảo hai người vẫn ngậm miệng như hến. Nàng bèn gạt nước mắt nói, “Được, được, không nói thì thôi! Nhớ lúc trước, để kiếm một học đường tốt cho hai đứa bây, không biết Trường An đã phải chạy bao nhiêu nơi, cầu xin bao nhiêu người! Giờ hai đứa bay nói một tiếng không đi là không đi luôn! Đủ lông đủ cánh rồi, tự chịu trách nhiệm được, đánh nhau về nhà không cần nói tiếng nào! Thôi, hai bây coi đại tể đã gả đi không còn họ Đỗ, không có quyên can thiệp thì thôi! Một hồi ta sẽ nói với phụ thân, từ nay về sau không dám hỏi gì tới chuyện nhà họ Đỗ nữa, tụi bây chết hay sống cũng chẳng liên quan gì tới vị đại tể này....”

Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đỗ Ngân Bảo trước giờ chỉ thấy vẻ tức giận hoặc nghiêm khắc của Đỗ Thu Nương, giờ thấy nàng khóc thương tâm như vậy, nào dám cứng miệng nữa, chột dạ liếc nhau một cái. Đỗ Đỗ Ngân Bảo đại diện nói, “Đại tể, đệ nói cho tể nghe, nhưng tể đừng kể với phụ mẫu, bọn đệ sợ hai người đau lòng.... Cả tể nữa.... Tể cũng đừng tức giận mà thương thân!”

“Hai đứa đi ra ngoài để người ta đánh thành như vậy phụ mẫu có thể không đau lòng sao?” Đỗ Thu Nương lau nước mắt nói, “Hai đứa mau kể

lại đầu đuôi câu chuyện cho đại tể nghe! Người nhà họ Đỗ ta dám làm dám chịu, nếu là lỗi của hai đứa, ta sẽ tự mình dẫn hai đứa đi xin lỗi người ta. Còn nếu là lỗi của họ, tể tể dù có mất mạng cũng phải đòi lại công bằng cho bằng được!”

Đỗ Đổng Bảo nghe lời kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đổng Bảo học ở học đường tốt có tiếng trong kinh thành, mặc dù không phải nổi nhất, nhưng vì hiệu trưởng từng là hiệu trưởng của Quốc Tử Giám nên người mộ danh tới học không ít, rất nhiều con cháu các nhà vương công quý tộc không vào được Quốc Tử Giám sẽ vào đó học. Hai huynh đệ Đỗ Đổng Bảo không biết nịnh nọt bọn người kia, chỉ nghĩ dựa vào bản lĩnh của chính mình để vươn lên. Không may, trong số người theo học không thiếu những kẻ không dám đụng tới con cháu của các gia tộc lớn bèn đi bắt nạt những học sinh không có bối cảnh hoành tráng để thỏa thói hư vinh.

Vốn bọn họ biết Ngân Đổng Bảo có nể dựa là Hữu thừa tướng, nghe tin Hữu thừa tướng từ quan, những kẻ muốn bắt nạt Ngân Đổng Bảo lập tức rục rịch không yên. May mà Ngân Bảo vốn cường tráng từ nhỏ, chân tay linh hoạt, Đổng Bảo lại rất cơ trí, hai huynh đệ hợp tác chặt chẽ khiến mấy kẻ muốn bắt nạt hai người chưa thành công lần nào, còn bị phản kích.

Mấy kẻ kia thấy quyên cước không bằng thì bắt đầu động khẩu nhục mạ người, mới đầu Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đổng Bảo còn cố gắng nhịn, nhưng những kẻ đó càng được nước lấn tới.

Hôm nay, Ngân Bảo Đổng Bảo vừa tới học đường những kẻ đó đã trét sẵn một lớp phân trâu thật dày ở chỗ ngồi của hai người, nhao nhao nói trên người họ toàn mùi phân trâu thối hoắc của bọn nông dân nghèo. Lại có kẻ quá đáng hơn, nói tể tể Đỗ Thu Nương của hai người là sao chổi, khiến công công phải từ quan, còn vu hãm Lý thị là dâm phụ, chưa gả đã sinh Đỗ Đổng Bảo vân vân, cũng không biết bọn chúng làm cách nào biết được tin tức về nhà họ Đỗ. Tóm lại là nhục mạ nhà họ Đỗ không đáng một đồng.

“Đúng là bọn thiếu đánh!” Đỗ Ngân Bảo khinh bỉ nói, “Bình thường đệ và Đổng Bảo tuyệt đối sẽ không xung đột trực diện với bọn chúng ở học

đường đâu! Đạo lý ‘nhỏ không nhịn được thì khó mà thành việc lớn’ đệ biết, đã định chờ bọn chúng về sẽ chặn đường đánh một trận toí bời, hoặc trùm bao bố đập lên trong hẻm tối cho xả giận. Có đi đâu....”

“Không được! Trùm bao bố đập một trận là quá nhẹ cho bọn chúng, phải nhét đầy phân trâu vào bao rồi trùm đánh mới đúng!” Phạm Trường An bỗng nói, “Đối với loại người này, chơi ngay thẳng tuyệt đối chỉ thiệt cho các đệ thôi, chịu nổi khổ da thịt cũng chưa đủ, phải để bọn chúng mất hết mặt mũi chúng mới sợ!”

“Đúng!” Đỗ Ngân Bảo tiếp lời, “Tên càn đầu đúng là miệng chó không mọc được ngà voi! Ở thôn ta dù đánh nhau cũng phải theo luật, một đấu một mới đúng, bọn chúng lại cả đồng đánh một người, tính hảo hán cái gì!”

“Đệ khờ quá! Có thể quần đấu mặc gì phải chọn độc đấu! Bọn chúng đã vô liêm sỉ đến trình độ đó đệ còn giảng đạo lý gì nữa? Đi với Phật mặc áo cà sa, đi mới ma mặc áo giấy, biết không?”

Đột nhiên cả hai cứ vậy cãi nhau ỏm tỏi, Đỗ Thu Nương đứng nhìn khoe mắt giật giật, kéo Phạm Trường An, trừng một cái. Phạm Trường An lập tức ngậm miệng, một hồi mới cảm râm, “Hai đệ đó, nói thì hay lắm, rốt cuộc cũng đánh nhau với người ta để bị đuổi học!”

“Bọn đệ không cố ý, cũng vì tiểu tử này nè!” Đỗ Ngân Bảo chỉ vào thiếu niên đang nằm trên tháp nhỏ nói. Thiếu niên mặc áo trắng giờ đã dính đầy máu, khuôn mặt như phấn điêu ngọc mài giống hài đồng chiêu phúc trong tranh lại bị vòng băng trắng trên đầu phá hư mỹ cảm.

“Hắn là.....” Đỗ Thu Nương sững người một chút, cảm thấy thiếu niên này trông rất quen, nhưng nhất thời không nhớ là đã gặp ở đâu.

“Đệ cũng không biết hắn tên gì!” Đỗ Đồng Bảo buồn bực nói. Thiếu niên áo trắng kia mới vào học đường chừng mười ngày, ngày nào cũng mặc đồ trắng, ngồi trong góc khuất nhất, không thích nói chuyện với ai, ai chọc hắn hắn cũng không quan tâm. Mấy tên nhà giàu kia thường kiếm trò khiêu khích, hắn cũng chỉ nhìn bọn chúng bằng đôi mắt đen lạnh lùng khiến bọn chúng biết khó mà lui.

Hôm nay, bọn kia nhục nhã Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đễng Bảo, Đỗ Ngân Bảo vốn không nhịn được, đang định ra tay thì một tên bên đối phương lại giẫm chân trên y phục của thiếu niên áo trắng. Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đễng Bảo còn chưa hiểu rõ chuyện gì thì thiếu niên này đã đứng lên đập một quạt lên người kẻ kia.

Có lẽ bọn kia cho rằng thiếu niên này và Đỗ Ngân Bảo Đỗ Đễng Bảo là một phe, lập tức nhào vào đánh nhau. Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đễng Bảo buộc phải gia nhập cuộc chiến. Ai ngờ thiếu niên này đập một quạt trông khí thế kia lại đánh tới đánh lui cũng chỉ có một chiêu, trong chốc lát đã mệt hết hơi. Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đễng Bảo vừa bị vây công vừa phải che chở thiếu niên áo trắng, nên mới bị thương nhiều như vậy.

“Đại tỷ đừng lo, bọn chúng cũng không sung sướng gì đâu, hơn phân nửa máu trên người bọn đệ là của bọn chúng đó!” Đỗ Ngân Bảo đắc ý nói.

“Đệ hận nhất là người khác nhục mạ người nhà mình, đánh một chầu xem như xả giận! Có đi đâu, đại tỷ đừng nói với phụ mẫu để phụ mẫu phải nghe những lời ô uế đó! Phụ mẫu lo lắng chuyện nhà tỷ phụ đã đủ mệt rồi...” Đỗ Đễng Bảo nói nhỏ.

“Ta biết...” Đỗ Thu Nương nói, cảm thấy rất tự hào về hai đệ đệ của nàng, ôm hai người không biết phải nói gì. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, tương lai mờ mịt khó biết, may là huynh đệ tỷ muội đễng lòng, đi đâu này còn quý hơn vàng biết bao nhiêu lần.

“Chỉ là, thiếu niên này...” Đỗ Thu Nương đang lo lắng không biết phải xử trí thiếu niên áo trắng thế nào, thì thiếu niên đã tỉnh lại, nhìn tỷ đệ ba người ôm nhau với ánh mắt vô cùng hâm mộ.

Đỗ Ngân Bảo vội tiến lên nói, “Người đừng lo lắng, đại phụ đã khám rồi, chỉ là vết thương ngoài da thôi, không nghiêm trọng đâu!”

“Ừ.” Thiếu niên kia đáp. Đỗ Ngân Bảo thấy thiếu niên có vẻ không muốn nói gì nữa, xoay người đi mặc kệ thiếu niên, bỗng nhớ ra vô đầu nói, “A, thì ra người nói được, vậy mà ta cứ tưởng người bị câm chứ!”

Thiếu niên kia nghe vậy, tức giận, nghiêng đầu qua một bên không nói. Đỗ Ngân Bảo lạnh lùng lạnh miệng nhưng không có ý xấu, thấy thiếu niên kia giận, bèn lẩm bẩm, “Ta cứ tưởng người bị câm, nay thấy người nói được mới vui mừng chứ bộ....”

Đỗ Ngân Bảo không giải thích còn đỡ, càng giải thích càng hỏng bét. Vẻ mặt của thiếu niên kia ngày càng lạnh hơn.

Đỗ Thu Nương chỉ biết thở dài thẩn than: Ngân Bảo đúng là ngốc thật! Nàng đang định tiến lên giải vây giúp Đỗ Ngân Bảo, tiện thể hỏi thăm lai lịch của thiếu niên thì bỗng thấy Lý thị hoảng loạn chạy vào, hô, “Trường An, Thu Nương, không hay rồi! Người làm báo quan binh đã bắt Kim Bảo và Nhượng Lan đi! Còn có một nhóm đang đi đến nhà chúng ta nữa!”

“Cái gì? Quan binh?” Đỗ Thu Nương kinh hãi hỏi lại. Một nhóm thiếu niên ẩu đả trong học đường lại kinh động tới cả quan binh? Nàng hoảng hốt bắt lấy tay Phạm Trường An không biết phải làm sao.

Phạm Trường An vội chạy ra ngoài xem thử thực hư thế nào, vừa ra khỏi cổng đã thấy Tần Viễn dẫn mười mấy quan binh đi tới, bên cạnh hẳn là một thiếu niên mặc y phục giống màu với hắn.
Tần Viễn vừa tới cổng đã cười khẩy một tiếng. Phạm Trường An thấy chỉ muốn tát ngay một cái lên mặt hắn cho bỏ tức.

Tiểu thiếu niên bên cạnh Tần Viễn, mặt tới mức chẳng thể phân rõ đâu là mắt đâu là mũi miệng, hai con mắt híp tới mức chỉ còn lại một đường mảnh, còn cố tình phải tỏ vẻ khí phách mới chịu.

Phạm Trường An phải cố lắm mới ngăn được xúc động muốn đánh người. Quan binh chợt thấy Phạm Trường An, lịch sự chào, “Phạm đại thiếu gia! Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đồng Bảo có ở đây không?”

Tần Viễn hừ lạnh một tiếng, đá quan binh kia một cái, rồi dặt tên thiếu niên bên cạnh lướt lên trước, hừ lạnh nói, “Phạm Trường An, hôm nay hai tiểu cữu tử của ngươi đã đánh Cữu đệ Tần Liên của ta và tùy tùng của Tần Liên. Tên tùy tùng kia vừa về tới nhà đã lăn ra chết. Biết đi đâu thì mau giao hai tên hung thủ giết người ra đây cho ta nhanh lên!”

“Ca, là ba tên mới đúng, còn một tên mặt trắng nữa!” Tậ̀n Liện nói xen vào.

Đỗ Thu Nượng vốn ở trong phòng không yên tâm, chạy theo Phạm Trượ̀ng An ra ngoài, núp một bên theo dõi tình hình. Nàng nghe Tậ̀n Viện nói xong lập tức choáng váng nghĩ: chết người?!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 61

Nếu nói ai khác đánh chết người, có lẽ Đỗ Thu Nương sẽ tin, nhưng nói Đỗ Ngân Bảo, Đỗ Đờng Bảo, hai thiếu niên chưa trưởng thành, cộng với một thiếu niên càng thêm gầy yếu kia dưới sự qu ân ầu của một đám người vẫn có thể đánh chết một nam tử trưởng thành cao lớn thì nàng tuyệt đối không tin đó là sự thật! Huống chi, Đỗ Đờng Bảo là một hài tử hiểu chuyện, dù Đỗ Ngân Bảo có xúc động đánh người thì Đỗ Đờng Bảo cũng sẽ ngăn lại.

Đỗ Thu Nương thấy đáng vẻ đắc ý của Tần Viễn và tên đệ đệ mập nhà hắn, bèn vọt tới trước mặt mắng, “Chứng cứ đâu? Chỉ nói miệng cũng có thể buộc tội người ta được sao? Ngân Bảo và Đờng Bảo bị qu ân ầu, máu me khắp người, còn đang nằm trong phòng chưa rõ sống chết kìa! Muốn lên công đường? Cũng được! Ta sẽ kiện đệ đệ ngươi tội cố ý đả thương người vô tội!”

Đỗ Thu Nương nói với quan sai, “Phiền ngài dẫn đường cho ta tới nha môn, ta phải đi kiện bọn họ! Muốn dẫn hai đệ đệ của ta đi thì phải dẫn luôn cả tên kia theo!”

Tần Viễn đã chịu khó dẫn quan sai tới cửa thì nàng cũng không ngại ‘chơi’ với hắn một lần! Huống chi, chỉ cần có mắt là sẽ nhận ra mấy quan sai kia cũng không thích Tần Viễn gì cho cam, chỉ vì thân phận của hắn nên phải nể mặt đi theo hắn thôi.

Quan binh c ầm đầu nghe xong, lộ vẻ khó xử. Phạm Trường An bèn tiến lên nói, “Nghe tin một đám thiếu niên tụ tập đánh nhau ngay trong học đường ta cũng rất bức bối. Nhìn những vết máu trên người nương tử ta kìa, bị dính lúc xử lý vết thương cho hai tiểu cữu tử ta đó! Hai người họ bị

thương khắp người, lúc về chưa nói được mấy câu đã hôn mê bất tỉnh, lay gọi cách mấy cũng không tỉnh.... Buổi sáng vui vẻ lành lặn ra cửa lúc về lại như vậy, hỏi sao bọn ta không đau lòng chứ?” Dứt lời hắt lại ghen ngào một phen.

Đỗ Thu Nương phối hợp kịp thời, lặng lẽ cúi đầu. Phạm Trường An lại nói. “Ta vốn ít huynh đệ, phụ mẫu thương yêu hai tiểu cữu tử này như nhi tử ruột, nếu để họ biết nhi tử của mình bị đánh thành như vậy, không biết sẽ khổ sở tới mức nào! Vừa rồi ta nghe nói có quan sai tới, vội vàng chạy ra sợ làm trễ nãi công việc của các vị, lại đáng thương cho hai tiểu cữu tử ta, không biết giờ sao rồi. Nếu các vị quan sai còn nể mặt phụ thân ta, thì hãy để ta vào lo cứu trị cho hai tiểu cữu tử đã. Đợi tụi nó tỉnh lại, ta nhất định sẽ tự mình dẫn hai đứa tới nha môn. Nhưng nếu bọn nó không tỉnh, Phạm Tử Chính ta dù có sức cùng lực kiệt cũng phải đòi lại công bằng cho hai đứa nó!”

Nói xong, Phạm Trường An hung hăng trừng Tần Viễn một cái. Đỗ Thu Nương càng thêm hợp thời khóc nức lên, ghen ngào nói, “Ngân Bảo Đồng Bảo đáng thương của tỷ.... Rốt cuộc là ai ra tay độc ác như vậy chứ??”

Tần Viễn trơ mắt nhìn phu thê Phạm Trường An phu xướng phụ tùy, đang muốn cất ngang thì quan binh cần đầu đã ôm quyền nói với Phạm Trường An, “Tất nhiên bọn ta rất tin tưởng nhân phẩm của Phạm đại thiếu gia. Mạng người lớn như trời, Phạm đại thiếu gia cứ vào cứu người trước đi. Cũng xin Phạm đại thiếu gia đừng làm khó bọn ta, khi hai người họ tỉnh lại, phải lập tức đưa tới nha môn ngay!”

“Tất nhiên rồi!” Phạm Trường An đáp lễ nói cảm ơn. Tần Viễn sốt ruột muốn đá chân quan sai một cái ra hiệu, nào ngờ quan sai kia chột né qua khiến Tần Viễn đá vào không khí suýt nữa té sấp xuống, may mà đằng trước có Tần Liên mập mạp đỡ cho. Tần Liên bị đập ngã sấp xuống như chó gặm bùn.

Mặt Tần Viễn lúc trắng lúc xanh, chỉ tay vào mặt quan sai cần đầu nói, “Mấy tên vô dụng các ngươi! Trong kia có tội phạm giết người không chịu

bắt, triêu đình nuôi bọn vô dụng các người có ích gì?”

Quan sai kia đã đi theo đại tướng quân An Tri Hoán nhiều năm, từng sống dưới ánh đao ảnh kiếm, ghét nhất cái kiểu đại thiếu gia hống hách ngu ngốc như Tần Viễn, lập tức đen mặt nói, “Ta ăn bổng lộc của triêu đình, chứ không phải của Tần công tử ngài. Hơn nữa, trong kia là hai người bệnh chưa biết sống chết, nếu cưỡng chế mang đi, bọn họ chết trên đường, ngài có kham nổi trách nhiệm không, hay là bắt bọn ta chịu?”

“Người không sợ bọn chúng bỏ chạy?” Tần Viễn lại mắng.

Quan sai kia hừ lạnh một tiếng nói, “Đương kim thánh thượng đã từng khen Phạm Tử Chính là người đoan chính, nguyên Hữu thừa tướng Phạm Trọng Lương cũng là người thanh liêm, có gì không thể tin? Nếu Tần công tử không yên tâm, ta sẽ để lại hai người lại canh chừng.”

Tần Viễn nghe xong, hết đường phản bác, lại thấy Tần Liên vẫn còn lăn lộn trên đất như con rùa bị lật ngửa mãi không lật lại được, càng cảm giác mất thể diện, bèn đá người hầu của Tần Liên một cái, mắng, “Đồ vô dụng! Còn không mau đỡ Cửu thiếu gia dậy!”

Dứt lời, Tần Viễn lại nhìn Phạm Trường An cười khiêu khích, “Phạm Tử Chính, hiện giờ cả nhà họ Phạm người đâu là đồ bỏ đi! Hai tiểu tử tử mang tội giết người, còn phế thái tử cũng không vài ngày nữa phải đi Kiến Châu, ta xem người làm sao trở mình! Các người chờ bị chém đầu đi!” Nói xong, hắn nhìn Phạm Trường An nhổ một bãi nước bọt, rồi liếc Đỗ Thu Nương bằng ánh mắt khinh miệt mới đi thẳng ra cửa.

Quan sai cần đầu ôm quyền với Phạm Trường An, nói vừa rồi hắn tới học đường một chuyến, thấy một thiếu nữ tên Đỗ Kim Bảo và một cô nương tên Đỗ Nhược Lan đang ồn ào trong đó, đang nghiệp của hắn mới dẫn hai người tới nha môn với tội quấy rối học đường. dĩ nhiên.đ
kàn/nkkê,qu=ly,đô=ln Hắn biết đó là người nhà của Phạm Trường An nên đã dặn đừng nghiệp một tiếng, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ được thả về

Phạm Trường An cảm ơn rồi rút, trộm nhét một ít bạc vào tay quan sai kia. Hắn cũng không làm bộ, nhận lấy, nói cảm ơn xong dẫn những người

khác đi ngay.

Bên này Tần Viễn giận điên lên hùng hống hồ hồ bỏ đi, chẳng mấy chốc Đỗ Kim Bảo và Đỗ Nhược Lan cũng được thả ra, hai nhóm gặp nhau trên đường suýt nữa lại xảy ra xung đột.

Lúc đó Đỗ Kim Bảo và Đỗ Nhược Lan vội chạy về nhà xem Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đổng Bảo thế nào. Còn Tần Viễn ăn cục tức chỗ Phạm Trường An vừa đi vừa mắng Tần Liên là đầu heo, không lo nhìn đường, vì vậy vừa qua khỏi khúc quẹo đã đụng phải Đỗ Nhược Lan cũng đang mắng Tần Liên.

Tần Viễn điên lên muốn mắng kẻ nào có mắt chó không nhìn đường, nhưng đang định mở miệng lại thấy khuôn mặt thanh tú vừa giận vừa thẹn của Đỗ Nhược Lan, nhất thời sững sốt không phát ra lời.

Đỗ Nhược Lan không biết Tần Viễn là ai, nghĩ hai bên đều có lỗi, bèn nói một tiếng xin lỗi rồi kéo Đỗ Kim Bảo chạy đi.

Chỉ một lần vô tình chạm mặt lại khiến Tần Viễn nhớ thương Đỗ Nhược Lan mãi không quên, chờ hấn h ối h ần lại thì người đã đi mất tiêu. Hấn bèn phái người đi đầu tra Đỗ Nhược Lan là cô nương nhà ai.

Chỉ có thể nói oan gia ngõ hẹp, khiến Đỗ Nhược Lan gặp phải tên c ần thú Tần Viễn dẫn tới nhiều chuyện rắc rối về sau.

Bên này, Đỗ Thu Nương mời hai quan sai ở lại vào phòng khách uống trà trong khi chờ. Nàng vào phòng thấy Phạm Trường An đang đen mặt ng ối im. Còn Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đổng Bảo thì kinh ngạc nhìn thiếu niên áo trắng không biết đang suy tư đi đầu gì, đáng vẻ thản nhiên như việc không liên quan tới ta.

“Đánh chết người?” Đỗ Đổng Bảo lắc đầu nói, “Không thể nào! Tù tòng của tên mập chết b ần kia cao chừng tám thước, bình thường đệ muốn thấy mặt hấn còn phải ngửa đầu nữa là! Lúc đánh nhau hấn cũng là kẻ mạnh nhất, đệ phải bảo Ngân Bảo tấn công vào nửa người dưới của hấn đó, làm sao đánh chết nổi?”

“Rõ ràng là muốn vu oan giá họa cho chúng ta!” Đỗ Ngân Bảo cau mày nói, “Giờ phải làm sao đây?”

Cả phòng đang cau mày lo lắng thì Đỗ Kim Bảo và Đỗ Nhược Lan về tới. Hai người cũng không bị ngược đãi gì, chỉ cho biết nơi đó không phải là nơi có thể làm ồn lên, để họ chú ý giữ thân.

Đỗ Nhược Lan vừa thấy Đỗ Ngân Bảo lập tức tiến lên nhéo tai Đỗ Ngân Bảo, mắng, “Ta đã dặn ra ngoài phải đoàn kết không để kẻ khác bắt nạt, nhưng không có kêu hai đứa đánh nhau với người ta! Đúng là bọn chúng khinh người quá đáng là sai, nhưng hai đứa ra tay quá độc ác rồi! Sao lại đánh người ta đến nông nổi đó!”

Đỗ Ngân Bảo bị Đỗ Nhược Lan nhéo, vừa né vừa hỏi, “Tam tỷ, tỷ nói gì vậy?”

Đỗ Kim Bảo trả lời thay, “Bọn ta vừa ra khỏi cổng nha môn đã thấy có ba bốn gia đình phủ Tả thừa tướng khiêng tên tùy tùng bị đánh chết tới. Nhóm người đó khóc đến chết đi sống lại luôn. Ta lại nhìn thử, thấy tình trạng lúc chết của hắn cực kỳ thảm thiết, mắt mũi miệng tai gì đâu trào ra máu, có vẻ chết không nhắm mắt!”

“Nhất định là Tần Viễn đã lệnh cho bọn họ làm lớn chuyện lên!” Phạm Trường An nói nhỏ, lâm vào suy tư. Đỗ Ngân Bảo, Đỗ Đồng Bảo và thiếu niên áo trắng kia phải tới nha môn là chuyện nhất định không thể tránh. Có đi đâu bên kia cố tình hãm hại, quan trọng là phải nghĩ cách ứng phó. Nếu Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đồng Bảo không may bị vu oan giá họa thì Đỗ Thu Nương không khổ sở tới chết mới lạ! Còn thiếu niên áo trắng kia nữa....

“Xin hỏi vị công tử này tên gì? Có cần ta báo cho người nhà tới đón công tử về không, cũng tiện việc bàn bạc cách ứng phó luôn!” Phạm Trường An nói. Thiếu niên áo trắng kia ngẩng đầu nhìn hắn một cái nói, “Ta họ An, tên chỉ một chữ Nhiên....”

“An Nhiên.... Xin chào An công tử.” Phạm Trường An cười nói.

An Nhiên mím môi cười đáp lễ, nụ cười chỉ thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất. An nhiên.đà;nn/lê,q;m;nuý,đ" ôn Nhưng Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đồng Bảo vẫn thấy được, nhất thời ngẩn ra. Đỗ Ngân Bảo thầm nghĩ tiểu tử này còn xinh đẹp hơn cả nữ tử nữa. Đỗ Đồng Bảo lại nghĩ: tiểu tử này quả là yêu nghiệt, chẳng khác gì ‘hồng nhan họa thủy’.

Phạm Trường An thầm nhẩm ‘A di đà Phật’, nghĩ: thiếu niên này chính là một Trương Bác Hưng thứ hai, bộ dáng thanh tú không nhất định là người tốt, phải đề phòng mới được. Ở nơi xa, Trương Bác Hưng có ràng buộc mình hay không thì không phải chuyện nằm trong phạm vi lo nghĩ của Phạm Trường An rồi.

An Nhiên nhìn chằm chằm Phạm Trường An, thầm nghĩ: Phạm Tử Chính quả là thú vị hơn lời đồn nhiều. Thiếu niên nhìn tới mức thất thần, vô thức nói ra thành lời suy nghĩ trong lòng.

Cả phòng đột nhiên yên tĩnh lạ thường. Đỗ Ngân Bảo thấy người vốn mười ngày nửa tháng chưa chắc nói được một câu đầy đủ giờ lại lộ vẻ mặt sùng bái xen lẫn thẹn thùng nhìn đại tỷ phu, thì vô cùng ngạc nhiên. Đỗ Ngân Bảo đi vòng tới trước mặt An nhiên, vỗ một cái lên mặt An Nhiên, nói, “Người là nam nhi lại tỏ vẻ thẹn thùng như một cô nương là sao?! Đúng là đại tỷ phu của ta rất có khí chất, nhưng nay người sắp thành tội phạm giết người rồi đó, không thể để dành tinh thần suy nghĩ cái gì có ích hơn được à?”

An Nhiên lập tức chớp mắt một cái, nói, “Một mình ta đến kinh thành đi học, không có phụ mẫu huynh đệ bên cạnh, chẳng có ai để bàn chuyện đâu! Hơn nữa, ba chúng ta rõ ràng là bị oan! Ta không tin vương pháp không thể che chở cho ba chúng ta!”

Phạm Trường An thầm trợn trắng mắt: tiểu tử này đúng là một sách, chưa từng trải nên không biết nhân tình ấm lạnh. Hắn nghĩ nghĩ một hồi rồi nói, “Dù có bị oan thì mong An huynh đệ cũng hãy nghe ta một lần, để có thể yên ổn thoát khỏi vụ rắc rối này!”

“Tất cả đều nghe theo Phạm đại ca!” An nhiên gật đầu nói.

Đỗ Thu Nương vẫn luôn quan sát An Nhiên từ nãy tới giờ. Nàng cứ có cảm giác là lạ, nhưng lại không nói được là lạ chỗ nào, đang muốn nhìn kỹ hơn thì An Nhiên đã khôi phục dáng vẻ không nói không cười nên đành thôi.

Đỗ Thu Nương nói, “Theo ta, quan trọng nhất hiện nay là chúng ta phải giải quyết vụ đưa người tới nha môn.” Lập tức, mấy đôi mắt trong phòng đều tập trung nhìn Phạm Trường An khiến hắn cảm giác như có một áp lực vô hình đang đè nặng.

Phạm Trường An bước tới bên cạnh Đỗ Thu Nương thì nghe nàng lầm bầm, “Bọn vô lại kia chỉ biết nghĩ ra mấy biện pháp vô sỉ! Đúng là một đám rùa đen rút đầu! Tốt nhất chúng ta phải khiến cho chúng không dám thò chân ra luôn! Trốn cho kỹ đừng để ta bắt gặp, nếu không ta nhất định sẽ dùng chày cán bột đập chết bọn chúng!”

Phạm Trường An bu ồm cười, nhớ tới uy lực cây chày cán bột của Đỗ Thu Nương lúc còn ở thôn An Bình. Khi đó mọi chuyện thật dễ dàng, còn hôm nay.... Bỗng nhiên, Phạm Trường An nảy ra một ý: đúng rồi! Đối phó với bọn vô lại thì phải dùng biện pháp vô lại! Lấy bạo chế bạo có gì không được?!

Phạm Trường An lập tức trình bày chi tiết biện pháp cho cả phòng nghe. Lúc đầu Đỗ Thu Nương không chịu, nhưng ngẫm lại giờ đã hết cách, đành còn nước còn tát thôi, kéo được lúc nào hay lúc ấy, lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó lọt, sẽ có ngày sự thật được phơi bày thôi.

Hai quan sai vừa mới uống xong một ly trà nóng, Đỗ Thu Nương đã cho người mang tới một đĩa bánh ngọt cực ngon. Sau đó kêu Đỗ Kim Bảo tiếp hai người ăn cơm nói chuyện thật vui, chờ tới lúc ăn xong thì đã qua một khoảng thời gian khá lâu rồi.

Đỗ Kim Bảo nhìn trời, ước chừng đã tới lúc, đang định đi ra ngoài xem thử, đột nhiên nghe thấy tiếng gào thảm thiết của Đỗ Thu Nương truyền ra từ trong phòng Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đông Bảo, “Ngân Bảo, Đông Bảo, đệ đệ tốt của ta.... Hai đứa.... Sao hai đứa lại....”

Hai quan sai nghe vậy, bốn mắt nhìn nhau, thậ̀n nghĩ: e rằng không xong!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 62

Đỗ Kim Bảo là người đầu tiên xông ra khỏi phòng khách, sau đó cũng gào to một tiếng. Hai quan sai vội vàng theo sát, nhìn vào trong phòng chỉ thấy có hai người bị quấn đậy bằng trắng nằm trên giường. Điều khủng khiếp là máu tươi từ vết thương vẫn chảy mãi không cầm. Khắp phòng toàn mùi máu tanh. Bên cạnh đó còn hai nữ tử đã khóc sắp ngất và một thiếu niên trông rất thanh tú cũng có vết máu trên thân, đang ngất ngây ngất, hiển nhiên đã bị dọa sợ.

Đỗ Thu Nương thấy hai quan sai vào, lập tức xông lên, nói bằng giọng khàn khàn, “Kính nhờ hai vị quan sai dẫn đường tới nha môn, ta muốn xem kẻ nào làm ác còn dám đi cáo trạng trước, đang yên đang lành lại đánh hai đệ đệ ta ra nông nổi này! Để ta gặp được, xem ta có lột da bọn chúng hay không!” Mặt nàng nước mắt nước mũi tèm lem đã thành công hù dọa được hai vị quan sai.

Hai quan sai thầm nghĩ: tiểu nương tử này sợ là sắp điên rồi!

Lúc này, Phạm Trường An hừ lạnh nói, “Đời này ta hận nhất là mấy kẻ làm ác còn dám đi cáo trạng trước! Nhờ hai vị mau dẫn đường tới nha môn, ta sẽ khiêng hai tiểu cữu tử đi theo đòi lại công bằng cho hai đứa! Để hai đứa không phải chết không nhắm mắt!” Dứt lời, hắn lập tức kêu mấy gia đình mang cán lên, khiêng Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đồng Bảo đi. An nhiên ở bên cạnh nhìn, thầm nghĩ: Phạm Tử Chính và thê tử hắn quả là ăn ý, may mà lúc này mình chạy nhanh, kiên quyết không chịu mới không bị Phạm Tử Chính quấn khắp mặt không cho thở luôn.

Không nói đoàn người do Phạm Trường An dẫn đầu đã hấp dẫn sự chú ý của bao nhiêu dân chúng khắp kinh thành, cũng không bàn Phạm Trường

An đã kêu gia đình nhà hấn gào khóc to tới cỡ nào, chỉ biết, ngày đó, Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đình Bảo đều thậ̀m may mắn đã bị quấn kín mặt, nếu không thật không biết sau này làm sao dám đi lại trên đường vì sợ bị người ta nhận ra cho là xác chết vùng dậy.

Lúc này An nhiên cũng thậ̀m may mắn tuy không bị bao kín khắp người, nhưng cũng miễn cưỡng che đủ mặt để khỏi phải xấu hổ với người ta. An Nhiên yên tĩnh đi theo sau Đỗ Thu Nương quan sát tình hình xung quanh.

Đoàn người vất vả lắm tới được cửa nha môn. Đỗ Thu Nương nhìn hai dòng thư pháp thật to treo hai bên cổng, đại ý là: mưa xuân vô tư, vào nha môn phải lạy trước hai chữ thanh phong; tiết thanh minh, ra khỏi cửa nha môn vẫn giữ một thân chính khí', thậ̀m hừ lạnh một tiếng, nghĩ: chỉ mong vị quan trong này thanh liêm đúng như những lời đã treo ở đây. Một h ậ̀i nàng lại mơ hồ thấy câu đối này rất quen, bèn thuận miệng hỏi quan sai bên cạnh, “Xin hỏi tục danh của Huyện lệnh đại nhân là....?”

Một quan sai đáp, “Là Trương Sưởng, Trương đại nhân....”

Đỗ Thu Nương vừa nghe, lập tức bật cười, hỏi tới, “Trương đại nhân mới vừa nhậm chức ở đây phải không?”

“Đúng vậy, hôm nay mới là ngày thứ năm.”

Vị Trương đại nhân này, nếu nói đời trước có ưu hay khuyết điểm gì nổi tiếng thì quả thật là không, nhưng nhờ hấn mà trong dân gian mới xuất hiện thành ngữ ‘Huyện lệnh năm ngày’. Bởi vì Trương Sưởng đã bất hạnh trở thành Huyện lệnh có thời gian tại nhiệm ngắn nhất trong lịch sử Đại Tề Đời này, hấn là hấn vẫn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Đỗ Thu Nương chỉ có thể thậ̀m chúc phúc mong cho gia đình hấn được bình an.

Đỗ Thu Nương nghĩ nghĩ lại thậ̀m hối hận, sớm biết quan huyện là Trương Sưởng thì nàng chẳng cần hóa trang cho hai đệ đệ thành bộ dáng như cương thi thế này rồi.

Đỗ Thu Nương quay đầu lại nói gì đó với một gia đình. Chỉ thấy gia đình kia gật đầu một cái rồi chạy về hướng nhà riêng của Trương huyện lênh.

Chưa vào trong Đỗ Thu Nương đã nghe thấy những tiếng gào khóc thê lương. Nàng nhíu mày nhìn vào, nghĩ: nhà này quả là phô trương thanh thế. Mười mấy người vây quanh một cái cang khóc tới chết đi sống lại, khóc khóc ho ho trông như muốn khắc cả phổi ra luôn. ~~điễn.đfàn/lfê,qufý.đônbn~~ Nàng nhìn kỹ nhóm người đang khóc, cũng có chút chua xót, bởi vì trong đó có hai lão nhân tóc trắng xóa có vẻ là phụ mẫu của người chết, kẻ đầu bạc tiễn người tóc xanh sao có thể không đau lòng.

Còn lại đâu là nam tử trưởng thành, có thể khóc thành như vậy quả thật cũng không dễ dàng gì, phải gào khan biết bao lâu mới có thể thành bộ dạng thê thảm như vậy chứ giống à!

Đột nhiên, một nữ nhân mặc áo choàng dài có mũ xông tới trước mặt Đỗ Thu Nương, duỗi tay muốn bắt lấy mặt nàng. May mắn Đỗ Thu Nương lanh lẹ mới né kịp. Nữ nhân kia thấy bắt không được, bắt đầu la lên khàn cả giọng, “Đồ phụ nhân độc ác! Các người dạy dỗ ra hai tên súc sinh đánh tướng công ta chết thảm như vậy!”

Đỗ Thu Nương định th`ần nhìn lại, phát hiện nữ nhân kia h`ản là đang mang thai. Được lắm! Lão nhân, phụ nhân mang thai gì đ`ầu đủ hết, trụ cột chính của cả nhà lại bị chết thảm, người ngoài nhìn vào không nói nhà họ Đỗ nàng đã làm chuyện thương thiên hai lý mới là lạ đó!

Võn Đỗ Thu Nương có chút đồng tình với nhà người chết, nay đã hóa thành một tiếng hừ lạnh, nàng bắt lấy tay của phụ nhân kia nói nhỏ, “Vị tâu tử này thật là tinh mắt! Ta đứng lẫn trong một đám người thế này vẫn có thể nhận ra! Người đang có thai, loại chuyện hại người hại mình này, nên bớt làm thì hơn, để tránh tổn hại âm đức.”

Nói xong, Đỗ Thu Nương quét mắt qua một lượt, tầnn mắt dừng lại trên mặt nam tử có đôi mắt sắc như chim ưng, là kẻ vừa rỉ tai nói nhỏ gì đó với phu nhân kia.

Phụ nhân kia ngẩn ra, thấy Đỗ Thu Nương nắm tay nàng ta, thì lập tức la lên, “Giết người rồi! Có kẻ muốn giết phụ nhân đang mang thai....”

Phụ nhân kia đang muốn la, ‘Bọn độc ác cả phụ nhân có thai cũng không tha’, thì thấy Đỗ Thu Nương đột nhiên kéo tay nàng ta đặt lên ngực nàng, rồi tự lui về sau vài bước. Tình cảnh này, người ngoài nhìn vào, đầu sẽ cho là phụ nhân kia đang đẩy Đỗ Thu Nương.

Đỗ Nhược Lan lập tức nhảy dựng lên, chắn trước mặt Đỗ Thu Nương, hét, “Giữa ban ngày ban mặt, người vu khống đệ đệ ta thì thôi đi, còn muốn đánh cả phụ nhân đang có thai như tỷ tỷ ta! Cùng là nữ nhân, sao người lại có thể độc ác như vậy?!”

Đỗ Thu Nương ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn Đỗ Nhược Lan.

Đỗ Nhược Lan lén bấm Đỗ Thu Nương một cái. Nàng hiểu ý, lập tức rên vài tiếng tỏ vẻ đau đớn.

Thấy phụ nhân mang thai thua trận, năm sáu tên nam tử trong bọn bên kia lập tức xông lên vây lấy Đỗ Thu Nương, giơ chân đá vào bụng nàng. Bọn chúng bị Đỗ Kim Bảo và mấy gia đình nhà họ Phạm kéo ra vẫn cố gắng vùng vẫy hùng hùng hổ hổ giơ chân, đá không được thì bắt đầu nói xấu chửi rủa Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương vội lui về sau tránh. Không ngờ đằng sau vẫn còn mấy nam tử khác nhao nhao quơ gậy gộc muốn đánh nàng!

Có lẽ Phạm Trường An đã sớm dự liệu tình hình sẽ như vậy, nên chọn gia đình đi theo đầu là những người biết võ. Nhóm gia đình thấy tình hình không ổn, lập tức dốc hết bản lĩnh đánh trả, bảo vệ đại thiếu phu nhân.

Đỗ Thu Nương thành công lui sang một bên, thấy mặt trời càng ngày càng chói chang, sốt ruột nghĩ: bị vây trắng quẩn chặt thế không biết Ngân Bảo và Đông Bảo sẽ khổ sở đến mức nào đây! Trong sân náo loạn như vậy hồi lâu, vẫn không hề có một quan sai nào xuất hiện ngăn cản, Huyện lệnh chậm chạp không đến không nói, bọn nha dịch cũng không thêm xuất hiện.

Thật sự không có ai trong nha môn? Đỗ Thu Nương cười lạnh một tiếng, ung dung đứng tựa một bên chõu thời cơ tới.

Đột nhiên, một phụ nhân đeo dây vàng vòng trên người vọt thẳng vào nha môn, ánh vàng chói lóa, khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng. Phụ nhân không thèm quan tâm xung quanh đang hỗn loạn thế nào, hét lớn lên, “Trương Sưởng, người lập tức lăn ra đây cho lão nương!”

Sau một tiếng sư tử hống, tất cả những người có mặt dù đang khóc to, khóc thút thít hay đánh người đều dừng ngay động tác lại. Phụ nhân thấy vậy, cau mày, mắng, “Nhìn cái gì? Đánh lộn cãi nhau gì thì cứ tiếp tục đi! Ta tới tìm tướng công ta, chẳng liên quan gì tới các người hết!” Nói xong, nàng ta lại xông vào công đường, mắng to, “Trương Sưởng! Người là đồ phụ tình bạc nghĩa, lão nương khổ sở vì người nhiều năm, người mới thành huyện thái gia có mấy ngày đã dám làm chuyện có lỗi với lão nương! Mau lăn ra đây cho ta!”

Đỗ Thu Nương đứng một bên cười trộm: Trương Sưởng muốn làm rùa đen rút đầu đúng không? Giờ xem hắn có dám không ra không? ‘Huyện lệnh năm ngày’ trở nên nổi danh không phải vì làm quan chỉ có năm ngày, mà là vì hắn có một nương tử dữ dằn y hệt quỷ Dạ Xoa. Đời trước còn có người soạn một vở kịch dựa trên nguyên mẫu là phụ nhân này với cái tên ‘Đồ phụ đệ nhất thiên hạ’ nữa mà. Vừa rồi nàng nói nhỏ với gia đình, kêu hắn đi tìm một cô nương ở thanh lâu tới trước nhà Trương Sưởng mắng Trương Sưởng tới thanh lâu chơi không trả tiền. Không ngờ lại có tác dụng thật.

Bên trong, Trương Sưởng đang rất rối rắm: một Huyện lệnh ở vùng ngoại ô kinh thành như hắn phải làm thế nào mới được chứ? Chức quan của hắn chỉ có Lục phẩm, đi đường còn phải cẩn thận sợ vô ý đụng phải người không thể đụng nữa kia. đi [đến ddgần/lkê.quslj:y,đô:n](#) Diễn hình như hôm nay, mới sáng sớm đã có người khiêng xác tới trước cổng nha môn náo loạn, hơn nữa đi đầu là đại công tử và cửu công tử nhà Tả thừa tướng mới chết chứ! Vốn hắn cũng muốn xử một cách công bằng, nhưng đại công tử nhà Tả thừa tướng lại cho người tới truyền lời, bảo hắn cứ mắt nhắm mắt mở, chờ hai bên đánh xong hẵng ra.

Nào ngờ, giữa chừng lại xuất hiện cạp mẹ nhà hấn.... Hấn làm gì có gan dám không ra chứ?!

Trương Sưởng nơm nớp lo sợ, chỉ mong cạp mẹ nhà hấn nhanh chóng mắng xong rồi đi, chờ cuộc chiến bên ngoài dừng lại hấn sẽ lập tức ra.

Bỗng trước mắt Trương Sưởng tối sầm. Cạp mẹ nhà hấn đã xuất hiện trước mặt từ lúc nào, néo lỗ tai kéo hấn ra công đường.

Trương Sưởng đành xem như hôm nay gặp xui, đang muốn nghiêm mặt ra hiệu để cạp mẹ giữ hình tượng cho hấn một chút, bất ngờ có quan sai chạy vào, lắp bắp nói, “Đại.... Đại nhân! Nhị hoàng tử và Đại công tử nhà Tả thừa tướng đang đi về hướng nha môn....”

Nghe Lý Phong và Tần Viễn sắp tới, không khí nhất thời im ắng hẳn. Phụ nhân mang thai kia lập tức ngừng đầu ưỡn ngực đi đến trước mặt Đỗ Thu Nương, nhổ một ngụm nước bọt khinh bỉ rồi nói, “Đệ đệ người giết người, chờ đó mà nhận hậu quả đi!”

Đỗ Thu Nương lạnh lùng liếc nàng ta một cái, không thèm nói.

Chẳng mấy chốc, lại có quan sai chạy vào, thở hổn hển nói, “Đại.... Đại nhân! Thục vương, Tuân phủ Kiến Châu và cả Đại thiếu gia nhà họ Phạm hình như cũng đang tới chỗ chúng ta....”

Trương Sưởng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, rốt cuộc hôm nay ở đây có cái gì hấp dẫn, mà một đám tổ tông đầu tới tề tề? Hai bên đều là người không thể chọc, hấn phải làm sao?

Trong lúc Trương Sưởng rối rắm, Đỗ Thu Nương lại trông ngóng nhìn ra bên ngoài. Hấn là Trường An đã mời Tần Nhạc tới, nhưng sao biểu ca cũng có mặt ở đây?

Hai phe đồng thời đứng trước cổng nha môn, bên nào cũng khí thế hơn người. Riêng Đỗ Thu Nương cảm thấy Trường An nhà nàng là tuấn tú, có khí thế nhất trong bọn.

Hai bên đều có ý muốn áp đảo đối phương về khí thế, nhất là Trương Bác Hưng. Bị lệnh hời kinh gấp khiến hắn phải giục ngựa chạy không ngừng nghỉ mấy ngày mấy đêm đã ôm một bụng tức, vừa về tới lại gặp Phạm Trường An trên đường, nghe đầu đuôi câu chuyện xong chỉ muốn xắn tay áo đánh nhau một trận. Nên khi thấy mặt Tần Viễn, Trương Bác Hưng đã muốn đập một đấm thật mạnh lên mặt hắn.

Phạm Trường An kéo tay Trương Bác Hưng, rồi liếc qua Tần Viễn một cái. Trương Bác Hưng hiểu ý, lặng lẽ gạt đầu. Phạm Trường An lại kéo Tần Nhạc. Tần Nhạc hừ nhỏ tiếng, nghiêng đầu đi, làm như khinh thường tranh giành. Sau đó, ba người lùi về sau một bước.

Tần Viễn hất cằm, ngạo mạn nhìn ba người một cái, rồi cúi đầu nói với Tề Phong, “Mời Nhị điện hạ vào trước!”

Tề Phong ngẩng đầu nhìn Tần Nhạc, tỏ vẻ khổ sở nói, “Hoàng huynh, mời huynh vào trước đi!”

“Không sao, hoàng đệ cứ vào trước đi.” Tần Nhạc ôn hòa đáp, đưa tay làm động tác mời.

Tề Phong đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng chưa kịp nghĩ nhiều thì Tần Viễn đã giục hắn mau vào.

Ngay khoảnh khắc Tần Viễn nhắc chân bước qua bậc cửa, Phạm Trường An, Trương Bác Hưng và Tần Nhạc ba người đồng thời nâng chân phải lên, giẫm thật mạnh lên vạt áo sau còn đang vắt ở ngưỡng cửa của hắn. Tần Viễn cảm thấy có một lực rất mạnh giật áo của hắn, đang dùng lực giãy thật mạnh ra thì ba người phía sau lại đồng thời nhắc chân lên. Tần Viễn bị quá đà, tức thì ngã sấp về trước. Trong lúc hoảng hốt, hắn níu đại một vật nào đó theo bản năng....

“Tẹt....” Tần Viễn vừa ngẩng đầu lập tức phát hiện thứ hắn đang nắm chính là đáy quần của Tề Phong. Nó bị kéo quá mạnh nên đã rách toạt. Nhờ đó hắn còn loáng thoáng thấy được bắp đùi trắng nõn và chiếc quần nhỏ màu trắng bên trên....

Không khí bỗng an tĩnh lạ thường. Tiếp theo, là những tiếng cười nhỏ nhỏ, sau đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Phạm Trường An kéo TềNhạc đi vào trong, khi ngang qua TềViễn, còn thể hiện cực kỳ khinh thường ‘chặc chặc’ hai tiếng. Trương Bác Hưng thì lộ liễu ôm bụng tựa vào khung cửa cười ngả cười nghiêng, chỉ vào TềViễn nói to, “TềViễn, thì ra người lại có sở thích khác người như vậy! Vô sỉ cỡ người thật khiến người ta tự thẹn không bằng! Ha ha ha....!”

TềPhong nằm dưới đất, cảm thấy phía dưới chột lạnh, chỉ biết khóc thẫn trong tiếng cười vang tới tận trời....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 63

Hoàng tử bị rách quần, nhi tử của Tả thừa tướng lại té chổng mông. Trương Sưởng càng thấy sợ hãi hơn, trâu bò húc nhau ru ồi muối chết, đặc tội phe nào cũng chỉ có một đường chết! Chỉ trong chớp mắt, hấn hạ quyết tâm, nói với cạp mẹ nhà hấn, “Lão bà, ta biết sai rồi, ta không nên đi thanh lâu!”

“Cái gì?” Lão bà Trương Sưởng quát lên một tiếng, vươn tay tát một cái, rồi động thêm một quyển vào ngực hấn. Trương Sưởng lập tức té xuống đất, hôn mê bất tỉnh, đúng như ý nguyện....

Lúc này, Tần Viễn đã lồm cồm bò dậy, rồi nhảy dựng lên, chỉ vào Phạm Trường An và Trương Bác Hưng tức giận tới mức cảm giác như từng sợi tóc của hấn cũng đang run run, “Người.... Các người.....”

Phạm Trường An và Trương Bác Hưng đồng thời lui về sau một bước, nhìn TềNhạc. TềNhạc bèn nói, “Thật xin lỗi! Ta không cẩn thận đạp phải vạt áo của người....”

Người ta thường nói, lạc đà dù gầy cũng to hơn ngựa, Tần Viễn dù phách lối cách mấy cũng không dám ngang nhiên động tới TềNhạc, đành phải ngậm bõ hòng làm ngọt, không cách nào phát tiết. Lúc này đã có người tiến lên nâng TềPhong dậy, cũng may vạt áo của hấn dài, chỗ rách lại khá kín nên có thể che được. TềPhong mặc dù rất tức tối vẫn vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên, phui phui bụi trên người, trầm mặt nói, “Tần Viễn, không được vô lễ với hoàng huynh!”

Sỉ nhục này, hấn và Tần Viễn chỉ có thể nhận.

Gặp chuyện như vậy vẫn không tức giận ra mặt, thật là khác hẳn Tề Phong của lúc trước. Phạm Trường An thở dài nghĩ.

Từ khi Tề Nhạc bị phế, Tề Phong phụ lo việc triều chính, luôn thuận lợi như diều gặp gió, đã được hoàng thượng khen nhiều lần. Hắn giống như một viên ngọc bị Tề Nhạc che khuất nhiều năm, nay đột nhiên được lộ ra, tỏa sáng rực rỡ.

Tề Phong làm hoàng đế, chưa chắc là không tốt. Chỉ tiếc, hắn có một ngoại công như Tả thừa tướng....

Tề Phong đã đi đầu chinh tốt trạng thái, khôi phục vẻ ung dung như thường ngày, đi tới trước mặt Tề Nhạc nói, “Hoàng huynh đã khỏe hơn chưa?”

“Khá hơn nhiều rồi. Đại phu Tử Chính giới thiệu cho ta không tệ! Sau khi uống thuốc tinh thần ta đã tốt nhiều, chỉ thỉnh thoảng còn nhức đầu, và mệt mỏi thôi.” Tề Nhạc cười trả lời, rồi cau mày nhìn Đỗ Đồng Bảo và Đỗ Nguyên Bảo đang bị bao kín tới mức nhìn chẳng rõ mặt mũi, tức giận nói, “Ngân Bảo và Đồng Bảo là hai thiếu niên thông minh cơ trí, bốn vương rất thích, ai đã ra tay độc ác đánh hai đứa nó thành thế này?”

Tề Nhạc vừa đảo mắt qua, phụ nhân mang thai kia đã cảm thấy chân tay mềm nhũn, khiếp đảm nhìn về phía Tần Viễn. Tần Viễn hơi quay đầu đi không tỏ thái độ. Tề Nhạc hừ lạnh nói tiếp, “Hôm nay bản vương và Nhị hoàng tử đều ở đây, ta xem còn kẻ nào dám nói năng lung tung nữa không!”

Tình thế đột ngột chuyển biến khiến phụ nhân mang thai có dự cảm chẳng lành. Nhưng dù nàng ta không muốn thì vẫn phải diễn tiếp, đành quỳ trên đất, bắt đầu khóc lóc kể lể, nhao nhao nói Đỗ Đồng Bảo và Đỗ Nguyên Bảo đánh chết tướng công nàng ta. Tiếng khóc léo nhéo khiến người ta nghe mà phát bực.

Tề Phong nhìn thái độ của Tần Viễn là đã đoán được hơn phân nửa vấn đề. Vừa rồi Tần Viễn tới tìm hắn cũng chỉ nói có chút việc nhỏ muốn nhờ

hắn giúp một tay. Hắn chủ quan lập tức đáp ứng, giờ mới thấy tiến hay lui đều khó. Cũng may tên Huyện lệnh kia biết thời biết thế, bất tỉnh kịp lúc.

TềPhong tỏ vẻ chính trực nói, “Hoàng huynh, chúng ta nhúng tay vào chuyện của nha môn dường như không được thích hợp cho lắm....”

“Nếu là không thích hợp, hoàng đệ còn tới đây làm gì? Chẳng lẽ dạo phố vô tình lạc vào?” TềNhạc cười hỏi ngược lại, không chừa chút mặt mũi nào cho TềPhong.

Phạm Trường An đã sớm kêu người đi lấy một chậu nước lạnh tạt vào mặt Trương Sưởng, thấy mắt hắn khẽ nhúc nhích còn giả bộ bất tỉnh, bèn rút đao giơ lên làm như muốn bổ xuống đầu hắn. Trương Sưởng vội mở to mắt, lăn người qua một bên, thầm nghĩ: thiệt là xui hết chỗ nói, đã bất tỉnh rồi mà cũng không yên! Nhưng hắn không biết càng xui xẻo hơn đó là, hắn sắp phải thăng đường xử vụ án đầu tiên cho nơi hắn nhậm chức và cũng là lần thăng đường cuối cùng trong đời hắn.

Trương Sưởng run rẩy lệnh thăng đường. Hàng loạt ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía hắn khiến hắn cảm thấy rất áp lực, nói cũng nói không lưu loát nổi. Trương Bác Hưng hừ lạnh một tiếng, nói, “Xem ra Trương đại nhân cần không nổi cái kinh mộc đường rồi, bằng không để ta thăm vấn thay ngài vậy!”

“Tạ.... Tạ ơn đại nhân.” Trương Sưởng cười gượng, lão đảo đi xuống. Trương Bác Hưng làm lễ với TềNhạc và TềPhong, thấy hai người gật đầu mới ngẩng vào bàn. Đầu tiên, hắn kêu phụ nhân mang thai và Đỗ Thu Nương nói hết oan tình, sau đó, nghiêm mặt nói, “Dẫn nhân chứng vào!”

Phụ nhân mang thai kia không thể ngờ rằng thăm vấn còn chưa kịp bắt đầu thì đã kết thúc.

Nhân chứng có ba người. Một là thư sinh trong học đường, học cùng với Đỗ Đồng Bảo và Đỗ Nguyên Bảo, một là người ăn xin trú trong ngôi miếu đổ nát gần nhà người chết và cuối cùng là một người khám nghiệm tử thi.

Thư sinh kia chứng minh, Đỗ Đồng Bảo và Đỗ Nguyên Bảo nhỏ gầy, đối mặt với người chết cao gần tám thước, chỉ đánh được hai cái lên bụng chứ hoàn toàn không thể đụng tới đầu người chết. di ễn.đ làn/lê,quợý,đưôn Bên cạnh đó, ngũ tác kiểm tra cẩn thận thi thể người chết, cho ra kết luận, người chết bị một vật nhọn đập vào đầu, chảy máu quá nhiều dẫn tới tử vong, mặc dù vết thương đã được xử lý, nhưng sờ đầu vẫn thấy được chỗ xương bị vỡ.

Cuối cùng là lời khai của người ăn xin, cũng là nhân chứng mấu chốt nhất: hấn núp trong góc của ngôi miếu đồ nát, tận mắt chứng kiến quá trình chết của tên tùy tùng.

Thì ra, sau khi đánh nhau với bọn Đỗ Đồng Bảo xong, bởi vì biểu hiện rất khá, tên tùy tùng được Tần Liên thưởng cho một số bạc. Trên đường về, hấn đụng phải ba tên lưu manh muốn cướp bạc, một trong ba tên đó đã đập vỡ đầu của hấn.

Người ăn xin tận mắt thấy ba tên lưu manh sau khi đánh người xong đã quăng hung khí là cái xẻng lại, chia nhau bỏ chạy.

Nhân chứng vật chứng đầu đủ hết, chỉ cần tìm ra ba tên lưu manh kia là có thể chứng minh sự trong sạch của Đỗ Đồng Bảo và Đỗ Nguyên Bảo. Trương Bác Hưng cần kinh một đường gõ một cái thật mạnh, nghiêm mặt hỏi phụ nhân đang mang thai, “Người còn gì để nói không?”

Phụ nhân kia run rẩy cả người, muốn chối cũng không biết phải chối thế nào. Biết tin tướng công chết, nàng ta vội vàng đi tìm Tần Liên bắt đền, lúc ấy Tần Viễn cũng có mặt, chính Tần Viễn đã cho nàng ta một số bạc lớn để nàng ta đi kiện Đỗ Đồng Bảo và Đỗ Nguyên Bảo. Nàng ta nghĩ, trụ cột gia đình mất, giờ kiếm được đồng nào hay đồng ấy, nhưng rất cuộc vẫn gặp báo ứng....

Phụ nhân nhìn về phía Tần Viễn, đột nhiên thấy hấn lộ ra vẻ mặt hung ác, kinh hoảng, bắt đầu thấy đau bụng, từ từ tăng dần lên....

“Ai da!” Phụ nhân ôm bụng, ngột bệt xuống đất hô. Trương Bác Hưng vốn tưởng nàng ta muốn diễn khổ nhục kế, lại nghe Đỗ Thu Nương nói

với Phạm Trường An, “Hình như nàng ta vỡ ối rồi!”

Lúc này, phụ mẫu của người chết mới rồi còn muốn đánh Đỗ Thu Nương giờ quỳ trên đất khóc nói nhi tử đã chết, không thể lại không có tôn tử, nhà họ đã mời bà đỡ chờ sẵn ở nhà rồi vân vân và vân vân. Trương Bác Hưng mềm lòng, vội cho người mang phụ nhân kia về Vụ án đành chờ phụ nhân sinh xong lại tính tiếp.

Ai cũng không phát hiện, ngay lúc phụ nhân kia được mang đi, trong mắt Tần Viễn chợt lóe lên vẻ tàn nhẫn kinh khủng.

Cứ tưởng rằng mọi việc đã xong. Nào ngờ qua hôm sau, Đỗ Thu Nương lại nghe được tin dữ tin, khiến nàng sợ ngây người: phụ nhân kia chuyển dạ cả đêm, hai lão nhân vội đi lấy nước trọt chân té chết cả hai. Phụ nhân kia biết tin kinh hoàng quá độ mà một xác hai mệnh luôn....

Lúc Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương chạy tới thì nhà của phụ nhân kia đã cháy gần như hoàn toàn, ngay cả nhà hàng xóm cũng bị liên lụy. Người của gần nửa con phố đang tụ lại khóc than. Trong đó có một phụ nhân ngồi bệt trên đất, vỗ chân khóc rống, “Nhà họ Lý bọn họ tự gây nghiệp chướng, bị báo ứng chết sạch thì thôi, tại sao lại liên lụy tới chúng ta? Đang yên đang lành tự nhiên ngay cả một chỗ để dung thân cũng không có!”

Một cô nương khác thì khóc nói, “Nương ta đỡ đẻ cho người ta nhiều năm, tay chân rất lanh lẹ, không thể nào thấy cháy mà chạy không kịp.... Trận hỏa hoạn này rất kỳ lạ.... Nương ời....”

Một đám nữ nhân khóc đến chết đi sống lại, thay nhau kể ra nỗi oan ức của mình. Phạm Trường An hỏi thăm mới biết, không chỉ cả nhà họ Lý mất mạng mà bà đỡ cũng không chạy thoát được. Ngoài ra những nhà bị lửa lan tới khác may mắn không có ai bị thương.

Lúc này, Trương Bác Hưng cũng vội vã chạy tới, đen mặt nói với hai người, “Đã tìm thấy ba tên lưu manh cướp tiền rồi....”

“Kẻ bị hại đã chết hết rồi, dù tìm ra mấy tên đó cũng không còn nghĩa lý gì nữa....” Phạm Trường An nói. Trương Bác Hưng đáp, “Ba tên đó, hôm qua đánh nhau với người ta ở ngoại ô, đầu bị loạn đao chém chết hết rồi....”

Phạm Trường và Đỗ Thu Nương giật mình sửng người. Trương Bác Hưng lại nói, “Còn tìm thấy túi tiền của người chết có chứa một xấp ngân phiếu rất dày trên người ba tên côn đồ kia. Nhưng không moi ra được kẻ chủ mưu....”

Hận nhất là dù đã biết kẻ chủ mưu là ai, vẫn không đủ nhân chứng vật chứng để bắt hắn.

Vô số việc xảy ra cùng lúc, phải nói là quá trùng hợp. Đỗ Thu Nương đột nhiên nảy ra ý tưởng kinh người: nếu như.... Nếu như ba lưu manh kia cũng là do Tần Viễn tìm tới, đánh chết tên tùy tùng để giả họa cho Đỗ Đồng Bảo và Đỗ Nguyên Bảo, sau sự việc bại lộ, hắn quyết định giết hết những người liên quan để diệt khẩu? Đỗ Thu Nương bỗng thấy lạnh cả người. Tần Viễn hung tàn thành tính, chỉ vì để bố tức mà.... Người như hắn sống trên đời có ích gì chứ....

Đỗ Thu Nương vừa ngẩng đầu thì thấy Tần Viễn và Tề Phong đang đứng lẫn trong đám người vây xem. Nhìn đến Tần Viễn, quí, đông Tần Viễn nhếch miệng cười khẩy, còn Tề Phong thì chấp tay sau lưng, dòm đám chạy một cái rồi thản nhiên quay lưng bước đi. Lúc tầm mắt hai bên đụng nhau, Tề Phong khẽ mỉm cười, Tần Viễn đưa tay lên làm động tác cắt cổ!

“Tiện nhân!” Lửa giận trong lòng Đỗ Thu Nương lập tức bị khơi lên, nhưng chỉ có thể nhổ một ngụm nước bọt cho bớt tức. Lúc này. Đột nhiên, Tần Viễn đi tới trước mặt ba người, trên mặt mang theo vẻ tiếc nuối đối trá, “Thiên tai tới bất ngờ thật khó đề phòng! Cả một nhà đang yên đang lành lại bị tai bay vạ gió. Chẳng lẽ là do....”

Đỗ Thu Nương vốn đã thấy khuôn mặt Tần Viễn rất đáng ghét, lại thêm hắn gây cho nhà nàng bao nhiêu chuyện phiền phức, lúc này nhìn mặt hắn nàng chỉ cảm giác buồn nôn, lập tức ngửa xồm xuống nôn một trận khủng khiếp.

Trương Bác Hưng thấy vậy, chế giễu, “Tần Viễn, người nên cách đệ muội ta xa xa một chút thì hơn. Đệ muội ta rất mẫn cảm, không chịu được mấy cái mùi bẩn thỉu dù chỉ một chút, đặc biệt là mùi của những kẻ mượn đao giết người, toàn thân tỏa ra mùi máu tanh, thật sự là người gặp người ối, hoa thấy hoa tàn, muốn tránh không kịp! Ấy da, vừa nhắc tới, ta cũng thấy mắc ối rồi này....”

Dứt lời Trương Bác Hưng giả bộ nôn khan hai tiếng. Đỗ Thu Nương ối tới mức ra mặt xanh mặt vàng, thấy Trương Bác Hưng bắt chước nàng, hận không thể ngẩng đầu lên mắng: huynh bắt chước cái gì? Không thấy ta đang ối thật hay sao?

Phạm Trường An vốn cũng cười nhìn Trương Bác Hưng, dần dần cảm thấy là lạ, bởi vì Đỗ Thu Nương nín tay hần càng lúc càng chặt, sắc mặt cũng tái hẳn đi....

Phạm Trường An giật mình, vội vàng bắt mạch cho Đỗ Thu Nương. Đột nhiên, hần trợn to hai mắt, vẻ mặt hết hoảng, nhanh như chớp bế nàng lên, nói “Thu Nương, chúng ta về nhà thôi!”

Trương Bác Hưng thấy vậy, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì, lo lắng vội vàng đuổi theo. Tần Viễn lại nổi cơn điên phá người cản đường. Phạm Trường An ẵm Đỗ Thu Nương xông về phía trước, nói vọng lại, “Biểu ca, có việc rất quan trọng! Lúc này ai dám cản cứ đánh hết cho ta!”

Hừ, hần là lính đánh thuê sao? Hần là người có văn hóa, không hề thích động tay động chân ha! Trương Bác Hưng nhổ một ngụm nước bọt, đá mạnh vào chân Tần Viễn đang chằng ràng trước mặt, nói “Hi, người thật là, không thấy người ta có việc quan trọng sao?! Thật là không biết đi đâu!” Xong vỗ vỗ bụi trên tay, bỏ đi.

Đỗ Thu Nương càng lúc càng thấy buồn nôn dữ hơn. Mới đầu nàng cứ nghĩ rằng đúng là vì người thấy mùi máu tanh nên mới buồn nôn. Nhưng sau nàng thấy Phạm Trường An cứ ẵm mãi không cho xuống, lại bắt đầu sợ hãi, chẳng lẽ nàng đã mắc phải bệnh nan y?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 64

Phạm Trường An ôm Đỗ Thu Nương chạy như bay suốt cả đường, không hề nhớ sáng sớm hai người ra ngoài bằng xe ngựa. Đến nhà, hắn lại cẩn thận từng li từng tí đặt nàng lên giường, sau đó đắp cho nàng một cái chăn bông thật dầy.

Phạm Trường An định đắp tiếp thì bị Đỗ Thu Nương quả quyết cự tuyệt: sang xuân đã bao lâu còn đắp mấy cái chăn bông thật dầy, nàng không bị đè chết cũng bị nóng chết mất thôi. Nếu không do thấy nàng không chịu đắp hắn lại tỏ vẻ tội nghiệp như sắp khóc tới nơi thì nàng đã hất chăn ra từ lâu rồi.

Phạm Trường An sắp xếp cho Đỗ Thu Nương xong, bắt đầu đi vòng quanh trong phòng, sau đó lại hối hả chạy ra ngoài. Giữa chừng, hắn gặp Đỗ lão hán và Phạm Trọng Lương vừa đi câu về Đỗ lão hán thấy hắn có vẻ hốt hoảng, vội ngăn lại hỏi, “Con đi đâu đó?”

Phạm Trường An không trả lời, cũng không thèm chào lấy một tiếng, cứ xông xồng xộc ra ngoài như bị trúng bùa. Phạm Trọng Lương tức giận kéo Phạm Trường An lại, giơ chân muốn đá, nhưng bị Đỗ lão hán kéo ra, hỏi “Lão già đáng chết, sao ngươi lại đánh nữ tể ta?”

“Đánh nó cái tội vô lễ chứ gì nữa?” Phạm Trọng Lương giận nói, một lát sau, lại nghiêng đầu hỏi Đỗ lão hán, “Hả? Ta muốn dạy dỗ nhi tử, lão cản cái gì?”

“.....” Đỗ lão hán cứng họng, nói gì thì nói rốt cuộc vẫn là nhi tử của người ta người ta có quyền nhất.

Đỗ lão hán quay sang hỏi Phạm Trường An lúc này vẫn như đang trong mơ, “Trường An, con định đi đâu đó?”

Phạm Trường An sửng sốt hồi lâu, cuối cùng run run chỉ tay vào phòng, nhìn Phạm Trọng Lương hô một tiếng ‘phụ thân’, lại nhìn Đỗ lão hán hô tiếng một tiếng ‘phụ thân’, bộ dáng ngu ngốc khiến Phạm Trọng Lương hận không thể tát hắn mấy cái cho tỉnh. Sau đó, Phạm Trường An lại lắp bắp nói, “Thu Nương.... Hình như Thu Nương có!”

“Cái gì?” Phạm Trọng Lương và Đỗ lão hán đồng thời kêu to, bốn mắt nhìn nhau, rồi bỏ lại Phạm Trường An đang dờ dẩn ở giữa sân, chạy về phòng Đỗ Thu Nương.

Phạm Trường An hết nhìn về hướng phòng hai người lại nhìn ra cổng vòm, vô vô đầu một hồi mới nhớ ra: đúng rồi, phải tìm biểu cứu đến khám lại cho chắc ăn! Nhưng hắn có thể phái người đi kêu mà, mắc gì phải tự mình chạy tới chạy lui?!

Đúng lúc Trương Bác Hưng cũng về tới, đang thở hồng hộc lấy hơi. Phạm Trường An cần lấy tay Trương Bác Hưng, nghiêm túc nói, “Biểu ca, huynh mau đi tìm Lâm đại phu về đây! Nhanh đi!”

Trương Bác Hưng choáng váng, hỏi lại, “Sao lại kêu ta đi tìm? Không đi! Bộ không còn gã sai vặt nào nữa à? Không đi, không đi!”

Phạm Trường An đập một chưởng lên lưng Trương Bác Hưng, giận nói, “Huynh muốn nhử ta gọi huynh một tiếng bá bá thì mau đi đi!”

“Cái gì?” Đến lượt Trương Bác Hưng ngu người, Đỗ Thu Nương có?!

Trương Bác Hưng đứng trơ mắt nhìn Phạm Trường An lướt qua mặt hắn như một làn gió, sau đó mơ mơ hồ hồ chạy như điên ra ngoài, chờ ra tới cổng, hắn mới vô đầu một cái: ha ha, Đỗ Thu Nương có thật sao?!

Trường An nhỏ tuổi hơn hắn, cưới thì sớm hơn hắn, giờ cả sinh nhai cũng giành trước hắn, còn hắn vẫn cô đơn chiếc bóng, đúng là ngày không cách nào qua mà! Trương Bác Hưng hắn, ngoại hình tuấn tú hơn

Phạm Trường An, chức quan cao hơn Phạm Trường An, người càng thông minh lanh lẹ hơn Phạm Trường An, sao có thể không tìm thấy nương tử chứ? Nương nó, có nhi tử thì hay lắm sao, có nhi tử là có thể sai người ta như sai gã sai vặt? Trương Bác Hưng thẫn hện nghĩ, nhưng tốc độ đôi chân lại không hề chậm lại tí nào.

Lúc Lâm Nguyên Tu đến thì trong phòng Đỗ Thu Nương đã náo động như ong vỡ tổ. Người đứng đầy cả phòng, vây quanh Đỗ Thu Nương, mắt người nào người nấy sáng như sao, nhìn nàng chăm chăm. Phạm Trường An thì ở trong trạng thái cảnh giác cao độ đứng bên cạnh Đỗ Thu Nương, phòng ngừa nàng lộn xộn, hoặc là muốn xuống đất.

Lâm Nguyên Tu bu òn cười kêu mọi người né ra bớt, rồi gõ đầu Phạm Trường An nói, “Con ử Thu Nương kín như vậy không sợ nó nổi sảy à?” Nói xong, Lâm Nguyên Tu lệnh cho Phạm Trường An phải lấy bớt chăn nệm đi. Đỗ Thu Nương lập tức cảm thấy nhẹ hẫ, thở phào một hơi. ~~điễn.đàn/ldsgê,qugý,đfôn~~ Nàng đang muốn bước xuống đất, thì bị Phạm Trường An ngăn lại. Hấn cau mày nói, “Đừng xuống, đừng xuống, cẩn thận hài tử...”

Bộ dáng kia thật xem nàng yếu đuối như đậu hủ non.

“Người theo ta học nhiều năm như vậy, cả hỉ mạch cũng bắt không ra?” Lâm Nguyên Tu lắc đầu tỏ vẻ đáng tiếc rèn sắt không thành thép, liếc Phạm Trường An. Nhưng đến khi Lâm Nguyên Tu bắt mạch thì cũng đầu tiên là lộ vẻ kinh ngạc, sau đó càng ngày càng nghiêm túc hẫ....

Đỗ Thu Nương cảm thấy tim của nàng như sắp nhảy ra khỏi cổ họng luôn rồi. Kinh nguyệt của nàng luôn không đều, gần đây lo nghĩ nhiều chuyện, nàng cũng quên để ý. Vừa nghe Trường An nói nàng có, nàng cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Nhưng nhìn dáng vẻ của biểu cữu, hình như không được khả quan cho lắm.... Chẳng lẽ không phải tin vui thật?

“Họ Lâm kia người có được không vậy? Không được thì để ta đổi người khác!” Phạm Trọng Lương thấy Lâm Nguyên Tu mãi không lên tiếng, sốt ruột nói.

Lâm Nguyên Tu trừng Phạm Trọng Lương một cái, cười nói “Ờ, ta không được, ta đi đây!”

Hai người này thật là, đến lúc này rồi vẫn còn ganh nhau!

Phạm Trường An nóng ruột, ôm tay Lâm Nguyên Tu nói, “Biểu cữu đừng đi, ngài mau nói xem rốt cuộc có phải như chất nhi nghĩ hay không?”

Lâm Nguyên Tu cười, vỗ đầu Phạm Trường An một cái, vui vẻ nói, “Tiểu tử chết bầm này, người làm cha rồi! Còn là hai đứa nữa chứ!”

“Đúng là song sinh rồi!” Phạm Trường An nhảy dựng lên, vọt thẳng ra ngoài phòng, chạy vòng quanh gốc đại thụ trong sân vài vòng mới nhào tới bên cạnh Đỗ Thu Nương, hớn hở cầm tay nàng nói, “Thu Nương, Thu Nương, trong bụng nàng có hai tiểu oa nhi luôn! Nàng thật là lợi hại!”

Hai.... Hai oa nhi.... Không chỉ Đỗ Thu Nương, mà những người còn lại cũng bị tin vui này khiến cho ngây ngất: một lần được hai, việc này cần tích bao nhiêu phúc mới được chứ?!

Phạm Trường An cầm tay Đỗ Thu Nương mãi không chịu buông, tuy biết đứa nhỏ trong bụng nàng chỉ mới một tháng, nhưng vẫn dán lỗ tai lên bụng nàng nghe nghe, khiến Đỗ Thu Nương xấu hổ vô cùng, muốn đẩy lại đẩy không ra. Lâm Nguyên Tu nói phụ nhân mang thai cần tĩnh dưỡng, kêu mọi người ra ngoài hết, còn tri kỉ đóng cửa giùm.

Lý thị và Diêu thị nghe tin, vội vã chạy tới, ân cần hỏi han một hồi. Diêu thị vuốt vuốt bụng Đỗ Thu Nương về mặt hâm mộ vô cùng. Phạm lão phu nhân nghe tin cũng tới, nắm chặt tay Đỗ Thu Nương khóc nói, Phạm Trường An cưới được nàng quả là may mắn, rốt cuộc phu nhân cũng ngậm cười nơi tuổi vàng vắn vắn.

Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Đỗ Thu Nương vẫn còn trong trạng thái mơ màng. Nàng véo tay Phạm Trường An hỏi, “Trường An, bọn nhỏ....”

Phạm Trường An bị véo đau tới mức mặt mũi méo xẹo, nhưng vẫn hờ hợt gật đầu. Đỗ Thu Nương thấy vậy mới toét miệng cười: nàng có hài tử thật rồi... Nàng sắp thành mẫu thân của hai đứa nhỏ.... Càng vui nàng càng véo Phạm Trường An chặt hơn, khiến hắn đau tới mức ba lần hít vào chỉ có một lần thở ra.

Đỗ Thu Nương mang thai, một người đại biểu cho ba, nên được ưu ái rất nhiều. Thí dụ như Phạm Trường An sẽ không để cho nàng phải động dù chỉ một đầu ngón tay, thậm chí ăn cơm cũng dứt từng miếng tới tận miệng; thí dụ như tắm rửa cũng có Phạm Trường An đấm lưng lau người, phục vụ hết sức chu đáo; thí dụ như, nàng là phụ nhân mang thai nàng lớn nhất, chỉ cần một ánh mắt của nàng là Phạm Trường An đã ngoan ngoãn cúi đầu nhận thua.... Dĩ nhiên, những việc này, bình thường nàng cũng đã được rồi, có đi đâu hiện giờ Phạm Trường An càng thêm săn sóc càng thêm chăm chỉ mà thôi.

Đến nỗi Đỗ Thu Nương cũng tự thấy nàng chẳng khác gì một con sâu gạo, mỗi ngày chỉ có ba việc là ăn, ngủ, ngủ ăn, và.... Nôn nghén.

Có lẽ do thể chất của Đỗ Thu Nương quá kém, lại phải mang hai bánh bao nhỏ cùng lúc nên phản ứng thai nghén của nàng cực kỳ mãnh liệt. Vả lại, khẩu vị cũng thay đổi hẳn, những món ngày trước không thích ăn, lúc này lại thèm, còn những thứ bình thường thích ăn nay vừa nghe mùi đã buồn nôn....

Nôn nghén khủng khiếp khiến Đỗ Thu Nương gầy hẳn đi. Mỗi lần thấy nàng ăn không vô miếng nào, Phạm Trường An lại đau lòng không thôi, đến đêm sờ thấy mấy cái xương sườn trên người nàng, môi hắn chu thật cao, áy náy nói, “Thu Nương, lần này sinh xong, chúng ta đừng bao giờ có nữa.... Đầu do ta không tốt, khiến nàng phải chịu khổ.”

“Khổ gì chứ....” Đỗ Thu Nương thầm nói tên gốc này lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi, định an ủi vài lời, nhưng vừa há miệng, lại thấy buồn nôn, rốt cuộc, lời an ủi vẫn không thể nói ra được.

Mỗi ngày Phạm Trường An đều nghĩ ra một món mới nấu cho Đỗ Thu Nương ăn, rõ ràng có đầu bếp, nhưng hắn vẫn không yên tâm, phải tự mình

ngiên cứu sách dạy nấu ăn, nghiên cứu được thiện mới chịu, thỉnh thoảng còn tự xuống bếp. Mỗi lần như vậy, dù có bận rộn cách mấy, Đỗ Thu Nương cũng sẽ ăn cho bằng hết những món Phạm Trường An đã nấu.

Một ngày kia, hiếm có dịp Phạm Trường An không có mặt, Đỗ Nguyên Bảo và Đỗ Đình Bảo bèn dẫn An Nhiên tới thăm Đỗ Thu Nương. An Nhiên tặng nàng một hũ ô mai chua, nói là do đầu bếp nhà làm, có tác dụng chống nôn rất tốt. Đỗ Thu Nương ngậm thử một viên, quả thật thấy đỡ hơn hẳn.

“Hôm đó được Phạm đại ca và Phạm đại tẩu cứu, An Nhiên vẫn chưa kịp cảm tạ hai người. Nay gửi tới ít thứ biểu lộ tâm ý, hi vọng Phạm đại tẩu không ghét bỏ!” An Nhiên cười nói.

Chuyện hôm đó coi như kết thúc rất qua loa, nhưng An Nhiên vẫn có chút vui vẻ.

An Nhiên vốn nghĩ Phạm Tử Chính giỏi giang như vậy chỉ là lời đồn, nhờ có Tề Nhạc làm chỗ dựa, rốt cuộc vẫn là chó săn của Tề Nhạc. Nhưng sau mấy ngày quan sát, An Nhiên đã thực lòng khâm phục Phạm Trường An: chỉ trong một khoảng thời gian ngắn lúc bọn họ đến nha môn, Phạm Trường An đã tìm được nhân chứng vật chứng máu chốt, nghịch chuyển tình thế. Điều khiến An Nhiên hâm mộ hơn nữa là sự ăn ý hoàn hảo của phu thê Phạm Trường An....

An Nhiên từng nghe phụ thân nói, Phạm Tử Chính cưới một thôn phụ không học vấn, nay xem ra mọi người đã nhìn lầm. Đỗ Thu Nương, thậm chí là cả nhà họ Đỗ, đều rất có bản lĩnh. [diệgsn.dhđàn/lêdf/qsduyú](#), đôn Đỗ Nguyên Bảo nhiệt tình phấn chấn, có nghĩa khí, tuy học hành không nổi bật gì mấy, nhưng nếu đưa tới chỗ phụ thân tôi luyện hai năm, hẳn sẽ rất có tài. Đỗ Đình Bảo, thường ngày ít nói, trong bụng lại đầy thi thư, tuổi nhỏ đã biết nhìn xa trông rộng.... Tính cách hai người có thể bù trừ cho nhau. Còn Đỗ Kim Bảo rất có tài ăn nói giao tiếp.

Càng tiếp xúc nhiều với nhà họ Đỗ, An Nhiên hiện rất nhiều điều mới mẻ.

Đỗ Thu Nương khoát tay áo, cười nói, “Hũ ô mai này còn có ý nghĩa hơn bất kỳ lời cảm tạ nào r ồi!”

Đỗ Nguyên Bảo sợ Đỗ Thu Nương nhàm chán, cố ý chọc nàng vui vẻ, nhắc lại vụ tới nha môn hôm đó, “Tỷ, tỷ không biết đâu, hôm đó tỷ bằng kín hết mặt đệ, khiến mùi máu gà hun tới mức đệ suýt ới chết luôn! Cái mùi chết tiệt đó thật là khủng khiếp!”

“Đúng vậy....” Đỗ Đ ồng Bảo tiếp lời, “Tỷ phu thật là xấu, cố tình chơi bợ đệ! Tỷ xem, rõ ràng là đã sắp xếp ổn thỏa hết r ồi còn cố tình bắt đệ và Đỗ Nguyên Bảo giả thành như vậy.... Tỷ xem này, tới giờ vẫn còn nghe mùi máu gà trên người luôn đó!”

Hai người cho là tố cáo có tác dụng, nào ngờ Đỗ Thu Nương lại véo tai mỗi người một bên, “Hai đệ còn dám oán trách tỷ phu? Trường An làm vậy là để hai đứa nếm mùi đau khổ một lần cho biết hậu quả của việc đánh nhau! Xem v ềsau hai đứa còn dám đánh lộn tới thương tích đầy mình như vậy nữa hay không? Thật là làm ợn mắc oán mà!” Hai người đau tới mức phải gào khóc.

Vừa lúc Phạm Trường An vào nhà, hai người phải trốn sau lưng hần mới thoát được. Đỗ Thu Nương cười một tiếng, kể việc vừa r ồi cho Phạm Trường An nghe. Nghe xong, Phạm Trường An không che chở nữa, đá mỗi người một cái, sau đó bổ thêm một chưởng, tóm hai người đưa tới trước mặt Đỗ Thu Nương.

Đỗ Nguyên Bảo và Đỗ Đ ồng Bảo cứ kêu liên tục, Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An lại toét miệng cười tới tận mang tai.

An Nhiên đứng một bên nhìn ngây ngốc, h ồi sau cũng cười theo, cảm thấy tình cảnh trước mắt thật ấm áp.

Đúng lúc Đỗ Nguyên Bảo nghiêng đầu qua, bắt gặp nụ cười của An Nhiên, trong đầu bỗng hiện lên tám chữ ‘mắt long lanh như h ồ nước mùa thu’, lúc h ồi h ần lại thì mặt đã đỏ bừng....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 65

Từ khi mang thai, Đỗ Thu Nương được Phạm Trường An ‘nuôi nhốt’ như nuôi heo, không cho nàng làm bất kỳ chuyện gì. Nàng lại không thích ở không, nói mọi việc trong nhà đều phải nhìn qua một lần mới yên tâm.

Lúc trước Đỗ Thu Nương có hai việc chủ yếu, một là kinh doanh Mai Viên, hai là nhận tiền lời từ hợp tác buôn bán hương liệu với cữu cữu Lý Nhiên. Trước đây khoản thu từ Mai viên luôn chiếm ưu thế, nhưng từ khi Tề Nhạc ở lại Mai Viên, thì đã xuất hiện lời đồn Mai Viên là nơi Thực vương dưỡng bệnh, không được tới làm ồn, khiến việc kinh doanh của Mai Viên bị đình trệ nghiêm trọng, đừng nói tới lời, không lỗ đã là may lắm rồi.

Mỗi lần nhớ tới việc này Đỗ Thu Nương lại nghĩ rằng: ăn nhà nàng, uống nhà nàng, còn dọa khách nhà nàng đi hết. Sau này hẳn thành hoàng thượng thật, cho Phạm Trường An chút chỗ tốt thì thôi, nếu không, nàng phải tính toán sòng phẳng với hắn mới được!

Mấy năm nay, cữu cữu Lý Nhiên càng làm càng lớn, mở rộng việc mua bán sang tận láng giềng Đại Chu, và các quốc gia vùng Tây Vực. Đỗ lão hán bán đất giúp Đỗ Thu Nương kiếm được không ít tiền, nàng chỉ giữ lại một ít để phòng việc bất ngờ, còn lại đều đưa cho cữu cữu Lý Nhiên đầu tư. Cữu cữu Lý Nhiên là người đáng tin, mỗi tháng đều đúng hạn nhờ Lý Nhiên đưa tiền lời tới, nên nàng cũng chẳng phải lo lắng mấy về mảng này. Có đi đâu, tháng này.... Đỗ Thu Nương cau mày nghĩ: mãi vẫn chưa thấy đưa tới, thật ra tiền không có không quan trọng, quan trọng là đã lâu không thấy Lý Nhiên xuất hiện.

Đỗ Thu Nương kêu Đỗ Nhược Lan tới hỏi thăm, vốn hai tỷ muội đang tán gẫu vui vẻ, đến khi Đỗ Thu Nương nói tới Phạm Trường An, sắc mặt Đỗ Nhược Lan lập tức thay đổi, hỏi tới Lý Nhiên Đỗ Nhược Lan càng ấp úng hơn.

Đỗ Nhược Lan bị Đỗ Thu Nương ép hỏi, gục đầu xuống bàn khóc nói, “Tỷ đừng hỏi nữa! Muội đang khổ muốn chết đây?”

Đỗ Thu Nương sốt ruột, nắm tay Đỗ Nhược Lan hỏi dồn, “Chẳng lẽ Lý Nhiên làm chuyện có lỗi với muội? Nếu hắn có gan đó, ta sẽ đánh gãy hai chân hắn!” Dứt lời, Đỗ Thu Nương lập tức đứng lên làm bộ muốn đi. Đỗ Nhược Lan vội kéo Đỗ Thu Nương lại, ảm ức giấu kín mấy ngày nay như vết thương đang rỉ máu, muốn cằn cỗi cũng cằn không được, “Thà chàng có người khác, muội còn thấy tốt hơn nhiều, muội...” Đỗ Nhược Lan đứng là có khổ không nói nên lời.

Từ lúc đụng phải Đỗ Nhược Lan ở khúc quẹo, Tần Viễn bắt đầu tìm mọi cách quấy rầy nàng. Hơn nữa khi Tần Viễn nhìn Đỗ Nhược Lan, trong mắt cứ có vẻ gì đó khiến người ta không thể không rợn người.

Hôm đó, Đỗ Nhược Lan thấy Tần Viễn thành trò hề trong nha môn, trong lòng rất sáng khoái, cứ tưởng sẽ chẳng liên quan gì nữa, nào ngờ mấy ngày sau, lại bị bắt phải gặp hắn.

Đỗ Nhược Lan đang đi trên đường, bỗng nhiên bị mấy đại hán bắt lại, dẫn tới một căn phòng kín trong quán rượu. Đỗ Nhược Lan vừa thấy Tần Viễn ngồi sẵn trong đó thì đã có dự cảm không lành. Không ngờ đoán bậy lại trúng thật.

Tần Viễn làm bộ rất thân với Đỗ Nhược Lan, biểu đạt lòng hâm mộ. Sau khi bị Đỗ Nhược Lan kiên quyết cự tuyệt, hắn then quá thành giận, giờ trò xằng bậy.

“Rõ ràng hắn đã sớm tra rõ muội và Lý Nhiên có hôn ước, nhưng vẫn không từ bỏ. Còn nói Lý Nhiên là kẻ vô dụng, trong nhà không quyền không thế, chỉ cần một câu nói của phụ thân hắn là đủ khiến Lý Nhiên suốt đời không thể có được công danh. Muội không tin, nhờ một ngụm nước bọt

vào người hấn. Khi hấn muốn động tay động chân với muội, muội tức quá xách ghế đập vào người hấn, mới thoát được....”

Mỗi lần nhớ lại ánh mắt và động tác của Tần Viễn là Đỗ Nhược Lan lại thấy cực kỳ ghê tởm, hôm đó khó khăn lắm mới thoát khỏi quán rượu, ánh mắt mỗi giờ vẫn không dám ra cửa.

Đỗ Thu Nương vừa nghĩ tới cảnh cặp tay bẩn thỉu của Tần Viễn đụng vào người Đỗ Nhược Lan là đã thấy buồn nôn. Cũng may Tần Viễn tự cho là người thanh cao, không làm ra mấy chuyện cường bạo gì đó, nếu không, nếu không....

“Tên khốn đó ý có phụ thân là thừa tướng một tay che trời mới dám kiêu ngạo làm vậy! Để xem xem hấn có thể hống hách được bao lâu! Muội đừng sợ, còn chưa yết bảng mà làm sao biết có đậu hay không?”

“Muội nghe Lý Nhiên nói, mấy năm trước thì thời điểm này đã có kết quả r ồi. Năm nay chậm chạp chưa thấy, chỉ sợ là có trục trặc gì đó....” Đỗ Nhược Lan lại cúi đầu ghen ngạo, “Muội vốn không tin, nhưng đã lâu không thấy Lý Nhiên tới, muội lén kêu Kim Bảo đi hỏi thăm, mới biết nửa tháng nay việc làm ăn của cửu cửu Lý Nhiên đã xảy ra sự cố lớn lớn.... Tỷ, có phải tên c ần thú kia đã ra tay với Lý Nhiên không?”

“Muội ở đây khóc lóc suông thì có ích gì đâu! Sao muội không gặp Lý Nhiên hỏi cho rõ ràng chứ?”

“Muội không dám! Muội sợ Lý Nhiên biết là muội đã liên lụy chàng, sợ chàng biết tên c ần thú kia đã từng giở trò với muội.... Tỷ biết tính Lý Nhiên mà, nếu chàng biết, không chừng sẽ xúc động đi đánh nhau với c ần thú kia....” Đỗ Nhược Lan khóc nói.

“Muội thật là....” Đỗ Nhược Lan trông thì rất kiên cường, nhưng đụng phải chuyện tình cảm cũng do dự như ai. Đỗ Thu Nương không biết phải khuyên gì cho phải, h ồi lâu mới nói, “C ần thú kia dòm ngó muội cũng không phải muội muốn, muội tự trách cái gì? Muội và Lý Nhiên sắp thành phu thê chính thức r ồi, khi có việc phải bàn bạc với nhau mới đúng. Chẳng

lẽ muội lo Lý Nhiên sẽ sợ cường quyền mà vứt bỏ muội? Nếu thật vậy thì muội gả cho hắn để làm gì?”

“...” Đỗ Nhược Lan muốn nói mình tin tưởng Lý Nhiên không phải người như vậy, nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn có nghi ngờ: hiện giờ có mấy ai không sợ cường quyền. dĩ nhiên, đa số người trong gia tộc, và thậm chí cả của hắn. Lý Nhiên thật sự có thể vì nàng sao?

Ngay cả Đỗ Nhược Lan cũng không tin.

Đỗ Thu Nương nhìn thái độ của Đỗ Nhược Lan thì đã hiểu, không an ủi gì nữa, trực tiếp kêu Đỗ Kim Bảo đi mời Lý Nhiên tới, rồi để Đỗ Nhược Lan núp sau tấm rèm trong phòng.

Mấy ngày nay Lý Nhiên vì chuyện của cứu cứu hắn vội tới sút đầu mẻ trán, cho rằng Đỗ Thu Nương tìm hắn hỏi chuyện tình tình, nên vừa tới đã vội xin lỗi, “Đại tỷ, tình tình tháng này đệ quên mang mất rồi.... mấy ngày nữa nhất định đệ sẽ mang tới cho tỷ.”

Đỗ Thu Nương quan sát Lý Nhiên, thấy mới mấy ngày không gặp hắn đã gầy đi rất nhiều, không biết rốt cuộc Tăng lão gia đã gặp phải rắc rối gì. Nàng phất tay ý bảo Lý Nhiên ngồi xuống, hỏi thẳng, “Lý Nhiên, người và Đỗ Nhược Lan mặc dù chưa thành thân, nhưng đã có hôn ước, người gọi ta một tiếng ‘đại tỷ’, tất nhiên ta không hề xem người là người ngoài. Ta là người thích nói thẳng, nghe nói là việc buôn bán của Tăng lão gia gặp rắc rối, bạc không đủ quay vòng phải không?”

Lý Nhiên vội hỏi, “Sao đại tỷ lại hỏi như vậy! Không hề! Gần đây trong nhà buôn bán quá bận, đệ vội tới vắng đầu mới quên mang theo, chờ mấy ngày nữa.... Không, ngày mai, ngày mai nhất định đệ sẽ đem bạc tới!”

“Ta đã nói tới vậy mà người còn gạt?” Đỗ Thu Nương để mạnh ly trà trong tay xuống bàn, nghiêm túc hỏi, “Ta chỉ quan tâm tới tình tình thôi sao? Quả thật nhà họ Phạm và Tăng lão gia có quan hệ hợp tác, nhưng quan trọng hơn là tình cảm thân thích? Nếu người không tin ta, vậy chúng ta kết thân còn có ý nghĩa gì?”

Đỗ Nhược Lan không ngờ Đỗ Thu Nương lại nói nặng như vậy, gấp tới mức hận không xông ra cản, nhưng vừa rồi Đỗ Thu Nương đã dặn đi dặn lại phải kiên nhẫn, nên dù có nóng ruột cũng chỉ có thể đứng trong đó giậm chân liên tục.

Cũng nhờ mấy lời của Đỗ Thu Nương mà Lý Nhiên lập tức thành thật ngay, thấy nàng hình như giận thật, bèn nói, “Đại tỷ đừng giận! Chỉ vì đệ.... Đệ đã đáp ứng với Trường An huynh không nói chuyện này cho đại tỷ nghe, sợ đại tỷ lo lắng.”

“Chuyện gì mà không thể nói với ta chứ? Đỗ Thu Nương ta là kiểu yếu ớt phải nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa sao? Cứ nói đi!”.

Lý Nhiên trầm ngâm một chút, thấy sắc mặt Đỗ Thu Nương càng ngày càng đen, không giận tự uy, đành thở dài một hơi, nghĩ: thôi, thôi, giờ không nói, thì một ngày nào đó cũng sẽ biết thôi.

Trước giờ cứu cứu Lý Nhiên chuyên buôn bán hương liệu và lá trà, mấy năm nay đã mở rộng sang Đại Chu và các nước Tây Vực. Cơ hồ mỗi châu mỗi phủ của Đại Tề đều có cửa hàng của Tăng lão gia. Nửa tháng trước, Tăng lão gia lại gặp vận xui liên tục. Đầu tiên là cửa hàng ở kinh thành thường xuyên có cơn đói tới quấy phá, báo quan, quan phủ không quản, dù có cho nha dịch tới cũng chỉ đòi ăn ngon uống tốt, lừa đảo lấy đi không ít thứ tốt, rồi chuyện vẫn đầu vào đó. Các chi nhánh khác cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng tương tự.

Nghiêm trọng hơn, lô hàng Tăng lão gia chuyển tới Thục Châu đã bị cướp giữa đường. dĩ nhiên, đa số VFn/l'ê, quý, đ:ôn Tăng lão gia làm ăn nhiều năm, có quen biết với cả hắc đạo và bạch đạo, bị đánh cướp là chuyện chỉ xảy ra lúc mới bắt đầu làm ăn, về sau đã không còn nữa. Và lại, Tăng lão gia là người buôn bán có tâm, khấm khá rồi không quên giúp đỡ quê nhà, thanh danh cực tốt, nên càng không có chuyện bị đánh cướp nữa.

Tăng lão gia nhờ người tìm hiểu thử thì nghe bọn cướp hồi đáp: lần này có người ở trên cố ý muốn dạy dỗ Tăng lão gia một trận, đó không phải là người bọn họ có thể chống nổi, nên phải nghe lời.

Tăng lão gia càng khó hiểu, tổn không ít tiền thông qua các mối quan hệ tìm hiểu xem rốt cuộc có đắc tội với vị nào ở trên không. Cuối cùng kết quả là.... Tăng lão gia bị bắt vào ngục.

“Mấy năm qua cứu cứu buôn bán khắp Đại Tề, thấy nhiều cảnh đời bất hạnh, trong lòng luôn nghĩ tới dân chúng. Trước đó vài ngày nghe nói ở Thục Châu có nạn hạn hán nghiêm trọng, dân chúng cực khổ vô cùng nên đã bỏ tiền riêng mua gạo quyên góp cho Thục Châu. Gạo vừa phát xong, thì chưởng quỹ ở cửa hàng Thục Châu bị quan phủ bắt đi vì có hiềm nghi tư thông với Đại Chu. Sau đó cứu cứu ta cũng bị bắt.... Đúng là tai bay vạ gió, họa vô đơn chí! Cứu cứu sùng bái nhất đại tướng quân An Tri Hoán, nên rất kính trọng những tướng sĩ đang bảo vệ biên cương ở Thục Châu. Nay hai nước giao chiến, cứu cứu lo lắng cho dân chúng và quân sĩ ở Thục Châu mới tặng lương thực. Nào ngờ biến thành chứng cứ tư thông với Đại Chu, tiếp tế lương thảo cho địch!”

Thì ra Tăng lão gia đã bị bắt giam.... Đỗ Nhược Lan cả kinh, lão đảo đưng trúng cạnh giường, phát ra một tiếng vang.

Lý Nhiên nghe động bèn quay đầu nhìn thử.

“Không biết mèo nhà ai mà cứ tới phòng ta miết!” Đỗ Thu Nương ho khan hai tiếng, nói tiếp, “Giờ Tăng lão gia đang bị giam ở đâu? Đã hỏi ra rốt cuộc là đắc tội với ai chưa?”

Kẻ có thể vươn tay đến tận Thục Châu, có thể quấy phá cửa hàng của Tăng lão gia ở kinh thành.... Đỗ Thu Nương nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy tên Tần Viễn ngu ngốc kia không thể nào có bản lĩnh tới mức đó.

Chẳng lẽ là vì nguyên nhân khác?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 66

“Cửu cửu đang bị nhốt trong Huyện nha gần kinh thành.” Lý Nhiên đáp. “Cửu cửu có chút giao tình với tổng bộ đầu của Huyện nha, mới hôm qua đệ và Trường An huynh còn có thể vào thăm, hôm nay lại không được. Tổng bộ đầu kia lên nói với đệ, cửu cửu đã đắc tội với người quá lớn.... Lúc đệ và Trường An huynh đi ra, thì gặp phải Tần Viễn, bị hấn nhục nhã một phen. Nương hấn chứ, tức chết đệ!”

“Tần Viễn nói gì?” Đỗ Thu Nương liếc về phía tấm rèm, hỏi.

“Tên cận bã đó thì có thể nói được cái gì hay ho chứ!” Lý Nhiên nhìn quanh một vòng, xác định không có ai khác mới nói nhỏ cho Đỗ Thu Nương nghe, “Nếu đại tỷ không bận gì thì chịu khó nói chuyện tâm sự với Nhược Lan nhiều một chút giúp đệ đi, vả lại đừng để nàng ra ngoài một mình nếu không thật sự cần thiết. Trước khi đệ tới đây, tên súc sinh kia đã hèn đệ, nói nếu muốn cứu cửu cửu thì phải tặng Nhược Lan cho hắn. Hắn tưởng hắn là ai mà có quyền dữ vậy? Đúng là đồ cận bã! Không ngờ hắn lại có tư tưởng bỉ ổi với Nhược Lan! Đệ đã đấm hắn một cái khiến mũi hắn sắp lệch luôn mà vẫn chưa hả giận!”

“Cái gì? Đúng là cận bã mà!” Đỗ Thu Nương phụ họa một câu, rồi hỏi, “Làm sao ngươi biết không phải Tần Viễn lập mưu hãm hại Tăng lão gia?”

Lý Nhiên đáp, “Lúc trước cửu cửu đã từng nói với ta, hắn buôn bán nhiều năm, nên đường từ Kiến Châu đến Thục Châu đã thông thuận hết. Người hãm mộ, kẻ hận muốn cướp không ít, nhưng không phải kẻ nào cũng có gan. Cửu cửu từng đắc tội một kẻ tên là Viên Nhạc, giờ bị hắn lập mưu bắt vào lao! Tần Viễn cho là đệ không biết, mới giả bộ dọa ta đệ. Tên cận bã này có chuyện gì là không dám làm đâu! Quan trọng là, cho dù đúng

là vậy đi nữa thì sao? Đệ đường đường nam nhi bảy thước còn phải dựa vào bán thể tử để cầu toàn? Như vậy còn tính cái gì là đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất nữa?”

Đỗ Thu Nương nghe xong bỗng thấy hình tượng Lý Nhiên vĩ đại hơn rất nhiều, dù chiều cao không tới bảy thước bị hấn ăn gian nói thành bảy thước. Nàng hỏi thêm, “Nếu có một ngày Tần Viễn nói cho người biết, người không giao Nhượng Lan ra hấn sẽ chặt đứt đường công danh của người, để người không được làm quan thì sao?”

Lý Nhiên nhếch miệng cười châm chọc, “Nếu đường công danh của Lý Nhiên đệ chỉ vì một tên cặn bã như hấn mà chặt đứt, thì chỉ có thể trách đệ sinh không hợp thời. Với lại, người lớn trong nhà cũng không mong đệ có thể làm quan, không vào quan trường thì vào thương trường thôi!” Dứt lời, Lý Nhiên lại nói nhỏ với Đỗ Thu Nương, “Đại tỷ, không cần thử đệ! Dù thế nào đi nữa, không phải Nhượng Lan đệ không cưới! Cả đời này đệ sẽ chỉ yêu một mình nàng! Tỷ cứ yên tâm!”

“Nói hay lắm!” Lý Nhiên vừa dứt lời, đã nghe tiếng vỗ tay từ ngoài cửa truyền vào. Đỗ Thu Nương nghiêng đầu qua, thấy Phạm Trường An và Trương Bác Hưng sóng vai đi vào. Phạm Trường An vỗ vai Lý Nhiên, cười nói, “Nếu Nhượng Lan biết tấm chân tình của người thì yên tâm gả rồi!”

Đỗ Thu Nương liếc Phạm Trường An một cái nói, “Tăng lão gia xảy ra chuyện lớn như vậy chàng cũng không nói cho ta biết một tiếng, thật sự xem ta như heo cả ngày ăn ăn ngủ ngủ là được sao?”

Phạm Trường An bỗng thấy lạnh cả sống lưng, cười lấy lòng chạy tới gần Đỗ Thu Nương nói, “Tất cả đều vì ta sợ nàng lo lắng thôi mà!”

“Giờ chúng ta phải làm sao? Tư thông với địch là tội chém đầu chứ chẳng chơi!” Đỗ Thu Nương liếc Phạm Trường An một cái, nói.

Thứ nhất, Tăng lão gia là xem như có quan hệ thông gia với nhà nàng, không thể trơ mắt nhìn Tăng lão gia bị hại. Thứ hai, Đỗ Nhượng Lan còn chưa vào cửa, nhà họ Lý đã có đám tang, không phải đi ầm lênh. Hầu hết sản nghiệp của nhà họ Lý đều dựa vào Tăng lão gia, nếu Tăng lão gia ngã,

không chừng nhà họ Lý cũng không trụ nổi, lúc đó Nhược Lan sẽ ra sao? Thứ ba, Tăng lão gia là một thương nhân có lương tâm, không thể để người ở hiên lại không gặp lành được!

Hơn nữa, phân nửa ngu ồn thu của nhà họ Phạm đầu từ việc buôn bán của Tăng lão gia, nếu Tăng lão gia ngã, chẳng phải nhà họ Phạm sẽ mất hết vốn?

Về tình về lý, bọn họ đầu phải giữ cho được Tăng lão gia!

“Khó đây!” Phạm Trường An tiện tay bốc một viên ô mai cho vào miệng, chua tới mức mặt hắn nhăn nhúm lại, vội nhổ ra, vẻ mặt đau khổ hỏi Đỗ Thu Nương, “Sao chua dữ vậy....”

“Đó là dành cho phụ nhân mang thai ăn....” Đỗ Thu Nương buồn cười, tên ngốc này!

“À....” Phạm Trường An le lưỡi, vội tìm nước uống vào.

Trương Bác Hưng thấy vậy, thần sắc đầu, hai đứa nhỏ có một phụ thân như Phạm Trường An, cả ba đầu gốc gác, hẳn là Đỗ Thu Nương sẽ vất vả lắm đây! Ngẫm lại, nếu hai đứa nhỏ giống Đỗ Thu Nương.... Thì Phạm Trường An sẽ sống thế nào? Một nhà đáng thương.... Trương Bác Hưng yên lặng cảm thán.

Phạm Trường An nói, “Ta đã âm thầm tìm hiểu thử, Viên Nhạc kia vòng đi vòng lại lại có quan hệ với Tả thừa tướng.”

Viên Nhạc là kẻ hung ác, đấu với Tăng lão gia nhiều năm, ngoài sáng đấu không lại, thì bắt đầu tổn thất nhiều tiền để móc nối với Tả thừa tướng, đấu trong tối. Tả thừa tướng vốn rất khinh thường kẻ buôn bán, không muốn hợp tác với Viên Nhạc, nhưng Viên Nhạc lại biết được điểm có thể đả động Tả thừa tướng. Viên Nhạc ba xạo một hồi, nói Tăng lão gia và Phạm Trường An rất thân thiết, có thể sở sản nghiệp thuộc danh nghĩa của Tăng lão gia thực chất đầu là của nhà họ Phạm.... dĩ nhiên/đàn/le,qun;ý.đ]ôn Chỉ một lý do này đã đủ khiến Tả thừa tướng đồng ý

giúp Viên Nhạc đoạt lấy sản nghiệp trong tay Tăng lão gia, hủy diệt hoàn toàn cơ hội tro tàn lại cháy của nhà họ Phạm.

Thành ra hai tướng tranh nhau lại liên lụy tới Tăng lão gia.

Phạm Trường An uống hết mấy ly nước, mới thấy bớt chua, nói với Đỗ Thu Nương, “Hiện nay có thể nói là bốn phía đều là địch... Mấy ngày trước thánh thượng đã triệu biểu ca vờn kinh vì có tấu chương kể tội biểu ca, hình như còn có ý bãi chức.... Đúng là đồ giầu đồ bìm leo!”

“Thục vương thì sao?” Đỗ Thu Nương ôm một tia hi vọng hỏi. Phạm Trường An thở dài nói “Hôm qua thánh thượng đột nhiên gọi Thục vương vào, nói có người báo Thục vương bị điên, nhị hoàng tử xin giùm Thục vương mãi mới tránh được phải đi Thục Châu ngay. Nhưng thánh thượng vẫn kiên trì muốn Thục vương phải khởi hành vào ba ngày sau, đồng thời còn khen ngợi nhị hoàng tử nhân từ!”

Chỗ dựa cuối cùng của bọn họ cũng ngã rã....

Đỗ Thu Nương thấy vẻ mặt phiền muộn của Lý Nhiên, trong lòng cũng rất khó chịu. Hiện giờ Thục Châu đang có chiến tranh, vả lại, Viên Nhạc có thể an toàn đi tới nơi được không? Nếu hắn chết, lịch sử thay đổi, nhà họ Phạm có còn gượng dậy nổi? Có đại tướng quân An Tri Hoán ở đây thì tốt rồi....

Đỗ Thu Nương tự lẩm bẩm, không ngờ Phạm Trường An lại nghe thấy. Hai mắt hắn bỗng sáng lên, hỏi lại, “Nàng nói ai?”

“Đại tướng quân An Tri Hoán đó!” “Đỗ Thu Nương nói, “Lúc nhỏ ta đã được nghe kể rất nhiều về những chiến tích của An lão tướng quân. An lão tướng quân đánh một trận định giang sơn Đại Tề của chúng ta, ngay cả tiên hoàng cũng nể ngà ỉ ấy ba phần. Tiên hoàng ban thưởng đặc qu ền không phải qu ền khi diện kiến và cây roi vàng để trên thì đánh hôn quân, dưới thì đánh gian thần, rất oách! Nếu có một người như vậy ở đây lúc này, chúng ta còn sợ Tả thừa tướng sao, để An lão tướng quân dạy dỗ hắn một trận là xong! Có đi ều, không phải An lão tướng quân đã bất hạnh chết trận vào hai mươi năm trước sao?”

“Chỉ là lời đồn bậy bạ thôi!” Phạm Trường An vội che miệng nàng nói, “An lão tướng quân dù đã gần bảy mươi, nhưng càng già càng dẻo dai. Mấy năm nay mặc dù không lãnh binh, nhưng vẫn còn uy vọng trong quân. Nếu để người ta nghe thấy nàng nói vậy, nhất định nàng sẽ bị qu ân ầu đó!”

“Trời! An lão tướng quân vẫn còn sống?” Hai mắt Đỗ Thu Nương lập tức sáng mắt lên.

Đời trước, chắc chắn lão tướng quân An Tri Hoán đã chết trận trong cuộc chiến cách đây hai mươi năm. Người đời sau ca ngợi những chiến công của An lão, xưng tụng là Chiến Th ần. Lúc nhỏ Đỗ Ngân Bảo cũng từng quơ quơ cây gậy gỗ cười ha ha chỉ lên trời nói: lớn lên đệ cũng muốn làm tướng quân!

Chẳng lẽ ở hi ền sẽ gặp lành, đời này An Tri Hoán còn sống?

“Thật sự vẫn đang sống rất tốt!” Phạm Trường An cười nói, cho rằng Đỗ Thu Nương nhớ l ần chuyện đời trước.

“Có lời đồn nói mười năm trước An lão tướng quân có chút mâu thuẫn với đương kim hoàng thượng nên đã bỏ vào núi ở ẩn. Chỗ ở của An lão tướng quân rất bí mật, không ai biết hết, e rằng chúng ta khó mà tìm được. Vả lại tính tình An lão tướng quá khá kỳ lạ....” Phạm Trường An nói nhỏ.

“Vậy cũng như không r ồi!” Đỗ Thu Nương ngượng hết cả nhiệt tình.

“Không chừng phụ thân ta lại biết tung tích của An lão tướng quân đó! Hai người rất hợp tính, hình như cũng từng qua lại, để ta đi hỏi thử xem sao.” Phạm Trường An nói xong lập tức đi tìm phụ thân ngay, dù chỉ có một tia hi vọng, cũng không thể bỏ qua.

Lý Nhiên cũng cáo từ v ề giải quyết công việc.

Lúc này, Đỗ Nhược Lan vén rèm bước ra, mặt đ ầy nước mắt, hận nói, “Tên T ần Viễn kia đúng là đ ồ vô liêm sỉ!”

“Giờ thì muội an tâm rồi phải không? Lý Nhiên chắc chắn là một nam nhân tốt!” Đỗ Thu Nương cười nói.

“Tỷ đừng chọc muội mà!” Đỗ Nhược Lan đỏ mặt nói.

Gần nửa đêm Phạm Trường An mới về, Đỗ Thu Nương nhìn hẩn ý hỏi kết quả. Nàng đợi cả buổi, kết quả lại nhận được một cái lắc đầu chán nản.

“Phụ thân nói, tính An lão tướng quân rất lạ, mười năm trước về ở ẩn, kiếm một chỗ ‘ẩn’ tới mức chẳng ai tìm ra. An lão tướng quân lại không có thân thích, muốn hỏi thăm cũng không biết hỏi ai. Mấy năm trước nghe nói có người từng thấy lão tướng quân ở Kiến Châu, nhưng sau đó thì không có tin tức gì nữa.”

“Uổng công chúng ta vui mừng một hồi!” Đỗ Thu Nương uể oải nói.

“Ba ngày sau Thục vương sẽ khởi hành đi Thục Châu, đường xa vạn dặm, sợ là sau này muốn gặp lại cũng khó.” Phạm Trường An nói, cảm giác như đưa đám.

Đỗ Thu Nương nhìn Phạm Trường An, thầm nghĩ: nếu Tề Nhạc đủ thông minh thì ba ngày sau tuyệt đối sẽ không phải là tiệc đưa tiễn.

Thục vương phủ.

Mặc dù sắp đi, Thục vương phủ vẫn trật tự như lúc đầu. Thục vương phi dù đã mệt mỏi, vẫn ráng giữ phong phạm nghiêm ngặt trên ghế, nói với Thục vương, “Lần này đi xa, đồ gì không cần thiết lắm chúng ta đều để lại hết rồi, nhưng hành lý vẫn không ít. Còn mấy vị lương đế, chàng có muốn dẫn theo không?”

“Cần gì phải bắt bọn họ đi theo chịu khổ!” Tề Viên cười nói, “Muốn theo thì theo, muốn ở thì ở, không nên ép!”

Tề Nhạc cười cười, chìm vào suy nghĩ của bản thân: đã từng là Đông cung náo nhiệt, nay thành tiêu đề như vậy, cũng may còn có thái tử phi không xa không rời. Cuộc sống phải có những lúc khó khăn mới biết được

tình nghĩa thiệt giả. Hấn nhìn đăm đăm vào tờ giấy đưa tin vừa mới nhận được, trên đó chỉ có hai chữ ‘vu cô’.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 67

Đối với TềNhạc, khoảng thời gian này có lẽ chính là thời điểm tồi nhất cuộc đời hắn. Trong ký ức của Đỗ Thu Nương, TềNhạc đã trải qua ba bước ngoặt lớn, lần đầu giả điên, kết quả thất bại, phải đi Thục Châu. Vài năm sau, hoàng đế bỗng nhiên nổi lên cảm giác áy náy với hắn, cho hắn về kinh lại. Lần thứ hai, TềNhạc giả bộ bị trúng vu cô, lần này hắn không chỉ thoát khỏi vực sâu, còn thành công đá đối thủ xuống. Lần thứ ba....

Đỗ Thu Nương cười cười thầm nghĩ, nếu lần đầu tiên đã giải quyết được vấn đề thì cần gì phải nhớ tới lần thứ ba! Trong tờ giấy gửi TềNhạc, nàng chỉ viết tổng cộng có hai từ, ‘tiên hoàng hậu’ và ‘vu cô’.

Đỗ Thu Nương đợi hai ngày liền TềNhạc vẫn im hơi lặng tiếng. Đến ngày cuối cùng, TềNhạc làm một bàn tiệc cực kỳ khiêm tốn, chỉ mời Phạm Trường An, Đỗ Thu Nương, và Trương Bác Hưng.

Sau khi uống vài ly Phạm Trường An không biết bị trúng cái gì, ôm TềNhạc nói, “Đời này vô duyên làm huynh đệ, mong kiếp sau có duyên gặp lại....” Hắn thao thao bất tuyệt hồi lâu đến mức khiến TềNhạc cứ co giật khóe mắt liên tục. Đỗ Thu Nương giải thích Phạm Trường An có tật xấu hề uống rượu vào là lại nói lung tung TềNhạc mới an tâm.

Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An đang định nhào tới ôm nàng thì lập tức duỗi chân chặn lại. Phạm Trường An linh hoạt né ra trực tiếp nhào về phía Trương Bác Hưng, cười nói, “Hi hi, Thu Nương, sao nàng lại ở đây?”

Đỗ Thu Nương thấy ba nam nhân đã uống say, đêm cũng khuya bèn ngỏ ý cáo từ. Thục vương phi lại cười nói không sao, chuyện của nam nhân

nữ nhân không xen vào được, rủ nàng đi dạo hoa viên một lát.

“Ta thường nghe vương gia nhắc tới Phạm thiếu gia và Phạm thiếu phu nhân.” Thái tử phi có phong thái động lòng người, nói năng tự có một cỗ quý khí, lại hiên hòa dễ thân, khoát tay Đỗ Thu Nương nói, “Thật sự ta rất hâm mộ Phạm thiếu phu nhân....”

“Vương phi cứ kêu ta Thu Nương là được rồi!” Đỗ Thu Nương cười một tiếng, nói, “Vương gia quý ền cao chức trọng, vương phi lại dịu dàng đoan trang, tuy lúc này gặp chút khó khăn, nhưng tin tưởng vương gia là người tốt ắt sẽ được ông trời phù hộ, tương lai sẽ được hưởng phúc!”

Thục vương phi nghe vậy cũng thấy thoải mái hơn nhiều, khoát tay cười nói, “Ta nói không phải vương quý ền. Đối với nữ nhân, cả đời chỉ cần có được trượng phu thương yêu, nhi tôn hiếu thuận là đủ rồi. Không nói gạt người, trước khi người tới ta thường nghe có người nói, Phạm Tử Chính tài thì tài đó, đáng tiếc trong nhà có một ‘đố phụ’ vừa hung hãn vừa hay ghen. Phạm Tử Chính cực kỳ sợ nương tử nên không được khí phách cho lắm. Nay ta thấy, phải nói là hấn hết sức yêu thương, nâng niu thể tử mới đúng.... Không giống ta, muốn được vương gia yêu, thì phải luôn tỏ vẻ hào phóng hiên lương, không thể lộ ra nửa phần ghen tức!”

Đỗ Thu Nương nghĩ tới đánh giá của dân chúng đối với thái tử phi ở đời trước là hiên lương thực đức, đoan trang hào phóng, không ngờ lại nói những lời này, nên khá ngạc nhiên. Thục vương phi tự giấu cười, “Người đừng ngạc nhiên, ta thấy người không phải người làm bộ làm tịch như nhiều kẻ khác mới nói với người những lời này. Đông cung lớn như vậy, ta thật sự là chán muốn chết rồi, đi cũng tốt!”

Trên mặt Thục vương phi hiện ra cô đơn nhàn nhạt. Đỗ Thu Nương vốn không hiểu lắm, muốn an ủi lại không biết phải nói gì. Thục vương phi lại chuyển đề tài tới đứa bé trong bụng nàng, khen nàng có phúc. Hai người tán gẫu một hồi, cho đến lúc nghe thấy tiếng mõ báo hiệu canh ba. Đỗ Thu Nương thầm nghĩ: ba người này thật là, ngày mai Thục vương phải bận ba đường dài mà còn uống. Nàng đang định mở miệng cáo từ, đột nhiên nghe một hồi náo động.

Lúc này Đỗ Thu Nương mới phát hiện hai người đã đi cách xa bàn tiệc. Không biết rốt cuộc chỗ đó đã xảy ra chuyện gì. Thục vương phi hết sức trấn định kêu tỳ nữ bên cạnh đi xem đã có chuyện gì. Tỳ nữ kia chạy vội vàng chạy đi, chốc lát sau đã lao đảo trở về, kinh hoảng nói, “Vương phi, có thích khách lên vào vương phủ! Vương gia kêu nương nương và Phạm phu nhân mau tìm một chỗ an toàn trốn đi!”

Đỗ Thu Nương cả kinh không biết là kẻ nào có mắt không trông cả gan tới ám sát Tề Nhạc ngay đêm trước ngày hẩn đi. Đỗ Thu Nương đang định chạy tới chỗ Phạm Trường An thì Thục vương phi đã kéo nàng lại nói, “Người đang mang thai, không nên tới chỗ đó!”

Thục vương phi vừa nói vừa kéo Đỗ Thu Nương tới một ngọn núi giả. Thục vương phi nhấn chốt mở mật thất, nhét Đỗ Thu Nương vào, để tỳ nữ ở lại trông Đỗ Thu Nương, rồi chạy đi.

Đỗ Thu Nương muốn chạy theo thì tỳ nữ kia vội quỳ xuống nói, “Phu nhân, vương phi đã dặn dò nô tỳ phải bảo vệ ngài, nếu phu nhân bị thương chỉ một cọng tóc nô tỳ thôi cũng không sống nổi!” Bộ dáng kia giống như nếu Đỗ Thu Nương dám động một bước thì nàng ta sẽ bị róc xương lóc thịt ngay lập tức.

Đột nhiên Đỗ Thu Nương cảm thấy bụng đau âm ỉ không ngừng. Nàng sợ hãi tử trong bụng có chuyện, vội hít sâu không dám động, một hồi sau mới bớt.

Bên ngoài người tới người đi nhốn nháo, náo động không dứt, trong mật thất lại yên tĩnh một cách lạ thường, chỉ có tiếng hít thở. Đỗ Thu Nương lo lắng cho Phạm Trường An nhưng sợ chạy đi sẽ động thai khí ảnh hưởng tới hài tử, đành đứng đợi, cảm giác cực kỳ giày vò.

Hồi lâu sau, Đỗ Thu Nương nói với nô tỳ kia, “Hiện giờ hai vị chủ tử của người và phụ thân của hài tử trong bụng ta đang gặp nguy hiểm ngoài kia. Chủ nhân của người dặn người không cho ta đi ra ngoài, nhưng không nói người không ra. Người hẳn phải cho ta biết tình hình bên ngoài thế nào, nếu không ta làm sao an tâm được!”

Lúc đầu nô tỳ kia còn kiên trì không chịu đi, sau Đỗ Thu Nương lại khuyên một hồi, mới dặn Đỗ Thu Nương nhất định không được đi ra ngoài, rồi rút nhuyễn kiếm mang theo bên người ra, lặng lẽ đi.

Ước chừng nửa canh giờ sau, nô tỳ kia mới trở về nói với Đỗ Thu Nương, “Phu nhân mau đi theo nô tỳ!”

Đỗ Thu Nương ra ngoài mới thấy ở góc tây nam của vương phủ đang có ánh lửa ngút trời, nha hoàn thị vệ vội chạy tới chạy lui chữa lửa. Nô tỳ kia lại nói, “Vương gia muốn bắt sống, nhưng bọn thích khách đầu là tử sĩ đã tự sát hết rồi! Vương gia bị thương nặng hôn mê không tỉnh, Phạm thiếu gia và Trương đại nhân chỉ bị thương sơ sơ không đáng ngại, phu nhân đừng quá lo lắng!”

“Còn vương phi thì sao....” Đỗ Thu Nương không thấy Thục vương phi bèn hỏi. Nô tỳ kia suýt khóc nức lên, cố nén nước mắt nói, “Vương phi chấn một kiếm cho vương gia, bị đâm vào giữa ngực, hiện tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc. Bọn thích khách đáng hận kia muốn đuổi tận giết tuyệt, phóng hỏa khắp vương phủ, hiện vương gia và vương phi đều bị thương nặng, cũng may còn Trắc vương phi có thể làm chủ mới không dẫn tới hỗn loạn.”

Đỗ Thu Nương đã vô tâm lo chuyện vương phủ, một lòng muốn gặp Phạm Trường An. Nàng vừa vào trong viện của Tề Nhạc đã nghe thấy tiếng khóc kinh thiên động địa của nhóm nữ nhân. Sau đó có một giọng nữ quát to, “Vương gia vẫn còn sống sờ sờ ở đây, các người khóc cái gì? Còn sức thì về phòng trông hài tử đi, đừng để bọn nhỏ sợ hãi! Mau về phòng hết đi!”

Đỗ Thu Nương nhớ ra người này hẳn là Thần trắc phi, muội muội ruột của Thục vương phi, tính tình mạnh mẽ hơn Thục vương phi nhiều. Thấy Đỗ Thu Nương bước vào, vẻ mặt của Thần trắc phi vẫn nhàn nhạt, chỉ vào trong phòng nói, “Phạm thiếu gia ở bên trong.”

Đỗ Thu Nương mới bước vào phòng đã bị mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi thiếu chút nữa nôn ra, đến khi thấy Phạm Trường An bình yên vô sự đứng đó mới yên lòng.

Đỗ Thu Nương lại gần mới thấy trên người Phạm Trường An và Trương Bác Hưng đều có vài vết đao. Trương Bác Hưng xuất thân văn nhân, không có bản lĩnh gì, nên có vẻ thảm hơn nhiều, tay bị thương được cố định trước ngực, tóc tai thì rối bù, chẳng khác gì một thư sinh nghèo túng, chật vật đứng bên cạnh Phạm Trường An, làm nên cho Phạm Trường An trông vẫn còn tuấn tú chán.

Đỗ Thu Nương thàn nói: cảm ơn trời đất, ngọc tử nhà nàng không bị gì.

Tề Nhạc đang nằm trên giường, khuôn mặt không chút sức sống, áo lót trắng tinh bị máu nhuộm thành màu đỏ tươi, nhưng trong tay vẫn ôm một quyển trục không buông.

Thục vương phi thì được đặt trên tháp nhỏ cách đó không xa. Hai con người chỉ hai canh giờ trước vẫn tràn đầy sức sống giờ lại trắng bệch chẳng khác gì hai tờ giấy.

“Hai người họ.... Không sao chứ?” Đỗ Thu Nương ngập ngừng hỏi.

“Ta chỉ có thể làm tới đó, còn lại phải chờ thái y tới!” Phạm Trường An nói nhỏ, “Lần này náo loạn lớn như vậy, hoàng thượng không muốn để ý tới cũng không được rồi!”

Đỗ Thu Nương thở phào một hơi, nắm lấy tay Phạm Trường An, sợ hãi nói, “Cũng may chàng không sao....” Đỗ Thu Nương nắm tay Phạm Trường An nói, dần dần cảm giác có thứ gì đó ướt ướt ẩm ẩm. Nàng kinh hãi vội kéo ống tay áo hất lên xem thử, lập tức thấy trên tay hất có một vết thương rất lớn, máu tươi đang nhỏ từng giọt không ngừng từ đó....

“Ta... Ta quên đã bị đao chém! Thu Nương ta bị thương....” Phạm Trường An đột nhiên ôm lấy Đỗ Thu Nương nói, rồi té nhào xuống đất, bất tỉnh.

Sau, theo lời Trương Bác Hưng kể thì ngày đó có tổng cộng hơn mười thích khách tới ám sát Tề Nhạc. Thích khách xuất hiện đột ngột, trong ba người, chỉ có Phạm Trường An là giỏi võ nhất, thái tử thứ hai, Trương Bác

Hưng tệ nhất không biết gì. Vì vậy Trương Bác Hưng vô tình trở thành cục nợ của Phạm Trường An. Phạm Trường An vừa đánh vừa phải lo bảo vệ Trương Bác Hưng, một địch một đám. Đến khi viện binh tới thì Thục vương và Thục vương phi đều đã bị thương. Phạm Trường An lại từ hộ vệ biến thành đại phu vội vội vàng vàng cứu người....

Tên gốc này thật là....

Phạm Trường An ngủ thẳng một giấc tới tận sáng hôm sau mới tỉnh. Lúc đầu hắn còn mờ mịt không biết đang ở đâu, khi thấy Đỗ Thu Nương lập tức chu môi nhào vào ngực nàng, kể lể, “Thu Nương, thích khách hung quá! Ta sợ!”

Từ khi Đỗ Thu Nương mang thai, vòng một đầy đặn hơn xưa rất nhiều. Phạm Trường An không được ăn thịt, lại bắt đầu thích chơi trò chôn đầu vào ngực nàng thế này. Đỗ Thu Nương thấy hắn nhào tới, bèn vươn tay cản lại, hung hăng nói, “Phạm Trường An, chàng thôi giả bộ đi!”

Phạm Trường An bĩu môi, ôm Đỗ Thu Nương nói, “Cũng may không có việc gì, bằng không ta thành đại hiệp cụt tay mất! Giờ ta bị thương một tay làm sao tắm rửa đây....”

Đỗ Thu Nương cười thầm, chỉ tay vào trán hắn nói, “Để ta tắm cho chàng!”

Đang yên đang lành đi ăn bữa tiệc tiễn đưa lại suýt thành hai xác bốn mạng, nghĩ tới đã thấy xui xẻo. Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An về tới nhà, hai họ Đỗ, Phạm biết chuyện đều tới thăm, đều nói ‘A di đà Phật’.

Đến trưa Trương Bác Hưng mới về, lúc bước vào thiếu chút nữa vấp phải bậc cửa, động tới vết thương trên tay, đau như đứt từng khúc ruột.

Đỗ Thu Nương nhớ ra sau khi Phạm Trường An té xỉu, nàng vội vàng đưa hắn về nhà, không rõ mọi chuyện sau đó lắm, bèn hỏi Trương Bác Hưng thử.

“Thật là xui xẻo!” Trương Bác Hưng mắng, “Đang uống rượu thì gặp giết người phóng hỏa. Giờ Thục vương và Thục vương phi đều hôn mê không tỉnh, phòng ở bị đốt vài gian, chết mất mấy lương đễ. Trong đó còn có một lương đễ đang mang thai, một xác hai mạng, thật là đáng thương!”

“Bọn họ có bị bắt đi Thục Châu nữa không?” Đỗ Thu Nương cau mày hỏi.

“Đi gì nổi nữa mà đi!”

Chuyện đã kinh động tới hoàng thượng, bởi vì thương thế của Thục vương quá nặng, hoàng đế cũng sợ đây là lần cuối được thấy mặt hân vệ vĩ chạy tới thăm. Vừa thấy Thục vương sắc mặt trắng bệch nằm trên giường đã rất xúc động. Hoàng thượng thấy hân vệ cứ nắm một quyển trục không buông, bèn kéo ra xem thử, vừa nhìn lập tức rơi nước mắt: người trong bức họa là hoàng hậu đã mất của hân.

Thần trác phi thấy hoàng thượng, bắt đầu khóc nói: mỗi ngày Tề Nhạc đều ngắm bức họa của tiệp hoàng hậu lấy nước mắt rửa mặt, trước khi bất tỉnh hân đã dặn đi dặn lại nếu hân có chuyện gì, nhất định phải giúp hân cầu xin hoàng thượng tha thứ cho hân vì không thể tận hiếu này nọ vân vân.

Hoàng thượng không biết có phải bị bức họa của tiệp hoàng hậu làm xúc động hay không, mà nhất thời cảm thấy thật có lỗi với nhi tử này, vội hạ lệnh đi điều tra kỹ chuyện này.

Bá quan trong triều phần lớn đều gió chiều nào theo chiều ấy, thấy thánh thượng ra lệnh như vậy, lập tức có người âm thầm bàn luận thái tử luôn khiêm tốn làm việc theo lễ nghi, bỗng nhiên thời gian gần đây giống như bị trúng tà, hay đúng hơn là trúng vu cô. Người này một tiếng người kia một tiếng, rốt cuộc truy đến tới tai hoàng thượng. Hoàng thượng bèn cho người lục soát Đông cung, không ngờ tìm thấy một con rối rách mướp bị chôn sâu dưới đất, viết tục danh và ngày sinh của Tề Nhạc. Nếu chỉ có Tề Nhạc không thì không nói, quan trọng là bên cạnh đó còn có một con viết tên thánh thượng....

Hoàng đế ngẫm lại mấy ngày trước mình cứ giận dữ nóng nảy khác thường, lại nghĩ tới bộ dáng không tỉnh táo của hoàng hậu đã mất và phê thái tử càng thêm tin tưởng có kẻ hạ vu cô.

“Cũng coi như được phúc trong họa!” Trương Bác Hưng nhỏ giọng nói, “Đáng thương nhất là hài tử trong bụng của vị lương đế kia, chưa kịp ra đời đã bỏ mạng. Ta từng thấy nàng ta một lần rồi, xinh đẹp hơn vương phi và trắc phi nhiều, Thục vương cũng yêu thương nàng ta nhất. Đúng là hồng nhan bạc mệnh!”

Trương Bác Hưng than ngắn thở dài một hồi. Sau khi hắn đi, Đỗ Thu Nương nhảy dựng lên bá cổ Phạm Trường An rồi cơn lôi đình lắc mạnh cổ hắn qua lại, “Phạm Trường An, chàng đúng là tên ngốc, để Tề Nhạc bắt làm con rồi! Nương hắn, đừng để ta gặp lại hắn, bằng không thấy một lần chém một lần! Khốn kiếp!”

Phạm Trường An bị lắc tới tai ù đầu váng, hồi lâu sau mới ngơ ngác nhìn Đỗ Thu Nương nói, “A?”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 68

Đỗ Thu Nương thật sự rất tức giận, bị người ta lừa vào bẫy, không những không được chút ích lợi gì, còn suýt nữa mất mạng cả nhà. Chắc hẳn Trạng Nguyên đã tính tới việc Trường An nhà nàng vừa có thể làm hộ vệ vừa làm đại phu được mới dám bày ra cái bẫy như vậy. Chỉ có Trường An gốc nhà nàng là khiêm tốn không nhận ra tài năng của mình thôi.

Thật sự phải dùng tới cách hại địch một ngàn hại mình tám trăm như vậy sao? Phòng ở bị đốt hơn mười cái, yêu thiếp và hài tử chưa ra đời đã táng thân trong biển lửa, hắn không đau lòng?

Đỗ Thu Nương thật muốn viết thật to mấy chữ ‘Cấm súc vật và Trạng Nguyên!’ ở trước cổng Mai Viên, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn chỉ có thể thàn kéo hắn vào sổ đen thôi, không thể ghét ra mặt được.

Đỗ Thu Nương nói ý tưởng của nàng với Phạm Trường An. Hắn nghe xong bĩu môi nói, “Thu Nương mới là kẻ ngốc, kẻ lỗ mãng đó! Ta đã nói với nàng bao nhiêu lần đừng áp đặt chuyện của kiếp trước cho kiếp này! Nàng xem, vì nàng nhắc Trạng Nguyên nên mới xảy ra sự cố không chỉ hao tài tổn của mà còn ảnh hưởng hao máu nữa thấy không! Máu tươi đầm đìa trên cánh tay ta là minh chứng rõ ràng nhất này!”

Đỗ Thu Nương định liếc mắt khinh thường Phạm Trường An, nhưng tiếc rằng những đi đâu hắn nói đều là sự thật, hết đường phản bác. Nàng quay đầu qua một bên, tự sinh hờn dỗi. Ngẫm nghĩ hồi lâu lại thấy không đúng, nàng tiết lộ thiên cơ là vì ai chứ, còn không phải là vì để cả nhà được bình an, hắn còn dám trách nàng? Gan to rồi ha!

Đỗ Thu Nương nhảy dựng lên, bá cổ Phạm Trường An kéo xuống, nói, “Phạm Trường An, chàng dám mắng ta, cãi lời ta, coi chừng ta đánh nhi tử của chàng đó!”

Đỗ Thu Nương làm bộ muốn vỗ bụng mình, Phạm Trường An lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, thầ n nghĩ: từ khi Thu Nương mang thai, nội dung uy hiếp hắ n đã đa dạng hơn rất nhi ều, chỉ một câu đã khiến hắ n phải cứng họng. Trong đó, thường nhất là ba câu sau: một, Phạm Trường An, chàng dám cãi ta, ta sẽ cho chàng quỳ bàn giặt! Hai, Phạm Trường An, chàng dám cãi ta, ta sẽ đánh nhi tử của chàng! Ba, Phạm Trường An, chàng dám cãi ta, ta sẽ ôm bụng về Kiến Châu ngay lập tức!

Đi ều thứ nhất nhằm vào hắ n, đi ều thứ hai nhằm vào hài tử chưa ra đời, đi ều thứ ba là nà ng và hai hài tử trong bụng....

Phạm Trường An muốn phản bác lời Đỗ Thu Nương, nhưng suy tư h ồi lâu cũng chỉ nghĩ được cách đối phó với đi ều thứ hai. Nếu lầ n tới nà ng còn nói đi ều thứ hai nữa, nhất định hắ n sẽ phản bác, ‘Đỗ Thu Nương, nà ng dám đánh nhi tử của ta, ta sẽ đánh nhi tử của nà ng!’

Như vậy có phải rất tội nghiệp cho hai hài tử trong bụng Đỗ Thu Nương hay không....

Ây da, Thu Nương nhà hắ n nghĩ ra được nhi ều chuyện để uy hiếp như vậy, thật là thông minh!

Phạm Trường An đột nhiên ôm cánh tay, rên, “Thu Nương, tay ta đau quá! Nà ng xem, lại rướm máu r ồi này!”

Đỗ Thu Nương cả kinh, vội hỏi, “Đâu, ở đâu?”

Chỉ cầ n như vậy chẳng phải là ổn hết r ồi sao? Phạm Trường An cười trộm, lập tức ôm lấy Đỗ Thu Nương giở trò lưu manh.

Mấy ngày sau, có kết quả kỳ thi. Không ngoài dự đoán, Phạm Trường An đậu Trạng Nguyên. Lý Nhiên thì nằm trong tam giáp, thành tiến sĩ. Ba nhà Phạm, Lý, Đỗ lo lắng h ồi lâu rốt cuộc cũng thở phào một hơi.

Đến ngày Trọng Nguyên cưới ngựa dạo phố vinh quy bái tổ, Lý thị, Diêu thị đã đặt bàn sát cửa sổ có thể nhìn ra đường lớn trong một quán ăn, rồi tới Mai Viên đón Đỗ Thu Nương đi xem. Phạm Trường An mặc áo lụa đỏ, tay nâng chiếu chỉ, chân đạp bàn đạp mạ vàng, tinh thần phấn chấn. Người trên đường nhốn nháo, khiến nàng cũng phấn khích theo, hận không thể vọt tới trước mặt mọi người tuyên bố, “Tân khoa Trọng Nguyên chính là tướng công của Đỗ Thu Nương ta đó!”

Trải qua biết bao nhiêu chuyện, rốt cuộc Đỗ Thu Nương đã hiểu câu ‘mọi cố gắng chỉ vì một khắc vinh quang sau cùng’ có ý nghĩa gì. Mười năm gian khổ học tập không ai hỏi, một lúc thành danh mọi người đều biết. Không biết bao nhiêu người đã tiêu hao hết cả đời cũng chưa chắc được. May mắn nàng tốt số, đánh bầy đánh bạ chớp được tên ngọc Phạm Trường An này!

Đỗ Thu Nương xúc động, lén lau nước mắt. Diêu thị cầm tay nàng cười nói với Lý thị, “Nương xem, tẩu tử mừng đến khóc luôn rồi kìa....”

Lý thị cũng kích động nắm tay Đỗ Thu Nương, luôn miệng nói nhờ tổ tông phù hộ không để cho truyềnh thống nhà họ Phạm đứt đoạn trong tay Phạm Trọng Lương.

Không biết có phải là do phu thê hai người tâm linh tương thông hay không mà lúc Đỗ Thu Nương đứng bên cửa sổ thì vừa hay Phạm Trường An cũng ngẩng đầu nhìn lên, nhếch miệng cười ngây ngô. Đỗ Thu Nương bật cười, thầm nghĩ: tên ngọc này không sợ người ta nhận ra hắc ngọc hay sao?

Các tân khoa tiến sĩ sau khi cưới ngựa dạo phố xong, còn có một bữa tiệc ăn mừng lớn gọi là ‘Thiên vĩ yến’, với ý nghĩa: phải đốt hết đuôi cá chép mới có thể hoàn toàn hóa thân thành rồng bay lên trời. Trong ‘Thiên vĩ yến’, các tân khoa tiến sĩ sẽ lên thuyềnlần lượt kính rượu nhau, sau đó lên bờ ăn uống tiếp. Đỗ Thu Nương biết Phạm Trường An tử lượng không tốt, cứ dạn đi dạn lại hấn uống ít thôi. Phạm Trường An nói hấn và Lý Nhiên sẽ chiếu ứng lẫn nhau, kêu nàng cứ an tâm.

Nhưng Phạm Trường An là Trạng Nguyên dĩ nhiên thành tiêu điểm của mọi người, ai ai cũng cần ly mời rượu. Sau mấy ly, hắn tự biết đã uống nhiều bèn lấy cớ say muốn đi ra ngoài hóng gió một tí. Hắn ra khỏi khu bày tiệc, hứng gió lạnh một hồi, cuối cùng cũng tỉnh táo được chút.

Phạm Trường An thầm nghĩ: còn tiếp tục như vậy, hắn không bị chuốc đến ngất đi mới là lạ đó! Còn Lý Nhiên, tửu lượng khá hơn hắn hẳn là chưa tới mức ngục đầu.

Phạm Trường An tìm một cái núi giả, ngả vào chỗ trống trong đó, định bụng ngủ một giấc cho tỉnh. Ngay lúc hắn mơ mơ màng màng thiếp đi thì nghe tiếng bước chân đang tiến lại gần. Có hai nam tử nói chuyện, giọng rất nhỏ, hình như đang bàn bạc muốn hại ai đó.

“Chỉ cần chuốc say hai tên đó, rồi vác lên giường mỹ nhân là xong! Chắc, hai tiểu tử đó thật có phúc, không chỉ được tiền vàng mà còn được chúng ta tặng cho một đêm xuân miễn phí.... Có đi đâu ư là say quá không có phúc hưởng!” Giáp nói.

“Ta thấy tên Trạng Nguyên kia sắp không say khướt rồi! Vừa nãy hắn nói đi vệ sinh, tới giờ vẫn chưa về! Họ Lý kia thì cũng chẳng chống được bao lâu nữa đâu....” Ất tiếp lời, “Có đi đâu ta vẫn không hiểu, nếu Đại thiếu gia nhìn hai tiểu tử kia không vừa mắt, muốn chém muốn giết gì chỉ một câu xong, làm chi phải phí công như vậy?”

“Người thì biết cái gì! Ta nghe nói, Đại thiếu gia vừa mất vị hôn thê của người ta. Mà hai tiểu tử kia cũng không phải hạng muốn giết là giết. Theo ta, ý Đại thiếu gia là không giết được thì để cho bọn hắn thân bại danh liệt luôn, tính ra cũng chẳng khác chết là bao!”

“Vừa mất một tiểu nha đầu, cướp về là được, còn phải bày nhiều trò như vậy! Một nữ nhân mà thôi, với quyền thế của Đại thiếu gia, chỉ một câu nói, nữ nhân loại nào mà chẳng chiếm được!”

“Ngu quá! Không nghe người ta nói: thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm được lại không bằng trộm không được sao? Tiểu yêu tinh kia hẳn là thuộc dạng trộm không được chứ gì nữa! Vả lại, suy nghĩ của

Đại thiếu gia bọn hạ nhân như chúng ta làm sao hiểu nổi, chỉ cần làm theo lệnh là được! Người phải coi chừng tên Trọng Nguyên cho kỹ vào, đừng để mất dấu, bằng không chúng ta không gánh nổi hậu quả đâu....”

Phạm Trường An vốn đang bức hai tên này nói chuyện lớn quá không cho hắn ngủ, chờ nghe xong, lập tức tỉnh rượu hơn phân nửa!

Họ Lý chẳng lẽ là Lý Nhiên? Trọng Nguyên? Chỗ này trừ hắn ra thì còn có thể là ai?

Lúc Phạm Trường An ló ra muốn ra nhìn mặt hai tên kia thì đã không còn bóng người nữa.

Phạm Trường An nghe xong, lập tức khẩn trương lên, nếu Lý Nhiên thật sự bị hai kẻ kia mang đi, thì hắn phải tìm ở đâu đây?

Phạm Trường An quét mắt nhìn khắp bốn phía, đột nhiên nảy ra một kế. Lúc hắn ngẩng đầu lên, hai mắt đầy nước, miệng nỉ non nói sáng gì đó.

Một tiến sĩ cười nói, “Mọi người nhìn Tử Chính này, ai cũng nói hắn là tài tử có một không hai không ngờ tửu lượng lại tệ như vậy, chỉ mấy chén đã say khướt rồi....”

Phạm Trường An giơ cái ly trong tay lên, nói, “Ta không hề say, không hề say, chỉ là hơi choáng váng thôi....”

Ba giây sau....

Cái ly rớt xuống đất vỡ tan, Phạm Trường An thuận thế gục mặt xuống bàn, khiến cả bàn cười ầm lên.

Lập tức có người chạy lại đỡ Phạm Trường An lên. Hắn phối hợp thả lỏng người, mềm nhũn tựa vào kẻ đó.

“Tên Trọng Nguyên này, trông gầy gầy mà lại nặng khiếp!” Kẻ dìu hắn lăm lăm oán trách.

Phạm Trường An nghe, cố gắng nhớ lại giọng hai tên lúc nãy, đoán tên này hẳn là Giáp. Hắn vận công dùng chiêu Thiên cân trụ. Giáp lập tức cảm thấy như có tảng đá nặng ngàn cân đang đè xuống người, suýt nữa đứt hơi mà chết, vội ném Phạm Trường An vào trong bụi cỏ, đứng nghỉ một lát.

“Chẳng lẽ tên Trọng Nguyên này bầm sinh nặng xương, nhìn gầy gầy lại nặng như cả ngàn cân chứ không ít...” Giáp lau mồ hôi đầm đìa trên mặt, lần bầm tiếp, “Nương hắn, chết vì bị tên Trọng Nguyên này đè, chẳng phải là rất oan ức!”

Phạm Trường An nghe Giáp lần bầm, buồn cười nghĩ: không biết kẻ nào không có mắt, chọn một tên lỗ mãng như vậy làm việc này. Giáp nghỉ một xong, lại công Phạm Trường An vừa thở hổn hển đi tiếp. Phạm Trường An thầm nghĩ: nếu không phải đang lo cho Lý Nhiên thì hẳn đã làm mấy lần nữa để chọc Giáp chơi rồi.

Giáp công người lão đảo đi cả đoạn đường, lúc tới nơi đã mệt tới mức sắp tắt thở. Giáp ném Phạm Trường An xuống đất, rồi nói với đồng bọn, “Ai nói tên này gầy, hắn đè ta sắp chết luôn rồi này!”

“Còn xàm xàm cái gì đó! Mau vác hắn vào đi! Đại thiếu gia sắp dẫn người tới rồi!” Ất đá Giáp một cái, nói. Giáp nghe lời, vội vác Phạm Trường An vào phòng.

Phạm Trường An ngửi thấy một mùi thơm rất nồng, sau đó cảm giác dưới thân mềm nhũn. Khi hắn hé mắt ra thì đập vào mắt là một cô nương đã bị lột sạch trơn.

Giáp nói, “Hai tên này say bất tỉnh rồi, còn làm ăn gì nữa! Uống phỉ hai mỹ nhân!”

“Thì rót thuốc cho bọn hắn đi! Một chén không được thì hai, không sợ bọn hắn không làm ăn gì được!” Ất đá Giáp một cái, nói tiếp, “Người lo tên này để ta qua phòng bên giải quyết tên còn lại!” Dứt lời, Ất lập tức đi ra ngoài.

“Lúc nào cũng ra lệnh cho ta là giỏi! Người là cái thá gì chứ!” Giáp bực mình, hùng hù đi lấy thuốc.

Phạm Trường An nắm chặt thời cơ, lập tức bật dậy bổ một chưởng vào gáy Giáp. Giáp lập tức ngã xuống bất tỉnh. Hắn thấy nữ nhân trên giường không một mảnh vải trông rất đáng thương bèn lột y phục của Giáp ra bọc nữ nhân kia lại, giấu nàng ta xuống gầm giường. Chờ hắn làm xong thì ngoài phòng truyền tới tiếng bước chân xột xoạt kèm theo tiếng của Ất, “Ta xong rồi! Người làm cái gì mà chậm như rùa vậy!”

Phạm Trường An vội trốn sau cánh cửa, chờ Ất vừa đẩy cửa bước vào, lập tức giải quyết hắn bằng một phát đập lên gáy luôn. Hắn chạy qua phòng sát vách, quả nhiên thấy Lý Nhiên đang đờ đẫn mặt, bò lên người nữ nhân mê mang nằm bên cạnh.

“Lý Nhiên!” Phạm Trường An vội chạy tới kéo Lý Nhiên ra. Nào ngờ Lý Nhiên lại mơ mơ màng màng trở người ôm lấy hắn, còn bẹp một cái lên trán, rồi cười ngây ngô nói, “Nhược.... Nhược Lan, ta rất thích nàng....”

Phạm Trường An vừa lau nước bọt dính trên trán vừa hoảng hồn nghĩ: hắn.... hắn.... hắn.... Vừa bị một nam nhân hôn!

Hôn xong còn chưa đủ, Lý Nhiên bắt đầu ôm Phạm Trường An muốn giở trò lưu manh! Phạm Trường An vừa thấy nơi đó của Lý Nhiên gồ lên, đã có xúc động đập chết Lý Nhiên cho rồi. Nhưng ý nghĩ kia vừa xuất hiện đã lập tức tiêu tan, hắn nghĩ: thôi, Phạm Trường An hắn đại nhân phải có đại lượng, khoan dung cho tên Lý Nhiên đã bị chuốc thuốc này một lần, không nên tức giận với một nam nhân đã giữ thân như ngọc suốt hai mươi mấy năm! Có trách thì phải trách kẻ đã lập mưu hãm hại hai người mới đúng!

Phạm Trường An cười lạnh một tiếng, gỡ hai cái tay đang ôm hông hắn của Lý Nhiên ra, trói thật chặt lại cho Lý Nhiên đành hoảng một chút, rồi lột hết y phục của Ất ra mặc cho nữ nhân nằm trên giường, xong cũng giấu nàng ta xuống gầm giường.

Phạm Trường An rút hết mớ thuốc còn lại vào miệng Giáp xong vút Ất và Giáp lên giường.

“Đời ta ghét nhất là ý mạnh hiếp yếu! Nay ta cho người cơ hội báo thù, còn lại người phải tự cố gắng thôi!” Phạm Trường An cười híp mắt vỗ vỗ mặt Giáp nói.

Bố trí xong xuôi hết, Phạm Trường An xoay người công Lý Nhiên lên định chạy ra ngoài. Ai ngờ ngoài cửa đã truyền tới những tiếng bước chân và tiếng người nói ngày càng gần. Hắn nghe thấy giọng TềPhong và Tần Viễn, xen lẫn trong đó là giọng của không ít các tân khoa tiến sĩ.

Phạm Trường An vội nhìn khắp phòng tìm chỗ trốn, nhưng trong này chỉ có dưới gầm giường là có thể núp được. Có đi đâu trên đó có hai tên nam nhân đang bắt đầu ‘thân thiết’ nhau, bảo hắn làm sao trốn?

Nhóm người tới vào phòng cách vách trước.

Tần Viễn cứ nghĩ vừa mở cửa sẽ thấy cảnh ‘ướt át’ gì đó, nào ngờ một bóng người cũng không có. Khuôn mặt vốn hưng phấn của hắn lập tức vặn vẹo hẳn: ha, chẳng lẽ bốn người tập trung ở một phòng! Như vậy thì càng kích thích nữa! Hắn nháy mắt ra hiệu với TềPhong.

TềPhong lập tức kéo cả bọn sang phòng kế bên.

Phạm Trường An sốt ruột than: trời ơi, làm sao đây?! Bốn nam nhân, hai trăn trườn quay cuồn trên giường, còn lại một đang ‘gặm’ cổ một. Nếu để người khác nhìn thấy, Phạm Trường An hắn đừng mong còn mặt mũi gặp ai nữa!

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 69

“Nhị hoàng tử đến ‘Thiên vĩ yến’, là vì muốn ăn mừng với các tân khoa tiến sĩ. Trạng Nguyên lang của chúng ta lại trốn vào phòng ngủ mất! Như vậy là không được rồi! Các vị nói có đúng không?” Tần Viễn cười nói.

“Trạng Nguyên lang say rồi! Ta thấy có người đưa hắn về Tử Vân Lô này nghỉ ngơi.... Có lẽ đang ở bên trong đó!” Tân Thám hoa nịnh nọt nói.

“Ha ha, ta biết Phạm Tử Chính vốn có tửu lượng cực cao, chẳng lẽ giả bộ say để núp trong Tử Vân Lô này! Chúng ta phải vào xem thử hắn núp trong đây làm gì mới được!” Tề Phong giả bộ bông đùa cười nói.

“Hay là sợ về nhà phải quỳ bàn giặt nên không dám uống say?!” Lại có người phụ họa. Cả bọn nghe xong đều cười ầm lên.

Phạm Trường An thẫn mẫn: có lẽ, có lẽ cái đầu bọn người ấy!

Lý Nhiên đang cố gắng ‘gặm’ cổ Phạm Trường An, nước miếng từ miệng trào ra sắp ướt hết cả áo hắn. Diagnostics.Đàn\A\lê.qluý.Đôn Phạm Trường An cảm thấy cực kỳ ghê tởm, tiện tay túm lấy tấm khăn trên bàn nhét vào miệng Lý Nhiên. Hắn gấp tới mức chỉ muốn nhảy lầu chết đi cho rồi.... Đúng, nhảy lầu! Haimắt Phạm Trường An sáng lên, vội đẩy cửa sổ ra nhìn ước lượng chiều cao.

Bao nhiêu năm nghe vô số lần chuyện gian phu nhảy cửa sổ chạy trốn trong đêm, không ngờ hôm nay hắn cũng có cơ hội thể nghiệm cảm giác đó. Tuy rằng hắn không phải gian phu, mà Lý Nhiên cũng không phải dâm phụ!

Phạm Trường An nhắm mắt làm li ều, nghĩ: chết thì chết thôi! Dù sao cũng tốt hơn là bị bọn người kia cười nhạo cả đời!

Tần Viễn th ần hả hê, lại gi ều c ột Phạm Trường An một h ồi nữa khiến mấy tiến sĩ kia thật sự cho rằng Phạm Trường An đang làm việc cầu thả trong phòng, ần ào muốn vào xem cho bằng được.

Nào ngờ, một đám người vừa mở cửa ra, đập vào mắt là hai nam nhân đang tr ần tru ồng dây dưa nhau. Ngay cả Tần Viễn cũng trợn mắt há hốc m ồm, sau tấm rèm mỏng, chỉ m ơ h ồ nhận ra là hai nam nhân, nhưng mặt mũi thì không nhìn rõ được.

Tần Viễn th ần nghĩ: bọn hạ nhân quả là có đầu óc, nghĩ được cả chiêu này!

Tần Viễn giả bộ thở dài, nói, “Không ngờ Trạng Nguyên lang và Lý tiến sĩ lại có quan hệ thế này! Chúng ta đừng nên quấy r ầy họ thì hơn....”

Đám tiến sĩ kia tất nhiên là không chịu, một mực muốn vén rèm lên nhìn. Cũng có người kéo ống tay áo che mắt luôn miệng nói ‘thối đời ngày nay, thối đời ngày nay’ này nọ, r ồi quay đầu đi.

Trên giường, Giáp bị chuốc thuốc đã m ơ h ồ không phân rõ đâu là đâu, đỡ vật đã dâng trào của h ắn xông vào trong Ất, chưa vào được một nửa, Ất đã tỉnh lại vì đau kêu th ảm một tiếng, lăn ào từ trên giường xuống đất. Khi thấy trong phòng đang có một đám người đứng, mà đi đầu là Tần Viễn, Ất lập tức nước mắt nước mũi tèm lem bò đến chân Tần Viễn khóc nói, “Công tử, công tử cứu ta! Tên súc sinh kia, h ắn, h ắn muốn gi ết ta!”

Tình thế đột biến, Tần Viễn từ hài lòng chuyển thành kinh ngạc đến ngờ người. Đột nhiên Giáp vén rèm lên, tr ần tru ồng chạy ra với thứ kia vẫn đang dựng thẳng, h ần nhiên không quan tâm ánh mắt của mọi người. Giáp thấy khuôn mặt như ngọc đẹp hơn cả tiên nữ vẫn luôn ngày nhớ đêm mong thì lập tức tình cảm dâng trào, thâm tình kêu to, “Công tử! công tử xinh đẹp của ta! Viễn đệ đệ của ta! Đệ khiến ta ngày nhớ đêm mong ngủ không yên giấc, chỉ mong được một l ần được ‘vui vẻ’ với nhau! Nay đệ thành toàn cho ta đi....”

Bọn tiến sĩ vây xem lập tức bị chấn động, im lặng như hóa đá.

Lúc Phạm Trường An chuốc thuốc Giáp rồi ném Giáp Ất lên giường, chỉ nghĩ nhục nhã hai tên này một phen, cho chừa cái tội tiếp tay cho kẻ ác. Trùng hợp thay, Giáp lại là kẻ thích nam nhân, hơn nữa đã thèm thuồng Tần Viễn từ lâu, nhớ mãi không quên ‘công tử xinh đẹp như tiên nữ’ của hắn.

Bình thường Giáp ngụy trang rất tốt, không một ai phát hiện, nay uống cả bình xuân dược cực mạnh vào, không nói toát hết tâm tư mới là lạ. Giáp lại dùng giọng điệu mập mờ như vậy, người khác nghe thấy đầu cho là Tần Viễn và Giáp đã từng xảy ra việc câu thả, ánh mắt nhìn Tần Viễn càng phức tạp.

Tần Viễn giận đến đỏ bừng mặt, thấy Giáp muốn xông lại ôm, hung hăng đá một cái thật mạnh làm Giáp văng ra thật xa. Hắn thấy cửa sổ phòng mở, bèn vọt tới nhìn xuống, phía dưới chỉ còn một đồng cỏ khô, làm gì có bóng dáng của Phạm Trường An và Lý Nhiên nữa.

Khốn kiếp! Tần Viễn thầm mắng một tiếng, đúng là có khổ không nói nên lời.

Lần này, đầu tiến sĩ tổng cộng hơn hai trăm người, hiện có mặt khoảng ba mươi người đều là tiến sĩ bảng một và bảng hai. Hiển nhiên những người này luôn tự cho mình rất thanh cao, vì vậy thật lâu về sau các tiến sĩ có mặt lúc này, thậm chí người không có mặt chỉ nghe kể lại cũng không thích lui tới với Tần Viễn, thậm chí khi có việc nhắc tới hắn cũng tỏ vẻ mặt khinh bỉ thấy rõ.

Hôm sau, trên phố bắt đầu xuất hiện lời đồn: Tần Viễn thích nam nhân. Hắn nuôi vô số mỹ nam bên người. Không những vậy, quan hệ giữa hắn và nhị hoàng tử Tề Phong cũng rất mờ ám.

Lời đồn cứ như một quả cầu tuyết, càng lăn càng to. Khổ nỗi, lời đồn cứ lặp đi lặp lại qua nhiều người riết không thật cũng thành thật. Cuối cùng khi tới tai Tần Viễn thì nó đã thật đến mức không thể thật hơn, khiến hắn

nghe xong suýt phun một búng máu tươi. Vậy mới biết thế nào gọi là ‘tự gây nghiệt không thể sống’.

Dĩ nhiên không cần nghĩ cũng biết lời đồn từ đâu mà có.

Lại nói bên này, Phạm Trường An cũng Lý Nhiên nhảy xuống Tử Vân Lô, cũng may có bãi cỏ giảm bớt lực mới không bị thương nặng, chỉ bị trầy chân một tí. Hắn lập tức cũng Lý Nhiên chạy về nhà, may mắn trên đường gặp được xe ngựa của Phạm Tử Ngọc đang chạy tới Mai Viên, nhờ đó không phải cõng nữa.

Tới Mai Viên, Đỗ Thu Nương vừa thấy đã biết có chuyện, lập tức phụ đỡ Lý Nhiên vào trong.

Lý Nhiên bị tưới một chậu nước lạnh vào mặt, lập tức tỉnh táo hơn phân nửa, lại nghe Phạm Trường An kể lại tình cảnh mới rồi, suýt nữa ngất đi vì ngượng.

Phạm Trường An muốn nói gì đó thì bị Đỗ Thu Nương lén kéo tay, lắc đầu một cái, nói với Lý Nhiên, “Người đã biết Tần Viễn có lòng hãm hại, thì lúc nào cũng phải có tư tưởng đề phòng thì hơn! Giờ Tăng lão gia đang ở trong lao, nếu người lại xảy ra chuyện, Nhược Lan phải làm sao?”

“Đại tỷ dạy đúng lắm! Do đệ nhất thời đắc ý, mới suýt nữa trúng kế của bọn chúng!” Lý Nhiên cúi đầu, xấu hổ nói, càng nghĩ càng thấy lạnh của người.

Chờ Lý Nhiên đi rồi Phạm Trường An mới nói với Đỗ Thu Nương, “Nàng kéo ta làm gì....”

“Không có chuyện thì ta véo chàng làm gì!” Đỗ Thu Nương nhướn mi nói, “Đừng tưởng rằng chàng cứu được Lý Nhiên là ta sẽ không trách chàng! Chàng xem lại mình đi, có Trạng Nguyên nào mà mình đầy mùi rượu, chân tay trầy trụa, y phục lại nhếch nhác như chàng không.... Chàng nói xem, sao chàng cứ khiến người ta không bớt lo được vậy!” Đỗ Thu Nương vừa nói vừa kiểm Kim Sang được bôi cho Phạm Trường An.

Chờ xong xuôi hết, Phạm Trường An lại dán lỗ tai lên bụng Đỗ Thu Nương, nghe hồi lâu nói “À, sao lại có tiếng bụng sôi vậy? Bọn nhỏ đói bụng sao?”

Đỗ Thu Nương trừng mắt nói “Hài tử nhỏ như vậy, làm gì biết đói bụng hay không, là tiếng bụng của ta! Ta đói bụng!”

“Hả....” Phạm Trường An lập tức vọt ra ngoài.

“Chàng lại chạy đi đâu đó!” Đỗ Thu Nương hỏi với theo.

“Đi nấu đồ ăn cho nàng!” Phạm Trường An cười nói.

“Chàng vừa mới về, kêu đầu bếp làm là được rồi....” Đỗ Thu Nương chưa kịp nói xong thì Phạm Trường An đã đi xa. Hắn đáp vọng lại, “Không được! Mấy món đầu bếp làm nàng đầu ăn không vô mà! Để ta làm cho!” Dứt lời người đã đi xa.

Đỗ Thu Nương sờ sờ bụng, cười thầm: Phạm Trường An dù có thành Trạng Nguyên thì vẫn là Trường An ngốc nghếch của nàng.

Đỗ Thu Nương ngồi chờ một lát, Phạm Trường An đã bung tới một tô mì nước đủ cả sắc và vị, có cà rốt và hai cái trứng luộc đã bóc vỏ. Đỗ Thu Nương ăn xong một miếng trứng mới thấy ngon hơn bình thường rất nhiều, nhìn kỹ thì thấy không hề có ranh giới rõ ràng giữa lòng đỏ và lòng trắng. Nàng thấy lạ bèn hỏi Phạm Trường An. Hắn đặc ý chỉ vào cái trứng còn lại nói, “Nàng đoán không ra đúng không? Ha ha đây là món ta học được từ đầu bếp nổi tiếng trong tiệm cơm đó, gọi là trứng trộn!”

Đỗ Thu Nương bèn đòi Phạm Trường An chỉ nàng cách làm. Phạm Trường An vốn muốn giấu để làm oai với nàng bởi vì khó khăn lắm mới có một món nàng không biết, đáng tiếc Đỗ Thu Nương cứ làm nũng mãi buộc hắn phải nói.

Món này thật ra là lấy trứng gà sống, gõ nhẹ cho nứt lỗ nhỏ, đổ ruột ra phân riêng lòng đỏ và lòng trắng, sau đó đổ lòng trắng vào nước cốt gà, khuấy đều lên rồi cho vào trong vỏ trứng lại, dùng giấy gói kỹ lỗ nứt, đem

hấp chín. Khi bóc vỏ trứng chín, nó vẫn có hình dạng như một cái trứng bình thường.

Cách làm không khó, quan trọng là tốn công. Phạm Trường An không ngại khó chỉ vì một tiếng cười vui vẻ của giai nhân.

Đỗ Thu Nương rất thích, ăn hết luôn sáu bảy cái trứng Phạm Trường An làm, cuối cùng lại ôm bụng kêu no quá tức bụng. Phạm Trường An thấy nàng nằm lăn lộn trên giường, nở nụ cười cưng chiều, bắt đầu cẩn thận xoa bụng cho nàng.

Xoa xoa một hồi, Phạm Trường An lại thấy nóng cả người. Mỹ nhân trơn bóng nằm bên cạnh hắn vẫn không có cảm giác. Giờ cách một tầng y phục thật đây vẫn có cảm giác được. Hắn bèn kéo tay Đỗ Thu Nương ý bảo nàng giúp hắn.

“Thu Nương, ta nhớ nàng muốn chết, giúp ta được không?” Đỗ Thu Nương vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt chăm chú và đôi môi hơi chu của Phạm Trường An. Biểu tình này giống như là đòn sát thủ của hắn. Bất kỳ lúc nào hắn lộ ra vẻ mặt này, dù nàng có tức giận cách mấy cũng sẽ nhượng bộ.

Nhưng hôm nay....

“Vẫn chưa được ba tháng, ta sợ....” Đỗ Thu Nương sờ sờ đầu Phạm Trường An, “Ngoan nào, vì hài tử, cố nhịn đi!”

“Hai da....” Phạm Trường An nhìn bụng Đỗ Thu Nương một cái, dối nói, “Hai tiểu tử người sau khi ra ngoài phải biết đi đâu ngoan ngoãn một chút! Nếu không coi chừng ta đánh mông hai đứa đó!”

Đáng thương cho hai đứa nhỏ, chưa ra đời đã bị ghi hận.

Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An quả thật có chút đáng thương, vả lại hôm nay là ngày hắn được đề tên trên bảng vàng, không cho ăn một bữa no cũng phải có dính chút thịt vụn chứ, bèn liếc nhìn mình vươn tay nắm lấy

thứ đó của hắn. Dù chỉ như vậy, Phạm Trường An cũng đã vui muốn chết, ôm Đỗ Thu Nương cười hớn hở.

Vui sướng qua đi, Phạm Trường An mới kể cho Đỗ Thu Nương nghe chuyện vui hôm yết bảng. Hàng năm vào ngày dán danh sách thi đậu, cũng là thời điểm nhà nào có nữ nhi đến tuổi cập kê rộn ràng một phen, vì vội đoạt nữ tể tốt cho nữ nhi mình ngay dưới bảng thông báo, tục gọi là ‘Cướp tân lang dưới bảng vàng’.

Hôm đó, ai ai cũng biết Trạng Nguyên Phạm Tử Chính đã có ‘đỡ phụ’ ở nhà, không ai dám dòm ngó hắn. Ngược lại, Lý Nhiên đã bị hai nhà nhìn trúng, hai bên lao vào lôi lôi kéo kéo, suýt nữa thì xé nát luôn y phục của Lý Nhiên.

Lúc đầu Lý Nhiên vẫn chưa hiểu chuyện gì, đến lúc nghe mọi người cười to chọc hắn bị bức hôn mới hiểu ra, vội nói hắn đã có hôn ước. Nào ngờ hai nhà kia, một xưng là Thiệu Khanh trong Đại Lý Tự, một xưng là Thị Lang trong Hàn Lâm Viện, cả hai đều lệnh Lý Nhiên phải hủy hôn ước để thành nữ tể của mình. Lý Nhiên nói đến khô cả họng, mới có thể thoát được. Lúc gặp Phạm Trường An, hắn cười khở nói: thế này có khác gì sơn đại vương đoạt áp trại phu nhân đâu!

Đỗ Thu Nương nghe xong, vỗ đùi cười ngả nghiêng ngả ngửa, thẩn nghĩ: Lý Nhiên trông tuấn tú, đoan chính, làm người đáng tin, không bị giành mới lạ! Quan trọng là hắn lại rất thật lòng với Nhược Lan. Có đi đâu từ hôm nay, xem như Tần Viễn đã hận cực nhà bọn họ rồi. Phạm Trường An và Lý Nhiên vào triều làm quan, có khả năng sẽ làm việc dưới trướng của thủ hạ Tả thừa tướng. Tần Viễn tuy không có thực quyền, nhưng cứ luôn dựa hơi phụ thân hắn mà phách lối, chẳng khác gì một con ruồi cứ ong ong bên tai miết, lúc vung tay tới, hắn lại chạy trốn nhanh như chớp khiến người ta cực kỳ chán ghét.

“Hôm nay thái tử phái người đến tặng lễ chúc mừng chàng đó!” Đỗ Thu Nương nằm trong ngực Phạm Trường An, thoải mái cựa cựa tới cựa lui.

“Ừ...” Phạm Trường An đáp. Mấy ngày trước hoàng thượng đã tự mình ban chiếu, lập Tần Nhạc làm thái tử lại. diên.đàn/lêá,quý,đsôn Nhưng

Tên Nhạc lấy cớ không được khỏe, muốn ở nhà dưỡng bệnh, có quan viên tới thăm, hẳn đầu từ chối không gặp. Nhớ tới ngày đó bị thái tử lừa, Phạm Trường An lập tức không có hứng suy nghĩ nữa, bỏ chuyện đó qua một bên. Hắn nhớ ra ngày mai phụ thân sẽ mở tiệc mời bằng hữu cũ trong triều tới chúc mừng, bèn kêu Đỗ Thu Nương ngủ sớm mai dậy sớm.

Hôm sau, hai người dậy thật sớm, Đỗ Thu Nương chăm chút sửa soạn cho Phạm Trường An một phen. Xong xuôi hết, Phạm Trường An chỉ cần đứng thẳng, nét mặt ôn hòa, phe phẩy cây quạt trong tay là tuyệt đối không khác gì thân tiên bước ra từ trong tranh!

Đỗ Thu Nương không muốn để Phạm Trường An mất mặt, quyết định nàng cũng phải ăn diện cho đàng hoàng.

Nào ngờ, nhà họ Phạm chờ tới trưa vẫn không thấy có người khách nào đến.

Trương Bác Hưng bước vào, bức bối nói, “Mọi người đừng đợi nữa, bọn họ đều bị Tả thừa tướng mời đi dự tiệc mừng thọ hết rồi!”

“Cái gì?” Đỗ Thu Nương ngẩn ra: Tả thừa tướng kia cố tình bày tiệc mừng thọ vào đúng hôm nay, chẳng phải là cố tình gây khó dễ Phạm phủ?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 70

“Họ Tàn kia quả thật là cùng tổ tiên với súc sinh. Rõ ràng tháng sau mới tới sinh nhật, cố tình làm trước vào hôm nay để đối nghịch với chúng ta!” Trương Bác Hưng tức giận nói. Sáng sớm hắn đi ngang qua phủ Tả thừa tướng, thấy trước cổng người ngựa tấp nập, bèn nghe ngóng thử, khi biết sự thật suýt nữa đã phun một búng máu ngay tại chỗ.

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương vẫn ôm tâm lý may mắn, ráng đợi thêm một khắc nữa. Cuối cùng cũng có người tới, nhưng hầu hết chỉ vội vàng tặng chút quà rồi vội vàng đi ngay, cả chút thời gian ngồi xuống uống một ngụm trà cũng không có. Chuẩn bị khoảng mười bàn tiệc, rốt cuộc chỉ ngồi đủ một bàn.

Đỗ lão hán hút một hơi thuốc xong, nói, “Ta nói này lão Phạm, lão làm vậy là không được rồi! Ở thôn An Bình của bọn ta, nhà nào có việc vui là phải mở tiệc mời cả thôn tới ăn mừng, chớ nói chi là việc lớn như là nhi tử đậu Trạng Nguyên! Lão xem, giờ nào rồi, chỉ có bấy nhiêu đây người mà coi được à?”

Mấy lời này chẳng khác gì dao nhọn cắm vào tim Phạm Trọng Lương, lão muốn phản bác nhưng mấy lần há miệng đều không thể thốt nên lời. Quan lại xưa giờ luôn là gió chiều nào theo chiều nấy đâu phải lão không biết, nhưng đối mặt với một bữa tiệc trống rỗng thế này vẫn không thể không buồn bực, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Không khí bỗng trở nên vô cùng xấu hổ, Đỗ Thu Nương vội kéo tay Đỗ lão hán nói, “Phụ thân, ngài bớt nói đi mà!”

“Sợ gì mà không nói!” Đỗ lão hán lập tức phản bác, “Người ta thường nói trong quan trường không có bằng hữu thật sự, nay coi như được chứng thật rồi đó! Ta nói này lão Phạm, gặp hoạn nạn mới biết lòng nhau. Lão xem, còn một bàn kia kia, đó mới là bằng hữu bằng hữu thật sự! Mấy tên tiểu nhân khác không đến thì đã sao? Nữ tể của ta đậu Trạng Nguyên, hai nhà được thơm lây, tự mình vui thì chết à? Đi, chúng ta khai tiệc thôi! Khách nhân đã tới đủ, không đi chiêu đãi coi sao đặng?”

Đỗ lão hán nói xong lập tức kéo Phạm Trọng Lương ra ngoài. Hai người mới đi hai bước đã thấy Tần Viễn nghênh ngang bước vào, nhiên như chốn không người. Đầu tiên, hắn vãi Phạm Trọng Lương một cái, sau đó móc ra một tấm thiệp mạ vàng, nói, “Phụ thân đặc biệt sai chất nhi tới đưa thiệp mời cho bá phụ...” Tần Viễn vừa nói vừa nhếch miệng cười, nhìn lướt qua bữa tiệc lạnh tanh, rồi tiếp, “Hôm nay là đại thọ của phụ thân, hai người là bằng hữu nhiều năm, Phạm bá phụ đã giúp đỡ phụ thân nhiều, vì vậy rất mong Phạm bá phụ có thể tới một chuyện chia vui với phụ thân.... A, tiểu chất không biết hôm nay bá phụ tổ chức tiệc mừng cho Tử Chính huynh, nên không chuẩn bị quà tặng. Thôi vậy đi...” Tần Viễn cười khinh miệt nói, “Hiện giờ tất cả quan lớn trong triều đều đang tập trung ở Tần phủ, e rằng không tới đây đâu.... Nếu bá phụ không ngại thì cứ dẫn hết già trẻ lớn bé trong nhà tới Tần phủ ăn uống luôn đi cho tiện!”

Dứt lời, Tần Viễn cười rất hả hê, nhìn mọi người với tư thái thương hại, cứ hất hàm lên khiến người ta nhìn thấy hận không thể bẻ gãy cái cằm của hắn luôn cho rồi! Đỗ Thu Nương cứ nhìn chằm chằm cằm của Tần Viễn, trong đầu tưởng tượng cảnh nàng cắn gậy gõ lên đó mấy trăm lần, có đi đâu phụ mẫu hai bên đều ở đây, không tới phiên nàng ra mặt.

Đúng lúc này, Đỗ lão hán bước tới gần Tần Viễn, nói, “Này, lão Phạm, lão kiếm ở đâu ra một đứa chất tử vô lễ thế này vậy? Có nhận làm họ hàng không vậy?” Đỗ lão hán rít một hơi thuốc rồi híp mắt quan sát Tần Viễn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên xong mới thông thả nói tiếp, “Ồ, bản mặt nó không giống khuôn nhà lão lắm à! Ta thấy người nhà họ Phạm đều là mắt to mày rậm, khuôn mặt đoan chính! Còn tên này, mắt như mắt chuột, miệng lại nhọt hoắt chẳng khác gì bọn trộm cướp.... Ôi trời, hay là huynh

đệ nhà lão ôm nh ần hài tử vậy?” Đổ lão hán vừa nói vừa đi vòng quanh T ần Viễn, phun toàn bộ khói thuốc lên mặt hán.

T ần Viễn nhìn mắt của Đổ lão hán đã có dự cảm không lành, đang muốn lui v ềsau thì đã bị khói hun sặc liên tục.

Lúc này, Phạm Trọng Lương hừ nói, “Tên này không phải chất tử gì của ta hết! Có đi ầu ta biết phụ thân hán, cả nhà hán ầu mắt nhỏ như vậy hết á!”

“À.... Thì ra là vậy!” Vóc người Đổ lão hán nhỏ hơn T ần Viễn, nhưng khi ngẩng ầu liếc xéo T ần Viễn thì lại rất có phong thái của một lão thái gia.

T ần Viễn bị Đổ lão hán liếc một cái đã cảm thấy không thoải mái cả người, lại thêm Đổ lão hán cứ liên tục phun khói thuốc vào người khiến hán hắt xì một cái thật to, suýt nữa bắn cả nước mũi vào người Đổ lão hán, may mà Đổ lão hán né kịp. Đổ lão hán lộ vẻ mặt ghét bỏ nói với Phạm Trọng Lương, “Chất tử của lão thật là không biết lễ nghĩa gì hết, nhảy mũi cũng không biết lấy tay che hay là né qua một bên, suýt nữa phun hết lên người ta r ồi này! Y phục của ta là do nữ tể Trạng Nguyên tự tay chọn, r ồi nữ nhi ta tự tay khâu, nếu bị làm dơ, b ồi thường nổi không?”

Đổ lão hán nói hai câu này lộ ý ghét bỏ hết sức xong lại trực tiếp rút cái thiệp mời trong tay T ần Viễn, liếc sơ qua một lần, không quan tâm đọc có hiểu hay không, đã nói, “Ây da, người không thấy bá phụ của người đang bận rộn hay sao? Thiệp này bọn ta thu, quà thì không có đâu! Không phải ta ỷ trưởng bối mà nói chứ, người đến nhà người ta cũng không biết mang một phần lễ tới, thiếu giáo dưỡng quá r ồi! Đúng là tiểu tử miệng còn hôi sữa....”

Đổ lão hán vừa nói vừa vươn tay vỗ thật mạnh một cái lên hông T ần Viễn. T ần Viễn tức đến mặt đỏ bừng, chỉ tay vào người Đổ lão hán nói không ra lời, suýt nữa chửi tục, xách cổ áo Đổ lão hán muốn đánh.

“T ần Viễn, trước khi ra tay thì người nên xem lại chỗ này là chỗ nào thì hơn! Nếu người dám động đến dù chỉ một sợi tóc của nhạc phụ ta, ta nhất

định sẽ khiến người tìm không thấy lối ra khỏi Phạm phủ!” Phạm Trường An bắt lấy tay Tần Viễn, bẻ quặp mấy ngón tay xuống.

Tần Viễn cảm thấy đau như đứt từng khúc, phải rên ra tiếng. Phạm Trường An xô hẳn ra, đang định đá thêm hai cái thì Đỗ Thu Nương đã kéo lại nói, “Hôm nay là ngày vui, chàng chớ làm bẩn tay mình!”

Tần Viễn đứng dậy, phủ bụi đất trên người, rồi nhổ một ngụm nước bọt, hừ nói, “Ta có ý tốt mời các người đi ăn, các người không thích thì thôi! Phạm Trường An, ta cho người biết, hôm nay dù các người có đợi đến tối khuya cũng không có thêm một người nào tới nữa đâu! Người cho rằng người đậu Trạng Nguyên là sẽ lên như diều gặp gió? Hừ, chỉ là hư danh thôi! Người muốn trở mình? Không có cửa đâu!”

Thái độ của Tần Viễn cực kỳ phách lối, vừa lui về sau vừa ngửa mặt lên trời cười dài. điếgn.n/lê,o[.độkn Phạm Tử Ngọc thừa dịp hẳn không để ý đã chuyển xe lăn tới phía sau hẳn. Tần Viễn cứ lùi về sau không chịu chú ý, vấp phải xe lăn của Phạm Tử Ngọc, ngã ngửa một cái, đập cái ót thật mạnh xuống đất.

Tần Viễn đau tới mức choáng váng, phải một lúc sau mới nhìn thấy như thường lại. Trước mặt hẳn đã xuất hiện hai thiếu niên chừng mười mấy tuổi từ lúc nào không biết, một trong đó nói, “Đông Bảo, ca từng gặp kẻ nào cứ thích tự rước lấy nhục chưa?” Đỗ Ngân Bảo hí mắt cười hỏi.

“Chưa. Ngu đến thế này lần đầu tiên ta thấy đó!” Đỗ Đông Bảo, nghiêm túc nói, vẻ mặt như là không thể tin nổi.

“Các người....” Tần Viễn lồm cồm bò dậy, sau một hồi choáng váng trời đất quay cuồng, mới miễn cưỡng đứng vững, chỉ tay vào mọi người, miệng run run nói không ra lời. Một hồi sau, hẳn giận quá, quyết định xoay người bỏ đi. Nhưng Tần Viễn chưa đi được hai bước, Đỗ Kim Bảo đã đuổi theo, “Tần công tử, Tần công tử! Nếu ngài không chê thì dẫn ta theo với, ta muốn đi tham gia tiệc mừng thọ của Tả thừa tướng!”

“Người là....” Tần Viễn dờ ột, giận dưng dưng hỏi.

“Ta là Đại cứu tử của Phạm Tử Chính.” Đỗ Kim Bảo cười nhỉnh nói, “Trạng Nguyên thì có gì ghê gớm đâu! Nếu công tử không chê, thì dẫn ta về phủ với!”

Tần Viễn bị nhục nhã một phen, nay thấy thái độ nhỉnh nọt của Đỗ Kim Bảo đột nhiên cảm giác được cân bằng một chút. Hắn quay đầu nhìn Phạm Trường An nói, “Phạm Trường An, Đại cứu tử của người muốn đi theo ta đấy!”

“Đúng vậy, đúng vậy....” Đỗ Kim Bảo vội gật đầu như gà mổ thóc, nói với mấy người còn lại, “Nghe nói Tần công tử có một tùy tùng vô cùng ái mộ ngài, cả kinh thành đều biết chuyện của hai người, nên ta muốn tới Tần phủ xem thử tùy tùng kia có xinh đẹp giống như lời đồn không ấy mà!”

“Phốc....” Chỉ một câu này đã khiến Đỗ Thu Nương thấy hả giận hết sức.

“Nói đúng lắm! Chúng ta tự đi ăn cơm thì có gì thú vị chứ, không bằng đến nhà Tả thừa tướng hết đi, xem tùy tùng trung thành của Tần công tử ái mộ chủ tử mình đến mức nào!” Đỗ Thu Nương cười không khép được miệng, nói với Phạm Trường An, “Tướng công, có khi nào các đại thần trong triều cũng đang ở trong phủ Tả thừa tướng bàn về chuyện này không? Chúng ta không đi cũng không được rồi, phải qua góp vui chứ!”

“Người....” Tần Viễn hít một hơi thật sâu, cố nén cơn giận, mặt trướng đỏ như màu gan heo, phẩy tay áo bỏ đi.

Mọi người cười ngả nghiêng một trận, tâm tình đặc biệt thoải mái. Phạm Trọng Lương vung tay lên, nói với mọi người, “Một người vui không bằng nhiều người vui, chúng ta đổi chỗ bày tiệc thôi!”

Ngày đó, Tả thừa tướng muốn nhà họ Phạm thành trò cười đã phải thất vọng bởi vì tuy không có bá quan trong triều tới dự, tiệc mừng vẫn vô cùng náo nhiệt. Phạm Trọng Lương cho bày bàn tiệc ngay trên đường phố, ai muốn uống một ly chúc mừng thì cứ thoải mái ngồi vào bàn. Lúc đầu, mọi người đều ngại không dám ngồi, Phạm Trọng Lương đã đích thân qua nhà hàng xóm mời, họ mới dám tới. Cứ thế một tuần mười, mười tuần

trăm, tin này lan khắp kinh thành như một cơn gió. Về sau, người qua đường cũng lục tục ng ẩ xuống góp vui. Càng ngày càng nhiều người tới với mong mỗi được chiêm ngưỡng phong thái của nguyên Hữu thừa tướng và tân khoa Trạng Nguyên. Mười bàn tất nhiên không đủ chỗ, vì vậy đành ghép tiếp ghép tiếp vào, rốt cuộc thành một hàng dài hết cả con phố.

Đồ ăn và rượu không quan trọng, hết có thể đặt thêm, nhưng người phục vụ tiếp đón lại thiếu tr ần trọng, cuối cùng hàng xóm láng gi ềng chủ động giúp một tay mới miễn cưỡng coi như đủ. [diễnvn.đcbn./lê.quay.đovn](#) Có mấy chủ quán rượu đầu óc linh hoạt đã thừa dịp này cung cấp miễn phí rượu và đồ ăn cho Phạm phủ, chỉ mong được tân khoa Trạng Nguyên viết vài chữ lưu niệm cho tiệm mình. Mấy sạp hàng lưu động thường ngày bày bán ở chợ phía đông, nay thấy phía tây náo nhiệt cũng ùn ùn dời sạp sang. Lúc này, hầu như mọi người đều đổ xô ra đường, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Lúc ấy, Phạm Trọng Lương chỉ quyết định theo cảm tính, thật không ngờ là mọi việc lại thuận lợi thế kia. Đỗ lão hán lại rất bình thản, cười híp mắt, nói một câu đầy ẩn ý, “Nhìn đi, coi ta nói có đúng không? Vẫn là hàng xóm láng gi ềng mới là đáng tin nhất!”

Cứ vậy, bữa tiệc ‘cơ động’ của Phạm phủ kéo dài tới tận ba bốn ngày liên tục.

Đến ngày thứ tư, một lão nhân quần áo lam lũ xuất hiện trong bữa tiệc, với bộ râu cực dài và mái tóc trắng xóa, nhưng trông vẫn rất khỏe mạnh dẻo dai. Lão nhân thản nhiên ng ẩ xuống ghế, kêu Phạm Trường An, “Trạng Nguyên lang, cho ở đây năm cân thịt bò, năm cân rượu ngon!” Thái độ kia, rõ ràng là xem Phạm Trường An như gã sai vặt!

Phạm Trường An nhìn cơ bắp rắn chắc và bàn tay to lão nhân, sửng sốt một chút, th ần nghĩ: người này là ai?

“Vâng!” Phạm Trường An h ồi h ần, chạy nhanh đi lấy mười cân thịt bò thượng hạng và mười cân rượu Thiêu Dao Tử không tính là mắc tới trước mặt lão nhân.

“Tốt! Rất hợp khẩu vị của ta!” Lão nhân kia uống một ngụm đã hơn nửa vò Thiêu Dao Tử, hà một hơi, vỗ đùi nói, “Sảng khoái!”

Đỗ Thu Nương nhìn thấy mà rùng cả mình, bởi vì Thiêu Dao Tử nổi tiếng là loại rượu mạnh nhất trong các loại rượu mạnh, chỉ cần bỏ một mồi lửa vào cũng có thể cháy bùng lên, lão nhân lại uống như uống nước lã.... Lão nhân này không muốn sống nữa à?

Đỗ Thu Nương đang định khuyên thì lão nhân đột nhiên đứng dậy, duỗi năm ngón tay ra, hướng về phía cổ Phạm Trường An. Đỗ Thu Nương kinh hãi, la to “Trường An, cẩn thận!”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 71

Phạm Trường An cả thấy có luồng gió lạnh thổi tới, vội lui về sau hai bước, đưa tay lên đỡ chiêu của lão nhân kia.

Hai người giao thủ mười mấy chiêu, lão nhân vẫn không hề có dấu hiệu xuống sức, chiêu nào chiêu nấy đều đánh trúng chỗ yếu của Phạm Trường An. Lúc đầu Phạm Trường An còn có thể chống đỡ, càng về sau càng miễn cưỡng. Hồi sau, vô ý bị lão nhân kia nắm lấy cổ áo, khi dùng tránh đi thì cổ áo bị kéo rách một mảng thật lớn.

“Chẳng lẽ muốn giết người thật sao...” Phạm Trường An lẩm bẩm một câu, đành phải tiếp tục nghiêm túc đánh trả.

Đỗ Thu Nương không biết võ công, chỉ thấy động tác của hai người cực nhanh, đến mức không phân rõ được chiêu nào là chiêu nào, vừa đặc sắc lại kích thích. Nàng nhìn mà đổ mồ hôi lạnh cả người, thầm nghĩ: không lẽ lão nhân này cố ý đến phá đám, ban ngày ban mặt lại lộ liễu như vậy, to gan quá rồi.

“Trường An, cẩn thận!” Lý thị cũng đổ mồ hôi lạnh, liên tục xuýt xoa, lo cho mẫu tử Đỗ Thu Nương, bèn kéo nàng, nói, “Con đứng xa một chút, đừng để hài tử bị ảnh hưởng! Trời đất ơi chuyện này là sao đây? Bày cái tiệc mừng thôi, mà kẻ phá đám ở đâu cứ xuất hiện liên tục vậy...”

Lão nhân và Phạm Trường An chỗ này quá nhỏ đánh không đã, vừa đánh vừa di chuyển lên nóc nhà.

Bên dưới, dân chúng hiếm có cơ hội được tận mắt nhìn cao thủ so chiêu thế này, người huýt sáo ủng hộ, người vỗ tay cổ vũ, náo nhiệt chẳng khác

gì chợ phiên mỗi tháng. Còn có người trước giờ cứ nghĩ rằng Phạm Trường An là chỉ là thư sinh yếu ớt, nay mới phát hiện võ công của hắn cũng lợi hại không kém gì tài văn chương, nhất thời hét to không ngừng.

Trong lúc rối ren Phạm Trường An còn thừa lúc rảnh tay quay mặt cười với phía dưới, khiến Đỗ Thu Nương chỉ muốn bắt thang trèo lên nhéo tai hắn mắng: lúc nào rồi còn đùa giỡn? Lo giữ mạng đi kìa!

Chỉ một giây sơ sẩy, lão nhân đã bắt được ống tay áo của Phạm Trường An, kéo hắn lại, giơ tay đập một chưởng lên ngực hắn. Phạm Trường An rụt cổ, ngẩng đầu xồm xuống, muốn kéo hai chân lão nhân....

Trong lúc Phạm Trường An sắp bị lão nhân đánh rớt khỏi nóc nhà, thì bên dưới truyền tới một tiếng hét kinh hãi, “Phụ thân! Phạm đại ca, cẩn thận!” Phạm Trường An cúi đầu nhìn, phát hiện người kêu là An Nhiên. Đến khi hắn phản ứng lại thì bàn tay của lão nhân đã dừng cách đầu hắn chỉ vài tấc.

Phạm Trường An bỗng thấy lạnh cả sống lưng: may mắn lão nhân thu lực kịp, nếu không thì hắn phải đi gặp Diêm Vương rồi.

Lão nhân cười cười, xách cổ áo Phạm Trường An cho hắn đứng lên, vỗ vai hắn nói, “Hiếm ai có thể tiếp quá ba mươi chiêu của ta! Người khá lắm!”

Lão nhân khiến Phạm Trường An cảm thấy bả vai hắn sắp gãy luôn rồi, nhưng vẫn cười nói, “Đa tạ tiều bỏi nương tay!”

Hai người lần lượt nhảy xuống khỏi nóc nhà. Đỗ Thu Nương vội chạy lại kiểm tra xem Phạm Trường An có bị thương ở đâu không. An Nhiên cũng tiến lên nói nhỏ gì đó với lão nhân, hai người thì thầm hồi lâu, An Nhiên mới giới thiệu lão nhân với mọi người.

“An bá phụ đúng là võ công cao cường!” Phạm Trường An ôm quyền khen thật lòng. Tuy hắn không dám nhận là giỏi võ, nhưng cũng không thua kém mấy người, nay hoàn toàn bại bởi một lão nhân thật sự là thất bại nặng nề.

Đỗ Thu Nương kêu người bưng lên một bàn rượu ngon và đờn hẩm, chiêu đãi An lão một phen, đến khi An lão say lại đặc biệt kêu người đưa đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi.

An lão được dìu đi nghỉ ngơi rồi Đỗ Ngân Bảo mới lau mồ hôi trên trán, nhón chân ôm cổ An Nhiên, than, “An huynh đệ, ta cứ tưởng phụ thân ta là người kỳ lạ nhất trên đời, không ngờ phụ thân người còn kỳ quái hơn phụ thân ta nhiều! Oách quá!”

An Nhiên nghiêng đầu trừng Đỗ Ngân Bảo một cái, thúc cùi chỏ thật mạnh vào hông hắn, nói “Đã nói với người bao nhiêu lần đừng có hề một chút là ôm ta!” Dứt lời, An Nhiên lại nhấc chân đạp chân Đỗ Ngân Bảo một cái nữa. Trong lúc Đỗ Ngân Bảo ôm chân nhảy lò cò kêu đau thì An Nhiên đã chạy theo An lão đi xa.

Đỗ Thu Nương tưởng rằng An lão tỉnh rượu sẽ đi ngay. Nào ngờ hôm sau, An lão dậy ăn sáng xong, lại dạo một vòng quanh Mai viên, nói Mai Viên rất hợp lý lão, cứ vậy thản nhiên ở lại.

Nếu là người bình thường, ở lâu Đỗ Thu Nương cũng không ngại. Nhưng An lão lại khác. Thứ nhất, mỗi bữa cơm đều phải có thịt bò, không phải một mà tận mười cân. Thứ hai, phải có Thiêu Dao Tử, số lượng thì tùy tâm tình của, có đi đâu đa phần mỗi ngày ít nhất cũng phải năm cân. Tuổi đã lớn còn ăn uống như vậy, Đỗ Thu Nương sợ lão sinh bệnh, bèn lên kêu Phạm Trường An đi khuyên lão. Phạm Trường An lại nói An lão là người luyện võ, thói quen ăn uống không giống người thường là chuyện đương nhiên. Nàng nghe vậy thôi không khuyên nữa, để tùy lão. Nhưng quan trọng là, sau khi cơm no rượu say, thú vui lớn nhất của An lão là xem Phạm Trường An như bao cát để luyện võ, khiến Đỗ Thu Nương thật sự không thể chấp nhận nổi.

Ngày nào cũng vậy, hề có Phạm Trường An ở nhà là An lão lại gọi hắn đi so vài chiêu, vài chiêu theo lời lão thường sẽ tốn một canh giờ là ít. Đến khi Phạm Trường An trở lại, không mặt đỏ mắt mờ thì sẽ trên người đầy vết bầm, phải dùng rượu thuốc xoa hết chai này tới chai khác. Đỗ Thu Nương

đau lòng muốn chết. Phạm Trường An lại lắc đầu cười nói, “An bá phụ bản lĩnh cao cường, ta theo bá phụ học được không ít đi đâu hay đâu!”

“Chàng thật là...” Đỗ Thu Nương chỉ biết lắc đầu thở dài.

Theo luật của Đại Tề thì ba người đứng đầu trong kì thi Đình sẽ vào Hàn Lâm Viện, còn các tiến sĩ khác sẽ được bổ nhiệm đi các nơi. Nhưng năm nay, Phạm Trường An và Lý Nhiên lại đợi mãi vẫn không thấy chiếu chỉ phong quan gì hết. Nhưng theo như ký ức của Đỗ Thu Nương thì Phạm Trường An lại là vị Trạng Nguyên đầu tiên trong lịch sử Đại Tề được phá lệ phong làm Tri phủ tứ phẩm. Chẳng lẽ đời này, ngay cả một cái chức biên soạn lục phẩm trong Hàn Lâm Viện, hắn cũng không được phân?

Lý thị lén than ngắn thở dài với Đỗ Thu Nương nhiều lần, kêu nàng hãy khuyên Phạm Trường An đi nhờ Tề Nhạc giúp. Theo Lý thị thì nay Tề Nhạc được phong làm thái tử lại, nếu Tề Nhạc chịu nhắc tới Phạm Trường An một tiếng trước mặt thánh thượng, có lẽ Phạm Trường An sẽ được phân chức ngay.

Tất nhiên Lý thị cũng có cái lý riêng. Có đi đâu, Lý thị không hề nghĩ tới: lúc Phạm Trường An đậu Trạng Nguyên, Tề Nhạc chưa từng xuất hiện nói một tiếng chúc mừng nữa là sẵn lòng giúp việc này. Giao tình giữa hai người rốt cuộc có tính là còn hay không thật sự Đỗ Thu Nương cũng không dám chắc.

Một ngày nọ, Phạm Trường An đang ở trong sân so chiêu với An lão. Đỗ Thu Nương xuống bếp làm một phần điểm tâm đặc biệt cho hai người, rồi ngồi trong vườn tắm nắng. Nàng mơ màng sắp thiếp đi thì Đỗ Nhược Lan kinh hoảng xông vào, khóc quỳ trước mặt.

Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An đều giật mình. Phạm Trường An chạy lại đỡ Đỗ Nhược Lan đứng lên. Đỗ Nhược Lan khóc nức nở nói, “Tỷ tử, tỷ phụ, muội.... Muội.... phải làm sao đây? Lý Nhiên.... Lý Nhiên muốn từ hôn!”

Từ hôn?! Con buồn ngủ của Đỗ Thu Nương lập tức bay mất tiêu, “Hắn dám?! Nhưng tại sao chứ?”

“Hôm nay, có tin Tăng lão gia đã bị định tội rồi!” Đỗ Nhược Lan nói.

“Muội nghe ai nói?” Phạm Trường An vội hỏi.

“Lý Nhiên....” Đỗ Nhược Lan vừa nói vừa lau nước mắt. Lý Nhiên kiên quyết nói nếu cứ hể hể thật sự bị kết tội thông đồng với địch phản quốc thì nhà họ Lý chắc chắn sẽ bị tịch thu hết gia sản, tai họa ngập đầu, vì vậy hể hể không thể làm liên lụy nàng. Như vậy bảo sao Đỗ Nhược Lan không đau lòng.

“Lý Nhiên nói không muốn liên lụy tử tử, tử phu. Chàng biết thái tử vẫn chưa dọn về Đông cung, vẫn còn ở Thục vương phủ, nên đã tới xin gặp mấy lần, nhưng thái tử không đồng ý, đã vậy còn bị người ta chụp bao bố đánh một trận ở trong hẻm.... Tử tử, giờ chàng đang nằm liệt trên giường, muội tới thăm, chàng lại đòi từ hôn.... Muội.... Muội phải làm sao đây?”

“Bị đánh nằm liệt giường?” Đỗ Thu Nương quỳnh lên, lập tức bật dậy, Phạm Trường An vội đỡ nàng nói, “Nàng đừng gấp!” rồi hỏi Đỗ Nhược Lan, “Hắn đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đại phu nói chỉ bị thương ngoài da, có đi đâu tay phải bị gãy, phải dưỡng một thời gian lâu mới lành được!” Đỗ Nhược Lan đau khổ nói, “Mới này phụ thân đã chạy tới nhà Lý Nhiên nói chuyện rồi. Phụ thân dặn muội đừng nói với tử, sợ tử lo lắng nhưng muội thật sự hết cách rồi mới tới cầu hai người! Tử phu, tử phu đi xin thái tử đi....”

“Muội về chăm sóc Lý Nhiên trước đi!” Đỗ Thu Nương trầm ngâm trong chốc lát, rồi nói với Đỗ Nhược Lan, sau đó nhìn Phạm Trường An nói, “Hết cách rồi!” Mặc dù nàng từng nói, thấy Tề Nhạc một lần sẽ chém một lần, nhưng nay người ta đã khác xưa. dơ, ơ. iễn. đàn/lê. quý. kdon Nàng là người có được dân được, hưởng chi, quả thực Tề Nhạc còn nợ Phạm Trường An một lần, giờ phu thê hai người nhờ giúp, không coi là quá đáng đúng không?

Đỗ Thu Nương nào biết, thời thế thay đổi rồi, bây giờ kẻ thiếu nợ mới là bên giữ quyên chủ động.

Phạm Trường An tới Thục vương phủ không dưới mười lần, lần nào cũng bị ngăn trước cổng. Tề Nhạc không ra mặt, chỉ có thái tử phi xuất hiện nói thái tử đang bị bệnh nặng, không thể gặp khách.

Thật sự không thể nhờ thái tử được rồi.

“Ta nghe nói tối mấy hôm trước, lại có thích khách đột nhập vào Thục vương phủ!” Phạm Trường An nói nhỏ, “Nhìn sắc mặt của thái tử phi, e rằng thương thế của thái tử cũng không nhẹ!”

“Chẳng lẽ là Nhị hoàng tử...” giọng Đỗ Thu Nương yếu dần, Phạm Trường An lắc đầu ý bảo nàng đừng nói nữa.

Bầu không khí trong Mai Viên bỗng trở nên buồn bã hẳn. An lão thấy ai nấy đều không vui, ngay cả Đỗ Ngân Bảo vốn luôn phấn chấn nay cũng ủ rũ thì cũng không vui vẻ nổi.

An Nhiên nói nhỏ, “Phụ thân, ngài giúp Phạm đại ca một tay được không?”

“Không được!” An lão lập tức phủ quyết, “Một lão già hom hem như ta thì giúp thế nào được!”

“Thật không giúp được?” An Nhiên uy hiếp.

“Thật không được!” An lão kiên quyết nói, một lát sau, lại trầm ngâm, “Trừ khi... Trừ khi Phạm Trường An làm nữ tỳ của ta!”

“Hả...” An Nhiên há to miệng, lát sau nắm râu An lão nói, “Hài nhi vẫn khó hiểu tại sao ngài cứ nhìn người ta chằm chằm suốt ngày, thì ra là đang nghĩ mấy chuyện vớ vẩn đó! Người ta chẳng những có thể tử, mà hài tử cũng sắp có luôn rồi, còn nữ tỳ gì nữa? Vả lại, ngài có nữ nhi à? Ngài chỉ có một nhi tử là hài nhi thôi!”

“Ai nói nhi tử không thể trở thành nữ nhi chứ?” An lão dùng cả hai tay bảo vệ bộ râu, trợn mắt nói, “Nói thì mạnh lắm! Không biết là ai cứ suốt ngày cứ viết thư cho ta khen ‘Phạm đại ca thế này, Phạm đại ca thế nọ’

suốt, cả một bức thư thiệt dài đầu là Phạm đại ca, chẳng một câu hỏi lão già này có khỏe hay không!”

“Hài nhi không thềm cãi với ngài nữa, ngài thấy làm sao coi được thì làm đi!” An Nhiên đỏ mặt, cúi đầu nắm vạt áo vặn xoắn, “Hài nhi chỉ là thấy Phạm đại ca rất có khí khái nam nhi, nên mới kể một chút thôi! Nam nhân đã có thể tử, sao hài nhi lại giành chứ!”

“Còn dám nói mình là nam nhi! Ta nuôi con bao nhiêu năm còn không biết một khi con khائن trưởng thì sẽ vặn xoắn vạt áo sao?” An lão cười nói, “Cũng may không uổng công ta nuôi dạy bao năm! Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương quả thực làm người không tệ, tình cảm lại vô cùng tốt, dù con có chịu làm thiếp cũng chưa chắc có thể xen vào tình cảm giữa hai đứa nó. Ta sợ con nhất thời hồ đồ...”

“Phụ thân!” An Nhiên cắt ngang, “Ngài luôn nói, trong triều chỉ có mỗi Hữu thừa tướng là ngài thấy vừa mắt nhất, giờ nhà Hữu thừa tướng gặp khó khăn, chẳng lẽ ngài có thể trơ mắt nhìn cả nhà Hữu thừa tướng bị hại hết! Đại Chu và Đại Tề đang giao chiến, bọn gian thần lại nắm quyền, loạn trong giặc ngoài, ngài cũng vì vậy mới rời núi không phải sao?”

“Ta chỉ rời núi đi thăm thú đây đó một chút thôi! Bọn chúng loạn thì có liên quan gì với ta đâu!” An lão đáp.

“Được! Không liên quan tới ngài!” An Nhiên tức giận, quay đầu nói, “Sáng mai hài nhi sẽ lập tức đi Thục Châu đầu quân. Năm ấy ngài nhậm hài nhi ở Thục Châu, vậy hài nhi chính là người Thục Châu! Vì Thục Châu, hài nhi chấp nhận bất cứ giá nào!”

“Hồ đồ!” An lão vỗ bàn một cái, quát. An Nhiên quỳ xuống đất, ngẩng đầu nhìn An lão nói, “Phụ thân, ngài nói hài nhi là nữ nhi của Tướng soái Thục Châu, người đã hi sinh vì Thục Châu. Hài nhi tuy phận nữ nhi, nhưng theo ngài học võ mấy năm, chưa bao giờ dám lười biếng dù chỉ một khắc, đầu là vì muốn một ngày có thể giống Hoa Mộc Lan, mặc áo giáp làm nữ tướng quân, thực hiện lý tưởng còn dang dở của phụ thân đã mất. Tuy hài nhi biết sức mình có hạn, nhưng vẫn sẽ thử sức một lần!”

An Nhiên dừng một chút, lại nói, “Chắc chắn phụ thân cũng có lòng thương dân muốn bảo vệ Đại Tề đúng không?! Từ khi biết Hữu thừa tướng từ quan, thái tử bị phế, Thục Châu lâm nguy không phải ngài đâu mỗi đêm không thể ngủ ngon? Nếu không lo lắng cho giang sơn Đại Tề thì sao đã bảy mươi tuổi ngài vẫn kiên trì tập luyện mỗi ngày, còn thường nhìn bản đồ Thục Châu nghĩ cách bày binh bố trận? Nếu không lo lắng cho gian sơn Đại Tề thì sao ngài phải ngàn dặm xa xôi chạy từ Kiến Châu tới đây trong khi ngài vốn ghét nơi ồn ào, náo nhiệt, đặc biệt là kinh thành? Nếu không lo lắng cho giang sơn Đại Tề ngài cần gì phải cố gắng tìm hiểu ngu ồn gốc võ công của Phạm đại ca, và quan sát bản lĩnh của Phạm đại ca và Trương đại ca tới đâu?”

“Con suy nghĩ quá nhiều rồi!” An lão phẩy tay áo, muốn đi.

“Phạm bá phụ chắc chắn rất hiểu phụ thân!” An Nhiên nói nhỏ, “Bởi vì giống như vị phụ thân đã mất của hài nhi, ngài và Phạm bá phụ đều là kiểu người lúc nào cũng lo nghĩ cho dân chúng. Phạm bá phụ thấy Phạm đại ca bị ngài thao luyện bần dập vẫn không nói một tiếng, hẳn là cũng có ý muốn cho Phạm đại ca theo ngài học tập mở mang kiến thức. Phạm bá phụ giả ngu, ngài lại giả đại, cứ tiếp tục như vậy, không chừng Phạm đại ca sẽ bị phe Tả thừa tướng hại chết mất...”

“Nếu hẳn dễ chết như vậy thì ta giữ hẳn có ích gì?” An lão hừ lạnh một tiếng, xong mới phát giác mình đã nói hớ. An Nhiên ngạc nhiên hỏi lại, “Nhân cơ hội này, vừa thực hiện được lý tưởng của ngài vừa có thể cứu cả nhà họ Phạm, sao lại không làm ạ?”

“Con...” An lão ghen lời.

An Nhiên nói tiếp, “Phụ thân, ngài là đại tướng quân An Tri Hoán đó nha!”

“An.... Tri.... Hoán, “Ngoài phòng, Đỗ Ngân Bảo vừa muốn đẩy cửa vào rủ An Nhiên đi học, đúng lúc nghe được câu này, giật mình dừng lại động tác.

An Tri Hoán.... Đại tướng quân?

Trong lòng Đỗ Ngân Bảo, đại tướng quân An Tri Hoán có thể nói là một thần thoại, một truyền kỳ, thần tượng từ lúc nhỏ. Nay truyền kỳ không chỉ ở trong truyện, mà còn xuất hiện ngay trước mắt với hình ảnh một lão nhân đầu tóc trắng xóa. Mặc dù An lão cũng rất oách, nhưng anh hùng đầu bạc lại ít nhiều khiến cho truyền kỳ này bớt ‘truyền kỳ’ đi rất nhiều.

“Không thể nào! Là do mình nghe nhầm thôi...” Đỗ Ngân Bảo tự lầm bầm, “Nhất định là mình đã nghe nhầm!” Đỗ Ngân Bảo gạt đầu một cái, đang muốn đẩy cửa bước vào, thì lại nghe thấy tiếng thở dài của An lão, “Nhiên nhi, dù sao con cũng là phận nữ nhi...”

Nữ, nữ nhi....

Đỗ Ngân Bảo gầy như hồng mất.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 72

Đỗ Ngân Bảo tự cho là đã phát hiện một bí mật cực lớn khiến hấn nhất thời đứng ng ỗ không yên, lúc nào cũng cảm giác có cái gì đang ghen ở cổ họng, trong đầu cứ ám ảnh hai chữ ‘nữ nhi’. Sao hấn lại là nữ nhi được chứ....

Đỗ Đồng Bảo đang luyện chữ, thấy Đỗ Ngân Bảo như người mất hồn cứ lăm băm hai chữ ‘nữ nhi’, bèn cau mày hỏi, “Ngân Bảo, đệ sao vậy?”

“Không.... Không có gì hết!” Đỗ Ngân Bảo vừa nghe Đỗ Đồng Bảo hỏi lập tức cảnh giác, vỗ đầu một cái, cười toét miệng nói, “À, hình như vừa rồi đại tỷ gọi đệ có chuyện gì đó, đệ phải đi ngay coi thử chuyện gì đây!” Đi rồi Đỗ Ngân Bảo mới nghĩ: tại sao hấn phải đề phòng Đỗ Đồng Bảo chứ? Nhưng tận sâu trong lòng Đỗ Ngân Bảo lại không hề muốn nói cho Đỗ Đồng Bảo biết An Nhiên là nữ nhi một tí nào. Chính Đỗ Ngân Bảo cũng không biết tại sao mình lại có suy nghĩ đó, nghĩ mãi không thông, cuối cùng đành tự an ủi: đã là bí mật dĩ nhiên càng ít người biết càng tốt rồi. Ngày nào đó An Nhiên dám không nghe lời, hấn sẽ lấy cái này uy hiếp.

Đỗ Ngân Bảo đã tự dặn bản thân cứ tự nhiên vờ như không biết nhưng rốt cuộc khi thấy mặt An Nhiên vẫn cảm giác không được tự nhiên. An Nhiên thấy Đỗ Ngân Bảo như vậy, sẵn cây quạt trong tay đập đầu hấn một cái, mắng, “Mấy ngày nay thấy ta người cứ né né tránh tránh là sao hả? Đã làm chuyện gì có lỗi với ta phải không?”

“Làm gì có!” Đỗ Ngân Bảo chột dạ phản bác, nhìn An Nhiên nghĩ: sao trên đời lại có một cô nương anh tuấn, khí khái và hung hãn.... như vậy chứ? Đỗ Ngân Bảo lại bắt đầu nghi ngờ hấn là hấn đã nghe lầm. An Nhiên

thấp hơn Đỗ Ngân Bảo cả một cái đầu nên bình thường hắn rất thích ôm vai An Nhiên xưng huynh gọi đệ. Giờ nhớ lại, Đỗ Ngân Bảo bất giác đỏ mặt, lẩm nhẩm ‘A di đà Phật’, rồi ho khan hai tiếng, nghiêm trang nói, “Mấy ngày nay ta nhiễm phong hàn, sợ lây cho người chứ bộ!”

“Ồ, không ngờ người lại tốt như vậy!” An Nhiên nói, “Phụ thân ta có phương thuốc bí truyền trị phong hàn hay lắm, người theo ta ta lấy cho!”

“Hả?” Đỗ Ngân Bảo tròn to mắt, không đi lại sợ lộ, đành phải gật đầu, ngoan ngoãn đi theo An Nhiên lấy thuốc.

Dọc đường đi, Đỗ Ngân Bảo luôn cảm thấy có một mùi hương thoang thoảng đâu đây, lại nhìn khuôn mặt như ngọc của An Nhiên, tim bỗng đập như đánh trống, cảm giác thở không thông. Nhìn Đỗ Ngân Bảo cứ lo nhìn An Nhiên, không chú ý dưới chân, vấp phải hòn sỏi suýt chút té sấp xuống. Hắn cố gắng ổn định thân thể mới tránh được một phen làm trò cười, ngẩng đầu lên lại thấy ngay khuôn mặt nghiêm túc của An lão, lần này đúng là sợ tới mức quên thở.

“Đứng đờ đó làm gì, còn không mau đi theo ta vào phòng!” An lão chỉ tay vào mặt Đỗ Ngân Bảo nói, xoay người bước vào phòng, quay đầu lại vẫn thấy Đỗ Ngân Bảo còn ngẩn ngơ chồm hồm trên đất, bèn quát lên, “Nhanh lên! Rời đi như một cô nương!”

“Phụ thân, Ngân Bảo đang bị bệnh mà!” An Nhiên nói.

An lão nhìn Đỗ Ngân Bảo nói, “Sắc mặt nó hồng nhuận như vậy, bệnh thế nào được!” Dứt lời, An lão lại đạp một cái thật mạnh lên mông Đỗ Ngân Bảo, rồi xách vào phòng như xách gà, sau đó vỗ một xấp thư trước mặt Đỗ Ngân Bảo nói, “Đi đưa thư giúp ta!”

“A...” Đỗ Ngân Bảo ngạc nhiên ngẩn ra. An lão lại hừ một tiếng, “Còn không mau đi! Thuận đường kêu tỷ, tỷ phu của người tới đây luôn!”

Đỗ Ngân Bảo vội vàng chạy đi, vừa chạy vừa sờ sờ mông lẩm bầm, “An lão tướng quân thật là bá đạo!” Nhưng vẫn vội nghe lời, đi kêu Đỗ Thu Nương Phạm Trường An tới.

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương đang s ầu n ầu chuyện Lý Nhiên và Đỗ Nhược Lan, nghe nói là An lão gọi v ợi hỏi Đỗ Ngân Bảo có chuyện gì. Đỗ Ngân Bảo ch ần chừ một h ời rồi cuộc nói ra thân phận thật của An lão. Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An nghe xong đ ầu ngu người: cái gì? An lão tướng quân đang ở Mai Viên? Đúng là đi mòn gi ầy sắt tìm không thấy, lúc không tìm tự nhiên lại xuất hiện!

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương v ợi vàng chạy qua chỗ An lão.

Phạm Trường An nghe An lão nói xong, s ừng sờ một lát mới nắm tay Đỗ Thu Nương hỏi, “Thu Nương, chúng ta quá may mắn r ồi đúng không?”

“Ở h ời này gặp lành mà!” Đỗ Thu Nương g ật đ ầu, ngây ngô nói.

Đỗ Ngân Bảo đưa thư xong, vào lúc xế ch iều, có năm người khách tới Mai viên. Số lượng không nhi ều, nhưng năm người đ ầu là tộc trưởng của năm gia tộc lớn nhất, nắm giữ mạch sống của cả Đại T ề hiện nay. Năm người đứng trước cổng Mai Viên, không c ần mở miệng, chỉ khí thế thôi cũng đã đủ dọa người.

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương tự mình ra cổng đó. Cả hai đ ầu rất xúc động nhưng không dám lỗ m ăng, mời năm người vào trong. Năm người kia xem hai người như không khí, thản nhiên bước nhanh vào trong. Khi thấy An Tri Hoán, cả năm người không h ẹn mà đ ồng thời cúi người chào thành kính, vẻ mặt hết sức kích động, gọi “Đại ca!” “Bá phụ!”

Khung cảnh kia quả thật là lay động lòng người.

Trong năm người, lớn nhất thì còn nhi ều tuổi hơn cả An lão, nhỏ nhất cũng lớn hơn Phạm Trọng Lương, ai ai cũng là truy ền kỳ của Đại T ề, là nhân vật có thể làm mưa làm gió, nhưng hôm nay lại đ ồng thời xuất hiện trước mặt Đỗ Thu Nương khiến nàng rất kích động.

“Chúng ta có chết ngay bây giờ ta cũng thấy đáng! Quả nhiên là....” Đỗ Thu Nương đang xúc động tới mức ng ơ người thì Phạm Trường An đã thay nàng nói ra tiếng lòng, ngạc nhiên nhìn qua h ắn. H ắn ngượng ngùng

sờ sờ đầu, hỏi, “Nàng thấy ta thật là ngốc đúng không? Bởi vì ta đang rất kích động!”

“Hi hi, chàng đừng lo!” Đỗ Thu Nương nói nhỏ, “Mau nhìn mặt phụ thân kia!” Có gì phải xấu hổ chứ! Cả người từng trải qua biết bao sóng gió như công công nàng kích động thế kia cơ mà!

Mỗi tộc trưởng đầu mang theo mấy rương quà tới, để gần như kín cả sân. An lão chỉ nhìn lướt qua một lượt rồi nói với Đỗ Thu Nương, “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi dọn thức ăn lên đi!”

Đỗ Thu Nương dọn cơm xong, An lão lại chỉ vào đồng rương trong sân nói với Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An, “Mấy cái rương kia hai đứa cất đi, xem như quà bá phụ chúc mừng người thi đậu Trạng Nguyên!”

Bá.... Bá phụ?

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương nhìn nhau, đầu nghĩ: nương ơi! An lão rõ ràng là đang nói cho năm tộc trưởng biết lão sẽ làm chỗ dựa cho hai người! Phạm Trường An vội kéo tay Đỗ Thu Nương vái chào năm tộc trưởng. Hai người chào xong, An lão lại nói, “Mấy rương này xem như tiền ăn tiền ở của ta mấy bữa nay, chịu khó làm thêm mấy món ngon cho ta ăn, không được bày ra cái bản mặt thối như mấy bữa trước nữa nghe chưa!”

Đỗ Thu Nương nhất thời ghen lời, thấy vẻ ranh mãnh trong mắt An lão, suýt chút không nhịn nổi phải bật cười. Lúc này An lão lại nói với năm tộc trưởng, “Ta rất vừa ý tiểu tử này, nên đã làm nghĩa tử. Nó đã đậu Trạng Nguyên kỳ thi vừa rồi, nào ngờ tổ chức một bữa tiệc ăn mừng lại không mấy người tới chung vui. Còn nghĩa đệ của ta, các người cũng biết đó, vốn là thừa tướng, nay từ quan không nói, còn bị mấy kẻ có mắt không trông trèo đầu cưới cô, khiến ta chẳng biết giấu mặt ở đâu!”

Phạm Trường An thức thời, bày ra vẻ mặt hết sức phức tạp, như có ngàn vạn nỗi khổ không nói nên lời.

“Ngài thật là! Tùy tiện quá, có nghĩa tử, nghĩa đệ cũng không chịu báo cho bọn đệ (bọn chắt nhi) biết một tiếng!” Năm tộc trưởng nghe xong, lập tức vỗ bàn nhao nhao lên, mỗi người một câu. d iễn.đạcln.lê/q=u;ý,đôlưn Người nói: nhân tình ấm lạnh, nay chẳng bằng xưa; người lại bảo: phải làm chủ cho nghĩa đệ của An lão vân vân.

An lão nháy mắt với Phạm Trọng Lương ra hiệu. Phạm Trọng Lương hiểu ý vội dẫn Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương đi ra ngoài. Bên ngoài, Đỗ Kim Bảo, Đỗ Ngân Bảo, Đỗ Đổng Bảo, Trương Bác Hưng và Lý Nhiên đã sớm đứng chờ từ sớm, tò mò kéo Phạm Trường An hỏi thân phận của năm người mới tới.

Người hỏi năm người họ là ai? Bọn họ đều là khai quốc công thần của Đại Tề đó!

Thái tổ hoàng đế và bảy huynh đệ kết nghĩa chinh chiến nhiều năm định ra giang sơn Đại Tề, ngoại trừ một nữ tướng duy nhất gả cho Thái tổ hoàng đế làm hậu, và An tướng quân không nhận tước phong, quyết chí ở lại canh giữ biên cương, thì năm người còn lại đều được phong tước.

Giờ, trong bảy người lúc đó chỉ còn sót lại An lão và Định quốc công, năm người đã mất. Vì vậy bốn trong năm tộc trưởng có mặt ở Mai Viên hôm nay là đời sau của bốn vị khai quốc công thần kia, tất nhiên cả bốn đều được kế thừa tước vị của phụ thân

“Nói cách khác, không chỉ An tướng quân và Định quốc công là nhân vật lợi hại, bốn người kia cũng không kém nhiều ít?” Đỗ Ngân Bảo kích động hỏi Phạm Trọng Lương.

Đỗ Ngân Bảo vờ dứt lời, cả Phạm Trường An, Đỗ Thu Nương, và Trương Bác Hưng đều cong ngón tay gõ lên đầu hấn.

“Ngốc! Có thời gian thì xem thêm một ít sách sử cho biết với người ta đi!” Đỗ Thu Nương mắng, “Bọn họ tuy không vào triều, nhưng rất nhiều quan lại trong triều đều từng là môn khách của họ, nên rất có uy vọng trong triều. Hơn nữa, họ lại bá chủ một phương về kinh tế. ‘Năm gia tộc lớn nhất Đại Tề là có ý nghĩa gì, đệ hiểu không vậy?’”

Trương Bác Hưng chép miệng nói, “Mọi người nói xem, nếu chúng ta bắt cóc hết sáu người này thì sẽ đổi được bao nhiêu tiền chuộc?”

“Ta chỉ sợ huynh chưa kịp ra tay thì đã bị giết chết rồi!” Phạm Trường An chỉ vào bốn góc phòng nói, “Mỗi gia tộc lớn đều có ảnh vệ riêng, bí mật đi theo bảo vệ, ai ai cũng là cao thủ hết!” Dứt lời, Phạm Trường An còn làm một động tác cắt cổ. Trương Bác Hưng hoảng sợ, vội dùng hai tay che kín cổ.

Chưa tới một ngày, cả kinh thành đều biết lão tướng quân An Tri Hoán đang ở trong Mai Viên. Số người gửi thiệp xin gặp mặt lão tướng quân càng ngày càng nhiều.

Một ngày kia, Đỗ Thu Nương đang ở trong sân phơi nắng, thì Đỗ Nhược Lan dùng đòn chạy vào, vọt thẳng vô bếp lấy dao phay xông ra. Đỗ Thu Nương vội ngăn lại, Đỗ Nhược Lan mới nói, “Tỷ đừng cản muội! Hôm nay muội nhất định phải băm tên súc sinh kia thành trăm mảnh mới được!”

“Muội phải nói cho ta biết rốt cuộc là ai và chuyện gì đã chứ!” Đỗ Thu Nương nói.

Đỗ Nhược Lan tức giận mắng, “Ngoài tên súc sinh Tần Viễn kia thì còn ai vào đây nữa! Lúc này muội đi chăm Lý Nhiên, giữa đường bị hắn ngăn lại, phun ra mấy lời ô uế không nói, còn động tay động chân với ngay giữa ban ngày ban mặt! Lần này muội không chém đứt tay hắn, thì muội không phải họ Đỗ nữa!”

Đỗ Nhược Lan tức sắp điên, bàn tay cầm dao siết chặt tới mức các ngón tay đều trắng bệch hết. Đỗ Thu Nương thấy ống tay áo Đỗ Nhược Lan có vết rách, không biết rốt cuộc Tần Viễn đã làm chuyện ghê tởm gì, lửa giận vụt lên tận đầu. Nàng ngạc nhiên hỏi, “Sao Tần Viễn lại luôn biết hướng đi của muội để chặn đường chứ? Bị theo dõi sao?”

“Chứ còn gì nữa!” Đỗ Nhược Lan nghiêng răng nói, “Đúng là nghiệp chướng, dính phải một tên căn bã như vậy!”

“Phải trách số hần không tốt, đừng phải nhà họ Đỗ ta mới đúng!” Đỗ Thu Nương hừ lạnh nói, quyết tâm phải nghĩ kế dạy dỗ Tần Viễn một phen. Đến tối Đỗ Thu Nương kể lại cho Phạm Trường An nghe. Phạm Trường An cũng cười lạnh, “Tần Viễn có gan động đến người nhà ta thì phải có gan chấp nhận trả giá đi! Vừa lúc hôm nay An lão tướng quân nói đã có rất nhiều quan viên đến xin gặp, duy chỉ còn Tả thừa tướng là chưa thấy động tĩnh gì. Lão không tới, thì chúng ta chủ động mời một lần vậy!”

Cùng lúc này, Tần Viễn vẫn đang có những tư tưởng đáng ghê tởm với Đỗ Nhược Lan, không hề hay biết rằng nguy hiểm đang đến gần....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 73

Ngay sáng hôm sau, Tần Viễn nhận được tin Đỗ Nhược Lan đã ra ngoài từ sáng sớm, có vẻ là muốn lên núi dâng hương bái Phật. Tần Viễn thầm nghĩ: thời cơ tới rồi! Hắn vội vàng thay đồ gọi người làm chuẩn bị xe ngựa đuổi theo Đỗ Nhược Lan.

Xe ngựa ra khỏi cổng thành, quả nhiên Tần Viễn đã thấy Đỗ Nhược Lan đang đi một mình ở đằng trước. Hôm nay Đỗ Nhược Lan mặc một cái áo ngắn tay màu hồng ở ngoài, trong là váy dài trắng, chẳng khác gì đóa sen vừa hé nở trong hồ, vô cùng xinh đẹp. Tần Viễn mơ ước Đỗ Nhược Lan đã lâu, cũng không vội nhất thời, tiếp tục bám theo sau. Tần Viễn định bụng chờ tìm một chỗ không người, bắt mỹ nhân ‘ăn’ xong sẽ xử lý gọn ghẽ thì không biết quỷ không hay, không ai nghĩ ngờ hắn được.

Tần Viễn thấy Đỗ Nhược Lan đi dần lên núi Tê Hà, lòng vui như mở cờ, bởi vì trên núi Tê Hà này có một ngôi miếu cũ nát, chẳng những rất hiếm người đến, đường đi cũng rất rậm rạp, là nơi dễ ra tay. Tần Viễn thấy Đỗ Nhược Lan vào miếu, bèn đứng chờ ở bìa. Đỗ Nhược Lan vừa đi tới hắn vội vàng xông ra kéo Đỗ Nhược Lan vào bụi cỏ.

Nào ngờ, Tần Viễn kéo xong mới phát hiện, không phải Đỗ Nhược Lan, mà là đệ đệ của Đỗ Nhược Lan, Đỗ Ngân Bảo.

Tần Viễn cả kinh thả tay ra. Đỗ Ngân Bảo nhếch miệng cười, giơ giày thêu trong tay lên, đập tới tập lên người hắn. Tần Viễn đang muốn đè tay Đỗ Ngân Bảo lại thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm mấy người nữa, thấy mặt mấy người này, hắn chỉ biết mắng: nương nó, trùng kế rồi!

Bởi vì người tới chính là Định quốc công! Trên cái núi Tê Hà hẻo lánh này thì có gì hấp dẫn được Định Quốc Công chứ?

“Người.... Phụ thân người biết cách dạy nhi tử lắm!” Định Quốc Công nói xong, hất tay áo bỏ đi. Tần Viễn dù muốn giải thích cũng không có cơ hội.

Cùng lúc này, Đỗ Ngân Bảo đã gọi người đến lấy dây thừng trói gô Tần Viễn lại.

“Đồ háo sắc đáng chết! Hôm nay không dạy dỗ người một trận nên thân, ta sẽ không là Đỗ Ngân Bảo nữa!” Đỗ Ngân Bảo nhổ một bãi nước bọt, nhân cơ hội Tần Viễn bị trói chặt, vén váy lên, định tiểu lên người hắn thì Đỗ Đồng Bảo đã ngăn lại nói, “Đừng!”

“Cái này là để báo thù cho tam tỷ của chúng ta, nếu hôm nay chỉ có một mình tam tỷ thật, chẳng phải hắn đã giở trò thành công? Để tiểu lên người hắn thì có gì quá đáng đâu!” Đỗ Ngân Bảo nói.

“Cũng đúng!” Bình thường Đỗ Đồng Bảo rất chú ý hình tượng, lúc này cũng vén quần, quyết định tiểu lên mặt Tần Viễn.

Trong xe ngựa, Đỗ Nhược Lan vừa xấu hổ vừa lúng túng nhìn Đỗ Thu Nương nói, “Đại tỷ, tỷ xem hai đứa nó kìa!”

Đỗ Thu Nương vội kéo Phạm Trường An ý bảo hắn đi ngăn. Phạm Trường An tỏ vẻ vô tội nói, “Không phải ta kêu.... Thôi, được rồi, để ta kêu hai đứa dừng lại!”

Phạm Trường An nhảy xuống xe ngựa kéo Đỗ Kim Bảo và Đỗ Đồng Bảo trách, “Ta đã kêu hai đứa uống nhiều nước một chút không nghe, giờ thấy chưa, không tiểu ra đúng không?”

“Thôi, để ta cho! Nương hắn, để hắn nhìn thấy ‘lão nhị’ của ta cũng cảm thấy là ta đang vũ nhục nó nữa!” Trương Bác Hưng oán giận nói. Đỗ Kim Bảo gật đầu tán thành, quyết định không thể bỏ qua cho Tần Viễn được.

Trước khi khiêng Tần Viễn lên xe ngựa, Đỗ Kim Bảo bèn đưa chân chắn đường hấn, chờ hấn té sấp xuống đất, Đỗ Kim Bảo, Trương Bác Hưng xem như không thấy, nhấc chân đạp lên người hấn đi thẳng. Đỗ Ngân Bảo và Đỗ Đồng Bảo cũng tham gia trò vui, một đạp không đủ, phải đạp mấy cái liên tục lên ‘lão nhị’ của Tần Viễn mới chịu.

Tần Viễn đau quá, lăn quá bất tỉnh. Phạm Trường An thấy vậy, vội nói, “Ngân Bảo, cởi quần nhỏ của hấn ra luôn! Có nhân chứng rồi thì phải thêm vật chứng nữa mới đủ thuyết phục!”

“Dạ!” Đỗ Ngân Bảo lập tức lột quần nhỏ của Tần Viễn ra, cấn trên tay cứ có cảm giác bắn chết, bèn tròng thẳng nó lên đầu Tần Viễn, nhìn nhìn chưa đã ghiền, bèn móc bút lông ra, viết thêm hai chữ ‘háo sắc’ lên đó.

Trên đầu Tần Viễn đội một cái quần nhỏ viết hai chữ ‘háo sắc’ bị để nằm lộ trên xe ngựa, thậm chí còn đi ngang qua phủ Tả thừa tướng. Tần Viễn đang bất tỉnh, người hầu trong phủ Tả thừa tướng thấy nhưng không dám tự xử lý vội chạy vào báo cho Tả thừa tướng biết. Còn bằng hữu của Tần Viễn đều là con cháu nhà giàu, chỉ là một đám bằng hữu ăn chơi gặp dịp thì tụ, thấy hấn bị như vậy, không những không vội đi cứu, ngược lại còn truyền tai cho nhau, để những kẻ khác trong bọn mau tới xem trò hề.

Lúc Tả thừa tướng chạy tới nha môn thì đập vào mắt là cảnh tượng, Tần Viễn y phục không chỉnh tề, người toàn mùi nước tiểu hôi thối, đang bị một đám người vây quanh, có chê cười, có thương hại, khiến lão suýt không kiềm được lửa giận.

An lão đầu thấy vậy bèn kéo tay An Nhiên trách, “Tiểu tử Tần Viễn kia trong đầu toàn âm mưu quỷ kế hại người, bụng dạ lại hẹp hòi, lần này mấy đứa bây làm quá, không sợ bị trả thù tàn nhẫn à?”

An Nhiên lập tức nói, “Phụ thân, ngài không biết tên Tần Viễn này đã làm những chuyện xấu xa gì đâu!” An Nhiên thêm mắm dặm muối kể lại chuyện Đỗ Nhược Lan bị Tần Viễn quấy rầy, rồi tiếp, “Ghê tởm nhất là có lần, hấn thấy hài nhi và Nhược Lan tỷ tỷ đi trên đường, Nhược Lan tỷ tỷ xinh đẹp bị chọc ghẹo không nói, hài nhi dù gì cũng đang mặc đờn nam vậy mà hấn vẫn cứ nhìn chằm chằm không tha với vẻ mặt hết sức bỉ ổi!”

“Thật sao?” An lão trừng mắt hỏi lại.

“Dạ, thật tới mức không thể thật hơn!”

An Nhiên đang đứng đối diện cửa phòng, Đỗ Ngân Bảo đi ngang qua nghe thấy, lén giơ ngón cái khen.

Lúc này, bên ngoài lại truyền vào tiếng gào khóc của Đỗ Nhược Lan, “Tỷ, muội không muốn sống nữa! Tên cặn thú kia ngày nào cũng tìm quấy rầy muội.... Muội còn sống cũng chỉ là gánh nặng cho tỷ và tỷ phu thôi! Cứ để muội chết đi cho rảnh....”

An Nhiên lơ đãng như không nghe thấy, còn An lão lại cau mày suy nghĩ.

Ngoài phòng, Đỗ Thu Nương véo một cái thật mạnh lên đùi Đỗ Nhược Lan, nói nhỏ, “Mau khóc lớn nữa lên!”

Đỗ Nhược Lan cố gắng gào to hơn hai tiếng rảnh hỏi Đỗ Thu Nương, “Tỷ, làm thế này có hiệu quả không? Sao mãi vẫn không thấy An tướng quân có chút động tĩnh gì vậy?”

“Muội khóc không tốt còn trách ai?” Đỗ Thu Nương lo lắng đáp. Phạm Trường An nói nhỏ, “Lúc này, chỉ có một mình An lão tướng quân là trị được Tả thừa tướng thôi! Ta thấy An lão rất thương An Nhiên, hơn nữa, nghe nói lúc trước An lão ghét nhất là bọn ỷ thế cưỡng bức nữ tử thế này, có An Nhiên nói giúp còn muội thì khóc lóc kể lể, không sợ An lão không chịu giúp....”

“Muội chịu khó chút ha!” Đỗ Thu Nương lại véo một cái thật mạnh trên đùi Đỗ Nhược Lan. Đỗ Nhược Lan đau quá “A” một tiếng, tiếp tục gào “Tỷ, muội không muốn sống nữa....”

Rốt cuộc, An lão vọt ra khỏi phòng, nhìn cả bọn nói, “Mấy đứa chết bần các người đừng có gào nữa, tiếng gì còn khó nghe hơn cả tiếng heo bị chọc tiết! Các người nghĩ gì trong đầu không lẽ ta không biết? Nhi tử ngoan của ta đã bị các người dạy hư rảnh! Mấy đứa đang núp trong bụi cỏ kia cũng lăn hết ra đây cho ta!”

Dứt lời, An lão lập tức ném một viên sỏi về phía bụi cỏ, không may trúng ngay đầu Phạm Trường An. Hắn “A” một tiếng, vội đứng dậy. An lão trừng mắt nói, “Ta không quản! Các người tự tìm cách giải quyết đi!”

Không quản? Đỗ Thu Nương vừa nghe, lập tức bật dậy, tới gần An lão, ngẩng mặt nói, “An lão tướng quân, ngài không muốn giúp cũng không được rồi!”

“Tại sao?” An lão hỏi ngược lại.

Đỗ Thu Nương đột nhiên nở nụ cười rực rỡ như gió xuân, nói với Đỗ Ngân Bảo, “Ngân Bảo, mang bàn tính ra đây cho tỳ!”

Đỗ Ngân Bảo ứng tiếng, lập tức chạy đi lấy bàn tính. Đỗ Thu Nương nhận lấy, vừa tính vừa nói, “Gần đây, An lão tướng quân đã dùng không dưới năm mươi bàn tiệc để chiêu đãi khách khứa, mỗi bàn đều trị giá một trăm lượng chuẩn, đó là giá chưa tính cả mấy vò Thiêu Dao Tửu, thôi, xem như khuyến mãi cho ngài cũng được! Tổng cộng năm ngàn lượng bạc. Về chi phí ăn ở, ngài dùng loại phòng tốt nhất trong Mai Viên giá mỗi ngày một trăm lượng bạc. Ngài đã ở bao nhiêu ngày? Thêm cả An Nhiên nữa, tính ra ngài thiếu bọn ta ít nhất cũng phải một vạn lượng bạc!”

An lão nghe xong con số, trợn trắng mắt, hồi lâu mới hồi hồn nói, “Mấy ngày trước, lúc năm tộc trưởng đến thăm ta đã tặng không ít lễ, không phải đâu đưa cho người hết rồi sao? Chẳng lẽ vẫn không đủ?!”

Đỗ Thu Nương thản nhiên kéo một cái ghế qua, đỡ eo ngồi xuống, ngửa đầu nhìn An lão nói, “Ngài nói cho ta, nhưng ta có lấy đâu! Số bạc kia ta đã dùng danh nghĩa của ngài tặng hết cho binh sĩ ở Thục Châu rồi. Giờ chắc là thư cảm ơn cũng sắp tới đây rồi đó! Ta giúp ngài được tiếng tốt, thì tiền cơm tiền ở ngài cũng phải tính cho ta chứ?”

“Người.... Người....” An lão sống hơn nửa đời người, chưa từng thấy một nữ nhân nào vô lại như Đỗ Thu Nương, nhất thời không biết phải ứng phó thế nào. Lúc này Phạm Trường An lại chạy tới bên cạnh Đỗ Thu Nương, chỉ vào đầu đầu, méo miệng vẻ muốn khóc nói, “Thu Nương,

Trường An bị cục đá đập trúng đầu, đau quá! Sưng một cục to r ồi này, không tin nằng sờ thử đi....”

“Đúng r ồi....” Đỗ Thu Nương lại lôi bàn tính ra, tiếp tục tính, “An lão tướng quân, Đỗ Thu Nương ta chỉ có một tướng công là Phạm Trường An, hai hài tử trong bụng ta cũng chỉ có một phụ thân là chàng. Ngài quăng cục đá đập trúng đầu tướng công ta, nếu khiến chàng bị chấn thương trở nên ngu ngốc, thì nửa đời sau ta và hai hài tử biết phải sống thế nào? Tì ền thuốc thang chữa trị này nọ, chúng ta cũng phải tính rõ mới được.... Hơn nữa, ngài còn là nghĩa phụ của Trường An, có nghĩa phụ nào lại ném đá đập đầu nhi tử mình như vậy chứ?!”

An lão bị Đỗ Thu Nương ‘quở trách’ một phen, suýt nữa phun ra một búng máu tươi, muốn giơ tay đánh Phạm Trường An, lại thấy đôi mắt trong suốt đ ầy vẻ vô tội của hắn, không xuống tay được

Một giả thổ phỉ, một giả dân lành vô tội.... Quả thật là....

Vốn An lão muốn nói ‘Gian phu dâm phụ’ nhưng nghĩ lại không đúng hoàn cảnh gì hết, bèn im luôn. Nương hắn, lão nhận vậy!

An lão tức giận nhấc cái bàn lên ném đi thật xa, r ồi bước ra ngoài.

An lão thấy Tả thừa tướng, chưa nói câu nào đã bay lên đá một cái, sau đó là ‘Đại c ần nã thủ’ bắt lấy cổ tay Tả thừa tướng, tiếp theo dùng chiêu ‘Càn khôn đại na di’, nhấc Tả thừa tướng lên xoay vòng vòng khiến Tả thừa tướng choáng váng tới mức sắp phun ra mới dừng lại.

“Họ An kia, lão dám đánh ta?!” Tả thừa tướng tức giận chất vấn An lão.

An lão cười lạnh một tiếng, lập tức lấy cây roi vàng vẫn luôn mang theo bên người ra quơ quơ. Tả thừa tướng lập tức im miệng. An lão lại cười nói, “Ngay cả đương kim hoàng thượng cũng phải xưng ta một tiếng bá phụ, ngươi là cái thá gì mà dám chất vấn?! Lúc ta giục ngựa chinh chiến nơi sa trường thì ngươi mới chỉ là một tiểu tử còn đang mặc tã đó! Nay nhi

tử người bị người dạy dỗ ‘nên thân’ như vậy, chẳng lẽ ta không thể dạy dỗ người một chút?!”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 74

Tả thừa tướng cười khan hai tiếng, cúi đầu nói, “An lão tướng quân dạy phải! Có đi đâu ta chỉ có một nhi tử là T`ân Viễn, nếu nó có mệnh hệ gì, ta biết phải làm sao? Còn nữa, Viễn nhi được hoàng thượng chăm sóc từ nhỏ đến lớn, hoàng thượng và Thục phi rất yêu thương nó...”

“Người lôi hoàng thượng và Thục phi ra dọa ta?” An lão nhướng mày hỏi. Tả thừa tướng bỗng cảm thấy có một cỗ khí thế thật mạnh đang đè ép lão, đến khi h ồi h ền thì thấy mặt An lão đã g ần sát. An lão cười lạnh nói, “Người có tin dù bây giờ ta đánh chết người ngay tại chỗ này, cũng không ai dám nói ta một tiếng nào không?!”

Tả thừa tướng nghe xong, hai chân mềm nhũn, cố gắng lắm mới ổn định thân thể đứng thẳng được, mềm giọng lại, “Là ta dạy dỗ nhi tử không nghiêm, mong lão tướng quân nể tình ta đã lớn tuổi lại chỉ có một nhi tử duy nhất để duy trì hương khói mà tha thứ nó một lần. Sau này ta nhất định sẽ quản giáo nhi tử nghiêm khắc hơn!”

“Người hãy nhớ cho kỹ những lời người đã nói hôm nay!” An lão hừ lạnh một tiếng, kêu Đỗ Ngân Bảo để Tả thừa tướng dẫn T`ân Viễn về

Tả thừa tướng kêu người làm dìu T`ân Viễn ra cửa. Lúc T`ân Viễn sắp bước lên xe ngựa thì đột nhiên có một con chó chẳng biết từ đâu xông đến, cắn một phát trúng ngay ‘lão nhị’ của hắn. T`ân Viễn vừa mới tỉnh lại, không kịp phản ứng, đợi khi hắn h ồi h ền thì từ chỗ dưới bụng đã truyền tới cảm giác đau đớn tột độ. Hắn “A” một tiếng, giãy người ra. Tả thừa tướng lập tức xông lên rút thanh đao luôn mang theo bên người chém chết con chó kia.

Tần Viễn đã đau đến cực hạn, Tả thừa tướng không kịp nói một tiếng ‘cáo tử’, vội vàng dẫn Tần Viễn về phủ chữa trị

Đợi bọn họ đi xa rồi, Đỗ Ngân Bảo vui vẻ chạy vào trong nói với Đỗ Thu Nương, “Đại tỷ, cẩn trùng rồi!”

Đỗ Thu Nương vội bịt miệng Đỗ Ngân Bảo lại, thấy xung quanh không có ai mới hỏi nhỏ, “Đệ tận mắt chứng kiến?”

“Dạ!” Đỗ Ngân Bảo nhe răng cười, “Cũng may lúc trước nhà chúng ta nuôi nhiều chó nên đệ mới rành tập tính của tụi nó! Tỷ phu bảo đệ tưới không ít nước thịt lên chỗ đó của hắn, còn toàn là thịt ngon nhất nấu nhừ, chó bị bỏ đói mấy ngày, nghe thấy mùi thịt thơm không nhào lên cắn mới là lạ đó! Bảo đảm một phát là trúng!”

“Không bị phụ thân của tên càn thú kia phát hiện ra cái gì chứ?” Đỗ Thu Nương lại hỏi.

Đỗ Ngân Bảo đắc ý nói, “Tất nhiên! Khắp người của tên súc sinh kia toàn mùi nước tiểu, chỉ có mũi chó mới ngửi được mùi thịt lẫn trong đó thôi. Đúng là gieo nhân nào gặt quả ấy! Tính ra lại đáng thương chú chó hoang kia, đã bị Tả thừa tướng đâm chết!”

“Chuyện này tuyệt đối không được để lộ, chỉ mấy người chúng ta biết thôi!” Đỗ Thu Nương lại dặn dò. Đỗ Ngân Bảo vội vàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hôm sau, Phạm Trường An về sớm, vui vẻ vọt vào phòng nói với Đỗ Thu Nương, “Thu Nương, mau đi theo ta! Tăng lão gia được thả ra rồi!”

“Thật sao?” Đỗ Thu Nương hưng phấn hỏi lại. Phạm Trường An vừa đi vừa giải thích, “Những năm qua Tăng lão gia làm không ít việc thiện, dân chúng và binh sĩ ở Thục Châu đều biết. Tri phủ Thục Châu vốn là môn sinh của phụ thân, sau khi biết chuyện đã tập hợp dân chúng và binh sĩ Thục Châu viết một tờ kêu oan dâng lên hoàng thượng, cả Định Quốc Công vào cung cũng nhắc tới Tăng lão gia. Hoàng thượng bèn hỏi thăm vụ

án, sau khi biết là án oan, lập tức hạ lệnh thả người. Lúc này hẳn là Tăng lão gia đã về tới rồi!”

“Rốt cuộc cũng xong rồi!” Đỗ Thu Nương vui mừng nói.

Lúc này, cả nhà Tăng lão gia đang ôm nhau thành một cục khóc to. Lý Nhiên thấy Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương tới, vội dập đầu cảm ơn. Đỗ Thu Nương cũng không cản, khi đỡ hẳn dậy thì cười nói, “Về sau không được nói mấy lời bậy bạ kiểu như từ hôn gì đó nữa, nếu còn làm Nhược Lan thương tâm, ta sẽ không tha cho người đâu!”

“Xin đại tỷ tha thứ cho đệ nhất thời hồ đồ!” Lý Nhiên xấu hổ nói. Tăng lão gia ở trong lao, tuy gầy đi, nhưng tinh thần vẫn rất ổn, kích động nói trong cái rủi còn có cái may.

Phạm Trường An thấy Đỗ Thu Nương không hiểu, bèn kéo tay nàng giải thích, “Hoàng thượng biết Tăng lão gia là cứu cửu của tân khoa tiến sĩ, bèn thuận miệng hỏi Lý Nhiên đã được phân chức vụ gì, khi thấy quan viên lo việc này cứ ấp a ấp úng không nói, mới biết đến nay Lý Nhiên vẫn chưa được bổ nhiệm đi đâu. Hoàng thượng hỏi tới mới biết là vì vụ của Tăng lão gia bèn ra lệnh giải quyết việc bổ nhiệm cho Lý Nhiên luôn!”

“Vậy thì tốt quá rồi!” Đỗ Thu Nương cười nói.

Mấy ngày sau, phụ mẫu Lý Nhiên cũng tới kinh thành, thấy Tăng lão gia bình yên vô sự thì hết sức vui mừng, lại biết Lý Nhiên đã được bổ nhiệm chức vụ, hạnh phúc tới mức liên tục bái tạ tổ tông. Lý Nhiên lặng lẽ kéo phụ mẫu hẳn nói nhỏ về việc thành thân với Đỗ Nhược Lan. Phụ mẫu Lý Nhiên đã muốn ôm tôn tử đã lâu, dĩ nhiên là vui vẻ đồng ý đi gặp Đỗ lão hán bàn bạc. Vì vậy ngày thành thân của Lý Nhiên và Đỗ Nhược Lan đã nhanh chóng được quyết định.

Đỗ Thu Nương giúp Lý thị chuẩn bị đồ cưới cho Đỗ Nhược Lan, tuy bận rộn mệt mỏi, nhưng tinh thần lại rất vui vẻ. Đêm đêm Phạm Trường An thấy Đỗ Thu Nương mệt tới mức gần như thở không ra hơi, bèn nói, “Thu Nương, nàng cứ mệt như vậy lỡ ảnh hưởng tới hài tử thì sao....”

Đỗ Thu Nương nhìn Phạm Trường An, thầm nghĩ: rõ ràng là ấ m ức vì bị bỏ rơi còn lấy cớ là lo cho hài tử! Nhưng nàng vẫn phõ i hợp sò sò cái bụng ngày càng nặng nề của mình, cười nói, “Mấy tỷ muội đã sinh hài tử đầu dận ta, phụ nhân có thai phải chịu khó đi lại nhiều sinh mới dễ!”

“Ta chỉ sợ nàng mệt mỏi quá thôi!” Phạm Trường An vốn nghĩ muốn ăn chút thịt vụn, nhưng thấy bộ dạng mệt mỏi của Đỗ Thu Nương, đành từ bỏ ý tưởng, thở phì phì đi múc một chậu nước về phục vụ Đỗ Thu Nương rửa chân. Khi hắt đổ nước dơ về thì nàng đã ngủ say. Phạm Trường An nhìn hai gò má mập mập hồng hồng của Đỗ Thu Nương, vô thức nở nụ cười, cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, rồi thỏa mãn ôm người vào lòng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hai nhà vốn tính làm lễ thành thân của Đỗ Nhược Lan và Lý Nhiên đơn giản thôi, chỉ mời bằng hữu thân thích ăn mừng một bữa là được. Đỗ Nhược Lan cũng đồng ý như vậy. Đỗ Thu Nương thấy thiết thời cho Đỗ Nhược Lan nên chuẩn bị đồ cưới rất phong phú, lại bàn với Phạm Trường An, thêm của hồi môn thành bảy mươi hai gánh, để Đỗ Nhược Lan nở mày nở mặt với người ta.

Có đi đâu khi tới ngày, hai nhà muốn tổ chức đơn giản cũng không được, bởi vì bằng hữu và người quen của Tăng lão gia, dù không có thiệp mời vẫn tới chung vui. Cộng thêm, năm gia tộc lớn cũng cho người đưa quà tới.

Tăng lão gia thấy vậy, có ngốc cách mấy cũng biết đây là nhờ phúc của ai. Đến khi thấy chủ hôn là An lão tướng quân An Tri Hoán, Tăng lão gia càng thêm bất ngờ và kích động, nói cho phụ mẫu Lý Nhiên biết.

Phụ mẫu Lý Nhiên vốn có chút ghét bỏ Đỗ Nhược Lan không xứng với Lý Nhiên từ khi Lý Nhiên thi đậu tiến sĩ. Việc này người nhà họ Đỗ sao có thể không nghĩ tới, cho nên mới có hành động như vậy.

Phụ mẫu Lý Nhiên nghe Tăng lão gia nói xong, không dám xem thường Đỗ Nhược Lan nữa. Từ khi Đỗ Nhược Lan vào cửa, phụ mẫu Lý Nhiên thấy Đỗ Nhược Lan có tri thức hiểu lễ nghĩa, phu thê hai người tương kính lẫn nhau, vả lại nhà họ Lý ngày càng phát đạt thì càng thương yêu Đỗ Nhược Lan hơn. Thậm chí, khi Lý Nhiên và Đỗ Nhược Lan có mẫu thuẫn,

Lý phu nhân còn đứng ra bên Đỗ Nhược Lan. Dĩ nhiên những việc này đầu là chuyện tương lai.

Lúc này, Đỗ Nhược Lan khóc sụt sùi từ biệt người thân, rồi lên kiệu do Lý Nhiên tới đón. đi đến n.đà" n.lê,qLfuy,/đôn Đỗ Thu Nương nhìn theo đoàn rước dâu, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bỗng nhiên có một nha hoàn chạy tới với vẻ mặt lo lắng nói nhỏ gì đó bên tai. Đỗ Thu Nương nghe xong, lập tức đi ra sân sau, thấy nha hoàn Lạc Nhan, mấy ngày trước nàng cố ý chọn đưa qua Lý gia hầu hạ Đỗ Nhược Lan đang đứng chờ ở đó. “Đã xảy chuyện gì?” Đỗ Thu Nương hỏi.

“Thiếu nữ này xem này....” Lạc Nhan nghiêm túc đưa cái hộp trong tay cho Đỗ Thu Nương xem, “Nô tỳ có biết ít chữ nên Lý thái thái phân cho nô tỳ nhiệm vụ kiểm tra quà tặng. Nô tỳ thấy nó, chỉ nghĩ nó thật đẹp, khi mở ra lại sợ hết hồn. Không biết kẻ nào độc ác như vậy, ngày thành thân của người ta lại tặng thứ này!”

Lạc Nhan nói vậy là đã hết sức giảm nhẹ, nếu để kẻ khác nhìn thấy không nghĩ Đỗ Nhược Lan là ‘giày rách’ mới là lạ!

“Được rồi, người về đi! Nhớ đừng để cho ai biết người đã chạy về đây.” Đỗ Thu Nương dặn dò xong tức giận cầm cái hộp đi. Phạm Trường An vào phòng thấy trên bàn có một đôi giày rách cũng kinh hãi vô cùng, một lát sau bất đắc dĩ nói, “Trò ấu trĩ như vậy trừ Tần Viễn ra còn có thể là ai!”

“Tên này quả là không chết không chữa tật xấu! Biết vậy hôm đó để chó cắn đứt cổ hắn luôn cho rồi!” Đỗ Thu Nương đập bàn nói, “Ngày Nhược Lan thành thân hắn còn phá đám! Để nhà thông gia thấy thì Nhược Lan phải làm sao?”

“Cũng may bị chúng ta ngăn lại rồi!” Phạm Trường An nói, “Nghe đồn Tả thừa tướng đã âm thầm tìm không ít đại phu về khám cho Tần Viễn, ông trời có mắt thì để hắn đứt luôn đi cho rồi!” Dứt lời, hắn ôm Đỗ Thu Nương cười nói, “Hôm nay là ngày vui, chúng ta đừng nhắc tới những chuyện vớ vẩn kia nữa!”

Một lát sau, Lý Nhiên phái người đến mời người lớn hai nhà Phạm, Đỗ đi uống rượu mừng.

Sau hai ba lần cụng ly, mọi người đã bắt đầu chệnh choáng.

Đỗ Thu Nương đang mang thai nên ở trong phòng nói chuyện với Đỗ Nhược Lan. Bỗng nhiên nàng thấy có một nha hoàn cứ đứng trước cửa phòng tân hôn ngó dáo dác, vẻ mặt như có đi đâu muốn nói. Nàng viện cớ nói với Đỗ Nhược Lan có việc phải đi ra ngoài. Nào ngờ, nàng vừa bước ra, Lý thái thái đã xuất hiện kéo nàng qua một góc, “Thu Nương, không thấy Lý Nhiên đâu hết!”

Lý thái thái vô cùng lo lắng, thật sự không biết phải nhờ ai giúp. “Đang ăn uống giữa chừng thì mọi người ồ ào nói muốn nháo động phòng, nhìn quanh nhìn quất lại không thấy Nhiên nhi đâu. Ta sợ Nhiên nhi uống say nằm ngủ đâu đó, đã phái rất nhiều người đi tìm, nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng Nhiên nhi đâu, giờ phải làm sao đây?”

Lý thái thái đứng ng ờ không yên, đi tới đi lui chẳng khác gì kiến bò trên chảo nóng. ~~điển~~đángfn/lê,qudsý,đô"n Đỗ Thu Nương ra sân trước xem tình hình, gặp Trương Bác Hưng, hỏi ra mới biết không chỉ Lý Nhiên mà cả Phạm Trường An cũng mất tăm. Nhất thời, trong đầu nàng bỗng hiện ra hình ảnh đôi giày rách, sợ là Tần Viễn giở trò quỷ. Trương Bác Hưng khuyên nàng, nói Phạm Trường An là người lành lẽ, hẳn sẽ không có việc gì. Lúc này, Đỗ Kim Bảo cũng dẫn người đi tìm xung quanh Mai Viên xem thử.

Tìm hơn nửa canh giờ vẫn không thấy người đâu, đến cả khách khứa cũng bắt đầu thấy lạ: suốt buổi thành thân không thấy bóng dáng tân lang đâu hết là sao?

Bên ngoài ồ ào bàn tán, bên trong dáo dác tìm, nhà họ Lý có thể nói là ‘nhộn nhịp’ ngất trời, Đỗ Thu Nương cứ nghe lòng bùng bùng trong lỗ tai, đầu đau muốn nứt.

Lúc này, không biết nghe ai báo, Đỗ Nhược Lan đã tự xốc khăn voan lên lao nhanh ra cửa. Đỗ Nhược Lan vừa mở cửa thì bắt gặp Đỗ Thu

Nương, nàng ta sụt sùi nói, “Đại tỷ, hay là hẩn đào hôn?”

Đỗ Thu Nương thấy Đỗ Nhược Lan như vậy, đầu càng đau hơn. Đột nhiên hai hài tử trong bụng nàng cũng nhảy ra tham gia náo nhiệt, một trái một phải đá vào bụng nàng. Đau đầu, đau bụng, lòng lại sợ, khó khăn lắm nàng mới trấn tĩnh được để đợi.

Nửa canh giờ sau, Trương Bác Hưng vội vàng xông vào nói, “Tìm thấy rồi! Hai người họ uống say, đang nằm trong phòng chứa củi! Kêu mãi vẫn không tỉnh!” Dứt lời, Trương Bác Hưng vội vàng dẫn Đỗ Thu Nương đi qua phòng chứa củi. Khi nàng thấy tình trạng của hai người trong đó, chỉ biết dở khóc dở cười, thầm nghĩ: trường hợp này, nàng phải làm sao mới đúng đây?

Trên đất, một người mặc y phục tân lang, vốn nên chín chắn đỉnh đạc thì lúc này khuôn mặt đỏ bừng vì say. Một người thì mặc áo khoác dài màu tím, vốn là quý khí bức người, thì lại tóc tai bù xù, y phục xốc xếch, còn bĩu môi lẩm bẩm, “Thu Nương, Đoàn Đoàn, Viên Viên” vừa nói vừa lật người dịch sát vào Lý Nhiên....

Tình cảnh hài hòa một cách kỳ lạ....

Đỗ Thu Nương bỗng thấy lửa giận đã vọt lên não. Nàng tiến lên vỗ vỗ mặt Phạm Trường An, nói, “Trường An, Trường An....”

Phạm Trường An mơ màng tỉnh lại, hốt nhiên không hề hay biết bên cạnh đây người, duỗi tay vén tóc mai cho Đỗ Thu Nương, nói, “Thu Nương.... Thu Nương, không phải ta đang nằm mơ chứ....”

Đỗ Thu Nương cảm thấy buồn cười, vỗ nhẹ lên mặt Phạm Trường An, nói, “Đã bảo chàng đừng uống nhiều lại không nghe, chàng xem, giờ say rồi đó, đi, mau theo ta về...”

“Thu Nương, đừng đánh Trường An....”

Chữ ‘nhà’ chưa kịp phát ra, Đỗ Thu Nương đã nghe Phạm Trường An nỉ non, ‘Thu Nương, đừng đánh Trường An....’

Hai mắt Phạm Trường An long lanh, vẻ mặt e sợ, dường như đã chuẩn bị để có thể chạy trốn bất kỳ lúc nào.

Đỗ Thu Nường cực kỳ quen thuộc với vẻ mặt này. Vào lần đầu tiên nàng bắt nạt hắn, hắn đã lộ ra vẻ mặt như vậy.... Thậm chí, sau khi bọn họ thành thân, mỗi khi Phạm Trường An xin tha cũng sẽ lộ ra vẻ mặt đó....

Đỗ Thu Nường miễn cưỡng nở nụ cười, đang muốn cầm tay Phạm Trường An, thì Phạm Trường An lại trở mặt, gạt mình lui về sau, nói với Đỗ Thu Nường, “Thu Nường.... Người.... Người thấy tổ mẫu ta có đến không....”

Lúc này, Trương Bác Hưng cũng thấy là lạ, bèn ngẩng đầu nhìn trước mặt Phạm Trường An hỏi, “Trường An, đệ lại bày trò gì vậy?” Dứt lời, Trương Bác Hưng vươn tay ra định kéo Phạm Trường An, lại thấy Phạm Trường An nhú mày, quan sát hắn một hồi rồi hỏi, “Người.... Là ai?”

“Ta.... Là ai?” Trương Bác Hưng chỉ vào lỗ mũi hắn hỏi lại, sau đó quát lên, “Trường An, hôm nay là ngày Lý Nhiên thành thân, đệ đừng có náo loạn!”

Bụng Đỗ Thu Nường càng ngày càng đau, nhưng nàng vẫn cố gắng đứng thẳng nhìn Phạm Trường An, nhìn hắn vô tội, nhìn hắn lo lắng, nghe hắn hỏi nhỏ: Thu Nường, bọn họ.... Bọn họ là ai vậy?

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 75

Bọn họ.... Là ai? Đỗ Thu Nương kinh ngạc nhìn Phạm Trường An.

Bầu trời tối đen bỗng lóe lên một tia chớp.

Đằng sau đôi mắt ngây thơ của Phạm Trường An dường như cất giấu một luồng sóng ngầm mãnh liệt. Hắn chuyển tầm mắt nhìn sang Lý Nhiên đang nằm trên đất.

Lúc này, Lý Nhiên giật giật mấy ngón tay, dần mở mắt ra. Ánh mắt hai người chạm nhau.

Phạm Trường An khẩn trương kéo ống tay áo Đỗ Thu Nương, hỏi nhỏ, “Thu Nương, hắn.... Là ai vậy?”

Lý Nhiên trầm ngâm trong chốc lát, đang muốn nói gì đó thì đột nhiên Phạm Trường An lão đảo đứng lên, xông ra khỏi phòng chứa củi, chạy về hướng sảnh lớn. Không một ai biết hắn muốn làm gì.

Đỗ Thu Nương ôm bụng đuổi theo Phạm Trường An.

Khi mọi người ra tới sảnh lớn thì thấy Phạm Trường An đang nhìn chằm chằm đĩa gà quay trên bàn với ánh mắt thèm thuồng, muốn ăn nhưng không dám lấy. Hắn thấy Đỗ Thu Nương, càng đứng im không dám động, chỉ lén nuốt nước miếng.

“Trường An....” Đỗ Thu Nương gọi nhỏ, trong đầu lướt qua vô số ý nghĩ, cuối cùng khó mà tin được khi thấy Phạm Trường An lặng lẽ sờ bụng, nhìn nàng với ánh mắt cứ như một hài tử đáng thương muốn làm

chuyện xấu mà không dám, “Thu Nương, ta đói bụng, ta ăn gà được không?” Tiếp theo, hấn lại nói ra một câu khiến tất cả những người có mặt đầu kinh hãi, “Thu Nương, sao bụng nàng.... Bụng dữ vậy.... Nàng đã ăn bao nhiêu cơm rồi? Sao lại ăn tới mức này!”

Không khí bỗng nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh. Một lát sau, bắt đầu có tiếng bàn tán xôn xao vang lên khắp sảnh lớn.

Lý Nhiên đứng trước mặt mọi người, do dự một hồi mới nói, “Sau khi bữa tiệc bắt đầu không lâu thì tỷ phu tìm ta nói ngoài cổng có người tự xưng là từ phủ thái tử đến tặng rượu, muốn bọn ta đích thân ra nhận. Tỷ phu tuy thấy lạ, nhưng nghĩ gần đây thái tử bị bệnh, làm việc có hơi khác trước cũng là bình thường. Nào ngờ, lúc tỷ phu đem rượu về, vừa uống hai hớp đã bắt đầu có những hành động kỳ lạ, còn cần gây đập vào đầu ta, rồi lăn ra té xỉu, lúc tỉnh lại đã thành thế này....” Dứt lời, Lý Nhiên sai người đi cần vò rượu kia lại.

Đúng lúc Lâm Nguyên Tu cũng có mặt, chỉ thoáng ngửi mùi đã cau mày nói, “Không ổn! Rượu này bị hạ độc rồi!”

“Độc?” Tay chân Đỗ Thu Nương như nhũn ra, phải cố gắng hết sức mới đứng vững được. Nàng nhìn chăm chú về phía Phạm Trường An, dường như thấy mắt hấn bỗng lóe qua một tia tinh ranh.

Tiếng bàn tán xôn xao càng ngày càng lớn. Đột nhiên, bên ngoài vọng vào một trận ồn ào, rồi gia đình nhà Lý Nhiên hốt hoảng chạy vào báo, “Thiếu gia.... Thiếu gia! Bên ngoài.... Bên ngoài.... Có rất nhiều quan binh tới....”

Gia đình kia chưa kịp nói hết câu thì nhị hoàng tử Tề Phong đã thân nhiên dẫn người vào. Lý Nhiên đành vội vàng ra đón. Tề Phong cười nói, “Hôm nay là ngày thành thân của Lý tiến sĩ, đáng lẽ ta không nên dẫn người tới làm gián đoạn, nhưng một canh giờ trước có trộm lẻn vào hoàng cung đánh cắp một vật vô cùng quan trọng. Phụ hoàng vô cùng tức giận hạ lệnh lùng bắt tên trộm về trừng trị nghiêm khắc. Vì vậy ta phải dẫn binh đi lục soát từng nhà một, nay chỉ còn sót chỗ này. Đây là lệnh của hoàng thượng, ta không dám cãi lời....”

Lý Nhiên nghe xong, thẩn cả kinh, lén nhìn về phía Phạm Trường An, ngoài mặt vẫn giả bộ ngạc nhiên hỏi, “Không biết là đã mất vật quan trọng gì? Vớ lại, Nhị hoàng tử có chân dung của tên trộm kia không.... Hôm nay người đến người đi rất nhiều, ta cũng không để ý lắm! Lai Phúc....”

Lý Nhiên vừa kêu một tiếng, tổng quản Lai Phúc đã xuất hiện.

“Lão có thấy ai khả nghi lén vào phủ ta không?”

Lai Phúc lập tức trả lời, “Không thể nào đâu thiếu gia! Tuy người ra vô rộ ràng, nhưng lão nô đã bố trí thỏa đáng mọi việc rồi luôn theo dõi sát sao cũng vì sợ nhiều khách không tiếp đón chu đáo! Cho nên, lão nô có thể bảo đảm, dù là một con ruồi lạ cũng không lọt vào được chứ nói chi là kẻ khả nghi!”

Nghe xong, Tề Phong cười cười nói, “Dù là vậy, đã tới rồi thì nên lục soát một lượt cho yên tâm, cũng tránh người khác nói ta thiên vị!” Nụ cười của Tề Phong nhìn thì như cảnh xuân tươi đẹp, nhưng trong mắt vẫn đầy cảm giác âm u.

Trực giác của Đỗ Thu Nương cho nàng biết chuyện hôm nay rất kỳ lạ. Nàng đỡ bụng tiến lên, cau mày nói, “Nhị điện hạ, hôm nay là ngày thành thân của muội muội ta, khách khứa đều ở đây, ngài dẫn binh tới lục soát, chẳng những làm bay hết không khí vui mừng, cũng gián tiếp đuổi khách khứa đi, không phải là phá hủy lễ thành thân của muội muội ta? Ngày đại hỉ, gặp chuyện soát nhà bắt người, ai mà vui vẻ cho được?! Phiền ngài cho bọn ta một chút thời gian, để ta bày một bàn mời các vị quan binh ngồi xuống chung vui luôn. Tàn tiệc rồi ngài muốn làm gì thì tùy! Chừng một canh giờ thôi, ngài thấy được không?”

“Phạm thiếu nữ nãi, việc này không phải ta nói được là được! Đây là ý chỉ của thánh thượng, ta sao dám cãi?! Nếu hôm nay có gì đắc tội, ngày khác ta sẽ tới cửa tạ lỗi. Ta sẽ mời các vị có mặt ở đây một bữa khác, coi như tiệc mừng lần hai cho tân lang tân nương!” Tề Phong nhất quyết không chịu nhượng bộ.

Đỗ Thu Nương vừa há miệng thì Tề Phong đã trề giọng nói, “Cản trở việc lòng bất khâm phạm là tội khi quân, ta và người không ai gánh nổi đâu!”

Quan binh tràn vào, khách khứa thức thối ra. Còn Phạm Trường An thì cầm một chén thịt kho hờn hờ chạy đến bên cạnh Đỗ Thu Nương, nói, “Thu Nương, Thu Nương! Có thịt kho tàu nàg thích ăn này! Nàg xem, nàg xem....”

Nói thì chậm, nhưng sự việc lại diễn ra rất nhanh. Lúc này, Lý Nhiên nhẹ nhàng đưa chân phải ra một chút, Phạm Trường An đang chạy bằng băng không kịp chú ý, vấp phải. d,oiễn.đàn.lê,qumý,đ=ôn Khó khăn lắm hắn mới ổn định được thân thể, nhưng chén thịt kho tàu trên tay lại không tránh được kiếp nạn, bay bổng lên văng thẳng vào mặt Tề Phong. Chén thịt kho đầy mỡ béo ngậy chảy chầm chậm từ trên trán Tề Phong xuống, miếng to nhất còn bị kẹt ngay mũi hắn....

“Phạm Trường An!!!” Tề Phong tức giận hét to, vội vàng lấy tay lau mặt xong lại ghét bỏ vẩy vẩy mớ nước mỡ trên tay. Bình thường hắn ưa sạch sẽ ghét nhất mấy thứ dầu mỡ thế này, nay cảm thấy thật là bẩn tới mức không cách nào gặp người. Tề Phong bắt lấy cổ áo Phạm Trường An, đang muốn vung quyền đánh vào mặt thì thấy Phạm Trường An vô tội nháy nháy mắt, nói, “Trường An không cố ý....

Tề Phong nhất thời kinh ngạc, khiến Phạm Trường An có cơ hội thoát khỏi tay hắn, sau đó đành trơ mắt nhìn Phạm Trường An tung tăng chạy tới cái bàn ở góc trái sảnh lớn, bưng về một chén thịt kho tàu khác, nghiêng đầu cười nói, “Người cũng thích ăn thịt kho tàu đúng không? Ta mời người này!”

“Phạm Trường An làm trò gì đây?!” Tề Phong nhìn hời hợt lâu cuối cùng hết chịu nổi, ngẩng đầu hỏi Đỗ Thu Nương.

Đỗ Thu Nương cầm khăn tay che miệng, khóc sụi sụi, “Nhị diện hạ tới thật đúng lúc! Ngài không đến ta cũng đang định đi bẩm báo lên thánh thượng đây! Đang yên đang lành tự nhiên thái tử lại cho người mang rượu độc đến biến tướng công ta thành kẻ ngốc! Thôi Nhị diện hạ cứ lục soát

cho thỏa thích đi, coi như xong cái lễ này luôn, xong rồi thì phiên ngài dẫn ta theo đi gặp thánh thượng, hỏi thử xem rốt cuộc Trường An nhà ta đã phạm tội gì mà phải bị trừng phạt như vậy?”

Đỗ Thu Nương vừa nói vừa tiến lên bắt lấy tay TềPhong siết chặt, tới mức móng tay của nàng như sắp móc luôn vào trong da thịt hắn. Lúc này Phạm Trường An lại khẩn trương chạy quanh Đỗ Thu Nương nói, “Thu Nương, đừng giận! Thu Nương đừng giận! Trường An sẽ ngoan ngoãn nghe lời...”

Chẳng lẽ.... Phạm Trường An ngu thật rồi?! TềPhong chưa bao giờ thấy bộ dáng ngu ngốc như vậy của Phạm Trường An, ngạc nhiên nghĩ thầm. Hắn vung tay lên hất Đỗ Thu Nương ra khiến nàng lảo đảo một cái, sém chút nữa ngã xuống đất

Đỗ Thu Nương lập tức dùng hai tay che trước bụng, khóc to, “Được lắm! Huynh đệ các ngài, một muốn giết tướng công ta, một lại muốn giết ta và hài tử trong bụng! Rốt cuộc nhà họ Phạm ta đã làm gì có lỗi với hoàng gia mà phải bị đối xử như vậy?!”

“Đỗ Thu Nương, người đừng có mà cố tình gây sự!” TềPhong lớn lên trong hoàng cung, gặp nhiều nữ tử dịu dàng đoan trang, hoặc ít nhất là cố tỏ vẻ như vậy, kiêu nữ nhân một khóc hai nháo ba thất cố không phải chưa gặp, nhưng cố tình làm ầm ĩ như Đỗ Thu Nương, vừa hất tay một cái đã bù lu bù loa chụp mũ, nói hắn muốn giết phụ nhân hài tử thì quả là lần đầu tiên thấy, mới bực mình quát to.

TềPhong nào biết, đây cũng là lần đầu tiên Đỗ Thu Nương làm trò ăn vạ thế này. Nếu không nhờ từng thấy người ta làm nhiều nên bắt chước theo thì nàng cũng không biết phải làm sao mới giống.

Đỗ Thu Nương đang muốn xông lên nữa, thì Phạm Trường An đã nắm lấy tay nàng. Lòng bàn tay hắn rất ấm áp. Hắn khẽ lắc đầu, cử động nhẹ tới mức không chú ý thì khó mà thấy được, rồi nói, “Thu Nương không đau, Trường An thôi cho nàng...”

Chàng không bị trúng độc.... Đỗ Thu Nương thầm vui mừng, ngoài mặt vẫn thể hiện đang vô cùng đau xót, hung hăng véo tay Phạm Trường An,

mắng, “Đồng cốt này, lão bà của chàng bị người ta bắt nạt kìa, chàng mau đánh hấn cho ta đi! Ai thêm quan tâm hấn là hoàng thân hay quốc thích gì chứ, chàng cứ đánh chết hấn, rồi cả nhà chúng ta xuống suối vàng chơi một lượt luôn! Chứ ta sống vậy không nổi nữa rồi!”

Tề Phong nghe Đỗ Thu Nương gào muốn nhức cả đầu, Phạm Trường An thì nhìn hấn chăm chăm với ánh mắt giận dữ, lại thêm Lý Nhiên và khách khứa có mặt như chung một mối thù, khiến hấn càng bức bối hơn. Cả người hay cười như Trương Bác Hưng cũng đi tới trước mặt Tề Phong lạnh nhạt nói, “Nhị điện hạ thật là bản lĩnh, tiệc mừng sắp bị ngài biến thành lễ tang rồi!”

Tề Phong đang muốn nói ‘Liên quan gì đến ta!’ thì đột nhiên có một quan binh chạy vào, nói nhỏ bên tai hấn, “Nhị điện hạ, đã tìm được người!”

Tề Phong biến sắc, chấp tay thành quyên nói với Lý Nhiên, “Hôm nay đắc tội rồi! Nếu Phạm thiếu nữ nãi cần, cứ tới tìm ta.... Chỗ ta có đại phu giỏi.... Về phần rượu độc do hoàng huynh phái người đưa tới, ta nghĩ chỉ là hiểu lầm thôi.” Dứt lời, Tề Phong vội vã rời đi.

Khách khứa thấy Phạm Trường An như vậy đều khuyên Đỗ Thu Nương nhanh dẫn hấn đi tìm đại phu chữa trị, rồi lục tục ra về hết.

Đợi người khách cuối cùng ra về, trong sảnh lớn chỉ còn lại người nhà, Đỗ Thu Nương mới hung hăng đập một cái lên vai Phạm Trường An, vừa khóc vừa cười nói, “Chàng thật là! Làm ta sợ muốn chết! Sau này còn dám dọa ta như vậy nữa ta nhất định sẽ ẵm hài tử bỏ đi, không thêm để ý chàng nữa!”

“Ta đùa thôi mà!” Phạm Trường An cười khẽ, vươn tay ôm lấy Đỗ Thu Nương.

“Thì ra tỷ phu chỉ giả bộ thôi!” Đỗ Ngân Bảo thở phào một hơi.

Lúc này, An Nhiên nhìn xung quanh một vòng, rồi chột chột Đỗ Ngân Bảo, hỏi nhỏ, “Phụ thân ta mới đó lại không thấy đâu nữa! Người có biết phụ thân ta đi đâu không?”

“Vừa nãy nghe nói là đi nhà vệ sinh, mà mãi vẫn chưa thấy về!” Đỗ Ngân Bảo nói nhỏ, “Không sao đâu! Một hồi nữa là về thôi!”

“Ừ.” An Nhiên cười nói tiếp, “Phạm đại ca và Phạm đại tẩu thật khiến người ta hâm mộ, hai người cứ cãi nhau ồn ã như vậy, khiến cuộc sống lúc nào cũng thú vị!”

“Đúng vậy!” Đỗ Ngân Bảo cười đáp. Nụ cười trên mặt Đỗ Ngân Bảo còn chưa kịp tắt thì bên tai đã vang lên tiếng hét chói tai của Đỗ Thu Nương.

“Trường An!”

Đỗ Ngân Bảo và An Nhiên đồng thời quay đầu lại, vừa lúc thấy Phạm Trường An đang nôn ra từng ngụm máu tươi thật lớn.

Máu tươi trào ra ào ạt, khiến người ta kinh hãi.

“Ngân Bảo, mau, mau đưa An Nhiên ra khỏi thành.... Tìm.... Tìm An.... An lão tướng quân....” Đỗ Ngân Bảo xông lên đỡ Phạm Trường An, mơ hồ nghe Phạm Trường An nói như vậy. Còn chưa hết câu, Phạm Trường An lại nôn ra một ngụm máu tươi nữa, hôn mê bất tỉnh.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 76

Thành Ích Châu có lệnh giới nghiêm, quan binh lục soát khắp nơi. Cả thành như bị bao phủ trong một bầu không khí cực kỳ căng thẳng. Dân chúng nơm nớp lo sợ.

Trong một khu nhà bình dân, tên quan binh có khuôn mặt hung hãn, được gọi là Hình lão đại, đang xách đèn lồng đi sau một cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi vừa bị hắn bắt. lúc này, hắn vươn tay ra, muốn sờ soạng người cô nương nọ.

Cô nương kia hoảng sợ, vội vàng tránh né. Một quan binh khác trong đội lên tiếng khuyên, “Hình lão đại, hôm nay chúng ta có việc quan trọng phải làm, một hồi Nhị điện hạ sẽ tới, bị bắt gặp e rằng không hay đâu!”

“Lắm mồm!” Hình lão đại chửi quan binh nọ, híp đôi mắt ti hí đặc biệt đúng với bốn chữ ‘đầu trộm đuôi cướp’ lại, trừng người kia khiến hắn phải lùi lại hai bước, “Lão tử làm gì cũng có chừng mực, cần người dạy à? Tiểu tử miệng còn hôi sữa!”

Có người kéo quan binh kia nói nhỏ, “Thôi, đừng đụng tới hắn làm gì, hắn quen với quân gia phủ Tả thừa tướng, đắc tội hắn coi chừng chết hồi nào không biết đó!”

“Hừ, thói đời ngày nay! Cả chó mèo cũng lên giọng bắt nạt người được!” Quan binh kia phỉ nhổ một câu, chân phải bước lên định ngăn Hình lão đại, nhưng chân trái còn chưa bước thêm, đã thở dài, nghĩ: chính hắn không phải cũng như vậy, còn trách thói đời....

Cô nương kia vẫn đang cố sức tránh né. Hình lão đại bắt lấy tay nàng ta, cười gian, “Tiểu nương tử, nàng phải nói cho rõ ràng, sao người này lại hết trước cửa nhà nàng, nếu không, phụ mẫu nàng cũng sẽ bị lão tử nhốt vào ngục đó!”

“Ta thật sự không biết...” Cô nương kia cố gắng giãy ra, nhưng cố gắng cách mấy cũng không thoát được. Hình lão đại vươn bàn tay còn lại ra, kéo hông nàng ta cười dâm, “Không biết?! Vậy để ca ca dạy cho nàng biết!”.

Trong đội có khoảng sáu bảy quan binh, ai cũng giận nhưng không dám nói, chỉ trơ mắt nhìn cô nương kia kêu khóc.

Một hồi, cô nương kia quy xuống nhìn người quan binh vừa lên tiếng lúc nãy với ánh mắt cầu xin.

“Không ai cứu được người đâu! Lão tử lục soát cả đêm vừa mệt vừa buồn ngủ, đây một bụng lửa đây, phải bắt người đập mới được!” Hình lão đại cười nói, ánh mắt nửa uy hiếp nửa tán thưởng ngắm thân thể của cô nương kia.

Cô nương kia nhìn chằm chằm người quan binh nọ, ánh mắt dường như đầu là ‘Cứu ta, cầu ngài cứu ta....’ Khiến quan binh nọ đột nhiên nghĩ tới nương tử của hắn, làm hắn bỗng có dũng khí rút đao xông tới, gác lên cổ Hình lão đại, “Mau buông người ra! Hình lão đại, chúng ta là quan binh, không phải thổ phỉ, càng không phải cường đạo! Mau buông người ra!”

“Người dám cầm đao kèn cồng lão tử?!” Hình lão đại nhìn quan binh kia với ánh mắt hung tợn, “Người có biết sau lưng lão tử là ai không? Chính là Tả thừa tướng đó! Còn dám cầm đao kèn cồng lão tử?!” Hình lão đại vừa dứt lời, đã cảm giác trên cổ có dòng chất lỏng âm ẩm chảy ra.

Hình lão đại bị chém một đao, nhưng nhát chém kia quá nhanh, nhanh đến mức hắn không hề hay biết, chỉ cảm thấy trên cổ chợt lạnh, máu tươi trào ra. Đồng tử của hắn giãn dần....

Quan binh kia hoảng sợ, quăng cây đao trong tay xuống đất, “Không phải ta, không phải ta chém...”

Sau lưng quan binh kia bỗng vang lên một giọng nam, dường như là nói với Hình lão đại, “Đừng ở trước mặt ta nói lão tử này lão tử nọ! Lão tử của lão tử là đường kim thánh thượng, không phải Tả thừa tướng!”

Quan binh kia quay đầu lại, thấy một thanh niên quý khí bức người từ từ tới gần, trên tay người đó xách theo một thứ, dường như không phải hung khí giết người mà là một bảo vật cực kỳ quý giá, bởi vì người đó đang chậm rãi dùng khăn lau sạch sẽ vết máu trên đó, động tác vô cùng tao nhã. Một hồi sau, quan binh kia nghe thấy tùy tùng bên cạnh người nọ kêu ‘Nhị điện hạ’.

Nhị hoàng tử, Tề Phong?!

Quan binh kia sợ hết hồn, chân như nhũn ra, kéo cô nương đã bị dọa sợ quỳ xuống. Hắn nghe trên đỉnh đầu có người hỏi, “Người đâu?”

Người cầm đầu đội là Hình lão đại, nay hắn đã chết, không ai dám đáp lời. Quan binh kia sửng sốt một hồi, mới phát hiện, hình như Nhị điện hạ đang hỏi hắn, bèn cung kính trả lời, “Lúc bọn thuộc hạ tới thì thích khách đã tắt thở rồi.”

“Chết? Có phát hiện được thứ gì trên người hắn không?” Tề Phong cau mày hỏi.

“Bọn thuộc hạ lục soát khắp người thích khách vẫn không phát hiện được gì. Nhưng hình như Hình lão đại đã tìm thấy một tấm thẻ bài. Thuộc hạ xin đi lấy...” Dứt lời, quan binh kia mò trên người Hình lão đại, móc ra tấm thẻ bài được bao trong tấm vải đỏ. Thẻ bài bị lộ ra một góc, quan binh kia nhìn thấy hoa văn trên đó, bỗng thấy vô cùng áp lực, bởi vì thẻ bài kia rõ ràng là thẻ bài ra vào Đông cung!

Chỉ chớp mắt, trong đầu quan binh kia đã nảy ra vô số nghi vấn. Như vậy đồng nghĩa với việc thích khách nhị hoàng tử muốn bắt là người của Đông Cung?! Mưa gió sắp nổi lên trong Hoàng thành?

Quan binh kia vội vàng gói kỹ thẻ bài lại, dâng cho Tề Phong. Hắn lên quan sát, thấy sắc mặt Tề Phong vẫn như thường, chỉ thở dài một tiếng rồi bước đi.

Quan binh kia thấy Tề Phong đi rồi mới dám thả lỏng người, ngồi phịch xuống đất. *đin; ền.đàn;n/lê,qu" ý'đôn* Đột nhiên Tề Phong quay đầu lại, chỉ tay vào hắn, nói với tùy tùng bên cạnh, “Trừ hắn ra, những kẻ còn lại phạt năm mươi trượng, cắt chức đi đầu tra. Đại Tề ta không cần thứ quan binh máu lạnh thế này!”

Bầu trời đột nhiên xẹt qua một tia chớp, sau đó là tiếng sấm ầm ầm. Gió nổi lên, mưa tí tách rơi, đập từng giọt vào người quan binh kia. Hồi lâu sau, hắn ngẩng đầu, lẩm bẩm, “Gió mưa vẫn vũ....”

Kiến Nguyên năm ba mươi ba, mới đầu tháng bảy, thời tiết nóng bức, Hoàng thành sôi trào.

Đầu tiên, có thích khách đột nhập vào cung, đánh cắp bảo vật quan trọng, đả thương đương kim hoàng thượng và Thục phi nương nương. Thánh thượng hạ lệnh truy tìm thích khách. Kết quả, người thì tìm được, nhưng bảo vật lại không cánh mà bay.

Mấy ngày sau, trong cung lại truyền ra lời đồn: thái tử còn ghi hận việc từng bị phế, đã tâm bưng bưng muốn soán quyền đoạt vị, làm ra chuyện điên rồ kia. Vì vậy, thánh thượng bệnh không dậy nổi, lệnh lùng bắt thái tử về thăm vấn. Có đi đâu, lúc ngự lâm quân tới, Đông Cung đã là người đi nhà trống, chỉ còn một mình thái tử phi ở lại, hỏi gì cũng chỉ khóc nói không biết, tới cuối cùng thì một mực chắc chắn thái tử đã bị kẻ gian bắt đi.

Sự thật thế nào không ai biết, cũng không quan trọng, bởi vì dù sao thì phe Tả thừa tướng cũng đã thừa dịp loan tin: thái tử thấy tình hình không ổn mới sợ tội bỏ trốn, khẳng định cho phỏng đoán thái tử sát phụ đoạt quyền lúc trước.

Thánh thượng tức giận, bệnh càng thêm nặng, không thể vào triều, lệnh nhị hoàng tử trông coi quốc sự.

Dường như chỉ trong một đêm, trời đất đảo lộn.

Trương Bác Hưng nhìn lên khoảng trời nho nhỏ trong hoàng cung, thở dài một hơi, nói nhỏ, “Thế sự vô thường, vừa nói thay đổi là đổi thay ngay!” sau đó lắc đầu một cái, bước đi.

Tề Phong đổi cách ăn mặc, bỏ đi phong cách tối tăm ngày trước, nhìn ra dáng quân chủ hân. Nhưng Trương Bác Hưng vẫn cứ cảm thấy trên người hân phảng phất bóng dáng Tề Nhạc.

“Điện hạ tìm hạ quan có việc?” Trương Bác Hưng cười nói.

“Không có việc không thể tìm người sao?” Tề Phong nhanh chóng gác bút, dẫn Trương Bác Hưng tới bàn cờ bên cạnh. Gần đây vội quá, hôm nay hiếm có chút thời gian rảnh rỗi, muốn rủ người chơi một ván!”

“Điện hạ thật có nhã hứng!” Trương Bác Hưng khoát tay, làm bộ như đang hóng chuyện, chồm người tới thật gần, “Sao, tìm thấy thái tử điện hạ? Bữa nay trông Nhị điện hạ tươi cười rạng rỡ, có phải đã đạt thành tâm nguyện bấy lâu?”

Trương Bác Hưng làm như quan tâm, nhưng Tề Phong nhận thấy trong mắt hân toàn là chế nhạo. Tề Phong cầm con cờ hân lâu, cuối cùng thả xuống, giọng lạnh hân, “Trương Bác Hưng, lần nào gặp người cũng lấy ta làm trò cười mới được?”

“Hạ quan chỉ hỏi thăm vậy thôi.” Trương Bác Hưng lắc đầu một cái, tùy ý đặt quân cờ xuống. đin;ễn.đlnàn.lê,qunlý,đôn Tề Phong cau mày hân lâu mới nói đầy ẩn ý, “Hoàng huynh ở đâu ta không biết, nhưng hân gây ra chuyện như vậy, nếu không trốn, trở lại chỉ còn đường chết. Ta thà hân ở bên ngoài lang bạt còn hơn!”

“Để điện hạ có thể thoải mái làm theo ý mình, lên ngôi rồi giết tất cả những kẻ không nghe lời?” Trương Bác Hưng hừ một tiếng.

Câu này hân đã chọc giận Tề Phong. Hân vung tay lên, hất cả bàn cờ xuống đất.

TềPhong túm lấy cổ áo Trương Bác Hưng, gằn giọng nói, “Ta và người chơi với nhau từ nhỏ, cứ ngỡ là người hiểu rõ tính ta! Có phải người cho rằng mọi chuyện đều do ta bày ra? Trương Bác Hưng, ta nỗ lực nhiều năm như vậy, bày ra nhiều cục như thế, nếu ta thật sự muốn cái ngôi vị này, cần dùng tới thủ đoạn hạ tiện như vậy sao?”

“Ngài không muốn?” Trương Bác Hưng nói, “Được, ngài không muốn, vậy mẫu hậu của ngài có muốn không? Hoàng thượng gặp thích khách, ngài lập tức có mặt cứu giá. Thái tử vừa bị chém trọng thương phải trốn khỏi kinh thành, chẳng mấy chốc, hoàng thượng đã bệnh nặng không thể lâm triều. Vô cùng trùng hợp, không sớm không muộn, từng chuyện từng chuyện xảy ra theo thứ tự trước sau đàng hoàng. Nếu ngài thật sự không muốn ngôi vị hoàng đế, tại sao đến giờ còn phái một đồng ruồi bỏ bao vây Phạm phủ?”

“Cái đó....” TềPhong đang muốn giải thích, Trương Bác Hưng đã vung một quyền lên mặt hắn. “TềPhong, ta từng xem người là huynh đệ, người lại dùng một vò rượu mưu đồ lấy đi tính mạng biểu đệ duy nhất của ta! Trường An vẫn còn nằm liệt trên giường kia! Người đúng là giỏi thật, kiếm được cả độc dược có nguồn gốc từ hoàng tộc Đại Chu! À, quên mất chưa hỏi thăm vị vương phi đến từ hoàng tộc Đại Chu của ngài, vương phi vẫn khỏe chứ?”

Sắc mặt TềPhong thay đổi liên tục, môi mấp máy một hồi, cuối cùng đổi đề tài hỏi, “Trường An vẫn ổn chứ?”

“Ổn! Ổn tới mức không thể ổn hơn!” Trương Bác Hưng nhìn thẳng TềPhong, thấy TềPhong chột dạ né tránh bèn nói tiếp, “TềPhong, ta vẫn biết người dối trá, nhưng dối trá tới mức này thì ngay cả kẻ mặt dày như ta cũng phải xin thua rồi!”

TềPhong đã phái rất nhiều ám vệ tới Phạm phủ, mai phục khắp nơi, từng cử động của mỗi một người một vật trong cả Phạm phủ đều được báo về cho hắn mỗi ngày.

Mấy ngày nay, Phạm Trường An hôn mê chưa tỉnh, sợ rằng sắp không xong, có lẽ, chỉ cần cự được mấy ngày nữa thôi....

“Được rồi, được rồi!” Tề Phong thở dài, tiện tay móc ra một cái bình sứ nhỏ đưa cho Trương Bác Hưng, “Dù ta có nói gì thì người vẫn cứ tin rằng độc kia là do ta hạ, vậy ta chẳng tổn nước bọt giải thích làm gì. Thuốc giải này là ta xin từ chỗ vương phi, người cần đi cứu Phạm Trường An đi.” Hắn thấy Trương Bác Hưng không nhận, làm bộ thu lại, “Không cần? Không cần thì thôi!”

“Cần! Cần chứ! Dù sao Trường An cũng đã nửa sống nửa chết, thử một lần cũng chẳng mất gì, biết đâu gặp may!” Trương Bác Hưng lập tức giắt lấy cái bình, ngửi thử một hơi, rồi lập tức chạy như bay về.

Sau khi Trương Bác Hưng đi xa, một ám vệ xuất bỗng nhiên xuất hiện, ôm quyền báo, “Bẩm điện hạ, người của chúng ta đuổi theo Đỗ Ngân Bảo và An Nhiên tới đả Liên Hoa thì đột nhiên hai người họ biến mất không dấu vết. Nhưng cả hai đã bị thương nặng, hẳn là không đi được bao xa sẽ cạn kiệt thể lực, chỉ cần tăng thêm người ngựa, nội trong hôm nay hẳn có thể tìm ra.”

Tề Phong bỗng cảm thấy thật mệt mỏi, híp mắt hồi lâu mới nói, “Triệt đi!”

“Dạ?”

“Triệt binh!” Tề Phong quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo. Ám vệ nọ vội nói một tiếng “Vâng!” rồi báo cáo tiếp, “Người Tả thừa tướng phái đi đã tìm ra tung tích của An lão tướng quân, hình như là chạy về Ung Châu. Còn thái tử, đến nay vẫn chưa tìm thấy. Có người bắt được bội kiếm của thái tử ở ngoại ô thành Ích Châu. Nó được đưa về phủ Tả thừa tướng rồi, hẳn là lúc này đã tới tay Tả thừa tướng.”

“Biết.” Tề Phong phất tay áo ý bảo người nọ lui ra. Hắn trầm ngâm trong chốc lát rồi gọi người tới hầu hạ đổi y phục, đi Phạm phủ.

Chợ phố đông bình thường luôn náo nhiệt nay vì tình hình căng thẳng, quan binh gia tăng kiểm tra, trông tiêu đi đầu hẳn, chỉ những cửa hàng cố định còn mở cửa. Nhưng phần lớn đều vắng tanh, chỉ có tiệm vải là đầy ắp người. Tề Phong ngạc nhiên tới gần, mơ hồ nghe người đi đường bàn tán

xôn xao cái gì đó. Hắn khá cao, nhìn xuyên qua đám người, thấy trước tiệm vải có năm sáu gia đình và nha hoàn số ôm lụa trắng, số cầ nhang nển. Mấy nha hoàn đầu khóc đến sưng cả mắt.

“Đúng là nghiệp chướng! Phạm thừa tướng tốt như vậy, lại kẻ đầu bạc phải tiễn người đầu xanh!” Giáp thở dài nói.

“Phạm thừa tướng? Nhị thiếu gia nhà đó mất rồi sao?” Ất hỏi.

“Bậy! Là Trạng Nguyên Phạm Tử Chính đó!” Bính xen miệng.

“Người mới bậy! Sao có thể là Trạng Nguyên Phạm Tử Chính! Mới mấy hôm trước ngài ấy còn tới tiệm ta mua đồ kìa!” Ất không phục nói.

“Thật đấy! Nghe nói là bị độc chết! Ấy da, đúng là trời xanh đổ kị người tài! Tuổi trẻ như vậy....” Bính lắc đầu cảm thán.

TềPhong như chết đứng tại chỗ, vô số ý nghĩ lướt qua, tự nhủ: không đâu, hắn mới đưa thuốc giải rồi mà, sao lại trể được....

TềPhong bước nhanh hơn. Hắn vừa thấy cửa lớn của phủ đã sững sờ, trên đó giăng lụa trắng, đèn lồng trắng. Trắng tới tận trong nhà. Ai ai cũng vẻ mặt đau buồn.

Từ xa TềPhong đã thấy Trương Bác Hưng tức giận đùng đùng xông tới. Trương Bác Hưng nện cái bình sứ TềPhong vừa mới đưa vào đầu hắn, nghiêng rã ng, cười như không cười, khóc như không khóc mắ ng, “Người biết chắc Trường An sắp không trụ nổi mới cho ta thuốc giải đúng không? Đúng không?!”

“Trường An chết thật rồi?” TềPhong xông thẳng vào linh đường. Trong đó có một cái quan tài cực lớn, và một người đứng lặ ng im bên cạnh. Người nọ chậm rãi xoay đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn hắn hồi lâu mới khẽ nhúc nhích khóe miệng, “Nhị điện hạ tới thắp nhang cho tướng công ta? Nén nhang này quý quá, sợ là tướng công ta không nhận nổi. Phiền ngài nhanh chóng đi thẳng quẹo trái, chớ để khí xúi quẩy trong linh đường ô uế tấ m thân cao quý của ngài! Hôm tướng công ta nhập thổ, ta nhất định sẽ

mang quan tài của chàng tới trước cổng của phủ ngài dừng một hồi để ngài có dịp đưa tiễn.”

Tâm như tro tàn, không còn thiết sống. Khoảnh khắc đó, trong đầu Tề Phong bỗng hiện ra mấy chữ này.

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 77

Lúc này hai bên đầu li lâu mạng diễn, xem bên nào có thể duy trì mặt không biến sắc lâu hơn. TềPhong lặng lẽ quan sát vẻ mặt Đỗ Thu Nương, cuối cùng phun ra một câu, “Chỉ là tới đưa bằng hữu tốt ngày xưa một đoạn đường thôi!”

Đỗ Thu Nương nhúc nhích thân thể một chút, hồi lâu sau mới làm ra một tư thế mời. TềPhong hiểu ý đi tới, thấy Phạm Trường An an tĩnh nằm trong quan tài, bị chất độc hành hạ nhiều ngày nên người đã gầy đi rất nhiều, nhưng vẻ mặt vẫn an tường, trên khóe miệng dường như còn có nụ cười nhàn nhạt.

TềPhong lập tức nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương, cả hai đều mặc áo trắng, đứng trong vườn mai, nhìn từ xa trông như một bức họa. Hôm nay, một nằm trong quan tài không tiếng động, một đứng trước quan tài tâm như tro tàn....

Hắn chết thật rồi sao?

TềPhong tiện tay tháo mảnh ngọc bội vẫn luôn đeo trên người xuống, đặt bên cạnh Phạm Trường An, rồi cẩn thận lấy tay Phạm Trường An, nói, “Đây là miếng ngọc bội ta thích nhất, không thể tới gặp người lần cuối, cái này xem như đại biểu cho tấm lòng của ta!”

TềPhong nói nghe rất tình cảm, nhưng Đỗ Thu Nương nhìn kỹ mới phát hiện trên mu bàn tay đang nắm tay Phạm Trường An của hắn đã nổi đầy gân xanh, chứng tỏ hắn đang dùng hết sức bóp tay Phạm Trường An. Đỗ Thu Nương đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, vừa đau lòng vừa lo lắng. TềPhong dò xét hồi lâu thấy tay Phạm Trường An vẫn lạnh như băng, lại sờ

mạch thử không thấy nảy lên chút nào, mới kết luận Phạm Trường An thật sự đã chết. Hắn tiếc nuối thở dài một hơi, giúp Phạm Trường An sửa sang lại vạt áo, rồi nói với Đỗ Thu Nương, “Hãy nén bi thương!”

Đỗ Thu Nương lạnh lùng nói, “Khi còn sống Trường An luôn xem điện hạ như bằng hữu, gần đây ruồi bọ quanh Phạm phủ quá nhiều, mong rằng điện hạ có thể nể tình xưa, để chàng có thể yên nghỉ. Ba ngày sau là ngày hạ thổ của Trường An, nếu đến lúc đó vẫn còn ruồi bọ ngăn trở, ta thà đập đầu chết cho cả nhà đoàn tụ luôn còn hơn.... Sau đó, tất nhiên sẽ dẫn cả nhà tới cảm ơn điện hạ đã giúp bọn ta được đoàn tụ!”

Tề Phong nghe xong, bỗng thấy thật mệt mỏi, lão đảo đi ra ngoài, lúc ngang qua Trương Bác Hưng, Trương Bác Hưng chỉ nhìn hắn một cái, không nói lời nào.

Ngay trong hôm đó, toàn bộ trạm gác xung quanh Phạm phủ đều đồng loạt biến mất.

Ba ngày sau, vị Trạng Nguyên đoản mệnh nhất trong lịch sử Đại Tề hạ thổ, dân chúng đổ ra đường đưa tiễn, ai cũng tiếc hận trời xanh đổ kỳ người tài.

Dưới trời nắng chói chang, Đỗ Thu Nương dẫn đoàn người khua khua gõ gõ suốt một đường, cứ hai ba bước lại gào hai ba câu. Trương Bác Hưng giờ miếng ngọc bội Tề Phong để lại hộ vệ canh cổng thành xem, nhờ đó đoàn người thuận lợi ra khỏi thành.

Sáng hôm đó, Tề Phong tự nhốt mình trong thư phòng từ sớm. Bỗng nghe thấy tiếng ồn ào ở ngoài, hắn vốn không để ý, nhưng chẳng mấy chốc tiếng ồn đã biến thành tiếng quát tháo. Tề Phong đang muốn mở cửa ra xem thử chuyện gì, thì Tần Viễn đã hất thị vệ canh trước cửa thư phòng qua một bên, hung tợn vọt vào, vỗ bàn nói, “Sao người lại để Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương ra khỏi thành?”

Có thể nói Tần Viễn đã hận Phạm Trường An đến tận xương tủy. Ngày đó hắn bị một con chó điên không biết từ đâu bay tới cắn trúng ngay lão

nhị, mời bao nhiêu đại phu nổi tiếng tới, bọn họ đầu lắc đầu nói, mạng có thể giữ, nhưng sau này sợ rằng có chút khó khăn đường con cháu.

Tần Viễn phong lưu quen thói, nay dù không thể gọi là thái giám, nhưng trong mắt người khác hẳn đã chẳng khác gì thái giám!

Tần Viễn càng nghĩ, càng thấy hận Phạm Trường An, hận không thể chop Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương tới ăn tươi nuốt sống luôn hai người.

Rượu độc.... Tần Viễn lạnh lùng cười, một ly rượu độc thì đã tính là gì! Hắn muốn Phạm Trường An có chết cũng không thể hạ táng, thối d ần trong nhà, bị ngàn người hận vạn người ghét!

Tần Viễn giận đỏ mắt, nắm cổ Tề Phong mắng, “Người có nghe thấy ta nói gì không? Ta muốn bắt bọn chúng lại, muốn Phạm Trường An chết không có chỗ chôn!”

“Điên khùng đủ chưa?” Tề Phong đẩy bắt tay Tần Viễn ra. Lúc này, Tả thừa tướng vốn đuổi theo ngăn Tần Viễn cũng đã tới, bắt lấy tay Tần Viễn, quát lên, “Viễn nhi!” Tần Viễn nghe vậy mới thôi hùng hổ.

Tả thừa tướng nói, “Điện hạ, thái giám Thất Bảo hầu hạ bên cạnh hoàng thượng vừa mới khai, một nửa còn lại của Hồ Phù quả thật đang ở Phạm phủ đúng như suy đoán của chúng ta. Hiện giờ thả bọn chúng đi thật sự là rất lỗ mắng!”

“Nhưng rõ ràng là Phạm Trường An đã chết!” Tề Phong siết chặt cuốn sách trong tay, phản bác một cách yếu ớt.

“Thuật giả chết không có gì là khó khăn với người tập võ cả!” Tả thừa tướng thở dài nói.

“Tiện nhân....” Tề Phong gần như sắp bóp nát cuốn sách trong tay.

Lúc Tề Phong phái người đuổi tới, thì làm gì còn bóng dáng Phạm Trường An đâu nữa, ngoài thành chỉ có cỗ quan tài trống rỗng nằm chổng

chợ. Một trận gió thổi qua, trông thật cô linh....

Bảy ngày sau. Trấn nhỏ ở Ung Châu.

Một thanh niên mặc xiêm y rách rưới lam lũ kéo một xe rơm xuất hiện trên chợ, nếu là người để ý quan sát sẽ thấy hắn kéo cái xe rất cẩn thận giống như trên đó là vàng chứ không phải là rơm vậy. Không lâu sau, hắn dừng trước cửa một nhà bán bánh bao.

Chủ tiệm bánh bao là một lão phu nhân tóc trắng xóa gọi là Tôn đại nương, người keo kiệt có tiếng ở vùng này.

Tôn đại nương thấy thanh niên kia ăn bận lam lũ, vốn có ý ghét bỏ, nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong suốt như hồ nước có thể thấy đáy của hắn, không biết tại sao lại sinh ra lòng thương tiếc.

Nhìn xem, hắn còn mấp máy môi trông rất giống con chó nhỏ dễ thương đang ở sân sau nhà kia!

Tôn đại nương vô thức mềm giọng hỏi, “Tiểu tử, tới mua bánh bao à?”

Thanh niên kia mím môi, nháy mắt hai cái, ngượng ngùng chầm chầm hai đầu ngón trỏ vào nhau, ngập ngừng nói, “Đại nương.... Ta không có bạc....”

Tiểu tử này trong có vẻ nghèo, nhưng không ngốc, chẳng lẽ không biết không có tiền không mua được bánh bao sao?

“Không có bạc thì không mua được rồi! Ta mở cửa làm ăn, không bán thiếu....” Tôn đại nương cứng rắn nói. Lúc này, thanh niên kia cẩn thận bới đồng rơm trên xe lên, lôi ra một con gà rừng rất mập, chạy nhanh tới trước mặt Tôn đại nương, hỏi, “Đại nương, con gà này có đủ đổi một lều bánh bao không?”

“Người.... Ta ăn chay trường!” Tôn đại nương nói. Thấy thanh niên kia bĩu môi thất vọng Tôn đại nương bỗng cảm giác như mình đã làm một

chuyện vô cùng xấu xa, vội vàng xua tay nói, “Không sao, không sao, đổi được!”

Một con gà rừng béo tròn, bán cho hàng thịt đầu đường ít nhất cũng được hai mươi văn, đổi một l ồng bánh bao, vẫn còn lời chán.... Nghĩ vậy, Tôn đại nương quyết định nhận lấy con gà rừng, gói bánh bao đưa cho thanh niên kia. Mặt hắn trông hớn hở hẳn, quả thật còn đẹp hơn cả hoa trên núi. Tôn đại nương ngây người, nhìn theo bóng lưng thanh niên kia thật lâu, th ần nghĩ: nếu mình có một tôn tử đáng yêu như vậy nhất định sẽ không để nó phải đói bụng. Tôn đại nương bỗng bật tình thương, bọc thêm mấy cái bánh bao chạy đuổi theo thanh niên kia, hô to, “Tiểu tử, đại nương tính nh ần r ồi, còn mấy cái bánh ta chưa kịp gói này....”

Tôn đại nương tưởng sắp đuổi kịp r ồi, ai ngờ qua khúc quanh, thanh niên kia đã biến mất tiêu. Tôn đại nương ảo não lắm lắm, “Ấy da, còn chưa hỏi nó có hôn ước chưa, nếu chưa thì làm mai cho ngoại tôn Thúy Hoa của mình thì đẹp đôi biết bao nhiêu....”

Phạm Trường An không hề hay biết hắn đã thành tôn tể chuẩn trong mắt Tôn đại nương, lúc này vừa ngâm nga một khúc hát vừa nhanh chóng kéo xe rơm về chỗ ở.

Thanh niên kia không phải ai xa lạ, chính là Phạm Trường An, Phạm trạng nguyên tưởng rằng đã chết. Sáng sớm, hắn đem mấy con gà rừng săn được trên núi xuống chợ đổi đ ồ ăn, tuy hơi thiệt một chút, nhưng tuyệt đối nhanh hơn so với hắn tự bày hàng bán nh ều. Phạm Trường An nghĩ đến Đỗ Thu Nương đang ở trong sơn động chờ hắn, hận không thể mọc cánh để bay nhanh hơn nữa. Hắn để dành một con chim trĩ, để nấu cho Đỗ Thu Nương ăn vì mấy hôm nay nàng cứ nhắc nói muốn ăn miết.

Lúc Phạm Trường An về tới thì Đỗ Thu Nương đã ra cửa đợi thật lâu. Nàng thấy hắn vén đống rơm lên, lộ ra mấy thứ được giấu bên dưới thì chỉ biết trợn trắng mắt. Nào là bánh bao, bánh ngọt hương quế, thuốc bổ hiệu Tứ Hỷ, chân giò kho tàu.... Chay mặn gì đủ cả, chua ngọt cũng không thiếu, bởi vì tay hắn đang cầm một xâu mứt quả với lớp đường óng ánh khiến người ta không thể không chảy nước miếng.

Đỗ Thu Nương giật lấy râu mứt quả gặm một viên, thỏa mãn hà một hơi. Trốn ở đây bảy ngày, có thể nói bọn họ chẳng khác gì những người vô gia cư phải lẩn lộn đầu đường xó chợ. diễn đàn, quư, ý, đôn Hôm đó, sau khi ra khỏi thành, Trương Bác Hưng dẫn Đỗ Kim Bảo và Đỗ Đình Bảo chạy vội tới Ung Châu, những người khác thì Phạm Trường An đã nhờ năm gia tộc lớn che chở. Duy còn Đỗ Thu Nương vốn muốn ở tạm trong một nông trang gần Ích Châu chờ sinh, để Phạm Trường An đi tìm tung tích thái tử một mình, nhưng người do Tề Phong phái đi đã tìm tới, nàng đành chạy theo Phạm Trường An trốn tránh khắp nơi.

Đỗ Thu Nương cảm thấy quả thật chỉ có thể dùng hai chữ ‘bi tráng’ để hình dung những việc hai người đã trải qua trong mấy ngày gần đây, bạc bị quan binh lấy hết, lương khô thì rớt xuống sông, y phục chăn mền bị chó hoang cắn nát, mấy lần suýt bị người của Tề Phong bắt được. May mắn Phạm Trường An có khuôn mặt dễ khiến người ta thương yêu đồng cảm, cộng thêm cái miệng dẻo của hắn, nên hầu như những ai thấy hai người đều cho rằng Đỗ Thu Nương là tiểu thư nhà giàu bỏ trốn theo tiểu tử nghèo có tình có nghĩa làm đôi uyên ương số khổ, vì vậy nhiệt tình giúp đỡ hai người trốn thoát.

Đúng là những ngày sống trong sợ hãi.... Đỗ Thu Nương sờ sờ cái bụng to đùng của nàng, thầm nghĩ: cũng may hai bảo bảo đều rất kiên cường, yên ổn cùng mẫu thân trải qua những ngày gian khổ, sau này cả hai nhất định sẽ là rường cột của đất nước!

Rượt bắt hồi lâu, Tề Phong quyết định nhốt bọn họ trên núi cho đói chết. Vào lúc Đỗ Thu Nương cho rằng hai người cùng đường rồi thì Phạm Trường An lại tìm được cái ăn.

Ngày đó, lúc Đỗ Thu Nương gần như đã ngất đi thì Phạm Trường An vui mừng hơn hẳn hẳn một con gà rừng cũng đang hấp hối chạy tới trước mặt nàng, hưng phấn nói, “Thu Nương, trên núi có rất nhiều gà rừng, chúng ta không lo bị đói nữa rồi!” Khoảnh khắc đó, nàng cơ hồ muốn khóc rống lên.

Ai nói trốn trong núi sâu không thể sống? Nhìn Trường An nhà nàng xem, mỗi ngày đều cho nàng ăn những món hoang dã tươi mới, phong cảnh trong núi lại đẹp để nên thơ, cuộc sống thế này có khác gì thần tiên đâu?

Đỗ Thu Nương gặm một viên mứt quả nữa, rồi chuyển sang ăn một miếng bánh ngọt, cảm thấy cuộc sống thật hạnh phúc.
đinlên.đầ" n/lê,quÔý,đôLn Sau đó, khi Đỗ Thu Nương tận mắt chứng kiến quá trình đổi thức ăn của Phạm Trường An, thì đã suýt phun ra một búng máu tươi: cuộc sống như thần tiên ư.... Những thứ nàng ăn đều là do Trường An phải đổi bằng máu, nước mắt, và cả.... sắc!

“Người trong trấn này thật tốt, đổi cho nhiều đồ như vậy!” Đỗ Thu Nương cười nói.

“Đúng vậy!” Phạm Trường An nhớ lại lúc đổi thức ăn có bảy tám đại nương kéo tay hắn thay nhau nói muốn gả nữ nhi tôn nữ cho hắn, thậm chí đại thúc có khuôn mặt phúc hậu trong quán rượu còn kêu hắn ở rể, và Thúy Hoa bán mứt quả sống chết không chịu buông tay hắn, hình như cũng có ý.... Phạm Trường An run run người, quyết định phải giấu đoạn này đi, cười nói với Đỗ Thu Nương, “Đúng vậy, người dân ở đây rất nhiệt tình!”

“Chàng không bị quan binh gây khó dễ chứ?” Đỗ Thu Nương lại hỏi.

“Tất nhiên là không rồi!” Quan binh cần tranh vẽ hai người đi lung sục khắp nơi, nhưng tranh kia là do họa sĩ trong cung mò mẫm vẽ ra, ngay cả Phạm Trường An nhìn còn không nhận ra đó là hắn nữa chớ nói chi là quan binh. Quan trọng là cái bụng bự của Đỗ Thu Nương không cách nào giấu được, vậy nên nàng phải ở trong sơn động chờ hắn đi đổi thức ăn về.

“Nãy giờ ở đây không xảy ra chuyện gì chứ?” Phạm Trường An hỏi.
Hắn vừa dứt lời đã có một làn mưa tên bay vút trên không trung, một mũi tên xẹt qua tai hắn, cắm vào khối thịt kho tàu trên xe ngựa.

“Không xong, có người!” Phạm Trường An nhanh chóng kéo Đỗ Thu Nương chạy vào sơn động đối diện sơn động cũ hai người ở. Nói thì chậm

nhưng mọi việc diễn ra cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, đã xuất hiện mấy quan binh đứng chắn trước cửa sơn động cũ.

“Đồ ăn của chúng ta....” Đỗ Thu Nương không cam lòng nói, sơn động đối diện này rất bí ẩn, không dễ ý tìm thì khó mà phát hiện được. Hai người núp trong động, vạch bụi cỏ nhìn ra, thấy một đám quan binh vọt vào sơn động cũ tìm kiếm, và một tên trong bọn lật tung xe rơm lên, nói, “Thống lĩnh, có người vừa ở đây!”

“Sơn động này không có đường ra khác, sợ rằng bọn chúng đã chạy đến chỗ khác mất rồi!” Tên thống lĩnh đảo mắt khắp bốn phía một lượt, không phát hiện bất thường, bèn hạ lệnh tỏa ra kiếm chỗ khác. Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương âm thầm thở phào một hơi.

Đúng lúc này, bỗng vang lên một tiếng rên rỉ thật nhỏ ở đâu đó.

Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, kinh hoảng phát hiện tiếng rên đó phát ra từ ngay phía sau hai người.

Tên thống lĩnh cũng đã xác định được nơi phát ra tiếng rên, bước dần về sơn động....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 78

Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương đều nín thở một cách vô thức.

Tên thống lĩnh ngày càng tới gần sơn động, lúc hấn sắp vào cửa thì đột nhiên vang lên một tiếng “Báo!” Một tiểu binh hưng phấn nói, “Đại nhân, tìm thấy một người bị thương nặng trong bụi cỏ dưới chân núi, hình như là thái tử!”

“Thật sao?” Tên thống lĩnh vui vẻ nói, “Tả thừa tướng đã nói ai bắt sống thái tử sẽ được trọng thưởng, chúng ta sắp phát tài rồi!” Dứt lời, hấn lập tức dẫn thủ hạ chạy đi.

Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An nhìn nhau, thở phào một hơi.

Phạm Trường An kêu Đỗ Thu Nương ngồi yên chờ, hấn đi tới chỗ phát ra tiếng rên tìm thử, phát hiện trong góc sơn động có một đám cỏ tranh trong rất khả nghi. Phạm Trường An vạch mớ cỏ ra nhìn, lập tức cả kinh: dưới đồng cỏ là một người máu me khắp mình, mặt đầy nước bùn.

Cũng may nhờ đã bồn ba bảy tám ngày trời nên dù bị dọa, Phạm Trường An cũng không kinh hoảng đến mức la to lên. Hấn báo tình hình để Đỗ Thu Nương an tâm, rồi bắt mạch cho người nọ.

Người này bị nhiều vết thương, đang sốt cao, nếu hôm nay không gặp hấn, cứ tiếp tục sốt như vậy không chết mới là lạ.

“Mạng người lớn lắm mới gặp được ta đấy!” Phạm Trường An lầm bầm.

Khi Đỗ Thu Nương nhìn người kỹ người nọ, cảm thấy rất quen. Nàng đánh bạo lấy khăn lau mặt cho hắn, mới lau hai cái, đã nắm tay Phạm Trường An nói, “Ây da, chẳng phải thái tử điện hạ đây sao?”

Phạm Trường An nhìn kỹ lại, quả thật có sáu bảy phần giống. Lúc này người nọ mặc y phục nông dân, trên mặt đầy bùn, khắp thân lại là vết thương vết máu, còn gì có chút khí thế hoàng tử nào. Vừa rồi, có lẽ là có tử sĩ mặc y phục của TềNhạc giả làm hắn để đánh lạc hướng quan binh. Trong bảy tám ngày bị vây trên núi, hai người đã nghe tin thái tử chết không dưới mười lần rồi. Nếu TềNhạc thật sự chết theo lời bọn quan binh thì hắn là có một chục cái mạng cũng không đủ. Cứ chết tới chết lui như vậy không chừng TềNhạc cũng thấy phiền ấy chứ!

Phạm Trường An nghĩ tới mấy ngày nay hai người phải trốn chui trốn nhủi đâu là vì tìm tên đáng chết này lập tức cảm khái: đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy, bỗng nhiên xuất hiện trước mắt chẳng tốn công, tuy tình trạng của TềNhạc có vẻ không tốt lắm, nhưng tốt xấu gì cũng đã tìm được người.

“Nếu quan binh phát hiện người kia không phải là thái tử, hắn là sẽ quay lại đây tìm, chúng ta tranh thủ mang thái tử đi nơi khác thôi!” Phạm Trường An nói xong khiêng TềNhạc đặt trên xe rơm, chắt đồ ăn lên, vội vàng đổi chỗ khác.

TềNhạc hôn mê hai ngày liên tục, may mắn Phạm Trường An biết y thuật, khắp núi lại là thảo dược, mới giúp hắn hạ sốt. Đến ngày thứ ba, TềNhạc tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy bóng lưng bận rộn của Phạm Trường An và Đỗ Thu Nương. Trong khoảnh khắc đó, hắn bỗng có xúc động như gặp lại người thân, quả thực muốn khóc rống lên, nhưng sau khi nghe cuộc nói chuyện của hai người, xúc động gì kia đã lập tức bay sạch.

Đỗ Thu Nương trừng mắt nói, “Chàng nói gì? Là thái tử cho người kêu chàng ra hại chàng bị trúng độc, còn để thích khách giao binh phù cho chàng, khiến chàng không chỉ phải giả điên mà còn phải giả chết?!”

“Thu Nương, nàng đừng kích động, coi chừng dọa đến hài tử....” Phạm Trường An vội vàng xoa tay nói, “Dù thái tử không bày mưu thì ta cũng

không thể trơ mắt nhìn Tả thừa tướng một tay che trời, làm hại con dân Đại Tề được!”

“Ta biết, nhưng cứ nghĩ tới chính hắn đã hại chàng suýt chết là ta lại muốn đâm một trăm nhát lên người hắn cho hả giận!” Đỗ Thu Nương tức giận nói, “Vả lại, sao thái tử có thể lừa gạt cả nhà ta như vậy chứ? Chàng đừng cản ta, để ta thừa dịp hắn chưa tỉnh, đâm cho hắn nát bươm luôn!”

Tề Nhạc nhắm chặt mắt, giả bộ vẫn chưa tỉnh, nhưng lại run rẩy cả người. Hắn cực kỳ muốn nói với Đỗ Thu Nương: không phải hắn muốn lừa gạt cả nhà hai người, mà do đệ đệ hắn lừa phụ thân hắn, phụ thân hắn lại lừa hắn, bất đắc dĩ hắn đành phải hố cả nhà hai người.... Tóm lại, vẫn là hắn đã lừa cả nhà người ta.... Rút ra kết luận này, Tề Nhạc đã không còn gì để nói, chỉ có thể chuẩn bị tùy thời chống lại bạo lực.

Lúc này, Phạm Trường An ôm lấy lão bà nóng nẩy, khuyên, “Nàng nhẫn tâm chém sao? Đó là thái tử, không chừng tương lai sẽ là thiên tử, lại bị người ta đui bắt thành bộ dáng thế này, y phục rách nát, khắp người là thương, trong mơ chỉ la hét muốn ăn món bánh trôi trên châu, không biết đã phải nhịn đói bao nhiêu ngày.... Đây chính là báo ứng cho việc hắn lừa cả nhà chúng ta. Còn chúng ta, dù cũng bị đui bắt nhưng ít nhất vẫn được ăn thịt, được ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.... Chúng ta là đại nhân có đại lượng, bỏ qua cho thái tử một lần đi!”

Sự khác biệt giữa hai bên đúng là không so sánh thì không nhận ra được. nghe Phạm Trường An nói xong, lập tức bị thuyết phục, nhìn về phía Tề Nhạc nói, “Cũng được, tha cho hắn một lần cuối cùng! Nếu hắn còn dám lừa lão nương, lão nương nhất định sẽ thiến hắn luôn! Dù gì mọi người cũng tin hắn đã chết, chẳng ai rảnh quan tâm thái tử có phải thái giám hay không!”

“Được, được, được!” Phạm Trường An lau mồ hôi lạnh, nhìn về phía Tề Nhạc, thấy con người hắn đảo quanh, biết hắn đã tỉnh, bèn tiến lại đặt tay lên trán hắn, vui vẻ nói, “May quá, hết sốt rồi này!”

Tay Phạm Trường An vô cùng lạnh lẽo suýt nữa khiến Tề Nhạc phải rùng mình. Hắn nghĩ thầm: cặp phu thê này quả thật rất ‘đặc biệt’. Có đi ầu,

nói đi cũng phải nói lại, mạng của hắn chẳng phải là nhờ hai người cứu sao? Không nhân cơ hội này tỉnh lại, còn chờ tới khi nào?

“A....” TềNhạc làm bộ từ từ mở mắt ra, sau đó kinh ngạc nhìn Đỗ Thu Nương và Phạm Trường An nói, “Sao ta lại ở đây?”

Đúng lúc TềNhạc muốn khép miệng lại thì Phạm Trường An đột nhiên nắm lấy cằm hắn, nhét vào miệng hắn hai cục gì đó. Trong miệng đột nhiên có thứ gì đó khai khai, TềNhạc muốn giãy giụa, cổ họng lại nuốt xuống theo bản năng, thứ mùi tanh hôi kia vọt thẳng lên mũi hắn. Khi Phạm Trường An buông tay ra, hắn lập tức nằm dài ra, cổ nôn ra nhưng không được, “Người.... Cho ta nuốt cái gì vậy?”

“Thử phụ. Một vị thuốc cực tốt, có tác dụng thanh nhiệt giải độc, giảm đau an thần.” Phạm Trường An vô tội nháy mắt hai cái. TềNhạc kinh hãi nói, “Sao ta vừa nghe tên đã cảm thấy không phải thứ tốt lành gì?”

“Ngài muốn nhìn à?” Phạm Trường An giờ mấy con chuột lớn chưa phôi khô đang tỏa ra một thứ mùi khó ngửi tới trước mặt TềNhạc. Rốt cuộc TềNhạc nhin hết nổi, đưa lưng về phía Phạm Trường An, bắt đầu ới....

Đúng là một cặp phu thê kỳ lạ.... TềNhạc siết chặt nắm tay, chỉ biết khóc thẫn: hắn đã biết từ sớm đặc tội hai người họ sẽ không có kết cục tốt rồi mà.... Hắn.... Hắn sai rồi!

Mùi hôi của hai con chuột chết kia ám ảnh TềNhạc tới tận hai ngày, mới đỡ bớt. Mỗi lần Phạm Trường An nấu thịt kho, là hắn lại nôn mửa một cách tự động. Đỗ Thu Nương thấy vậy còn buồn bực hỏi, “Sao hắn cứ buồn nôn giống y chóc phụ nhân có thai hai tháng vậy?”

TềNhạc liếc Đỗ Thu Nương một cái, suýt rớt nước mắt. Hắn che miệng cho khỏi nôn, vừa đỡ được một chút lại nghe Phạm Trường An nói, “A, ta tìm được hai con nữa này!”

“Hai con....” TềNhạc lại tiếp tục nôn, khủng khiếp tới mức chỉ thấy trước mắt toàn là sao, mặt xanh mặt vàng gì cũng nhở ra hết. Lúc này Phạm

Trường An mới cười híp mắt rót cho hắn một ly nước uống, hết sức trượng nghĩa vỗ vai hắn nói, “TềNhạc huynh đệ à, cuối cùng ngài cũng thải được hết chất độc ra rồi đó!”

“Độc? Độc gì?” TềNhạc kinh ngạc hỏi lại.

“Ngài không biết ngài bị trúng độc?” Phạm Trường An kinh ngạc nhún mày, “Hắn là chỉ mới trúng mấy ngày nay thôi, độc này không hại chết người, chỉ khiến người ta cảm thấy tay chân như nhũn ra không có sức, còn gây sốt liên tục. Chỉ có thể là ai đó bên cạnh ngài hạ mới hạ được thôi!”

“A...” TềNhạc trầm mặc, không nói. Lúc ra khỏi kinh thành hắn dẫn theo một trăm tử sĩ, người cuối cùng là Tiểu Lâm Tử cũng đã ra đi từ ba ngày trước rồi. Trước khi Tiểu Lâm Tử đi, hắn đã bắt đầu phát sốt. Trong lúc hắn mơ mơ màng màng, Tiểu Lâm Tử đã lột y phục của hắn mặc vào, giấu hắn xong còn dập đầu mấy cái mới đi. Lúc đó hắn đã biết, hắn là Tiểu Lâm Tử sẽ không về được nữa rồi.

Một trăm tử sĩ.... Mỗi người đều do chính tay hắn chọn, lớn lên cùng hắn, là huynh đệ của hắn. Cuối cùng, bọn họ cũng bỏ hắn mà đi hết rồi.

Từ xưa có câu: một lần công thành vạn bộ xương khô, nhưng đó đạo lý này không đủ để TềNhạc dừng được nước mắt đã trào ra. Hắn chỉ có thể cúi đầu, giấu đi tất cả cảm xúc.

“Ăn cơm thôi! Ăn no rồi chúng ta sẽ xuất phát!” Phạm Trường An vỗ vai TềNhạc một cái, nói tiếp, “Nếu chúng ta gặp may thì giờ này Trương Bác Hưng đã mang binh phù tới doanh trại của An lão tướng quân ở Ung Châu rồi. Thái tử điện hạ, trận chiến thực sự đã sắp bắt đầu!”

Kiến Nguyên năm ba mươi ba, mười lăm tháng bảy, thái tử TềNhạc đang chữa thương trong sơn động dưới sự kích thích của mấy con chuột cực kỳ ghê tởm và một đôi phu thi kỳ quái đã nhanh chóng khôi phục lòng tin. Tối đó, TềNhạc vui vẻ ăn một trận thật đã, khiến mớ lương thực Phạm Trường An đổi được mấy ngày qua lập tức hết sạch. điếm n.đ',àn.lưê,q,;uý,đôn Cơm nước no nê xong, TềNhạc chạy ra khỏi

sơn động, hú lên mấy tiếng như một con sói hoang cô độc, chỉ tay lên trời nói, “Lão tử bị ngược đủ rồi! Lão tử quyết chí tự cường, quyết tập kích Ích Châu! Đoạt lại giang sơn!”

Tiếng hú đầy hào khí kia khiến sói hoang trên núi nghe thấy cũng phải nể sợ, lại có một người không hề sợ....

“Tên chết bần kia, ngươi ăn hết lương thực dự trữ cho ba ngày của chúng ta rồi! Mau ói ra hết cho ta! Giành ăn với một phụ nhân mang thai, ngươi không thấy xấu hổ hả! Ói ra ngay cho ta!”

Thực tế chứng minh, giành lương thực với một phụ nhân mang thai, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

Sau đó, TềNhạc không chỉ phải đi theo cặp phu thê kỳ lạ tránh né sự đuổi bắt của quan binh, mà còn phải đi săn với Phạm Trường An kiếm thịt ăn. Trong quá trình này, lòng tự tin TềNhạc lại không ngừng giảm xuống nhanh chóng.

Săn thú, không nhiều bằng Phạm Trường An.

Nấu cơm, không hề biết tí gì.

Tránh quan binh, tuyệt đối không linh hoạt bằng phu thê Phạm Trường An, Đỗ Thu Nương....

Cảm giác ưu việt của TềNhạc không ngừng bị đẩy tới hạn cuối.

Một hôm Phạm Trường An nói ăn đủ thịt thú hoang rồi, kéo TềNhạc ra chợ đổi thịt rừng lấy đồ ăn khác. Kết quả, TềNhạc đổi một hồi vẫn không đổi được gì, còn Phạm Trường An thì xách đầy các món ăn thơm ngon về.

Trái tim vốn yếu ớt của TềNhạc lại bị một kích nặng nề

Khi TềNhạc quyết tâm theo đuôi Phạm Trường An để học hỏi kinh nghiệm, tận mắt chứng kiến quá trình đổi đồ của Phạm Trường An, suýt

nữa đã phun một búng máu tươi, run run chỉ tay vào người Phạm Trường An một hồi mới nói được hai chữ, “Vô sỉ.... Vô sỉ....”

Phạm Trường An cười nói, “Vô sỉ nhưng khiến người ta vui vẻ hạnh phúc là một môn học cao thâm đó! Huynh đệ à, cái này gọi là thiên phú, ngài không hiểu được đâu!”

Đáng thương cho thái tử Tề Nhạc, đến một búng máu cuối cùng cũng bị ép phải phun ra cho bằng hết!

Trên đường, bên cạnh Phạm Trường An giả ngây giả dại là Đỗ Thu Nương thỉnh thoảng bắt nạt, Tề Nhạc bởi vì không ngừng bị bức đến cực hạn mà học máu không ngừng.

Ba người chơi trò đuổi bắt vui đến quên cả trời đất với bọn quan binh, rốt cuộc cũng tới được chân núi Linh xuyên. Đến liền đến làn/lê, qn luý, đ:ôn Chỉ cần vượt qua ngọn núi Linh Xuyên này là vào địa phận Ung Châu, nơi tập trung gần như toàn bộ binh lính tinh nhuệ nhất Đại Tề với sự thống lĩnh của đại tướng quân Tiểu Dương, thuộc hạ cũ của An Tri Hoán.

Đời trước, giai thoại về Tiểu Dương chỉ toàn là khen. Dân chúng truyền tai nhau, Tiểu Dương trị quân khiêm khắc, anh dũng thiện chiến, lập vô số chiến công hiển hách, chỉ trong mười năm đã từ một Hiệu úy nhỏ nhỏ thành đại tướng quân oai hùng. Có thể nói Tiểu Dương là một nho tướng điển hình, làm người cương trực công chính, rất có phong phạm của An Tri Hoán năm đó.

Vừa nghĩ tới có thể gặp mặt vị anh hùng trong truyền thuyết là Đỗ Thu Nương đã kích động không thôi, mệt mỏi mấy ngày quá thoáng chốc thành hư không. Trốn trốn núp núp hồi lâu, cuối cùng nàng cũng được hít thở một ít không khí mới mẻ, bước gần tới địa phận Ung Châu.

Đúng lúc chỉ còn một bước nữa là tới được Ung Châu thì bốn phía bỗng vang lên tiếng binh khí va chạm và trên đỉnh núi lần lượt xuất hiện một đồng người ngựa. Trong mớ bụi đất mù mịt, Đỗ Thu Nương thấy Tề Phong với nụ cười lạnh lùng trên môi....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 79

Nếu hỏi Đỗ Thu Nương, ở thời khắc nguy hiểm đe dọa tới tính mạng thế này, anh hùng nên làm gì, nhất định nàng sẽ nói cho người biết, tuyệt đối đầu hàng là hơn! Chỉ có kẻ ngu mới dùng vũ lực để giải quyết vấn đề vào lúc này, đối mặt với hàng trăm cây cung đã được kéo căng, chỉ cần bọn họ khẽ nhúc nhích một đầu ngón tay cũng đã đủ biến người thành con nhím rồi!

Tránh voi chẳng xấu mặt nào, đạo lý này Đỗ Thu Nương hiểu, tất nhiên hai người nam nhân còn lại cũng hiểu. Phạm Trường An nắm chặt tay Đỗ Thu Nương, cười nói với Tề Phong, “Nếu ta nói, phu thê ta tới đây chỉ là để giúp người tìm người thân, người tin không?”

“Người nói thử xem...” Tề Phong cười nhạt, vung tay lên ra hiệu. Một đám thị vệ tiến lên, đặt thương lên cổ ba người.

Tính ra Tề Phong vẫn còn chút lương tâm, thấy Đỗ Thu Nương đang mang thai nên không bắt phải đeo hình cụ. Xe tù chở nàng lại là một chiếc xe ngựa rất to và kín đáo, bên trong được bài trí xa hoa. Đỗ Thu Nương vừa chui vào đã rất bất ngờ, thậm chí nghĩ: không ngờ tù nhân cũng được đãi ngộ tốt như vậy, chẳng lẽ là nhờ phúc của thái tử Tề Nhạc?

Tề Phong lo lắng Đỗ Thu Nương, Phạm Trường An và Tề Nhạc lại bày trò trốn thoát nên tách riêng ba người ngồi ba xe khác nhau.

Đỗ Thu Nương vén rèm xe lên nhìn ra ngoài, thấy hai bên trái phải đều có các quan binh lưng hùm vai gấu canh gác. Bọn hắn thấy nàng, chỉ lờm một cái chứ không ngăn cản, có lẽ nghĩ nàng đang mang thai không có tính uy hiếp. Một tên trong số đó, hừ lạnh nói, “Không ngờ Nhị điện hạ còn biết

thương hương tiếc ngọc, xe ngựa thoải mái không ng ỡ, lại nhường cho một tù nhân!”

Đỗ Thu Nương nhào hẳn người ra ngoài mới thấy, đoàn người không hề dài, trước nàng là xe tù chở Phạm Trường An, chỉ có một mình h ỡ, còn phía sau là xe chở Tề Phong. Có lẽ là phu thê tâm ý tương thông, Đỗ Thu Nương vừa nhìn về phía Phạm Trường An thì h ỡ cũng quay đầu lại nhìn nàng, bốn mắt giao nhau. Phạm Trường An khẽ cười, để lộ hai hàm răng trắng tinh, không hề vẻ sợ hãi mà một tù nhân nên có.

Đỗ Thu Nương bỗng thấy an tâm hơn h ỡ. Nàng ngẩng đầu nhìn trời xanh, th ần oán: bọn họ lang bạt hơn mười ngày, trèo đèo lội suối trải qua bao nhiêu gian khổ mới tới được ranh giới Ung Châu. Nhưng với tốc độ của Tề Phong, không tới năm ngày là đã bị đưa về Ích Châu lại r ỡ. Lúc đó thực sự sẽ là con rối mặc cho người ta chém giết.... Hiện giờ chỉ còn biết trông cậy vào nhóm Trương Bác Hưng sớm tới được chỗ An lão tướng quân, để An lão tướng quân cho người đuổi theo cứu bọn họ....

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, không lâu sau, rèm xe được vén lên, Tề Phong bước vào, không nói lời nào, ngã người nằm xuống bên cạnh Đỗ Thu Nương, nhắm mắt ngủ.

Đỗ Thu Nương sợ hết h ỡn, đang định đánh Tề Phong thì Tề Phong bỗng mở mắt ra. H ỡ nhìn nàng chằm chằm h ỡi lâu mới nói, “Ta mệt. Ngủ.” dứt lời, thật sự ngủ thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, khi Tề Phong thức dậy Đỗ Thu Nương vẫn duy trì tư thế như lúc ban đầu. Thấy Tề Phong tỉnh, câu đầu tiên nàng hỏi là, “Người đã bao lâu không ngủ ngon r ỡ?”

“Không biết, có lẽ là nửa năm.” Tề Phong thản nhiên đáp.

“Hèn chi!” Đỗ Thu Nương tự lẩm bầm. Nàng vốn hơi mệt, cũng muốn ngủ, nhưng mấy lần sắp thiếp đi, đều bị giật mình bởi tiếng kêu mớ ỡ sợ hãi của Tề Phong. Nàng không nghe rõ hoàn toàn, chỉ loáng thoáng cái gì ‘Không!’ ‘Đừng chết!’ ‘phụ hoàng’ ‘hoàng huynh’ này nọ.... “Mơ thấy

người nhà mà kêu như gặp quỷ! Coi bộ cuộc sống của người cũng không không sướng gì!” Đỗ Thu Nương lại lầm bầm.

TềPhong vén rèm lên nhìn ra ngoài, kinh ngạc nghĩ: mặt trời đã ngả về tây, như vậy hẳn ngủ thảng một giấc phải năm canh giờ chứ chẳng ít! Bình thường lúc ở kinh thành, mỗi ngày đều bừng tỉnh vì mơ thấy ác mộng, nay ở nơi hoang dã này, nằm bên cạnh một phụ nhân mang thai thuộc ‘phe địch’, lại ngủ được một giấc dài như vậy.

“Không sợ ta giết người sao?” Đỗ Thu Nương nhướn mày hỏi.

“Giết ta?” Tề Phong nhướng mày hỏi lại, “Người không có vũ khí vũ khí trong người, chỉ có hai bàn tay trống trơn và một cái bụng to đùng, vậy người muốn bóp chết ta hay là đè chết ta?”

Được rồi, quả nhiên là phong cách nói chuyện độc địa đặc trưng, chỉ Tề Phong mới có!

Đỗ Thu Nương nhìn Tề Phong hỏi, “Ta nhớ trước kia người rất đáng yêu, sao giờ lại biến thành thế này?”

“Ta nhớ lúc trước ngươi rất xinh đẹp sao giờ lại mập như heo mẹ thế này?” Tề Phong bắt chước giọng điệu của Đỗ Thu Nương hỏi ngược lại.

“Người....” Đỗ Thu Nương cứng họng, thẫn thờ: thôi, người xưa đã dạy ‘tránh voi chẳng xấu mặt nào’, nhường cho hắn thắng đi!

Đỗ Thu Nương quyết định, tới phiên nàng nghỉ ngơi.

Lúc Đỗ Thu Nương tỉnh ngủ thì đoàn người đã vào thành. Sau đó, ba người bị tách ra giam ở ba nơi khác nhau, có quan binh canh giữ chặt chẽ.

Đỗ Thu Nương đoán có lẽ nàng đang bị giam trong một biệt viện nào đó, có nha hoàn lui tới hầu hạ đằng hoàng. dìn pễn.đ" àn/lê,q:uý,đLô" n Nàng đã dùng hết tất cả biện pháp, vẫn không thể cạy miệng bất kỳ nha hoàn nào để thu thập tin tức. Không những vậy, đến trưa, nàng lại gặp kẻ chỉ vừa liếc mắt thôi đã khiến người ta thấy bu ãn nôn.

Lúc T`ân Viễn vọt vào phòng thì Đỗ Thu Nương vừa mới cởi áo ngoài ra, chuẩn bị bước vào bồn nước nóng đã nhờ nha hoàn chuẩn bị cho nàng tắm rửa. Thấy T`ân Viễn, Đỗ Thu Nương kinh hoảng hét lên một tiếng, cuống quýt mặc áo vào lại.

T`ân Viễn chưa nói một từ đã xông tới tát thật mạnh lên mặt Đỗ Thu Nương, phát tiết phần hận kiềm nén nhiều ngày. Mặt hấn vằn vẹo trông rất đáng sợ, nhìn nàng với ánh mắt cơ hồ muốn ăn tươi nuốt sống nàng luôn. T`ân Viễn nghiêng răng nói gần từng chữ, “Đỗ Thu Nương, cuối cùng cũng có ngày ngươi rơi vào tay ta!”

Đỗ Thu Nương bị đánh rất mạnh, lập tức cảm giác mặt bị sưng lên hẳn. Nàng th`ầm nghĩ: đã là miếng thịt trên thớt thì đành phải chịu dao kéo ức hiếp thôi! Sau khi ng`âm so sánh thực lực hai bên, nàng quyết định, nhin.

Đỗ Thu Nương nhô ra một ngum nước bọt vướng máu, dùng tay xoa xoa bên má bị đánh, r`ồi cười nhạt hỏi, “Đã lâu không gặp T`ân thiếu gia! Sao nay ngài lại trở nên nóng tính dữ vậy? Vừa gặp đã tặng ta lễ lớn thế này, hình như không được tốt cho lắm đâu!”

“Mắc gì không tốt!” Hiên nhiên T`ân Viễn không ngờ Đỗ Thu Nương vẫn còn bình tĩnh được như vậy. Hấn kéo ghế ng`ồi xuống r`ồi cười nói, “Đỗ Thu Nương, có biết tại sao ngươi lại ở chỗ này không?”

“À, cái này thì thật sự ta không biết!” Muốn so khả năng bình tĩnh? Đỗ Thu Nương cười nhạt, th`ầm nghĩ: đã sống hai kiếp, trải qua bao đau khổ, thật sự không còn gì để nàng phải sợ nữa. “Mà cũng chẳng muốn biết!”

“Nhưng ta muốn ngươi biết!” T`ân Viễn đen mặt hét, cu`ồng bạo trong người khiến hấn không thể ng`ồi yên một chỗ được. T`ân Viễn bật dậy, kéo Đỗ Thu Nương ra khỏi phòng, lôi nàng đi thẳng tới chỗ một cái chu`ồng thật to. Trong đó đang nhốt mười mấy con sói. Vừa thấy có người, mắt chúng lập tức sáng lên, khiến người ta không rét mà run.

“Mấy con sói này đều bị bỏ đói mười ngày r`ồi.” T`ân Viễn cười âm hiểm nói, sai người đi bắt một con gà mẹ tới đưa cho hấn, r`ồi tiện tay ném gà mẹ vào chu`ồng. Đàn sói lập tức vọt lên cầu xé, chỉ nháy mắt đã nuốt

gọn gà mẹ không chừa lại dù là một cọng lông. Mùi máu tươi nhanh chóng lan tràn khắp nơi. Đỗ Thu Nương bu ùn nôn khùng khiếp, nghiêng đầu không muốn nhìn nhưng Tần Viễn hung hăng kéo đầu nàng lại bắt nàng phải nhìn, “Tu ờng hay còn ở phía sau kìa!”

Trong góc chu ờng có một con sói bị thương, đuôi phải vẫn đang rỉ máu. Một con gà nhỏ không thể đủ thỏa mãn những con sói đói khát kia. Chúng ăn gà mẹ xong, bị mùi máu tươi kích thích cộng thêm bụng đói càng khiến bản tính hung tàn bùng phát, ờng loạt nhắm thẳng về phía con sói bị thương kia.

Đỗ Thu Nương chỉ có trơ mắt nhìn toàn bộ quá trình đàn sói ăn thịt ờng loại.... Không tới một khắc, nàng đã chịu hết nổi, nôn mửa không ngừng.

Tần Viễn vẫn nắm căng tóc Đỗ Thu Nương, cười đến khàn cả giọng, “Đỗ Thu Nương, không phải ngươi rất thích nuôi chó sao? Ngươi hại ta một, ta sẽ trả gấp mười! Tỉnh mơ ngày mai, ta sẽ cho ngươi tận mắt nhìn tướng công của ngươi bị đàn sói này gặm từng miếng từng miếng cho đến khi hoàn toàn sạch sẽ, ngươi thấy được không?”

“Súc sinh!” Đỗ Thu Nương phun một ngụm nước miếng lên mặt Tần Viễn, chửi. Hắn thản nhiên cúi đầu nói th ần bên tai nàng, “Ngươi đang định đi tắm đúng không? Chà rửa cho sạch sẽ một chút.... Ta đã thử qua rất nhiều loại nữ nhân nhưng chưa phụ nhân mang thai thì chưa lần nào, đang rất muốn biết, phía dưới của phụ nhân mang thai có khác gì nữ nhân bình thường hay không? Có phải là còn sướng hơn bình thường? Không chơi được muội muội ngươi thì chơi người đờ cũng được! Được không?”

“Ngươi đi chết đi! Đ ồ, thái, giám, biến, thái!” Đỗ Thu Nương không nhin nổi nữa, nghiêng đầu cắn lỗ tai Tần Viễn không nả. Lần này dường như nàng đã dùng hết sức lực toàn thân. đin;ễn.đàn;n.lê,qun;ý.đôiỦn Lúc bọn thị vệ chạy lại kéo Đỗ Thu Nương ra thì lỗ tai Tần Viễn đã chảy máu ào ào. Tần Viễn bị đau, nhấc chân muốn đạp bụng Đỗ Thu Nương, chân hắn sắp đụng vào bụng nàng thì TềPhong kịp thời xuất hiện. TềPhong kéo Tần Viễn lại, cau mày nói, “Mấy ngày nữa là v ềtới kinh thành rồi!V ề

đó, người muốn giết muốn chém gì chẳng được, cần gì nóng vội nhất thời!”

“Ta muốn chơi chết ả ta từ từ! Như vậy mới thú vị!” Tần Viễn lập tức la to, vùng người ra đòi đá Đỗ Thu Nương. Tề Phong nhanh chóng lệnh cho người kéo Tần Viễn đi. Hắn vừa quay đầu lại đã bị Đỗ Thu Nương nhổ một bãi nước miếng lên mặt, “Súc sinh!”

Nếu không do bị người giữ chặt tay thì Đỗ Thu Nương đã bay lại tát Tề Phong mấy bạt tai cho bõ tức. Lúc trên xe ngựa, nàng thấy hắn ngủ không yên, cứ nói mớ liên tục, bỗng cảm thấy có lẽ Tề Phong cũng không có xấu xa như mọi người vẫn nghĩ. Giờ ngẫm lại, nàng đúng là có mắt như mù mới cảm giác bản chất Tề Phong vẫn là người tốt.

Đỗ Thu Nương bị cưỡng chế kéo về phòng, càng nghĩ càng giận, lại sợ Tần Viễn điên lên trả thù. Bởi vì lúc này nàng chẳng khác gì một con rối ở trong tay Tần Viễn, nếu hắn muốn ra tay thật, thì nàng chẳng có cách nào để ứng đối.

Lúc này, nha hoàn phục vụ hồi trưa lại tới. Mấy lần trước bưng cơm vào xong nàng ta sẽ lập tức đi mất, hôm nay lại khác hẳn, sắp xếp chén đĩa xong bị bắt đầu gõ bàn.

Mới đầu Đỗ Thu Nương không để ý, sau nghe nha hoàn kia gõ liên tục mấy cái, mới ngẩng đầu lên nhìn thử, lập tức hai mắt vụt sáng, mừng tới mức cảm giác sắp rớt nước mắt luôn. Bởi vì, nha hoàn này là Trương Bác Hưng giả!

Rất nhiều năm sau, mỗi khi Đỗ Thu Nương kể cho hài tử của nàng nghe về Trương Bác Hưng, đã dùng rất nhiều lời hoa mỹ miêu tả, nhưng có thể tổng kết lại là: đẹp, hào phóng, được việc.

Ưu điểm quan trọng nhất của Trương Bác Hưng là giỏi tổng kết rút kinh nghiệm, lần trước do giả trang đẹp quá nên bị sàm sỡ, lần này, hắn biết khôn, cố tình bôi mặt mũi đen thui, tóc búi thành hai búi trông rất ngu, còn gắn một cái mụn ruồi to tổ bố trên má. Tóm lại là một khuôn mặt bình

thường tới mức không thể bình thường hơn, nếu không muốn nói là xấu tới mức khiến người ta mắc ói.

Dù vậy, Đỗ Thu Nương vẫn lập tức nhận ra Trương Bác Hưng, kích động đến không nói nên lời.

“Biểu ca....” Đỗ Thu Nương hạ giọng nhỏ hết mức, kêu một tiếng. Trương Bác Hưng làm động tác ‘suyt’, chờ bọn thị vệ bên ngoài lo đổi ca, bắt lấy thời cơ, đặt đồ vào tay Đỗ Thu Nương, rồi nói nhỏ, “Đã giao binh phù cho An lão tướng quân! An lão đích thân lãnh binh tới Ích Châu. Kim Bảo và Đồng Bảo thì đang dẫn viện binh chạy về đây. Trường An và thái tử vẫn ổn. Mọi cố chịu thêm chút nữa thôi, nội trong đêm nay, nhất định bọn ta sẽ cứu mọi người ra!”

“Dạ!” Đỗ Thu Nương đáp. Tin này giống như cơn mưa rào rơi xuống đất cần, khiến nàng bỗng cảm thấy thoải mái cả người.

Trương Bác Hưng thấy bọn thị vệ giao ca xong, lại khom người đi ra ngoài. Trước khi đi, hắn vẫn không quên nhìn bụng Đỗ Thu Nương nói với hai đứa nhỏ trong bụng, “Hai đứa bây cũng cố gắng lên, đợi lão tử của hai đứa tới đón mẫu thân của hai đứa ra!”

Đỗ Thu Nương vui sướng nở nụ cười.

Chờ đợi luôn là việc khiến người ta vô cùng sốt ruột. Đỗ Thu Nương ngồi chờ đến gần nửa đêm thì cửa phòng đột nhiên bị đập mạnh một cái. Nàng giật mình nhìn ra thì thấy Tần Viễn người toàn mùi rượu và đôi mắt tràn đầy dục vọng bản thú đang từng bước tiến lại gần

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 80

Ban ngày Tần Viễn lôi Đỗ Thu Nương đi xem đàn sói khiến nàng cảm thấy cực kỳ buồn nôn. Giờ thấy hắn, nàng lập tức lui về sau một bước theo bản năng, cố gắng trấn tĩnh đánh giá tình hình. Bốn phía của căn phòng đều là tường, lối ra duy nhất là cửa chính thì đã bị Tần Viễn khóa chặt.

Trong lúc Đỗ Thu Nương đang suy nghĩ cách chạy trốn thì Tần Viễn đã tiến lên, bắt lấy búi tóc của nàng. Đỗ Thu Nương bị đau, nhấc chân đá hắn, nhưng hắn phản ứng nhanh hơn, vươn tay giữ chặt đầu gối nàng, rồi dùng bàn tay còn lại tát một cái thật mạnh lên mặt nàng.

Đỗ Thu Nương cảm thấy đầu ‘ông’ một tiếng, trong miệng toàn mùi máu tươi chảy ra từ khước miệng bị rách. Nàng đảo tay qua hát võ đồng ly trên bàn, tạo tiếng động gây sự chú ý cho bên ngoài.

Thị vệ đứng gác bên ngoài nghe tiếng, chần chờ một hồi mới nói, “Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì sao?” “Cút đi!” Tần Viễn quát lên. Thị vệ kia lại nói “Thiếu gia, các huynh đệ đã nhận lệnh của Nhị điện hạ phải bảo vệ an toàn cho phu nhân...”

“Cứu mạng! Hắn muốn giết người!” Lúc này Đỗ Thu Nương chỉ biết trông cậy vào thị vệ kia, xem hắn như cọng rơm cứu mạng. Tần Viễn như chó điên, Trương Bác Hưng lại chưa tới, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay, nàng đã hết cách. Nhưng nàng vừa dứt lời, đã nghe thấy có kẻ nào đó trách mắng thị vệ kia, “To gan! Thiếu gia nhà ta là cứu cứu của Nhị điện hạ, nào có cứu cứu hại chết tử chứ? Đều có mắt không trông mau cút qua chỗ khác đi!” Tiếp đó, không còn nghe tiếng thị vệ kia nữa.

Sau đó, nhóm thị vệ do Tề Phong phái tới giám thị Đỗ Thu Nương đã bị đuổi đi hết. Ngoài phòng trống rỗng không một bóng người.

Lời uy hiếp của Tần Viễn vẫn còn văng vẳng bên tai Đỗ Thu Nương: hắn muốn làm nhục nàng.... tên súc sinh này nhất định đã lên Tề Phong tới đây.

“Bốp!” Đỗ Thu Nương lại bị tát một cái nữa, khiến nàng choáng váng một hồi. Tần Viễn nắm tóc Đỗ Thu Nương kéo nàng tới giường ngủ, rồi áp người lên. Có lẽ là men rượu đã cho hắn sức mạnh kinh người, đề nàng không nhúc nhích được tí nào. Tần Viễn cười châm chọc, “Đề lão tử xem phía dưới của ngươi có chặt không? Đỗ Thu Nương, lão tử muốn ngươi sống không được chết cũng không xong! Đầu tiên là chơi ngươi cho đã, nhưng sẽ không để ngươi chết, cho ngươi có thể tận mắt chứng kiến lão tử giết đệ đệ ngươi và đùa chết tướng công ngươi như thế nào.... Ta sẽ khiến cả nhà ngươi không được chết tử tế, ha ha ha ha ha....”

Đỗ Thu Nương vốn đang giãy giụa, nghe được câu ‘giết chết đệ đệ ngươi’ thì ngẩn người nghĩ thầm: đệ đệ nàng, Kim Bảo và Đồng Bảo giờ này đang dẫn viện binh tới đây, chỉ có Ngân Bảo là không rõ tung tích. Chẳng lẽ là Ngân Bảo đã xảy ra chuyện?! Hèn chi hôm nay khi nàng hỏi Ngân Bảo đang ở đâu, thì Trương Bác Hưng cứ ấp a ấp úng không chịu nói.

“Ngươi đã làm gì Ngân Bảo rồi?” Đỗ Thu Nương lập tức tỉnh táo lại, lật người nằm trên Tần Viễn, cắn một cái lên cổ hắn. Tần Viễn bị đau, tiện tay kéo cái móc treo màn xuống nện vào đầu nàng, máu tươi lập tức trào ra, chảy từ trên đầu xuống mặt, che mờ cả mắt Đỗ Thu Nương.
diễn đàn.love.đôn Trước mắt nàng chỉ còn lại một màu hồng. Tần Viễn hả hê nói, “Ha ha, Đỗ Ngân Bảo chết rồi! Không phải ngươi kêu hắn đi tìm viện binh sao? Là ngươi kêu hắn đi, hắn chết là do ngươi! Tên đệ đệ vô dụng của ngươi và mặt trắng họ An kia đầu chết hết rồi!”

Đầu Đỗ Thu Nương cứ bị móc sắt đập vào tới tấp. Nàng giãy giụa dần yếu đi.... Ngân Bảo chết rồi, sao có thể chứ? Đó là đệ đệ một tay nàng nuôi lớn.... Đỗ Thu Nương cảm thấy trái tim lạnh lẽo hân. Vừa rồi giây

giữa kịch liệt khiến nàng mất hơn phân nửa sức lực, giờ nàng có muốn cũng không giãy nổi nữa rồi.

Đúng lúc này, bụng Đỗ Thu Nương đột nhiên động dậy, hai hài tử đang thời đá vào bụng nàng, tựa hồ nhắc nhở nàng không được từ bỏ. Trong đầu Đỗ Thu Nương đột nhiên nhoáng lên một luồng sáng trắng.

Tần Viễn cho là Đỗ Thu Nương đã ngất đi, bắt đầu cởi y phục của nàng ra.

Đỗ Thu Nương lặng lẽ duỗi tay sờ xuống đầu gối. Đầu ngón tay nàng chạm vào một thứ gì đó lạnh như băng.

“Tần Viễn....” Đỗ Thu Nương đột nhiên kêu tên Tần Viễn.

Hiển nhiên Tần Viễn không ngờ Đỗ Thu Nương bị đánh như vậy vẫn chưa ngất đi. Hai ngọn núi trắng mịn như ẩn như hiện sau lớp yếm mỏng cộng thêm lúm đồng tiền như hoa của nàng khiến hắn phải chảy nước dãi. Nàng đang cười với hắn? Tần Viễn sững sờ nghĩ.

Đột nhiên trên mặt Đỗ Thu Nương lóe lên nụ cười kỳ lạ, “Trương Nguyên Bảo có nói cho người biết đời trước hắn chết thế nào không?”

“Cái gì?” Tần Viễn mơ hồ hỏi lại. Đáng tiếc, hắn chưa kịp hiểu rõ đã cảm thấy cổ họng chợt lạnh. Trước khi ngã xuống, hắn nhìn thấy con dao ngắn sắc nhọn trong tay Đỗ Thu Nương, và nghe rõ từng chữ nàng nói, “Đừng sợ, chẳng mấy chốc sẽ có người đi cùng người thôi!”

Trương Bác Hưng cho Đỗ Thu Nương một con dao ngắn để phòng bất trắc, giờ thành con dao đòi mạng Tần Viễn.

“Người....” Tần Viễn ôm cổ, thở không ra hơi, nhưng vẫn hung hăng vươn tay muốn bắt lấy Đỗ Thu Nương. Nàng cả kinh, giờ đao lên chém liên tục mấy nhát xuống người hắn, hết nhát này tới nhát khác....

Đáng thương Tần Viễn phong lưu cả đời, lúc chết lại bấy nhầy như tổ ong vò vẽ. Chết không nhắm mắt! Trước lúc hắn tắt thở, cửa phòng đột

nhiên mở ra, giúp hắn thấy được ánh lửa ngút trời ở phía đông nam huyện nha, và bóng Phạm Trường An vọt vào.

“Thu Nương!”

Đỗ Thu Nương đang điên cuồng chém xuống, bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc. Nàng dấn tỉnh táo lại, từ từ quay đầu, chớp mũi đau xót, nước mắt rơi xuống.... Trường An, Trường An của nàng!

Đỗ Thu Nương đột nhiên cảm thấy phía dưới ướt ướt, một hồi đau đớn xông lên tận đỉnh đầu. Nàng nghe thấy tiếng hét kinh hoàng của Phạm Trường An, “Thu Nương!!” trước mắt bỗng tối sầm: sợ là bọn nhỏ nằm trong bụng không yên, muốn ra ngoài sớm rồi....

Cả quá trình sinh hài tử có thể nói là người ngã ngựa đổ, cứ như một giấc mơ. Đỗ Thu Nương nhìn hai cục tròn tròn nằm bên cạnh, nghi ngờ nghi: hai khối thịt nhỏ như chuột con thế này thật sự do nàng sinh ra?

Trương Bác Hưng đánh bạo chọc chọc má tiểu cô nương bên trái, nói, “O tiểu cô nương này sao lại có mũi tẹt chứ?”

“Nói bậy, mũi nó rất cao!” Đỗ Kim Bảo phủ nhận, “Huynh nhìn xem, mũi nó cao y hệt ta và đại tỷ! Khuê nữ giống tỷ ta tương lai nhất định là tiên nữ!”

“Mới thế này mà người đã nhìn ra nó giống Thu Nương?” Trương Bác Hưng hoài nghi hỏi lại.

“Đương nhiên!” Đỗ Đông Bảo hưởng ứng nói, “A! Huynh xem, ngoại chất nhi của ta giống hệt tỷ phụ! Mắt long lanh thế này lớn lên có thể lừa gạt tiểu cô nương....”

Trương Bác Hưng liếc Phạm Trường An một cái, thầm nghĩ: mắt long lanh có thể lừa gạt tiểu cô nương? Đánh giá quá đúng!

“Đại tỷ quả là có phúc, một lần sinh hai, còn là long phượng thai, có tử có nữ đủ hết!” Đỗ Kim Bảo lại nói. Trương Bác Hưng thấy Phạm Trường

An đang ng ỡ ngơ ngạc bên cạnh Đỗ Thu Nương, bèn hất đầu ra hiệu, mọi người hiểu ý đầu lạng lẽ lui ra khỏi phòng.

Từ đầu tới cuối Phạm Trường An vẫn chưa nhìn hai hài tử, chỉ nắm tay Đỗ Thu Nương, cúi đầu yên lặng. Đỗ Thu Nương thấy Phạm Trường An râu ria x ồm xoàm, trên người vẫn xuyên bộ đồ lúc hai người chạy trốn, bắt đầu bốc mùi hôi thoang thoảng, không biết đã ng ỡ như vậy bao lâu. Nàng khịt khịt mũi, nói, “Trường An...”

Phạm Trường An vẫn không lên tiếng.

“Chàng sao vậy? Ta sinh hai hài tử, chàng không vui?”

Phạm Trường An lắc đầu.

“Rốt cuộc chàng có ý gì?” Đỗ Thu Nương đen mặt nói, “Chàng đã bao lâu không ngủ r ỗi hả? Phạm Trường An, nếu chàng còn không chịu mở miệng, ta sẽ không để ý tới chàng nữa!”

Đỗ Thu Nương dùng hết sức nâng mặt Phạm Trường An lên. Nước mắt của Phạm Trường An rơi trên tay nàng nóng bỏng đau xót. Hắn bắt lấy tay nàng nói với giọng khàn khàn, “Thu Nương, là Trường An không tốt, Trường An không bảo vệ được Thu Nương, để Thu Nương bị thương, đầu bị...”

Phạm Trường An vừa nói vừa giơ tay lên muốn vả miệng mình. Đỗ Thu Nương lập tức kéo tay hắn lại, vốn muốn hung hăng nhéo hắn một cái, nhưng khi thấy rõ quầng thâm trên mắt và vẻ mặt tự trách của hắn, không biết tại sao, bỗng thấy vô cùng tủi thân. Nàng nắm một cái lên vai hắn, khóc nói, “Chàng đúng là đ ồng cốt! Ai cho phép chàng tự hành hạ như vậy? Đúng, là do chàng, do chàng không tốt, không bảo vệ được ta! Để xem từ nay về sau chàng còn dám bỏ ta một mình nữa không? Tên cốt này, ta cho chàng biết, nếu chàng còn để người khác làm tổn thương ta dù chỉ một sợi tóc, ta sẽ lập tức, lập tức...” Đỗ Thu Nương cứ ‘lập tức, lập tức’ h ồi lâu, cuối cùng vẫn không thể nói rõ là lập tức cái gì. Phạm Trường An lại nước mắt nước mũi đầy mặt. Hai người ôm thành một cục, khóc rống lên.

Phạm Trường An nghĩ gì, sao Đỗ Thu Nương lại không biết. Bình thường hai người đâu hận không thể cho đối phương tất cả những gì tốt nhất, một người bị thương, người còn lại cũng đau như đứt từng khúc ruột. Nay hẳn không bảo vệ được nàng, để nàng bị thương, trong quá trình sinh hài tử lại sém chút mất mạng khiến hẳn càng thêm hận không thể giết chết mình. Nếu lúc này nàng không oán chỉ sợ hẳn càng thêm căm hận bản thân. Vì vậy nàng phải để hẳn biết, sau này càng phải tự coi trọng bản thân, bảo vệ tốt bản thân mới có thể bảo vệ người nhà được.

Hai người đâu nghĩ như nhau, quả thật chỉ có phu thê tâm ý tương thông đúng nghĩa mới có được.

Mấy người đứng ngoài nghe tiếng khóc truyền ra từ trong phòng cũng bị nhiễm, lén gạt nước mắt. Chỉ có Đỗ Đổng Bảo như rơi vào sương mù, thấy hai người trong phòng vừa khóc vừa cười, vô cùng khó hiểu, đành nghĩ chắc hai người bị áp lực quá lớn cần phát tiết một chút.

Hồi lâu sau, Đỗ Thu Nương lau nước mắt, khụt khịt mũi nói, “Trường An....” Phạm Trường An vừa mới khóc xong nước mắt còn giắt trên mi, khiến đôi mắt trông vô cùng long lanh. Nàng nhìn hẳn, lại nhìn nhi tử, lập tức cười rộ lên: nhi tử đúng là giống hẳn. “Nếu chàng còn không chịu đi tắm, sợ rằng bọn nhỏ sẽ chê chàng hôi đó!” Đỗ Thu Nương vui vẻ nói.

“Hai đứa nó dám?!” Phạm Trường An bĩu môi nói, lúc này mới nhìn sang hai hài tử bên cạnh. Da chúng nhăn nheo như da khỉ.... “Thu Nương, nàng xem này, đây là Đoàn Đoàn và Viên Viên của chúng ta!” Phạm Trường An lần đầu làm cha, không biết ứng phó thế nào với hai sinh mạng yếu ớt trước mặt, thậm chí còn không dám đưa tay chạm vào chúng. Hẳn chỉ vào bé con bên trái nói, “Hơi xấu xí một chút là Đoàn Đoàn....” Rồi chỉ vào tiểu cô nương bên phải nói, “Còn hài tử xinh đẹp hơn bên này là nhi tử Viên Viên....”

Hai đứa nhỏ đồng thời mở mắt ra, quất miệng lại, không đợi Phạm Trường An kịp phản ứng đã khóc òa lên, dường như đang trách phụ thân có mắt như không nhận lầm hai đứa....

Đỗ Thu Nương co giật khóe miệng, “Trường An, chàng nhận nhầm rồi....”

Lúc này tới phiên phụ thân Phạm Trường An quát miệng, cũng muốn khóc: trong mắt hắn, hai đứa nhỏ đều... xấu xí, lại giống nhau như đúc chẳng thể phân biệt được đứa nào là đứa nào....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 81+1

Ích Châu, năm năm sau.

Đỗ lão hán híp mắt ng ồi trong phòng, sắc mặt h ềng hào, tâm trạng vô cùng vui vẻ. Ai tới chơi cũng nói một tiếng chúc mừng. Đỗ lão hán thích chết!

Biết cái gì gọi là tam hỉ lâm môn không? Nay Đỗ lão hán lão có r ồi đó!

Thứ nhất, mừng đến quý tử. Đỗ lão hán vốn tưởng cuộc đời này có sáu hài tử đã là phước lớn ông trời ban cho. Nào ngờ, tháng trước khám ra Lý thị có thai, còn là nhi tử. Ngày đó, Đỗ lão hán ng ồi sững sờ bên giường cả buổi, lâu đến mức Lý thị tưởng rằng Đỗ lão hán sợ xấu hổ với mọi người, không cần đưa nhỏ này, thì Đỗ lão hán đột ngột vươn tay ôm lấy Lý thị, muốn nhắc bổng người lên. Dĩ nhiên, cuối cùng bởi vì vấn đề về thể lực, suy nghĩ này của Đỗ lão hán không thể trở thành hiện thực. Chuyện vui này đủ để Đỗ lão hán tự hào cho đến cuối đời: thấy không, lão tử càng già càng dẻo dai!

Vốn Đỗ lão hán định theo lệ đặt tên Kim Ngân Đ ồng Thiết, ba tên trước đã có, cuối cùng là Thiết Bảo nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy cái tên Thiết Bảo này quả thật là bạc đãi hài tử chưa ra đời.
điền.đàn;n.lê/q,ơuý,đm;ôn Đ ồng Bảo cũng đã không thích cái tên của nó lắm r ồi, đến mức sau này Phạm Trường An phải giúp đặt một cái tên mới là ‘Đỗ Văn Sinh’ nghe hoành tráng như vậy mới chịu. Giờ đặt tên Thiết Bảo, mất công người ngoài nghe xong lại tưởng rằng lão không thích đứa nhỏ này nữa!

Đỗ lão hán suy nghĩ cả buổi trời vẫn không tìm được cái tên nào hay. Phạm Trường An biết chuyện, lập tức nhắc nhở, chẳng phải đây là hài tử xuất hiện khi lão đã già sao, vậy gọi Mặc Bảo đi! Vì vậy cái tên ‘Đỗ Mặc Bảo’ cứ như vậy hoa hoa lệ lệ ra đời!

Mai là ngày đầy tháng của Đỗ Mặc Bảo. Người nói có đáng vui không?

Cái hỉ thứ hai là liên quan tới Đỗ Đờng Bảo.

Từ ngày vào kinh, cả nhà họ Đỗ chột ngộ ra, để Đỗ Đờng Bảo ở trong một cái thôn An Bình nho nhỏ quả thật là đang làm mai một tài năng của nó. Tuy lúc trước ai cũng biết Đỗ Đờng Bảo thông minh, nhưng Đỗ lão hán tuyệt không nghĩ tới, Đỗ Đờng Bảo không phải là thông minh thường.

Tân hoàng lên ngôi, mở ân khoa. Tiểu tử Đỗ Đờng Bảo này lập tức như có thần nhập vào người, người khác khổ sở thì mấy chục năm chưa chắc đã đậu Cử nhân, hắn lại dễ dàng bắt lấy, còn giật luôn Giải Nguyên.

Đỗ Thu Nương thấy Đỗ Đờng Bảo có tài năng lấy luôn Trạng Nguyên, nhưng đậu Trạng Nguyên không ra làm quan không được. Nàng không muốn đệ đệ nàng mới mấy tuổi đầu đã phải suốt ngày lo cho dân cho nước, mới bàn với Đỗ lão hán, dừng lại chờ kỳ thi tới, để Đỗ Đờng Bảo được nhàn nhã vui vẻ thêm mấy năm nữa, sau này sẽ không phải tiếc thời niên thiếu không được vui chơi. Tiếc rằng, mấy năm qua Đỗ Đờng Bảo cũng không nhàn rồi, làm thơ vẽ tranh đầu tiên bộ chóng mặt, biến thành thần đờng có thể vừa vẽ tranh vừa làm thơ. Hôm qua yết bảng, Đỗ Đờng Bảo không phụ sự mong đợi của mọi người, thuận lợi trở thành Trạng Nguyên trẻ tuổi tiếp theo của Đại Tề.

Mấy người năm đó giễu cợt Đỗ lão hán nuôi hài tử giùm kẻ khác ở thôn An Bình, nay biết Trạng Nguyên Đỗ Đờng Bảo chính là Đỗ Đờng Bảo còn nhom đen thui hồi trước, đầu hận tới mức đấm tường: đầu phải ai cũng may mắn có thể nhật trúng một nhi tử thi đậu Trạng Nguyên chứ! Sớm biết vậy năm đó bọn họ đã nhận Đỗ Đờng Bảo về nhà nuôi rồi!

Nhà có hai Trạng Nguyên, một là nữ tể, một là nhi tử. Người nói có đáng vui không?

Cái hỉ thứ ba là về ông thông gia của Đỗ lão hán, Phạm Trọng Lương.

Trong mắt Đỗ lão hán, Phạm Trọng Lương là lão già hay khoe chữ, có hơi gian trá vô sỉ, thậm chí lúc đánh bài cũng không thành thật, nhưng này đó vẫn không ảnh hưởng việc Đỗ lão hán xem ông thông gia là huynh đệ thân thiết. Vì vậy, Phạm Trọng Lương có việc vui Đỗ lão hán tất nhiên cũng vui lây.

Đỗ lão hán phải phải y phục, lại bẹp một cái lên mặt tiểu nhi tử, nhìn Lý thị vẫn đang ngủ say một cái r ấ mới rón rén bước ra khỏi phòng.

Ngoài phòng, Đỗ Kim Bảo đã chờ đến nóng ruột, thấy Đỗ lão hán ra bèn nói, “Phụ thân, ngài nhanh lên một chút đi...”

“Gấp cái gì!” Đỗ lão hán liếc Đỗ Kim Bảo một cái, Đỗ Kim Bảo lập tức im miệng. Lúc này Đỗ lão hán mới nói nhỏ với ma ma canh cửa, “Một h ầ phu nhân tỉnh dậy, nói cho phu nhân biết ta tới Phạm phủ một lát sẽ về ngay.” Đỗ lão hán thấy ma ma kia gật đầu nhận lệnh r ấ mới yên tâm bước đi.

Đỗ Kim Bảo vui vẻ nói, “Vừa r ấ đại tỷ cho người tới báo, Phạm nhị thiếu có nhi tử!”

“Nhi tử!” Đỗ lão hán vỗ tay cười nói, “Lão già kia cũng thật có phúc! Nhanh lấy rượu ngon theo, chúng ta đi tìm lão!”

“Hài nhi đã chuẩn bị hết r ấ! Có mang theo Lão Tử nổi tiếng của Thục Châu!” Đỗ Kim Bảo cười nói, “Rượu kia là dân chúng Thục châu tỏ lòng cảm kích Đỗ Ngân Bảo mới tặng cho hần, còn dặn đi dặn lại không được uống trộm trên đường, giờ Phạm đại nhân được hưởng r ấ!”

“Con nói vậy là sao?” Đỗ lão hán híp mắt đập một cái lên ót Đỗ Kim Bảo, r ấ cười nói, “Tiểu tử này, con không hiểu được niềm vui của lão Phạm lớn tới mức nào đâu! Trước giờ lão Phạm luôn lo Phạm nhị thiếu bệnh tật quấn thân, khó có hài tử nổi dòng. May trời cao có mắt để tỷ phu người tìm được biện pháp trị bệnh cho nó, tháng trước có thể xuống giường đi lại, nay đã được tin sắp thành phụ thân, không vui sao được?”

“Người ta nói đó là ở hiên gặp lành!” Đỗ Kim Bảo cười, “Phụ thân xem, nhà chúng ta không phải cũng vậy sao!”

Nếu là lúc trước, nhất định Đỗ lão hán sẽ không bao giờ nghĩ tới lão cũng có ngày này, phải nói là vui mừng tới mức sắp xỉu.

Ngay cả Đỗ Kim Bảo cũng cảm thấy như đang sống trong mơ.

Mấy năm trước Đỗ Kim Bảo bắt đầu đi theo cứu cứu Lý Nhiên vào nam ra bắc buôn bán, ném không ít đau khổ. Một năm kia, hắn dẫn đội buôn xuyên qua sa mạc tới nước láng giềng, nửa đường gặp phải bão cát, cả đội lạc trong sa mạc mênh mông không biết lối ra.

Đỗ Kim Bảo cứ nghĩ chết chắc rồi, không ngờ ngay lúc hắn sắp buông tha, thì đột nhiên có một nữ tử áo trắng dẫn theo đàn sói xuất hiện trước mặt hắn. Hình ảnh còn đọng lại trong tâm trí hắn cho tới bây giờ là cô nương kia dùng tiếng địch để đi đầu khiến bầy sói, bới đám người bị chôn vùi trong đồng cát ra.

Đỗ Kim Bảo cứ ngỡ hắn đã gặp gỡ thần tiên. Lúc cả đội sa mạc đã chìm vào hoang hôn, kí ức cuối cùng của hắn dừng lại lúc hắn giật mảnh ngọc bội khắc chữ ‘Đỗ’ vẫn luôn mang bên hông ra đưa cho cô nương kia, nói, “Cô nương, sau này nếu cô nương có việc cần giúp, cứ tới Ích Châu tìm ta!” Tiếc rằng sau đó hắn đã ngất đi, khi tỉnh lại thì hắn và cả đoàn đã nằm ngoài tường thành của một thị trấn gần sa mạc, nào còn bóng dáng của nữ tử áo trắng kia nữa. Nhưng trong tay hắn vẫn nắm chặt một cục đá không quá tròn trịa, phía trên có khắc hình mặt trăng, chứng tỏ cô nương kia là có thật.

Đỗ Kim Bảo đã kể cho vô số người nghe về sự việc kỳ lạ này, nhưng không một ai tin. Những kí ức kia trở thành bí mật riêng hắn cho tới một ngày, vô tình nghe An lão tướng quân nói, có lẽ hắn đã gặp gỡ Lang nữ, cô nương được đàn sói nuôi lớn, không nhiễm khói bụi trần gian, đã cứu rất nhiều người bị bão cát vùi lấp trong sa mạc.

Tuy vậy, trong lòng Đỗ Kim Bảo, cô nương kia vẫn là tiên nữ.

Về sau, việc buôn bán của Đỗ Kim Bảo càng ngày càng thuận lợi, hầu như ở Đại tề không có chỗ nào là không có trà và tơ lụa nhà họ Đỗ. Đỗ Kim Bảo thầm nghĩ: hẳn sẽ khiến cho khắp Đại tề đều có cửa hàng treo đầy hoa văn chữ ‘Đỗ’ giống như hoa văn đã khắc trên miếng ngọc bội hắn tặng cho tiên nữ, để nếu tiên nữ muốn tìm hắn cũng dễ dàng hơn!?

Đỗ Kim Bảo cười cười, vỗ vỗ mặt ngừng suy tưởng, vừa lúc đã tới Phạm phủ.

Phạm Trọng Lương vừa thấy vò rượu đã nhìn Đỗ lão hán với ánh mắt ghét bỏ, làm như chê ít, nhưng khi ngửi thấy mùi rượu, khóe miệng của lão đã xuất hiện nụ cười không dễ dàng phát hiện được, “Đỗ lão hán, không ở nhà trông hài tử tới tìm ta làm gì?”

“Ai rảnh tới gặp lão? Ta tới xem tôn tử của ta không được sao!” Đỗ lão hán liếc trả một cái, hồi lâu ngẫm lại thấy mấy lời này như đang gián tiếp mắng chửi người, lập tức đổi đề tài.

Phạm Trọng Lương và Đỗ lão hán uống rượu một hồi lại bắt đầu so bì nhau xem ai có phúc hơn. Hai người nói nói cười cười cạn chén, cuối cùng đã uống hết cả vò Lão Tửu trong một buổi chiều.

Lúc Đỗ Thu Nương đến thì hai lão tuy đã say mơ hồ, nhưng vẫn còn đang so bì.

“Đỗ lão đầu, người nói ta phúc biết bao nhiêu! Lão Nhị nhà ta ngồi xe lăn ngần ấy năm vẫn có thể đi lại được, lão có biết tại sao không? Bởi vì phong thủy nhà họ Phạm ta tốt chứ sao nữa!”

“Bậy! Ta có phúc hơn lão nhiều! Lão xem, ta có năm nhi tử.... Trường An.... A, không, Trường An không phải nhi tử, Kim Ngân Đổng Thiết đó! Lão có không? Hắc hắc....”

“Ta có bốn tôn tử rồi, bốn nhi tử của lão còn chưa thành thân!” Phạm Trọng Lương tròn mắt phản bác, phương diện này không thể để yếu thế được!

“Nếu bốn nhi tử của ta đều thành thân sinh tôn tử, cứ cho một đứa sinh hai, tổng cộng đã là tám! Ta lại có hai ngoại tôn, đến lúc đó, lão đừng hòng so với ta!” Đỗ lão hán vỗ bàn, giận nói.

Hai người say tới mức nói không rõ chữ, qua hai ba câu đã có dấu hiệu muốn động tay động chân, Đỗ Thu Nương sợ hết hồn, vội kêu Đỗ Kim Bảo tới khuyên. Đỗ Thu Nương đang muốn kéo Đỗ lão hán ra thì Đỗ lão hán đã đẩy tay nàng, nói với Phạm Trọng Lương, “Hắc hắc, lão Phạm, cái khác không nói, lão có giỏi thì sinh một đứa mập mập nữa cho ta xem nào!”

Đỗ Thu Nương, Đỗ Kim Bảo, Phạm Trọng Lương “....”

Già rồi được quý tử, có cần khoe khoang tới mức đó không! Đỗ Thu Nương yên lặng quay mặt đi. Phụ thân, mất mặt quá!

Đỗ Thu Nương và Đỗ Kim Bảo vất vả lắm mới tách hai người ra được đưa về phòng nghỉ ngơi. Đỗ Thu Nương thở phào một hơi, hỏi thăm Đỗ Kim Bảo về chuyện Đỗ Ngân Bảo.

“Ngân Bảo có nói lúc nào về không?”

“Sợ là còn lâu!” Đỗ Kim Bảo chần chờ một lúc mới trả lời.

“An Nhiên vẫn chưa chịu?”

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 81+2

Nhắc tới đoạn nghiệt duyên giữa Đỗ Ngân Bảo và An Nhiên là Đỗ Thu Nương lại thấy đau đầu. Năm năm trước, Đỗ Ngân Bảo dẫn An Nhiên đi trốn, bỗng nhiên mất tích ba tháng, mọi người lao lực tìm mãi vẫn không thấy. Đến khi tất cả mọi người đều cho rằng Đỗ Kim Bảo và An Nhiên lành ít dữ nhiều thì hai người họ bỗng dưng xuất hiện. Lúc ấy, Đỗ Thu Nương thấy tình cảm giữa hai người càng ngày càng tốt, Đỗ Ngân Bảo cứ một mực đâm đầu vào, kinh hãi nghĩ: hai nam nhân sao có thể phát triển quan hệ như vậy! Về sau, Đỗ Thu Nương biết An Nhiên là nữ, lại thấy vui giùm cho Đỗ Ngân Bảo.

Tiếc rằng, chẳng mấy chốc chiến tranh nổ ra, An Nhiên dứt khoát đi đầu quân. Đỗ Thu Nương thật sự bội phục khí phách của An Nhiên, nhưng quân doanh vốn không hoan nghênh nữ tử, không biết An lão tướng quân đã nói gì đó, đương kim thánh thượng mới đồng ý thành lập đội quân nữ đầu tiên trong lịch sử Đại Tề. Trong trận đánh đầu tiên, An Nhiên đối mặt với tướng quân hung mãnh nhất Đại Chu, Gia Luật Sở, cuối cùng một trận thành danh, đánh thắng đối thủ một cách vẻ vang.

Khoảng thời gian đó, Đỗ Ngân Bảo luôn ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày mất hồn mất vía. Đỗ Thu Nương sáng khuyên tối khuyên không biết bao nhiêu lần rằng một nữ tử mạnh mẽ như An Nhiên không phải Đỗ Ngân Bảo không xứng, mà đúng hơn là hai người không hợp. Lần nào Đỗ Ngân Bảo cũng cứng cổ cãi lại, khiến Đỗ Thu Nương tức tới mức muốn đâm hấn một nhát chết luôn cho rồi.

“Chưa thử thì làm sao biết không hợp?”

Đỗ Thu Nương thật muốn nói: không phải vấn đề thử hay không thử mà là ánh mắt An Nhiên nhìn Đỗ Ngân Bảo không chứa bao nhiêu yêu thương hết, cứ chờ đợi trong khổ sở như vậy chưa chắc nhận được kết quả tốt. Mấy lời này Đỗ Thu Nương còn chưa kịp nói ra miệng, Đỗ Ngân Bảo đã lén bỏ nhà đi ngay giữa đêm. Sau đó thế nào nàng không rõ, chỉ nghe nói Đỗ Ngân Bảo thành một thành viên trong đội quân nữ kia, là nam nhân duy nhất trong cả đội, còn là cận thân thị vệ duy nhất bên cạnh nữ tướng quân An Nhiên.

Cận thân thị vệ.... Đỗ Thu Nương vừa nghĩ tới cái danh phận mập mờ này thì chỉ có một mong muốn duy nhất Ngân Bảo nhà nàng có thể bình an sống tiếp. Bởi vì công phu của nữ tướng quân An Nhiên cao hơn Đỗ Ngân Bảo rất rất rất nhiều lần. Trong đội quân chỉ toàn nữ, Đỗ Ngân Bảo có thành kẻ ngoại tộc hay không thật khó biết được.

“Chắc là vẫn chưa....” Đỗ Kim Bảo lên tiếng, “Cũng năm năm rưỡi. Nếu An Nhiên thích Ngân Bảo nhà chúng ta thì đã đáp ứng từ sớm rưỡi! Chỉ có Ngân Bảo mới ngốc như vậy, nếu là đệ....” Trong đầu Đỗ Kim Bảo đột nhiên xẹt qua một hình bóng, nếu là hắn thì sao chứ, chẳng phải hắn cũng đã chờ năm năm rưỡi sao? Ít nhất Ngân Bảo đang chờ một người thấy được, còn hắn, chỉ là một bóng dáng hư ảo trong miệng mọi người.

Ngốc, đâu chỉ một mình Đỗ Ngân Bảo.

“Kệ nó đi! Ngân Bảo không ngốc, một ngày nào đó sẽ tự nghĩ thông thôi!” Đỗ Kim Bảo thở dài, đổi đề tài, “Sao đệ không thấy tỷ phu?”

“Nhị vương gia vừa tới, hai người đang ở trong phòng đánh cờ đó!”

Sau chuyện năm đó, lúc Tề Nhạc lên ngôi tuy ngoài mặt vẫn như ban đầu, không động tới Tề Phong, nhưng đã giam lỏng hắn ở kinh thành. Từ đó Tề Phong cũng dần phai nhạt khát khao với ngôi vị hoàng đế, tự biến thành một vương gia nhàn tản. Không những vậy hắn còn rảnh rỗi sinh nông nổi suốt ngày chạy tới tìm Phạm Trường An đánh cờ, lần nào cũng đánh tới nửa đêm, thậm chí đến nỗi Phạm Trường An nói muốn ngủ, hắn vẫn không chịu thả người.

Nếu không do Tề Phong là người có thể có tử, Đỗ Thu Nương đã thật sự nghĩ rằng Tề Phong có tâm tư gì đó với Trường An nhà nàng. Thật lâu về sau, Đỗ Thu Nương mới nghe hoàng hậu nương nương nói lý do, Tề Phong đánh cuộc với hoàng thượng, xem tới khi nào thì phụ nhân đánh đã Đỗ Thu Nương sẽ hết chịu nổi đuổi Tề Phong ra cửa, và dùng biện pháp gì. Dĩ nhiên. Dĩ nhiên/le, qm; uy, đ'ôn Hiền nhiên lúc này Đỗ Thu Nương vẫn không biết gì về chuyện ấy, chỉ nghĩ: người không cho Trường An ngủ, vậy ta cũng sẽ không để người được ngủ ngon! Nàng mời ‘sư tử Hà Đông’ nhà Tề Phong, công chúa Đại Chu tới Phạm phủ. Ngay lập tức, Tề Phong ngoan ngoãn theo theo tử về nhà, kế hoạch hùng hân nói muốn ở Phạm phủ dăm bữa nửa tháng đã bị phá sản.

Tuy nhiên tìm Phạm Trường An đánh cờ vẫn là việc Tề Phong yêu thích nhất. Tất nhiên việc này đã ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đến chất lượng và số lượng công tác ‘tạo người’ của phu tử Phạm Trường An. Đỗ Thu Nương thật muốn dán một dòng chữ to trước cổng: Cấm nhị vương gia và chó!

Đỗ Kim Bảo đột nhiên thấy sắc mặt Đỗ Thu Nương khê biến, làm như đang nhai cái gì đó. Đỗ Kim Bảo bỗng cảm giác lạnh cả người, vội đuổi theo Đỗ Thu Nương, bỗng nhiên nàng lại dừng bước đột ngột.

Đỗ Kim Bảo nhìn theo hướng Đỗ Thu Nương nhìn, thấy nhị vương gia Tề Phong và thừa tướng Phạm Tử Chính của Đại Tề đang núp trước cửa thư phòng của Phạm Trường An nhìn trộm vào trong.

Có cái gì hay ho mà nhìn dữ vậy.... Đỗ Thu Nương lặng lẽ bước tới gần nghe thử. Hai người kia dòm lên quá say mê vẫn không hề phát hiện.

Đỗ Thu Nương định đến gần chút nữa thì chợt nghe trong phòng truyền ra tiếng của Viên Viên. Nàng bỗng có dự cảm chẳng lành, lập tức nhìn vào trong xem thử, nhức nhối nghĩ: lại một cái bình sứ thanh hoa vỡ nữa rồi. Đây là cái bình nàng thích nhất mới ác chứ!

Trong phòng, tiểu nam hài hùng hùng hổ hổ chỉ tay vào bãi sứ vỡ nói, “Viên viên, muội lại đánh vỡ bình hoa của mẫu thân muội rồi! Lần này, ta tuyệt đối sẽ không giúp muội gánh tội nữa đâu!”

“Ta có nhờ huynh gánh tội giùm sao? Chuyện ta làm ta tự chịu trách nhiệm!” Tiểu cô nương trông cực kỳ ngoan ngoãn nói, đột nhiên phát hiện ra mình nói hơi bèn quất to, “TềTiểu Sơn đáng ghét! Người đừng có vu oan giá họa cho ta!”

“Đã nói bao nhiêu lần ta tên TềTrạch không phải TềTiểu Sơn!” TềTrạch đảo mắt nghĩ thầm: nó lớn hơn Đoàn Đoàn những hai tuổi, mà dù có là một khắc đi nữa thì vẫn tính là ca ca, ngay cả Đoàn Đoàn thấy nó còn phải một một tiếng ca ca, Viên Viên này lại dám gọi thẳng tên nó!

Từ lúc có thể nhớ việc tới nay, ấn tượng đã ăn sâu vào đầu TềTrạch đó là lần nào gặp Viên Viên cũng đều gặp chuyện chẳng lành. Chỉ là có gương mặt tròn tròn, hồng hồng đáng yêu thôi, có gì đặc biệt hơn người đâu.... TềTiểu Trạch hận hận nhìn khuôn mặt như búng ra sữa của Viên Viên nghĩ.

Hừ, rồi sẽ có một ngày nó bóp thử cái mặt đó, xem mền đến mức nào! A, không đúng, vấn đề trước mắt cần phải giải quyết là cái bình hoa đã bể kia. TềTrạch lập tức chỉ tay nói, “Muội đánh vỡ nghiên mực của phụ thân, cắt râu gia gia, thêm thêm lên túi tiền của mẫu thân muội cho phượng hoàng biến thành gà rừng....”

“Ngừng, ngừng....” Viên Viên thấy TềTrạch thuộc lâu những ‘tội ác’ của mình bèn vội vàng đưa tay che miệng TềTrạch lại, khí thế bỗng giảm hẳn một nửa, chợt dạ nhìn xung quanh một vòng mới nói nhỏ, “Đừng nói, đừng nói nữa.... Bỗng nhiên ta nhớ lại hết rồi....”

“Cuối cùng cũng nhớ ra rồi à?” TềTrạch đắc ý hỏi lại.

Mặt Viên Viên đỏ lên, “Sao huynh lại nhỏ mọn vậy chứ!”

“Chuyện gì ta cũng gánh tội giúp muội hết còn dám nói ta nhỏ mọn?!” TềTrạch xòe năm ngón tay ra đếm, “Phụ mẫu muội không mắng, nhưng lại báo cho phụ hoàng ta biết, lần nào cũng khiến cái mộng của ta như sắp nở hoa đó! Muội cứ thử bị đánh mộng đi, coi đau tới đâu cho biết!”

“Đau lắm sao” Viên Viên nuốt một ngụm nước bọt, nhìn cái mông to hơn hẳn mông mình của TềTrạch, thận trọng hỏi, “Lúc mẫu thân ta tức giận, cũng nói sẽ đánh cho mông ca ca ta nở hoa luôn, đánh nhiều mông sẽ nở hoa thật sao?”

“Đương nhiên!” TềTrạch đắc ý hù dọa Viên Viên, “Muội còn dám đồ tội cho ta nữa, ta sẽ méc với mẫu thân muội, để cái mông của muội cũng nở hoa luôn!”

“VẬY...” mắt Viên Viên đột nhiên sáng lên, “Huynh bị đánh nhiều lần rồi mau cho ta xem hoa đã nở tới chừng nào rồi?”

“.....”

“Viên Viên! Muội thật quá đáng! Nam nữ thụ thụ bất tương thân, muội lại đòi coi mông ta! Ta muốn đi nói cho mẫu thân muội biết! Không, ta sẽ méc phụ hoàng!” TềTrạch lập tức đen mặt, xoay người tỏ vẻ muốn đi, nào ngờ đi được hai bước, quay người lại vẫn thấy Viên Viên đang ung dung ngồi trên ghế đung đưa chân.

“Muội không sợ mẫu thân muội à?” TềTrạch thử bắt chước phụ hoàng nhướn mày lên hỏi, có đi đâu sau khi thử mấy lần vẫn cảm thấy là lạ thế nào ấy nên không làm nữa.

“Sợ chứ!” Viên Viên híp mắt cười, cũng bắt đầu bẻ ngón tay tính, “Lần trước không biết là ai bị một con gián dọa sợ cứ ôm chặt ta vừa gào to vừa dậm chân liên tục, thiếu chút nữa là khóc thét lên!”

“Viên Viên!”

“Thêm nữa, không biết là ai đã dụ ta ra bờ sông xem cá, không ngờ lại chơi xấu đẩy ta xuống nước thiếu chút nữa chết đuối, bèn cầu xin ta thật lâu rằng đừng nói cho trưởng bối biết!”

“Viên Viên...”

“Không biết là ai đã trộm cuốn ‘Tềphú’ của Đoàn Đoàn về đọc lại không cẩn thận bỏ đâu mất. Đó là cuốn Đoàn Đoàn một sách quý nhất đó! Máy ngày nay Đoàn Đoàn đang đi theo phụ thân học võ, không biết học giỏi chưa nữa!”

“Viên Viên tốt của ta...”

“Còn nữa...”

TềTrạch đã sắp khóc tới nơi, chạy lại lắc lắc người Viên Viên, để Viên Viên đừng nói nữa. TềTrạch thấy Viên Viên định đếm tiếp, bèn chạy tới cạnh cửa, nhanh tay nhanh chân nhặt hết mảnh sứ vỡ lên rồi quét dọn sạch sẽ, động tác rất liền mạch lưu loát có vẻ như đã làm quen. Sau đó TềTrạch phủi phủi tay, chạy lại nắm tay Viên Viên nói, “Muội đừng kể nữa, chúng ta giảng hòa đi!”

“Vậy cái bình này?”

“Trong cung còn nhiều lắm, để ta về xin phụ hoàng cho Phạm thúc thúc một cái khác tốt hơn!”

“Tiểu Sơn ca ca, huynh thật là tốt!”

Trong phòng từ từ khôi phục tiếng vang, hai tiểu quý nói chuyện truyền ra câu nghe câu không.

Bốn người lớn ở ngoài cửa đã hóa đá.

“Khuê nữ nhà ngươi thật biết lợi dụng nhược điểm của người ta!” Tề Phong thở dài nói.

“Đưa đây!” Phạm Trường An nói, “Vừa rồi đã giao ước, khuê nữ ta thắng người phải đưa ta mười lượng bạc.”

“Coi người kia, chỉ có mười lượng bạc, làm gì mà gấp dữ...” Tề Phong không cam lòng móc bạc ra, đang định giao cho Phạm Trường An, khốc mắt vô tình quét về phía sau, đột nhiên la lên một tiếng thất thanh.

Đỗ Thu Nương đang định nói, ‘Phạm Trường An, gan to quá ha, dám lấy khuê nữ của ta ra đánh cuộc!’ thì Viên Viên đã mở cửa chạy ào ra, giơ một túi tiền nhỏ lên, hưng phấn kêu to, “Nương, nương, nữ nhi lại tìm ra bạc phụ thân giấu trong bình hoa này! Lần này được nhiều lắm...”

Phạm Trường An xoay người một cách cứng nhắc, dưới ánh nắng vàng rực rỡ, Đỗ Thu Nương vẫn xinh đẹp như hỡi thiếu nữ đang nhìn hấn với ánh mắt hình ‘lưỡi dao’. Dường như trên đỉnh đầu hấn có một đàn quạ bay qua kêu lú lú. Phạm Trường An thông thả bước lại gần Đỗ Thu Nương, bày ra vẻ mặt uất ức kêu nhỏ, “Thu Nương...” Giọng hấn vừa dài với nhẹ nghe chẳng khác gì gió xuân vờn qua tai.

“Cái gì?” Đỗ Thu Nương cố giữ giọng nghiêm túc hỏi Phạm Trường An. Đột nhiên cơn buồn nôn xộc tới, nàng chịu không nổi, khom người nôn ra.

Mọi người sững sờ nhìn nhau. Hỡi lâu sau, Phạm Trường An mới hỏi một cách thật thận trọng, “Thu Nương, nàng, nàng lại có?”

Chim khách gọi trước cửa, chuyện tốt sắp đến! Tứ hỷ lâm môn! Thêm một tôn tử nữa! Người nói có đáng vui không?

Cuộc sống hạnh phúc của tiểu nương tử, lúc này mới bắt đầu....

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC CỦA TIỂU NƯƠNG TỬ

Ngư Mông
dtv-ebook.com

Chương 82: Ngoại Truyện: Tướng Công Ở Bên Hoa Đào Phòng

“Phạm Trường An! Phạm Trường An!”

Lúc này, Phạm Trường An vừa tới thôn An Bình không lâu, đang c ần nhá nhai cây vùi đầu viết chữ trên đất, đột nhiên bả vai bị đập mạnh một cái.

Trên cái áo trắng tinh của Phạm Trường An xuất hiện một dấu tay đen thui.

Đỗ Thu Nương chơi đùa cả ngày bunn dánh đây người, thò đầu ra từ sau lưng Phạm Trường An, giả bộ người lớn nói, “Phạm Trường An, người đang vẽ bùa à? Đi chơi với ta đi!”

Phạm Trường An vẫn cặm cúi viết chữ không để ý tới Đỗ Thu Nương. Từ khi Đỗ Thu Nương biết tên nó, đây là lần thứ mười sáu chụp dơ y phục nó. Mặc dù lần nào nó cũng làm lơ nhưng tiểu cô nương vẫn cứ tự chơi tự vui.

Nha đầu này ồn ào quá. Phạm Trường An th ầm nghĩ.

“Phạm Trường An, hôm nay phụ mẫu ta lại cãi nhau! Phụ thân chê ta là nữ nhi, không thích ta....” Đỗ Thu Nương lại bắt đầu thao thao bất tuyệt rồi! Phạm Trường An cau mày nghĩ. Đây là lần thứ hai mươi nha đầu này càm ràm với nó. Thật ra nó cũng không muốn nghe, nhưng nha đầu này nói nhiều như vậy, tự nhiên cũng lọt vào tai hai ba câu.

Nói một hồi, Đỗ Thu Nương lại khóc, khóc đã thì lau toàn bộ nước mắt nước mũi lên y phục Phạm Trường An, sau đó đòi kéo Phạm Trường An đi chơi.

Thật là một nha đầu phiên toái.... Phạm Trường An nhú mày nghĩ. Đột nhiên trước mũi nó xuất hiện một ngón tay. Nó lập tức né ra, tay Đỗ Thu Nương rơi vào khoảng không. Tiểu nha đầu tức giận nhéo tai nó một cái thật mạnh, “Phạm Trường An, ngươi dám né ta?!” Nhéo xong, tiểu nha đầu vỗ tay cười hớn hở.

Đúng là một tiểu nha đầu hung hãn. Những tiểu cô nương khác đều là mềnh mềnh mại mại chỉ có tiểu nha đầu này là người toàn gai. Không thích. Phạm Trường An cho ra kết luận.

Mấy ngày sau, Phạm Trường An bước vào một con ngõ nhỏ, bắt gặp Đỗ Thu Nương đang ng ẫ khóc nức nở. Nó muốn quay người bỏ đi, nhưng nhìn một tiểu nha đầu luôn giương nanh múa vuốt nay khóc dữ như vậy, nó lại thấy lo lo.

“Này, không sao chứ?” Phạm Trường An chột chột Đỗ Thu Nương hỏi.

“Tất nhiên là có r ẫ! Tránh ra đi!” Đỗ Thu Nương bu ồm bực đáp.

“Bị phụ thân đánh?” Phạm Trường An hỏi, thấy Đỗ Thu Nương càng co người lại, cũng ng ẫ ch ồm hồm xuống, nói, “Có phụ mẫu thật tốt. Mẫu thân mất r ẫ, phụ thân không c ần.... Chỉ còn tổ mẫu!”

“Ngươi bu ồm lắm hả?” Đỗ Thu Nương khóc khàn cả tiếng, yếu ớt hỏi.

“Ừ....” Phạm Trường An gật đầu, “Nương nói, nam tử hán không thể khóc. Có khổ sở cách mấy cũng không được khóc.”

“Vậy ta.... Ta sẽ khóc giùm ngươi một trận! Khóc xong r ẫ thôi!” Đỗ Thu Nương nắm chặt tay Phạm Trường An nói tiếp, “Việc này, ngươi không được nói cho bất kỳ ai đó, biết chưa!”

“Ừ.” Phạm Trường An gật đầu.

Lúc này Đỗ Thu Nương mới an tâm bắt đầu khóc. Khóc mãi khóc mãi cho tới khi trời tối đen, khóc giùm cho phần của Phạm Trường An.

Phạm Trường An nghiêng đầu nhìn Đỗ Thu Nương, thầm nghĩ: có lẽ cả đời nó sẽ không gặp được ai khóc giỏi như Đỗ Thu Nương nữa đâu.

Thật ra, cả đời Đỗ Thu Nương chỉ khóc có hai lần, mà lần nào cũng đều bị Phạm Trường An bắt gặp.

“Phạm.... Phạm Trường An, ta mệt quá. Người còn thấy buồn nữa không? Còn thì ta khóc tiếp, hết rồi thì thôi....” Đỗ Thu Nương thút tha thút thít hỏi.

“Hết rồi.” Phạm Trường An vừa nói vừa lau nước mắt cho Đỗ Thu Nương.

Sau lần này, Đỗ Thu Nương nghiêm nhiên xếp Phạm Trường An thành ‘người phe mình’. Tiểu cô nương không thích để người khác thấy mình khóc, nếu để bọn nhóc trong thôn biết nhất định sẽ bị chọc ghẹo. Nhưng Phạm Trường An thì khác, Phạm Trường An không nói chuyện với những hài tử khác nên không sợ sẽ bị lộ chuyện. Hơn nữa, Đỗ Thu Nương luôn chắc chắn rằng chỉ cần là việc Phạm Trường An đã hứa thì tuyệt đối sẽ làm được. Đến hôm đó, hôm ấy, nó đã khóc giùm cho Phạm Trường An. Phạm Trường An còn an ủi nó. Trong suy nghĩ của Đỗ Thu Nương thì đó chính là giao tình sinh tử rồi.

“Phạm Trường An, chúng ta đi xem bọn nó chơi đi!”

Khóc xong, Đỗ Thu Nương kéo Phạm Trường An đi xem bọn trẻ trong thôn chơi trò bái đường thành thân ở bãi đất trống trước cổng thôn. Trò này từng là trò Đỗ Thu Nương thích nhất. Nhưng Đỗ Thu Nương chưa bao giờ được đóng vai tân nương, bởi vì những hài tử khác đều cho rằng, Đỗ Thu Nương thích hợp nhất với hình tượng gia trưởng nghiêm khắc. Vì vậy, nguyện vọng của Đỗ Thu Nương mãi vẫn không thể trở thành hiện thực. Do đó, về sau tiểu cô nương chỉ đứng nhìn người ta chơi.

“Sau này, lúc thành thân, ta tuyệt đối sẽ không đội khăn voan ngẩng đầu buồn trong kiệu đâu. Thành thân là ngày tân nương xinh đẹp nhất, dĩ nhiên phải là tân lang nắm tay tân nương ngẩng đầu uốn ngực đi trên đường lớn, phía trước có đội chiêng trống mở đường, phía sau có kiệu hoa đi theo, như vậy

mới đủ khí phách! Ta sẽ mặc một bộ giá y thật đẹp, thật tươi, thật chói mắt đến mức ai thấy cũng phải trề trợn trồ khen! Người nói có đúng không, Phạm Trường An?” Đỗ Thu Nương ngời xồm bên cạnh Phạm Trường An vừa hít nước mũi vừa ảo tưởng.

“Không biết...” Phạm Trường An rút người một cái, nơm nớp lo sợ mớ nước mũi của Đỗ Thu Nương sẽ dính lên người nó.

“Không biết?! Phạm Trường An, ta đã khóc giùm người tốn biết bao nhiêu nước mắt, người phải nhớ ta nói cái gì cũng đúng hết, biết chưa!” Đỗ Thu Nương vừa nói vừa vươn tay nhéo lỗ tai Phạm Trường An.

“Biết. Đúng.” Phạm Trường An nói. “Nhưng, người cứ hung như vậy, có người chịu cưới sao?”

“Sao người biết không có?!” Đỗ Thu Nương cứng cổ cãi lại, chột dạ nhìn cái tay vẫn đang nhéo lỗ tai Phạm Trường An của mình, yếu ớt nói, “Hắn là sẽ có thôi...”

Phạm Trường An không phản bác.

Đỗ Thu Nương suy nghĩ một chút, lại nói, “Phạm Trường An, nếu sau này không ai thèm cưới ta thì người phải dẫn ta về nhà đó....”

“Không. Người sẽ ngày ngày đánh, mắng, nhéo lỗ tai ta.” Phạm Trường An quả quyết cự tuyệt. Nó từng thấy Đỗ Thu Nương đánh nhau với nam hài trong thôn mấy lần rồi. điên.đàn/lê,qu,ủy,đôỦn Đa số là thắng, cứ cái đà này dẫn Đỗ Thu Nương về nhà, nó sống yên được sao? Hiển nhiên là không thể nào rồi. Chuyện đáng sợ như vậy, Phạm Trường An nghĩ cũng không dám nghĩ.

a

“Người nói gì? Phạm Trường An! Mau trả nước mắt lại đây cho ta!” Đỗ Thu Nương nổi giận hét lên.

Trả nước mắt? Phạm Trường An nghiêng đầu nghĩ, loại đờn như nước mắt hẳn phải trả bằng cách nào? Một thùng?

“Không....” Phạm Trường An lại cự tuyệt.

“Không.... Không thì ta sẽ khóc cho người coi....” Đỗ Thu Nương há miệng muốn khóc. Phạm Trường An nhớ tới bộ dáng tội nghiệp lúc khóc của Đỗ Thu Nương, vội vàng che miệng tiểu cô nương lại, “Đừng khóc, đừng khóc. Ta.... đừng ý là được chứ gì? Ta hứa nếu không ai thêm cười người, ta sẽ dẫn người về nhà.... Người ăn có nhiều không?”

“Không nhiều! Chỉ một cái màn thầu là đủ rồi!” Đỗ Thu Nương lập tức hài lòng cười toét miệng.

“Vậy thì ta nuôi nổi....” Phạm Trường An bẻ ngón tay nghiêm túc tính toán: ừm, mẫu thân cho một cái ống trúc, kê mỗi ngày bỏ vào một đống, từ đây tới lúc thành thân, dùng số tiền đó mua bánh màn thầu cho Đỗ Thu Nương ăn, hẳn là đủ.

Nhưng Đỗ Thu Nương lớn rồi, chỉ ăn một cái có thật là đủ không? Phạm Trường An bắt đầu tính toán cẩn thận lại. Đến khi nó quay đầu lại, Đỗ Thu Nương đã khóc một năm sấp lên vai nó ngủ mất tiêu. Trên mặt tiểu cô nương có một vết màu đen do dùng tay bẩn quẹt nước mắt, trùng hợp in ngay lên vai áo trắng tinh của nó.

“Bẩn quá.” Phạm Trường An nhỏ giọng oán trách, tiện tay giúp Đỗ Thu Nương đổi một tư thế thoải mái hơn, sau đó.... Ngủ im không nhúc nhích chờ Đỗ Thu Nương thức.

Năm ấy, Phạm Trường An sáu tuổi, tới thôn An Bình chưa đầy một tháng. Nó cho là mình sẽ không có bằng hữu gì ở thôn này, nhưng Đỗ Thu Nương đã mạnh mẽ xông vào trở thành luống sáng trong trời trong cuộc sống đang âm u của nó.

Mặc dù lúc Đỗ Thu Nương thức dậy, hình như đã quên hết những điều đã nói, nhưng Phạm Trường An vẫn nhớ rất kỹ, từng có một tiểu cô nương

đã khóc giùm hắn một trận thật lâu, khóc tới mức suýt nữa là ruột gan đứt từng khúc.

Còn lời hứa của hắn, tất nhiên sẽ có hiệu lực cả đời.

Phạm Trường An cứ chờ, chờ mãi, mãi mãi Phạm Trường An trở thành thiếu niên Phạm Trường An, tiểu nha đầu Đỗ Thu Nương trở thành thiếu nữ Đỗ Thu Nương, nhưng thiếu nữ Đỗ Thu Nương lại chưa bao giờ nhìn về phía hắn. Cho đến khi Đỗ Thu Nương gả cho Trương Nguyên Bảo, tổ mẫu qua đời, Phạm Trường An chôn ống trúc sau vườn, mang theo tiếc nuối rời khỏi thôn An Bình.

Đời này, Phạm Trường An đã thực hiện lời hứa năm nào, dẫn Đỗ Thu Nương về nhà, đập vỡ ống trúc, dùng tới số tiền trong đó.

Ngày Đỗ Thu Nương thành thân, có tiếng chiêng tiếng trống vang trời mở đường, kiệu hoa theo sau lưng, đờ cưỡi một bên, tước một bên, hoa đầy hỉ phòng.

Hết.